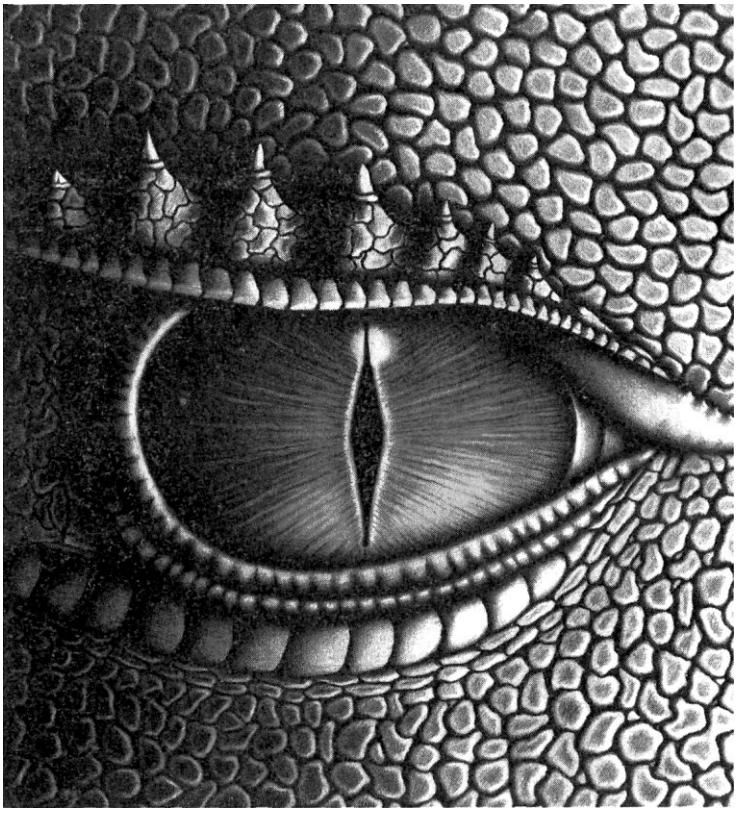
Christopher Paolini

BRISINGR

FRAGMENT

BRISINGR

SEDM SLIBŮ
ERAGONA STÍNOVRAHA
A SAFIRY ZÁŘIVÉ ŠUPINY

ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ

TŘETÍ DÍL

Christopher Paolini

FRAGMENT

čtení • radost • poučení

Brisingr

Text copyright © 2008 by Christopher Paolini
Jacket art copyright © 2005 by John Jude Palencar
Illustrations on endpapers – copyright © 2002 by Christopher Paolini
This translation was published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.
ISBN 978-0-375-82672-6 (Random House)

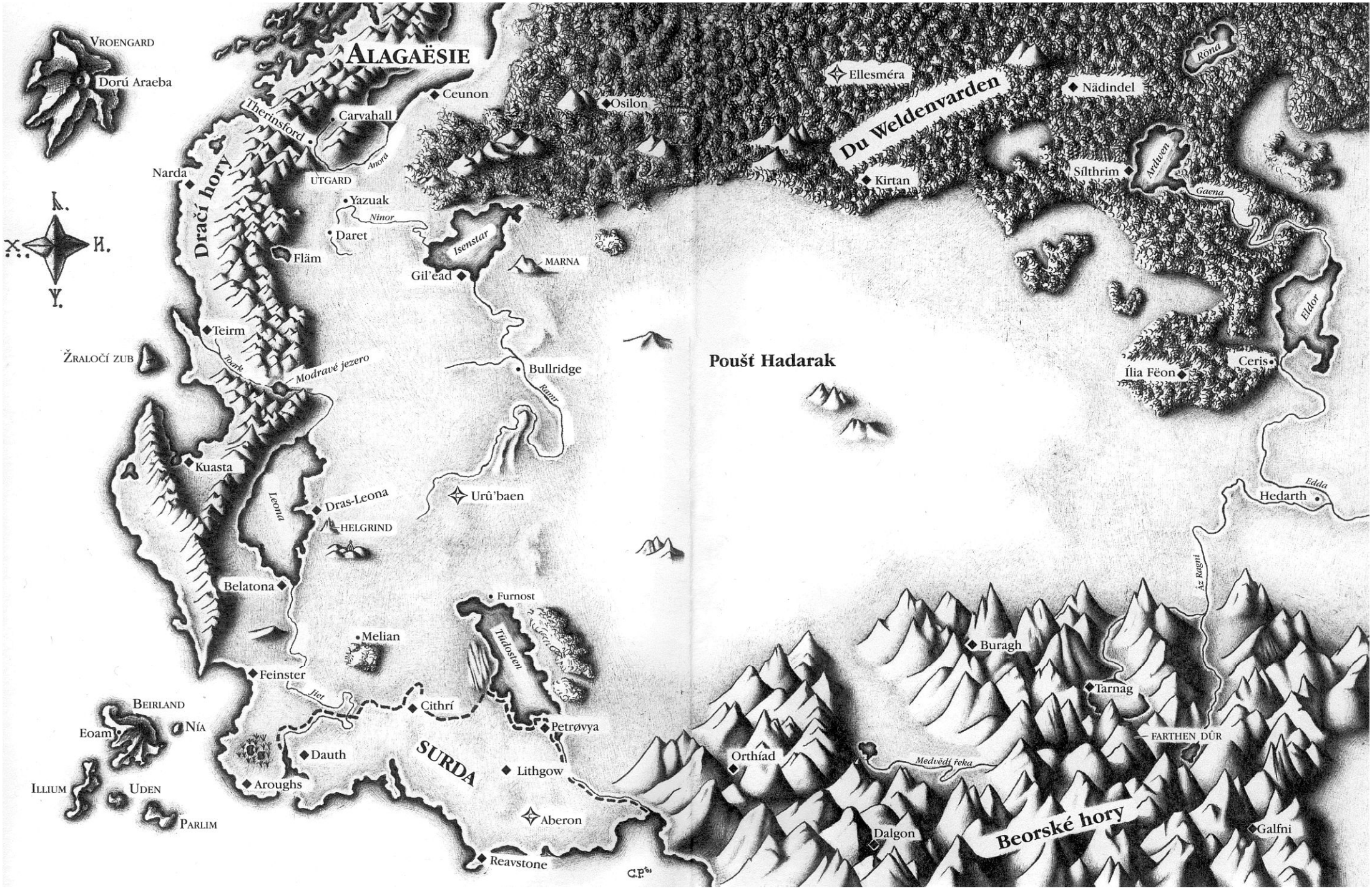
Z anglického originálu *Brisingr, Inheritance, Book 3*
přeložila Olga Zumrová.
Redigoval Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Eva Lehečková
Odpovědná redaktorka Helena Škodová
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT,
Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1646. publikaci.
1. vydání, 2009
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s. r. o.
Vytiskla Centa, spol. s r. o., Brno

Translation © Olga Zumrová, 2009
České vydání © Nakladatelství FRAGMENT, 2009

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace
nesmí být rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz
http://www.fragment.cz

ISBN 978-80-253-0775-5 (1. vydání, 2009)

Vroengard
Dorú Araeba
Alagaësie
Ceunon
Therinsford
Carvahall
Narda
Dračí hory
Utgard
Anora
Yazuak
Ninor
Daret
Fläm
Isenstar
Gil'ead
Marna
Osilon
Ellesméra
Du Weldenvarden
Nädindel
Rona
Ardwen
Sílthrim
Kirtan
Gaena
Eldor
Teirm
Žraločí zub
Toark
Modravé jezero
Bullridge
Ranr
Poušť Hadarak
Ília Fëon
Ceris
Kuasta
Leona
Dras-Leona
Helgrind
Urû'baen
Edda
Hedarth
Belatona
Furnost
Melian
Tïúdosten
Feinster
Jiet
Cithrí
Beirland
Eoam
Nía
Illium
Uden
Parlim
Dauth
Aroughs
Surda
Lithgow
Petrøvya
Aberon
Reavstone
Az Ragni
Buragh
Tarnag
Farthen Dûr
Orthíad
Medvědí řeka
Dalgon
Beorské hory
Galfni

Jako vždy věnuji tuto knihu své rodině. A také svým úžasným příznivcům. Pouze díky vám se toto dobrodružství mohlo uskutečnit.
Sé onr sverdar sitja hvass!

DĚJ ERAGONA A ELDESTA

prvních dvou dílů Odkazu Dračích jezdců

Eragonovi je patnáct let a žije na farmě se svým strýcem Gerem a bratrancem Roranem kus od vesnice Carvahall. Gero se svou zesnulou ženou Marianou Eragona vychovali. O Eragonově otci není nic známo; jeho matku Selenu, Gerovu sestru, od Eragonova narození nikdo neviděl. Jednoho dne se před ním v Dračích horách, kam se vydal na lov, nenadále zjeví lesklý modrý kámen. Eragon si ho odnese domů.

Později kámen praskne a vylíhne se z něj dračí mládě. Když se jej Eragon dotkne, objeví se mu na dlani stříbřitá značka, a tak mezi ním a drakem vznikne nezrušitelné pouto a z Eragona se stává jeden z legendárních Dračích jezdců. Mláděti dá jméno Safira po dračici, o níž se mu zmíní vesnický vypravěč Brom.

Dračí jezdci byli ustaveni před několika tisíci lety po velké válce elfů s draky, aby zaručili, že mezi těmito dvěma rasami už nikdy nedojde k podobnému nepřátelství. Jezdci se stali strážci míru, učiteli, léčiteli, přírodními filozofy a díky svému spojení s draky také největšími kouzelníky. Pod jejich vedením a ochranou země zažívala zlaté časy.

Když do Alagaësie přišli lidé, byli připojeni k tomuto vyvolenému řádu. Po mnoha letech míru však bojovní urgalové zabili draka mladého lidského Jezdce Galbatorixe. Ztráta draka dohnala Galbatorixe k šílenství, a když mu starší Jezdci odmítli dát nového, rozhodl se Galbatorix Jezdce svrhnout.

Ukradl jiného draka, jemuž dal jméno Šruikan a ovládl ho pomocí temných kouzel, a potom kolem sebe shromáždil skupinu třinácti zrádců: Křivopřísežníků. S pomocí těchto krutých učedníků svrhl Jezdce, zabil jejich vůdce Vraela a prohlásil se králem Alagaësie. Jeho

zlovolné skutky donutily elfy stáhnout se hluboko do borových lesů a trpaslíky skrýt se v tunelech a jeskyních a ani jedna z těchto ras se od té doby neodvažuje vyjít ze svých úkrytů. Patová situace mezi Galbatorixem a ostatními rasami trvala více než sto let, během kterých všichni Křivopřísežníci z různých příčin zemřeli. A uprostřed této napjaté politické situace se najednou ocitá Eragon.

Několik měsíců po vylíhnutí Safiry přicházejí do Carvahallu dva hroziví, podivní cizinci zvaní ra'zakové a hledají tajemný kámen, tedy Safiřino vejce. Eragon se Safirou před nimi stačí utéct, ale ra'zakové mezitím zničí Eragonův domov a zavraždí Gera.

Eragon přísahá, že ra'zaky vypátrá a zabije. Na útěku z Carvahallu ho přistihne vypravěč Brom, který ví o Safiře, a požádá Eragona, aby ho mohl doprovázet. Brom věnuje Eragonovi červený meč Zar'roc, který kdysi patřil jednomu Jezdci, ale odmítá mu prozradit, jak ke zbrani přišel.

Eragon se během cest od Broma mnohému naučí, včetně umění bojovat s mečem a kouzlit. Nakonec ale stopu ra'zaků ztratí a navštíví město Teirm, aby s pomocí Bromova starého přítele Jeoda našli doupě ra'zaků. V Teirmu zjistí, že ra'zakové žijí někde poblíž města Dras-Leona. Eragon si také nechá věštit osud od bylinkářky Angely a dostane dvě záhadné rady od jejího společníka, kočkodlaka Solembuma.

Na cestě do Dras-Leony Brom Eragonovi prozradí, že je vyslancem Vardenů – skupiny vzbouřenců, kteří usilují o svržení Galbatorixe – a že se v Carvahallu dlouhou dobu skrýval a čekal, dokud se neobjeví nový Dračí jezdec. Také mu vysvětlí, že před dvaceti lety s Jeodem ukradli Safiřino vejce Galbatorixovi. Brom přitom zabil Morzana, prvního a zároveň posledního z Křivopřísežníků. Nyní existují jen dvě dračí vejce, která obě drží Galbatorix.

V Dras-Leoně a jejím okolí se setkávají s ra'zaky, kteří smrtelně zraní Broma, když se snaží ochránit Eragona. Ra'zaky však zažene tajemný mladík jménem Murtagh. Brom před smrtí přizná, že sám kdysi býval Jezdcem a jeho dračice se také jmenovala Safira.

Nyní již bez Broma se Eragon se Safirou rozhodnou přidat k Vardenům. Eragon je však v Gil'eadu zajat a přiveden ke Stínu Durzovi, Galbatorixovu pomocníkovi. S Murtaghovou pomocí z vězení uteče a vezme s sebou dalšího zajatce, bezvědomou elfku Aryu,

která je vyslankyní elfů mezi Vardeny. Arya byla během zajetí otrávena a potřebuje, aby jí Vardenové podali protilátku, jinak zemře.

Všichni čtyři prchají se skupinou urgalů v patách přes celou zemi do sídla Vardenů v obřích Beorských horách, které se tyčí víc než deset mil vysoko. Murtagh nechce k Vardenům jít. Nakonec přizná, že je Morzanův syn. Murtagh však odsuzuje zločiny svého mrtvého otce a uprchl z Galbatorixova dvora, aby žil po svém. Řekne Eragonovi, že meč Zar'roc kdysi patřil právě Morzanovi.

Už to vypadá, že urgalové Eragona a jeho přátele přemohou, ale na poslední chvíli je zachrání Vardenové, kteří žijí ve Farthen Dûru, duté hoře, která je také sídlem hlavního města trpaslíků Tronjheimu. Eragona odvedou k vůdci Vardenů Ažihadovi a Murtagha kvůli jeho původu uvězní.

Eragon se seznámíš králem trpaslíků Hrothgarem a Ažihadovou dcerou Nasuadou. Jeho mysl a schopnosti prověřují Dvojčata, dva poněkud nevraživí kouzelníci v Ažihadových službách. Eragon se Safirou také nešťastně požehnají jednomu z vardenských osiřelých nemluvňat a Vardenové léčí Aryinu otravu.

Eragonův pobyt ve Farthen Dûru naruší zprávy o urgalské armádě, která se blíží trpasličími chodbami. V bitvě, jež následně vypukne, Eragona oddělí od Safiry a on musí bojovat sám se Stínem Durzou. Durza je daleko silnější než kterýkoli člověk, snadno Eragona přemůže a rozsekne mu záda od ramene po bok. Naštěstí v tom okamžiku střechu sálu, tvořenou dvacet metrů širokým hvězdným safírem Isidar Mithrim, prorazí Safira s Aryou a překvapí Durzu natolik, že mu Eragon stačí probodnout srdce. Urgalové, které Durza doposud ovládal kouzly, jsou zahnáni zpátky do tunelů.

Zatímco Eragon leží po bitvě v bezvědomí, v myšlenkách se s ním spojí bytost, která se mu představí jako Togira Ikonoka – Zdravý mrzák. Vyzve Eragona, aby ho vyhledal v elfském hlavním městě Ellesméra.

Když se Eragon probere, má přes celá záda obrovskou jizvu. Ke své nelibosti si také uvědomí, že Durzu zabil jen šťastnou náhodou a že zoufale potřebuje další výcvik. A na konci prvního dílu se tedy rozhodne, že najde Togiru Ikonoku a bude se od něj učit.

*

Eldest začíná tři dny potom, co Eragon zabil Durzu. Vardenové se zotavují z bitvy o Farthen Dûr a Ažihad, Murtagh a Dvojčata pronásledují urgaly, kteří po bitvě unikli do tunelů pod Farthen Dûrem. Když je nenadále přepadne skupina urgalů, Ažihad je zabit a Murtagh s Dvojčaty během potyčky zmizí. Vardenská Rada starších jmenuje Nasuadu nástupkyní svého otce a vůdkyní Vardenů a Eragon přísahá, že jí bude oddaně sloužit.

Eragon a Safira se rozhodnou, že musejí odjet do Ellesméry, aby začali svůj výcvik u Zdravého mrzáka. Než vyrazí, král trpaslíků Hrothgar Eragonovi nabídne, že ho přijme do svého klanu Dûrgrimst Ingeitum, a Eragon souhlasí, čímž získává stejná práva, jako mají všichni trpaslíci, a oprávnění účastnit se shromáždění trpaslíků.

Eragona a Safiru na jejich cestě do země elfů doprovází Arya a Orik, Hrothgarův chráněnec. Cestou zastavují v trpasličím městě Tarnag. Někteří trpaslíci jsou přátelští, ale Eragon zjistí, že zejména jeden klan tu jeho a Safiru vůbec nevidí rád – Az Sweldn rak Anhûin. Tento klan nenávidí Jezdce a draky, protože Křivopřísežníci jej téměř vyvraždili.

Skupina nakonec přijíždí do elfského lesa Du Weldenwarden. V Ellesméře Eragon se Safirou poznají královnu Islanzadí, která, jak oba zjistí, je Aryinou matkou. Také se setkají se Zdravým mrzákem, starým elfem Oromisem, který je rovněž Jezdec. Oromis a jeho drak Glaedr posledních sto let tají svou existenci před Galbatorixem a hledají způsob, jak krále svrhnout.

Oromis i Glaedr jsou postiženi důsledky starých ran, které jim brání v boji – Glaedr přišel o nohu a Oromis, kterého zajali a zlomili Křivopřísežníci, nemá dost energie na provádění náročnějších kouzel a přepadají ho vyčerpávající záchvaty.

Eragon a Safira začnou svůj výcvik, jak společně, tak i oba samostatně. Eragon se naučí mnoho nového z dějin ras v Alagaësii, boje s mečem a starověkého jazyka, který používají všichni kouzelníci. Během studia starověkého jazyka si uvědomí, že udělal strašnou chybu, když se Safirou žehnali sirotkovi ve Farthen Dûru: chtěl říct „Nechť jsi chráněna před neštěstím“, ale ve skutečnosti řekl „Nechť jsi ochranou před neštěstím“. Tak uvalil na dítě kletbu nutící je chránit ostatní před jakoukoli bolestí a neštěstím.

Safira ve výuce s Glaedrem dělá rychlé pokroky, ale jizva, kterou Eragon nese jako následek souboje s Durzou, zpomaluje jeho výcvik.

Nejenže ho zranění na zádech zohyzdilo, ale nečekaně jej ochromuje bolestivými záchvaty. Neví, jak se bude moci rozvíjet jako kouzelník a bojovník, pokud křeče nepřestanou.

Eragon si začíná uvědomovat, že se zamiloval do Aryi. Vyzná se jí ze svých citů, ale ona ho odmítne a brzy odjede zpátky k Vardenům.

Pak se koná elfská slavnost Agaetí Blödhren známá také jako Oslava Pokrevní přísahy, během níž Eragon projde kouzelnou proměnou: změní se v něco mezi člověkem a elfem – není tak docela ani jedním, ani druhým. Zahojí se mu jizva na zádech a získá stejné nadlidské síly, jaké mají elfové. Pozmění se i jeho rysy, takže vypadá trochu jako elf.

Tou dobou Eragon zjistí, že Vardeny čeká bitva s Královstvím a že jeho i Safiru nesmírně potřebují. Zatímco byl pryč, Nasuada přesunula Vardeny z Farthen Dûru do Surdy, země na jih od Království, která stále zůstává nezávislá na Galbatorixovi.

Eragon se Safirou a Orikem opustí Ellesméru potom, co slíbí Oromisovi a Glaedrovi, že se vrátí, jakmile to bude možné, aby dokončili svůj výcvik.

Mezitím svá vlastní dobrodružství prožívá i Eragonův bratranec Roran. Galbatorix poslal do Carvahallu ra'zaky a legii vojáků, aby Rorana zajali a použili ho proti Eragonovi. Roranovi se podaří utéct do nedalekých hor. S ostatními vesničany se pokusí vyhnat vojáky, během boje však mnoho vesničanů zemře. Když vesnický řezník Sloun, který nenávidí Rorana a brání jeho zasnoubení se svou dcerou Katrinou, zradí Rorana ra'zakům, ďábelské hmyzí nestvůry Rorana najdou a zaútočí na něj uprostřed noci v jeho ložnici. Roran se ubrání, ale ra'zakové zajmou Katrinu.

Roran přesvědčí obyvatele Carvahallu, aby opustili vesnici a odešli hledat útočiště u Vardenů v Surdě. Vyrazí tedy na západ k pobřeží s nadějí, že odtud budou moci doplout do Surdy. Roran se projeví jako rozený vůdce a provede je bezpečně přes Dračí hory na pobřeží. V přístavním městě Teirmu potkají Jeoda, který Roranovi řekne, že Eragon je Jezdec, a vysvětlí mu, co ra'zakové ve vesnici hledali – Safiru. Jeod Roranovi a vesničanům nabídne, že jim pomůže dostat se do Surdy, a naznačí mu, že jakmile budou bezpečně u Vardenů, může mu Eragon pomoci při záchraně Katriny. Jeod s vesničany unesou loď a plaví se do Surdy.

Eragon a Safira dorazí k Vardenům, kteří se připravují na bitvu. Eragon zjistí, co se stalo z dítěte, kterému dal své špatně formulované požehnání: jmenuje se Elva, a ačkoli je to ještě nemluvně, vypadá jako čtyřleté dítě s hlasem a chováním cynického dospělého. Eragonovo kouzlo ji nutí cítit bolest všech lidí v jejím okolí a nutí ji je chránit; pokud se tomuto nutkání brání, trpí ona sama.

Eragon, Safira a Vardenové vyrážejí vstříc oddílům Království na Hořící pláně, rozlehlý pás země, na kterém kouří a doutnají podzemní rašelinové ohně. Užasnou, když se na zádech rudého draka objeví další Jezdec. Nový Jezdec zabije krále trpaslíků Hrothgara a pak začne bojovat s Eragonem a Safirou. Když se Eragonovi podaří strhnout Jezdci helmu, spatří Murtagha.

Murtagh během urgalského přepadení pod Farthen Dûrem nezemřel. Celé to připravila Dvojčata – zrádci, kteří útok naplánovali, aby byl zabit Ažihad a oni mohli zajmout Murtagha a odvést ho ke Galbatorixovi. Král Murtagha přinutil, aby mu přísahal věrnost ve starověkém jazyce. Teď jsou Murtagh a jeho nově vylíhnutý drak Trn Galbatorixovými otroky, a ačkoli ho Eragon prosí, aby Galbatorixe opustil a přidal se k Vardenům, Murtagh prohlásí, že přísaha mu nikdy nedovolí krále neuposlechnout.

Murtagh dokáže přemoci Eragona se Safirou pomocí nevysvětlitelné síly. Přesto se je rozhodne kvůli jejich předchozímu přátelství pustit. Než odletí, vezme Eragonovi Zar’roc a prohlásí ho za své dědictví, jelikož je Morzanův starší syn. Pak mu prozradí, že není jediným Morzanovým synem – Eragon a Murtagh jsou bratři, neboť oba porodila Selena, Morzanova žena. Dvojčata zjistila pravdu, když zkoumala Eragonovy vzpomínky toho dne, co přišel do Farthen Dûru.

Eragon je otřesen Murtaghovým odhalením o jejich společném původu. Nakonec se spojí s Roranem a vesničany z Carvahallu, kteří připluli na Hořící pláně právě včas, aby pomohli Vardenům v bitvě. Roran hrdinsky bojuje a povede se mu zabít Dvojčata.

Roran s Eragonem hovoří o jeho podílu na Gerově smrti a bratranci se nakonec usmíří. Eragon Roranovi slíbí, že mu pomůže zachránit Katrinu, kterou unesli ra’zakové.

BRISINGR

BRÁNY TEMNOT

Eragon hleděl na temnou kamennou věž, v níž se skrývaly nestvůry, které zavraždily jeho strýce Gera.

Ležel na břiše za vrcholkem písčitého kopce, porostlého řídkou trávou, trnitým křovím a malými kaktusy ve tvaru růžových poupat. Křehké řapíky loňského listoví ho píchaly do dlaní, když se plížil, aby získal lepší výhled na Helgrind, který se tyčil nad okolní krajinou jako černá dýka vyčuhující z útrob země.

Večerní slunce pokrylo nízké kopce dlouhými, úzkými stíny a – daleko na západě – osvětlovalo hladinu jezera Leona, takže obzor se proměnil v mihotavý zlatý pás.

Nalevo od sebe Eragon slyšel pravidelný dech svého bratrance Rorana, který ležel přitisknutý k zemi vedle něj. Takový obvykle neslyšný proud vzduchu teď připadal Eragonovi nepřirozeně hlasitý, protože měl mnohem bystřejší sluch než dříve. Byla to jedna ze spousty změn, jež se s ním staly během Agaetí Blödhren, elfské Oslavy Pokrevní přísahy.

Nyní tomu však věnoval pramalou pozornost, neboť zaujatě sledoval zástup lidí směřujících k úpatí Helgrindu, kteří sem zjevně putovali pěšky několik mil z města Dras-Leona. Čelo průvodu tvořila skupina dvaceti čtyř mužů a žen oblečených v hávech z tlusté kůže. Tahle skupina se pohybovala podivným způsobem – kulhali a belhali se, hrbili se a kroutili; kymáceli se na berlích nebo používali paže, aby se postrčili dopředu na překvapivě krátkých nohou. Takové pohyby ovšem byly nezbytné, uvědomil si, protože každý z těch dvaceti čtyř postrádal ruku či nohu nebo nějakou jejich kombinaci. Vůdce skupiny seděl vzpřímeně na nosítkách nesených šesti naolejovanými otroky v

poloze, kterou Eragon považoval za obdivuhodný výkon vzhledem k tomu, že ten člověk – nedokázal určit, zda je to žena, nebo muž – měl jen trup a hlavu, na jejímž čele se kolébala asi metr vysoká, zdobená kožená koruna.

„Kněží Helgrindu," zamumlal směrem k Roranovi.

„Umějí kouzlit?"

„Možná. Neodvážím se prozkoumat Helgrind svou myslí, dokud neodejdou. Kdyby totiž někteří z nich byli kouzelníci, ucítí i můj sebeslabší dotek a odhalí naši přítomnost."

Za kněžími se vlekl dvojstup mladých mužů ovinutých zlatou látkou. Každý z nich nesl kovový obdélníkový rám dále rozčleněný dvanácti vodorovnými příčkami, z nichž visely železné zvonky velikosti tuřínů. Polovina mladíků rámem rázně zatřásla, když udělali krok pravou nohou, a ozvala se truchlivá kakofonie tónů, zatímco druhá půlka mužů třásla svými rámy při vykročení levou nohou, až železná srdce narazila o těla zvonů a vydala žalostný výkřik, který se rozléhal mezi kopci. Ministranti doprovázeli údery zvonů vlastními výkřiky, sténáním a nářky ve vzrušené extázi.

Na chvostu výstředního procesí kráčeli obyvatelé Dras-Leony: šlechtici, obchodníci, několik vysoce postavených vojenských velitelů a nesourodá směsice těch méně šťastných – dělníků, žebráků a obyčejných pěšáků.

Eragon uvažoval, zda je někde mezi nimi i vládce Dras-Leony, Marcus Tábor.

Procesí zastavilo na okraji strmého náspu, který obklopoval Helgrind, a kněží se shromáždili po obou stranách narezlého balvanu s nablýskaným vrškem. Když celý průvod znehybněl před nahrubo opracovaným oltářem, postava na nosítkách se pohnula a začala zpívat hlasem stejně disharmonickým, jako byl předchozí nářek zvonů. Kazatelův přednes opakovaně pohlcovaly poryvy větru, ale Eragon zaslechl útržky starověkého jazyka – podivně zkomolené a špatně vyslovené – promíchané se slovy trpaslíků a urgalů, z nichž všechna byla spojena zastaralým nářečím Eragonova vlastního jazyka. Ačkoli rozuměl jen částečně, zachvěl se, neboť velekněz hovořil o věcech, o kterých je lépe nevědět, o podlé nenávisti, která se po staletí hromadila v temných zákoutích lidských srdcí, až nakonec začala v nepřítomnosti Jezdců bujet, o krvi a šílenství a ohavných obřadech prováděných pod černým měsícem.

Na konci zvráceného proslovu dva nižší kněží přispěchali kupředu a pozvedli svého pána – nebo možná paní – z nosítek na oltář. Pak velekněz vydal stručný rozkaz. Ve vzduchu se jako zářivé hvězdy zaleskla dvě ostří, jak se zvedla a zase dopadla, a z každého velekněžova ramene vytryskl potůček krve. Stékala mu po trupu oděném v kůži a pak se shromažďovala na balvanu, dokud nezačala přetékat na štěrk pod oltářem.

Další dva kněží přiskočili, aby zachytili rudý proud do číší, které pak – když byly plné po okraj – kolovaly mezi členy shromáždění, kteří z nich dychtivě pili.

„Fuj!“ ulevil si polohlasně Roran. „Zapomněl ses zmínit, že ti zvrácení, pupkatí a pomatení modlosložebníci jsou *kanibalové*.“

„Ne tak docela. Maso nepojídají.“

Když všichni přítomní svlažili svá hrdla, servilní novici vrátili nejvyššího kněze na nosítka a ovázali mu ramena pásy bílého plátna. Čistou látkou brzy začaly prosakovat rudé skvrny.

Rány jako by bezrukému a beznohému velekněži nijak neublížily, protože se otočil k zástupu, jehož členové teď měli brusinkově rudé rty, a prohlásil: „Teď jste skutečně mými bratry a sestrami, když jste ochutnali mízu mých žil zde, ve stínu mocného Helgrindu. Krev si žádá krev, a pokud by někdy měla vaše rodina potřebovat pomoc, udělejte, co můžete, pro církev i pro ostatní, kteří uznávají moc našeho Strašného pána… Abychom znovu potvrdili naši poslušnost Triumvirátu, recitujte se mnou Devět přísah… Při Gormovi, Ildě a Ukrutném Angvarovi slavnostně přísaháme, že ti budeme vzdávat poctu nejméně třikrát měsíčně, v hodině před setměním, a pak vykonáme oběť, abychom utišili věčný hlad našeho Velkého a Strašného pána… Slibujeme, že budeme dodržovat předpisy stanovené v knize Tosk… Slibujeme, že vždy budeme mít na těle Bregnir a že se navždy zdržíme dvanácti dvanáctek a doteku zauzlovaného lana, abychom nepropadli zkaženosti…“

Náhlý závan větru odnesl zbytek velekněžovy řeči. Pak Eragon uviděl, jak každý z posluchačů vytáhl malý, zahnutý nůž a jeden po druhém se řízli v ohbí lokte a posvětili oltář sprškou své krve.

O pár minut později divoký vítr polevil a Eragon opět uslyšel kněze: „…a takové věci, po kterých toužíte a prahnete, dostanete jako odměnu za svou poslušnost… Náš obřad je u konce. Ovšem pokud

jsou mezi vámi tací, kteří mají dostatek odvahy ukázat skutečnou hloubku své víry, ať předstoupí!“

Shromáždění strnuli a se zaujatými pohledy se předklonili; na tohle zjevně všichni čekali.

Následovalo dlouhé mlčení, až přítomní začali vypadat zklamaně, ale nakonec jeden z ministrantů prolomil řady a vykřikl: „Já!“ S potěšeným jásotem začali jeho bratři pohybovat zvony v rychlém a divokém rytmu, až se davu zmocnilo takové šílenství, že všichni skákali a křičeli, jako by přišli o rozum. I když mu obřad připadal odporný, drsná hudba v Eragonově srdci zažehla jiskru vzrušení a probudila i v něm cosi primitivního a zvířeckého.

Tmavovlasý mladík shodil zlatý háv, pod nímž neměl nic než koženou bederní roušku, a vyskočil na oltář. Kolem nohou mu vystříkly rudé kapky. Postavil se čelem k Helgrindu a začal se zmítat a třást v rytmu nelítostných železných zvonů tak, jako by ho přepadl nějaký záchvat. Hlava mu volně visela na prsou, v koutcích úst měl pěnu a házel pažemi, jako by to byli živí hadi. Svaly se mu leskly potem, až vypadal ve skomírajícím světle jako bronzová socha.

Zvony brzy dosáhly šíleného rytmu, kdy jeden tón překrýval druhý, a v tom okamžiku mladík natáhl ruku za sebe. Do ní mu kněz vložil rukojeť prapodivného nástroje: dvě a půl stopy dlouhou zbraň s jedním ostřím, silnou střenkou, šupinkatou rukojetí a širokou, plochou čepelí, která se rozšiřovala, takže tvarem i zoubkovaným okrajem na konci připomínala dračí křídlo. Byl to nástroj vytvořený pro jediný účel: prořízнout brnění, kosti a šlachy stejně snadno, jako by to byl vak s vodou.

Mladík zvedl zbraň tak, že mířila k nejvyššímu vrcholku Helgrindu. Pak padl na koleno a s nesrozumitelným výkřikem máchl ostřím dolů přes své pravé zápěstí.

Na skály za oltářem se rozstříkla krev.

Eragon sebou trhnul a odvrátil zrak, před mladíkovými pronikavými výkřiky však uniknout nemohl. Nešlo o nic, co by dříve neviděl v bitvě, ale připadalo mu zvrácené dobrovolně se zohavit, když bylo tak snadné se zmrzačit v každodenním životě.

Stébla trávy zašustila, jak se Roran posunul. Něco si zaklel pod vousy a pak znovu utichl.

Zatímco jeden z kněží ošetřoval mladíkovi ránu – zastavoval mu krvácení pomocí kouzla – jiný ministrant odvázal od nosítek velekněze

dva otroky, aby je vzápětí připoutal za kotníky k železnému oku zapuštěnému do oltáře. Pak ministranti vytáhli ze záhybů svých hávů spoustu balíčků a nakupili je na zem z dosahu otroků.

Když byl obřad u konce, kněží se svým doprovodem vyrazili od Helgrindu do Dras-Leony a celou cestu cinkali a přitom bědovali. Čerstvě jednoruký fanatik klopýtal hned za nejvyšším knězem.

Na tváři mu zářil blažený úsměv.

*

„Tedy…," začal Eragon a vypustil zadržovaný dech, když zástup konečně zmizel za vzdáleným kopcem.

„Tedy co?"

„…cestoval jsem mezi trpaslíky i elfy, ale nic z toho, co dělali, nebylo tak divné jako praktiky těchto lidí."

„Jsou to stejné zrůdy jako ra'zakové." Roran pohodil bradou směrem k Helgrindu. „Můžeš konečně zjistit, jestli je Katrina tam někde uvnitř?"

„Zkusím to. Ale buď připravený k útěku."

Eragon zavřel oči, pomalu rozprostřel své vědomí a postupně přecházel od duše jedné živé bytosti ke druhé, jako voda prosakující pískem. Dotkl se hemživých měst hmyzu horečně spěchajícího za svými záležitostmi, ještěrek a hadů skrytých mezi horkými skalisky, různých druhů zpěvavých ptáků a četných malých savců. Hmyz i zvířata se honily a překypovaly činorodostí, jak se chystali na kvapem se blížící noc, ať už se stahovali do nejrůznějších doupat, nebo – v případě nočních tvorů – zívali, protahovali se či se jinak připravovali na lov a hledání potravy.

Tak jako tomu bylo u Eragonových smyslů, i jeho schopnost dotýkat se myšlenek druhých bytostí se zmenšovala se vzrůstající vzdáleností. Když jeho vědomí dosáhlo úpatí Helgrindu, dokázal vnímat pouze ta největší zvířata a i ta jen matně.

Opatrně pokračoval, připraven se okamžitě stáhnout, kdyby se náhodou otřel o vědomí své kořisti: ra'zaků a jejich létajících rodičů, obřích lethrblaka. Eragon se odvážil takhle odhalit jenom proto, že rasa ra'zaků neuměla kouzlit, a nepředpokládal tedy, že jsou to lamači mysli – nekouzelníci vytrénovaní k boji myšlenkami. Ra'zakové a

lethrblaka taková kouzla nepotřebovali, neboť i ty nejstatnější muže dokázali omámit pouhým dechem.

A třebaže Eragon svým děsivým pátráním riskoval odhalení, on, Roran a Safira zkrátka *museli* vědět, jestli ra'zakové vězní Katrinu – Roranovu snoubenku – v Helgrindu, protože ta odpověď rozhodne o tom, zda jejich výprava bude záchranná, nebo bude jejím cílem zajmout a vyslýchat.

Eragon pátral dlouho a pečlivě. Když se vrátil k sobě, Roran ho sledoval s výrazem hladového vlka. Šedé oči mu plály tak mocnou směsicí hněvu, naděje a zoufalství, že se zdálo, jako by jeho pocity měly každou chvíli vybuchnout a všechno v dosahu spálit plamenem nepředstavitelné síly, která je schopna rozpustit i samotné skály.

Eragon to chápal.

Katrinin otec, řezník Sloun, zradil Rorana ra'zakům. Když se jim nepodařilo chytit Rorana, ra'zakové místo toho unesli z jeho ložnice Katrinu, tajně ji odvezli z údolí Palancar a ponechali obyvatele Carvahallu napospas vojákům krále Galbatorixe – což znamenalo jistou smrt nebo otroctví. Roran nemohl ra'zaky s Katrinou pronásledovat, místo toho musel co nejrychleji přesvědčit vesničany, aby opustili své domovy a odešli s ním přes Dračí hory a dál na jih podél pobřeží Alagaësie, kde se spojili se vzbouřenci Vardeny. Na cestě museli přetrpět mnohá nebezpečí a těžkosti. Ale takovouto zdlouhavou oklikou se Roran konečně opět shledal s Eragonem, který znal polohu doupěte ra'zaků a slíbil mu pomoci zachránit Katrinu.

Jak Roran později vysvětlil, uspěl jen proto, že ho síla touhy hnala do krajností, jichž se ostatní neodvážili a před nimiž uhýbali, a jedině tak dokázal přemoci své nepřátele.

Podobná horlivost se teď zmocnila i Eragona.

I on by se neohroženě vystavil riziku, pokud by se někdo, na kom mu záleželo, ocitl v nebezpečí. Rorana měl rád jako vlastního bratra, a protože si měl Katrinu brát, rozšířil svou rodinu i o ni. Tohle pouto bylo ještě významnější tím, že Eragon s Roranem byli posledními potomky jednoho rodu. Svého rodného bratra Murtagha se Eragon zcela zřekl, takže Roran byl jeho jediný příbuzný, a nyní k tomu tedy ještě přibyla Katrina.

Ušlechtilé city příbuzenství nebyly jedinou silou, která je poháněla. Byli posedlí ještě dalším cílem: *odplatou!* Už když promýšleli, jak vysvobodit Katrinu ze spárů ra'zaků, oba válečníci – smrtelník i Dračí

jezdec – toužili zabít zrůdné služebníky krále Galbatorixe, aby se pomstili za mučení a vraždu Gera, který byl Roranovým otcem a k Eragonovi se jako otec choval.

Všechny informace, které Eragon shromáždil, byly proto stejně důležité jak pro něj, tak pro Rorana.

„Myslím, že jsem ji cítil," řekl po chvíli. „Nejsem si sice úplně jistý, protože jsme od Helgrindu hodně daleko a nikdy předtím jsem se její mysli nedotýkal, ale *myslím*, že v tom pustém vršku je a že je skrytá někde blízko pod jeho vrcholkem."

„Je nemocná? Je zraněná? Sakra, Eragone, neskrývej to přede mnou! Ublížili jí?"

„V tuhle chvíli ji nic nebolí. Víc ale nedokážu říct. Musel jsem napnout všechny síly, jen abych rozpoznal plamen jejího vědomí; nemohl jsem s ní však komunikovat." Přesto se Eragon Roranovi raději nezmínil, že tam objevil ještě další osobu a tušil, kdo to je. Její přítomnost, pokud se potvrdí, ho velmi znepokojovala. „Nenašel jsem však ra'zaky ani lethrblaka. I kdybych ra'zaky z nějakého důvodu přehlédl, jejich rodiče jsou tak velcí, že by jejich životní síla měla vyzařovat jako tisíc luceren, tak jako Safiřina. Kromě Katriny a pár dalších nejasných skvrnek světla je Helgrind černý, jenom černý a nic než černý."

Roran se zamračil, zaťal levou pěst a pohlédl na skalnatou horu, která mizela v šeru, zahalená rudými stíny. Tlumeným, bezvýrazným hlasem, jako by mluvil sám pro sebe, poznamenal: „Nezáleží na tom, jestli máš pravdu, nebo se mýlíš."

„Jak to?"

„Dnes v noci se neodvážíme zaútočit; v noci jsou ra'zakové nejsilnější, a jestli *jsou* poblíž, bylo by hloupé s nimi bojovat, když jsme v nevýhodě. Nemyslíš?"

„Ano."

„Počkáme proto do úsvitu." Roran mávl směrem k otrokům připoutaným ke krvavému oltáři. „Pokud tou dobou budou ti ubožáci pryč, budeme vědět, že ra'zakové jsou tady, a můžeme pokračovat podle plánu. Když ne, bude to pekelná smůla, že nám unikli, ale pustíme otroky, vysvobodíme Katrinu a poletíme s ní zpátky k Vardenům, než nás dostihne Murtagh. Tak jako tak pochybuji, že by ra'zakové nechali Katrinu dlouho bez dozoru, pokud ji Galbatorix potřebuje živou, aby ji mohl použít jako nástroj proti mně."

Eragon přikývl. Přál si osvobodit otroky okamžitě, ale kdyby to udělali, mohlo by to jejich nepřátele varovat, že je něco v nepořádku. A kdyby si ra'zakové přišli vyzvednout večeři, ani by se Safirou nestačili zasáhnout, a otroci by byli pryč. Bitva na otevřeném prostranství mezi drakem a nestvůrami jako lethrblaka by přilákala pozornost každého muže, ženy i dítěte na míle daleko. A Eragon nepředpokládal, že by mohli se Safirou a Roranem přežít, pokud by Galbatorix zjistil, že přišli sami do jeho království.

Odvrátil pohled od spoutaných mužů. *Už kvůli nim doufám, že jsou ra'zakové na opačném konci Alagaësie, nebo aspoň že nebudou mít dnes v noci hlad.*

V nevyslovené shodě se Eragon s Roranem odplazili zpátky z hřebene nízkého kopce, za kterým se schovávali. Na úpatí se napůl přikrčili, otočili se a stále sehnutí utíkali mezi dvěma řadami kopců. Mělká prohlubeň postupně klesala do úzké, vodou vymleté rozsedliny lemované drolícími se břidlicovými deskami.

Zatímco Eragon kličkoval mezi pokroucenými jalovci, které byly rozeseté po rokli, zvedl hlavu a za trsem jehlic spatřil první souhvězdí krášlící sametové nebe. Hvězdy vypadaly chladné a jasné, jako třpytivé úlomky ledu. Dál s Roranem klusali na jih ke svému tábořišti, a tak se raději soustředil na to, kam došlapuje.

U TÁBORÁKU

Nízká hromádka uhlíků pulsovala jako srdce nějakého obřího zvířete. Občas se v ní rozzářil shluk zlatých jisker a přeběhl přes povrch dřeva, než zmizel v doběla rozžhavené prasklině.

Dohořívající zbytky ohně, který si Eragon s Roranem rozdělali, vrhaly na okolí tlumené červené světlo a odkrývaly kousek kamenité půdy, pár cínově šedavých keřů, nejasný obrys jalovce o kus dál a pak už nic.

Eragon seděl s bosýma nohama nataženýma k sálající hromádce rubínových uhlíků, zády se opíral o hrbolaté šupiny Safiřiny mohutné pravé přední nohy a užíval si teplíčka. Roran seděl naproti němu na nesmírně tvrdé, sluncem vybledlé a větrem ošlehané kůře starého kmene. Kdykoli se Roran pohnul, kmen hořce zanaříkal, tak nepříjemně, že si Eragon chtěl zacpat uši.

V tuhle chvíli však v prohlubni vládl klid. Dokonce i uhlíky doutnaly potichu; Roran nasbíral jen opravdu vyschlé větve, aby se vyvarovali kouře, který by mohly zahlédnout oči nepřátel.

Eragon právě Safiře dovyprávěl události celého dne. Obvykle jí nikdy nemusel říkat, co dělal, protože myšlenky, pocity a další dojmy mezi nimi proudily stejně snadno jako voda z jedné strany jezera na druhou. Ale v tomhle okamžiku to bylo nutné, protože během průzkumné výpravy Eragon ponechával svou mysl důkladně obrněnou, kromě chvíle, kdy s ní prozkoumával doupě ra'zaků.

Po delší odmlce v rozhovoru Safira zívla a odkryla tak dlouhé řady hrůzostrašných zubů. *I když jsou ra'zakové krutí a zlí, patří jim můj obdiv za to, že umějí očarovat svou oběť tak, aby se chtěla nechat*

sežrat zaživa. Jsou to velcí lovci, když tohle umí… Možná to jednou taky zkusím.

Ale ne, cítil Eragon potřebu dodat, *s lidmi. Raději to zkus s ovcí.*

Lidé nebo ovce: jaký je v tom pro draka rozdíl? Pak se zasmála a ten zvuk, vycházející z hloubi jejího hrdla, připomínal Eragonovi hřmění.

Eragon se předklonil, protože už ho tlačily Safiřiny ostré šupiny, a zvedl hůl z hlohového dřeva, která ležela vedle něj. Pohrával si s ní v dlaních a obdivoval hru světel na naleštěném propletenci kořenů nahoře a na značně poškrábaném kování a bodci dole.

Než odjeli od Vardenů z Hořících plání, Roran mu tu věc strčil do ruky se slovy: „Tady máš. Tohle mi vyrobil Fisk po tom, co mě ra'zak klovl do ramene. Vím, že jsi přišel o meč, a tak si myslím, že by se ti mohla hodit… Pokud chceš mít další meč, taky dobře, ale zjistil jsem, že jenom málokterý souboj nemůžeš vyhrát několika ranami dobrou, silnou holí." Ve vzpomínce na hůl, kterou stále nosil Brom, se Eragon rozhodl zříci se nového meče ve prospěch kusu sukovitého hlohu. Poté, co přišel o Zar'roc, nijak netoužil přijmout jiný, horší meč. Té noci zpevnil jak hlohovou hůl, tak násadu Roranova kladiva několika kouzly, díky nimž se nikdy nezlomí, leda pod tím největším tlakem.

Eragona se náhle zmocnil proud vzpomínek: *Kolem něj se točilo nevlídné oranžovo-rudé nebe, když se Safira řítila střemhlav za červeným drakem a jeho Jezdcem. Vítr mu skučel kolem uší… Prsty ani necítil kvůli ranám, jimiž odrážel údery protivníka, když s oním Jezdcem bojoval na zemi… Uprostřed souboje strhl nepříteli helmu, a odkryl tak tvář svého dávného přítele a společníka na cestách, Murtagha, o kterém si myslel, že je mrtvý… Ten posměšný úšklebek na Murtaghově tváři, když bral Eragonovi Zar'roc s tím, že je to on, Eragonův starší bratr, kdo má na červený meč dědičné právo…*

Eragon zmateně zamrkal, když válečná vřava v jeho mysli pohasla a pach krve nahradila příjemná vůně jalovcového dřeva. Přejel si jazykem přes horní zuby, aby zahnal pachuť žluči, kterou cítil v ústech.

Murtagh.

Už samo to jméno vyvolávalo v Eragonovi změť podivných pocitů. Na jednu stranu měl Murtagha *rád.* Murtagh přece zachránil Eragona a Safiru před ra'zaky po jejich první, nešťastné návštěvě Dras-Leony; riskoval život, aby pomohl dostat Eragona z Gil'eadu; osvědčil se v bitvě o Farthen Dûr; a navzdory mučení, jemuž byl pak nepochybně

vystaven, se rozhodl vyložit si rozkazy Galbatorixe takovým způsobem, který mu dovolil pustit Eragona se Safirou po bitvě na Hořících pláních, místo aby je zajal. Nebyla to Murtaghova chyba, že ho Dvojčata unesla; že se pro něj vylíhl ten rudý drak, Trn; nebo že Galbatorix zjistil jejich skutečná jména, pomocí nichž si od Murtagha i od Trna vynutil přísahu věrnosti ve starověkém jazyce.

Za nic z toho Murtagh nemohl. Byl obětí osudu, a to už ode dne, kdy se narodil.

A přesto… Třebaže Murtagh sloužil Galbatorixovi proti své vůli a ošklivila se mu ta zvěrstva, která ho král nutil páchat, část jeho osobnosti si patrně vychutnávala nově nabytou moc. Během nedávného střetu mezi Vardeny a Královstvím na Hořících pláních se Murtagh rozhodl zavraždit krále trpaslíků Hrothgara, ačkoli mu to Galbatorix nenakázal. Nechal Eragona se Safirou jít, to sice ano, ale teprve když je porazil v nemilosrdném souboji a vyslechl si Eragonovy prosby, aby jim dal svobodu.

A Murtagh měl také až příliš velké potěšení z bolesti, kterou Eragonovi způsobil svým odhalením, že oba jsou syny Morzana – prvního a posledního z třinácti Dračích jezdců, Křivopřísežníků, kteří zradili své druhy Galbatorixovi.

Teď, čtyři dny po bitvě, Eragona napadlo ještě jedno vysvětlení: Možná *Murtagha těšilo sledovat, jak někdo další vzal na svá bedra stejné strašlivé břemeno, jaké on nosí celý život.*

Ať už to byla pravda, nebo ne, Eragon měl dojem, že Murtagh uvítal svou novou roli ze stejného důvodu, z jakého se pes, kterého bezdůvodně bičovali, jednoho dne obrátí proti svému pánovi a zaútočí na něj. Murtagh byl bit jako žito a teď měl konečně příležitost to oplatit světu, který vůči němu neprojevil mnoho laskavosti.

Ale i když možná v Murtaghově srdci zůstala ještě špetka dobra, on a Eragon byli přesto odsouzeni k nesmiřitelnému nepřátelství, neboť Murtaghovy sliby ve starověkém jazyce ho budou navěky poutat ke Galbatorixovi nerozbitnými okovy.

Kéž by byl býval neodešel s Ažihadem pronásledovat urgaly pod Farthen Dûrem. Nebo kdybych byl býval aspoň o trochu rychlejší, tak by Dvojčata…

Eragone, vstoupila do jeho myšlenek Safira.

Probral se a přikývl, vděčný za její vyrušení. Velmi se snažil vyhnout přemítání o Murtaghovi nebo o jejich společných rodičích, takové myšlenky ho však často přepadaly, když to nejméně čekal.

Eragon se pomalu nadechl a vydechl, aby si vyčistil hlavu, a pokoušel se vrátit v myšlenkách zpátky do přítomnosti, ale nevedlo se mu to.

To ráno po obrovské bitvě na Hořících pláních – Vardenové se právě usilovně přeskupovali a připravovali se na pochod za královskými vojsky, která se stáhla několik mil proti proudu řeky Jiet – šel Eragon za Nasuadou a Aryou, vysvětlil jim Roranovu obtížnou situaci a požádal je o svolení, aby mohl svému bratranci pomoci. Neuspěl. Obě ženy ostře protestovaly a Nasuada to označila za „nesmyslný plán, který bude mít katastrofální důsledky pro celou Alagaësii, pokud se nezdaří."

Dlouho se vášnivě dohadovali, až Safira nakonec přerušila spor řevem, který otřásl stěnami velitelského stanu. Pak prohlásila: *Jsem podrážděná a unavená a Eragon vám nedokáže situaci pořádně vysvětlit. Máme snad důležitější věci na práci než tady stát a hádat se jako malé děti!?… Takže teď mě poslouchejte.*

Je těžké přít se s drakem, pomyslel si Eragon.

Podrobnosti Safiřiny argumentace byly složité, ale základní linie jejího vysvětlení byla přehledná. Podporovala Eragona, protože chápala, co pro něj zamýšlená výprava znamená; Eragon podporoval Rorana kvůli lásce a rodině a protože věděl, že Roran by se vydal hledat Katrinu i bez něj a že by sám ra'zaky nikdy nedokázal porazit. Také dokud Království drží Katrinu v zajetí, Roran – a jeho prostřednictvím i Eragon – mohou snadno podlehnout Galbatorixově manipulaci. Kdyby totiž tyran pohrozil, že Katrinu zabije, Roran by neměl jinou volbu než se podřídit jeho požadavkům.

Bylo proto nejlepší vyspravit tuhle trhlinu v jejich obraně dřív, než ji nepřítel využije.

A načasování měli dokonalé. Ani Galbatorix, ani ra'zakové nebudou čekat útok uprostřed Království v době, kdy Vardenové usilovně bojují s královskými oddíly poblíž hranic Surdy. Murtagh a Trn byli viděni, jak letí směrem k Urû'baenu – nepochybně proto, aby byli osobně potrestáni – a Nasuada s Aryou souhlasily s Eragonem, že ti dva pak pravděpodobně budou pokračovat na sever, aby se utkali s královnou Islanzadí a jejím vojskem, jakmile se elfové ukáží a poprvé

zaútočí. A jestliže to bude možné, bylo by dobré zbavit se ra'zaků dřív, než začnou zastrašovat vardenské bojovníky a podkopávat jejich morálku.

Safira pak podotkla, samozřejmě tou nejdiplomatičtější cestou, že pokud by Nasuada Eragonovi coby jeho velitel a vůdce zakázala zúčastnit se téhle výpravy, naruší tím jejich vztah záští a neshodami, které by mohly podrývat věc Vardenů. *Je to ovšem na tobě,* upozornila ji Safira. *Nech si Eragona tady, jestli chceš. Ale na mě se jeho závazky nevztahují a já jsem se rozhodla přidat k Roranovi. Zdá se, ze by to mohlo být hezké dobrodružství.*

Eragonovi po rtech přelétl lehký úsměv, když si tu situaci vybavil.

Váha Safiřina prohlášení a její nenapadnutelná logika přesvědčily Nasuadu s Aryou, aby mu, byť nerady, svolení daly.

Potom Nasuada řekla: „Důvěřujeme vašemu úsudku, Eragone a Safiro. Jak ve vašem, tak v našem zájmu doufám, že se tahle výprava vydaří." Z jejího tónu si Eragon nebyl jistý, zda její slova znamenala upřímné přání, nebo nepřímou hrozbu.

Strávil zbytek toho dne balením zásob, studoval se Safirou mapy Království a prováděl zaklínadla, která považoval za nezbytná – třeba aby zabránil Galbatorixovi a jeho přisluhovačům nazírat Rorana.

Následující ráno Eragon s Roranem vylezli Safiře na hřbet, vylétli nad oranžové mraky, které nehybně stály nad Hořícími pláněmi, a zamířili na severovýchod. Safira letěla bez přestávky, dokud slunce nepřeplulo přes celou nebeskou klenbu a nezastínil je obzor, a pak zase nevystoupalo vzhůru v úchvatném žáru rudých a žlutých odstínů.

První úsek cesty je dovedl k málo obydlenému pohraničí Království. Tam se stočili na západ k Dras-Leoně a Helgrindu. Od té doby už cestovali jen v noci, aby si jich nevšiml nikdo z četných vesniček rozesetých po pastvinách, ležících mezi nimi a cílem jejich putování.

Eragon s Roranem se museli zachumlat do plášťů a kožešin a vzít si vlněné palčáky a čapky, protože Safira se rozhodla vystoupat nad ledové vrcholky většiny hor, kde byl vzduch řídký a suchý a pálil je v plicích, aby si jich nevšiml farmář ošetřující na poli nemocné tele nebo třeba bystrozraký hlídač na obchůzce. Kdyby někdo náhodou pohlédl vzhůru, když mu Safira prolétala nad hlavou, nevypadala by teď větší než orel.

Kamkoli přišli, tam viděl Eragon důkazy právě probíhající války: tábořiště vojáků, vozy plné zásob přiražené na noc k sobě, a řady mužů s železnými obojky, které odváděli z jejich domovů, aby bojovali za Galbatorixe. Množství sil shromažďovaných proti Vardenům bylo skutečně znepokojivé.

Ke konci druhé noci se v dálce objevil Helgrind: masa členitých sloupů, zastřená a zlověstná v bledém světle, které předcházelo úsvitu. Safira přistála v prohlubni, kde se teď nacházeli, a prospali skoro celý den, než se vydali na další průzkum.

Z ohně se vznesla sprška jantarových smítek a chvíli vířila, když Roran hodil větev na rozpadající se uhlíky. „Zima," konstatoval.

Než Eragon stačil odpovědět, uslyšel znepokojivý skřípavý zvuk, jako když někdo vytasí meč.

Nepřemýšlel; vrhnul se opačným směrem, jednou se překulil a rovnou se zvedl do přikrčeného postoje, v ruce hlohovou hůl, připravenou odrazit blížící se úder. Roran byl skoro stejně rychlý. Popadl ze země svůj štít, seskočil z klády, na které seděl, a vytáhl z opasku kladivo – to všechno během pár vteřin.

Ztuhli ve střehu a čekali na útok.

Eragonovi bušilo srdce jako o závod a svaly se mu chvěly, očima prohledával temné okolí a hledal sebemenší náznak pohybu.

Nic necítím, oznámila mu Safira.

Když uběhlo několik minut a nic se nedělo, Eragon propátral myslí i okolní krajinu. „Nikdo," oznámil ostatním. Pak se ponořil hluboko do svého nitra, až tam, kde se mohl napojit na magii, a pronesl: „Brisingr raudhr!" Několik stop před ním se rozzářilo jasně rudé světlo, nehybně se vznášelo ve výšce očí a vyplnilo prohlubeň slabým jasem. Trochu se pohnul a světlo sledovalo jeho pohyb, jako by s ním bylo spojené nějakou neviditelnou tyčí.

Společně s Roranem se vydali roklí, která se stáčela na východ, k místu, odkud zaslechli podezřelý zvuk. Drželi zbraně v pohotovosti a obezřetně postupovali krok za krokem, připraveni se okamžitě bránit. Asi deset metrů od tábora Roran zvedl ruku, aby Eragona zastavil, a pak ukázal na břidlicovou tabulku, ležící na trsu trávy. Vypadala, jako by na to místo vůbec nepatřila. Když si Roran klekl a přejel po tabulce drobným úlomkem břidlice, ozvalo se stejné ocelové zaskřípění, jaké slyšeli předtím.

„Musela odněkud spadnout,“ usoudil Eragon, když si prohlížel stěny rokle. Dovolil světlu zhasnout.

Roran přikývl, vstal a oprášil si prach z kalhot.

Když se vraceli k Safiře, Eragon uvažoval o tom, jak bleskově zareagovali. Srdce se mu stále svíralo do tvrdého, bolestivého uzle, ruce se mu třásly a chtělo se mu vyrazit do divočiny a utíkat bez zastavení několik mil. *Dřív bychom takhle nevyskočili*, napadlo ho. Důvod jejich ostražitosti však nebyl žádnou záhadou: každý další boj je pokaždé připravil o trochu klidu, takže jim nakonec nezbylo nic než obnažené nervy, které vibrovaly při sebemenším znepokojení.

Roran zřejmě rozjímal o něčem podobném, protože se zničehonic zeptal: „Vidíš je?“

„Koho?“

„Muže, které jsi zabil. Vidíš je ve snech?“

„Někdy.“

Mihotavé světlo žhavých uhlíků ozářilo zespoda Roranovu tvář, až vznikly temné stíny nad jeho ústy a přes čelo, dodávající jeho očím s těžkými, přivřenými víčky zlověstný vzhled. Mluvil pomalu, jako by obtížně hledal slova. „Nikdy jsem nechtěl být válečníkem. Samozřejmě jsem sníval o krvi a slávě, když jsem býval mladší, jako každý chlapec, ale důležitá pro mě byla především půda. Ta a naše rodina… Ale pak jsem musel zabíjet… Zabíjel jsem a zabíjel a ty jsi jich zabil ještě víc.“ Zahleděl se do nějakého vzdáleného místa, které mohl vidět jenom on. „Třeba ti dva muži v Nardě… Už jsem ti o nich říkal?“

Říkal, ale Eragon zavrtěl hlavou a mlčky vyčkával.

„Byli to strážní u hlavní brány… Byli dva a ten muž vpravo, víš, ten měl úplně bílé vlasy. Pamatuju si to dobře, protože mu nemohlo být víc než takových pětadvacet. Oba na sobě měli Galbatorixův znak, ale hovořili, jako by byli z Nardy. Nešlo o vojáky z povolání. Byli to pravděpodobně obyčejní chlapi, co se rozhodli pomoci chránit své domovy před urgaly, piráty, bandity… Nechtěli jsme jim zkřivit ani vlásek. Přísahám ti, Eragone, to jsme vůbec neplánovali. Ale neměl jsem na vybranou. Poznali mě. Bodl jsem toho bělovlasého muže pod bradu… Bylo to, jako když náš otec podřízl krk praseti. A pak ten druhý, tomu jsem roztříštil lebku. Stále ještě cítím, jak ta kost povolila… Pamatuju si dopodrobna každou ránu, kterou jsem zasadil, od vojáků v Carvahallu až po ty na Hořících pláních… Víš, když

někdy zavřu oči, nemůžu spát, protože mi jasně plane před očima zář požáru, který jsme rozpoutali v docích v Teirmu. V takových chvílích mám pocit, že se z toho zblázním.“

Eragon zjistil, že svírá hůl takovou silou, až mu zbělely klouby a na spodní straně zápěstí mu vystupují šlachy. „Jo,“ přikývl zachmuřeně. „Nejdřív to byli jen urgalové, pak to byli lidé a urgalové, a teď tahle bitva… Vím, že to, co děláme, je správné, ale to *správné* nemusí být *snadné*. Kvůli tomu, kdo jsme, Vardenové očekávají, že budeme stát se Safirou v čele jejich vojska a vraždit celé prapory vojáků. Děláme to tedy. A dělali jsme.“ Hlas se mu zadrhl a on zmlkl.

Vřava doprovází každou velkou změnu, promluvila k nim oběma Safira. *A my jsme okusili víc než pořádnou dávku, protože jsme hybnou silou té změny. Jsem drak a nelituji smrti těch, kdo nás ohrožovali. Zabít stráže v Nardě možná není skutek, který by se měl opěvovat, ale ani takový, za který by měl člověk pociťovat vinu. Musels to udělat. Když musíš bojovat, Rorane, nedává ti divoká radost z boje křídla? Nezakusil jsi potěšení, že stojíš proti rovnocennému protivníkovi, a uspokojení, když vidíš těla svých nepřátel na hromadě před sebou? Eragone, tys to zažil. Pomoz mi to vysvětlit tvému bratranci.*

Eragon zíral do uhlíků. Vyslovila velkou pravdu, kterou si sám nechtěl přiznat; snad proto, že kdyby souhlasil s tím, že člověk může mít požitek z násilí, znamenalo by to, že je někým, kým by dřív vždycky opovrhoval. A tak raději mlčel. Zdálo se, že Roran sedící naproti němu je na tom podobně.

Něžnějším hlasem Safira dodala: *Nezlob se. Nechtěla jsem tě rozčílit… Někdy zapomínám, že sis stále ještě nezvykl na tyhle pocity, zatímco já musela bojovat zuby nehty o přežití od chvíle, co jsem se vylíhla.*

Eragon vstal, přešel k sedlovým brašnám a vytáhl malou kameninovou nádobku, kterou dostal od Orika před odjezdem, a dal si dva pořádné doušky malinové medoviny. Zahřály ho v žaludku. S úšklebkem podal lahvičku Roranovi, aby se také napil.

Po několika dalších doušcích, když medovina konečně zmírnila jeho špatnou náladu, Eragon řekl: „Zítra možná budeme mít problém.“

„Jak to myslíš?“

Eragon směřoval svá slova i k Safiře. „Pamatuješ, jak jsem říkal, že my – Safira a já – si snadno poradíme s ra’zaky?“

„Jo.“

To si taky poradíme, ujistila je Safira.

„No, přemýšlel jsem o tom, zatímco jsme špehovali kolem Helgrindu, a už si tím nejsem tak jistý. Existuje téměř neomezené množství způsobů, jak provést nějaké kouzlo. Například pokud chci rozdělat oheň, mohl bych ho zažehnout horkem sesbíraným ze vzduchu nebo ze země; mohl bych stvořit plamen z ryzí energie; mohl bych vyvolat blesk; mohl bych soustředit množství slunečních paprsků do jediného bodu; mohl bych použít tření a tak podobně."

„A dál?"

„Problém je v tom, že i když umím udělat určitou věc pomocí řady kouzel, může mi v tom někdo *zabránit* jediným protikouzlem. Když určitou věc zmaříš, už nemusíš vymýšlet speciální kouzla proti různým vlastnostem každého jednotlivého zaklínadla."

„Pořád nechápu, co to má společného se zítřkem."

Já ano, sdělila Safira jim oběma. Okamžitě totiž pochopila, co z toho vyplývá. *Znamená to, že během posledního století Galbatorix…*

„…možná očaroval ra'zaky takovými kouzly…"

…která je ochrání proti…

„…celému spektru kouzel. Pravděpodobně je…"

…nedokážeme zabít žádným…

„…ze slov pro usmrcení, která jsem se naučil, ani žádným…"

…útokem, který můžeme předem naplánovat. Možná…

„…se budeme muset spolehnout…"

„Přestaňte!" vykřikl náhle Roran. Bolestně se pousmál. „Přestaňte, prosím. Bolí mě hlava, když tohle děláte."

Eragon se s otevřenými ústy odmlčel; až do tohoto okamžiku si neuvědomoval, že on i Safira se v řeči střídají. To zjištění ho potěšilo: znamenalo, že dosáhli nové úrovně spolupráce a dokážou jednat společně jako jediná bytost, což jim dávalo mnohem větší moc, než jakou by měli každý sám. Také ho to však znepokojilo, když si uvědomil, jak takové partnerství musí svou podstatou potlačovat individualitu těch, kteří je v určitých chvílích sdílejí.

Pak zavřel pusu a zachechtal se. „Promiň. Mám obavy z tohohle: pokud byl Galbatorix tak prozíravý, že provedl jistá bezpečnostní opatření, pak zřejmě můžeme ra'zaky zneškodnit pouze silou svých paží. Pokud to je pravda…"

„Zítra ti budu jenom překážet."

„Nesmysl. Možná jsi pomalejší než ra'zakové, ale nepochybuji o tom, že mají proč se obávat tvé zbraně, Rorane Kladivo." Ta lichotka Rorana očividně potěšila. „Nejnebezpečnější by pro tebe bylo, kdyby tě ra'zakové nebo lethrblaka dokázali oddělit od Safiry a ode mě. Čím blíž se budeme držet u sebe, tím bezpečnější to pro nás všechny bude. Safira a já se vynasnažíme ra'zaky a lethrblaka zaměstnat, ale někdo z nich nám může proklouznout. Čtyři proti dvěma – to je dobrá šance, ale jen pokud patříš k těm čtyřem."

Eragon se obrátil k Safiře: *Kdybych měl meč, určitě bych byl s to ra'zaky zabít sám, ale nevím, jestli dokážu ubít dva tvory, kteří jsou stejně rychlí jako elfové, jenom obyčejnou holí.*

To ty jsi trval na tom, že budeš nosit tuhle suchou větev místo pořádné zbraně, opáčila jízlivě. *Pamatuješ? Říkala jsem ti, že možná nebude stačit proti tak nebezpečným nepřátelům, jako jsou ra'zakové.*

Eragon to nerad přiznal. *Pokud moje kouzla selžou, budeme daleko zranitelnější, než jsem čekal… Zítřek by opravdu mohl skončit velmi špatně.*

Roran navázal na rozhovor, do něhož byl prve zasvěcený: „Tyhle kouzla, to není žádná legrace." Kláda, na které seděl, táhle zanaříkala, když se opřel lokty o kolena.

„To tedy není," souhlasil Eragon. „Nejtěžší je snažit se předvídat, jaká kouzla mohou použít; většinu času přemýšlím, jak bych se ochránil, kdyby mě napadli tak nebo tak, a jestli by druhý kouzelník čekal, že udělám to či ono…"

„Dokázal bys zajistit, abych byl stejně silný a rychlý jako ty?"

Eragon ten nápad zvažoval několik minut, než řekl: „Nevím jak. Energie, kterou bych na to potřeboval, by musela odněkud přijít. Safira a já bychom ti ji mohli dát, ale pak bychom ztratili právě tolik rychlosti a síly, kolik bychom ti přidali." Nezmínil se však, že je také možné nasávat energii z rostlin a zvířat v blízkém okolí, avšak za strašlivou cenu: smrt těchto bytostí, jejichž životní sílu člověk vysál. Tento postup byl obrovským tajemstvím a Eragon cítil, že by ho neměl vyzrazovat jen tak, pokud vůbec. Navíc by to Roranovi stejně nijak nepomohlo, protože na Helgrindu toho rostlo a žilo příliš málo, než aby mu to mohlo dodat potřebnou energii.

„A můžeš mě naučit kouzlit?" Když Eragon zaváhal, Roran rychle dodal: „Nemyslím teď, samozřejmě. Nemáme čas a stejně nečekám, že by se člověk mohl stát kouzelníkem přes noc. Ale jinak si říkám, proč

by to nešlo? Vždyť jsme bratranci. V žilách nám proudí stejná krev. A byla by to užitečná dovednost.“

„Nevím, jak se někdo, kdo není Jezdec, může naučit kouzlit,“ přiznal Eragon. „Nic takového jsem nikdy nestudoval.“ Rozhlédl se a sebral ze země plochý, kulatý kamínek a hodil ho Roranovi, který jej pohotově chytil. „Hele, zkus tohle: soustřeď se na to, abys zvedl kámen asi o půl metru nad svoji dlaň, a vyslov přitom ‚Stenr rïsa‘.“

„Stenr rïsa?“

„Přesně tak.“

Roran se zamračil na kámen takovým způsobem, že to Eragonovi připomnělo jeho vlastní výcvik. Nemohl si pomoci a trochu se mu zastesklo po dnech, kdy ho učíval Brom. Roranovo obočí se spojilo soustředěným úsilím, rty se mu zúžily do úšklebku a zavrčel: „Stenr rïsa!“ tak důrazně, že Eragon skoro čekal, že kámen odletí někam do dálky.

Nic se však nestalo.

Roran se zakabonil ještě víc a příkaz zopakoval: „Stenr rïsa!“

Kámen se ani nepohnul.

„Inu,“ povzbuzoval ho Eragon, „zkoušej to dál. To je jediná rada, kterou ti mohu dát. Ale“ – varovně vztyčil ukazovák – „kdybys náhodou *uspěl*, určitě za mnou hned přijď nebo, když nebudu nablízku, vyhledej jiného kouzelníka. Protože kdybys začal dělat pokusy s kouzlením bez znalosti pravidel magie, mohl bys zabít sebe i jiné. Hlavně si pamatuj jedno: pokud provedeš kouzlo, které vyžaduje příliš mnoho energie, *zemřeš*. Nepouštěj se do věcí, které jsou nad tvoje schopnosti a síly, nesnaž se znovu oživit mrtvé a nesnaž se cokoli vrátit zpět.“

Roran přikývl, oči měl stále upřené na kámen.

„Ale teď kouzla stranou. Právě jsem si uvědomil, že existuje něco mnohem důležitějšího, co se potřebuješ naučit.“

„Co?“

„Potřebuješ se naučit skrýt své myšlenky před Černou rukou, Du Vrangr Gata a jim podobnými. Víš už spoustu věcí, které by mohly Vardenům uškodit. Proto je nesmírně důležité, aby ses vycvičil právě v tomhle, jakmile se vrátíme. Dokud se nebudeš umět bránit před slídily, ani Nasuada, ani já, ani nikdo jiný ti nebude moci svěřit informace, které by mohly nějak pomoci našim nepřátelům.“

„Tomu rozumím. Ale proč jsi mluvil i o Du Vrangr Gata? Ti přeci slouží tobě a Nasuadě.“

„To ano, ale i mezi našimi spojenci je nemálo těch, kteří by obětovali svou pravou ruku“ – lehce se ušklíbl nad trefností tohoto přirovnání – „aby vyčmuchali naše plány a tajemství. A zajímají je bohužel i ty tvoje. Stal se z tebe *někdo*, Rorane. Zčásti díky tvým činům a zčásti proto, že my dva jsme příbuzní.“

„Já vím. Je to divné, když tě poznávají lidé, se kterými ses nikdy nesetkal.“

„To je.“ Eragona na jazyku svrbělo několik dalších, souvisejících postřehů, ale odolal nutkání rozvíjet tohle téma dál; proberou to jindy. „Teď když víš, jaké to je, když se jedna mysl dotkne druhé, mohl by ses pro změnu naučit, jak se sám dotknout cizího vědomí.“

„Nejsem si úplně jistý, jestli bych to chtěl umět.“

„Nevadí. Třeba to ani *nedokážeš*. Tak či onak, než to začneš zjišťovat, měl by ses nejdřív věnovat umění obrany.“

Roran povytáhl obočí. „Jak?“

„Vyber si něco – zvuk, obraz, pocit, cokoli – a v duchu se na to soustřeď, dokud to nevytěsní všechny ostatní myšlenky.“

„A to je celé?“

„Není to tak snadné, jak si myslíš. Pokračuj, zkus to. Až budeš připravený, dej mi znamení a já se podívám, jak ti to jde.“

Uběhlo několik okamžiků. Když pak Roran luskl prsty, Eragon zaměřil své vědomí a byl nesmírně zvědavý, co bratranec dokázal.

Eragonova soustředěná mysl narazila plnou silou do zdi vystavěné z Roranových vzpomínek na Katrinu a zastavila se. Nedokázal najít žádné slabé místo, otvor nebo prasklinu ani podkopat neproniknutelnou zábranu, která před ním stála. V tom okamžiku celou Roranovu bytost prostupovaly jeho city ke Katrině; jeho obrana předčila všechny, které Eragon dosud poznal, protože v Roranově mysli nebylo nic, čeho by se mohl zachytit a využít to, aby bratrance ovládl.

Pak Roran pohnul levou nohou a dřevo pod ním hlasitě zavrzalo.

V tom okamžiku se stěna, do níž se Eragon opíral, rozbila na desítky kousků, protože Rorana rozptýlila spousta protichůdných myšlenek: *Co to… Sakra! Nevšímej si toho, dostane se dovnitř. Katrina, vzpomeň si na Katrinu. Nevnímej Eragona. Ta noc, kdy*

souhlasila, ze si mě vezme, vůně trávy a jejích vlasů… Je to on? Ne! Soustřeď se! Ne…

Eragon využil Roranova zmatení, vyrazil kupředu a silou svého vědomí zneschopnil Rorana dřív, než se stačil znovu obrnit.

Pochopil jsi, jak to funguje, sdělil mu Eragon, pak se stáhl z Roranova vědomí a nahlas řekl: „Ale budeš se muset naučit zůstat soustředěný, i když se ocitneš uprostřed bitvy. Musíš se naučit myslet bez myšlení… oprostit se od všech nadějí a obav, chránit tu jedinou myšlenku, která je tvým brněním. Elfové mě naučili něco, co mi hodně pomáhalo: přeříkávat si hádanku, kus básně nebo písně. Když máš něco, co bys mohl opakovat pořád dokola, je mnohem snazší nezatoulat se v myšlenkách jinam."

„Budu na tom pracovat," slíbil Roran.

Tichým hlasem se Eragon ještě zeptal: „Ty ji opravdu miluješ, viď?" Bylo to spíš konstatování než otázka, protože odpověď byla samozřejmá a on se v téhle oblasti necítil příliš jistě. Milostné vztahy se svým bratrancem nikdy neprobíral, i když spolu v minulých letech dokázali dlouhé hodiny debatovat o přednostech mladých žen v Carvahallu a okolí. „Jak se to stalo?"

„Líbila se mi. A já se líbil jí. Podrobnosti přece nejsou důležité."

„Ale jdi," řekl Eragon. „Byl jsem tehdy příliš naštvaný, abych se tě na to zeptal, než jsi odešel do Therinsfordu, a znovu jsme se setkali teprve před čtyřmi dny. Jsem prostě zvědavý."

Kůže kolem Roranových očí se natahovala a krabatila, jak si usilovně mnul spánky. „Nevím, co bych o tom ještě řekl. Zkrátka jsem ji měl vždycky rád. Moc to neznamenalo, dokud jsem se nestal mužem, ale když jsem dospěl, začal jsem uvažovat, koho si vezmu a která by se měla stát matkou mých dětí. Během jedné z našich návštěv v Carvahallu jsem zahlédl Katrinu, jak zastavila u Loringova domu, aby utrhla mechovou růži rostoucí ve stínu okapu. Usmála se, když na květinu pohlédla… Byl to tak něžný úsměv a tak radostný, že jsem se v tu chvíli rozhodl, že si přeju, aby se takhle usmívala znovu a znovu, a že se chci na ten úsměv dívat až do smrti." V Roranových očích se zaleskly slzy, ale neskanuly mu po tváři, a když po chvilce zamrkal, samy zmizely. „V tomhle ohledu jsem asi bohužel selhal."

Po zdvořilé odmlce se Eragon vyptával dál: „Takže ses jí dvořil? Co jsi ještě dělal kromě toho, žes po mně Katrině posílal pozdravy?"

„Ptáš se jako někdo, kdo potřebuje radu."

„Kdepak. To se ti jen zdá…“

„Tak teď jsi na řadě ty,“ vybídl ho Roran. „Přece poznám, když lžeš. Najednou se tak přihlouple usmíváš a zrudnou ti uši. Elfové ti možná dali novou tvář, ale v tomhle ses tedy nezměnil. Co je mezi tebou a Aryou?“

Roranova velká vnímavost Eragona znepokojila. „Nic! Ten měsíc ti asi popletl mozek.“

„No tak, ven s tím. Hltáš každé její slovo, jako by vypouštěla diamanty, a zíráš na ni tak hladově, jako by šlo o obrovskou hostinu vystrojenou o palec dál, než kam dosáhneš.“

Ze Safiřiných nozder vyrazil obláček tmavě šedého kouře, když přidušeně zahřímala.

Eragon si nevšímal jejího potlačovaného veselí a odpověděl: „Arya je elfka.“

„A velmi krásná. Špičaté uši a sešikmené oči jsou jen drobné nedostatky, když uvážíš její celkový půvab. Ostatně, ty sám teď vypadáš jako kočka.“

„Arye je víc než sto let.“

Ta informace Rorana zaskočila; povytáhl obočí a podivil se: „Tomu se mi ani nechce věřit! Vždyť je v rozkvětu mládí.“

„V tom máš pravdu.“

„Všechno tohle má sice svůj význam, ale ty mi tu uvádíš jen samé rozumové důvody, Eragone, a srdce málokdy poslouchá rozum. Tak řekni, líbí se ti, nebo ne?“

Jestli se mu nelíbí, poznamenala Safira jak k Eragonovi, tak k Roranovi, *tak se sama pokusím Aryu políbit.*

Safiro! Eragon ji zahanbeně plácnul přes nohu.

Roran byl dost uvážlivý, aby dál Eragona nepopichoval. „Odpověz tedy na mou původní otázku a řekni mi, jak se věci mají mezi tebou a Aryou. Mluvil jsi o tom někdy s ní nebo s její rodinou? Zjistil jsem, že není moudré nechávat takové věci zahnít.“

„Jo,“ povzdechl si Eragon s očima upřenýma na leštěný hloh. „Mluvil jsem s ní.“

„A jak to dopadlo?“ Když Eragon hned neodpověděl, Roran otráveně zvolal: „Dostat z tebe nějakou odpověď je těžší než táhnout Birku blátem.“ Eragon se uchechtl při zmínce o Birkovi, jednom z jejich tažných koní. „Safiro, vysvětlíš mi aspoň ty tuhle záhadu? Jinak se obávám, že se nikdy nic nedozvím.“

„Nevedlo to nikam. Vůbec nikam. Nechce mě.“ Eragon promluvil klidně, tak jako by komentoval neštěstí někoho jiného, ale v jeho nitru zuřil příval bolesti tak prudké a hluboké, že ucítil, jak se od něj Safira trochu odtáhla.

„To je mi líto,“ pronesl tiše Roran.

Eragon polkl knedlík v krku a ten prošel kolem rány v jeho srdci a pak dolů, do sevřeného žaludku. „To se stává.“

„Vím, že to v tuhle chvíli zní asi nepravděpodobně,“ chlácholil ho Roran, „ale jsem si jistý, že poznáš jinou ženu, díky které na Aryu zapomeneš. Existuje spousta dívek – a víc než pár vdaných žen, to bych se vsadil – které by potěšilo, kdyby upoutaly pozornost Jezdce. Nebudeš mít problém najít si ženu mezi všemi těmi krasavicemi v Alagaësii.“

„A co bys dělal ty, kdyby Katrina odmítla tvou nabídku?“

Při té otázce Roran oněměl; bylo zřejmé, že si nedokáže představit, jak by zareagoval.

Eragon pokračoval. „Přestože si to ty, Arya a všichni ostatní pravděpodobně nemyslíte, *já vím,* že v Alagaësii žijí i jiné půvabné ženy a že se lidé mohou zamilovat víc než jednou. Kdybych trávil čas ve společnosti dvorních dam krále Orrina, opravdu bych nejspíš usoudil, že se mi některá z nich líbí. Jenže já to nemám tak jednoduché. I kdybych se dokázal zamilovat do jiné – a srdce, jak jsi poznamenal, je nestálá bestie – zůstává otázkou: měl bych?“

„Hovoříš teď jazykem spletitým jako kořeny jedle,“ poznamenal Roran. „Nemluv v hádankách.“

„Dobrá, tak tedy: která lidská žena může pochopit, kdo a co jsme, nebo si představit rozsah mých sil? Která může sdílet můj život? Je jich jen pár a všechny to jsou kouzelnice. A kolik se mezi nimi najde, nebo dokonce mezi ženami všeobecně, nesmrtelných?“

Roran se od srdce, hlasitě rozesmál, až se to rozléhalo celou roklí. „Možná bys mohl chtít ještě modré z nebe, nebo…“ Pak se zarazil a ztuhl, jako by chtěl vstát, nakonec úplně znehybněl. „To není možné, že jsi…“

„Jsem.“

Roran těžko hledal slova. „Jde o důsledek tvojí proměny v Ellesméře, nebo to patří k tomu, že jsi Jezdcem?“

„Patří to k Jezdcům.“

„Tím se tedy vysvětluje, proč Galbatorix ještě nezemřel.“

„Jo.“

Větev, kterou Roran přihodil do ohně, se s tlumeným prasknutím rozprskla na kusy, když uhlíky zahřály zkroucený kus dřeva natolik, že uzavřená skulinka plná vody nebo mízy, jež po nesčetná desetiletí nějak unikala slunečním paprskům, vybuchla a změnila se v páru.

„Ta myšlenka je tak… *nekonečná*, je to skoro nepředstavitelné,“ řekl Roran. „Smrt je přece naší součástí. Vede nás. Utváří nás. Dohání nás k šílenství. Můžeš zůstat člověkem, pokud před sebou nemáš žádný smrtelný konec?“

„Není to nezvratné,“ podotkl Eragon. „Stále mě můžou zabít mečem nebo šípem. A taky můžu dostat nějakou nevyléčitelnou nemoc.“

„Ale pokud se vyhneš těmto nebezpečím, budeš žít navěky.“

„Pokud se jim vyhnu, tak ano. Safira a já *přetrváme*.“

„Vypadá to jako požehnání a zároveň prokletí.“

„Ano. Nemohu si s čistým svědomím vzít ženu, která zestárne a zemře, zatímco já zůstanu nedotčený časem; taková zkušenost by byla krutá pro nás oba. A také myšlenka, že si po dlouhá staletí budu brát jednu ženu za druhou, mi připadá poněkud skličující.“

„Dokázal bys pomocí kouzla někoho učinit nesmrtelným?“ zeptal se Roran.

„Můžeš ztmavit bílé vlasy, můžeš vyhladit vrásky a odstranit šedý zákal, a pokud jsi ochotný zajít obzvlášť daleko, můžeš dát šedesátiletému muži tělo, které měl v devatenácti. Přesto elfové nikdy nepřišli na způsob, jak obnovit něčí duši, aniž by zničili jeho vzpomínky. A kdo by si přál každých pár desetiletí vygumovat vlastní totožnost výměnou za nesmrtelnost? Pak by ten, kdo by žil dál, byl vlastně někým úplně jiným. Starý mozek v mladém těle také není řešení, protože ten náš i při tom nejlepším zdraví vydrží sotva sto let, nanejvýš ještě o pár let déle. A prostě zastavit něčí stárnutí také nemůžeš. To by způsobilo celou řadu dalších problémů… Ach, elfové a lidé vyzkoušeli tisíce nejrůznějších způsobů, jak zabránit smrti, ale nikdo z nich neuspěl.“

„Jinými slovy,“ shrnul to prostě Roran, „je pro tebe bezpečnější milovat Aryu než osvobodit své srdce, aby ho uchvátila lidská žena.“

„Koho jiného si *můžu* vzít než elfku? Zvlášť když uvážím, jak teď vypadám.“ Eragon potlačil touhu zvednout ruku a dotknout se zakřivených špiček svých uší, jak to míval ve zvyku. „Když jsem žil v

Ellesméře, bylo pro mě snadné vyrovnat se s tím, jak draci změnili můj vzhled. Přece jen mi krom toho dodali řadu schopností. Navíc elfové ke mně byli po Agaetí Blödhren přátelštější. Teprve když jsem se vrátil zpátky k Vardenům, tak jsem si uvědomil, jak jsem teď *jiný*… To mě také trápí. Už nejsem pouhý člověk, ale nejsem ani elf. Jsem něco jiného, něco mezi: směsice, míšenec.“

„Vzchop se přece!“ snažil se ho povzbudit Roran. „Nemusíš si dělat starost s tím, že budeš žít věčně. Galbatorix, Murtagh, ra’zakové, a dokonce i kterýkoli z vojáků Království nás každou chvíli může prošpikovat ocelí. Jiný muž by se nestaral o budoucnost a pil by a hýřil, dokud ještě má příležitost užívat si tohohle světa.“

„Vím, co by na to řekl otec.“

„A návdavkem by nám ještě přidal pěkný výprask.“

Společně se zasmáli a pak se mezi nimi rozhostilo jako obvykle ticho, odmlka způsobená nejen únavou a důvěrností, ale i mnoha rozdíly, které jim osud nečekaně způsobil, ačkoli kdysi žili téměř na chlup stejným životem.

Měli byste jít spát, připomněla jim Safira. *Je pozdě a zítra musíme brzo vstávat.*

Eragon pohlédl k černé nebeské klenbě a podle toho, jak se pootočily hvězdy, se snažil určit, kolik asi může být hodin. Bylo později, než čekal. „Rozumná rada,“ souhlasil ochotně. „Jen bych si přál, abychom měli víc času na odpočinek, než vtrhneme na Helgrind. Bitva na Hořících pláních vysála všechny Safiřiny a moje síly a ještě jsme se úplně nezotavili, protože jsme pak hned letěli sem a během posledních dvou večerů jsem také mnoho energie přemístil do pásu Belota Moudrého. Stále mě bolí ruce a nohy a mám víc ran, než dokážu spočítat. Podívej…“ Uvolnil poutka na manžetě levého rukávu košile, odhrnul měkké *lámarae* – látku, kterou elfové tkají křížem z vlny a kopřivových vláken – a odhalil ošklivý žlutý pás v místě, kde mu štít zmáčkl předloktí.

„Ha!“ zvolal Roran. „Tomuhle říkáš zranění? Víc jsem si ublížil, když jsem si dnes ráno ukopnul palec. A tady, ukážu ti ránu, na kterou může být muž skutečně pyšný.“ Rozšněroval si levou botu, stáhl ji a vyhrnul si nohavici, aby odhalil černý pruh široký jako Eragonův palec, který vedl šikmo přes stehenní sval. „Dostal jsem rukojetí kopí, když se nějaký voják otáčel.“

„Působivé, ale já mám ještě něco lepšího.“ Eragon se vysvlékl z tuniky, vytáhl si košili z kalhot a odkryl bok, aby Roranovi ukázal obrovskou modřinu, která se táhla přes jeho žebra, a také pohmožděninu podobné barvy na břiše. „Šípy,“ vysvětlil. Potom si odkryl pravé předloktí a odhalil škrábanec, který byl stejný jako ten na jeho druhé ruce; tenhle si udělal, když odrážel útok meče chráničem předloktí.

Teď byla zase řada na Roranovi, obnažil tedy pruh nepravidelných modrozelených skvrn velikosti zlaťáku, které mu vedly od levého podpaždí dolů ke kříži – ty zase byly následkem pádu na hromadu kamení a vypouklého brnění.

Eragon si prohlížel ta zranění, pak se škodolibě zachechtal a zvolal: „Pche, tohle jsou jenom škrábance! Ztratil ses a vběhl snad do růžového keře? Ale já mám jednu ránu, která tyhle hravě překoná.“ Sundal si obě boty, pak vstal a spustil kalhoty, takže tam stál jen v košili a vlněných spodkách. „Máš snad lepší?“ zeptal se vítězoslavně a ukázal na vnitřní stranu stehen. Kůži tam měl pokrytou pestrou kombinací modřin, jako by byl nějakým exotickým ovocem, které, jak dozrává, postupně mění barvy od jablkově zelené po zahnívající červenou.

„Ouvej,“ ušklíbl se Roran. „Copak se ti stalo?“

„Seskočil jsem ze Safiry, když jsme ve vzduchu bojovali s Murtaghem a Trnem. Tak jsem také zranil Trna. Safiře se povedlo slétnout pode mě a chytit mě dřív, než jsem dopadl na zem, ale mé přistání na jejím hřbetě bylo trochu tvrdší, než bych si byl přál.“

Roran se zarazil a mírně se zachvěl. „Vede to až úplně…“ Odmlčel se a udělal letmý posunek směrem nahoru.

„Bohužel.“

„Pak musím přiznat, že to je skutečně pozoruhodné zranění. Na to můžeš být pyšný; je to docela výkon, zranit se takovým způsobem a zrovna na *tomhle…* místě.“

„Jsem opravdu rád, že to dokážeš ocenit.“

„No,“ pokračoval Roran, „možná máš ty nejhorší podlitiny, ale mně ra’zakové způsobili takové zranění, jaké nemáš ani ty, protože draci, jak jsem pochopil, ti odstranili ránu ze zad.“ Zatímco mluvil, svlékl si košili a popošel blíž do mihotavého světla uhlíků.

Eragon vytřeštil oči, ale pak se vzpamatoval a zakryl svůj šok neurčitějším výrazem. Vyčítal si, že jistě přehání, a pomyslel si:

Nemůže to být tak zlé. Ale čím déle si zranění prohlížel, tím byl zdrcenější.

Kolem Roranova pravého ramene se táhla dlouhá, svraštělá jizva, červená a lesklá, která začínala na klíční kosti a končila v půlce paže. Bylo zřejmé, že mu ra'zakové usekli kus svalu a že sval znovu nesrostl, poněvadž kůže pod jizvou byla znetvořena nevzhlednou vypouklinou, jak se svalová vlákna odtrhla od sebe. O kus výš se kůže naopak propadala dovnitř a vytvářela zhruba půl palce hlubokou jamku.

„Rorane, tohle jsi mi měl ukázat už dávno. Netušil jsem, že tě ra'zakové tak vážně zranili… Dělá ti potíže hýbat paží?"

„Do strany ani dozadu ne," odpověděl Roran a předvedl mu to. „Ale dopředu můžu zvednut ruku jen asi do výšky… prsou." Ušklíbl se a spustil paži. „I to je však dřina; musím si to stále procvičovat, jinak mám ruku odepsanou. Nejlepší způsob, který jsem objevil, je přehodit paži zezadu dopředu a nechat ji přistát na cokoli, co se snažím uchopit. Párkrát jsem si už odřel klouby, než jsem tenhle trik zvládl."

Eragon v rozpacích převaloval hůl mezi dlaněmi. *Měl bych?* zeptal se Safiry.

Myslím, že musíš.

Možná toho zítra budeme litovat.

Budeš mnohem víc litovat toho, jestli Roran zemře jen proto, že nemohl mávat kladivem, když to bylo zapotřebí. Pokud vytáhneš energii z našeho okolí, nemusíš se tím unavit.

Víš, že to dělám nerad. Dělá se mi špatně, když o tom jen mluvím.

Naše životy jsou důležitější než životy mravenců, opáčila Safira.

Ne pro mravence.

A ty jsi mravenec? Neříkej nesmysly, Eragone. Nehodí se to k tobě.

Eragon s povzdechem odložil hůl a pokynul Roranovi. „Pojď, vyléčím ti to."

„Ty to dokážeš?"

„Nejspíš ano."

Roranovou tváří přelétl chvilkový nával radostného vzrušení, pak ale zaváhal a zatvářil se ustaraně. „Teď? Je to moudré?"

„Jak pravila Safira – lépe, když ti to ošetřím teď, dokud můžu, než aby tě toto zranění stálo život nebo ohrozilo nás ostatní." Roran přistoupil blíž a Eragon mu položil pravou ruku na zarudlou jizvu. Současně svým vědomím zapátral po okolí a obsáhl stromy, rostliny a

zvířata, která obývala rokli, a vyloučil ze svého záběru ta, u nichž se bál, že jsou příliš slabá, aby kouzlo přežila.

Poté začal Eragon zpívat ve starověkém jazyce. Kouzlo, které odříkával, bylo dlouhé a složité. Uzdravit takovou ránu bylo mnohem náročnější než nechat vyrůst novou kůži a byla to nanejvýš obtížná záležitost. Spoléhal na léčebné formule, které se učil v Ellesméře a věnoval mnoho týdnů, aby se je naučil nazpaměť.

Zatímco vypouštěl kouzlo, stříbřité znamení na jeho dlani, gedwëy ignasia, zářilo jako doběla rozžhavený kov. Vzápětí bezděčně zasténal, když v myšlenkách třikrát zemřel – jednou s každým ze dvou ptáčků hnízdících v nedalekém jalovci a také s hadem skrytým mezi skalami. Roran pohodil hlavou dozadu a vycenil zuby v neslyšném výkřiku, když jeho ramenní sval poskočil a zavlnil se pod povrchem hojící se kůže.

A pak bylo po všem.

Eragon se roztřeseně nadechl, skryl hlavu do dlaní a potají si otřel slzy, než začal zkoumat výsledky svojí práce. Viděl, jak Roran několikrát zvedl ramena, pak natáhl obě paže a pomalu s nimi zakroužil. Roranova ramena byla velká a kulatá, což byl výsledek roků strávených kopáním děr pro kůly plotu, taháním kamenů a obracením sena. Proti své vůli Eragon ucítil bodnutí závisti. Sám byl možná silnější, ale rozhodně ne tak svalnatý jako jeho bratranec.

Roran se zazubil. „Je to dobré, jako dřív! Možná dokonce lepší. Díky.“

„Není zač.“

„Byla to ta nejpodivnější věc. Vlastně jsem měl pocit, jako bych měl vyletět z kůže. A strašně mě to svědilo; skoro jsem si strhl…“

„Donesl bys mi kus chleba ze sedlové brašny? Mám hlad.“

„Právě jsme se navečeřeli.“

„Potřebuju si něco zakousnout potom, co použiju takovéhle kouzlo.“ Eragon popotáhl a pak vytáhl šátek a utřel si nos. Znovu popotáhl. To, co řekl, nebyla tak úplně pravda. To, co ho rozrušilo, byla daň, kterou si jeho kouzlo vyžádalo na okolní přírodě, ne kouzlo samo; obával se, že by se mohl pozvracet, kdyby si něčím rychle neuklidnil žaludek.

„Není ti špatně?“ zeptal se Roran.

„Ne.“ Protože vzpomínka na trojí smrt, kterou právě způsobil, byla v jeho mysli stále živá, Eragon sáhl po lahvičce medoviny, kterou měl při ruce, a doufal, že s její pomocí zastaví příliv morbidních myšlenek.

Vtom ho něco hrozně velkého, těžkého a ostrého uhodilo do ruky a přišpendlilo ji tak k zemi. Trhnul sebou, rozhlédl se a viděl, jak se mu špička jednoho ze Safiřiných slonovinových drápů zatíná do masa. Její těžké víčko cvaklo, když se mihlo přes tu obrovskou, třpytivou duhovku, kterou na něj upírala. Po dlouhé chvíli zvedla dráp tak, jako by člověk zvedl prst, a Eragon odtáhl ruku. Zalapal po dechu a znovu sevřel hlohovou hul; usilovně se snažil nevšímat si medoviny a soustředit se jen na to, co je naléhavé a hmatatelné, místo aby tonul v ponurém rozjímání.

Roran vytáhl ze své brašny olámanou půlku chleba, pak se zarazil a s náznakem úsměvu se zeptal: „Nechtěl bys raději zvěřinu? Tu svoji jsem ještě nedojedl.“ Zvedl provizorní rožeň z opáleného jalovcového dřeva, na němž byly napíchnuté tři kusy dozlatova opečeného masa. Pro Eragonův citlivý nos byla jeho vůně výrazná a štiplavá a připomněla mu noci, které strávil v Dračích horách, a večeře za dlouhých zim, kdy se s Roranem a Gerem sesedli kolem kamen a užívali si společnou pohodu, zatímco venku řádila divoká sněhová vánice. Sbíhaly se mu sliny. „Maso je ještě teplé,“ lákal ho Roran a zamával mu zvěřinou před nosem.

S nesmírným sebezapřením Eragon zavrtěl hlavou. „Dej mi jen chleba.“

„Seš si jistý? Opravdu se mi povedlo: není příliš tuhé, ani příliš měkké a je upečené s přiměřenou dávkou koření. Je tak šťavnaté, že když si kousneš, jako bys polkl sousto Elainina nejlepšího dušeného masa.“

„Ne, nemůžu.“

„Uvidíš, že ti bude chutnat.“

„Rorane, přestaň si mě dobírat a podej mi ten chleba!“

„Aha, už chápu, najednou vypadáš líp. Možná nepotřebuješ chleba, ale někoho, komu bys načechral peří, což?“

Eragon na něj nasupeně pohlédl a bleskurychle mu vytrhl chleba z ruky.

Zdálo se, že tohle Rorana pobavilo ještě víc, takže když se Eragon hladově zakousl do skývy, ještě poznamenal: „Nechápu, jak můžeš

přežít jen na ovoci, chlebu a zelenině. Chlap přece musí jíst maso, pokud si chce udržet síly. Nechybí ti?“

„Víc, než si dovedeš představit.“

„Tak proč trváš na tom, že se budeš takhle trápit? Každý tvor na tomhle světě musí v zájmu svého přežití jíst jiné živé bytosti – byť i jenom rostliny. Tak jsme byli stvořeni. Proč se snažit vzdorovat přirozenému řádu věcí?“

Přesně to samé jsem říkala v Ellesméře, přitakala Safira, *jenže on mě neposlouchal.*

Eragon pokrčil rameny. „Už jsme to probírali. Dělej si, co chceš. Nebudu říkat tobě ani komukoli jinému, jak má žít. Ale já nemůžu snést s čistým svědomím zvíře, jehož myšlenky a pocity jsem sdílel.“

Koneček Safiřina ocasu se zkroutil a její šupiny zacinkaly o zvětralý výběžek skály, který vystupoval ze země. *Ach, on je opravdu beznadějný případ.* Zvedla a natáhla krk a sebrala zvěřinu i s rožněm Roranovi rovnou z ruky. Dřevo jí zapraskalo mezi vroubkatými zuby, když skousla, a pak spolu s masem zmizelo v ohnivých hlubinách jejího břicha. *Hmm. Nepřeháněl jsi,* řekla Roranovi. *Takové lahodné a šťavnaté soustíčko: tak měkké, tak slané a rozkošně chutné, až se skoro tetelím slastí. Měl bys mi vařit častěji, Rorane Kladivo. Akorát příště bys myslím měl připravit rovnou několik jelenů najednou. Jinak se pořádně nenajím.*

Roran zaváhal, jako by se nedokázal rozhodnout, zda svou žádost mínila vážně, a pokud ano, jak by se mohl zdvořile vyvléknout z takové nenadálé a poněkud obtížné povinnosti. Vrhl úpěnlivý pohled na Eragona, který nad jeho výrazem i jeho nezáviděníhodnou situací vyprskl smíchy.

K Eragonovi se přidal i Safiřin burácivý smích a rozléhal se roklí. Ve světle žhavých uhlíků se jí zaleskly zuby mořenovou červení.

*

Asi hodinu poté, co šli všichni spát, ležel Eragon na zádech vedle Safiry, zachumlaný před nočním chladem v několika přikrývkách a přemítal. Všude bylo ticho a klid. Zdálo se mu, jako by nějaký mág očaroval zemi a jako by celý svět spoutal věčným spánkem, takže vše zůstane navždy zmrzlé a neměnné pod ostražitým pohledem zářivých hvězd.

Aniž by se pohnul, Eragon v duchu zašeptal: *Safiro?*

Ano, maličký?

Co když mám pravdu a on je v Helgrindu? Nevím, co bych pak měl udělat…? Řekni mi, co bych měl dělat.

To nemohu, maličký. Tohle je rozhodnutí, které musíš udělat ty sám. Zvyklosti lidí nejsou zvyklostmi draků. Já bych mu utrhla hlavu a pochutnala si na jeho těle, ale to by ti myslím nepřipadalo správné.

Budeš stát za mnou, ať se rozhodnu jakkoli?

Vždycky, maličký. Teď odpočívej. Všechno bude dobré.

Eragon s úlevou pohlédl do prázdnoty mezi hvězdami, přiměl se klidněji dýchat a začal se propadat do transu, který pro něj nahrazoval spánek. Stále si uvědomoval své okolí, ale na pozadí bílých souhvězdí začaly vystupovat postavy jeho bdělých snů a hrát zmatené a záhadné hry, jak už bývá jejich zvykem.

ÚTOK NA HELGRIND

Bylo patnáct minut před úsvitem, když se Eragon překulil na záda. Dvakrát lusknul prsty, aby probudil Rorana, a pak shrábl svoje přikrývky a svázal je do pevného rance.

Roran se zvedl ze země a udělal totéž se svými dekami.

Podívali se na sebe a zachvěli se vzrušením.

„Pokud zemřu," řekl naléhavě Roran, „dohlédneš na Katrinu?"

„Dohlédnu."

„Taky jí řekni, že jsem šel do boje s radostí v srdci a s jejím jménem na rtech."

„Řeknu jí to."

Eragon rychle něco zamumlal ve starověkém jazyce. Úbytek sil, který okamžitě následoval, byl skoro nepostřehnutelný. „Tak. Tohle pročistí vzduch kolem nás a ochrání nás to před ochromujícími účinky dechu ra'zaků."

Potom Eragon vytáhl z brašny drátěnou košili a odmotal pytlovinu, ve které ji měl zabalenou. Kdysi zářivý krunýř byl dosud pokrytý povlakem krve, potu a špíny z bitvy na Hořících pláních a po kroužcích se začaly šířit skvrnky rzi. Přesto bylo brnění bez trhlin, protože ty opravil ještě předtím, než se vydali do Království.

Eragon si oblékl košili s koženým zadním dílem a nakrčil nos nad zápachem smrti a zoufalství, který z ní byl cítit, pak si na předloktí nasadil zdobené chrániče a na nohy holenní brnění. Na hlavu si natáhl vycpanou čapku, drátěnou kapuci a ocelovou helmu. Svou vlastní helmu ztratil – tu, kterou nosil ve Farthen Dûru a do níž mu trpaslíci vyryli znak Dûrgrimst Ingeitum – spolu se svým štítem při vzdušném souboji mezi Safirou a Trnem. Na ruce natáhl drátěné rukavice.

Roran se vyzbrojil podobně jako on, ale přidal k brnění ještě dřevěný štít. Okraj štítu byl pobitý pásem měkkého železa, aby lépe zachytil a odrazil meč nepřítele. Eragonovu levou paži nezatěžoval žádný štít; hlohovou hůl potřeboval držet oběma rukama.

Přes záda si Eragon přehodil toulec od královny Islanzadí. Kromě dvaceti těžkých dubových šípů opatřených šedými husími pery toulec obsahoval luk se stříbrným kováním, který pro něj královna vyzpívala z tisu. Luk už měl napjatou tětivu a byl připraven k použití.

Safira netrpělivě přešlapovala na místě. *Pojďme už!*

Jakmile zavěsili brašny a zásoby na větev jalovce, vyšplhali Safiře na hřbet. Neplýtvali časem na osedlání; postroj na sobě měla už od včerejšího večera. Vytvarovaná kůže byla pod Eragonem teplá, skoro horká. Sevřel jeden z ostnů na krku Safiry – aby udržel rovnováhu během nenadálých změn směru – zatímco Roran jej jednou silnou paží objal kolem pasu a ve druhé svíral kladivo.

Pod Safiřinou váhou zapraskal kus břidlice, když se z přikrčení jediným závratným skokem vyšvihla na okraj rokle, kde chvíli balancovala, než roztáhla obrovská křídla. Zvedla křídla k nebi a tenké membrány zasvištěly vzduchem. Takto zvednutá křídla vypadala jako dvě průsvitné modré plachty.

„Ne tak pevně," zabručel Eragon.

„Promiň," řekl Roran a povolil své objetí.

Safira znovu vyskočila, takže už nebylo možné pokračovat v rozhovoru. S mocným *huš* máchla křídly a vznesla se ještě výš. S každým dalším mávnutím stoupali blíž k tenké, rovné vrstvě mraků.

Když Safira zamířila k Helgrindu, Eragon letmo pohlédl doleva a zjistil, že několik mil odsud je vidět široký pás jezera Leona. Z vody stoupala hustá mlha, šedá a přízračná v časném ranním světle, jako by na hladině hořel čarodějný oheň. I když se Eragon snažil, ani svým ostřížím zrakem nedohlédl na vzdálenější břeh, natož k jižním výběžkům Dračích hor za ním, což ho mrzelo. Už to bylo tak dávno, co naposledy spatřil horská úbočí svého dětství.

Na severu se nacházela Dras-Leona, obrovská, nesourodá masa, jejíž hranatá silueta vystupovala z mlhy valící se od západu. Jedinou budovou, kterou Eragon dokázal rozpoznat, byla katedrála, kde ho napadli ra'zakové; špička její věže se tyčila nad městem jako ostnatý hrot kopí.

A Eragon věděl, že někde v krajině ubíhající pod nimi se nacházejí pozůstatky tábořiště, u kterého ra'zakové smrtelně zranili Broma. Dovolil, aby se v něm vzedmul všechen hněv a zármutek nad událostmi toho dne – a také nad smrtí Gera a zničením jejich farmy – a dodal mu tak odvahu, nebo spíš *neodbytnou touhu pomstít je* a postavit se ra'zakům v boji.

Eragone, řekla Safira, *dnes nemusíme střežit naši mysl a tajit naše myšlenky před ostatními, že ne?*

Ne, pokud se neobjeví další kouzelník.

Před nimi se rozzářil vějíř zlatého světla, jak nad obzor vyšplhal okraj slunečního kotouče. Ve světě do té chvíle šedivém se v mžiku probudila k životu celá škála barev: mlha bíle zářila, voda postupně zmodrala do sytých tónů, blátem natřená zeď obklopující centrum Dras-Leony odkryla své zašle žluté plochy, stromy se zahalily do všech odstínů zelené a půda zrudla do červena a oranžova. Helgrind však zůstával stejný jako vždy – černý.

Jak se přibližovali, hora z kamene se rychle zvětšovala. Dokonce i ze vzduchu vypadala děsivě.

Když se Safira prudce snesla k úpatí Helgrindu, naklonila se doleva tak, že by Eragon s Roranem málem spadli, kdyby neměli nohy připoutané k sedlu. Pak se řítila kolem suťovitého svahu a nad oltářem, kde své obřady vykonávali kněží Helgrindu. Během těchto manévrů se do okraje Eragonovy helmy opřel vítr, jehož skučení jej skoro ohlušilo.

„Takže co?" vykřikl Roran. Neviděl před sebe.

„Otroci jsou pryč."

Eragon pocítil, jak ho obrovská tíha přitiskla do sedla, když Safira zastavila svůj střemhlavý let a ve spirále stoupala vzhůru kolem Helgrindu a hledala vchod do úkrytu ra'zaků.

Není tu díra ani pro pouštní myš, prohlásila nakonec. Zpomalila a nakonec zůstala stát ve vzduchu, kousek před hřebenem, který spojoval dva nejvyšší vrcholy. Členitý povrch skály zesiloval dunění vydávané každým máchnutím jejích křídel, až to zaznívalo jako hřmění. Eragonovi začaly z prudkých poryvů vzduchu slzet oči.

Zadní strany skal a sloupů zdobila síť bílých žilek, jak se v prasklinách masivu zachytila jinovatka. Nic jiného nenarušovalo pochmurný nádech inkoustově černých, větrem ošlehaných hradeb Helgrindu. V kamenném svahu nerostly žádné stromy ani keře, tráva nebo lišejníky, ani se na rozbitých římsách neodvážili uhnízdit orli.

Věren svému jménu byl Helgrind místem temnoty a smrti; stál zahalený v ostrých, zubatých záhybech svých srázů a rozsedlin jako vyzáblý duch, jehož úkolem je sužovat zemi.

Eragon zapátral svou myslí a potvrdil si tak přítomnost dvou lidí, které objevil uvězněné uvnitř Helgrindu už předchozího dne, ale necítil otroky a znepokojilo ho, že stále nedokázal zaměřit ra'zaky ani lethrblaka. *Když nejsou tady, tak kde tedy?* uvažoval. Znovu hledal a pak si všiml něčeho, co mu prve uniklo: jediné květiny, hořce, kvetoucího ani ne padesát stop před nimi, v místě, kde by správně měla být tvrdá skála. *Odkud bere dostatek světla k životu?*

Safira na jeho otázku odpověděla tím, že se usadila na polorozpadlý výběžek několik stop napravo. Na okamžik přitom ztratila rovnováhu a musela roztáhnout křídla, aby se srovnala. Avšak místo aby se při tom otřela o masu Helgrindu, špička jejího pravého křídla se zanořila do skály a pak zase vyklouzla ven.

Safiro, vidělas to!

Ano.

Safira se předklonila a přistrčila špičku čumáku těsně ke strmé skále, zastavila se asi palec nebo dva před ní – jako by čekala, jestli nesklapne nějaká past – a pak pokračovala kupředu. Šupinu po šupině Safiřina hlava vstupovala do Helgrindu, dokud Eragon neviděl už jen její krk, trup a křídla.

Je to iluze! zvolala Safira.

Pohnula mocnými svaly, slezla z výběžku a zbytek jejího těla následoval hlavu. Eragon se musel velice ovládat, aby si nezakryl tvář v zoufalé snaze chránit se před rychle se přibližující skalní stěnou.

Zakrátko se ocitli v široké, klenuté jeskyni zalité hřejivou září ranního slunce. Safiřiny šupiny odrážely světlo a vrhaly na okolní kamenné stěny tisíce mihotavých modrých odlesků. Eragon se otočil a neviděl za nimi žádnou zeď, jenom ústí jeskyně a panoramatický výhled do krajiny za ním.

Ušklíbl se. Nikdy ho nenapadlo, že by Galbatorix mohl skrýt doupě ra'zaků pomocí kouzla. *Pitomče! Příště musíš lépe uvažovat,* pomyslel si. Podceňování krále byla ta nejjistější cesta k tomu, aby je všechny pozabíjeli.

Roran zaklel a řekl: „Příště mě napřed varuj, než zase uděláš něco takového."

Eragon se předklonil, začal si odepínat nohy ze sedla a přitom sledoval okolí, neustále ve střehu před číhajícím nebezpečím.

Otvor do jeskyně tvořil nepravidelný ovál, asi padesát stop vysoký a šedesát stop široký. Odtud se síň rozšiřovala na dvojnásobnou velikost a končila zhruba na dostřel luku hromadou tlustých kamenných desek, které byly bez ladu a skladu opřené jedna o druhou. Změť škrábanců, které hyzdily podlahu, byla důkazem, že odsud mnohokrát vzlétali lethrblaka, přistávali zde a jistě se zde i procházeli. Do jeskyně vedlo pět nízkých chodeb, připomínajících záhadné klíčové dírky, a dále spojovací tunel, dost velký na to, aby jím prošla i Safira. Eragon pečlivě prozkoumal chodby, ale byla v nich naprostá tma a zdálo se, že jsou prázdné, což si ověřil rychlými výpady své mysli. Z nitra Helgrindu se ozývalo nekonečné kapání vody a jakýsi zvláštní, přerývaný šelest, který naznačoval, že se ve tmě rychle pohybují neznámé bytosti. Kromě šelestů byl slyšet Safiřin pravidelný dech, který zněl uvnitř prázdné místnosti velice hlasitě.

Nejvýraznější však byla směsice pachů, která jeskyni prostupovala. Převládala v ní vůně chladného kamene, ale pod ní Eragon rozeznal závany vlhkosti a plísní a něčeho ještě mnohem horšího: odporně nasládlý zápach rozkládajícího se masa.

Když Eragon rozepnul posledních pár řemínků, přehodil pravou nohu Safiře přes hřbet, takže nyní seděl v sedle bokem, a připravoval se seskočit na zem. Roran na druhé straně sedla se chystal udělat to samé.

Než se však Eragon stačil pustit, zaujala ho mezi okolním šelestem dráždícím jeho sluch série současných klapnutí, jako by někdo zaklepal na skálu sadou kladívek. Vzápětí se zvuk opakoval.

On i Safira pohlédli směrem, odkud zvuk přicházel.

Ze spojovacího tunelu se v tu chvíli vyřítila obrovská, zrůdná bytost. Oči měla černé, vypouklé a bez bělma. Asi sedm stop dlouhý zobák. Netopýří křídla. Trup s vlnícími se svaly byl holý, bez chlupů. Drápy jako železné bodce.

Safira se zapotácela, když se pokusila lethrblaka vyhnout, ale marně. Nestvůra narazila do jejího pravého boku se silou a zuřivostí, která Eragonovi připomínala lavinu.

Co se přesně dělo dál, nevěděl, protože ho náraz vymrštil do vzduchu, aniž by v tom zmatku stačil dokončit myšlenku. Jeho nečekaný let skončil stejně nenadále, jako začal, když zády narazil do

něčeho tvrdého a rovného, sesul se na podlahu a opět se praštil do hlavy.

Poslední náraz Eragonovi vyrazil dech. Ležel ohromený, schoulený na boku, lapal po dechu a snažil se znovu získat pocit kontroly nad svými nereagujícími údy.

Eragone! vykřikla Safira.

Obavy v jejím hlase ho vyburcovaly k akci jako nic jiného. Když se mu do rukou a nohou opět vrátil život, natáhl se a uchopil svou hůl, která dopadla vedle něj. Zarazil bodec na jejím konci do nedaleké praskliny a vytáhl se pomocí hole na nohy. Zakymácel se. Před očima mu tancovaly hvězdičky.

Všude kolem byl takový zmatek, že nevěděl, kam se podívat dřív.

Safira s lethrblaka se váleli po jeskyni, drápali, kousali a kopali do sebe takovou silou, že by klidně rozdrásali skálu pod sebou. Jejich souboj musel být nepředstavitelně hlučný, ale pro Eragona probíhal tiše: nic neslyšel. Přesto chodidly cítil otřesy, jak sebou obří tvorové mlátili ze strany na stranu, a hrozilo, že rozmáčknou každého, kdo se k nim přiblíží.

Ze Safiřiných čelistí vyrazil proud modrého ohně a zalil levou stranu hlavy nestvůry žárem tak silným, že by roztavil ocel. Plameny se však stočily kolem lethrblaka, aniž by mu ublížily. Nestvůra se však nedala zastrašit, klovla Safiru do krku a přinutila ji zastavit útok a začít se bránit.

V tu chvíli rychlostí šípu vyrazil ze spojovacího tunelu druhý lethrblaka, vrhnul se Safiře na slabiny, a když otevřel úzký zobák, vydal strašlivý, zničující vřískot, ze kterého se Eragonovi ježily chlupy a útroby se mu sevřely hrůzou. Zavrčel slabou bolestí, protože *tohle* slyšel.

Teď, když tu byli oba lethrblaka, zápach připomínal ten druh pronikavého puchu, jaký by vydával půltucet liber zkaženého masa vhozený do sudu splašků, který se nechal v létě týden odležet.

Eragon stiskl rty, protože se mu zvedl žaludek, a rychle přesunul svou pozornost jinam, aby se mu nedělalo špatně.

Pár kroků od něj ležel Roran, opřený o stěnu jeskyně, u níž přistál. Právě když na něj Eragon pohlédl, jeho bratranec zvedl paži, vytáhl se na všechny čtyři a pak vstal. Měl skelný pohled a vrávoral jako opilý.

V tu chvíli se z chodby za Roranem vynořili ra'zakové. V znetvořených rukou třímali dlouhé, světlé meče starodávného vzhledu.

Na rozdíl od svých rodičů měli ra'zakové přibližně stejnou velikost a tvar jako lidé. Od hlavy k patě byla jejich těla chráněna krunýřem, ačkoli z něj bylo vidět jen málo, protože i v Helgrindu nosili svá černá roucha a pláště.

Blížili se s překvapivou mrštností, jejich pohyby byly prudké a trhavé jako pohyby hmyzu.

A přesto si Eragon uvědomoval, že prve nevycítil ani je, ani lethrblaka. Mohou *být i oni iluze?* uvažoval. Ale ne, to je nesmysl; maso, po kterém se Safira sápala, bylo dostatečně opravdové. Napadlo ho ještě další vysvětlení: třeba je *nemožné* odhalit jejich přítomnost. Možná se ra'zakové dokáží skrývat před vědomím lidí, svých obětí, stejně jako se pavouci skrývají před muškami. Pokud by tomu tak bylo, pak by Eragon konečně chápal, proč byli ra'zakové tak úspěšní v pronásledování kouzelníků a Jezdců ve službách Galbatorixe, ačkoli sami neuměli kouzlit.

Zatraceně! Eragon by si raději ulevil jadrnějšími nadávkami, ale teď byl čas jednat, ne proklínat jejich smůlu. Brom tvrdil, že ra'zakové pro něj za denního světla nejsou žádný soupeř, což nejspíš byla pravda vzhledem k tomu, že Brom měl celá desetiletí na to, aby si proti nim vymyslel účinná kouzla. Eragon věděl, že pokud ra'zaky nějak nezaskočí a nezískají výhodu, budou se Safirou a Roranem rádi, když se jim vůbec podaří utéct se zdravou kůží, ale jen těžko budou moci pomýšlet na záchranu Katriny.

Eragon zvedl pravou ruku nad hlavu, vykřikl: „Brisingr!" a mrštil proti ra'zakům ohnivou kouli. Uskočili a koule se rozprskla o kamennou podlahu, kde chvíli blikala a pak pohasla, až zmizela úplně. To kouzlo bylo pošetilé a dětinské a nemohlo způsobit žádnou vážnější škodu, pokud Galbatorix chránil ra'zaky stejně jako lethrblaka. Přesto Eragona tenhle útok nesmírně uspokojil. Také to rozptýlilo ra'zaky na dost dlouho, aby Eragon přeběhl k Roranovi a přitiskl se zády k jeho zádům.

„Zadrž je na chvilku," vykřikl a doufal, že ho Roran uslyší. Ať už ho slyšel, nebo ne, pochopil, co po něm Eragon chce, protože se zakryl štítem a pozvedl kladivo, připravený bojovat.

Množství síly obsažené v každém z úderů lethrblaka už spotřebovalo ochrany proti tělesnému nebezpečí, jimiž Eragon očaroval Safiru. Bez nich jí lethrblaka způsobili několik řad dlouhých, ale mělkých škrábanců na stehnech a podařilo se jim třikrát ji klovnout

zobákem; tyhle ranky byly drobné, ale hluboké, a způsobovaly jí nesmírnou bolest.

Safira na oplátku rozpárala jednomu lethrblaka žebra a ukousla mu poslední tři stopy ocasu. Eragon žasl, když si všiml, že krev lethrblaka je kovově modrozelená, podobně jako měděná patina.

V tom okamžiku se oba lethrblaka odtrhli od Safiry, kroužili kolem ní a tu a tam udělali výpad, aby si ji udržovali od těla; mezitím vyčkávali, až se unaví, nebo až získají příležitost zabít ji klovnutím zobáku.

Safira byla lépe vybavená pro otevřený boj než lethrblaka – její šupiny byly tvrdší a pevnější než šedá kůže lethrblaka a zuby byly mnohem nebezpečnější při boji zblízka než jejich zobáky – ale navzdory tomu všemu měla stejně potíže odrážet obě nestvůry najednou, zvláště když jí strop bránil skákat a létat kolem nebo jinak přechytračit nepřítele. Eragon se bál, že i kdyby zvítězila, lethrblaka ji zmrzačí dříve, než je stačí zabít.

Rychle se nadechl a vypustil kouzlo, jež obsahovalo každou z dvanácti technik zabíjení, které ho naučil Oromis. Pečlivě formuloval zaklínadlo jako sled jednotlivých kroků, aby – kdyby mu to Galbatorixovy ochrany zhatily – mohl kdykoli přetrhnout proud kouzla. Jinak by kouzlo mohlo spotřebovávat jeho sílu tak dlouho, dokud by nezemřel.

Dobře, že učinil takové opatření. Jakmile vyslovil celé zaklínadlo, brzy poznal, že kouzlo nemá na lethrblaka žádný účinek, a zanechal útoku. Nečekal sice, že uspěje s tradičními slovy pro usmrcení, ale musel to zkusit pro případ – byť málo pravděpodobný –, že by byl Galbatorix při přípravě kouzel na ochranu lethrblaka a jejich potomků nepozorný nebo nedbalý.

Za zády se mu ozval Roranův výkřik: „Jaj!“ O vteřinu později o jeho štít zaduněl meč, následovaný zacinkáním kroužkového brnění, a zvonivý úder druhého meče, který se odrazil od Roranovy helmy.

Eragon si uvědomil, že už se mu zlepšuje sluch.

Ra’zakové útočili znovu a znovu, ale pokaždé se jejich zbraně odrazily od Roranova brnění, nebo o vlásek minuly jeho tvář a tělo, ať svými meči mávali seberychleji. Roran byl příliš pomalý, aby jim rány oplácel, ale na druhou stranu ho ra’zakové nedokázali zranit. Zlostně syčeli a chrlili nekonečný proud urážek, které se zdály o to odpornější, jak tyhle nestvůry komolily jazyk svými tvrdými, klapajícími čelistmi.

Eragon se spokojeně usmál. Ulita z kouzel, kterými Rorana opředl, plnila svůj účel. Doufal, že neviditelná síť energie vydrží, dokud nenajde způsob, jak lethrblaka zastavit.

Kolem něj se všechno zatřáslo a potemnělo, když oba lethrblaka současně zařvali. Na okamžik ho opustilo odhodlání a nedokázal se ani pohnout, potom se ale vzpamatoval a oklepal se jako pes, aby se zbavil jejich krutého vlivu. Ten zvuk mu ze všeho nejvíc připomínal bolestné vřískání dvou dětí.

Pak začal co nejrychleji, ale pečlivě odříkávat zaklínadlo ve starověkém jazyce. Každá z mnoha vět, které vyslovil, obsahovala možnost způsobit okamžitou smrt a každá smrt byla něčím jedinečná. Zatímco recitoval svůj narychlo připravený monolog, Safira dostala další ránu do levého boku. Na oplátku útočníkovi zranila křídlo, když mu drápy rozčísla tenkou létací membránu na proužky. Na Eragonovu páteř se z Roranových zad přenášel nespočet těžkých úderů, jak ra'zakové bleskurychle a zuřivě sekali a bodali. Větší ze dvou ra'zaků se začal sunout kolem Rorana, aby zaútočil přímo na Eragona.

A pak, mezi zvuky nárazů oceli o ocel, oceli o dřevo a drápů o skálu, se náhle ozvalo zaskřípání meče, který proklouzl brněním, následované vlhkým křupnutím. Roran vykřikl a Eragon pocítil, jak se mu přes pravé lýtko rozstříkla krev.

Koutkem oka Eragon zahlédl, jak k němu přiskočila hrbatá postava a chystá se ho probodnout. Svět se v tom okamžiku smrštil na tento drobný, úzký bod; špička se třpytila jako úlomek křišťálu, každá rýha se v jasném ranním světle třpytila jako nitka rtuti.

Měl čas ještě na jedno kouzlo, než se pokusí zabránit ra'zakovi, aby mu zasunul meč mezi játra a ledviny. V zoufalství se tedy přestal snažit zranit lethrblaka přímo a místo toho vykřikl: „Garjzla, letta!"

Bylo to nahrubo sestavené zaklínadlo, vyslovené ve spěchu a špatně zformulované, ale přesto zafungovalo. Cibulovité oči lethrblaka s roztrženým křídlem se proměnily ve dvě vypouklá zrcátka a Eragonovo kouzlo od nich odráželo světlo, které by jinak prošlo do zornic lethrblaka. Oslepená nestvůra se zapotácela a divoce mlátila kolem sebe v marné snaze zasáhnout Safiru.

Eragon úderem hlohové hole prudce odrazil ra'zakův meč stranou, když už byl necelý palec od jeho žeber. Ra'zak přistál před ním a povytáhl krk. Eragon jen tak tak ucuknul, když se z hlubin jeho kápě vynořil krátký, tlustý zobák a scvakl mu kousek od pravého oka. Tak

nějak mimochodem si Eragon všiml, že ra'zakův jazyk je ostnatý, rudý a kroutí se jako had bez hlavy.

Eragon uchopil hůl blíže ke středu, vyrazil pažemi dopředu, zasáhl ra'zaka přes propadlý hrudník a odstrčil ho několik metrů od sebe. Ra'zak padl na ruce a na kolena. Eragon se otočil kolem Rorana, jehož levý bok byl už kluzký od krve, a odrazil meč druhého ra'zaka. Využil lsti: udeřil do ra'zakova ostří, a když ho chtěl ra'zak bodnout do krku, stočil druhou půlku hole přes jeho tělo a bodnutí odklonil. Pak učinil okamžitý výpad vpřed a udeřil ra'zaka dřevěným koncem hole do břicha.

Kdyby Eragon v tuhle chvíli držel Zar'roc, okamžitě by ra'zaka zabil. Ale takhle v něm jen něco zapraskalo a nestvůra se kutálela jeskyní aspoň deset metrů. Ra'zak se rychle znovu postavil a na hrbolaté skále zanechal skvrnu modré krve.

Potřebuji meč, pomyslel si Eragon.

Neochvějně se postavil oběma ra'zakům, kteří k němu opět zamířili; neměl jinou volbu než zůstat stát a bránit se jejich spojenému útoku, protože on byl to jediné, co stálo mezi těmi vránami se zahnutými drápy a Roranem. Začal si chystat totéž zaklínadlo, které se osvědčilo proti lethrblaka, ale než stačil vyslovit první slabiku, jeden ra'zak máchl mečem nahoru a druhý zase dolů.

Meče s tupým *bonk* odskočily od jeho hole. Nepoškrábaly ani jinak nepoškodily očarované dřevo.

Vlevo, vpravo, nahoru, dolů. Eragon nepřemýšlel; střídal výpady a obranu, jak si s ra'zaky vyměňoval údery v rychlém sledu. Hůl se dokonale hodila pro boj s několika protivníky, protože mohl útočit i bránit se oběma jejími konci a často současně. Tahle vlastnost mu teď dobře posloužila. Ztěžka oddechoval, rychle a krátce. Z čela mu kapal pot a stékal do očních koutků, potil se v podpaží i na zádech. Zrak mu clonil rudý opar bitvy, tepající podle stahů jeho srdce.

Nikdy se však necítil tak živý jako při boji.

Eragonova vlastní ochrana byla nedostatečná. Jelikož většinu péče věnoval Safiře a Roranovi, kouzla určená na jeho vlastní obranu brzy selhala a menší ra'zak ho zranil na vnější straně levého kolena. Zranění sice neohrožovalo jeho život, ale přesto bylo vážné, protože na levé noze už nedokázal plnou vahou stát.

Eragon sevřel bodec hole, přehodil si ji jako palici a shora praštil jednoho ra'zaka do hlavy. Ra'zak se zhroutil, ale zda je mrtvý, nebo

jen v bezvědomí, Eragon nedokázal říct. Přiblížil se k druhému ra'zakovi, zasypal jeho paže a ramena rychlými údery a nakonec mu nenadálým obratem vyrazil meč z ruky.

Než však Eragon stačil ra'zaka dorazit, oslepený lethrblaka s potrhaným křídlem proletěl přes celou jeskyni a narazil do vzdálenější zdi takovou silou, až se ze stropu snesla sprška kamenných úlomků. Ten pohled a hluk byl tak neuvěřitelný, že sebou Eragon, Roran i ra'zakové instinktivně trhli a otočili se.

Za zmrzačeným lethrblaka, kterého právě nakopla, přiskákala Safira a zezadu se mu zakousla do šlachovitého krku. Lethrblaka sebou házel v posledním zoufalém pokusu se jí vytrhnout, ale pak dračice hodila hlavou ze strany na stranu a zlomila mu vaz. Z radosti nad krvavým úlovkem zaburácela divokým, vítězoslavným řevem, který se rozléhal celou jeskyní.

Zbylý lethrblaka se bez zaváhání vrhl na Safiru, zaťal drápy pod její šupiny a stáhl ji k zemi. Jak spolu bojovali, váleli se k ústí jeskyně, na okamžik zavrávorali a pak se dostali z dohledu. Byla to chytrá taktika, protože lethrblaka tak byl mimo Eragonův dosah a Jezdec mohl jen těžko zasáhnout kouzlem něco, co neviděl ani necítil.

Safiro! vykřikl Eragon.

Starej se o sebe. Tenhle mi neuteče.

Eragon se s leknutím prudce otočil, právě včas, aby zahlédl, jak oba ra'zakové mizí v hlubinách nejbližší chodby; menší podpíral toho většího. Eragon zavřel oči, zaměřil se na duše vězňů v Helgrindu, zamumlal větu ve starověkém jazyce a pak řekl Roranovi: „Uzavřel jsem Katrininu celu, aby ji ra'zakové nemohli využít jako rukojmí. Dveře teď můžeš otevřít jenom ty, nebo já."

„Dobře," utrousil Roran skrz zaťaté zuby. „A nemůžeš taky něco udělat s tímhle?" Pohodil bradou k místu, které si tiskl pravou rukou. Krev mu protékala mezi prsty. Eragon prozkoumal ránu. Jakmile se jí dotkl, Roran bolestí ucuknul.

„Měls štěstí," konstatoval Eragon. „Meč se zastavil o žebro." Položil jednu ruku na ránu a druhou na dvanáct diamantů skrytých uvnitř pásu Belota Moudrého, který měl upevněný kolem beder, a vytáhl sílu nashromážděnou v drahokamech. „Waíse heill!" Roranův bok se zavlnil, když kouzlo zacelilo kůži a znovu spojilo sval.

Pak si Eragon vyléčil svou vlastní tržnou ránu na levém koleni.

Když skončil, narovnal se a pohlédl směrem, kterým zmizela Safira. Jejich spojení se ztrácelo, jak pronásledovala lethrblaka k jezeru Leona. Toužil jí pomoci, ale věděl, že v tuto chvíli se o sebe bude muset postarat sama.

„Pospěš si," zvolal Roran. „Utíkají!"

„Máš pravdu."

Eragon zvedl svou hůl, přešel k neosvícené chodbě a těkal pohledem z jednoho kamenitého výčnělku na druhý v obavě, že zpoza jednoho z nich vyskočí ra'zakové. Pohyboval se tiše a pomalu, aby se jeho kroky nerozléhaly klikatou chodbou. Když se náhodou dotkl skály, aby neztratil rovnováhu, zjistil, že je pokrytá slizem.

Jak se vzdalovali od hlavní jeskyně chodbou plnou zatáček a překvapivých zákrutů, zakrátko se ocitli ve tmě tak hluboké, že ani Eragon nic neviděl.

„Ty seš na tom možná jinak, ale já neumím bojovat ve tmě," zašeptal Roran.

„Pokud vykouzlím světlo, ra'zakové se k nám nepřiblíží – zvláště když teď znám kouzlo, které proti nim funguje. Prostě se schovají, dokud neodejdeme. A my je musíme zabít, dokud máme šanci."

„Co mám tedy dělat? Spíš narazím do zdi a zlomím si nos, než abych našel ty dva brouky… Mohli by se proplížit kolem nás a bodnout nás do zad."

„Psst… Přidržuj se mého opasku a buď připravený se skrčit."

Eragon sice nic neviděl, ale stále slyšel, cítil a hmatal a tyhle smysly měl natolik vyvinuté, že si mohl udělat celkem dobrou představu o tom, co se v okolí vyskytuje. Největší nebezpečí spočívalo v tom, že by ra'zakové mohli zaútočit z dálky třeba šípem, ale věřil, že má dostatečně pohotové reakce na to, aby Rorana i sebe ochránil před blížící se střelou.

Eragona na kůži zašimral proud vzduchu, pak se zastavil a změnil směr. Toto proudění střídavě sílilo i sláblo v nepravidelných intervalech, takže vytvářelo neviditelné víry, jež se o něj otíraly jako proudy rozvířené vody.

On i Roran hlasitě a přerývaně oddechovali, ale ozývalo se ještě něco, podivná směsice zvuků, které se šířily chodbou. Přes jejich nádechy a výdechy Eragon zaslechl *cink, cink, klap* kamene padajícího někde ve spleti rozvětvených chodeb a pravidelné *dong… dong… dong* kapek sražené vlhkosti bubnujících na hladinu podzemní kaluže. Také

slyšel, jak podrážkami bot drtí drobný štěrk. Někde daleko před nimi se ozvalo dlouhé, děsivé zaúpění.

Žádný z pachů však nebyl nový: jen pot, krev, vlhko a plísně.

Krůček za krůčkem, s Eragonem v čele, se nořili dál do nitra Helgrindu. Chodba se svažovala dolů a často se větvila nebo zahýbala, takže Eragon by už byl dávno zabloudil, kdyby nedokázal využívat Katrininu mysl jako orientační bod. V několika místech byly hrbolaté chodby nízké a velmi stísněné. Když jednou Eragon narazil hlavou do stropu, pocítil prudký nápor klaustrofobie.

Jsem zpátky, oznámila Safira, právě když Eragon vystoupil na kostrbatý schod vysekaný do skály. Zastavil se. Unikla tedy dalším zraněním, ulevilo se mu.

A lethrblaka?

Plave břichem vzhůru v jezeře Leona. Bojím se ale, že nějací rybáři viděli náš souboj. Když jsem je zahlédla naposled, veslovali k Dras-Leoně.

Dobrá, to se nedá nic dělat. Porozhlédni se v tom tunelu, ze kterého vylezli lethrblaka. A měj se na pozoru před ra'zaky. Možná se pokusí kolem nás proklouznout a utéct z Helgrindu vchodem, který jsme použili my.

Pravděpodobně mají útočiště někde dole.

Nejspíš, ale nemyslím, že poběží zrovna tam.

Po tom, co jim připadalo jako hodinové vězení v temnotě – ačkoli Eragon věděl, že cesta nemohla trvat déle než deset nebo patnáct minut – a když sestoupali víc než sto stop Helgrindem, Eragon zastavil na skalní plošince. V duchu předal své myšlenky Roranovi: *Katrinina cela je asi padesát stop před námi, vpravo.*

Nemůžeme riskovat, že ji pustíme ven dřív, než budou ra'zakové mrtví nebo aspoň pryč.

A co když se nám neukážou, dokud celu neotevřeme? Z nějakého důvodu je necítím. Mohli by se tu přede mnou skrývat do soudného dne. Takže budeme čekat kdovíjak dlouho, nebo osvobodíme Katrinu teď, dokud ještě máme šanci? Mohu ji opříst nějakými kouzly, která by ji měla ochránit od většiny útoků.

Roran se na okamžik odmlčel. *Osvobodíme ji hned.*

Znovu se po hmatu vydali kupředu nízkou chodbou s drsným, neopracovaným podkladem. Eragon se většinu času soustředil na to, aby měl pevnou půdu pod nohama a neztratil rovnováhu, takže mu

málem uniklo zašustění látky klouzající po látce a pak tlumené *drrnk*, které se ozvalo z dálky někde napravo.

Hbitě uskočil ke zdi a zatlačil Rorana za sebe. V tu chvíli mu něco prosvištělo těsně kolem pravé tváře, až mu to vyrylo drážku do masa. Tenký škrábanec štípal, jako by ho měl spálený.

„Kveykva!“ vykřikl Eragon.

V chodbě se rozzářilo červené světlo, jasné jako polední slunce. Nemělo žádný zdroj, a tudíž osvětlovalo každý povrch rovnoměrně, nevytvářely se žádné stíny, takže všechno mělo nezvykle plochý vzhled.

Náhlá záře Eragona oslnila, ale mnohem víc zasáhla osamělého ra’zaka před ním: netvor upustil luk, zakryl si tvář v kápi a pronikavě vykřikl. Podobný vřískot Eragonovi napověděl, že druhý ra’zak je za nimi.

Rorane!

Eragon se otočil právě včas, aby viděl, jak se Roran vrhnul na druhého ra’zaka s vysoko zdviženým kladivem. Zmatená příšera klopýtala dozadu, ale byla příliš pomalá. Kladivo dopadlo. „Za mého otce!“ vykřikl Roran. Udeřil znovu. „Za náš domov!“ Ra’zak už byl mrtvý, ale Roran znovu pozvedl kladivo. „Za Carvahall!“ Jeho poslední úder roztříštil ra’zakův krunýř jako slupku suché dýně. V nelítostné rudé záři se zdála být rostoucí kaluž krve červená.

Eragon roztočil hůl, aby odrazil šíp nebo meč, který každým okamžikem očekával, a obrátil se čelem ke zbylému ra’zakovi. Chodba před nimi byla prázdná. Zaklel.

Přešel ke zkroucené postavě na podlaze. Zvedl hůl až za hlavu a se zvučným zaduněním udeřil do trupu mrtvého ra’zaka.

„Na tohle jsem tak dlouho čekal,“ vydechl Eragon.

„I já.“

Podívali se s Roranem na sebe.

„Aauu!“ vykřikl náhle Eragon a chytil se za tvář, protože bolest zesílila.

„Šumí to!“ zvolal Roran. „Dělej něco!“

Ra’zakové museli namočit hrot šípu do seitrového oleje, napadlo Eragona. Vzpomněl si na svůj výcvik, vyčistil si ránu a okolní tkáň zaříkadlem a pak vyléčil rýhu na tváři. Několikrát otevřel a zavřel ústa, aby se ujistil, že mu svaly správně fungují. S pochmurným úsměvem poznamenal: „Představ si, v jakém stavu bychom teď byli bez kouzel.“

„Bez kouzel bychom se nemuseli bát Galbatorixe.“

Bavit se můžete později, napomenula je Safira. *Jakmile však ti rybáři dorazí do Dras-Leony, král se nejspíš doslechne o našich činech od jednoho ze svých kouzelníků ve městě, a přece nechceme, aby Galbatorix nazíral Helgrind, dokud jsme ještě tady.*

Ano, ano, souhlasil Eragon. Uhasil všudypřítomnou červenou záři slovy: „Brisingr raudhr,“ a vytvořil podobné červené světlo stejně jako předchozí noci s tím rozdílem, že tohle zůstávalo zakotvené šest palců od stropu, místo aby ho následovalo, kamkoli se pohnul.

Když měl teď možnost lépe se porozhlédnout, uviděl asi dvacet okovaných dveří, nacházejících se někde jen po jedné, jindy po obou stranách kamenné chodby. Ukázal a řekl: „Deváté vpravo. Jdi pro ni. Já prohlédnu ostatní cely. Ra’zakové v nich možná nechali něco zajímavého.“

Roran přikývl. Dřepl si a prohledal tělo u jejich nohou, žádné klíče však nenašel. Pokrčil rameny. „Tak to tedy provedu hrubou silou.“ Rychle doběhl k těm správným dveřím, odhodil štít a začal kladivem pracovat na pantech. Po každé ráně bylo slyšet děsivé zapraskání.

Eragon mu nenabídl pomoc. Jeho bratranec by o ni nyní stejně nestál a kromě toho tu bylo ještě něco, co Eragon musel udělat. Šel k první cele, zašeptal tři slova, a když zámek s cvaknutím povolil, odsunul dveře. V malé místnosti spatřil jen černý řetěz a hromadu hnijících kostí. Nic víc než tyhle smutné pozůstatky stejně nečekal; už věděl, kde je osoba, kterou hledá, ale dál hrál divadélko, aby nevzbudil Roranovo podezření.

Pod dotekem Eragonových prstů se otevřely a zavřely další dvoje dveře. Když se však rozlétly dveře čtvrté cely a vpustily dovnitř pohyblivý jas kouzelného světla, odhalily muže, kterého si tu Eragon rozhodně nepřál najít: Slouna.

NESHODY

Řezník seděl zhroucený u levé zdi a obě ruce měl připevněné k železnému kruhu nad hlavou.

Potrhané šaty stěží zakrývaly bledé, vyhublé tělo; pod průsvitnou pokožkou mu ostře vystupovaly kosti. Modré žíly měl také vystouplé. Na zápěstích, kde ho okovy dřely, se mu udělaly boláky. Z vředů vytékala směsice čiré tekutiny a krve. Zbytky jeho vlasů zešedly nebo zbělely a visely mu ve zplihlých, mastných pramenech přes podobanou tvář.

Vyburcovaný údery Roranova kladiva zvedl bradu ke světlu a rozechvělým hlasem se zeptal: „Kdo je to? Kdo je tam?“ Vlasy se mu rozdělily, sklouzly dozadu a odkryly oční důlky, které se propadaly hluboko do jeho lebky. Místo víček teď měl jenom pár zbytků otrhané kůže visících přes prázdné dutiny pod nimi. Oblast kolem nich byla pohmožděná a pokrytá strupy.

Eragon si zděšeně uvědomil, že ra’zakové Slounovi vyklovali oči.

Nedokázal se rozhodnout, co udělat dál. Řezník přece prozradil ra’zakům, že Eragon našel Safiřino vejce. A co víc, Sloun zavraždil hlídače Byrdu a zradil celý Carvahall Království. Kdyby Slouna přivedl mezi ostatní vesničany, nepochybně by ho shledali vinným a odsoudili by ho k smrti oběšením.

Eragonovi připadalo správné, že by měl řezník za své zločiny zemřít. V tomto ohledu nejistotou netrpěl. Jeho nerozhodnost pramenila spíš z toho, že Roran miluje Katrinu a Katrina, ať už Sloun udělal cokoli, určitě ke svému otci stále chová jisté city. Sledovat rozhodčího soudce, jak veřejně odsoudí Slounovy činy a nechá ho pověsit, by pro ni vůbec nebylo lehké, a tudíž ani pro Rorana. Takové

utrpení by dokonce mohlo mezi nimi vést k takovým rozporům, kvůli nimž by možná zrušili své zasnoubení. Tak či onak, Eragon byl přesvědčený, že kdyby se vrátili se Slounem, vyvolalo by to neshody mezi ním, Roranem, Katrinou a ostatními vesničany a mohlo by to zplodit mnoho nešvarů, které by je rozptylovaly v boji proti Království.

Nejjednodušší řešení, napadlo Eragona, *by bylo rovnou ho zabít a říct jim, že jsem ho v cele našel už mrtvého…* Rty se mu třásly a užuž měl na jazyku jedno ze smrtících slůvek.

„Co chcete?“ zeptal se Sloun. Otočil hlavou ze strany na stranu, aby lépe slyšel. „Už jsem vám řekl všechno, co vím!“

Eragon proklel sám sebe za své váhání. O Slounově vině nebylo pochyb; byl to vrah a zrádce. Kterýkoli zákonodárce by ho odsoudil k trestu smrti.

Avšak nehledě na tyto argumenty se tu před Eragonem choulil muž, kterého znal celý život. Řezník byl možná opovrženíhodný člověk, ale hojnost vzpomínek a zážitků, jež s ním Eragon sdílel, s sebou nesla pocit důvěrnosti, která trápila Eragonovo svědomí. Zabít Slouna by bylo jako zvednout ruku proti Horstovi nebo Loringovi nebo kterémukoli ze starších mužů z Carvahallu.

Eragon se přesto znovu připravil vyslovit osudná slova.

Pak se mu zčistajasna v mysli vynořil obraz: *Otrokář Torkenbrand, kterého s Murtaghem potkali při útěku k Vardenům, klečí na prašné zemi a Murtagh k němu přikročí a setne mu hlavu.* Eragon si pamatoval, jak proti Murtaghovu skutku protestoval a jak ho to trápilo ještě několik následujících dní.

Copak jsem se tolik změnil, ptal se sám sebe, *že bych teď mohl udělat něco takového? Jak pravil Roran, zabil jsem, ale jenom v zápalu boje… nikdy ne takhle.*

Ohlédl se přes rameno právě ve chvíli, kdy Roran zlomil poslední pant od Katrininy cely. Roran upustil kladivo a chystal se vyrazit dveře, pak si to ale rozmyslel a pokusil se je vytáhnout z rámu. Dveře se zvedly o pár milimetrů, zastavily se a třásly se mu v rukou. „Pojď mi s tím pomoct!“ vykřikl. „Nechci, aby na ni spadly.“

Eragon pohlédl zpátky na zoufalého řezníka. Nebyl čas na nesmyslné úvahy. Musel se rozhodnout. Tak nebo tak, musel rozhodnout…

„Eragone!“

Nevím, co je správné, uvědomil si Eragon. Jeho vlastní nejistota mu dávala tušit, že by bylo špatné zabít Slouna nebo ho předat Vardenům. Neměl však žádnou představu o tom, co by měl tedy udělat, ledaže by přišel na nějakou třetí cestu, která by nebyla tak očividná a násilná.

Eragon zvedl ruku, jako by řezníkovi žehnal, a zašeptal: „Slytha." Slounovy okovy zarachotily, jak jeho tělo bezvládně kleslo a on upadl do hlubokého spánku. Jakmile si byl Eragon jistý, že kouzlo zabralo, zase zavřel a zamkl dveře cely a obnovil kolem nich svoje ochrany.

Co máš za lubem, Eragone? zeptala se Safira.

Počkej, až zase budeme spolu. Pak ti to vysvětlím.

Vysvětlíš co? Nemáš přece žádný plán.

Dej mi vteřinku a budu ho mít.

„Co tam bylo?" zeptal se Roran, když Eragon zaujal místo naproti němu.

„Sloun." Eragon si lépe chytil dveře, které visely mezi nimi. „Je mrtvý."

Roran vykulil oči. „Cože?"

„Asi mu zlomili vaz."

Na okamžik se Eragon bál, že mu možná Roran nebude věřit. Pak si však jeho bratranec odfrkl a řekl: „Tak je to, myslím, lepší. Můžeme? Jedna, dva, tři…"

Společně vytáhli těžké dveře z veřejí a odhodili je stranou. Kamennou chodbou se rozlehlo několik ran, jak dopadaly na zem. Roran se okamžitě vřítil do cely, která byla osvětlená jedinou voskovou svící. Eragon ho následoval.

Katrina se krčila na vzdálenějším konci železného lůžka. „Nechte mě být, vy bezzubí bastardi! Ne…" Zarazila se a úplně oněměla, když Roran pokročil vpřed. Měla tvář bledou z nedostatku slunce a pokrytou špínou, ale přesto v té chvíli její obličej vyzařoval takový údiv a něžnou lásku, že si Eragon pomyslel, že zřídkakdy viděl někoho tak krásného.

Aniž by spustila z Rorana oči, vstala a roztřesenou rukou se dotkla jeho tváře.

„Tys přišel."

„Přišel."

Roran vydal šťastný vzlyk, objal ji a přitáhl si ji k sobě. Na okamžik spočinuli v objetí.

Pak se Roran kousek odtáhl a třikrát ji políbil na ústa. Katrina nakrčila nos a zvolala: „Nechal sis narůst vousy!“ Bylo tak nečekané, že řekla právě tohle, a v jejím hlase zazníval tak silný údiv, že se tomu Eragon musel zasmát.

Katrina si ho zřejmě všimla teprve teď. Přelétla ho očima a pak mu pohlédla do tváře, kterou chvíli zmateně zkoumala. „Eragone? Jsi to ty?“

„Jsem.“

„On je teď Dračí jezdec,“ snažil se vysvětlit Roran.

„Jezdec? Chceš říct…“ Zajíkla se, jako by ji to zjištění vystrašilo. Letmo pohlédla na Rorana, jako kdyby u něj hledala ochranu, chytila se ho ještě pevněji a odsunula se trochu dál od Eragona.

„Jak… jak jste nás našli?“ obrátila se k Roranovi. „Kdo je tu ještě s vámi?“

„To si povíme později. Musíme se dostat z Helgrindu, než nás začne pronásledovat půlka Království.“

„Počkat! Co můj otec? Našli jste ho?“

Roran pohlédl na Eragona, pak se otočil zpátky ke Katrině a něžně jí řekl: „Přišli jsme pozdě.“

Katrina se zachvěla. Zavřela oči a po tváři se jí skoulela osamocená slza. „Co se dá dělat.“

Zatímco mluvili, Eragon se horečně snažil vymyslet, jak se zbavit Slouna, ale skrýval své úvahy před Safirou, neboť věděl, že by s jeho postojem nesouhlasila. V hlavě se mu začal rýsovat plán. Byl výstřední, nebezpečný a nejistý, ale za daných okolností představoval jedinou schůdnou cestu.

Eragon zanechal dalších úvah a rychle začal jednat. Musel toho v krátkém čase spoustu stihnout. „Jierda!“ vykřikl a namířil proud kouzla. S výbuchem modrých jisker a létajících úlomků se kovová pouta kolem Katrininých kotníků rozpadla. Katrina překvapeně vyskočila.

„Ty kouzlíš…“ zašeptala.

„Jednoduché zaklínadlo.“ Ucukla, když se jí chtěl dotknout. „Katrino, musím se ujistit, že tě Galbatorix nebo někdo z jeho kouzelníků nějak neočaroval nebo tě nedonutil k nějaké přísaze ve starověkém jazyce.“

„Starověkém…“

Roran ji přerušil: „Eragone! Nech to na později, až se utáboříme. Nemůžeme se zde zdržovat.“

„Ne.“ Eragon udělal prudké odmítavé gesto. „Uděláme to teď.“ Roran zamračeně ustoupil a dovolil Eragonovi, aby položil Katrině ruce na ramena. „Jen se mi dívej do očí,“ vyzval ji. Přikývla a poslechla.

To bylo poprvé, kdy měl Eragon důvod použít kouzla pro odhalování práce jiného mága, která ho naučil Oromis ze svitků v Ellesméře, a proto měl potíže vzpomenout si na jejich přesné znění. Mezery v jeho paměti byly tak vážné, že se ve třech různých případech musel spoléhat na synonymum, aby vůbec mohl zaklínadlo dokončit.

Dlouho hleděl do Katrininých lesklých očí a neslyšně odříkával věty ve starověkém jazyce; příležitostně s jejím svolením prozkoumal některou z jejích vzpomínek, aby se přesvědčil, jestli si s ní někdo nepohrál. Pokoušel se to provádět co nejjemněji, ne jako Dvojčata, která mu při podobném procesu pustošila mysl v ten den, kdy přijel do Farthen Dûru.

Roran hlídkoval a přecházel sem a tam před otevřenými dveřmi. Jeho neklid narůstal s každou vteřinou; otáčel kladivem a poklepával si jeho hlavicí o stehno, jakoby do rytmu nějaké hudby.

Nakonec Eragon Katrinu propustil. „Hotovo.“

„Cos objevil?“ zašeptala. Objala se pažemi, čelo měla zvrásněné znepokojenými vráskami a čekala na jeho výrok. Roran znehybněl, takže se v cele rozhostilo ticho.

„Nic než tvoje vlastní myšlenky. Nesvazují tě žádná kouzla.“

„Samozřejmě, že ne,“ zavrčel Roran a znovu ji k sobě přivinul.

Všichni tři společně vyšli z cely. „Brisingr, iet tauthr,“ řekl Eragon a mávl směrem ke světlu, které se stále vznášelo pod stropem chodby. Na jeho povel zářící kruh vystřelil přesně nad jeho hlavu, zůstal tam a pohupoval se jako kus dřeva v příboji.

Pod Eragonovým vedením pospíchali zpátky spletí chodeb k jeskyni, kde předtím přistáli. Eragon klusal po kluzké skále a pátral po zbývajícím ra’zakovi a současně budoval magickou obranu kolem Katriny. Slyšel, jak si za ním Roran s Katrinou ve spěchu povídají: „Miluju tě… Horst a ostatní… Jsou živí a zdraví… Vždycky… Pro tebe… Ano… Ano… Ano… Ano.“ Důvěra a láska, kterou sdíleli, byla tak očividná, až to v Eragonovi vyvolalo tupou bolestnou touhu.

Když byli asi deset metrů od hlavní jeskyně a díky tlumené záři odtamtud už začínali lépe vidět, Eragon světlo zhasl. Po pár krocích Katrina zvolnila, pak se přitiskla ke zdi chodby a zakryla si tvář. „Nemůžu dál. To světlo je tak jasné, bolí mě oči.“

Roran se rychle postavil před ni, aby na ni dopadl jeho stín. „Kdy jsi byla naposledy venku?“

„Nevím…“ Do jejího hlasu se vloudil náznak paniky. „Nevím! Od té doby, co mě sem přivlekli, už nikdy. Rorane, oslepnu?“ Popotáhla a rozplakala se.

Její slzy Eragona překvapily. Pamatoval si ji jako nesmírně silnou a statečnou ženu. Ale strávila řadu týdnů zamčená ve tmě, ve strachu o svůj život. *Taky by mě to možná takhle zlomilo, kdybych byl na jejím místě.*

„Neboj, budeš v pořádku. Jenom si zase musíš zvyknout na denní světlo.“ Roran ji pohladil po vlasech. „No tak, netrap se kvůli tomu. Všechno bude v pořádku… Už jsi v bezpečí. *V bezpečí,* Katrino. Slyšíš mě?“

„Slyším.“

Ačkoli se Eragonovi nechtělo ničit jednu z tunik, které mu věnovali elfové, odtrhl z jejího spodního okraje pruh látky a podal ho Katrině. „Ovaž si to kolem očí. Měla bys přes to docela dobře vidět, takže nespadneš ani do ničeho nenarazíš,“ řekl jí.

Poděkovala mu a pak si zavázala oči.

Když se všichni tři ocitli v prosluněné, zakrvácené hlavní sluji, která teď páchla ještě hůř než předtím kvůli dalším výparům vycházejícím ze zabitého lethrblaka, z temných hlubin pod lomeným obloukem naproti nim se vynořila Safira. Jakmile ji Katrina spatřila, zalapala po dechu, přitiskla se k Roranovi a zaryla mu prsty do paží.

Eragon pravil: „Katrino, dovol mi, abych ti představil Safiru. Jsem její Jezdec. Rozumí všemu, co jí řekneš.“

„Je mi ctí, velký draku,“ dostala ze sebe Katrina. Pokrčila kolena v chabém pokusu o poklonu.

Safira v odpověď sklonila hlavu. Pak se otočila k Eragonovi. *Prohledala jsem hnízdo lethrblaka, ale nenašla jsem nic než kosti, kosti a zase kosti. Některé byly cítit čerstvým masem. Ra’zakové museli sežrat ty otroky dnes v noci.*

Je mi líto, že jsme je neosvobodili.

Já vím, ale nemůžeme v téhle válce zachránit každého.

Eragon ukázal na Safiru a řekl: „Vylezte na ni. Hned jsem u vás.“

Katrina zaváhala, pak pohlédla na Rorana, který přikývl a tiše ji ujistil: „Buď bez obav. Safira nás sem přinesla.“ Společně obešli tělo lethrblaka cestou k Safiře, která byla natažená na břiše, aby na ni mohli pohodlně nasednout. Roran spojil ruce, aby Katrině vytvořil schůdek, a zvedl ji tak, aby se mohla vytáhnout přes horní část Safiřiny levé přední nohy. Odtamtud Katrina vyšplhala po sedlových popruzích se smyčkami jako po provazovém žebříku a usadila se na Safiřině hřbetě. Roran, jako horská koza skákající z jedné skalní římsy na druhou, vystoupal za ní.

Eragon přešel přes celou jeskyni za nimi a prohlédl Safiru, aby posoudil závažnost jejích nejrůznějších škrábanců, šrámů, trhlin, podlitin a bodných ran, které měla rozeseté po těle. Přitom spoléhal nejen na to, co sám viděl, ale i na Safiřiny pocity.

Proboha, zvolala Safira, *věnuj mi péči, až budeme mimo nebezpečí. Neboj, zatím nevykrvácím.*

To není tak docela pravda, jak víš. Krvácíš uvnitř. Pokud to teď nezastavím, mohla bys mít později komplikace, které nedokážu vyléčit, a pak bychom se nikdy nedostali zpátky k Vardenům. Nehádej se se mnou. Moje rozhodnutí nezměníš a za chviličku jsem s tím hotový.

Eragonovi nakonec stačilo jen několik minut, aby Safiře zahojil rány. Její zranění byla dost vážná, takže musel kouzla dokončit s pomocí síly z pásu Belota Moudrého a potom ještě musel čerpat ze Safiřiných vlastních obrovských zásob energie. Kdykoli přešel od větší rány k menší, bránila se, ať už neblázní a nechá ji být. On však jejím stížnostem nevěnoval sebemenší pozornost, což nesla se značnou nelibostí.

Když konečně Eragon s léčbou skončil, sesul se na zem, jak byl vyčerpaný z kouzlení a z boje. Ukázal prstem na místa, kde ji lethrblaka pobodali zobáky, a řekl jí: *Arya nebo jiný elf by měl zkontrolovat, jak jsem ti to vyléčil. Dělal jsem, co jsem mohl, ale možná mi něco uniklo.*

Cením si tvého zájmu o moje zdraví, odpověděla, *ale tohle není zrovna ideální místo pro soucitné projevy. Měli bychom odsud jednou provždy zmizet!*

Jo. Je čas odletět. Eragon ustoupil o krok a ještě couvl dál od Safiry směrem k chodbě za sebou.

„Honem!“ zavolal Roran. „Pospěš si!“

Eragone! zvolala i Safira.

Eragon zavrtěl hlavou. „Ne. Zůstávám tady.“

„Ty…“ začal Roran, ale přerušilo ho Safiřino zuřivé vrčení. Mrskla ocasem o stěnu jeskyně a poškrábala podlahu drápy, takže zaskřípaly o kámen, jako by zažívaly smrtelná muka.

„Poslouchejte!“ vykřikl Eragon. „Jeden z ra’zaků je stále naživu. A pomyslete, co dalšího by mohlo v Helgrindu být: svitky, lektvary, informace o dění v Království – věci, které by nám mohly pomoci! Ra’zakové tu možná dokonce mají uložená svoje vejce. Jestli je to tak, musím je zničit, než se jich zmocní Galbatorix.“

Safiře zvlášť Eragon ještě řekl: *Nedokážu zabít Slouna, nechci, aby ho Roran nebo Katrina viděli, a nemohu ho nechat umřít hlady v cele ani nechat znovu zajmout Galbatorixovými muži. Promiň, ale musím se s ním vypořádat po svém.*

„Jak se dostaneš z Království?“ dožadoval se Roran.

„Poběžím. Jsem teď stejně rychlý jako elf, jak víš.“

Koneček Safiřina ocasu se zacukal. To bylo jediné varování, které Eragon dostal, než k němu přiskočila a natáhla jednu z třpytivých pracek. Prchnul před ní do chodby o zlomek vteřiny dřív, než její noha prolétla místem, kde prve stál.

Safira zastavila smykem těsně před ústím chodby a zuřivě zařvala, protože ho nemohla pronásledovat úzkým tunelem. Svým tělem zastínila většinu pronikajícího světla. Kámen kolem Eragona se otřásl, když svými drápy a zuby sekla do vchodu, až se odlomily pořádné kusy skály. Divoké vrčení a pohled na útočící čumák, plný zubů dlouhých jako jeho předloktí, Eragona trochu vyděsily. Teď pochopil, jak se musí cítit králík, který se krčí v noře, zatímco se k němu prohrabává vlk.

„Gánga!“ vykřikl.

Ne! Safira položila hlavu na zem, truchlivě zanaříkala a upřela na něj obrovské, žalostné oči.

„Gánga! Miluju tě, Safiro, ale musíš odletět.“

Odtáhla se několik metrů od chodby, zafrkala na něj a zakňourala jako kočka. *Maličký…*

Eragon jí hrozně nerad ubližoval a také ji nerad posílal pryč. Bylo mu, jako by sám sebe rozerval na dvě půlky. A Safiřino utrpení, proudící jejich duševním spojením, jej společně s jeho vlastní bolestí skoro ochromilo. Nějak přesto posbíral odvahu zopakovat: „Gánga! A

nevracej se pro mě ani pro mě nikoho neposílej. Budu v pořádku. Gánga! Gánga!“

Safira zoufale zavyla a váhavě přešla k ústí jeskyně. Z jejího sedla se ozval i Roran: „Eragone, buď rozumný a nedělej hlouposti! Jsi příliš důležitý, abys riskoval…“

Zbytek jeho věty přehlušilo máchnutí křídel, jak Safira vystřelila ven z jeskyně. Na jasném nebi se její šupiny třpytily jako spousta zářivě modrých diamantů. Je nádherná, pomyslel si Eragon; hrdá, ušlechtilá a krásnější než kterákoli jiná živá bytost. Žádný jelen nebo lev by nemohl soupeřit se vznešeností draka v letu. Safira na něj ještě naposledy promluvila: *Týden – jen tak dlouho budu čekat. Pak se pro tebe vrátím, Eragone, i kdybych se měla probít přes Trna, Šruikana a tisíc kouzelníků.*

Eragon tam stál, dokud se neztratila z dohledu a on se už nedokázal dotknout její mysli. Pak, se srdcem jako z olova, se napřímil v ramenou, odvrátil se od slunce a všech jasných a živých věcí a sestoupal zpátky do stinného bludiště chodeb.

JEZDEC A RA'ZAK

Eragon seděl zalitý studenou září svého rudého světla v kamenné chodbě lemované celami poblíž středu Helgrindu. Hůl měl položenou přes klín.

Okolím se rozléhal jeho hlas, který vytrvale opakoval několik vět ve starověkém jazyce. Nešlo o kouzlo, nýbrž o výzvu pro zbývajícího ra'zaka. To, co říkal, znamenalo: „Pojď, ó, ty požírači lidského masa, pojďme skončit tento náš boj. Jsi raněný a já unavený. Tvoji druhové jsou mrtví a já jsem sám. Bude to vyrovnaný zápas. Slibuji, že proti tobě nepoužiji gramarye, nezraním tě ani nespoutám pomocí kouzel, která jsem předtím použil. Pojď, ó, ty požírači lidského masa, pojďme skončit tento náš boj…"

Doba, po kterou tohle opakoval stále dokola, mu připadala nekonečná; stejně jako bezčasí v příšerně zbarvené komnatě, která zůstávala beze změn během jeho ustavičného opakování slov, jejichž smysl a význam se pomalu vytrácel. Po nějaké době jeho vířící myšlenky utichly a jeho se zmocnil podivný klid.

Náhle se zarazil, otevřel ústa a zase je zavřel, zpozorněl.

Deset metrů před ním stál ra'zak. Z obruby potrhaného oděvu mu kapala krev. „Můj pán nechcccе, abych tě zabil," zasyčel.

„Ale to už je ti teď jedno."

„Ano. Pokud podlehnu tvojí holi, ať ssse sss tebou Galbatorix vypořádá, jak se mu zlíbí. On má víc sssrdcí než ty."

Eragon se zasmál. „Srdcí? Já bojuju za lidi, on ne."

„Hlupáččku." Ra'zak trochu narovnal hlavu a ohlédl se na mrtvolu druhého ra'zaka ležící o kus dál v chodbě. „Vylíhl jsssem ssse ssspolu

sss ní. Zesssílil jsssi od té doby, co jsssme se poprvé potkali, Ssstínovrahu.“

„Bylo to buď já, anebo ona.“

„Uděláššš ssse mnou dohodu, Ssstínovrahu?“

„Jakou dohodu?“

„Jsem possslední ze své rasssy, SSStínovrahu. Jsssme ssstarodávní a nechci, aby ssse na násss zapomnělo. Připomněl bysss v písssních a příbězích ossstatním lidem hrůzu, kterou jsssme budili ve tvé rassse?… Vzpomínej na násss jako na samotný *ssstrach!*“

„Proč bych to měl pro tebe udělat?“

Ra’zak přitiskl zobák na svou úzkou hruď a chvíli si něco kvokal a cvrlikal sám pro sebe. „Protože,“ řekl, „ti řeknu něco tajného, ano, řeknu.“

„Tak mi to řekni.“

„Dej mi nejdřív sssvé ssslovo, že mě neobelssstíš.“

„Nedám. Řekni mi to a teprve pak se rozhodnu, jestli se dohodneme.“

Uběhla minuta a žádný z nich se nepohnul, ačkoli Eragon měl svaly stále napjaté a byl připravený na nenadálý útok. Po dalším přívalu ostrého kvokání ra’zak řekl: „Ssskoro zjissstil to *jméno*.“

„Kdo?“

„Galbatorix.“

„Jméno čeho?“

Ra’zak nespokojeně zasyčel. „To ti nemůžu říct! To *jméno!* Ssskutečné *jméno!*“

„Musíš mi to blíž vysvětlit.“

„Nemůžu!“

„Pak nebudeme mít žádnou dohodu.“

„Proklínám tě, Jezzzdče! Proklínám tě! Ať nenajdeš hnízdiště, ani doupě, ani klid duše ve sssvém kraji. Nechť odejdeš z Alagaësssie a nikdy víc ssse nevrátíššš!“

Eragonovi hrůzou přeběhl mráz po zádech. V duchu se mu znovu vybavila slova bylinkářky Angely, když rozhodila svoje dračí kůstky, věštila mu budoucnost a předpověděla mu přesně stejný osud.

Před Eragonem se rozstříkla krev jeho nepřítele, když si ra’zak prudce odhrnul promočený plášť a odhalil luk, který držel už s šípem zasazeným do tětivy. Ra’zak zvedl a napjal zbraň a vypustil střelu.

Eragon holí odrazil šíp směřující na jeho hruď.

Jako by tenhle pokus nebyl nic jiného než úvodní gesto, které jim ukládaly zvyklosti před zahájením skutečného souboje, ra'zak se sehnul, položil luk na podlahu, urovnal si kápi a pomalu a rozvážně vytáhl zpod roucha meč s čepelí ve tvaru listu. Mezitím Eragon vstal, pevně uchopil hůl a zaujal postoj s rukama v šíři ramen.

Vrhli se proti sobě. Ra'zak se pokusil rozseknout Eragona od klíční kosti k boku, ale ten se prohnul a ukročil před ranou. Máchl holí vzhůru a zapíchl její kovový bodec pod ra'zakův zobák a prorazil pláty, které chránily krk nestvůry.

Ra'zak se zachvěl a zhroutil se k zemi.

Eragon hleděl na svého nejnenáviděnějšího nepřítele, upřeně hleděl na jeho černé oči bez víček a najednou pocítil slabost v kolenou a vyzvracel se na stěnu chodby. Otřel si ústa, vytrhl hůl z těla a zašeptal: „Za našeho otce. Za náš domov. Za Carvahall. Za Broma… Odplata byla vykonána. Ať tady hniješ navěky, ra'zaku."

Pak přešel k cele, kde Sloun stále tvrdě spal kouzelným spánkem, hodil si řezníka přes rameno a vracel se do hlavní jeskyně Helgrindu. Cestou často odkládal Slouna na zem, aby prozkoumal dosud neprobádané místnosti nebo postranní chodby. Objevil v nich spoustu ničemných nástrojů včetně čtyř kovových lahviček seitrového oleje, které ihned zničil, aby nikdo nemohl použít tuto masožravou kyselinu ke svým zákeřným plánům.

Když se vypotácel ze spleti chodeb, horké sluneční světlo ho zasáhlo do tváře. Zadržel dech, když míjel mrtvého lethrblaka, a přešel k okraji rozlehlé jeskyně, kde pohlédl dolů ze strmé stěny Helgrindu na kopce v dáli. Na západě zpozoroval vír oranžového prachu, vznášející se nad cestou mezi Helgrindem a Dras-Leonou, který ohlašoval blížící se skupinu jezdců na koních.

Pravý bok ho pálil pod tíhou těžkého břemene, a tak si přehodil řezníka na druhé rameno. Zamrkal, aby setřásl krůpěje potu, které se mu lepily na řasy, zatímco se usilovně snažil vymyslet způsob, jak se Slounem překonat těch pět tisíc stop pod sebou.

„Je to skoro míle," zamumlal. „Kdyby tady byla cesta, snadno bych tu vzdálenost ušel, dokonce i se Slounem. Ale takhle musím získat sílu pomocí kouzla, abych nás dostal dolů… Ano, ale to, co lze udělat v průběhu delší doby, aniž by ses přitom zabil, může být příliš vyčerpávající, když to chceš vykonat všechno najednou. Jak říkal Oromis, tělo nedokáže proměňovat svoje zásoby na energii dost rychle,

aby vydrželo provádět většinu kouzel déle než několik vteřin. V každém okamžiku mám k dispozici jenom určité množství síly, a jakmile ta dojde, musím vždy počkat, dokud se nezotavím… Ale když tu budu vést samomluvy, tak se taky nikam nedostanu.“

Pořádně uchopil Slouna a upřel oči na úzkou římsu asi sto stop pod sebou. *Tohle bude bolet,* pomyslel si a připravoval se na pokus. Pak vykřikl: „Audr!“

Ucítil, jak se vznesl pár palců nad podlahu jeskyně. „Fram,“ pokračoval a kouzlo ho pohánělo ven z Helgrindu na otevřené prostranství, kde se vznášel bez opory jako mrak na nebi. I když byl zvyklý na létání se Safirou, pohled na prázdnotu pod nohama ho stále naplňoval tísní.

Eragon usměrnil proud kouzla a rychle sestoupal z doupěte ra’zaků, které již zase zakrývala iluzorní kamenná stěna – na římsu. Když dosedl, bota mu sklouzla po uvolněném úlomku skály. Pár vzrušených vteřin kolem sebe mlátil rukama a hledal pevnou půdu pod nohama, ale nedokázal pohlédnout dolů, protože kdyby se předklonil, mohl by ztratit rovnováhu a spadnout. Vyjekl, když mu levá noha definitivně sklouzla z římsy a on začal padat. Než však stačil použít kouzlo, které by ho zachránilo, levá noha se mu zaklínila do praskliny ve skále a on se prudce zastavil. Okraje štěrbiny se mu zarývaly do lýtka za holenním brněním, což mu však nevadilo, protože ho to aspoň drželo na místě.

Eragon se opřel zády o Helgrind, aby mohl lépe nadzvednout Slounovo bezvládné tělo. „To nebylo tak hrozné,“ poznamenal. Stálo ho to sice hodně sil, ale ne tolik, aby nemohl pokračovat. „Zvládnu to,“ ujišťoval sám sebe. Nasál do plic čerstvý vzduch a čekal, až se mu zklidní rozbušené srdce; měl pocit, jako by s řezníkem na hřbetě sprintoval pořádný kus cesty. „Zvládnu to…“

Jeho pohled opět zalétl k přijíždějícím jezdcům. Byli mnohem blíž než předtím a tryskem uháněli přes suchou planinu tempem, které ho znepokojovalo. *Je to závod mezi nimi a mnou,* uvědomil si. *Musím utéct, než dorazí k Helgrindu. Určitě jsou mezi nimi kouzelníci a nejsem v takovém stavu, abych se mohl utkat s Galbatorixovými čaroději.* Ohlédl se na Slounovu tvář a řekl: „Možná bys mi mohl trochu pomoci, co? To je to nejmenší, co můžeš udělat, když uvážíš, že kvůli tobě riskuji smrt nebo ještě něco horšího.“ Spící řezník otočil hlavu, ztracený ve světě snů.

S temným zavrčením se Eragon odrazil od Helgrindu. Znovu vyslovil: „Audr,“ a opět se ocitl ve vzduchu. Tentokrát spoléhal i na Slounovy síly, jakkoliv skrovné. Společně klesali jako dva podivní ptáci podél členitého úbočí Helgrindu směrem k další římse, jejíž šířka slibovala bezpečné přistání.

Tak Eragon pokračoval ve společném sestupu. Nemířili přímo dolů, ale snášeli se spíše šikmo doprava, aby se stáčeli kolem Helgrindu, kde je členitý skalní masiv skryl před zraky jezdců na koních.

Čím víc se blížili zemi, tím pomaleji postupovali. Eragona se zmocňovalo zdrcující vysílení, proto se snižovala vzdálenost, kterou dokázal překonat na jeden zátah, a během přestávek mezi jednotlivými výkony pro něj bylo čím dál obtížnější nabrat síly. Dokonce i zvednout prst se stalo úkolem, který mu připadal nanejvýš rozčilující a skoro nesnesitelně namáhavý. Zanedlouho se ho zmocnily konejšivé mrákoty, které otupovaly jeho myšlenky i pocity, takže jeho rozbolavělým svalům připadaly i ty nejtvrdší skály měkké jako polštáře.

Když konečně dopadl na sluncem vyprahlou zemi – tak slabý, že se i se Slounem svalil do prachu – ležel s pažemi složenými v podivných úhlech pod sebou a přivřenýma očima zíral do žlutých teček citrínu, zapuštěného do malého kamene palec nebo dva od jeho nosu. Sloun ho tížil na zádech jako svazek ocelových prutů. Vzduch unikal z Eragonových plic, ale jako by se tam žádný nevracel. Zrak se mu zatemnil, jako by slunce zakryl mrak. Jednotlivé údery jeho srdce oddělovala smrtící pauza, a když už uhodilo, nebylo to víc než jen tlumené zachvění.

Eragon už nebyl schopen ani souvisle myslet, ale někde v hloubi duše si přesto uvědomoval, že nejspíš brzy umře. Ale neděsilo ho to, právě naopak. Ta vyhlídka mu poskytovala útěchu, protože byl neuvěřitelně unavený a smrt by ho vysvobodila z opotřebované tělesné schránky a umožnila mu věčný odpočinek.

Kus za ním, nad jeho hlavou, se objevil čmelák veliký jako palec. Kroužil mu kolem ucha, pak se vznášel kolem toho kamínku a zkoumal hrudky citrínu, které byly stejně zářivě žluté jako polní kvítí, rostoucí mezi kopci. Čmelákova srst zářila v ranním světle – každý chloupek Eragon viděl ostře a jasně – a jeho rozmazaná křídla vydávala tiché bzučení, připomínající vojenský pochod. Štětinky na nohou měl napudrované pylem.

Ten čmelák byl tak plný života, tak energický a krásný, že se Eragonovi vrátila chuť k životu. Svět, ve kterém existuje stvoření tak úžasné jako tenhle čmelák, je svět, ve kterém chtěl žít.

Silou vůle vytáhl levou ruku zpod hrudi a sevřel tuhý stonek blízkého keře. Jako pijavice, klíště nebo jiný parazit vytáhl z rostliny život a zanechal ji povadlou a uschlou. Okamžitý příval energie zbystřil Eragonův důvtip. Teď se bál – když znovu získal touhu žít, nenacházel v okolní temnotě nic než hrůzu.

Popolezl kousíček vpřed, popadl další keřík a přetáhl do sebe i jeho životní energii, pak chytil třetí keř, čtvrtý a další a další, dokud plně neobnovil své síly. Vstal a přehlédl řadu suchých rostlin; pocítil hořkost v ústech, když viděl, co způsobil.

Eragon si byl dobře vědom toho, jak neopatrně zacházel s kouzlem, a že kdyby zemřel, jeho lehkovážné chování by odsoudilo Vardeny ke zkáze. Otřásl se při pomyšlení, jakou hloupost provedl. *Brom by mi dal určíte za uši, že jsem to tak zpackal,* blesklo mu hlavou.

Vrátil se ke Slounovi a zvedl vyzáblého řezníka ze země. Pak si to namířil k východu a dlouhými skoky vyrazil od Helgrindu do úkrytu v mělké rokli. Když se o deset minut později zastavil, aby zkontroloval polohu svých pronásledovatelů, spatřil mrak zvířeného prachu na úpatí Helgrindu a usoudil, že jezdci už dorazili k temné kamenné věži.

Spokojeně se usmál. Galbatorixovi přisluhovači byli příliš daleko, než aby mohl kterýkoli řadový kouzelník vycítit jeho nebo Slounova ducha. *Než objeví těla ra'zaků,* pomyslel si, *uběhnu nejméně další tři míle. Pochybuji, ze mě pak dokážou najít. Kromě toho budou hledat draka s Jezdcem, ne muže cestujícího pěšky.*

Eragon byl rád, že se nemusí obávat bezprostředního útoku, a pokračoval dál dosavadním tempem: rovnoměrným, ne příliš namáhavým krokem, který dokáže udržet po celý den.

Nad hlavou mu zlatobíle zářilo slunce. Liduprázdná divočina se před ním rozprostírala desítky mil, než narazila na první vesnická stavení. V jeho srdci znovu vzklíčila radost a naděje.

Konečně jsou ra'zakové mrtví!

Konečně skončila jeho odvetná výprava. Konečně splnil svou povinnost vůči Gerovi a Bromovi. A konečně odhodil břemeno strachu a zlosti, pod nímž trpěl od chvíle, kdy se ra'zakové poprvé objevili v Carvahallu. Zabít je trvalo mnohem déle, než čekal, ale teď to skutečně

vykonal a byl to velký čin. Dopřál si pocit sebeuspokojení nad tím, že splnil takový obtížný úkol, byť s pomocí Rorana a Safiry.

Zaskočilo ho však, že vítězství vnímal jako hořkosladké, dotčené nečekaným pocitem ztráty. Pronásledování ra'zaků bylo jedním z posledních pout s jeho předchozím životem v údolí Palancar a toto pouto nerad přetínal, i když bylo tak strašlivé. Navíc byl ten úkol smyslem jeho života v době, kdy žádný jiný neměl; byl to ten důvod, proč tehdy opustil svůj domov. Teď na místě, kde v sobě celou tu dobu živil nenávist k ra'zakům, zela prázdná díra.

Eragona vyděsilo, že je možné litovat konce takové hrozné výpravy, a přísahal si, že znovu takovou chybu neudělá. *Odmítám se tolik upínat na svůj boj proti Království, Murtaghovi a Galbatorixovi, abych nechtěl jít dál za něčím jiným, nadejde-li k tomu čas – nebo dokonce abych konflikt neprotahoval, namísto abych se snažil přizpůsobit čemukoli, co nastane.* Pak se rozhodl zapudit nepatřičnou lítost a soustředil se na svůj pocit úlevy: úlevy z toho, že se zbavil náročných úkolů své dobrovolné mise a že mu teď zbývají už jen ty povinnosti, které vyplývají z jeho současného postavení.

Ta radost jej poháněla vpřed. Když teď byli ra'zakové zneškodněni, měl pocit, jako by konečně mohl svůj život založit ne na tom, kým býval, ale na tom, kým se stal: Dračím jezdcem.

S úsměvem pohlédl na vlnící se obzor. Hlasitě se za běhu smál a bylo mu jedno, jestli ho někdo uslyší. Jeho smích se nesl mělkou roklí a všechno kolem něj se zdálo nové a krásné a plné příslibů.

SÁM PĚŠKY KRAJINOU

Eragonovi kručelo v břiše.

Ležel na zádech, nohy měl pokrčené v kolenou – protahoval si stehna, protože dnes běžel dál a s větší zátěží než kdykoli předtím – a vtom se mu v útrobách ozvaly žaludeční šťávy. Ten zvuk byl tak nečekaný, že se Eragon prudce posadil a zašmátral po své holi.

Vítr hvízdal pustou krajinou. Slunce už zapadlo a nyní bylo všechno modré a nachové. Nikde se nic nepohnulo, jen stébla trávy se zlehounka pohupovala a Slounovy prsty se pomalu napínaly a povolovaly v reakci na nějaký výjev v řezníkově začarované dřímotě. Štiplavá zima zvěstovala příchod skutečné noci.

Eragon se uvolnil a pousmál se.

Jeho pobavení se brzy vytratilo, když zauvažoval o zdroji svého nepohodlí. Poté, co bojoval s ra'zaky, použil řadu náročných kouzel a nesl Slouna na ramenou skoro celý den, byl tak vyhladovělý, že si dokázal živě představit, že kdyby uměl cestovat zpátky v čase, byl by s to spořádat celou hostinu, kterou během návštěvy v Tarnagu vystrojili trpaslíci na jeho počest. Při vzpomínce na horkou pronikavou vůni pečeného nagra – obřího kance – a jeho šťavnaté maso ochucené medem a kořením – se mu začaly sbíhat sliny.

Problémem bylo, že neměl žádné potraviny. Vodu si dovedl obstarat snadno: uměl vytáhnout vlhkost z půdy, kdykoli se mu zachtělo. Jenže najít v téhle pustině jídlo nebylo jen daleko obtížnější, nýbrž ho to také stavělo před morální dilema, jemuž by se byl rád vyhnul.

Oromis zasvětil mnoho svých lekcí poznávání nejrůznějšího klimatu a zeměpisných oblastí, které se v Alagaësii vyskytovaly. Takže

když se nyní Eragon vydal na průzkum okolí, dokázal rozpoznat většinu rostlin. Jen pár jich však bylo jedlých a nebyly dost velké ani početné, aby jich za rozumnou dobu nasbíral dost k nasycení dvou dospělých mužů. Místní zvířata jistě měla někde ukryté zásoby semen a plodů, ale netušil, kde by po nich měl začít pátrat, ani nečekal, že by pouštní myš nashromáždila víc než jen pár soust potravy.

Měl tudíž jen dvě možnosti, z nichž se mu žádná nezamlouvala. Mohl – tak jako předtím – vysát energii z rostlin a hmyzu kolem jejich tábořiště. Zaplatil by však za to tím, že by tu zanechal mrtvý kus země, kde už by nežilo vůbec nic, ani mikroorganismy v půdě. A i když by to možná jeho a Slouna udrželo na nohou, transfúze energie by zdaleka nebyla uspokojivá, protože žaludek by zůstával prázdný.

Anebo mohl lovit.

Eragon se zamračil a zaryl konec hole do země. Od té doby, co sdílel myšlenky a touhy mnoha zvířat, se mu hnusilo pouhé pomyšlení, že by nějaké pozřel. Přesto nesmí zeslábnout a nechat se zajmout jenom proto, že se obešel bez večeře, aby ušetřil život králíka. Jak mu zdůrazňovali Safira s Roranem, každá živá bytost přežívá tím, že pojídá jiné. *Žijeme v krutém světě,* pomyslel si, *a nemohu změnit to, jak byl stvořen… Elfové možná dělají dobře, že nejedí maso, ale v tuhle chvíli ho moc potřebuji. Odmítám cítit vinu, když mě k tomu dohánějí okolnosti. Není to žádný zločin, pochutnat si na troše slaniny, kousku pstruha nebo čehokoli podobného.*

Dál a dál přesvědčoval sám sebe různými důvody, ale vnitřnosti se mu stále svíraly odporem. Skoro půl hodiny stál jako přikovaný, neschopen udělat to, co mu přikazoval rozum. Pak si začal uvědomovat, jak už je pozdě, a vynadal si, že tak plýtvá časem; potřeboval každou minutu odpočinku, která byla k mání.

Eragon se obrnil, zapátral svojí myslí a systematicky prozkoumával krajinu, dokud nezaměřil dvě obrovské ještěrky a skupinu hlodavců schoulených v doupěti, kteří mu připomínali něco mezi krysou, králíkem a veverkou. Vyslovil: „Deyja," a zabil ještěrky a jednoho z hlodavců. Zemřeli okamžitě a bezbolestně, ale přesto zatínal zuby, když hasil jasné plameny jejich ducha.

Pro ještěrky sáhl pod kameny, kde se schovávaly, ale hlodavce musel vytáhnout z nory pomocí kouzla. Když ho dostával ven, byl opatrný, aby nevzbudil ostatní zvířata, protože mu připadalo obzvlášť

kruté děsit je vědomím, že by je nějaký neviditelný dravec mohl zabít v jejich nejtajnějším úkrytu.

Vykuchal, stáhl z kůže a očistil ještěrky i hlodavce a zahrabal vnitřnosti dostatečně hluboko, aby je skryl před mrchožrouty. Posbíral tenké placaté kameny a postavil malou pícku, zapálil v ní oheň a začal péct maso. Bez soli sice nemohl žádné jídlo řádně ochutit, ale některé ze zdejších rostlin příjemně voněly, když je rozmačkal mezi prsty, a tak je rozetřel po mase a nacpal i dovnitř.

Hlodavec byl hotový první, protože byl menší než ještěrky. Eragon ho zvedl z provizorní pece a podržel si maso před ústy. Ušklíbl se a chvíli se zdálo, že nedokáže překonat svůj odpor, ale musel dál dohlížet na oheň a na ještěrky. Ty dvě činnosti ho rozptýlily natolik, že bez dalšího rozmýšlení uposlechl hlasitý příkaz svého žaludku a najedl se.

První sousto bylo nejhorší. Uvízlo mu v hrdle a hrozilo, že se mu z horké mastnoty zvedne žaludek. Pak se zachvěl, dvakrát nasucho polknul a nutkání zvracet pominulo. Potom už to bylo snazší. Ve skutečnosti byl vděčný, že maso nemělo valnou chuť, neboť tak mohl snáz zapomenout, co žvýká.

Spořádal celého hlodavce a ještě kus ještěrky. Když odtrhl poslední kousek masa z tenké stehenní kůstky, spokojeně si povzdechl a pak zaváhal, zarmoucený zjištěním, že mu jídlo vlastně chutnalo. Byl tak hladový, že jakmile přemohl své zábrany, skrovná večeře mu připadala vynikající. *Možná,* přemítal, *možná, až se vrátím… a budu stolovat s Nasuadou nebo s králem Orrinem a bude se podávat maso… když budu mít chuť a bude neslušné odmítnout, možná bych si ještě někdy mohl dát pár soust… Už ho sice nebudu jíst tolik jako dřív, ale ani nebudu tak přísný jako elfové. Umírněnost je, myslím, moudřejší politika než slepé lpění na zvyklostech.*

Ve světle žhavých uhlíků si Eragon prohlížel Slounovy ruce; řezník ležel metr nebo dva od něj, kam ho Eragon položil. Jeho dlouhé, kostnaté prsty s nadměrně velikými klouby a dlouhými nehty – v Carvahallu vždy pečlivě udržované, avšak nyní polámané a černé od nahromaděné špíny – pokrývaly tucty tenkých bílých jizev. Jizvy vypovídaly o těch několika chybách, které Sloun udělal během desítek let, jež strávil prací s noži. Kůži měl vráscitou a vybledlou a nabíhaly na ní žíly připomínající červy, ale svaly pod ní byly stále tvrdé a štíhlé.

Eragon si dřepl a zkřížil ruce přes kolena. „Nemůžu ho jen tak nechat jít," zamumlal. Pokud bych to udělal, Sloun by mohl vyslídit Rorana s Katrinou, což byla vyhlídka, která Eragonovi připadala nepřijatelná. Navíc, i když nehodlal Slouna zabít, věřil, že by řezník měl být za své zločiny potrestán.

Eragon se s Byrdou nijak blíže neznal, ale věděl, že to byl dobrák, poctivý a pracovitý, a láskyplně vzpomínal na Byrdovu ženu Feldu a jejich děti, protože s Gerem a Roranem při několika příležitostech jedli a spali v jejich domě. Byrdova smrt tedy zasáhla Eragona jako obzvláštní ukrutnost a cítil, že hlídačova rodina si spravedlnost zaslouží, i kdyby se o ní nikdy neměla dozvědět.

Jenže jaký trest by byl přiměřený? *Odmítl jsem se stát katem,* pomyslel si Eragon, *aby se ze mě stal soudce. Co však vím o právu?*

Vstal, přešel ke Slounovi, naklonil se k jeho uchu a vyslovil: „Vakna."

Sloun se s trhnutím probudil a zašátral po zemi šlachovitýma rukama. Zbytky jeho očních víček se zachvěly, když se je řezník instinktivně snažil zvednout a rozhlédnout se po okolí. Zůstal však uvězněný ve své vlastní temnotě.

Eragon řekl: „Tady, sněz to." Natáhl ruku se zbývající půlkou ještěrky směrem ke Slounovi, který ji nemohl vidět, ale určitě jídlo cítil.

„Kde to jsem?" zeptal se Sloun. Roztřesenýma rukama začal zkoumat kameny a rostliny před sebou. Dotkl se svých sedřených zápěstí a kotníků a zdál se zmatený, když zjistil, že okovy jsou pryč.

„Elfové – a v dávných dobách také Jezdci – nazývali tohle místo Mírnathor. Trpaslíci mu říkají Werghadn a lidé Šedá planina. Pokud to není odpověď na tvou otázku, pak možná pomůže, když řeknu, že jsme mnoho mil jihovýchodně od Helgrindu, kde jsi byl uvězněný."

Sloun neslyšně vyslovil jméno *Helgrind.* „Tys mě zachránil?"

„Ano."

„Ale co…"

„Už žádné otázky. Nejdřív se najez."

Jeho nevlídný tón na řezníka zapůsobil jako bič. Sloun se zarazil a nemotornými prsty sáhl po ještěrce. Eragon ji pustil a usedl zpátky na své místo vedle kamenné pece. Naložil na uhlíky několik hrstí hlíny a snížil tak žár, aby neprozradil jejich přítomnost, pokud by se náhodou někdo pohyboval v blízkém okolí.

Sloun si nejdřív nejistě lízl, aby zjistil, co mu to Eragon dal, ale pak se zakousl do ještěrky a odtrhl tlustý kus tělíčka. S každým soustem si nacpal do pusy tolik masa, kolik se mu tam vešlo, a vždycky jenom jednou nebo dvakrát kousl a hned jídlo polkl. Každou kost obral dohola se zručností muže, který dokonale chápe, jak jsou zvířata stavěná a jak je nejrychleji rozebrat. Kůstky odhazoval na úhlednou hromádku vlevo od sebe. Když v jeho hltanu zmizelo poslední sousto z ještěrčina ocasu, Eragon mu podal další pečínku, která byla ještě celá. Sloun zavrčel své díky, znovu se začal cpát a ani se nesnažil otřít si mastnou pusu a bradu.

Ukázalo se, že druhá ještěrka byla na Slouna příliš velká. Skončil dvě žebra nad koncem hrudníku a zbytky mrtvolky odložil na mohylu z kostí. Pak se narovnal v zádech, přejel si rukou přes rty, zastrčil si dlouhé vlasy za uši a řekl: „Děkuji ti, cizinče, za tvou pohostinnost. Už je to tak dávno, co jsem měl něco pořádného, že si snad tvého jídla vážím víc než své svobody… Pokud se mohu zeptat, nevíš o mé dceři, Katrině, co se s ní stalo? Byla se mnou uvězněná v Helgrindu.“ V jeho hlase zaznívala složitá směsice pocitů: úcta, strach a podřízenost v přítomnosti neznámé autority; naděje a úzkost o dceru; ale také odhodlání pevné jako skály v Dračích horách. Co však Eragon v jeho hlase neslyšel, ačkoli to očekával, byl ten jízlivý pohrdavý podtón, který Sloun používal při jejich setkáních v Carvahallu.

„Je s Roranem.“

Sloun zalapal po dechu. „Roran! Jak se sem dostal? Ra’zakové ho také zajali? Nebo…“

„Ra’zakové a jejich oři jsou mrtví.“

„Tys je *zabil?* Jak?… Kdo…“ Na okamžik Sloun ztuhnul, jako by zadrhával celým svým tělem, a pak mu tváře a ústa sklesly, ramena mu poklesla a přichytil se keříku, aby nabyl rovnováhy. Zakroutil hlavou. „Ne, ne, ne… Ne… To není možné. Ra’zakové o tomhle mluvili. Chtěli odpovědi, které jsem neměl, ale *myslel* jsem… Tedy, kdo by uvěřil…?“ Jeho hrudník se zvedal s takovou prudkostí, že Eragon uvažoval, zda se nezraní. Sípavým šepotem, jako by byl nucen mluvit poté, co dostal ránu do břicha, řekl: „Ty nemůžeš být *Eragon*.“

Eragona se zmocnil dojem nevyhnutelnosti osudu. Měl pocit, jako by byl nástrojem toho nemilosrdného vladaře, a podle toho také odpověděl. Pronášel jednotlivá slova pomalu, aby každé dopadlo jako úder kladiva a obsahovalo celou váhu jeho důstojnosti, postavem a

hněvu. „Jsem Eragon a mnohem víc. Jsem Argetlam a Stínovrah a Ohnivý meč. Mým drakem je Safira, také známá jako Bjartskular a Ohnivý jazyk. Vyučoval nás Brom, který byl Jezdcem před námi, a trpaslíci a elfové. Bojovali jsme s urgaly, se Stínem a s Murtaghem, synem Morzana. Sloužíme Vardenům a lidu Alagaësie. A přivedl jsem tě sem, Sloune Aldenssone, abych tě odsoudil za vraždu Byrdy a za zradu Carvahallu.“

„Lžeš! Nemůžeš být…“

„Lžu?“ zaburácel Eragon. „Nelžu!“ Vyrazil svou myslí, zaplavil Slounovo vědomí svým vlastním a přinutil řezníka přijmout vzpomínky dokládající jeho tvrzení. Také chtěl, aby Sloun pocítil jeho současnou moc a uvědomil si, že už není tak úplně člověk. A třebaže si to Eragon nerad připouštěl, těšil ho pocit nadvlády nad mužem, který mu často dělal potíže a trápil ho uštěpačnými poznámkami, jimiž urážel jeho samého i jeho rodinu. O půl minuty později se zase stáhl.

Sloun se stále třásl, ale nezhroutil se a neponížil se, jak Eragon předpokládal. Místo toho se začal chovat chladně a tvrdě. „K čertu s tebou,“ odsekl. „Nemusím se ti zpovídat, Eragone, syne Nikoho. Ale řeknu ti tohle: to, co jsem udělal, jsem udělal kvůli Katrině a ničemu jinému.“

„Já vím. To je také jediný důvod, proč jsi ještě naživu.“

„Tak si se mnou dělej, co chceš. Je mi to jedno, pokud je v bezpečí… No tak, dělej! Co to bude? Bití? Cejchování? Už mě připravili o oči, tak chceš jednu z mých rukou? Nebo mě necháš umřít hlady či znovu zajmout Královstvím?“

„Zatím jsem se nerozhodl.“

Sloun rázně přikývl a přitáhl si potrhané šaty těsně k tělu, aby zahnal noční chlad. Seděl s vojenskou odhodlaností a zíral bezvýraznými, prázdnými očními důlky do stínů, které obestíraly jejich tábořiště. Nežadonil. Neprosil o slitování. Nepopíral své činy ani se nepokoušel si Eragona usmířit. Jenom seděl a čekal, obrněný dokonalou stoickou statečností.

Jeho odvaha udělala na Eragona dojem.

Temná krajina kolem nich se zdála být nekonečná a Eragon měl pocit, jako by se celá řítila na něj, což jenom umocňovalo jeho úzkost z volby, která před ním stála. *Můj soud rozhodne o zbytku jeho života*, napadlo ho.

Na chvíli Eragon opustil otázku trestu a uvažoval o tom, co vlastně o Slounovi ví: o řezníkově spalující lásce ke Katrině, posedlé, sobecké a vůbec nezdravé, ačkoli to kdysi býval normální silný cit; o jeho nenávisti a strachu z Dračích hor, zrozených ze zármutku po zesnulé ženě Ismiře, která zahynula mezi těmi vrcholky zahalenými v mracích; o jeho odcizení od zbývajících větví rodiny; o jeho pýše na práci, kterou vykonával; o příbězích, které Eragon slyšel o Slounově dětství; a o Eragonových vlastních zkušenostech se životem v Carvahallu.

Eragon si uvědomoval tuhle sbírku dílčích, roztříštěných vhledů do Slounova života, v duchu se jimi procházel a zvažoval jejich význam. Snažil se je pospojovat dohromady jako kusy skládanky. Zřídka se mu to dařilo, ale vytrval a postupně objevil nesčetná spojení mezi událostmi a pocity ve Slounově životě a vytvořil tak složitou síť, jejíž vzory vyjadřovaly, kdo Sloun opravdu je. Když Eragon zasadil poslední kousek skládanky, jako by konečně pochopil důvody řezníkova jednání. Díky tomu s ním nyní dokázal soucítit.

Měl pocit, že Slounovi porozuměl a dokázal vyčlenit stěžejní prvky jeho osobnosti, které nelze odstranit, aniž by nevratně změnil jeho osobnost. Pak ho napadla tři slova ve starověkém jazyce, která jako by řezníka ztělesňovala, a Eragon je bez rozmýšlení šeptem vyslovil.

Sloun to nemohl slyšet, ale přesto se pohnul – rukama si sevřel stehna – a začal se tvářit znepokojeně.

Eragonovi při pohledu na řezníka přeběhl mráz po levém boku a naskočila mu husí kůže na rukou i nohou. Zvažoval několik různých vysvětlení pro Slounovu reakci, jedno důmyslnější než druhé, ale jen jediné z nich mu připadalo přesvědčivé, a dokonce i to mu připadalo nepravděpodobné. Zašeptal znovu onu trojici slov. Stejně jako předtím se Sloun zavrtěl na místě a Eragon ho slyšel zamumlat: „…někoho chodit po mém hrobě.“

Eragon roztřeseně vydechl. Bylo pro něj těžké tomu uvěřit, ale jeho pokus nezanechal žádný prostor pro pochyby: úplně náhodou narazil na Slounovo skutečné jméno. Ten objev ho poněkud zmátl. Znát něčí skutečné jméno s sebou neslo závažnou odpovědnost, protože to dávalo naprostou moc nad danou osobou. Kvůli neodmyslitelným nebezpečím elfové zřídkakdy odhalovali svá pravá jména, a když už to udělali, prozradili je jen tomu, komu bezmezně věřili.

Eragon dosud nikdy nezjistil ničí pravé jméno. Vždycky čekal, že kdyby se to stalo, byl by to nejspíš dar od někoho, na kom mu velmi

záleželo. Zjistit Slounovo skutečné jméno bez jeho souhlasu znamenalo obrat v událostech, na který Eragon nebyl připraven, a nebyl si jistý, jak s ním naložit. Došlo mu, že aby uhodl Slounovo skutečné jméno, musel porozumět řezníkovi lépe než sám sobě, protože sám neměl nejmenší tušení, jaké může být to jeho.

To zjištění bylo pro něj nepříjemné. Vzhledem k povaze svých nepřátel se obával, že nevědět o sobě všechno by se mu mohlo stát osudným. Slíbil si, že bude věnovat víc času zkoumání vlastního nitra a odhalování svého skutečného jména. *Možná by mi Oromis s Glaedrem mohli říct, jak zní*, napadlo ho.

Slounovo skutečné jméno v něm sice vyvolalo pochyby a zmatek, ale přivedlo jej k myšlence, jak se s řezníkem vypořádat. I když už měl základní představu, trvalo mu dalších deset minut, než promyslel zbytek svého plánu a ujistil se, že to bude fungovat tak, jak zamýšlel.

Když Eragon vstal a odcházel z tábořiště do hvězdami osvětlené krajiny, Sloun naklonil hlavu jeho směrem. „Kam jdeš?“ zeptal se.

Eragon neodpověděl.

Toulal se divočinou, dokud nenašel nízký, široký kámen s miskovitou prohlubní uprostřed, který byl pokrytý ostrůvky lišejníku. „Adurna rïsa,“ rozkázal. Kolem kamene se začal z půdy stahovat bezpočet drobounkých kapiček vody, jež se spojily do dokonalých stříbrných trubiček a vytvořily most vedoucí přes okraje kamene dolů do prohlubně. Když voda začala přetékat a vracet se do země, kde ji znovu zachytilo jeho zaklínadlo, Eragon kouzlo ukončil.

Čekal, dokud se hladina vody úplně nezklidní – měla mu posloužit jako dálné zrcadlo. Jakmile prohlubeň v kameni připomínala misku hvězd, vyslovil: „Draumr kópa,“ a poté i mnoho dalších slov, patřících k zaklínadlu, které umožňovalo nejenom vidět jiné na dálku, ale také s nimi hovořit. Oromis ho naučil tuhle obměnu nazírání dva dny předtím, než se Safirou odletěli z Ellesméry do Surdy.

Voda úplně zčernala, jako by někdo pozhasínal hvězdy jako svíce. Vzápětí se na její hladině rozzářil ovál a Eragon spatřil vnitřek velkého bílého stanu, osvětleného září z rudé erisdar, jedné z elfských kouzelných luceren bez plamene.

Normálně by Eragon nedokázal nazírat osobu nebo místo, které nikdy neviděl, ale elfské zrcadlo bylo očarované, aby přenášelo obraz svého okolí komukoli, kdo se s ním spojí. Stejně tak Eragonovo zaklínadlo promítalo jeho obraz a obraz jeho okolí na povrch zrcadla.

Díky elfskému zrcadlu spolu mohli komunikovat neznámí lidé z jakéhokoli místa na světě, což byla neocenitelná výhoda v časech války.

Do Eragonova zorného pole vstoupil vysoký elf se stříbrnými vlasy a brněním odřeným z bitev a on v něm poznal šlechtice Däthedra, který byl rádcem královny Islanzadí a Aryiným přítelem. Pokud byl Däthedr překvapený, že vidí Eragona, nedal to na sobě znát. Sklonil hlavu, prvními dvěma prsty pravé ruky se dotkl rtů a pronesl svým zpěvavým hlasem: „Atra esterní ono thelduin, Eragon Šur'tugal."

Eragon v duchu přepnul na rozhovor ve starověkém jazyce, svými prsty zopakoval gesto a odpověděl: „Atra du evarínya ono varda, Däthedr-vodhr."

Däthedr pokračoval svým rodným jazykem: „Jsem rád, že jsi v pořádku, Stínovrahu. Arya Dröttningu nás před pár dny informovala o tvé výpravě a dělali jsme si o tebe a o Safiru starosti. Předpokládám, že se nepřihodilo nic špatného?"

„Ne, ale narazil jsem na jeden nepředvídaný problém, a pokud mohu, rád bych tuto věc prohovořil s královnou Islanzadí a vyžádal si její moudrou radu."

Däthedrovy kočičí oči se skoro zavřely, až z nich zůstaly jen dvě sešikmené škvíry, které mu dodávaly nelítostný a nečitelný výraz. „Vím, že bys to nežádal, kdyby to nebylo důležité, Eragone-vodhr, ale dej pozor: napjatý luk může právě tak snadno prasknout a zranit lučištníka, jako může vystřelit šíp… Pokud si to tedy přeješ, počkej, prosím, a já se poohlédnu po královně."

„Počkám. Jsem velmi vděčný za tvou pomoc, Däthedře-vodhr." Když se šlechtic odvrátil od elfského zrcadla, Eragon se ušklíbl. Neměl rád formálnost elfů, ale ze všeho nejvíc mu vadilo, že nikdy moc nevěděl, jak si vyložit jejich tajemné výroky. *Varoval mě, že intrikaření a pletichy kolem královny představují nebezpečnou zábavu, nebo že Islanzadí je ten napjatý luk, který má každou chvíli prasknout? Anebo měl na mysli něco úplně jiného?*

No, aspoň že se dokážu spojit s elfy, řekl si. Elfská kouzla bránila tomu, aby cokoli vstoupilo do Du Weldenvarden kouzelnými prostředky, včetně nazírání. Pokud elfové zůstávali ve svých městech, ostatní s nimi mohli komunikovat jen tak, že do jejich lesů vyslali posla. Ale teď když byli elfové na cestách a opustili stín borovic s

černými jehlicemi, už je jejich mocná zaklínadla nechránila a bylo možné používat podobné prostředky jako dálné zrcadlo.

Eragonova nervozita vzrůstala, když utekla první minuta a po ní odplynula další. „No tak," ulevil si. Rychle se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že se k němu neplíží žádný člověk ani zvíře, zatímco zírá do kaluže vody.

Se zvukem, jako když se páře oděv, se vstupní plachta stanu rozlétla, jak ji královna Islanzadí odhrnula a hnala se k zrcadlu. Měla na sobě zářivý krunýř brnění ze zlatých šupinek, doplněný kroužkovým a holenním brněním a nádherně zdobenou helmou – vykládanou opály a dalšími vzácnými drahokamy – která jí držela rozpuštěné černé vlasy. Z ramenou jí splýval červený, bíle lemovaný pláštík; Eragonovi nyní Islanzadí připomínala hrozící bouři. V levé ruce držela tasený meč. Pravou ruku měla prázdnou, ale potaženou jakýmsi karmínovým povlakem, a on si po chvíli uvědomil, že z jejích prstů a zápěstí odkapává krev.

Islanzadí se do zrcadla na Eragona zamračila, až se jí spojila sešikmená obočí. Když se takto tvářila, byla nápadně podobná Arye, ovšem svou postavou a držením těla vyvolávala ještě působivější dojem než její dcera. Byla krásná a děsivá, jako strašná bohyně války.

Eragon se prsty dotkl rtů, pak stočil pravou ruku přes prsa v elfském posunku oddanosti a úcty, odříkal úvodní frázi tradičního pozdravu a promluvil jako první, jak se slušelo, když oslovoval někoho vyššího postavení. Islanzadí vyslovila očekávanou odpověď a Eragon ve snaze potěšit ji a předvést svoji znalost jejich zvyků uzavřel pozdrav nepovinnou třetí větou: „A nechť je mír v tvém srdci."

Královnina divokost se poněkud zmírnila a po ústech jí přelétl vlažný úsměv, jako by ocenila jeho způsoby. „I v tvém, Stínovrahu." Její hluboký, sytý hlas obsahoval náznaky šustění borových jehlic, zurčících potůčků a hudby hrané na rákosové flétny. Zasunula svůj meč do pochvy, přešla stan ke skládacímu stolku a stála bokem k Eragonovi, když si vodou ze džbánu smývala krev z rukou. „Obávám se však, že v tyto dny těžko přijde mír."

„Boj je tvrdý, Vaše Veličenstvo?"

„Brzy bude. Moji lidé se shromažďují podél západního okraje Du Weldenvarden, kde se můžeme připravovat na boj a na smrt, a současně být nablízku stromům, které tolik milujeme. Jsme osamocená rasa a kvůli škodám, které to způsobuje zemi, nepochodujeme v

útvarech jako ostatní, a tak nám to trvá déle, než se shromáždíme ze vzdálených končin lesa.“

„Chápu. Jenom…“ Hledal způsob, jak by položil tu otázku, aniž by působil neomaleně. „Pokud boj ještě nezačal, nemohu si pomoci a musím se zeptat, proč máš ruku potřísněnou krví?“

Islanzadí setřásla z prstů kapky vody, zvedla své dokonalé zlatohnědé předloktí, aby si je Eragon prohlédl, a on si v tu chvíli uvědomil, že to ona byla modelem pro sochu dvou propletených paží, která stojí ve vchodu do jeho stromového domu v Ellesméře. „Už nemám. Řekla jsem, že boj se bude v brzké době stupňovat, ne že ještě nezačal.“ Stáhla rukáv krunýře a tuniky pod ním zpátky k zápěstí. Z opasku zdobeného drahokamy, který měla zapnutý kolem útlého pasu, sundala rukavici vyšívanou stříbrnou nití a zasunula do ní ruku. „Pozorovali jsme město Ceunon, protože tam hodláme zaútočit nejdřív. Přede dvěma dny naši strážci zahlédli skupiny mužů a mul cestující z Ceunonu do Du Weldenvarden. Mysleli jsme, že si jako obvykle chtějí nasbírat dříví na okraji lesa. To je zvyk, který tolerujeme, protože lidé dříví potřebují a stromy na okraji jsou mladé, skoro mimo náš vliv a nechtěli jsme se zatím nikomu ukazovat. Jenže ti lidé nezastavili na okraji. Po zvířecích stezkách, které zjevně znali, zašli hluboko do Du Weldenvarden. Hledali ty nejvyšší a nejsilnější stromy – stromy staré jako Alagaësie sama, stromy, které už byly staré a mocné v době, kdy trpaslíci objevili Farthen Dûr. Když je našli, začali je kácet.“ Její hlas kypěl hněvem. „Z jejich poznámek jsme zjistili, proč tam jsou. Galbatorix potřeboval největší stromy, aby mohl nahradit obléhací stroje a beranidla, o která přišel během bitvy na Hořících pláních. Kdyby jejich pohnutky byly čisté a poctivé, mohli bychom jim prominout ztrátu jednoho z vladařů našeho lesa. Možná dokonce dvou. Ale ne dvaceti osmi.“

Eragonovi přeběhl mráz po zádech. „Co jste tedy udělali?“ zeptal se, ačkoli již tušil odpověď.

Islanzadí zvedla bradu a tvář jí ztvrdla. „Byla jsem tam se dvěma našimi strážci. Společně jsme *potrestali* jejich chybu. V minulosti lidé z Ceunonu dobře věděli, že není záhodno pronikat na naše území. Dnes jsme jim to znovu připomněli.“ Bezděčně si promnula pravou ruku, jako by ji bolela, a zahleděla se kamsi za zrcadlo. „Vždyť už jsi sám poznal, Eragone-finiarel, jaké to je dotýkat se životní síly rostlin a zvířat kolem sebe. Představ si, jak by sis jich vážil, kdybys tu

schopnost měl po celá staletí. Udělali bychom cokoli, abychom zachovali Du Weldenvarden, ten les je prodloužením našeho těla a duše. Každá rána, kterou utrpí, je i naší bolestí… Dlouho trvá nás vyburcovat, ale jakmile se to stane, jsme jako draci: srší z nás zloba. Už je to víc než sto let, co jsem já, nebo většina elfů, prolila krev v bitvě. Svět zapomněl, čeho jsme schopní. Naše síla od pádu Jezdců možná zeslábla, ale přesto ze sebe vydáme všechno; naši nepřátelé budou mít pocit, jako by se proti nim obrátily i přírodní síly. Jsme stará rasa a naše schopnosti a znalosti výrazně převyšují možnosti smrtelníků. Ať se má Galbatorix a jeho spojenci na pozoru, protože my elfové hodláme opustit lesy a čeká nás buď návrat vítězný, anebo žádný.“

Eragon se zachvěl. Dokonce ani během střetů s Durzou dosud nepoznal takové nesmiřitelné odhodlání a nemilosrdnost. *To není lidské,* pomyslel si a pak se ušklíbl sám pro sebe. *Jistěže ne. A udělám dobře, když si to budu pamatovat. Jakkoli si můžeme být fyzicky podobní – a v mém případě skoro totožní – nejsme stejní.* „Pokud si podrobíte Ceunon,“ řekl, „jak budete ovládat tamní lid? Možná nenávidí Království víc než samu smrt, ale pochybuji, že vám budou důvěřovat, když kvůli ničemu jinému, tak už jen proto, že oni jsou lidé a vy elfové.“

Islanzadí mávla rukou. „To není důležité. Jakmile budeme za hradbami města, známe metody, jak zabránit jakémukoli odporu. Nebojujeme přece s tvou rasou poprvé.“ Pak si stáhla helmu a vlasy jí spadly dopředu a orámovaly její tvář dvěma havraními prameny. „Nepotěšilo mě, když jsem slyšela o tvé výpravě na Helgrind, ale domnívám se, že útok už máš úspěšně za sebou?“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„Pak mé námitky byly zbytečné. Přesto tě varuji, Eragone Šur’tugal, neohrožuj sám sebe takovými zbytečně riskantními podniky. To, co ti teď musím říct, je kruté, nicméně pravdivé: tvůj život je důležitější než štěstí tvého bratrance.“

„Přísahal jsem Roranovi, že mu pomohu.“

„Pak to byla lehkomyslná přísaha, neboť jsi nezvážil její důsledky.“

„Přejete si, abych opustil ty, na nichž mi záleží? Kdybych to udělal, stal bych se mužem hodným pohrdání a nedůvěry: pokřiveným nástrojem pro naději lidí doufajících, že Galbatorixe *nějak* sesadím. A

dokud zůstávala Katrina v zajetí, mohl by navíc Galbatorix manipulovat s Roranem.“

Královna povytáhla jedno obočí špičaté jako dýka. „Mohl jsi Galbatorixovi zabránit, aby Roranovu zranitelnost zneužil, kdybys Rorana nechal přísahat ve starověkém jazyce… Neradím ti, abys odvrhl své přátele nebo rodinu. To by bylo opravdu pošetilé. Ale měj na paměti, co je v sázce: celá Alagaësie. Když teď neuspějeme, Galbatorixova tyranie se rozšíří na všechny rasy a nebude možné jeho nadvládu nějak ukončit. Ty jsi hrotem na kopí našeho snažení, a pokud se hrot zlomí a bude zničen, pak se naše kopí odrazí od brnění nepřítele a i my budeme ztraceni.“

Kůra porostlá lišejníkem zakřupala pod Eragonovými prsty, když sevřel okraje kamenné misky a potlačil nutkání drze poznamenat, že každý dobře připravený válečník by měl mít kromě svého kopí ještě meč nebo další zbraň, na kterou by se spoléhal. Byl skutečně otrávený směrem, jímž se jejich rozhovor ubíral, a toužil co nejrychleji změnit téma; nespojil se přece s královnou proto, aby ho mohla zahrnovat výčitkami jako malé dítě. Kdyby se však nechal unést netrpělivostí, nijak by mu to nepomohlo prosadit svůj cíl, a proto zůstával klidný a odpověděl: „Prosím, věřte mi, Vaše Veličenstvo, beru vaše obavy velmi, velmi vážně. Mohu však jen říci, že kdybych nepomohl Roranovi, cítil bych se stejně bídně jako on, a bylo by ještě horší, kdyby se pokusil zachránit Katrinu bez mé pomoci a při tom zahynul. V obou případech bych byl tak zdrcený, že bych nebyl k užitku vám ani komukoli jinému. Nemůžeme se tedy shodnout alespoň na tom, že v téhle věci se neshodneme? Ani jeden z nás nemůže přesvědčit toho druhého.“

„Výborně,“ odvětila Islanzadí. „Odložíme tedy tu věc… prozatím. Ale nemysli si, že tvé rozhodnutí později řádně nepřezkoumám, Eragone Dračí jezdče. Připadá mi, že se ke své vyšší odpovědnosti stavíš lehkomyslně, a to je vážné. Proberu to s Oromisem: on rozhodne, co s tebou máme udělat. Teď mi ale řekni, proč jsi žádal o toto slyšení?“

Eragon musel několikrát zatnout zuby, než se dokázal uklidnit natolik, aby jí mohl zdvořile vysvětlit události dnešního dne, důvody svého jednání a trest, který by pro řezníka zvolil.

Když skončil, Islanzadí se prudce otočila a přešla po obvodu stanu – její pohyby byly mrštné jako pohyby kočky – potom se zastavila a

pravila: „Rozhodl ses zůstat ve vnitrozemí Království jen proto, abys zachránil život vrahovi a zrádci. Jsi sám s tímhle mužem, cestuješ pěšky, bez zásob a beze zbraní – kromě kouzel – a tvoji nepřátelé jsou ti v patách. Vidím, že moje předchozí pokárání bylo víc než oprávněné. Ty…“

„Vaše Výsosti, pokud se na mě musíte zlobit, zlobte se na mě později. Potřebuji tohle vyřešit co nejrychleji, abych si mohl do svítání trochu odpočinout. Zítra musím ujít ještě mnoho mil.“

Královna přikývla. „Tvé přežití je to jediné, na čem opravdu záleží. Ale až spolu domluvíme, budu velmi rozhněvaná … Co se týče tvé žádosti, něco takového se v našich dějinách ještě nestalo. Kdybych byla na tvém místě, zabila bych Slouna, a tím bych se problému zbavila.“

„Vím, že bys to udělala. Jednou jsem sledoval Aryu, jak zastřelila zraněného sokola, protože tvrdila, že jeho smrt je stejně nevyhnutelná a tím, že ho zabila, mu ušetřila hodiny trápení. Možná jsem měl se Slounem učinit totéž, ale nedokázal jsem to. Myslím, že by to byla volba, které bych do smrti litoval, nebo dokonce taková, kvůli které bych v budoucnosti dokázal snáze zabíjet.“

Islanzadí si povzdechla a najednou vypadala unaveně. Eragon si připomenul, že i ona ten den bojovala. „Oromis možná byl tvůj řádný učitel, ale projevil ses spíš jako následník Broma, ne Oromise. Brom byl jediný, kdo se kdy dokázal zaplést do tolika nepříjemností jako ty. Stejně jako jeho i tebe jako by něco pudilo hledat si ten nejhlubší tekutý písek a ponořit se do něj.“

Eragon skryl úsměv, potěšený tím přirovnáním. „A co Sloun?“ připomněl jí. „Jeho osud teď leží ve tvých rukou.“

Islanzadí pomalu usedla na stoličku u skládacího stolku, složila ruce do klína a zahleděla se stranou od zrcadla. Její tvář vypadala záhadně: překrásná maska, která dokonale skrývala její myšlenky a pocity a kterou Eragon nedokázal proniknout, ať se snažil sebevíc. Potom znovu promluvila: „Protože jsi považoval za vhodné zachránit život toho muže a stálo tě to nemalé úsilí a mnoho potíží, nemohu odmítnout tvou žádost, neboť tvá oběť by pak byla zbytečná. Pokud Sloun přežije tvrdou zkoušku, kterou jsi mu přichystal, Gilderien Moudrý mu dovolí vstoupit a Sloun dostane pokoj, postel a jídlo. Víc nemohu slíbit, protože co se stane dál, bude záležet pouze na něm, ale pokud budou

podmínky, které jsi stanovil, splněny, pak ano, rozsvítíme jeho temnotu.“

„Děkuji, Vaše Výsosti. Jste nanejvýš šlechetná.“

„Ne, nikoli šlechetná. Tahle válka mi nedovoluje být šlechetná, jenom praktická. Jdi a udělej, co musíš, a buď opatrný, Eragone Stínovrahu.“

„Vaše Výsosti.“ Uklonil se. „Pokud mohu požádat o poslední laskavost: prosím, mohla bys pomlčet před Aryou, Nasuadou nebo kýmkoli z Vardenů o mé současné situaci? Nechci, aby si o mě dělali starost déle, než je zapotřebí, a brzy se o všem stejně dozví od Safiry.“

„Zvážím tvou žádost.“

Eragon chvíli čekal, ale když nadále mlčela a bylo jasné, že v tuto chvíli nemá v úmyslu oznámit mu své rozhodnutí, ještě jednou se uklonil a znovu řekl: „Děkuji.“

Když ukončil kouzlo, zářivý obraz na hladině se zachvěl a posléze zmizel ve tmě. Eragon si dřepl, pohlédl vzhůru na množství hvězd a dovolil očím, aby se přizpůsobily jejich tlumenému, pableskujícímu svitu. Pak odložil drolící se kámen s loužičkou vody a vrátil se stejnou cestou, trávou mezi křovisky, do tábořiště, kde Sloun stále vzpřímeně seděl, strnulý jako odlitek ze železa.

Eragon nakopl oblázek a ten zvuk prozradil jeho návrat Slounovi, který se prudce otočil jeho směrem. „Už ses rozhodl?“ dožadoval se Sloun.

„Ano,“ řekl Eragon. Zastavil, dřepl si před řezníkem a zlehka se opřel jednou rukou o zem, aby neztratil rovnováhu. „Poslouchej mě dobře, protože to nehodlám opakovat. To, co jsi učinil, jsi udělal z lásky ke Katrině, nebo to aspoň tvrdíš. Ať už to připustíš nebo ne, měl jsi podle mě i jiné, přízemnější pohnutky, proč jsi ji chtěl odloučit od Rorana: zlost… nenávist… pomstychtivost… a svoji vlastní bolest.“

Slounovy rty ztvrdly do úzké linky. „Křivdíš mi.“

„Ne, to si nemyslím. Protože mi však svědomí nedovoluje tě zabít, tvůj trest bude ten nejstrašnější, jaký dokážu vymyslet, kromě smrti. Jsem přesvědčený, že to, co jsi prve řekl, je pravda, totiž že Katrina je pro tebe důležitější než cokoli jiného. A proto tvůj trest bude tento: už nikdy v životě neuvidíš svoji dceru, nedotkneš se jí ani s ní nepromluvíš a budeš žít s vědomím, že je s Roranem a že jsou spolu šťastní, bez tebe.“

Sloun se nadechl skrz zaťaté zuby. „To je tvůj trest? Ha! K tomu mě nemůžeš přinutit, nemáš vězení, do kterého bys mě vsadil.“

„Ještě jsem neskončil. Přinutím tě k tomu tak, že budeš přísahat v elfském jazyce – v jazyce pravdy a magie – že přijímáš svůj trest.“

„Nemůžeš mě přinutit, abych dal slovo,“ zavrčel Sloun. „Ani kdybys mě mučil.“

„Můžu a bez mučení. Navíc ti vnuknu touhu jít na sever, dokud nedorazíš do elfského města Ellesméra, které leží hluboko v srdci Du Weldenvarden. Můžeš se pokusit tomu nutkání odolávat, ale ať se mu budeš bránit sebevíc, kouzlo bude neodbytné jako nepoškrábaná vyrážka, dokud neuposlechneš jeho požadavku a nevydáš se do království elfů.“

„Nemáš odvahu mě zabít?“ zeptal se Sloun. „Jsi moc velký zbabělec, abys mi položil čepel na krk, a tak mě donutíš, abych se slepý a ztracený toulal divočinou, dokud mě nezahubí počasí nebo zvířata?“ Plivl nalevo od Eragona. „Nejsi víc než nemocné vystrašené mládě. Jsi bastard, jo, klacek, co mu teče mlíko po bradě; smradlavý, ucouraný chudák; nechutný darebák a odporná ropucha; malé ukňourané podsvinče. Nedal bych ti poslední kůrku chleba, kdybys hladověl, ani kapku vody, kdybys hořel, ani hrob žebráka, kdybys zemřel. Místo kostní dřeně máš hnis, místo mozku houby a jsi drzoun a podvodník!“

Přestože na Slounových nadávkách bylo cosi zvrhle úchvatného, určitý obdiv Eragonovi stejně nezabránil, aby neměl chuť řezníka uškrtit, nebo mu aspoň oplatit stejnou mincí. Jeho touhu po odvetě však zarazilo podezření, že se ho Sloun záměrně snaží natolik rozzuřit, aby ho vyprovokoval ke smrtící ráně, a tím mu zajistil rychlý a nezasloužený konec.

Eragon řekl: „Bastard možná jsem, ale ne vrah.“ Sloun se prudce nadechl. Než stačil spustit další příval nadávek, Eragon dodal: „Kamkoli půjdeš, nebudeš mít nouzi o jídlo ani tě nenapadne divá zvěř. Ochráním tě určitými kouzly, takže tě lidé ani šelmy nebudou ohrožovat a zvířata ti donesou potravu, kdykoli ji budeš potřebovat.“

„To nedokážeš,“ zašeptal Sloun. Dokonce i ve světle hvězd Eragon viděl, jak se z řezníkovy tváře vytratily poslední zbytky barvy a zůstal teď bílý jako stěna. „Nemáš takové schopnosti. Nemáš na to právo.“

„Jsem Dračí jezdec. Mám stejná práva jako kterýkoli král nebo královna.“

Pak Eragon, který neměl zájem trestání dále protahovat, vyslovil jeho pravé jméno dostatečně nahlas, aby ho řezník slyšel. Slounova tvář se stáhla hrůzou, natáhl ruce před sebe a zavyl, jako by ho někdo bodl. Ten zvuk zněl syrově, drsně a bezútěšně: byl to výkřik muže odsouzeného svou vlastní povahou k osudu, kterému nemůže uniknout. Sloun padl dopředu na dlaně, zůstal v té poloze a s obličejem zakrytým chomáči vlasů začal vzlykat.

Eragon jako přimrazený sledoval Slounovu reakci. *Působí takhle dramaticky zjištění skutečného jména na každého? Stalo by se mi to také?*

Eragon zatvrdil své srdce vůči Slounovu utrpení a pustil se do toho, co si předsevzal. Zopakoval Slounovo skutečné jméno a slůvko za slůvkem nutil řezníka opakovat ve starověkém jazyce přísahy, které zajistí, že se Sloun už nikdy nesetká ani nespojí s Katrinou. Sloun se bránil, naříkal, kvílel a skřípal zuby, ale ať bojoval sebevíc, neměl na výběr. Musel uposlechnout, kdykoli se Eragon dovolával jeho skutečného jména. A když skončili s přísahami, Eragon použil pět zaklínadel, která poženou Slouna do Ellesméry, ochrání ho před násilím, které sám nevyprovokuje, a přimějí ptáky, zvířata a ryby, aby ho zásobovali jídlem. Eragon formuloval kouzla tak, aby nečerpala energii z něj, nýbrž především ze Slouna.

Už bylo dávno po půlnoci, když Eragon dokončil poslední zaklínadlo. Omámený vyčerpáním se opřel o hlohovou hůl. Sloun ležel schoulený u jeho nohou.

„Hotovo," řekl Eragon.

Postava na zemi k němu vyslala podivný sten. Znělo to, jako by se Sloun pokoušel něco říct. Eragon se zamračil a klekl si vedle něj. Sloun měl obličej rudý a zakrvácený na místech, kde si ho rozškrábal nehty. Teklo mu z nosu a z koutku levého očního důlku, který byl méně zohavený, mu kapaly slzy. V Eragonovi se vzedmula vlna lítosti a pocit viny; nečinilo mu žádné potěšení vidět Slouna takhle sraženého až na dno. Díval se na zničeného muže, jemuž vzali všechno, čeho si v životě cenil, i jeho sebeklamy. A byl to on sám, kdo toho muže zničil. Cítil se pošpiněný, jako by udělal něco ostudného. *Bylo to nutné,* pomyslel si, *ale nikdo by neměl dělat to, co já.*

Ze Slouna vyšel další vzlyk a pak zasténal srozumitelněji: „…jenom kousek lana. Nechtěl jsem… Ismiro… Ne, ne, prosím ne…" Řezníkovo breptání zaniklo a v následujícím tichu mu Eragon položil

ruku na horní část paže. Sloun při tom doteku ztuhl. „Eragone…," zašeptal. „Eragone… jsem slepý a ty mě posíláš toulat se krajinou… samotného pěšky krajinou! Jsem opuštěný a prokletý. Vím, kdo jsem, a nesnesu to. Pomoz mi; zabij mě! Osvoboď mě od těchhle muk."

Z náhlého popudu Eragon vtiskl Slounovi do pravé ruky hlohovou hůl a řekl: „Vezmi si mou hůl. Nechť tě vede na tvé cestě."

„Zabij mě!"

„Ne."

Slounovi se z hrdla vydral chraplavý výkřik, mlátil sebou ze strany na stranu a bušil pěstmi do země. „Krutý, jsi krutý!" Jeho skromné síly se vyčerpaly, stočil se do ještě pevnějšího klubíčka, ztěžka oddechoval a zmučeně skuhral.

Eragon se nahnul nad něj, přiblížil ústa ke Slounovu uchu a zašeptal: „Nejsem nemilosrdný, proto ti dávám tuto naději: když se dostaneš do Ellesméry, najdeš tam domov. Elfové se o tebe postarají a po zbytek života tě nechají dělat, co budeš chtít, s jedinou výjimkou: jakmile vstoupíš do Du Weldenvarden, už z něj nemůžeš odejít… Sloune, poslouchej mě. Když jsem byl mezi elfy, zjistil jsem, že pravé jméno člověka se často mění, jak stárne. Rozumíš, co to znamená? To, kdo jsi, není jednou provždy dané. Člověk může svou povahu znovu utužit, napravit, když si to bude opravdu z hloubi duše přát."

Sloun neodpověděl.

Eragon nechal hůl ležet vedle Slouna, přešel na druhou stranu tábora a pohodlně se natáhl na zem. Se zavřenýma očima zamumlal kouzlo, které ho vzbudí před úsvitem, a pak se nechal zanést do uklidňujícího objetí svého bdělého odpočinku.

*

Šedá planina byla ještě chladná, temná a nehostinná, když se Eragonovi uvnitř hlavy ozvalo tiché bzučení. „Letta," řekl a bzučení utichlo. Zasténal, když si protahoval bolavé svaly; vstal, zvedl paže nad hlavu a protřepal je, aby se mu rozproudila krev. Záda měl tak otlačená, že zadoufal, že to ještě dlouho potrvá, než se bude nucen opět ohánět zbraní. Spustil paže a podíval se po Slounovi.

Řezník byl pryč.

Eragon se usmál, když uviděl stopy nohou, doprovázené kulatým otiskem hole, vedoucí pryč z tábořiště. Stopy se zmateně motaly, ale i tak směřovaly na sever, k velkému elfskému lesu.

Chci, aby se mu to povedlo, uvědomil si Eragon s jistým překvapením. *Chci, aby uspěl, protože to bude znamenat, že my všichni možná máme šanci vykoupit se ze svých provinění. A pokud Sloun může napravit chyby ve své povaze a vyrovnat se se zlem, které způsobil, zjistí, že jeho bědný osud není zas tak bezútěšný, jak si myslel.* Eragon totiž neprozradil Slounovi, že pokud dá řezník najevo, že skutečně lituje svých zločinů, napraví se a stane se lepším člověkem, královna Islanzadí přikáže svým kouzelníkům, aby mu vrátili zrak. Ale byla to odměna, kterou si Sloun musel zasloužit, aniž by o ní věděl, jinak by se možná pokoušel elfy obelstít, aby mu zrak vrátili předčasně.

Eragon dlouho zíral na otisky jeho nohou, pak pohlédl vzhůru k obzoru a tiše pronesl: „Hodně štěstí.“

Unavený, ale také spokojený se odvrátil od Slounových stop a rozběhl se po Šedé planině. Věděl, že na jihozápad stojí starodávné pískovcové útvary, kde spočívá Brom uzavřený v diamantové hrobce. Toužil odklonit se od svého směru a jít mu vzdát hold, ale neodvážil se, protože pokud už to místo Galbatorix objevil, bude tam mít své vojáky, aby Eragona zajali.

„Vrátím se,“ řekl. „Slibuji, Brome: jednoho dne se sem vrátím.“

A uháněl dál.

ZKOUŠKA DLOUHÝCH NOŽŮ

„Ale my jsme tvůj lid!“ prohlásil Fadawar.

Tento vysoký, dlouhonosý muž s černou pletí mluvil s těžkým přízvukem a jiným způsobem vyslovoval samohlásky, čímž Nasuadě připomněl časy jejího dětství ve Farthen Dûru, kdy seděla svému otci Ažihadovi na klíně a podřimovala, zatímco hovořil s vyslanci, kteří přijížděli od kmene tohoto muže, a kouřil s nimi bodlákový tabák.

Nasuada pohlédla na Fadawara a přála si, aby byla o šest palců vyšší a mohla hledět vůdci a jeho čtyřem pobočníkům přímo do očí. Byla však zvyklá, že ji muži převyšovali. O něco víc ji však zneklidňovalo, že se ocitla mezi lidmi stejně tmavé pleti. To, že na ni lidé zvědavě nepohlížejí a nešuškají si, bylo pro ni něčím novým.

Stála uvnitř červeného velitelského stanu před vyřezávanou židlí, v níž vždy přijímala návštěvy – šlo o jednu z mála masivních židlí, které Vardenové vzali s sebou na své tažení. Slunce už skoro zapadalo a jeho paprsky pronikaly pravou stranou stanu jako barevným sklem, takže dodávaly prostoru uvnitř načervenalý nádech. Polovinu stanu zabíral dlouhý, nízký stůl, pokrytý různými zprávami a mapami.

Nasuada věděla, že hned před vchodem do stanu čeká šest členů její osobní stráže – dva lidé, dva trpaslíci a dva urgalové – s tasenými zbraněmi a jsou připraveni zaútočit, kdyby získali i sebenepatrnější podezření, že je vůdkyně Vardenů v nebezpečí. Jörmundur, její nejstarší a nejspolehlivější velitel, ji obklopil strážemi ode dne, kdy zemřel Ažihad, ale nikdy předtím jich nebylo tolik jako nyní. Den po bitvě na Hořících pláních Jörmundur vyjádřil hlubokou a trvalou obavu o její bezpečí. Prý kvůli tomu často nemůže v noci spát a svírá se mu

žaludek. Poté, co se ji v Aberonu pokusil zabít úkladný vrah a co ještě o týden dřív přišel Murtaghovou rukou o život Hrothgar, by podle Jörmundura měla Nasuada zřídit zvláštní oddíl na svou vlastní ochranu. Namítala mu, že se jedná o přehnanou opatrnost, ale nedokázala ho přesvědčit. Pohrozil jí, že se vzdá své funkce, pokud odmítne přijmout to, co pokládal za přiměřené bezpečnostní opatření. Nakonec na tento krok přistoupila a další hodinu se s ním dohadovala, jak silnou ochranu by tedy měla mít. Požadoval nejméně dvanáct stráží, kdežto ona připouštěla nanejvýš čtyři. Domluvili se na šesti, což Nasuadě stále ještě připadalo zbytečně mnoho. Nechtěla, aby to vypadalo, že se bojí nebo že se snad dokonce snaží zastrašit ty, s nimiž se setkává. Její námitky však ani tentokrát Jörmundura nepřesvědčily. Když ho nařkla, že je starý tvrdohlavý paranoik, jen se zasmál a řekl: „Lépe starý tvrdohlavý paranoik než ztřeštěný mladík mrtvý dřív, než přijde jeho čas.“

Členové její stráže se měnili každých šest hodin, a celkový počet bojovníků přidělených na její ochranu byl tudíž třicet čtyři, neboť deset vojáků tvořilo rezervu, která byla připravena zastoupit své druhy v případě nemoci, zranění či úmrtí.

Byla to Nasuada, kdo si vymínil, že v jednotce budou vojáci ze všech tří ras smrtelníků bojujících proti Galbatorixovi. Chtěla tím mezi nimi utužit soudržnost a zároveň dát najevo, že nezastupuje pouze zájmy lidí, nýbrž všech tří ras, jimž velí. Zahrnula by mezi ně i elfy, ale v dané chvíli byla Arya jediným elfem bojujícím po boku Vardenů a jejich spojenců a dvanáct kouzelníků, které poslala Islanzadí na ochranu Eragona, ještě nedorazilo. K Nasuadinu zklamání projevovaly lidské a trpasličí stráže nepřátelství vůči urgalům, s nimiž sloužily, což sice očekávala, ale nedokázala tento stav změnit. Věděla, že bude trvat déle než jednu společnou bitvu, než poleví napětí mezi rasami, které se nenáviděly a bojovaly proti sobě po bezpočet generací. Přesto jí připadalo povzbudivé, že si bojovníci pro svůj oddíl vybrali jméno Temní jestřábi, které se odvozovalo jak od její barvy pleti, tak od skutečnosti, že ji urgalové nazývali Paní Temnolovkyně.

Ačkoli by to Nasuada nikdy Jörmundurovi nepřiznala, začala rychle oceňovat vzrůstající pocit bezpečí, který jí strážci poskytovali. Kromě toho, že byli mistry svých zbraní – ať už šlo o lidské meče, sekyry trpaslíků nebo výstřední nástroje urgalů – mnozí z bojovníků byli také zdatní kouzelníci. A všichni ve starověkém jazyce Nasuadě přísahali

bezmeznou oddanost. Ode dne, kdy Temní jestřábi převzali své povinnosti, nikdy nenechali Nasuadu o samotě s někým jiným, kromě její komorné Fariky.

Tedy až do této chvíle.

Nasuada jim přikázala odejít z velitelského stanu, neboť věděla, že její setkání s Fadawarem by mohlo vést ke krveprolití, kterému by Temní jestřábi vzhledem ke svému smyslu pro povinnost byli nuceni zabránit. Ani tak ovšem nebyla úplně bezbranná. V záhybech šatů měla skrytou dýku a ještě jeden menší nůž v živůtku spodního prádla; navíc za závěsem, který visel za Nasuadinou židlí, stála Elva, jasnovidné dítě připravené zasáhnout, kdyby bylo třeba.

Fadawar poklepával o zem čtyři stopy dlouhým žezlem. Tyč byla vyrobená z ryzího zlata, stejně jako neuvěřitelné množství jeho šperků: předloktí měl pokryté zlatými náramky; náprsní krunýř z tepaného zlata chránil jeho hruď; kolem krku mu visely dlouhé, tlusté zlaté řetězy; ušní lalůčky se mu natahovaly pod tíhou vypouklých kotoučů z bílého zlata; a na temeni hlavy mu seděla třpytivá zlatá koruna takových rozměrů, že Nasuada uvažovala, jak může lidský krk unést takovou tíhu a jak může takový mohutný klenot držet pevně na místě. Fadawar si tu konstrukci, která byla aspoň dvě a půl stopy vysoká, zřejmě musel přišroubovat k lebce, aby se neskácela.

Fadawarovi muži byli oblečeni v podobném stylu, byť méně okázale. Zlato, které na sobě měli, zdůrazňovalo nejen jejich bohatství, ale také postavení a činy každého jednotlivce stejně jako zručnost řemeslníků jejich kmene. Kmeny s tmavou pletí – ať už kočovníci či obyvatelé měst – byli v Alagaësii proslulí kvalitou svých šperků, z nichž nejlepší mohly konkurovat i výtvorům trpaslíků.

Nasuada sama vlastnila několik kousků, ale rozhodla se je nenosit. Její prosté roucho nemohlo tudíž soupeřit s Fadawarovou skvělostí. Byla rovněž přesvědčena, že by nebylo moudré, kdyby se připojila ke kterékoli skupině, jakkoli bohaté nebo vlivné, když musela jednat se všemi a mluvit jménem všech různých frakcí Vardenů. Kdyby projevila náklonnost k té či oné skupině, snížila by se její možnost ovládat všechny současně.

A to bylo jádrem jejího sporu s Fadawarem.

Fadawar znovu zabodl žezlo do země. „Krev je nejdůležitější věc! Nejdřív máš povinnosti ke své rodině, pak ke svému kmeni, pak ke svému náčelníkovi, pak vůči bohům nahoře i dole, a teprve pak ke

svému králi a svému národu, pokud existují. Unulukuna chtěl, aby takhle lidé žili, a tak bychom měli žít, pokud chceme být šťastni. Jsi dost smělá, abys plivla na boty Staršího? Pokud člověk nepomůže své rodině, na koho se pak může spolehnout on sám? Přátelé jsou nestálí, ale rodina zůstává navždy.“

„Žádáš po mně,“ překládala jeho řeč Nasuada, „abych tvým příbuzným svěřila významné pozice, protože jsi bratranec mojí matky a protože můj otec byl příslušníkem vašeho kmene. To bych s radostí udělala, kdyby tví příbuzní dokázali plnit příslušné povinnosti lépe než kdokoli jiný z Vardenů, ale nic z toho, co jste až dosud řekli, mě o tom nepřesvědčilo. A než začneš dál marnit čas výčitkami, měl bys vědět, že žádosti založené na našem pokrevním poutu jsou pro mě neopodstatněné. Přikládala bych tvé žádosti větší váhu, kdybys býval pro podporu mého otce udělal něco víc, než jen posílal do Farthen Dûru laciné cetky a pronášel prázdné sliby. Až teď, když jsou vítězství a vliv na mé straně, jste se mi přišli představit. Ale mí rodiče jsou mrtví a já zdůrazňuji, že nemám jinou rodinu než sebe. Vy jste můj kmen, to ano, ale nic víc.“

Fadawar přimhouřil oči, zvedl bradu a odsekl: „Ženská pýcha je vždycky nesmyslná. Bez naší podpory neuspěješ.“

Přešel do svého rodného jazyka, což Nasuadu přinutilo v něm též odpovědět. Nenáviděla ho za to. Váhavá řeč a nejistý tón odhalily její neznalost rodné řeči a zdůraznily, že nevyrostla v jejich kmeni, nýbrž jako cizinec. Tenhle trik podkopal její autoritu. „Vždy vítám nové spojence,“ pravila. „Přesto nemohu nikoho zvýhodňovat a ani byste to neměli potřebovat. Vaše kmeny jsou silné a schopné. Měly by dokázat rychle se prosadit mezi ostatními Vardeny, aniž by musely spoléhat na shovívavost druhých. Jste hladovějící psi, abyste seděli a kňučeli u mého stolu, nebo jste lidé, kteří se umí najíst sami? Pokud to umíte, pak se těším, až budu společně s vámi usilovat o lepší úděl Vardenů a porážku Galbatorixe.“

„Pche!“ zvolal Fadawar. „Tvoje nabídka je stejně falešná jako ty sama. Nebudeme vykonávat práci sluhů, my jsme vyvolení. Urážíš nás, to tedy ano. Stojíš tady a usmíváš se, ale tvoje srdce je plné štíříh jedu.“

Nasuada v sobě nadále dusila vztek a pokusila se vůdce uklidnit. „Nechtěla jsem vás urazit. Jenom jsem se snažila vysvětlit svou pozici.

Nechovám žádné nepřátelství vůči kočovným kmenům, ale ani je nemám nijak zvlášť v lásce. Je na tom snad něco špatného?“

„Je to víc než špatné, je to nestydatá zrada! Tvůj otec po nás na základě našeho příbuzenství žádal určité věci, ale ty teď odmítáš naše služby a vyhazuješ nás jako žebráky s prázdnýma rukama!“

Nasuady se zmocnil pocit odevzdanosti. *Takže Elva měla pravdu – je to nevyhnutelné,* pomyslela si. Projel jí záchvěv strachu i vzrušení. *Musí-li to být, pak nemám důvod pokračovat v téhle šarádě.* Její hlas zaduněl jako zvon, když prohlásila: „Žádosti, kterým jste nevyšli vstříc ani z poloviny.“

„Vyšli!“

„Ale nevyšli. A i kdybyste mluvili pravdu, pozice Vardenů je příliš nejistá, než abych vám mohla něco dát jen tak, za nic. Žádáte ode mě laskavost, ale řekněte mi, co nabízíte na oplátku vy? Pomůžete snad financovat tažení Vardenů svým zlatem a šperky?“

„Ne přímo, ale…“

„Dáte mi snad k dispozici své řemeslníky, zadarmo?“

„Nemohli bychom…“

„Čím si tedy chcete ty laskavosti zasloužit? Nemůžete zaplatit válečníky. Vaši muži už pro mě bojují, ať už ve vojsku Vardenů, nebo v armádě krále Orrina. Buď spokojený s tím, co máš, náčelníku, a nepožaduj víc, než si právem zasloužíš.“

„Překrucuješ pravdu, aby sloužila tvým vlastním sobeckým zájmům. Žádám, co je po právu naše! Proto jsem tady. Ty mluvíš a mluvíš, ale tvoje slova nedávají smysl, protože soudě podle tvých činů jsi nás zradila.“ Náramky na pažích mu zachrastily, když udělal dramatické gesto jako před tisícovým publikem. „Připouštíš, že jsme tvůj lid. Takže stále vyznáváš naše zvyklosti a uctíváš naše bohy?“

Tohle je rozhodující okamžik, usoudila Nasuada. Mohla by lhát a tvrdit, že opustila staré zvyky, ale kdyby to udělala, Vardenové ztratí Fadawarovy kmeny i další kočovníky, jakmile se doslechnou o jejím prohlášení. *Potřebujeme je. Potřebujeme každého, kdo je k mání, pokud máme mít aspoň nepatrnou šanci svrhnout Galbatorixe.*

„Ano.“

„Pak tvrdím, že se nehodíš pro vedení Vardenů, a na základě svého práva tě vyzývám na zkoušku dlouhých nožů. Pokud zvítězíš, skloníme se před tebou a už nikdy nezpochybníme tvou autoritu. Ale pokud prohraješ, pak odstoupíš a tvé místo vůdce Vardenů převezmu já.“

Nasuada si všimla záblesku radosti, která zazářila ve Fadawarových očích. *Tohle tedy celou tu dobu chtěl*, uvědomila si. *Dovolával by se zkoušky, i kdybych vyhověla jeho požadavkům.* Odvětila mu: „Možná se mýlím, ale myslela jsem, že podle zvyklostí ten, kdo vyhraje, získává velení nad kmeny svého protivníka. Není snad tomu tak?“ Skoro se rozesmála, když spatřila, že Fadawarovi přelétl po tváři zděšený výraz. *Nečekal jsi, že to budu vědět, že?*

„Ano, je.“

„Přijímám tedy tvou výzvu s podmínkou, že pokud bych měla vyhrát, tvoje koruna a žezlo budou moje. Dohodnuto?“

Fadawar se zamračil a přikývl. „Dohodnuto.“ Zabodl své žezlo dostatečně hluboko do země, aby se udrželo samo, a začal si stahovat náramky z levé ruky.

„Počkat,“ zarazila ho Nasuada. Přešla ke stolu, který zabíral druhou půlku stanu, zvedla malý mosazný zvoneček a dvakrát zazvonila, potom udělala přestávku a zazvonila ještě čtyřikrát.

Během okamžiku do stanu vešla Farika. Přímo pohlédla na shromážděné hosty, pak se všem uklonila a zeptala se Nasuady: „Ano, paní?“

Nasuada kývla na Fadawara. „Můžeme pokračovat.“ Pak se obrátila ke své komorné: „Pomoz mi z šatů, nechci si je zničit.“

Starší ženu ta žádost očividně zaskočila. „Tady, paní? Před těmito… muži?“

„Ano, tady. A pospěš si! Nemusím se snad dohadovat i se svou vlastní služebnou.“ Nasuada byla ostřejší, než chtěla, ale srdce jí bušilo a její kůže se stala nesnesitelně přecitlivělou; měkká látka jejího spodního prádla jí připadala drsná jako lněné plátno. Projevy trpělivosti a zdvořilosti teď byly nad její možnosti. Dokázala se soustředit jedině na nadcházející tvrdou zkoušku.

Nasuada se ani nepohnula, když Farika chytla tkanice jejích šatů, které sahaly od lopatek až po kříž, a zatáhla. Jakmile byly šňůry dostatečně uvolněné, Farika jí vytáhla paže z rukávů a masa nařasené látky se svezla k zemi; Nasuada zůstala stát skoro nahá, jen v bílé košili. Potlačila záchvěv, když si ji čtyři bojovníci začali se zájmem prohlížet – cítila se pod jejich dychtivými pohledy velice zranitelná. Nevšímala si jich však, pokročila vpřed, aby vystoupila z hromádky šatů, a Farika sebrala její oblečení ze země.

Naproti Nasuadě si Fadawar stále usilovně sundával náramky z předloktí, a odhalil tak vyšívané rukávy, které šperky dosud zakrývaly. Když skončil, zvedl svou obrovskou korunu a podal ji jednomu ze svých věrných.

Zvuk hlasů před stanem však zbrzdil další postup. Ve vchodu se nečekaně objevil poslíček – jmenoval se Jarša, vzpomněla si rychle Nasuada – který udělal pár krůčků dovnitř a oznámil: „Král Orrin ze Surdy, Jörmundur od Vardenů, Trianna z Du Vrangr Gata a Naako a Ramusewa z kmene Inapašunna.“ Jarša během své řeči usilovně mířil očima ke stropu.

Když domluvil, bleskurychle odešel, a shromáždění, které ohlásil, vstoupilo s Orrinem v čele. Král nejdřív uviděl Fadawara a pozdravil ho: „Ach, náčelníku, to je nečekané. Věřím, že vy a…“ Jeho mladistvé tváře se zmocnil úžas, když spatřil Nasuadu. „Tedy, Nasuado, co má tohle znamenat?“

„To bych také rád věděl,“ zaburácel Jörmundur. Sevřel rukojeť meče a nasupeně pohlédl na každého, kdo se opovážil na ni zírat příliš nepokrytě.

„Povolala jsem vás sem,“ řekla, „abyste byli svědky zkoušky dlouhých nožů mezi Fadawarem a mnou a abyste potom mohli sdělit pravdu o výsledku každému, kdo se zeptá.“

Zdálo se, že dva šedovlasé příslušníky kmene, Naaka a Ramusewu, její prohlášení vylekalo; přitiskli se k sobě a začali si něco šeptat. Trianna zkřížila paže – odkryla tak hadí náramek ovinutý kolem jednoho útlého zápěstí – ale jinak na sobě nedala znát žádnou reakci. Jörmundur zaklel a zvolal: „Copak jsi ztratila rozum, má paní? Tohle je šílenství. Nemůžeš…“

„Můžu a udělám to.“

„Moje paní, pokud to uděláš, já…“

„Chápu tvé obavy, ale moje rozhodnutí je konečné. A zakazuji, aby se do toho dál kdokoli vměšoval.“ Poznala, že Jörmundur toužil neuposlechnout jejího příkazu a ochránit ji před nebezpečím, ale nakonec v něm převládla jeho oddanost a poslušnost.

„Ale Nasuado,“ namítl král Orrin. „Tahle zkouška, není to…“

„Je.“

„K čertu s tím tedy – proč nevzdáte tohle sílené riziko? Musela jste být popletená, když jste do toho šla.“

„Už jsem Fadawarovi dala své slovo.“

Nálada ve stanu zhoustla ještě víc. To, že dala slovo, znamenalo, že svůj slib už nemůže zrušit, jinak by se projevila jako nepoctivá lhářka, kterou by každý slušný člověk musel proklínat a stranit se jí. Orrin na okamžik zaváhal, ale pak pokračoval ve svých otázkách: „Co se tedy stane? Tedy, pokud byste měla prohrát…“

„Kdybych prohrála, Vardenové se už nebudou zodpovídat mně, ale Fadawarovi.“

Nasuada očekávala příval námitek. Namísto toho však následovalo ticho, ve kterém planoucí hněv krále Orrina zchladl a nahradil ho tvrdý, neosobní výraz. „Nechápu vaše rozhodnutí ohrozit celou naši věc.“ Pak se obrátil k Fadawarovi: „Nebudeš mít aspoň ty rozum a nezprostíš Nasuadu jejího závazku? Bohatě se ti odměním, pokud budeš souhlasit a vzdáš se svého špatně promyšleného úsilí.“

„Já už bohatý jsem,“ odvětil Fadawar. „Nepotřebuji tvoje cínem ředěné zlato. Ne, jedině zkouška dlouhých nožů může odčinit urážku na cti, kterou Nasuada namířila proti mým lidem a proti mně.“

„Nyní tedy buďte svědky zkoušky,“ nakázala Nasuada.

Orrin pevně sevřel záhyby svého šatu, ale uklonil se a řekl: „Ano, budu jejím svědkem.“

Z objemných rukávů čtyři Fadawarovi bojovníci vytáhli malé, chlupaté bubínky z kozí kůže. Dřepli si, položili si nástroje mezi kolena a začali zuřivě bubnovat takovou rychlostí, že se jejich ruce změnily v rozmazané skvrny. Primitivní hudba zastřela všechny další zvuky i spousty zběsilých myšlenek, které sužovaly Nasuadu. Její srdce jako by drželo rytmus s šíleným tempem, které útočilo na její sluch.

Aniž by vynechal jediný tón, nejstarší z Fadawarových mužů sáhl do své vesty, vytáhl odtamtud dva dlouhé, zahnuté nože a vyhodil je ke stropu stanu. Nasuada sledovala, jak se nože otáčejí rukojetí přes ostří, okouzlená krásou jejich pohybu.

Když byly dost blízko, zvedla paži a chytila svůj nůž. Opály vykládaná rukojeť ji píchla do dlaně.

Fadawar také úspěšně zachytil svou zbraň.

Pak vzal levou manžetu svého roucha a přetáhl si rukáv přes loket. Nasuada při tom upírala oči na jeho předloktí. Fadawarova ruka byla silná a svalnatá, ale ona tomu nepřikládala žádnou důležitost; dobrá tělesná kondice mu nepomůže vyhrát tento souboj. Pátrala totiž po jizvách, které by mohl mít na spodní straně předloktí.

Viděla jich pět.

Pět! pomyslela si. *Tolik.* Její sebevědomí se otřáslo, když uvažovala nad důkazy Fadawarovy statečnosti. Nezpanikařila jedině díky Elvině předpovědi: dívka jí totiž řekla, že to bude ona, kdo v souboji zvítězí. Nasuada se k té vzpomínce upínala, jako by to bylo její jediné dítě. *Říkala, že to dokážu, takže musím být schopná Fadawara přemoci… Musím to zvládnout!*

Protože Fadawar vyzval ji, začínal jako první. Zvedl levou paži přímo před sebe, dlaní nahoru; opřel čepel svého nože o předloktí, těsně pod ohybem lokte; a pak si přejel zrcadlově lesklým ostřím přes kůži. Pokožka praskla jako přezrálá bobule a z rudé rány se začala řinout krev.

Upřel oči na Nasuadu.

Usmála se a přiložila vlastní nůž ke své paži. Kov byl studený jako led. Tohle byl souboj vůlí a rozhodovalo, kdo vydrží více řezných ran. Věřilo se, že každý, kdo se uchází o pozici náčelníka kmene nebo i vojenského velitele, by měl být ochoten snášet za sebe nebo za svůj lid víc bolesti než kdokoli jiný. Jak jinak by mohl lid uvěřit svým vůdcům, že nadřadí starost o celé společenství svým vlastním sobeckým touhám? Nasuada se domnívala, že tenhle zvyk je poněkud tvrdý, ale bylo jí jasné, že takovým gestem je možné získat důvěru lidí. I když byla zkouška dlouhých nožů charakteristická pro kmeny s tmavou barvou pleti, doufala, že když předčí Fadawara, upevní to její postavení mezi Vardeny a snad i mezi přívrženci krále Orrina.

Vyslovila krátkou prosbu o sílu ke Gokukaře, bohyni v podobě kudlanky nábožné, a pak zatlačila na nůž. Naostřená ocel proklouzla její kůží tak snadno, že měla strach, aby se neřízla příliš hluboko. Při tom pocitu se zachvěla. Chtěla odhodit nůž, chytnout se za ránu a vykřiknout.

Nic z toho však neudělala. Svaly měla stále uvolněné; kdyby se napjala, celé by to bolelo ještě víc. A stále se usmívala, zatímco čepel pomalu, ale jistě ohavila její tělo. Řez trval pouhé tři vteřiny, ale v tom kratičkém čase její rozhořčené tělo vyslalo tisíc úpěnlivých stížností a každá z nich ji téměř přinutila přestat. Když spustila nůž, všimla si, že ačkoli členové kmene stále buší do bubnů, ona neslyší nic než tlukot vlastního srdce.

Pak se Fadawar řízl podruhé. Zatímco si nůž prořezával svou krvavou cestičku, šlachy na Fadawarově krku vystoupily a krkavice mu naběhla tak, jako by měla každou chvíli prasknout.

Nasuada viděla, že je opět řada na ní. Když teď věděla, co ji čeká, měla ještě větší strach. Její pud sebezáchovy – pud, který jí tak dobře sloužil při všech ostatních příležitostech – bojoval proti vědomým příkazům, které vysílala do své paže a ruky. Ze zoufalství se tedy soustředila na svou neutuchající touhu zachránit Vardeny a svrhnout Galbatorixe: dva důvody, jimž zasvětila celou svou existenci. V duchu spatřila otce a Jörmundura a Eragona a vardenský lid a pomyslela si: *Pro ně! Dělám to pro ně. Narodila jsem se, abych sloužila, a tohle je moje služba.*

Provedla řez.

O chvíli později si Fadawar na předloktí otevřel třetí ránu, stejně jako Nasuada.

Čtvrtý řez následoval krátce nato.

A pátý…

Nasuady se zmocnila podivná netečnost. Byla nesmírně unavená a také jí byla zima. Začínala mít pocit, že by zkoušku nemusela rozhodnout schopnost snášet bolest, ale spíš to, kdo první omdlí v důsledku ztráty krve. Po zápěstí a dolů přes prsty jí stékaly potůčky krve a odkapávaly do husté loužičky u jejích nohou. Podobná, i když větší kaluž se nasbírala kolem Fadawarových bot.

Řada rozšklebených červených zářezů na protivníkově paži Nasuadě připomínala rybí žábry, což byla představa, která jí z nějakého důvodu přišla neuvěřitelně zábavná; musela skousnout jazyk, aby se nezahihňala.

Se zavytím Fadawar úspěšně dokončil šestý zářez. „Překonej to, ty neschopná čarodějnice!“ překřičel hluk bubnů a klesl na jedno koleno.

Udělala to.

Fadawar se třásl, když si předával nůž z pravé ruky do levé; podle zvyklostí bylo povoleno maximálně šest řezných ran na jedné paži, jinak člověk riskoval, že si poškodí žíly a šlachy kolem zápěstí. Když Nasuada napodobila jeho pohyb, král Orrin vtrhl mezi ně a vykřikl: „Dost! Nedovolím, aby to pokračovalo. Zabijete se.“

Natáhl se k Nasuadě, ale pak hned uskočil, když na něj namířila nůž. „Nepleťte se do toho,“ procedila mezi zuby.

Fadawar pokračoval na pravém předloktí a z tvrdých svalů mu vystříkla sprška krve. *Svírá pěsti,* uvědomila si. Doufala, že tahle chyba bude stačit na to, aby to vzdal.

Nasuada si nemohla pomoci; neslyšně vykřikla, když jí nůž znovu zajel do kůže. Ostří pálilo jako doběla rozžhavený drát. V půlce řezu se jí zbídačená levá paže zacukala. Nůž kvůli tomu sklouzl a zanechal jí dlouhou, rozeklanou ránu, dvakrát tak hlubší než ostatní. Přestala dýchat, zatímco překonávala muka. *Nemohu pokračovat,* pomyslela si. *Nemohu… Nemohu! Už se to prostě nedá snést. Raději zemřu… Ach, prosím, ať už to skončí!* Takovéhle zoufalé stížnosti jí poskytly určitou úlevu, ale v hloubi srdce věděla, že se nikdy nevzdá.

Po osmé Fadawar přiložil čepel k jednomu ze svých předloktí a bledý kov se zastavil čtvrt palce od jeho sobolí kůže. Pak se zarazil, z čela do očí mu stékal pot a jeho rány ronily rubínové slzy. Vypadal, jako by ho opustila odvaha, ale potom si odfrkl a rázným škubnutím se řízl do paže.

Jeho zaváhání Nasuadu posílilo ve chvíli, když už skoro ztratila sílu pokračovat. Najednou se vzpružila a její bolest se proměnila v málem příjemný pocit. Vyrovnala skóre s Fadawarem a pak, poháněná kupředu nenadálou lhostejností k vlastnímu stavu, na sebe vztáhla nůž ještě jednou.

„Překonej *tohle,*“ zašeptala.

Vyhlídka, že teď bude muset provést dva řezy po sobě – jeden, aby vyrovnal počet Nasuadiných ran, a druhý, aby ji předstihl v souboji – patrně Fadawara vystrašila. Zamrkal, olízl si rty a třikrát sevřel a zase uvolnil prsty na noži, než jej opět zvedl nad svou paži.

Jeho jazyk vystřelil ven a znovu navlhčil rty.

Nenadálý záškub mu zkroutil levou ruku, nůž mu vypadl z křečovitě sevřených prstů a zapíchl se do země.

Sebral ho. Pod šatem se mu horečně vzdouvala hruď. Pozvedl nůž a rychle se jím dotkl paže; okamžitě se z ní spustil čůrek krve. Fadawarovi se zkřivila a zkroutila čelist a pak se celý zachvěl, začal se svíjet a tisknout si zraněné ruce na břicho. „Vzdávám se,“ zasténal.

Bubny ztichly.

Následný klid trval pouhý okamžik, než se ve stanu král Orrin, Jörmundur a všichni ostatní začali překřikovat.

Nasuada jejich poznámkám nevěnovala žádnou pozornost. Zašmátrala za sebou, nahmatala židli a sesula se na ni. Toužila ulehčit

svým nohám, než se pod ní podlomí. Snažila se zůstat při vědomí, i když jí slábl zrak a dělaly se jí mžitky před očima. Poslední, co by si přála, bylo omdlít před příslušníky kmene. Jemný tlak na rameni ji upozornil, že vedle ní stojí její komorná s hromadou obvazů v náručí.

„Má paní, mohu tě ošetřit?“ zeptala se Farika se znepokojeným a zároveň opatrným výrazem ve tváři, jako by si nebyla jistá, jak Nasuada zareaguje.

Nasuada přikývla.

Když jí Farika začala omotávat pruhy plátna kolem paží, přišli k ní Naako a Ramusewa. Uklonili se a Ramusewa řekl: „Dosud nikdo nevydržel ve Zkoušce dlouhých nožů tolik řezných ran. Jak ty, tak Fadawar jste prokázali velkou odvahu, ale ty jsi nepochybně zvítězila. Řekneme našemu lidu o tvém úspěchu a oni ti budou přísahat svou věrnost.“

„Děkuji,“ odpověděla Nasuada. Zavřela oči, jak sílilo pulsování v jejích pažích.

„Má paní.“

Nasuada kolem sebe slyšela zmatenou směsici zvuků, které se nijak nesnažila rozluštit, a místo toho se raději stáhla hluboko do sebe, kde už její bolest nebyla tak bezprostřední a hrozivá. Vznášela se v neomezeném černém prostoru, osvětleném beztvarými bublinami neustále se měnících barev.

Její dočasnou úlevu ukončil hlas čarodějnice Trianny, který přikazoval Farice: „Nech toho a sundej ty obvazy, abych mohla tvou paní vyléčit.“

Když Nasuada otevřela oči, spatřila, že nad ní stojí Jörmundur, král Orrin a Trianna. Fadawar a jeho muži už opustili stan. „Ne,“ zarazila ji Nasuada.

Skupina na ni překvapeně pohlédla a pak Jörmundur zvolal: „Nasuado, máš zastřené myšlení. Zkouška skončila. Nemusíš už dál snášet tu bolest. V každém případě ti musíme zastavit krvácení.“

„O krvácení se Farika postarala. Nějaký léčitel mi zašije rány a připraví obklad, aby tolik nenatekly, a to mi bude stačit.“

„Ale proč…“

„Zkouška dlouhých nožů přece vyžaduje, aby účastníci nechali zranění zahojit přirozenou cestou. Jinak nezakusíme plnou měrou bolest, kterou s sebou zkouška nese. Pokud poruším toto pravidlo, Fadawar bude prohlášen za vítěze.“

„Dovolíš mi aspoň, abych zmírnila tvé utrpení?“ zeptala se Trianna. „Znám několik zaklínadel, která mohou odstranit jakékoli množství bolesti. Kdybys to se mnou probrala předem, mohla jsem zařídit, aby sis mohla useknout třeba celou paži a nic při tom necítila.“

Nasuada se zasmála a nechala hlavu, aby jí poklesla na stranu, protože se jí náhle zatočila. „Odpověděla bych ti stejně předtím jako teď: podvádění je nečestné. Musela jsem vyhrát zkoušku bez lsti, aby v budoucnosti nikdo nemohl zpochybnit mé vůdcovství.“

Velmi potichu se jí král Orrin zeptal: „Ale co kdybyste prohrála?“

„Nemohla jsem prohrát. I kdyby to znamenalo mou smrt, nikdy bych nedovolila Fadawarovi, aby získal vládu nad Vardeny.“

Orrin si ji dlouho zamyšleně prohlížel. „Věřím vám. Jen se ptám – stojí oddanost těch kmenů za takovou velkou oběť? Nejste jen tak někdo, koho bychom dokázali snadno nahradit.“

„Oddanost kmenů? Ne. Ale tohle bude mít daleko větší účinek, jak jistě víte. Mělo by to pomoci sjednotit naše síly. A to je cena, pro kterou mi stojí za to dobrovolně čelit jakékoli nepříjemné smrti.“

„Povězte mi, prosím, co by Vardenové získali, kdybyste dnes *zemřela?* Pak by z toho přece nebyl žádný užitek. Vaším odkazem by bylo podlomení bojové morálky, chaos a pravděpodobně zkáza.“

Kdykoli Nasuada pila víno, medovinu a zejména silné lihoviny, hovořila a pohybovala se s nejvyšší možnou opatrností, protože i kdyby se to neprojevilo hned, věděla, že alkohol zhoršuje její úsudek a koordinaci, a nijak netoužila chovat se nemístně nebo poskytnout ostatním výhodu při jednání s ní.

Teď byla opilá bolestí, a tak si teprve později uvědomila, že měla být při rozhovoru s Orrinem stejně ostražitá, jako kdyby vypila tři korbele trpasličí medoviny z ostružinového medu. Kdyby byla bývala pozornější, její dobře vyvinutý smysl pro zdvořilost by jí zabránil odpovědět: „Bojíte se jako stařec, Orrine. Musela jsem to udělat a už je to za námi. Je zbytečné se tím nadále trápit… Riskovala jsem, to ano. Ale nemůžeme porazit Galbatorixe, pokud nebudeme schopni tančit na samém okraji propastné pohromy. A vy jste král. Měl byste pochopit, že nebezpečí je břemeno, které na sebe člověk musí vzít, pokud má tu opovážlivost rozhodovat o osudech druhých.“

„Chápu to velmi dobře,“ zavrčel Orrin. „Moje rodina a já jsme každý den našeho života po celé generace bránili Surdu proti rozrůstajícímu se Království, zatímco Vardenové se pouze skrývali ve

Farthen Dûru a zneužívali Hrothgarovy velkorysosti.“ Jeho šat kolem něj zavířil, jak se rychle otočil a odkráčel z velitelského stanu.

„To se ti moc nepovedlo, má paní,“ poznamenal Jörmundur.

Nasuada sebou trhla, když Farika zatahala za její obvazy. „Já vím,“ vydechla. „Zítra vyléčím jeho uraženou hrdost.“

OKŘÍDLENÉ ZVĚSTI

Nasuada si vůbec nevzpomínala, co se dělo poté. Jelikož jí smysly nepředávaly žádné informace z okolí, všimla si svého výpadku, teprve když si uvědomila, že jí Jörmundur třese ramenem a hlasitě na ni mluví. Rozluštit zvuky vycházející z jeho úst jí však trvalo několik vteřin. Konečně uslyšela: „…dívej se pořád na mě, sakra! No tak! Nesmíš zase usnout. Jinak už se neprobudíš.“

„Nemusíš mě držet, Jörmundure,“ řekla a zmohla se na slabý úsměv. „Už jsem v pořádku.“

„A můj strýček Undset byl elf.“

„Vážně?“

„Pche! Jsi stejná jako tvůj otec: nikdy nedbáš o svou vlastní bezpečnost. Ať si kmeny pro mě za mě klidně shnijí ve svých starých krvavých zvycích. Pusť k sobě léčitele. V takovém stavu nemůžeš o ničem rozhodovat.“

„Proto jsem čekala až do večera. Podívej, slunce brzy zapadne. Přes noc si odpočinu a zítra budu zase schopná věnovat se naléhavým záležitostem.“

Vedle Nasuady se vynořila Farika a přešlapovala nad ní. „Ach, paní, pěkně jste nás vyděsila.“

„Vlastně nás stále ještě děsíš,“ zabručel Jörmundur.

„No, už se cítím lépe.“ Nasuada se napřímila v židli a snažila se nevnímat pálení na předloktích. „Oba můžete jít. Budu v pořádku. Jörmundure, pošli zprávu Fadawarovi, že může zůstat náčelníkem svého kmene, pokud mi jako jeho vojenský velitel bude přísahat věrnost. Je to příliš schopný vůdce, než abychom ho mohli postrádat. A Fariko, až se budeš vracet do svého stanu, řekni prosím bylinkářce

Angele, že žádám o její služby. Slíbila, že mi připraví nějaké posilující léky a obklady.“

„Nenechám tě v tomto stavu o samotě,“ prohlásil Jörmundur.

Farika přikývla. „Odpusťte, paní, ale souhlasím s ním. Není to bezpečné.“

Nasuada letmo pohlédla ke vchodu do velitelského stanu, aby se ujistila, že nikdo z Temných jestřábů není na doslech, a pak ztlumila hlas do šepotu: „Nebudu sama.“ Jörmundur prudce povytáhl obočí a Farice po tváři přelétl vylekaný výraz. „Nikdy nejsem sama. Rozumíte?“

„Učinila jsi jistá… preventivní opatření, má paní?“ zeptal se opatrně Jörmundur.

„Ano.“

Oba byli Nasuadiným odhalením očividně znepokojeni a Jörmundur namítl: „Má paní, jsem odpovědný za tvé bezpečí. Proto potřebuji vědět, jakou další ochranu využíváš a kdo přesně má k tobě přístup.“

„Ne,“ odpověděla jemně. Když spatřila v Jörmundurových očích bolest a rozhořčení, pokračovala: „Nepochybuji o tvé oddanosti – to zdaleka ne. Ale tohle si musím nechat pro sebe. Pro klid vlastní duše potřebuji mít dýku, kterou nikdo jiný nevidí: skrytou zbraň zasunutou v rukávu, pokud chceš. Můžeš to považovat za můj rozmar, ale netrap se myšlenkou, že bych svou volbou chtěla dát najevo nespokojenost s tím, jak vykonáváš své povinnosti.“

„Má paní.“ Jörmundur se uklonil, což byla formálnost, s jakou s ní skoro nikdy nejednal.

Nasuada zvedla ruku na znamení, že mohou odejít, a Jörmundur s Farikou kvapně opustili červený stan.

Dlouhou minutu, možná dvě, slyšela Nasuada jenom pronikavý křik mrchožroutů kroužících nad vardenským ležením. Pak se za ní ozvalo tiché zašustění, jako když myška čenichá a hledá jídlo. Otočila hlavu a spatřila, jak Elva vyklouzla ze svého úkrytu a prošla mezi dvěma látkovými dílci do hlavní místnosti velitelského stanu.

Nasuada si ji prohlížela.

Dívčin nepřirozeně rychlý růst pokračoval. Když se s ní před nedávnem Nasuada poprvé setkala, Elva se zdála být tak tři nebo čtyři roky stará. Teď vypadala spíš na šest. Měla na sobě prosté černé šaty, zdobené kolem krku a paží několika červenými volány. Její dlouhé, rovné vlasy byly ještě tmavší a splývaly jí až do půlky zad. Ostře

řezanou tvář měla bílou jako stěna, protože málokdy vycházela ven, a na čele jí svítila stříbrná dračí značka. A její oči, ty fialkové oči, měly vyčerpaný a cynický výraz – šlo o důsledek Eragonova požehnání, které bylo ve skutečnosti kletbou, protože ji nutilo, aby snášela bolest druhých lidí a zároveň se jí snažila zabránit. Bitva na Hořících pláních ji skoro zabila, neboť prožívala muka tisíců lidí, přestože ji jeden z Du Vrangr Gata během bojů uvedl do umělého spánku, aby ji ochránili. Teprve nedávno dívka začala zase mluvit a zajímat se o okolí.

Nasuada si otřela růžovou pusu hřbetem ruky a zeptala se: „Bolelo tě to?“

Elva pokrčila rameny. „Byla to bolest, na jakou jsem zvyklá. Přesto však nikdy není lehké odolávat Eragonovu prokletí… Na mě něco jen tak neudělá dojem, Nasuado, ale ty jsi silná žena, žes vydržela tolik řezných ran.“

Ačkoli Nasuada už mnohokrát slyšela Elvin hlas, stále v ní vyvolával záchvěv znepokojení, protože to byl zatrpklý, posměšný hlas životem znaveného dospělého, ne hlas dítěte. Snažila se to nevnímat a odpověděla: „Ty jsi daleko silnější. Já jsem nemusela trpět i Fadawarovou bolestí. Děkuji, že jsi se mnou zůstala. Vím, co tě to muselo stát, a jsem ti vděčná.“

„Vděčná? Cha! To je pro mě prázdné slovo, *paní Temnolovkyně*.“ Elviny drobné rtíky se zkroutily do nepříjemného úšklebku. „Nemáš něco k jídlu? Jsem hladová.“

„Farika nechala za tamtěmi svitky nějaký chléb a víno,“ řekla Nasuada a ukázala na druhou stranu stanu. Sledovala, jak dívka došla k jídlu a začala si cpát do úst obrovské kusy chleba. „Aspoň už to nebudeš muset snášet moc dlouho. Jakmile se Eragon vrátí, zruší to kouzlo.“

„Možná.“ Když Elva zhltla půl bochníku, zarazila se. „O Zkoušce dlouhých nožů jsem ti lhala.“

„Jak to myslíš?“

„Měla jsem předtuchu, že prohraješ, ne že vyhraješ.“

„Cože!?“

„Kdybych nechala událostem volný průběh, nikdy bys nepřekonala sedmý zářez a Fadawar by teď seděl na tvém místě. Tak jsem ti řekla, cos potřebovala slyšet, abys ho mohla porazit.“

Nasuadě přeběhl mráz po zádech. Pokud Elva mluvila pravdu, pak je tomu čarodějnému dítěti zavázána víc než kdy předtím. Přesto se

Nasuadě nelíbilo, že s ní někdo manipuluje, i když z toho měla prospěch. „Aha. Asi ti musím ještě jednou poděkovat.“

Elva se pronikavě zasmála. „A je ti to zatraceně nepříjemné, co? Nevadí. Nemusíš si dělat starosti, že mě urazíš, Nasuado. Jsme si navzájem užitečné, nic víc.“

Nasuadě se ulevilo, když jeden z trpaslíků na stráži, kapitán hlídky, udeřil kladivem do svého štítu a ohlásil: „Bylinkářka Angela žádá o slyšení, paní Temnolovkyně.“

„Vpusťte ji,“ zvýšila hlas Nasuada.

Angela přiběhla do velitelského stanu s rukama ověšenýma několika váčky a košíky. Kudrnaté vlasy jí kolem znepokojené tváře jako vždy vytvořily bouřkový mrak. V patách jí zlehka kráčel kočkodlak Solembum ve své zvířecí podobě. Okamžitě zamířil k Elvě a začal se jí otírat o nohy a prohýbat hřbet.

Angela odložila svůj náklad na zem, protáhla si paže a prohlásila: „Skutečně! Kvůli tobě a Eragonovi nejspíš strávím většinu času u Vardenů léčením hlupáků, kterým ještě nedošlo, že se mají *vyhýbat* tomu, aby je někdo rozsekal na malilinkaté kousíčky.“ Aniž by přerušila řeč, přešla drobná bylinkářka k Nasuadě a začala jí z pravého předloktí odmotávat obvazy. Nesouhlasně zamlaskala. „Obvykle se v téhle chvíli léčitel ptá pacienta, jak se cítí, a pacient skrz zaťaté zuby zalže a řekne: ‚Ach, není to tak hrozné,‘ a léčitel řekne: ‚Výborně. Usměj se a krásně se uzdravíš.‘ Podle mě je ale zřejmé, že hned tak *nezačneš* pobíhat kolem a vést útoky proti Království. To ani náhodou.“

„Ale zotavím se, ne?“ zeptala se Nasuada.

„Zotavila by ses, kdybych mohla použít kouzlo, abych ty rány zacelila. Ale protože nemůžu, je trochu těžší to posoudit. Budeš se s tím muset poprat jako většina lidí a doufat, že se žádná z ran nezanítí.“ Na okamžik se zarazila a pohlédla přímo na Nasuadu. „Uvědomuješ si, že ti po nich zbudou jizvy?“

„Co s tím nadělám.“

„Velká pravda.“

Nasuada potlačila sten a odvrátila pohled, než Angela zašila všechny rány a pak je zakryla tlustými, vlhkými obklady z rozmačkaných rostlin. Koutkem oka sledovala Solembuma, jak vyskočil na stůl a sedl si vedle Elvy. Kočkodlak natáhl obrovskou chundelatou packu, přitáhl si kus chleba z Elvina talíře a uždíbl si z

něj, čímž odhalil své bílé tesáky. Černé střapce na jeho nezvykle velikých uších se zachvěly, když uši natočil ze strany na stranu a poslouchal, jak kolem červeného stanu procházejí bojovníci v brnění.

„Barzûl," zamumlala Angela. „Jenom muže mohlo napadnout, že do sebe budou řezat, aby určili vůdce smečky. Tupci!"

Nasuadu bolelo se smát, ale nemohla si pomoci. „Máš pravdu," přitakala, když její záchvat smíchu polevil.

Právě když Angela zavázala Nasuadě poslední pás látky kolem paže, trpasličí kapitán před stanem zakřičel: „Stát!" a ozval se sbor zvonivých tónů, jak lidské stráže zkřížily meče a zahradily cestu tomu, kdo chtěl vejít.

Nasuada bez rozmýšlení vytáhla z pouzdra všitého do živůtku košile čtyřpalcovou dýku. Rukojeť se jí držela obtížně, protože prsty měla těžké a nemotorné a svaly na ruce reagovaly pomalu. Jako by celá její paže usnula, kromě zřetelných, pálivých linek vyříznutých do obou předloktí.

Angela také vytáhla dýku odněkud ze záhybů svých šatů, postavila se před Nasuadu a zamumlala větu ve starověkém jazyce. Solembum seskočil na zem a přikrčil se vedle Angely. Na zádech měl zježenou srst, takže vypadal větší než většina psů. Vydal hluboké, hrdelní zavrčení.

Elva dál jedla, netečná k okolnímu rozruchu. Zkoumala sousto chleba, které držela mezi palcem a ukazováčkem, jako by šlo o zvláštní druh hmyzu, a pak ho ponořila do číše vína a vložila do pusy.

„Má paní!" zvolal nějaký muž. „Od severovýchodu se rychle blíží Eragon se Safirou!"

Nasuada zasunula nůž do pochvy. Vstala ze židle a požádala Angelu: „Pomoz mi do šatů."

Angela přidržela šaty před Nasuadou a vůdkyně do nich vstoupila. Pak jí bylinkářka opatrně pomohla vsunout paže do rukávů, a když byly na místě, začala šaty šněrovat na zádech. Elva se k ní přidala. Společně Nasuadu brzy řádně oblékly.

Nasuada si prohlédla paže; obvazy vůbec nebyly vidět. „Měla bych svá zranění skrýt, nebo spíš odhalit?" zeptala se.

„Přijde na to," odpověděla Angela. „Domníváš se, že když je ukážeš, posílí to tvou pozici, nebo si naopak myslíš, že to povzbudí tvé nepřátele, protože tě teď budou pokládat za slabou a zranitelnou? Tahle otázka je vlastně poněkud filozofická, jako když se díváš na

muže, který přišel o palec na noze, a řekneš si buď ‚Och, je to mrzák,' nebo ‚Och, ten muž měl dost síly, chytrosti nebo štěstí, aby unikl horšímu zranění'?"

„Nabízíš ta nejpodivnější přirovnání."

„To mě těší."

„Zkouška dlouhých nožů je soubojem síly," prohlásila Elva. „To je dobře známo mezi Vardeny i Surdany. Jsi hrdá na svou sílu, Nasuado?"

„Odpárejte ty rukávy," rozhodla se Nasuada. Když zaváhaly, vybídla je znovu: „No tak! U loktů. O šaty si nedělejte starosti, nechám si je spravit později."

Několika zručnými pohyby Angela odstranila ty části šatů, které Nasuada určila, a odhodila přebytečnou látku na stůl.

Nasuada zvedla bradu. „Elvo, pokud ucítíš, že bych měla omdlít, řekni prosím Angele, ať mě zachytí. Tak, můžeme tedy vyrazit?" Vykročily v semknutém útvaru s Nasuadou v čele. Solembum šel sám.

Když vyšly z červeného stanu, trpasličí kapitán zavelel: „Na místa!" a šest Temných jestřábů se seřadilo kolem Nasuadiny skupiny: lidé vpředu, trpaslíci vzadu a po stranách mohutní Kullové – urgalové osm nebo i více stop vysocí.

Soumrak rozprostřel zlatá a rudá křídla nad vardenským ležením a dodával řadám plátěných stanů, které se táhly, kam až Nasuada dohlédla, tajemný nádech. Prohlubující se stíny věstily příchod noci a v horkém pološeru už jasně zářil nespočet loučí a strážných ohňů. Směrem na východ bylo nebe jasné. Dlouhý, nízký mrak černého kouře na jihu zakrýval obzor i pět mil vzdálené Hořící pláně. Řada buků a osik na západě lemovala tok řeky Jiet, na níž kotvilo *Dračí křídlo*, loď, kterou unesl Jeod s Roranem a dalšími vesničany. Ale Nasuada upírala oči pouze na sever, na zvolna klesající třpytivou siluetu Safiry. Dosud ji osvětlovalo zapadající slunce a halilo ji do modré svatozáře. Vypadala jako shluk hvězd padající z nebes.

Ten pohled byl tak velkolepý, že Nasuada chvíli stála jako přikovaná a pociťovala vděčnost, že se jí vůbec naskytl. *Jsou v bezpečí!* pomyslela si a oddechla si úlevou.

Válečník, který přinesl zprávu o Safiřině příletu – hubený muž s dlouhým, nestříhaným plnovousem – se uklonil a pak ukázal k blížícímu se drakovi. „Má paní, jak vidíš, mluvil jsem pravdu."

„Ano. Vedl sis dobře. Musíš mít neobyčejně ostrý zrak, když jsi zahlédl Safiru tak brzy. Jak se jmenuješ?“

„Fletcher, syn Hardena, má paní.“

„Patří ti můj dík, Fletchere. Můžeš se teď vrátit na své stanoviště.“

Muž s další úklonou odklusal k okraji tábora.

S očima stále upřenýma na Safiru prošla Nasuada mezi řadami stanů k velké pasece vyhrazené k tomu, aby zde dračice mohla přistávat a vzlétat. Její stráže a společníci ji doprovázeli, ona jim však nevěnovala příliš pozornosti, neboť se již nemohla dočkat setkání s Eragonem a Safirou. Předchozího dne si o ně dlouho dělala starosti, jednak z pozice vůdce Vardenů, ale také, což ji poněkud překvapilo, proto, že byli její přátelé.

Safira letěla stejně rychle jako kterýkoli jestřáb nebo sokol, kterého kdy Nasuada viděla, ale byla ještě několik mil od tábora a překonat zbývající vzdálenost jí trvalo skoro deset minut. Mezitím se kolem mýtiny shromáždil obrovský dav bojovníků: lidé, trpaslíci, a dokonce i oddíl šedých urgalů, vedený Nar Garzhvogem, který vrčel na okolní muže. V davu nechyběl ani král Orrin a jeho dvořané, kteří se postavili naproti Nasuadě; byl tu také Narheim, vyslanec trpaslíků, který převzal Orikovy povinnosti poté, co Orik odjel do Farthen Dûru; Jörmundur; ostatní členové Rady starších; a Arya.

Vysoká elfka se proplétala davem k Nasuadě. Třebaže shromáždění přišli sledovat Safiru, mnoho z přítomných kvůli Arye odtrhlo pohled od nebe. Elfka byla prostě okouzlující. Oblečena celá v černém – v kamaších jako muži, s mečem u boku a lukem a toulcem na zádech. Tvář měla hranatou jako kočka a pleť světle medové barvy. Pohybovala se s přirozenou, působivou ladností, která svědčila o zručnosti s mečem a také o její neobyčejné síle.

Její výstřední oděv Nasuadě vždy připadal trochu nepatřičný; příliš odhaloval křivky těla. Nasuada nicméně musela připustit, že i kdyby si na sebe Arya natáhla záplatovaný pytel, měla by v sobě víc královské důstojnosti než kterýkoli smrtelný šlechtic.

Arya zastavila před Nasuadou a ukázala jedním půvabným prstem na rány na předloktí. „Jak řekl básník Earnë, vystavit se bolesti pro svůj lid a zemi, kterou miluješ, je ta nejlepší věc, jakou může člověk udělat. Znala jsem všechny vůdce Vardenů; byly to samé velké osobnosti a Ažihad byl největší z nich. Přesto si myslím, že v tomhle jsi předčila dokonce i jeho.“

„Jsem poctěna tvou chválou, Aryo, ale obávám se, že pokud budu zářit tak jasně, příliš málo lidí bude chovat v paměti mého otce tak, jak by si zasloužil.“

„Skutky dětí jsou odkazem výchovy, které se jim dostalo od rodičů. Sviť jako slunce, Nasuado, protože čím jasněji budeš zářit, tím víc lidí si bude vážit Ažihada za to, že tě naučil, jak nést zodpovědnost vůdce již v tak útlém věku.“

Nasuada sklonila hlavu a vzala si Aryinu radu k srdci. Pak se usmála a namítla: „Útlém věku? Jsem dospělá žena, aspoň podle našich měřítek.“

V Aryiných zelených očích se mihl záblesk pobavení. „To ano. Ale kdybychom nesoudili podle moudrosti, nýbrž podle roků, mezi elfy by žádný člověk nebyl považován za dospělého. Tedy kromě Galbatorixe.“

„A mě,“ skočila jí do řeči Angela.

„Ale jdi,“ oponovala jí Nasuada, „nemůžeš být o moc starší než já.“

„Cha! Zaměňuješ vzhled a věk. Měla bys být bystřejší, zvlášť když se tak dlouho znáš s Aryou.“

Než se Nasuada stačila zeptat, kolik je vlastně Angele let, ucítila, jak ji někdo silně zatahal vzadu za šaty. Rozhlédla se a uviděla, že ten, kdo si dovolil něco takového, byla Elva. Dívka jí dala najevo, že jí chce něco říct. Nasuada se sehnula a přiložila ucho těsně k Elvině hlavě. „Eragon není se Safirou,“ špitla dívka.

Nasuadě se tak sevřela hruď, že se nemohla nadechnout. Pohlédla nahoru: Safira kroužila přímo nad táborem, několik tisíc stop vysoko. Její obrovská, jakoby netopýří křídla se černala proti nebi. Nasuada viděla Safiru zespodu, rozeznala bílé drápy na pozadí překrývajících se šupin na jejím břiše, ale vůbec neviděla, kdo na ní sedí.

„Jak to víš?“ zeptala se taktéž potichu.

„Necítím jeho neklid, ani jeho strach. Je tam Roran a nějaká žena, nejspíš Katrina, ale nikdo další.“

Nasuada se narovnala, zatleskala a zvýšila hlas: „Jörmundure!“

Jörmundur, který byl víc než deset metrů od ní, se rozběhl a odstrkoval všechny, kdo se mu připletli do cesty. Byl dost zkušený, aby poznal, že nastala kritická situace. „Má paní.“

„Vykliď prostranství! Ať jsou všichni pryč, než Safira přistane.“

„I Orrin, Narheim a Garzhvog?“

Ušklíbla se. „Ne, ale nikdo kromě nich tu nesmí zůstat. Pospěš si!“

Když Jörmundur začal vydávat příkazy, Arya s Angelou zamířily k Nasuadě. Vypadaly stejně vylekané, jako se cítila ona. Arya poznamenala: „Safira by nebyla tak klidná, kdyby byl Eragon zraněný nebo mrtvý.“

„Tak kde je?“ dožadovala se Nasuada. „Do jakých potíží se dostal tentokrát?“

Mýtinu ovládl hluk a zmatek, když Jörmundur se svými muži začali směrovat přihlížející zpátky k jejich stanům a poháněli je důstojnickými hůlkami, kdykoli se divákům nechtělo odejít nebo protestovali. Došlo k několika potyčkám, ale kapitáni pod Jörmundurovým velením viníky brzy přemohli, aby se nerozpoutaly násilnosti a nešířily se dál. Naštěstí urgalové na povel svého vůdce Garzhvoga bez reptání odešli, ačkoli samotný Garzhvog přešel k Nasuadě, stejně jako král Orrin a trpaslík Narheim.

Nasuada cítila, jak se jí chvěje zem pod nohama, když se k ní blížil přes dva a půl metru vysoký urgal. Zvedl ostře řezanou bradu a odkryl tak krk, jak bylo zvykem jeho rasy, a zeptal se: „Co to má znamenat, paní Temnolovkyně?“ Nasuada mu stěží rozuměla kvůli tvaru jeho čelistí a zubů a navíc odlišnému přízvuku.

„Ano, já bych také zatraceně rád slyšel vysvětlení,“ ozval se Orrin. Měl zarudlý obličej.

„I já,“ připojil se Narheim.

Když si je Nasuada prohlížela, napadlo ji, že tohle bylo pravděpodobně poprvé za tisíce let, co se příslušníci tolika ras z Alagaësie společně shromáždili na jednom místě v míru. Chyběli jenom ra’zakové a jejich oři, ale Nasuada věděla, že žádná rozumná bytost by nikdy tyhle odporné nestvůry nepozvala na svá tajná shromáždění. Ukázala na Safiru a řekla: „Ona vám dá odpovědi, po kterých toužíte.“

Právě když poslední opozdilci opouštěli mýtinu, do Nasuady se opřela vzduchová vlna, jak Safira sestupovala k zemi a naklonila křídla, aby zpomalila, než dosedne na zadní nohy. Dopadla na všechny čtyři a táborem se rozlehlo těžké zadunění. Roran s Katrinou se odepnuli od sedla a rychle seskočili.

Nasuada jim kráčela vstříc a prohlížela si Katrinu. Byla zvědavá, jak vypadá žena, která přiměla muže, aby vykonal tak mimořádné skutky pro její záchranu. Před ní stála dobře rostlá mladá žena s nezdravě bledou pletí, hřívou měděných vlasů a v šatech tak

potrhaných a špinavých, že vůbec nebylo možné poznat, jak původně vypadaly. Ačkoli se na ní hluboce podepsalo její zajetí, Nasuada dobře viděla, že Katrina je velice přitažlivá, ale ne způsobem, který by bardové označili za nesmírnou krásu. Z dívčina pohledu a pohybů však Nasuada vycítila takovou sílu, že ji napadlo, že kdyby do zajetí upadl Roran, Katrina by byla právě tak schopná vyburcovat vesničany z Carvahallu, dovést je do Surdy, bojovat v bitvě na Hořících pláních a pak pokračovat k Helgrindu, a to všechno kvůli svému milovanému. Když si všimla Garzhvoga, Katrina sebou ani necukla a zůstala stát vedle Rorana.

Roran se uklonil Nasuadě a pak také králi Orrinovi. „Má paní," pozdravil s vážnou tváří. „Vaše Výsosti. Dovolte, abych vám představil svoji snoubenku Katrinu." Dívka oba vůdce pozdravila úklonou. „Vítej u Vardenů, Katrino," řekla Nasuada. „My všichni už známe tvoje jméno díky Roranově neobyčejné oddanosti. Písně o jeho lásce k tobě se už šíří po celé zemi."

„Jsi velmi vítána," dodal Orrin. „Opravdu velmi."

Nasuada si všimla, že král má oči jenom pro Katrinu, stejně jako všichni ostatní z přítomných mužů, včetně trpaslíků, a byla si jistá, že budou o Katrinině půvabu vyprávět svým kamarádům ve zbrani ještě dnes v noci. To, co pro ni Roran udělal, ji pozvedlo vysoko nad obyčejné ženy; pro válečníky se stala ztělesněním tajemství, přitažlivosti a půvabu. Pokud někdo tolik obětoval pro druhého člověka a draze za to zaplatil, pak ta osoba musí být skutečně výjimečná.

Katrina se začervenala a usmála se. „Děkuji," řekla. Spolu s rozpaky z nečekaného zájmu se v jejím výrazu zračil také náznak hrdosti, jako by věděla, jak pozoruhodný Roran je, a těšilo ji, že ze všech žen v Alagaësii získala jeho srdce právě ona. On byl její a to bylo jediné bohatství, po kterém toužila.

Nasuadou projelo bodnutí osamělosti. *Kéž bych měla to, co oni*, pomyslela si. Povinnosti jí však bránily, aby se zaobírala dívčími sny o lásce a manželství – a samozřejmě o dětech – pokud se nevdá z rozumu pro dobro Vardenů. Často uvažovala, že by si z toho důvodu vzala Orrina, ale dosud se k tomu nikdy neodhodlala. Přesto byla spokojená se svým údělem a nezáviděla Katrině a Roranovi jejich štěstí. Záleží jí hlavně na jejich společné věci; porazit Galbatorixe bylo mnohem důležitější než něco tak nicotného jako sňatek. Skoro každý

se oženil nebo vdal, ale kolik z nich mělo příležitost dohlížet na zrod nového věku?

Dnes večer nejsem ve své kůži, uvědomila si Nasuada. *Myšlenky se mi kvůli těm zraněním rozbzučely jako roj včel.* Zachvěla se a pohlédla za Rorana a Katrinu – na Safiru. Otevřela zábrany, které obvykle udržovala kolem své mysli, aby slyšela, co jí Safira chce říct, a pak se zeptala: „Kde je?“

Ozvalo se suché šustění, jak se o sebe třely šupiny, když Safira popolezla k nim a sklonila krk, takže měla hlavu přímo před Nasuadou, Aryou a Angelou. Její levé oko zajiskřilo modrým ohněm. Dvakrát si odfrkla a rudý jazyk jí vystřelil z tlamy. Krajkovým límcem na Nasuadiných šatech zavlnil horký, vlhký dech.

Nasuada polkla, když se o její vědomí otřelo to Safiřino. Dračí mysl byla jiná než mysl kterékoli bytosti, se kterou se Nasuada kdy setkala: věkovitá, cizí a divoká i něžná zároveň. To, spolu se Safiřiným působivým tělesným zevnějškem, vždycky Nasuadě připomnělo, že kdyby je Safira chtěla sežrat, mohla by. Byla přesvědčená, že je nemožné být samolibý v přítomnosti draka.

Cítím krev, řekla Safira. *Kdo tě zranil, Nasuado? Vyslov jejich jména, já jim rozpářu břicha a donesu ti jejich hlavy na památku.*

„Není potřeba, abys někoho trhala. Aspoň zatím ne. Sama jsem držela ten nůž. Ale teď není vhodný čas o tom mluvit. V tuto chvíli mě zajímá jediné – kde je Eragon?“

Eragon, odpověděla Safira, *se rozhodl zůstat v Království.*

Několik vteřin se Nasuada nedokázala pohnout ani myslet. Pak její úžas a pochyby o Safiřině tvrzení nahradil narůstající pocit beznaděje. Ostatní také všelijak zareagovali, z čehož Nasuada usoudila, že Safira mluví ke všem zároveň.

„Jak… jak jsi mu mohla dovolit, aby tam zůstal?“ zeptala se.

V Safiřiných nozdrách se zavlnily plamenné jazýčky, když si odfrkla. *Eragon má svoji hlavu. Nemohla jsem ho zastavit. Je rozhodnutý udělat, co pokládá za správné, bez ohledu na to, jaké to může mít důsledky pro něj nebo pro zbytek Alagaësie… Mohla jsem* s *ním zacloumat jako s neposlušným mládětem, ale jsem na něj pyšná. Nebojte se, on se o sebe umí postarat. Zatím se mu nepřihodilo nic zlého. Poznala bych, kdyby byl zraněný.*

Pak promluvila Arya: „A proč se tak rozhodl, Safiro?“

Bylo by pro mě rychlejší vám to ukázat než to vysvětlovat slovy. Mohu?

Všichni souhlasili.

Nasuadu zaplavil proud Safiřiných vzpomínek. Viděla černý Helgrind vystupující z mraků; slyšela, jak Eragon, Roran a Safira plánují útok; sledovala, jak objevili doupě ra'zaků; a prožívala Safiřinu impozantní bitvu s lethrblaka. Dlouhý sled obrazů Nasuadu okouzlil. Narodila se v Království, ale nic si z něj nepamatovala; tohle bylo poprvé, co jako dospělá viděla něco jiného než divokou periferii Galbatorixovy držby.

Na závěr přišel Eragon a jeho spor se Safirou. Safira se snažila skrýt svoji trýzeň, ale bolest, kterou cítila při loučení s Eragonem, byla stále čerstvá a pronikavá. Nasuada si musela osušit tváře svými obvazy. Důvody, které přiměly Eragona zůstat v Království – zabít posledního ra'zaka a prozkoumat zbytek Helgrindu – Nasuada však nepovažovala za dostatečné.

Zamračila se. *Eragon je možná zbrklý, ale jistě není tak hloupý, aby ohrozil všechno, oč usilujeme, jenom aby mohl navštívit pár jeskyní a vychutnat si až do konce svou odplatu. Musí existovat jiné vysvětlení.* Uvažovala, zda by se neměla snažit dozvědět od Safiry pravdu, ale věděla, že dračice by takovou informaci jen tak neprozradila. *Možná to chce probrat v soukromí,* napadlo ji.

„Zatraceně!" vykřikl král Orrin. „Eragon si nemohl vybrat horší dobu na takovéhle osamocené výlety. Co záleží na jediném ra'zakovi, když jen pár mil odsud leží celá Galbatorixova armáda?… Musíme ho dostat zpátky."

Angela se zasmála. Pletla ponožku s pomocí pěti kostěných jehlic, které klapaly a chřestily a škrábaly o sebe v pravidelném, i když nezvyklém rytmu. „Jak? Bude cestovat přes den a Safira se neopováží létat kolem a hledat ho, když je slunce vysoko a někdo by ji mohl zahlédnout a upozornit Galbatorixe."

„Ano, ale je to náš Jezdec! Nemůžeme nečinně posedávat, zatímco on zůstává uprostřed našich nepřátel."

„Souhlasím," řekl Narheim. „Ať to uděláme jakkoli, musíme zajistit jeho bezpečný návrat. Grimstborith Hrothgar přijal Eragona do své rodiny a klanu – který je mým vlastním klanem, jak víte – a my jsme proto k Eragonovi vázáni věrností."

Arya si klekla a k Nasuadinu překvapení si začala rozvazovat a znovu zavazovat svoje boty. Zatímco držela jednu z tkanic mezi zuby, zeptala se: „Safiro, kde přesně byl Eragon, když ses naposledy dotkla jeho mysli?“

Ve vchodu do Helgrindu.

„A máš tušení, kterou cestou hodlal jít?“

Ještě sám nevěděl.

Arya vyskočila na nohy a řekla: „Pak se podívám všude, kde to jen bude možné.“

Vyskočila jako laň a rozběhla se přes mýtinu stejně rychle a lehce jako samotný vítr, než zmizela mezi stany za prostranstvím.

„Aryo, ne!“ vykřikla Nasuada, ale elfka už byla pryč. Nasuady se skoro zmocnila beznaděj, když se za ní dívala. *Naše ústředí se rozpadá,* pomyslela si.

Garzhvog sevřel okraje podivně pospojovaných částí brnění, které mu zakrývaly trup, jako by si je chtěl strhnout, a otázal se Nasuady: „Chceš, abych běžel za ní, paní Temnolovkyně? Nedokážu běžet tak rychle jako malí elfové, ale mohu utíkat stejně dlouho.“

„Ne… ne, zůstaň. Arya může zdálky vypadat jako člověk, ale tebe by vojáci začali pronásledovat od okamžiku, kdy by tě zahlédl nějaký farmář.“

„Jsem na pronásledování zvyklý.“

„Ale ne uprostřed Království, kde se krajinou potulují stovky Galbatorixových vojáků. Ne, Arya se o sebe bude muset postarat sama. Doufám, že dokáže najít Eragona a uchránit ho, protože bez něj jsme ztraceni.“

CESTA V UTAJENÍ

Eragonovy nohy bubnovaly o zem.

Dunění kroků se mu odráželo v patách a postupovalo nahoru nohama, přes boky a po celé páteři, dokud neskončilo v lebce. Opakované údery mu roztřásly zuby a zhoršovaly bolest hlavy, která jako by s každou další mílí narůstala. Monotónní zvuk běhu mu nejdřív byl nepříjemný, zanedlouho ho však ukolébal do stavu podobného transu, ve kterém nepřemýšlel, ale jenom se pohyboval.

Při každém kroku mu pod nohama zapraskaly křehké stonky trávy a z rozpukané půdy se zvedl obláček prachu. Musel to být nejmíň měsíc, co v této části Alagaësie naposledy pršelo. Suchý vzduch mu vysával vlhkost z dechu a měl z něj vyprahlé hrdlo. I když se snažil hodně pít, nedokázal doplnit množství vody, které mu bralo slunce a vítr.

A proto ta bolest hlavy.

Helgrind byl daleko za ním. Přesto postupoval pomaleji, než doufal. Krajinou se hemžily stovky Galbatorixových hlídek a skládaly se z vojáků i kouzelníků, takže se často musel skrývat, aby se jim vyhnul. Nepochyboval o tom, že ho hledají. Předchozího večera dokonce zahlédl nízko nad západním obzorem letět Trna. Okamžitě obrnil svou mysl, vrhl se do příkopu a zůstal tam půl hodiny, dokud Trn neklesl zpátky za horizont.

Eragon se rozhodl cestovat pokud možno po zavedených cestách a stezkách. Události posledního týdne ho dostaly na hranici tělesných a psychických možností, a tak dal přednost odpočinku a zotavení, než aby se přepínal a razil si cestu skrz ostružiní, přes kopce a blátivé řeky. Čas obrovitého, nadlidského vypětí opět přijde, ale ne teď, pomyslel si.

Když cestoval po silnici, neodvážil se běžet tak rychle, jak by dokázal; vlastně by bylo moudřejší neběhat vůbec. V téhle oblasti byla roztroušená spousta vesnic a hospodářských stavení. Kdyby někdo z obyvatel zahlédl sprintovat krajinou osamělého muže, jako by ho honila smečka vlků, jistě by ta podívaná vzbudila zvědavost a podezření, a mohla by dokonce nějakého vyděšeného farmáře přimět, aby to nahlásil Království. A to by se mohlo Eragonovi, jehož největší ochranou byl pláštík anonymity, stát osudným.

Teď běžel pouze proto, že už víc než tři míle nepotkal živou duši, kromě dlouhého hada vyhřívajícího se na slunci.

Eragonovým prvořadým zájmem bylo vrátit se k Vardenům a trápilo ho, že se plahočí jako obyčejný tulák. Přesto ocenil příležitost být sám. Nezažil samotu od chvíle, co v Dračích horách našel Safiřino vejce. Její myšlenky se stále dotýkaly těch jeho, nebo s ním byl Brom, Murtagh či někdo jiný. Kromě toho, že byl Eragon neustále v něčí společnosti, strávil všechny měsíce po odchodu z Palancarského údolí zabraný do náročného výcviku, který přerušoval kvůli cestování nebo aby se zapojil do bitevní vřavy. Nikdy předtím se tak silně nesoustředil po tak dlouhou dobu ani nezažil tolik obav a strachu.

Vítal tedy své osamění a klid, který mu přineslo. Nepřítomnost hlasů, včetně jeho vlastního, byla jako sladká ukolébavka, která nakrátko odnesla jeho strach z budoucnosti. Nijak netoužil nazírat Safiru – i když byli příliš daleko od sebe, aby se v duchu dotýkali, jejich pouto by mu stejně řeklo, kdyby byla zraněná. Také necítil chuť spojit se s Aryou či Nasuadou a vyslechnout si jejich zlostná slova. Usoudil, že mnohem lepší bude poslouchat písně poletujících ptáků a zpěv vánku ševelícího v trávě a listnatých větvích.

*

Eragona vytrhl ze zasnění cinkot koňských postrojů, dusot kopyt a mužské hlasy. Vylekaně zastavil a rozhlédl se, aby určil, z jakého směru se muži blíží. Z nedaleké rokle se spirálovitě vznesl párek kdákajících kavek.

Jediný blízký úkryt představovalo malé jalovcové houští. Vyrazil k němu a ponořil se pod svěšené větve, právě když se z rokle vynořilo šest vojáků a vycválalo na úzkou prašnou cestu ani ne deset stop od něj. Normálně by Eragon vycítil jejich přítomnost dávno předtím, než

by se přiblížili, ale od okamžiku, kdy z dálky zahlédl Trna, udržoval mysl obrněnou před svým okolím.

Vojáci přitáhli koním uzdu, přešlapovali uprostřed cesty a hádali se mezi sebou. „Říkám ti, něco jsem viděl!“ vykřikl jeden z nich. Byl střední postavy, měl červené tváře a světlý plnovous.

Eragonovi bušilo srdce jako o závod; snažil se dýchat pomalu a neslyšně. Dotkl se čela, aby se ujistil, že proužek látky, který si ovázal kolem hlavy, stále zakrývá jeho sešikmené obočí a špičaté uši. *Kéž bych ještě měl na sobě brnění,* pomyslel si. Aby nepoutal nechtěnou pozornost, vyrobil si vak ze suchých větví a čtverce plátna, který vyhandloval s jedním tulákem, a do něj brnění uložil. Teď se ho neodvažoval vytáhnout a obléci ze strachu, že by ho vojáci uslyšeli.

Voják se žlutým plnovousem slezl ze svého hnědáka, šel podél okraje cesty a zkoumal zemi a jalovce kolem. Jako každý příslušník Galbatorixova vojska i on měl na sobě červenou tuniku se zlatou výšivkou ve tvaru členitého plamene. Vlákno se blýskalo, jak se hýbal. Měl helmici, štít zužující se do špičky a lehké kožené brnění, což naznačovalo, že je jen o něco málo víc než řadový pěšák. Co se týče zbraní, v pravé ruce nesl kopí a u levého boku mu visel dlouhý meč.

Jak se voják s cinkotem ostruh přibližoval, Eragon začal šeptat složité zaklínadlo ve starověkém jazyce. Slova se mu řinula z úst v nepřerušovaném proudu, ale pak špatně vyslovil obzvláště složitou skupinu samohlásek a musel zaklínadlo celé odříkat znovu.

Voják udělal další krok jeho směrem.

A další.

Právě když před ním voják na chvíli zastavil, Eragon dokončil zaklínadlo a pocítil úbytek sil, jak kouzlo začalo fungovat. Přesto to bylo o vteřinku později, aby stačil úplně uniknout odhalení, protože voják vykřikl: „Ha!“, odhrnul větve stranou a odkryl Eragona.

Ten se ani nepohnul.

Voják zíral přímo na něj a zamračil se. „Co to…,“ zamumlal. Píchl kopím do houští a jen těsně minul Eragonovu tvář. Eragon zaryl nehty do dlaní, aby se mu netřásly ruce. „K čertu,“ zaklel voják a pustil větve, které vletěly zpátky na své místo a znovu zakryly Eragona.

„Co to bylo?“ zavolal další muž.

„Nic,“ řekl voják a vracel se ke svým společníkům. Sundal si helmu a otřel si čelo. „Už mě šálí zrak.“

„Co od nás ten syčák Braethan čeká? Za poslední dva dny jsme skoro nezamhouřili oka.“

„Jo. Král musí být zoufalý, že nás tak honí… Abych byl upřímný, raději bych nikoho nenašel, ať už hledáme kohokoli. Ne že bych se bál, ale jestli je z někoho nervózní i Galbatorix, pak by se takovému setkání raději lidi jako my měli vyhnout. Ať si toho tajemnýho uprchlíka chytí raději Murtagh se svým obrovským drakem, co?“

„Ledaže bychom hledali Murtagha,“ nadhodil třetí muž. „Vždyť jste to taky slyšeli, co ten Morzanův spratek říkal.“

Mezi vojáky se rozhostilo nepříjemné ticho. Pak se ten, co stál na zemi, vyhoupl zpátky do sedla, omotal si opratě kolem levé ruky a štěkl: „Drž klapačku, Derwoode. Moc mluvíš.“

S tím skupina šesti vojáků pobídla koně a pokračovala po cestě na sever.

Když zvuk koní zeslábl, Eragon ukončil kouzlo, pěstmi si promnul oči a opřel si ruce o kolena. Dlouze, tlumeně se zasmál a ohromeně zavrtěl hlavou nad tím, jak naprosto jiná byla jeho současná situace ve srovnání s podmínkami, v nichž vyrůstal v údolí Palancar. *Rozhodně by mě nikdy nenapadlo, že se mi stane něco takového,* pomyslel si.

Zaklínadlo, které použil, mělo dvě části: první část ohýbala paprsky světla kolem těla, takže se zdál být neviditelný, a ta druhá měla zabránit ostatním kouzelníkům, aby odhalili, že použil kouzlo. Hlavní nevýhodou zaklínadla bylo, že nedokázalo skrýt vaše stopy – proto když ho někdo používal, nesměl se ani hnout – a také často nedokázalo úplně vymazat váš stín.

Eragon se vymotal ven z houští, natáhl paže vysoko nad hlavu a pohlédl k rokli, odkud se vojáci vynořili. Zatímco pokračoval ve své cestě, zaobíral se jedinou otázkou:

Co to Murtagh řekl?

*

„Aaach!“

Mlhavá představa z Eragonových bdělých snů se rozplynula, když po ní hrábl oběma rukama do vzduchu. Převrátil se a odkutálel se z místa, kde ležel. Zašátral za sebou, vyskočil na nohy a zvedl paže před sebe, aby odklonil blížící se údery.

Kolem byla naprostá tma. Hvězdy nad hlavou nadále nezaujatě kroužily v nekonečném nebeském tanci. Na zemi se nepohnul jediný tvor a on neslyšel nic než vánek v trávě.

Eragon kolem sebe zapátral myslí v přesvědčení, že ho někdo hodlá přepadnout. Prozkoumal okolí do vzdálenosti asi pěti set metrů na každou stranu, ale nikoho nenašel.

Nakonec spustil paže. Hruď se mu vzdouvala, kůže ho pálila a páchl potem. V jeho nitru burácela bouře: smršť blýskavých mečů a useknutých končetin. Na okamžik si myslel, že je ve Farthen Dûru a bojuje s urgaly, pak zas na Hořících pláních, kde se bije s muži, jako je on sám. Každé místo bylo tak skutečné, že by přísahal, že ho nějaké zvláštní kouzlo přemístilo zpátky v prostoru a čase. Viděl před sebou stát muže a urgaly, které zabil. Vypadali tak skuteční, že uvažoval, jestli nepromluví. A i když už nenesl jizvy od svých ran, jeho tělo si dobře pamatovalo tu spoustu zranění, která utrpěl, a roztřásl se, když znovu pocítil meče a šípy propichující jeho kůži a svaly.

Neartikulovaně zasténal, padl na kolena, sevřel si rukama břicho a v této pozici se pohupoval dopředu a dozadu. *Nic* se *neděje… Nic se neděje.* Přitiskl čelo k zemi a schoulil se do tvrdé, pevné kuličky. Na břiše cítil svůj horký dech.

„Co to se mnou je?“

Žádná z epických básní, které Brom přednášel v Carvahallu, se nezmiňovala o tom, že dávné hrdiny sužovaly děsivé představy. Žádný z bojovníků, které Eragon poznal mezi Vardeny, se nejspíš netrápil tím, kolik prolil krve. A ačkoli Roran připustil, že se mu příčí zabíjet druhé, ani on se nebudil uprostřed noci s křikem.

Jsem slaboch, pomyslel si Eragon. *Muž by se takhle neměl cítit.* Jezdec *by se takhle neměl cítit. Gero a Brom by to zvládli, to vím. Dělali, co bylo potřeba udělat, a bylo. Žádné nářky, žádné nekonečné obavy nebo skřípání zubů… Jsem slaboch.*

Vyskočil a začal pochodovat kolem svého travnatého lůžka, aby se uklidnil. Když mu i po půl hodině zlá předtucha stále svírala hruď železným stiskem, svědila ho kůže, jako by mu pod ní lezlo tisíc mravenců, a cuknul sebou při každém nenadálém zvuku, popadl svůj ruksak a otupěle se rozběhl pryč. Bylo mu jedno, co před ním leží v neznámé temnotě, i to, že by si někdo mohl všimnout jeho zbrklého útěku.

Chtěl prostě jenom utéct svým nočním můrám. Jeho mysl se obrátila proti němu a on nemohl spoléhat na to, že zažene paniku rozumem. Nezbývalo mu tedy než důvěřovat starodávné zvířecí moudrosti svého těla, které mu říkalo, že má být *v pohybu*. Kdyby běžel dost rychle a usilovně, možná by se mohl upnout na ten prožitek. Možná by ho pravidelné pohyby paží, dusot nohou o zem, kluzký chlad potu v podpaží a myriáda dalších pocitů, už jen svou tíhou a množstvím, donutily zapomenout.

Možná.

*

Po odpoledním nebi vyrazilo hejno špačků jako hejno ryb v oceánu.

Eragon na ně zamžoural. Když se špačci vrátili po zimě do údolí Palancar, často vytvořili skupiny tak obrovské, že proměnili den v noc. Tohle hejno nebylo tak velké, ale i tak mu připomnělo večery strávené s Gerem a Roranem nad mátovým čajem na verandě jejich domu, odkud sledovali šumivý černý mrak, který se jim obracel a kroutil nad hlavou.

Ztracený ve vzpomínkách zastavil a sedl si na kámen, aby si lépe zavázal tkanice u bot.

Počasí se změnilo. Teď bylo dost chladno a šedá šmouha na západě naznačovala, že možná přijde bouřka. Vegetace zde byla bujnější, rostl tu mech, rákosí a husté trsy zelené trávy. Několik mil odsud vystupovalo z jinak rovinaté krajiny pět kopců. Prostřední kopec zdobila skupina letitých dubů. Nad zamlženými korunami stromů Eragon zahlédl rozpadající se zdi dávno opuštěné stavby, kterou kdysi před věky vybudovala nějaká rasa.

Stavba vzbudila jeho zvědavost, a tak se rozhodl poobědvat mezi jejími zbytky. Jistě tam bude spousta zvěře a shánění potravy mu poskytne záminku, aby to tam trochu prozkoumal, než bude pokračovat v cestě.

O hodinu později Eragon dorazil k úpatí prvního kopce, kde našel pozůstatky staré cesty dlážděné kamennými kostkami. Šel po ní k ruinám a podivoval se nad jejich podivnou architekturou, která se nepodobala žádné lidské, elfské nebo trpasličí práci, kterou kdy poznal.

Eragon stoupal na prostřední kopec v chladném stínu buků. Poblíž vrcholu se terén srovnal, houštiny se rozestoupily a on se ocitl na rozlehlé mýtině. Stála tam zborcená věž. Spodní část věže byla široká a žebrovaná jako kmen stromu. Pak se stavba zužovala, nějakých deset metrů stoupala k nebi a končila ostře a zubatě. Horní půlka věže ležela na zemi, roztříštěná na bezpočet úlomků.

Eragon pocítil vzrušení. Napadlo ho, že našel elfskou základnu, vybudovanou dávno před zničením Jezdců. Žádná jiná rasa nebyla schopná ani zvyklá budovat takové stavby.

Vtom na protější straně mýtiny uviděl záhony se zeleninou.

Mezi řadami rostlin seděl shrbený muž a plel hrách. Jeho skloněnou tvář zakrývaly stíny. Šedý plnovous měl tak dlouhý, že mu ležel nakupený v klíně jako hromada nečesané vlny.

Muž ani nezvedl hlavu a vyzval ho: „Tak pomůžeš mi dodělat ten záhon, nebo ne? Jestli ano, dostaneš za to najíst."

Eragon zaváhal. Nebyl si jistý, co má udělat. Pak ho napadlo: *Proč bych se měl bát starého poustevníka?* a přešel do zahrady. „Jsem Bergan… Bergan, syn Gera."

Muž zabručel: „Tenga, syn Ingvara."

Brnění v Eragonově ruksaku zarachotilo, když ho položil na zem. Další hodinu mlčky pracoval spolu s Tengou. Věděl, že by tu neměl zůstávat tak dlouho, ale práce ho těšila; zaháněla nepříjemné myšlenky. Zatímco plel, vypustil svou mysl do okolí a dotýkal se spousty živých bytostí na pasece. Uvítal pocit jednoty, který s nimi sdílel.

Když z hrachového záhonu odstranili i ten poslední list trávy, šruchy a pampelišek, Eragon následoval Tengu do úzkých dveří v přední části věže, které vedly do prostorné kuchyně a jídelny. Uprostřed místnosti se do vyššího podlaží vinulo točité schodiště. Všechny plochy i část podlahy byly pokryté knihami, svitky a svazky volně svázaných pergamenů.

Tenga ukázal na hromádku větví v krbu. Se zapraskáním se dřevo rozhořelo. Eragon se celý napjal a připravil na myšlenkový i fyzický souboj s Tengou.

Muž si podle všeho jeho reakce nevšiml, protože dál pobíhal po kuchyni a hledal džbánky, mísy, nože a různé zbytky k obědu a při tom si něco tiše bručel. Eragon přesto zůstával ostražitý a sedl si na volný kraj nedaleké lavice. *Nevyslovil slova ze starověkého jazyka,* pomyslel

si. *I kdyby si řekl zaklínadlo v duchu, stále riskoval smrt nebo ještě něco horšího, jenom aby rozdělal oheň na vaření!* Oromis Eragona naučil, že starověký jazyk je prostředek, jímž člověk ovládá vysílané kouzlo. Provést zaklínadlo bez slovní opory, která směruje jeho hybnou sílu, znamenalo riskovat, že výsledek překroutí zbloudilá myšlenka nebo pocit.

Eragon se rozhlížel po místnosti a hledal něco, z čeho by se dozvěděl víc o svém hostiteli. Zahlédl otevřený svitek, který obsahoval sloupce slov ve starověkém jazyce, a poznal v něm seznam skutečných jmen podobný těm, jaké si pročítal v Ellesméře. Kouzelníci toužili po takových svitcích a knihách a obětovali by téměř cokoli, aby je získali, protože s jejich pomocí se mohli naučit nová slova pro zaklínadla a také do nich mohli zaznamenat slova, která sami objevili. Jen málokdo však dokázal takový seznam získat, protože byly nesmírně vzácné a ti, kdo je vlastnili, se s nimi skoro nikdy dobrovolně nerozloučili.

Bylo tudíž neobvyklé, že Tenga jeden takový seznam měl, ovšem Eragon ke svému úžasu spatřil na různých místech ještě šest dalších a kromě nich i spousty rukopisů na témata sahající od dějin přes matematiku a astronomii až po botaniku.

Tenga mu strčil pod nos džbánek piva a talíř s chlebem, sýrem a kouskem studeného masového koláče.

„Děkuji," řekl Eragon a jídlo si vzal.

Tenga si ho nevšímal a seděl s nohou přes nohu vedle krbu. Dál si bručel a mumlal pod vousy, zatímco hltal svůj oběd.

Když Eragon všechno snědl do posledního drobečku a vysál poslední kapky výtečného piva a také Tenga skoro dojedl, Eragona přemohla zvědavost: „Tuhle věž postavili elfové?"

Tenga na něj upřel pronikavý pohled, jako by po té otázce zapochyboval o Eragonově inteligenci. „Hmm. Edur Ithindra postavili prohnaní elfové."

„Co tady děláš? Jsi tu sám, nebo…"

„Hledám odpověď!" zvolal Tenga. „Klíč k zavřeným dveřím, tajemství stromů a rostlin. Oheň, žár, blesk, světlo… Většina lidí ani nezná otázku a bloumá v nevědomosti. Ostatní tu otázku znají, ale bojí se, co bude odpověď znamenat. Pche! Tisíce let jsme žili jako divoši. Divoši! Já to skončím. Zavedu nás do věku světla a všichni mě za tento čin budou chvalořečit."

„Prosím, řekni, co přesně hledáš?"

Tengova tvář se zamračila. „Ty neznáš tu otázku? Myslel jsem, že bys mohl. Ale ne, mýlil jsem se. Přesto vidím, že chápeš mé pátrání. Ty hledáš jinou odpověď, nicméně také hledáš. Ve tvém srdci hoří stejná vášeň jako v mém. Kdo jiný než druhý poutník může ocenit, co musíme obětovat, abychom našli odpověď?“

„Odpověď na co?“

„Na otázku, kterou si zvolíme.“

Je to blázen, pomyslel si Eragon. Zapátral po něčem, čím by mohl Tengu rozptýlit, a jeho oči padly na řadu malých dřevěných zvířecích sošek vystavených na parapetu pod oknem ve tvaru kapky. „Jsou krásné,“ řekl a ukázal na sošky. „Kdo je vyrobil?“

„*Ona…* než odešla. Pořád něco vyráběla.“ Tenga vystřelil k oknu a položil špičku levého ukazováku na první sošku. „Tady ta veverka s vlnícím se ocasem je tak bystrá a rychlá a samá legrácka.“ Jeho prst přelétl k další sošce v řadě. „Tady ten divoký kanec, tak hrozivý se svými obrovskými kly… A zde krkavec s…“

Tenga si vůbec nevšiml, že jeho návštěvník pomalu vycouval z místnosti, zvedl závoru na dveřích a vyklouzl z Edur Ithindra. Venku si Eragon přehodil přes rameno ruksak a klusal dolů mezi duby a pryč od pěti kopců a pomateného kouzelníka, který na nich žil.

*

Po zbytek dne a během toho dalšího lidí na cestě přibývalo, takže Eragonovi nakonec připadalo, že se na kopci neustále objevují nové a nové skupiny. Většinou šlo o uprchlíky, ale byli mezi nimi i vojáci a různí obchodníci. Eragon se snažil s nikým nenavazovat kontakt a plahočil se s bradou zastrčenou pod límec.

I tak byl však donucen strávit noc ve vesnici zvané Eastcroft, dvacet mil severně od Melianu. Měl v úmyslu sejít ze silnice dlouho předtím, než dojde do Eastcroftu, a najít si nějakou krytou prohlubeň nebo jeskyni, kde by si mohl odpočinout do rána. Ale protože příliš neznal zdejší krajinu, špatně odhadl vzdálenost a blížil se k vesnici, zrovna když byl ve společnosti tří mužů ve zbroji. Kdyby se od nich odpojil teď, necelou hodinku od bezpečí eastcroftských zdí a pohodlí vyhřáté postele, pak by i toho největšího prosťáčka napadlo zeptat se, proč se tak usilovně vyhýbá vesnici? Proto Eragon zatnul zuby a v duchu si nacvičoval smyšlenky, odkud kam putuje a proč.

Slunce viselo dva prsty nad obzorem, když Eragon poprvé spatřil Eastcroft, středně velkou vesnici ohrazenou vysokou palisádou. Když konečně vešel branou dovnitř, už byla skoro tma. Za sebou slyšel strážného, jak se ptá ozbrojenců, jestli za nimi jde ještě někdo další.

„Řekl bych, že ne."

„To je dobře," odpověděl strážný. „Pokud jsou tam opozdilci, budou si muset počkat do zítřka." Pak křikl na strážného na protější straně brány: „Zavíráme!" Společně zavřeli pět metrů vysoké, železem pobité dveře a zatarasili je čtyřmi dubovými trámy silnými jako Eragonova hruď.

Určitě se obávají obléhání, pomyslel si Eragon a pak se usmál své vlastní bláhovosti. *Ale kdo v těchto dobách nečeká potíže?* Před pár měsíci by si dělal starosti, aby nezůstal v Eastcroftu uvězněný, ale teď si byl jistý, že by opevnění bez potíží přelezl a, pokud by se skryl pomocí kouzla, nepozorovaně by unikl do tmy. Rozhodl se ale zůstat, protože byl unavený a zaklínadlem by mohl přitáhnout pozornost kouzelníků, pokud tu někde poblíž nějací byli.

Než stačil ujít pár kroků blátivou uličkou vedoucí k náměstí, zastavil ho hlídač a přidržel si lucernu u jeho tváře. „Počkat! Tys ještě v Eastcroftu nebyl, co?"

„Dnes jsem tu poprvé," přiznal Eragon.

Podsaditý hlídač pokýval hlavou. „A máš tu rodinu nebo přátele, ke kterým se uchýlíš?"

„Ne, nemám."

„Tak co tě do Eastcroftu přivádí?"

„Nic. Cestuji na jih pro rodinu své sestry, abych ji přivedl zpátky do Dras-Leony." Zdálo se, že Eragonův příběh na hlídače moc nezapůsobil. *Možná mi nevěří,* uvažoval Eragon. *Nebo už slyšel tolik podobných vysvětlení, že už ho přestala zajímat.*

„Pak potřebuješ hostinec pro pocestné, u hlavní studny. Tam dostaneš jídlo a nocleh. A musím tě upozornit, že tady v Eastcroftu nestrpíme vraždy, krádeže ani smilnění. Máme pořádné klády a šibenice a ty už měly pár nájemníků. Je to jasné?"

„Ano, pane."

„Pak jdi a hodně štěstí. Ale počkat! Jak se jmenuješ, cizince?"

„Bergan."

S tím hlídač odkráčel a vrátil se ke své večerní obchůzce. Eragon počkal, dokud několik domů nezakrylo lucernu, kterou hlídač nesl, a pak přešel k vývěsce upevněné nalevo od brány.

Na ní byly nad několika plakátky zločinců přišpendlené dva archy pergamenu skoro metr dlouhé. Jeden zobrazoval Eragona, druhý Rorana a oba na nich byli označeni za vlastizrádce. Eragon si plakáty se zájmem prohlížel a žasl nad nabízenou odměnou: celé hrabství každému, kdo je zajme. Roranova kresba byla hodně věrná, a dokonce na ní byl s vousem, který mu narostl od doby, co utekl z Carvahallu, ale Eragon byl nakreslený tak, jak vypadal před Slavností Krevní smlouvy, kdy měl ještě zcela lidské rysy.

Jak moc se toho změnilo, pomyslel si Eragon.

Nenápadně procházel vesnicí, dokud neobjevil hostinec. Společenská místnost měla nízký strop s trámy od dehtu. Žluté lojové svíce vydávaly tlumené, mihotavé světlo a naplňovaly vzduch několika vrstvami kouře, které se vzájemně prolínaly. Pod nohama Eragonovi křupal písek a rákos. Nalevo od něj stály stoly a židle a veliký krb, kde nějaký hoch otáčel prase na rožni. Naproti stolům byl dlouhý bar, připomínající pevnost se zdviženým padacím mostem, která chránila bečky piva před zástupem žíznivých mužů, kteří na ni útočili ze všech stran.

V místnosti bylo určitě šedesát lidí, takže byla nepříjemně přecpaná. Bouřlivý halas by byl pro Eragona už tak dost nezvyklý po čase stráveném na cestách, ale se svým jemným sluchem měl pocit, jako by stál přímo uprostřed bubnujícího vodopádu. Bylo pro něj těžké soustředit se na nějaký hlas. Jakmile zachytil slovo nebo větu, smetly je útržky jiných hovorů. V jednom koutě trojice potulných pěvců předváděla humornou verzi „Sladké Aethrid z Dauthu“, což ještě přispívalo k všeobecnému rámusu.

Eragon křivil tvář nad tou záplavou hluku a začal se proplétat davem k baru. Chtěl mluvit se šenkýřkou, ale ta byla tak zaměstnaná, že trvalo pět minut, než na něj pohlédla a zeptala se: „Co to bude?“ Přes zpocenou tvář jí visely prameny vlasů.

„Máte volný pokoj nebo aspoň kout, kde bych mohl přespat?“

„To nevím. Na to se zeptejte hostinské. Hned bude dole,“ odpověděla šenkýřka a mávla rukou k řadě tmavých schodů.

Během čekání se Eragon opřel o bar a prohlížel si nesourodou směsici lidí v hostinci. Odhadoval, že tak polovinu tvoří vesničané z

Eastcroftu, kteří sem přišli něco popít. Zbytek byli většinou muži a ženy – častokrát celé rodiny – stěhující se do bezpečnějších částí země. Snadno je poznal podle otrhaných košil a špinavých kalhot i toho, jak se choulili na židlích a zírali na každého, kdo se k nim přiblížil. Záměrně se ale vyhýbali tomu, aby pohlédli na poslední a nejmenší skupinu zákazníků: Galbatorixovy vojáky. Muži v červených tunikách byli hlasitější než kdokoli jiný. Smáli se a křičeli a bouchali do stolů obrněnými pěstmi, zatímco do sebe obraceli pivo a osahávali každou dívku, která se lehkovážně rozhodla kolem nich projít.

Chovají se takhle, protože vědí, že se jim nikdo neopováží odporovat, a baví je ukazovat svou sílu? uvažoval Eragon. *Nebo proto, že byli donuceni vstoupit do Galbatorixova vojska a snaží se tím opileckým veselím přehlušit pocity hanby a strachu?*

Pěvci právě zpívali:

Tak hnala se Aethrid v lordově vozu,
vlasy jí vlály, jak spěchala:
„Pusť mého milého, jinak v chlupatou kozu
tě babice promění!“ volala.
Ale lord Edel se zasmál a řek’:
„Koukám, že máš děsnej vztek,
ale ze mě nikdo kozu neudělá!“

Dav se posunul, a Eragonovi se tak otevřel výhled na stůl přisunutý ke zdi. U něj seděla osamělá žena s tváří skrytou pod staženou kapucí tmavého cestovního pláště. Kolem ní se tísnili čtyři muži – mohutní, svalnatí farmáři se šlachovitými krky a tvářemi rozpálenými alkoholem. Dva z nich se opírali o stěnu vedle ženy a nakláněli se nad ní, každý z jedné strany, zatímco třetí se na ni zubil ze židle otočené opěradlem dopředu a čtvrtý stál s levou nohou položenou na okraji stolu a opíral se o koleno. Muži mluvili a gestikulovali rozvláčnými pohyby. Ačkoli Eragon neslyšel ani neviděl, co žena řekla, bylo mu jasné, že její reakce farmáře rozčílila, protože se zamračili a začali se naparovat jako kohouti. Jeden z nich jí pohrozil prstem.

Eragonovi připadali jako slušní, pracovití chlapi, kteří však ztratili dobré vychování v hlubinách svých korbelů, což byla chybička, kterou dost často vídal na slavnostech v Carvahallu. Gero si pramálo vážil mužů, kteří neznali správnou míru a v opilosti se veřejně

zesměšňovali. „Je to nevhodné," říkával. „A co víc, pokud piješ, abys zapomněl na těžký osud, a ne pro potěšení, měl bys to dělat tam, kde tím nebudeš nikoho obtěžovat."

Muž nalevo od ženy najednou strčil prst pod okraj její kapuce, jako by ji chtěl zvednout. Žena vymrštila pravou ruku tak rychle, že to Eragon stěží postřehl, a sevřela muži zápěstí, pak ho ale pustila a stáhla svou ruku zpět. Eragon pochyboval, že si toho kromě něj někdo v místnosti všiml, dokonce ani muž, kterého se dotkla, to nejspíš nepostřehl.

Kapuce jí spadla na ramena a Eragon ztuhnul úžasem. Ta žena byla člověk, ale připomínala Aryu. Jediný rozdíl byl v jejích očích – byly kulaté a vodorovné, ne sešikmené jako kočičí – a uších, které postrádaly elfské špičky. Byla stejně krásná jako Arya, ale méně exotickým, obyčejnějším způsobem.

Eragon bez váhání zašátral svou myslí směrem k ženě. Musel se dozvědět, kdo to ve skutečnosti je.

Jakmile se dotkl jejího vědomí, učinila proti němu prudký výpad a rozbila jeho obrany. V hlubinách lebky pak uslyšel ohlušující výkřik: *Eragone!*

Aryo?

Jejich oči se střetly okamžik předtím, než dav znovu zhoustl a zakryl ji.

Eragon vyrazil přes místnost k jejímu stolu a razil si cestu tlačenicí. Když se vynořil z davu, farmáři na něj úkosem pohlédli a jeden řekl: „Jsi pěkný hulvát, když nám sem vpadneš takhle bez pozvání. Raději by ses měl vypařit, nemyslíš?"

Eragon odpověděl, jak nejzdvořileji dovedl: „Zdá se mi, pánové, že dáma by raději zůstala sama. Budete respektovat přání počestné ženy, viďte?"

„Počestné ženy?" zasmál se ten nejbližší. „Žádná počestná žena necestuje sama."

„Pak si můžete přestat dělat starosti, protože jsem její bratr a cestujeme za strýcem do Dras-Leony."

Čtyři muži si vyměnili rozpačité pohledy. Tři z nich začali od Aryi ustupovat, ale ten největší se postavil těsně před Eragona, až cítil ve tváři jeho dech, a řekl: „Já ti tak úplně nevěřím, *příteli*. Jenom se nás snažíš odehnat, abys s ní mohl být sám."

Není daleko od pravdy, pomyslel si Eragon.

Pak promluvil tak potichu, aby ho slyšel jen ten muž: „Ujišťuji vás, že je to moje sestra. Pane, nechci se s vámi hádat. Odejdete prosím?“

„Ne, protože podle mě seš prolhanej srab.“

„Pane, buďte rozumný. Není důvod pro takovéhle nepříjemnosti. Noc je ještě mladá a pití a hudby je dost. Nehádejme se kvůli takovému drobnému nedorozumění. To je pod naši úroveň.“

K Eragonově úlevě se muž po pár vteřinách uklidnil a opovržlivě si odfrkl. „Stejně bych se nepral s mládětem, jako jsi ty,“ řekl. Otočil se a odtáhl se svými přáteli k baru.

Eragon se pak posadil za stůl vedle Aryi, ale stále upíral oči do davu. „Co tady děláš?“ zeptal se a skoro přitom nepohnul rty.

„Hledám tě.“

Překvapeně na ni pohlédl a ona povytáhla zaoblené obočí. Přelétl očima zpátky na hustý zástup lidí a s předstíraným úsměvem se zeptal: „Jsi sama?“

„Už ne… Pronajal sis na noc postel?“

Zakroutil hlavou.

„Dobrá. Už mám pokoj. Můžeme si tam promluvit.“

Společně vstali a on ji následoval po schodech vedoucích ze zadní části místnosti. Sešlapané stupínky jim vrzaly pod nohama, když stoupali do chodby ve druhém podlaží. Zašlou, dřevem obloženou chodbu osvětlovala jediná svíce. Arya ho dovedla k posledním dveřím napravo a z širokého rukávu pláště vytáhla železný klíč. Odemkla dveře, vešla do pokoje a počkala, až Eragon vstoupí za ní, a pak dveře znovu zavřela a zabezpečila.

Oknem v olověném rámu naproti Eragonovi pronikalo dovnitř tlumené oranžové světlo. Záře vycházela z lucerny zavěšené na protější straně náměstí. Ve skromném světle dokázal rozeznat siluetu olejové lampy na nízkém stolku vpravo od sebe.

„Brisingr,“ zašeptal Eragon a zapálil knot jiskřičkou ze svého prstu.

Dokonce i se zapálenou lampou bylo v pokoji stále temno. Měl stejné obložení jako chodba a kaštanově zbarvené dřevo pohlcovalo většinu světla, které na něj dopadalo, takže se místnost zdála malá a stísněná, jako by se dovnitř tlačila obrovská váha. Kromě stolku byla jediným kusem nábytku úzká postel s přikrývkou hozenou přes potah. Na matraci ležel malý ranec s věcmi.

Eragon a Arya stanuli proti sobě. Eragon si stáhl pruh látky, jímž si ovázal hlavu, a Arya si rozepnula brož, která jí držela plášť kolem

ramen, a odložila oblečení na postel. Měla na sobě listově zelené šaty – první šaty, ve kterých ji Eragon kdy viděl.

To, že si vyměnili typické rysy dvou ras, byl pro Eragona zvláštní zážitek – on teď vypadal jako elf a ona jako člověk. Proměna nijak nesnížila jeho úctu k ní, ale díky tomu se v její přítomnosti cítil příjemněji, protože už se tolik nelišili.

První prolomila ticho Arya. „Safira říkala, že jsi zůstal v Království, abys zabil posledního ra'zaka a prozkoumal zbytek Helgrindu. Je to pravda?"

„Je to část pravdy."

„A jaká je celá pravda?"

Eragon věděl, že žádná polopravda by ji neuspokojila. „Slib mi, že bez mého svolení nikomu nevyzradíš, co ti teď řeknu."

„Slibuji," řekla ve starověkém jazyce.

Pak jí vyprávěl, jak našel Slouna, proč se rozhodl nevzít ho zpátky k Vardenům, jakou kletbu na něj uvalil a o řezníkově možnosti se napravit – aspoň částečně – a získat zpátky zrak. Nakonec vše uzavřel slovy: „Ať se stane cokoli, Roran s Katrinou se *nikdy* nesmí dozvědět, že je Sloun stále naživu. Pokud by k tomu došlo, způsobilo by to nesmírné potíže."

Arya si sedla na okraj postele a dlouho upírala pohled na lampu a její poskakující plamen. Pak řekla: „Měl jsi ho zabít."

„Možná, ale nedokázal jsem to."

„To, že ti úkol připadá ohavný, není žádný důvod, aby ses mu vyhýbal. Zachoval ses jako zbabělec."

Eragona se její obvinění dotklo. „Skutečně? Každý, kdo má nůž, by byl mohl Slouna zabít. Co jsem udělal já, bylo daleko těžší."

„Fyzicky ano, ale ne morálně."

„Nezabil jsem ho, protože mi to nepřipadalo správné." Eragon se soustředěním zamračil, když hledal nejvhodnější slova. „Nebál jsem se… to ne. Ne po tom, co jsem byl v bitvě… Šlo o něco jiného. Budu zabíjet ve válce. Ale nebudu rozhodovat o tom, kdo bude žít a kdo zemře. Nejsem na to dost zkušený ani moudrý… Každý člověk má hranici, kterou nepřekročí, Aryo, a já jsem našel tu svou, když jsem se podíval na Slouna. I kdybych zajal samotného Galbatorixe, nezabil bych ho. Vzal bych ho k Nasuadě a králi Orrinovi, a teprve kdyby ho oni odsoudili k smrti, pak bych mu s radostí setnul hlavu. Říkej si tomu klidně slabost, ale takový prostě jsem a nebudu se za to omlouvat."

„Pak tedy budeš nástrojem, který ovládají druzí?“

„Budu sloužit lidem nejlépe, jak umím. Nikdy jsem se nechtěl stát vůdcem. Alagaësie nepotřebuje dalšího despotického krále.“

Arya si promnula spánky. „Proč s tebou musí být všechno tak složité, Eragone? Ať se vrtneš kamkoli, vždycky se dostaneš do nějakých potíží. Jako by ses snažil prolézt každým trním v zemi.“

„Tvoje matka říkala skoro to samé.“

„To se nedivím… Raději už to necháme být. Ani jeden z nás stejně nezmění svůj názor a máme naléhavější starosti než se hádat o spravedlnosti a morálce. Ale do budoucna bys udělal dobře, kdyby sis zapamatoval, kdo jsi a co znamenáš pro celou Alagaësii.“

„Na to jsem nikdy nezapomněl.“ Eragon se odmlčel a čekal na její odpověď, ale Arya ponechala jeho prohlášení bez komentáře. Sedl si na okraj stolu a řekl: „Víš, nemusela jsi mě jít hledat. Byl jsem v pořádku.“

„Samozřejmě, že jsem musela.“

„Jak jsi mě našla?“

„Odhadla jsem, kterou cestou by ses mohl z Helgrindu dát. Naštěstí mě můj odhad dovedl čtyřicet mil odsud, což bylo dost blízko, abych tě vystopovala podle šepotu země.“

„Tomu nerozumím.“

„Jezdec nechodí po tomhle světě bez povšimnutí, Eragone. Ti, kdo mají uši a oči, mohou známky o jeho přítomnosti snadno vyčíst. Ptáci zpívají o tvém příchodu, zvířata cítí tvou vůni a samotné stromy a tráva si pamatují tvůj dotek. Pouto mezi Jezdcem a drakem je tak mocné, že ti, kdo jsou vnímaví k silám přírody, ho cítí.“

„Někdy mě budeš muset tenhle trik naučit.“

„Nejde o trik, pouze o umění vnímat to, co už kolem tebe je.“

„Proč jsi ale přišla do Eastcroftu? Bylo by bezpečnější, abychom se setkali mimo vesnici.“

„Okolnosti mě k tomu donutily a předpokládám, že stejně tak i tebe. Ty jsi sem přece nepřišel dobrovolně?“

„Ne…“ Protáhl si záda, utahaný z celodenního cestování. Potlačil zívnutí, mávl rukou k jejím šatům a zeptal se: „Už jsi konečně odložila košili a kalhoty?“

Arye po tváři přelétl úsměv. „Jenom na tenhle výlet. I když jsem mezi Vardeny žila déle, než si dokážeš představit, stále zapomínám, jak lidé trvají na odlišování žen od mužů. Nikdy bych nemohla

přijmout vaše zvyky, i když jsem se tak docela jako elf také nechovala. Kdo mi ale měl říkat, co mám dělat? Moje matka? Ta byla na druhém konci Alagaësie.“ Pak se Arya zarazila, jako by řekla víc, než chtěla. Po malé chvíli pokračovala. „Každopádně jsem brzy poté, co jsem opustila Vardeny, měla nepříjemné setkání s párem pasáků dobytka a hned potom jsem ukradla tyhle šaty.“

„Sluší ti.“

„To je jedna z výhod kouzelníků – nikdy nemusíš čekat na krejčího.“

Eragon se chvíli smál. Pak se zeptal: „Co teď?“

„Teď si odpočineme. Než zítra vyjde slunce, vyklouzneme z Eastcroftu a nikdo na to nepřijde.“

*

Té noci Eragon ležel u dveří, zatímco Arya získala postel. Tohle uspořádání nebylo ani tak důsledkem Eragonovy podřízenosti nebo zdvořilosti – i když by byl jistě trval na tom, aby Arya dostala postel – ale spíše opatrnosti. Kdyby totiž náhodou někdo vpadl do pokoje, bylo by divné, kdyby ženu našel na zemi.

Jak prázdné hodiny ubíhaly, Eragon zíral na trámy nad sebou a očima zkoumal praskliny ve dřevě; nedokázal uklidnit své rozjitřené myšlenky. Vyzkoušel všechny možné způsoby, jak se uvolnit, ale v duchu se stále vracel k Arye – k jejich překvapivému setkání, jejím poznámkám o potrestání Slouna a především k tomu, co k ní cítí. Ve svých citech k ní se vlastně úplně nevyznal. Toužil s ní být, ale ona ho přece odmítla, a to poskvrnilo jeho náklonnost bolestí a vztekem a také pocitem marnosti, protože i když odmítal přijmout, že se jí dvoří beznadějně, nevěděl, co s tím dál.

Hruď se mu svírala touhou, když poslouchal Aryino tlumené oddechování. Trýznilo ho, že je u ní tak blízko, a přitom se k ní nemůže přiblížit. Mezi prsty zkroutil lem tuniky a přál si, aby se s tím dalo dělat něco jiného než se smířit s nepříjemným osudem.

Dlouho do noci zápolil se svými vzpurnými pocity, dokud ho nakonec nezmohla únava a nenechal se unášet do vřelého objetí svých bdělých snů. Tam se potuloval několik hodin, dokud hvězdy nezačaly pohasínat a nepřišel čas, aby s Aryou opustili Eastcroft.

Společně otevřeli okno a seskočili čtyři metry z parapetu na zem, což není pro elfy žádná výška. Jakmile Arya dopadla na zem, chytila si sukni, aby kolem ní nevlála. Přistáli pár palců od sebe a okamžitě vyběhli mezi domy směrem k palisádě.

„Lidé si budou lámat hlavu, kam jsme zmizeli," utrousil Eragon mezi skoky. „Možná jsme měli počkat a odejít jako normální pocestní."

„Nebezpečnější by bylo zůstat. Za ten pokoj jsem zaplatila. To je jediné, o co se hostinská opravdu zajímá. Je jí jedno, jak časně ráno jsme se vyplížili." Na pár vteřin se rozdělili, aby oběhli zchátralý vůz, a pak Arya dodala: „Nejdůležitější je být stále v pohybu. Pokud budeme někde otálet, král nás určitě najde."

Když dorazili k vnějšímu opevnění, Arya kolem něj chvíli obcházela, dokud nenašla kůl, který trochu vyčníval. Obtočila kolem něj ruce a zatáhla, aby zjistila, zda je dobře upevněný. Sloupek se zakýval a zarachotil o okolní kůly, ale jinak držel.

„Ty první," pobídla ho Arya.

„Prosím, až po tobě."

S netrpělivým povzdechem ukázala na svůj živůtek. „Šaty jsou poněkud vzdušnější než kamaše, Eragone."

Do tváří se mu vehnalo horko, když mu došlo, jak to myslela. Natáhl paže nad hlavu, pevně sevřel kůl a šplhal na palisádu a podpíral se přitom koleny a chodidly. Na vršku zastavil a zabalancoval na špičkách zaostřených kůlů.

„Skoč," zašeptala Arya.

„Ne, dokud nebudeš u mě."

„Nebuď tak…"

„Hlídač!" zavolal tiše Eragon a ukázal. Ve tmě mezi dvěma nedalekými domy se vznášela lucerna. Jak se světlo blížilo, z šera se vynořila pozlacená silueta muže. V jedné ruce nesl vytasený meč.

Arya tiše jako duch sevřela kůl a pouze silou paží se přitahovala k Eragonovi. Vypadalo to, jako by nahoru klouzala pomocí kouzla. Když byla dost blízko, Eragon ji chytil za pravé předloktí, zvedl ji nad ostatní kůly a postavil ji vedle sebe. Když hlídač procházel pod nimi, seděli na palisádě jako dva podivní ptáci, nehybně a se zatajeným dechem. Zahoupal lucernou na obě strany a pátral po vetřelcích.

Nedívej se na zem, prosil ho v duchu Eragon. *A nedívej se ani nahoru.*

O chvíli později hlídač zasunul meč do pochvy, pokračoval v obchůzce a něco si pro sebe broukal.

Eragon s Aryou beze slova seskočili na druhou stranu palisády. Brnění v Eragonově ruksaku zarachotilo, jak dopadl na násep porostlý trávou a skulil se, aby zmírnil náraz. Okamžitě vyskočil na nohy, přikrčil se a s Aryou v patách uháněl šedivou krajinou od Eastcroftu. Když obcházeli farmy kolem vesnice, drželi se v úžlabinách a vyschlých říčních korytech. Několikrát na ně vyběhli rozhořčení psi, aby protestovali proti vetřelcům ve svém teritoriu. Eragon se je snažil uklidnit, ale přestali štěkat až tehdy, když je ujistil, že s Aryou prchají před jejich hrozivými zuby a drápy. Psi potěšeně vrtěli ocasem a pelášili zpátky do stodol, kůlen a verand, aby opět stanuli na stráži svých panství. Jejich samolibá sebejistota Eragona pobavila.

Posléze zastavili u ohořelého pařezu asi pět mil od Eastcroftu, když už bylo jasné, že je nikdo nepronásleduje. Arya si klekla a vyhrábla ze země před sebou několik hrstí hlíny. „Adurna rïsa," zašeptala. Z okolní půdy mdlým pramínkem vytryskla voda a proudila do díry, kterou vyhloubila. Elfka čekala, dokud voda nenaplnila prohlubeň, pak řekla: „Letta," a proud se zastavil.

Vyslovila zaklínadlo pro nazírání a na hladině nehybné vody se objevila Nasuadina tvář. Arya ji pozdravila. „Má paní," připojil se Eragon a uklonil se.

„Eragone," odpověděla. Vypadala unaveně a měla propadlé tváře, jako by byla delší dobu nemocná. Z drdolu jí vystřelil pramen vlasů a stočil se do pevného uzlíku nad čelem. Eragon na její paži zahlédl dlouhou řadu obvazů, když si přejela rukou po čele, aby urovnala nepoddajné vlasy. „Jsi v bezpečí, chvála Gokukarovi. Tolik jsme se báli."

„Promiň, že jsem ti způsobil starost, ale měl jsem své důvody."

„Až přijedeš, budeš mi je muset vysvětlit."

„Jak si přeješ," řekl. „Jak ses zranila? Napadl tě někdo? Proč tě někdo z Du Vrangr Gata nevyléčil?"

„Nařídila jsem jim, aby mě nechali být. A důvod ti zas vysvětlím *já*, až přijedeš." Eragon byl zcela zmatený, ale přikývl a spolkl další otázky. Arye Nasuada řekla: „Jsem ohromená – tys ho našla! Nebyla jsem si jistá, že to dokážeš."

„Usmálo se na mě štěstí."

„Možná, ale spíš věřím tomu, že stejně důležité jako velkorysost štěstěny byly tvoje schopnosti. Za jak dlouho budete zpátky?“

„Za dva tři dny, pokud nenastanou nepředvídané potíže.“

„Dobrá. Budu vás tedy čekat. Odnynějška si přeji, abyste se vždy se mnou spojili aspoň jedenkrát před polednem a jedenkrát před soumrakem. Pokud se mi neozvete, budu předpokládat, že vás zajali, a vyšlu Safiru se záchranným oddílem.“

„Možná nebudeme mít pokaždé dost soukromí, abychom mohli kouzlit.“

„Najděte si způsob, jak ho získat. Potřebuji vědět, kde jste a zda jste v pořádku.“

Arya na okamžik zauvažovala a potom řekla: „Pokud to bude možné, udělám, co žádáš, ale ne pokud bych tím uvedla Eragona do nebezpečí.“

„Dobrá.“

Eragon využil následující přestávky v rozhovoru a zeptal se: „Nasuado, je Safira někde nablízku? Chtěl bych s ní mluvit… Neviděli jsme se od Helgrindu.“

„Před hodinou odletěla prozkoumat hranice. Udržíš naše spojení, než zjistím, jestli se už vrátila?“

„Jdi,“ pobídla ji Arya.

Jediným krokem Nasuada vystoupila z jejich zorného pole a zanechala po sobě neměnný obraz stolu a židlí uvnitř červeného velitelského stanu. Celkem dlouho Eragon sledoval nitro stanu, ale pak se ho zmocnil neklid a očima sklouzl na Aryinu šíji. Husté černé vlasy jí spadly k jedné straně a odkryly pás hladké pokožky hned nad límcem jejích šatů. To ho po větší část čekání ochromilo, až se konečně pohnul a opřel se o ohořelý pařez.

Vtom se ozvalo zapraskání dřeva a pak kalužinu vody zakrylo moře třpytivých modrých šupin, když se Safira začala cpát do stanu. Eragon nedokázal říct, kterou její část vidí; byl to takový malý kousek. Šupiny se sklouzly po kaluži a on zahlédl spodní stranu stehna, pak osten na jejím ocase, neforemnou membránu složeného křídla a pak lesklou špičku zubu, jak se pořád otáčela a kroutila ve snaze najít polohu, z níž by mohla pohodlně sledovat zrcadlo, které Nasuada používala pro nazírání. Ze znepokojivého hluku, který se ozýval zpoza Safiry, Eragon usoudil, že rozbila většinu nábytku. Nakonec se usadila,

přiblížila hlavu k zrcadlu, takže jedno obrovské safírové oko zabíralo celý obraz, a pohlédla na Eragona.

Celou minutu se na sebe dívali a žádný z nich se ani nepohnul. Eragona překvapilo, jak se mu ulevilo, že ji zase vidí. Od chvíle, co se rozdělili, se necítil opravdu v bezpečí.

„Chybělas mi," zašeptal.

Jednou mrkla.

„Nasuado, jsi tam ještě?"

Odněkud zprava od Safiry se k němu donesla tlumená odpověď. „Ano, jakž takž."

„Byla bys tak laskavá a přetlumočila mi Safiřiny poznámky?"

„Udělám to opravdu ráda, ale v tuhle chvíli jsem zaháknutá mezi křídlem a tyčí a asi se jen tak nedostanu k zrcadlu. Možná mě špatně uslyšíš. Pokud však se mnou budeš mít trpělivost, pokusím se o to."

„Zkus to, prosím."

Nasuada byla několik okamžiků zticha a pak se tónem tolik podobným tomu Safiřinu, že se Eragon skoro zasmál, zeptala: „Jsi v pořádku?"

„Jsem zdravý jako řípa. A ty?"

„Srovnávat mě s řepou by bylo směšné a taky urážlivé, ale cítím se stejně dobře jako vždy, jestli se ptáš na tohle. Jsem ráda, že je s tebou Arya. Je dobře, že je s tebou někdo rozumný, kdo ti bude krýt záda."

„Souhlasím. Pomoc je vždy vítaná, když jsi v nebezpečí." I když byl Eragon vděčný, že se Safirou spolu mohou mluvit, byť nepřímo, takovýto rozhovor mu připadal jako chabá náhražka volné výměny myšlenek a pocitů, jakou používali, když byli v těsné blízkosti. Navíc když jejich hovor poslouchala Arya s Nasuadou, nechtělo se Eragonovi mluvit o tématech osobnější povahy, jako třeba jestli mu Safira odpustila, že ji donutil, aby ho nechala v Helgrindu. Safira se očividně zdráhala stejně jako on, protože se tomuto tématu také vyhýbala. Povídali si o jiných, bezvýznamných událostech a pak se rozloučili. Než Eragon ukročil od kaluže, dotkl se prsty rtů a neslyšně vyslovil: *Promiň.*

Kolem obou malých šupin, které lemovaly Safiřino oko, se objevila mezírka, jak svaly pod nimi změkly. Dlouze a pomalu mrkla a on věděl, že jeho zprávě rozuměla a nemá mu to za zlé.

Když se rozloučili s Nasuadou, Arya ukončila kouzlo a vstala. Hřbetem ruky si sklepala prach z šatů.

Mezitím se Eragon neklidně zavrtěl, byl ještě netrpělivější než předtím. V této chvíli si nepřál nic jiného tolik jako utíkat přímo za Safirou a schoulit se s ní u ohně.

„Tak zas vyrazíme," řekl místo toho už za chůze.

CHOULOSTIVÁ ZÁLEŽITOST

Svaly na Roranových zádech poskočily a zavlnily se, když ze země zvedl balvan.

Na okamžik si opřel obrovský kámen o stehna a pak ho s vrčením vytlačil nad hlavu a natáhl paže. Celou minutu držel drtivou tíhu ve vzduchu. Když už se mu ramena třásla a skoro povolila, odhodil balvan na zem před sebe. Přistál s tupým žuchnutím a zanechal v hlíně několik palců hlubokou rýhu.

Dvacet vardenských válečníků nalevo a dvacet napravo od Rorana se usilovně snažilo zvednout podobně veliké kameny. Jenom dva uspěli, ostatní se vrátili k lehčím balvanům, na které byli zvyklí. Rorana potěšilo, že měsíce strávené v Horstově kovárně a roky farmaření mu daly sílu vyrovnat se mužům, kteří denně cvičili se zbraní v ruce od svých dvanácti let.

Roran si protřásl paže a několikrát se zhluboka nadechl. Vzduch ho chladil na holých prsou. Zvedl ruku a promasíroval si pravé rameno – vzal do dlaně oblý sval, prohmatal ho prsty a znovu se utvrzoval, že po ra'zakově zranění nezůstalo ani stopy. Zazubil se radostí, že je zase úplně zdravý, což podle něj ještě nedávno bylo stejně málo pravděpodobné, jako že uvidí krávu tancovat šlapák.

Pak uslyšel někoho vykřiknout bolestí. Když se otočil, spatřil Albriecha s Baldorem, jak zápasí s Langem, snědým, zjizveným veteránem, který vyučoval bojovému umění. Dokonce ani proti dvěma se Lang nenechal zaskočit a dřevěným výcvikovým mečem odzbrojil Baldora, uhodil ho přes žebra a Albriecha píchl do nohy tak silně, že ten upadl do trávy – a to všechno se událo během pár vteřin. Roran s nimi soucítil. Sám právě skončil svou lekci s Langem, při které si

vykoledoval několik nových modřin k těm vybledlým z Helgrindu. Zpravidla bojoval raději kladivem než mečem, ale usoudil, že by měl umět zacházet i s čepelí, kdyby to situace vyžadovala. Meče vyžadovaly víc jemnosti, než si podle něj většina bojů zasluhovala: třískněte šermíře do zápěstí, a ať už má brnění, nebo ne, bude mít tolik starostí s polámanými kostmi, že se nedokáže bránit.

Po bitvě na Hořících pláních Nasuada vyzvala vesničany z Carvahallu, aby se přidali k Vardenům. Všichni její nabídku přijali. Ti, kdo by ji bývali odmítli, už se stejně rozhodli zůstat v Surdě, když vesničané cestou na Hořící pláně zastavili v Dauthu. Všichni zdatní muži z Carvahallu vyměnili svá provizorní kopí a štíty za pořádné zbraně a pracovali na tom, aby se jako válečníci vyrovnali kterémukoli vojákovi v Alagaësii. Lidé z údolí Palancar byli zvyklí na těžký život. Mávat mečem nebylo o nic horší než sekat dříví a bylo to o poznání snazší než vyrývat drny a v letním horku okopávat akry řepy. Ti, kdo ovládali nějaké užitečné řemeslo, v něm pokračovali ve službách Vardenů, ale ve svém volném čase se i oni učili zacházet se zbraněmi, které dostali, neboť od každého muže se čekalo, že se zapojí do boje, až zazní povel k útoku.

Roran se věnoval výcviku s neochvějnou horlivostí od chvíle, co se vrátili z Helgrindu. Pomoci Vardenům porazit Království a nakonec Galbatorixe bylo to jediné, co mohl udělat, aby ochránil vesničany a Katrinu. Nebyl tak namyšlený, aby se domníval, že on sám by mohl nachýlit jazýček vah probíhající války, ale věřil ve svou schopnost utvářet svět a věděl, že pokud se bude snažit, mohl by zvýšit šance Vardenů na vítězství. K tomu ale musel zůstat naživu, což znamenalo udržovat si tělesnou kondici a dokonale ovládnout nástroje a techniky zabíjení, pokud nemá podlehnout zkušenějšímu vojákovi.

Když Roran přecházel přes cvičiště zpátky ke stanu, který sdílel s Baldorem, míjel dvacet metrů dlouhý pás trávy, na němž ležela šestimetrová kláda se sloupanou kůrou, nablýskaná do hladká od tisíců rukou, které se o ni každý den otíraly. Aniž by zvolnil krok, otočil se, strčil prsty pod silnější konec klády, zvedl ho a s heknutím kládu postavil. Pak do klády strčil, takže se svalila. Pak chytil užší konec a celé to zopakoval ještě dvakrát.

Když už nedokázal posbírat další síly, aby znovu překlopil kládu, odešel ze cvičiště a klusal bludištěm šedých plátěných stanů. Zamával

na Loringa, Fiska a ostatní, které znal, stejně jako na hrstku neznámých, kteří ho zdravili. „Buď zdráv, Kladivo!“ volali srdečně.

„Vy také!“ odpovídal. *Je to zvláštní,* pomyslel si, *když člověka znají lidé, které dosud nikdy neviděl.* O minutu později přišel ke stanu, jenž se stal jeho domovem, a vklouzl dovnitř, aby odložil luk, toulec se šípy a krátký meč, které mu dali Vardenové.

Popadl vak na vodu položený vedle přikrývek, pospíchal zpátky do jasného slunečního světla, odzátkoval ho a nalil si vodu přes záda a na ramena. Koupele byly pro Rorana dosti ojedinělou záležitostí, ale dnes byl důležitý den a on chtěl být čistý a svěží na to, co ho čekalo. Ostrou špičkou hladkého klacíku si seškrábal špínu z paží a nohou a vyčistil si nehty, pak si učesal vlasy a zastřihl plnovous.

Když byl konečně spokojený se svým vzhledem, natáhl si čerstvě vypranou tuniku, zastrčil kladivo za opasek a užuž se chtěl vydat pryč, když si všiml, že ho zpoza rohu jeho stanu sleduje Birgit. V rukou svírala dýku dosud spočívající v pochvě.

Roran ztuhl a okamžitě se připravil vytáhnout kladivo. Věděl, že je ve smrtelném nebezpečí. Navzdory své obratnosti nebyl přesvědčený, že by Birgit porazil, kdyby na něj zaútočila, protože stejně jako on pronásledovala své nepřátele s nezlomným odhodláním.

„Jednou jsi mě požádal o pomoc,“ ozvala se Brigit, „a já souhlasila, protože jsem chtěla najít ra’zaky a zabít je za to, že mi sežrali manžela. Nedodržela jsem naši dohodu?“

„Dodržela.“

„A pamatuješ si, že jsem slíbila, že jakmile budou ra’zakové mrtví, zaplatíš mi za svůj podíl na Quimbyho smrti?“

„Ano.“

Birgit s rostoucí naléhavostí zakroutila dýkou, až jí hřbet pěsti zbrázdily šlachy. Dýka na okamžik povylezla z pochvy a odhalila lesklou ocel, ale pak se pomalu vrátila zpátky do tmy. „To je dobře,“ řekla. „Nechtěla bych, aby ti selhala paměť. Dostanu své odškodnění, Gerův syne. O tom nikdy nepochybuj.“ Odešla rychlým, pevným krokem s dýkou skrytou v záhybech šatů.

Roran si ztěžka oddechl, posadil se na blízkou stoličku a promnul si krk. Nejspíš právě těsně unikl tomu, aby ho Birgit vykuchala zaživa. Její návštěva ho vylekala, ale nepřekvapila; znal její záměry už měsíce, od doby krátce před odchodem z Carvahallu věděl, že jednoho dne bude muset srovnat svůj dluh.

Nad hlavou se mu vznášel krkavec, a jak ho sledoval očima, nálada se mu zlepšila a usmál se. „Nu co," řekl si. *Člověk jen málokdy tuší den a hodinu své smrti. Můžu zemřít v kterémkoli okamžiku a není vůbec nic, co bych s tím mohl udělat. Co se má stát, to se stane a já nebudu marnit čas, který mám tady na zemi vyměřen, starostmi. Neštěstí vždycky padne na ty, kdo je očekávají. Fígl je v tom, najít štěstí v mezírkách mezi katastrofami. Birgit udělá, co jí velí její svědomí, a já se s tím vypořádám, až bude třeba.*

U levé nohy si všiml nažloutlého kamene, sebral ho a chvíli si jím koulel mezi prsty. Soustředil se na něj ze všech sil a vyslovil: „Stenr rïsa." Kámen na jeho příkaz nereagoval a zůstal mu nehybně ležet mezi palcem a ukazováčkem. Odfrkl si a odhodil ho.

Vstal a vykročil mezi řadami stanů směrem na sever. Cestou se snažil rozmotat uzel na šněrování límce, ale ten stále odolával a Roran to vzdal, když přišel k Horstovu stanu, který byl dvakrát tak velký jako většina ostatních. „Zdravím vespolek," zavolal a zaklepal na tyč mezi dvěma vchodovými dílci.

Ze stanu vyběhla Katrina, až jí měděné vlasy vlály kolem hlavy, a objala ho. Smál se, zvedl ji v pase a zatočil se s ní tak, že se celý svět kromě její tváře proměnil v jedinou šmouhu. Pak ji opatrně postavil zpátky na zem. Letmo ho políbila na pusu, jednou, dvakrát, třikrát. Znehybněl a pohlédl jí do očí, šťastnější než kdykoli předtím.

„Krásně voníš," řekla.

„Jak je ti?" Radost mu kazila jen skutečnost, jak moc ve vězení zhubla a pobledla. Kvůli tomu by nejraději vzkřísil ra'zaky, aby museli snášet stejné utrpení, jaké způsobili jí a jeho otci.

„Ptáš se mě každý den a každý den ti odpovídám ‚Lépe'. Buď trpělivý. Bude mi líp, ale chce to čas… Nejlepší lék na to, co mě trápí, je pobýt s tebou tady na sluníčku. To mi dělá hrozně moc dobře."

„Neptal jsem se jenom na tohle."

Katrině se na tvářích objevily rudé flíčky, zaklonila hlavu a rty se jí prohnuly do rošťáckého úsměvu. „Tedy, vy jste mi nějaký smělý, drahý pane. Opravdu si moc troufáte. Nejsem si jistá, jestli bych s vámi měla být o samotě, abyste si ke mně nezačal dovolovat."

To, jak mu odpověděla, zažehnalo jeho obavy. „Takže dovolovat, co? No, protože už mě stejně považujete za ničemu, tak není snad důvod, abych si něco nedovolil." A líbal ji, dokud se od něj neodtrhla, zůstala mu však v náručí.

„Ach,“ zvolala celá udýchaná. „Je těžké se s tebou dohadovat, Rorane Kladivo.“

„To je.“ Kývl směrem ke stanu za ní, ztišil hlas a zeptal se: „Elain to ví?“

„Věděla by, kdyby nebyla tak zaujatá svým těhotenstvím. Možná kvůli té namáhavé cestě z Carvahallu o to dítě přijde. Větší část dne jí je zle a má bolesti, které… no, takové ty špatné. Stará se o ni Gertruda, ale nedokáže jí nějak výrazněji ulevit. Ale čím dříve se Eragon vrátí, tím lépe. Nejsem si jistá, jak dlouho to dokážu udržet v tajnosti.“

„Poradíš si, tím jsem si jistý.“ Pustil ji a zatáhl za lem své tuniky, aby vyhladil záhyby. „Jak vypadám?“

Katrina si ho prohlížela kritickým okem, pak si navlhčila špičky prstů a projela jimi jeho vlasy, aby je odhrnula z čela. Když uviděla uzel na jeho límci, snažila se ho rozšmodrchat a přitom podotkla: „Měl bys věnovat větší pozornost oblečení.“

„Šaty se mě ještě nepokusily zabít.“

„Teď je to ale jiné. Jsi bratrancem Dračího jezdce a podle toho bys měl i vypadat. Lidé to od tebe očekávají.“

Dovolil jí, aby ho dál upravovala, dokud nebyla s jeho vzhledem spokojená. Políbil ji na rozloučenou a přešel půl míle do středu obrovského vardenského tábora, kde stál Nasuadin červený velitelský stan. Na praporku, který vlál a pleskal na špici stanu v teplém větru z východu, stál černý štít a dva meče, rovnoběžně zasunuté pod něj.

Když se Roran přiblížil, šest strážných před stanem – dva lidé, dva trpaslíci a dva urgalové – sklopilo zbraně a jeden z urgalů, podsaditý obr se žlutými zuby, ho oslovil: „Kdo to přichází?“ Jeho přízvuku skoro nebylo rozumět.

„Roran Kladivo, syn Gera. Nasuada pro mě poslala.“

Urgal udeřil pěstí do svého prsního krunýře, ozvalo se hlasité zadunění a oznámil: „Roran Kladivo žádá o slyšení, paní Temnolovkyně.“

„Můžeš ho pustit,“ přišla zevnitř odpověď.

Bojovníci pozvedli svá ostří a Roran kolem nich opatrně prošel. Navzájem se sledovali bezvýrazným pohledem mužů, kteří by mohli být nuceni proti sobě v mžiku zaútočit.

Ve stanu Rorana zneklidnilo, že většina nábytku je rozbitá a převrácená. Jediné, co vypadalo nepoškozené, bylo zrcadlo připevněné

na tyči a veliká židle, ve které Nasuada seděla. Roran pustil z hlavy okolní spoušť, poklekl před ní a sklonil hlavu.

Nasuada měla tak jiné rysy a držení těla než ženy, se kterými Roran vyrůstal, že si nebyl jistý, jak se má chovat. Ve vyšívaných šatech a se zlatými řetízky ve vlasech a tmavou pletí, která v tom okamžiku získala díky barvě látkových stěn načervenalý odstín, působila zvláštním, velitelským dojmem. V ostrém rozporu s jejím oblečením byly plátěné obvazy na předloktích, připomínka její neuvěřitelné odvahy, kterou prokázala během Zkoušky dlouhých nožů. Vardenové si o tom mezi sebou povídali od chvíle, co se Roran s Katrinou vrátili. V tomhle ji nejspíš chápal, protože on by také obětoval cokoli, aby ochránil ty, na kterých mu záleží. Jediný rozdíl byl v tom, že ona měla na starosti mnohatisícovou skupinu, zatímco on byl oddaný jen své rodině a vesnici.

„Prosím, povstaň," vyzvala ho Nasuada. Udělal, co mu řekla, položil ruku na hlavu kladiva a chvíli čekal, zatímco si ho prohlížela. „Ve svém postavení si zřídkakdy mohu dovolit ten přepych mluvit jasně a přímo, Rorane, ale k tobě dnes budu otevřená. Vypadáš jako muž, který oceňuje upřímnost, a musíme toho ve velmi krátkém čase spoustu probrat."

„Děkuji ti, má paní. Nikdy jsem neměl rád hry se slovy."

„Výborně. Takže abych to řekla prostě, postavil jsi mě před dva problémy a já ani jeden z nich neumím jednoduše vyřešit."

Zamračil se. „Jaké problémy?"

„Jeden se týká povahy, druhý politiky. Skutky, které jsi vykonal v údolí Palancar a během útěku s dalšími vesničany, jsou téměř neuvěřitelné. Poznala jsem z nich, že máš smělou duši, že jsi schopný v boji a strategii a že umíš nadchnout lidi, aby tě oddaně následovali."

„Možná mě následovali, ale určitě o mně nikdy nepřestali pochybovat."

Po rtech jí přelétl úsměv. „Možná. Ale přesto jsi je sem dostal, ne? Máš velké nadání, Rorane, a Vardenové by to mohli využít. Předpokládám, že si přeješ jim pomáhat?"

„Ano."

„Jak víš, Galbatorix rozdělil své vojsko a poslal své oddíly na jih, aby posílil město Aroughs, na západ k Feinsteru a také na sever do Belatony. Doufá, že dokáže tenhle boj protahovat, dokud nás pomalu, ale jistě nevyždíme do sucha. Jörmundur a já nemůžeme být na deseti

místech zároveň. Potřebujeme kapitány, kterým můžeme věřit, že si poradí se spoustou konfliktů, které se kolem nás rozhoří. V tom bys nám mohl být užitečný. Ale…“ Odmlčela se.

„Ale ještě nevíte, jestli se na mě můžete spolehnout.“

„Přesně tak. Chránit své přátele a rodinu člověka zocelí, ale zajímalo by mě, jak se ti povede bez nich. Neztratíš hlavu? Jistě ses osvědčil jako dobrý vůdce, ale umíš také uposlechnout příkazy? Nechci tě nijak urazit, Rorane, ale v sázce je osud Alagaësie a nemohu riskovat, že do velení svých lidí postavím někoho neschopného. V téhle válce se takové chyby neodpouštějí. A také by nebylo spravedlivé vůči mužům, kteří slouží mezi Vardeny už dlouho, abychom tě bez dobrých důvodů povýšili nad ně. Svou zodpovědnost si musíš zasloužit.“

„Chápu. Co tedy po mně chcete?“

„Jenže to není tak snadné, protože ty a Eragon jste prakticky bratři, a to celou věc nesmírně komplikuje. Jistě víš, že Eragon je naší největší nadějí. Je proto důležité ho nerozptylovat, aby se mohl soustředit na úkol, který má před sebou. Pokud tě pošlu do bitvy a ty v ní zemřeš, zármutek a zlost ho mohou velmi rozladit. Už jsem to zažila. Navíc si musím dávat velký pozor, s kým ti dovolím sloužit, protože existují lidé, kteří se tě budou snažit ovlivňovat kvůli tvé vazbě na Eragona. Takže teď už máš celkem dobrou představu, čeho se týkají moje obavy. Co mi k tomu můžeš říct?“

„Pokud je v sázce celá země a tahle válka je tak rozsáhlá, jak naznačuješ, pak říkám, že si nemůžeš dovolit nechat mě sedět v táboře nevyužitého. Zapojit mě jako obyčejného šermíře by také byla škoda. Ale myslím, že to stejně víš. Co se týče politiky…“ Pokrčil rameny. „Je mi úplně jedno, kam mě přidělíš. Nikdo se mým prostřednictvím k Eragonovi nedostane. Můj jediný zájem je porazit Království, aby se moje rodina a blízcí mohli vrátit domů a žít v pokoji.“

„Jsi odhodlaný.“

„Velmi. Nemohl bych dál velet mužům z Carvahallu? Jsme si blízcí jako rodina a jsme dobře sehraní. Vyzkoušej mě takhle. Vardenové pak nebudou trpět, když neuspěju.“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Možná v budoucnosti, ale zatím ne. Potřebují přesné rozkazy a já nemohu posoudit tvé schopnosti, když jsi obklopený skupinou lidí, kteří jsou ti tak oddaní, že na tvé naléhání opustili domov a přešli celou Alagaësii.“

Považuje mě za hrozbu, uvědomil si. *Je ostražitá kvůli tomu, jak jsem dokázal ovlivnit vesničany.* Pokusil se ji odzbrojit: „Mají svůj vlastní rozum, který je vedl. Věděli, že by bylo pošetilé zůstat v údolí."

„Jejich chování jen tak snadno nevysvětlíš, Rorane."

„Co ode mě chceš, paní? Dovolíš mi sloužit, nebo ne? A pokud ano, jak?"

„Tady je má nabídka. Dnes ráno moji kouzelníci objevili směrem na východ průzkumnou jednotku třiadvaceti Galbatorixových vojáků. Posílám tam oddíl pod velením Martlanda Rudovousa, hraběte z Thunu, aby je zlikvidoval a vedle toho sám vyrazil na výzvědy. Pokud souhlasíš, budeš sloužit pod Martlandem. Budeš ho poslouchat a doufejme, že se od něj budeš i učit. On tě zase bude mít pod dohledem a bude mě informovat, zda se podle něj hodíš pro povýšení. Martland je velmi zkušený a jeho úsudku plně důvěřuji. Připadá ti to spravedlivé, Rorane Kladivo?"

„Ano. Jenom se chci zeptat, kdy odjedu a jak dlouho budu pryč?"

„Odjedeš dnes a vrátíš se do čtrnácti dnů."

„Pak tě musím požádat, jestli bys nemohla počkat a poslat mě na jinou výpravu až za pár dní. Rád bych byl tady, až se Eragon vrátí."

„Tvá starost o bratrance je obdivuhodná, ale události běží rychlým tempem a my nemůžeme otálet. Jakmile budu vědět, co je s Eragonem, někdo z Du Vrangr Gata se s tebou spojí a předá ti zprávy, ať už budou dobré, nebo zlé."

Roran přejel palcem po ostrých hranách kladiva a v duchu se snažil sestavit odpověď, která by přiměla Nasuadu změnit názor, a přitom by neprozradila jeho tajemství. Nakonec tu snahu vzdal a smířil se s tím, že odhalí své skutečné důvody. „Máš pravdu. Bojím se o Eragona, ale vím, že zrovna on se o sebe umí postarat sám. Nechci tu zůstat jen proto, abych ho viděl živého a zdravého."

„Tak proč?"

„Protože se s Katrinou chceme vzít a byli bychom rádi, aby obřad vykonal Eragon."

Následovala série ostrých klapnutí, jak Nasuada ťukala prsty o opěrky židle. „Pokud si myslíš, že ti dovolím lenošit, místo abys pomáhal Vardenům, jenom abyste si ty a Katrina mohli užít svatební noc o pár dní dříve, pak se velice mýlíš."

„Je to opravdu naléhavé, paní Temnolovkyně."

Nasuadiny prsty se zastavily ve vzduchu a ona přimhouřila oči. „Jak naléhavé?“

„Čím dříve se vezmeme, tím lepší to bude pro Katrininu čest. Pokud mi rozumíš, pak věz, že bych nikdy nežádal o podobnou laskavost jen kvůli sobě.“

Jak Nasuada naklonila hlavu, po tváři se jí zamihotalo světlo. „Chápu… Proč Eragon? Proč chceš, aby ten obřad vykonal on? Proč ne někdo jiný: třeba někdo ze starších z vaší vesnice?“

„Protože je to můj bratranec a protože je Jezdec. Katrina kvůli mně přišla skoro o všechno – o domov, otce i své věno. Tyhle věci jí nedokážu nahradit, a tak bych jí aspoň chtěl zařídit svatbu, která bude stát za vzpomínku. Nemám zlato ani dobytek a nemohu zaplatit honosnou oslavu, takže musím najít jiný způsob, jak zajistit, aby naše svatba byla nezapomenutelná. A podle mě by nemohlo být nic velkolepějšího, než kdyby nás oddával Dračí jezdec.“

Nasuada mlčela tak dlouho, že Roran začal uvažovat, zda se od něj nečeká, že odejde. Posléze ale promluvila: „Opravdu by to byla čest, kdyby vás oddal Dračí jezdec, ale byl by to také smutný den, kdyby Katrina měla přijmout tvou ruku bez řádného věna. Když jsem žila v Tronjheimu, trpaslíci mě obdarovali spoustou zlata a šperků. Některé jsem už prodala, abych vypomohla Vardenům, ale s tím, co mi zbylo, by se žena mohla ještě po mnoho dalších let oblékat do kožešin a saténu. Dám je Katrině, pokud to přijmeš.“ Roran se neohrabaně uklonil. „Děkuji ti. Jsi nesmírně velkorysá. Nevím, jak ti to budu moci splatit.“

„Odvděčíš se mi tím, že budeš bojovat za Vardeny se stejným zápalem, s jakým jsi bojoval za Carvahall.“

„Budu, to přísahám. Galbatorix bude proklínat den, kdy za mnou poslal ra’zaky.“

„Jsem si jistá, že už ho proklíná. Teď jdi. Můžeš zůstat v táboře, dokud se Eragon nevrátí a neoddá vás s Katrinou, pak ale očekávám, že hned následujícího rána budeš v sedle.“

KRVAVÝ VLK

Takový hrdý muž, pomyslela si Nasuada, když sledovala Rorana, jak odchází z velitelského stanu. *To je zajímavé: jsou si s Eragonem v mnoha směrech tolik podobní, a přesto mají tak zásadně odlišnou povahu. Eragon je možná jedním z nejhrozivějších bojovníků v Alagaësii, ale není to tvrdý nebo krutý člověk. Roran je stvořený z drsnějšího materiálu. Doufám, že mi nikdy nezkříží cestu. Musela bych ho zničit, abych ho zastavila.*

Nasuada si zkontrolovala obvazy. Když se přesvědčila, že jsou stále čisté, zazvonila na Fariku a poslala ji pro jídlo. Poté, co jí komorná jídlo donesla a zase odešla, dala Nasuada znamení Elvě a ta se vynořila z úkrytu za falešným dílcem vzadu ve stanu. Podělily se spolu o dopolední svačinu.

Nasuada strávila dalších pár hodin zkoumáním nejnovějších zpráv o zásobování, zjišťováním, kolik povozů by potřebovala, aby přemístila Vardeny dál na sever, a přičítáním a odečítáním sloupců číslic, které představovaly finance jejího vojska. Poslala zprávy trpaslíkům a urgalům, nařídila kovářům zvýšit výrobu hrotů na kopí, pohrozila Radě starších rozpuštěním – to dělala skoro každý týden – a zabývala se dalšími vardenskými záležitostmi. Pak s Elvou po boku vyrazila do tábora na svém hřebci Rváčovi, aby se setkala s Triannou, která zajala a usilovně vyslýchala příslušníka Černé ruky, Galbatorixovy sítě špehů.

Když s Elvou opustily Triannin stan, Nasuada si všimla nějakého pozdvižení v severní části ležení. Slyšela výkřiky a jásot, pak se mezi stany objevil muž a uháněl přímo k ní. Stráže kolem ní beze slova utvořily těsný kruh, kromě jednoho z urgalů, který se běžci postavil do

cesty a pozvedl kyj. Muž před urgalem zpomalil, zastavil a zadýchaně vykřikl: „Paní Nasuado! Elfové jsou tady! Elfové přišli!“

Na jeden bláznivý, neuvěřitelný okamžik si Nasuada myslela, že muž hovoří o královně Islanzadí a jejím vojsku, ale rychle si uvědomila, že Islanzadí je poblíž Ceunonu a že ani elfové by se nedokázali dostat přes celou Alagaësii za necelý týden. *Musí to být těch dvanáct kouzelníků, které Islanzadí poslala na Eragonovu ochranu.*

„Rychle, mého koně,“ zvolala a luskla prsty. Předloktí ji pálila, když se vyhoupla na Rváče. Čekala jenom tak dlouho, než jí nejbližší urgal podal Elvu, a pak hřebci zabořila paty do slabin. Jeho svaly se pod ní napnuly, když tryskem vyrazil. Sklonila se k jeho krku a směrovala ho uličkou mezi dvěma řadami stanů; cestou jí uhýbali lidé i zvířata a musela přeskočit sud na dešťovou vodu, který stál v cestě. Ti, kdo jí museli uskočit, se očividně necítili dotčeni. Smáli se a utíkali za ní, aby mohli spatřit elfy na vlastní oči.

Když přijela k severnímu vstupu do tábora, sesedly s Elvou z koně a přelétly obzor očima.

„Támhle,“ řekla Elva a ukázala prstem.

Skoro dvě míle od nich se ze skupinky jalovců vynořilo dvanáct vysokých, útlých postav, jejichž siluety se mihotaly v ranním horku. Elfové běželi všichni ve stejném rytmu, tak zlehka a rychle, že jejich nohy nevířily žádný prach, a vypadali, jako by krajinou letěli. Nasuadě přeběhl mráz po zádech. Jejich rychlost byla úchvatná a zároveň nepřirozená. Připomínali jí smečku dravců pronásledujících kořist. Cítila ten samý pocit nebezpečí, jako když v Beorských horách spatřila šrrga, obřího vlka.

„Budí respekt, co?“

Nasuada sebou škubla, když zjistila, že vedle ní stojí Angela. Hněvalo ji a mátlo, že se k ní bylinkářka dokázala tak přikrást. Kéž by ji byla Elva před Angeliným příchodem varovala. „Jak to, že jsi vždycky u toho, když se má stát něco zajímavého?“

„Ech, no, ráda mám přehled o tom, co se děje, a být rovnou na místě bývá mnohem účinnější než čekat, až mi o tom později někdo řekne. Lidé mimo to vždycky vynechávají důležité informace, jako jestli je něčí prsteníček delší než jeho ukazovák, jestli někoho chrání kouzelný štít nebo jestli osel, na kterém jede, nemá náhodou lysinu ve tvaru kohoutí hlavy. V tom se mnou musíš souhlasit, ne?“

Nasuada se zamračila. „Ty nikdy neprozradíš svá tajemství, viď?“

„No, co by z toho vzešlo dobrého? Všichni by byli rozrušení z nějakých žvástů o kouzlech a potom bych byla nucena strávit dlouhé hodiny tím, že bych se to snažila vysvětlit, a nakonec by král Orrin chtěl, aby mi usekli hlavu, a já bych při útěku musela přemoci polovinu tvých kouzelníků. A to za tu námahu nestojí, jestli chceš znát můj názor.“

„Tvoje odpověď nezní moc důvěryhodně. Ale…“

„To jen proto, že jsi moc vážná, paní Temnolovkyně.“

„Ale pověz mi,“ nenechala se odbýt Nasuada, „proč bys chtěla vědět, zda někdo jede na oslu s lysinou ve tvaru kohoutí hlavy?“

„Ach, tohle. Ten člověk, který vlastní toho osla, mě ošidil v kuličkách o tři skleněnky a jeden dost zajímavý úlomek kouzelného křišťálu.“

„Ošidil tebe?“

Angela sešpulila rty, neboť ji ta vzpomínka zjevně podráždila. „Ty kuličky byly záludné. Cvrnkla jsem je k němu, ale on je nahradil sadou svých vlastních, když jsem nedávala pozor… Pořád úplně nechápu, jak mě dokázal podfouknout.“

„Takže jste oba podváděli.“

„Byl to cenný křišťál! Kromě toho, jak můžeš ošidit podvodníka?“

Než Nasuada stačila odpovědět, doklusalo k nim přes tábor šest Temných jestřábů a zaujalo pozice kolem ní. Potlačila odpor, když ucítila horký pach jejich těl. Zápach dvou urgalů byl obzvláště štiplavý. Pak se k ní poněkud nečekaně obrátil kapitán téhle směny, urostlý muž se zahnutým nosem jménem Garven: „Má paní, mohu si s vámi promluvit o samotě?“ Mluvil skrz zaťaté zuby, jako by se snažil ovládnout nějaké silné pohnutí.

Angela s Elvou pohlédly na Nasuadu, aby se ujistily, že mají odejít. Když přikývla, vyrazily směrem k řece Jiet. Jakmile si Nasuada byla jistá, že jsou z doslechu, promluvila, ale Garven ji rázně přehlušil: „K čertu, paní Nasuado, neměla jste nám takhle utéct!“

„Klid, kapitáne,“ odpověděla. „Bylo to celkem bezpečné a já jsem tu musela být včas, abych přivítala elfy.“

Garvenovo brnění zachrastilo, když se udeřil pěstí do nohy. „Celkem bezpečné? Ani ne před hodinou jsme získali důkaz, že Galbatorix stále má mezi námi skryté špehy. Opakovaně se jim daří mezi nás pronikat, a vy si přesto klidně opustíte svůj doprovod a

vyrazíte na místa, kde se může vyskytovat spousta možných vrahů! Zapomněla jste snad na útok v Aberonu nebo jak Dvojčata zabila vašeho otce?“

„Kapitáne Garvene! To už je příliš.“

„Zajdu ještě dál, pokud vás tím ochráním.“

Nasuada si všimla, že elfové už překonali polovinu vzdálenosti, která je dělila od tábora. Byla rozzlobená a toužila tenhle rozhovor rychle ukončit, a tak odsekla: „Mám svou vlastní ochranu, kapitáne.“

Garven přelétl očima k Elvě a řekl: „To jsme si domysleli, paní.“ Následovala odmlka, jako by doufal, že mu sdělí víc. Když stále mlčela, pokračoval: „Pokud jste byla opravdu v bezpečí, pak jsem vás neprávem obvinil z lehkomyslnosti a omlouvám se vám. Ovšem bezpečnost a zdání bezpečnosti jsou dvě různé věci. Abychom my, Temní jestřábi, mohli dobře vykonávat své povinnosti, musíme být ti nejchytřejší, nejtvrdší a nejobávanější bojovníci v zemi a lidé musí *věřit*, že jsme ti nejchytřejší, nejtvrdší a nejobávanější. Musí věřit, že pokud se vás pokusí bodnout nebo zastřelit kuší nebo proti vám použít kouzlo, my je *zastavíme.* Pokud si budou myslet, že mají stejnou šanci vás zabít, jako má myš přemoci draka, pak tu myšlenku mohou rychle zavrhnout jako neproveditelnou a my zabráníme útoku, aniž bychom museli hnout prstem.“

„Nemůžeme bojovat se všemi vašimi nepřáteli, paní Nasuado,“ řekl důrazně Garven. „Na to by byla potřeba armáda. Dokonce ani Eragon by vás nezachránil, kdyby všichni, kdo chtějí vaši smrt, měli odvahu dát průchod své nenávisti. Možná byste přežila stovku nebo i tisíc útoků na svůj život, ale nakonec by byl jeden úspěšný. Jediný způsob, jak se tomu dá zabránit, je přesvědčit většinu vašich nepřátel, že *nikdy* neproniknou přes Temné jestřáby. Naše pověst vás může ochránit stejně spolehlivě jako naše meče a brnění. Proto nám nijak nepomáhá, když vás lidé vidí jezdit na koni bez naší ochrany. Nejspíš jsme tam vzadu vypadali jako banda hlupáků, co se vás horečně snaží dohnat. Protože pokud si nás nevážíte vy, paní, proč by si nás měl vážit kdokoli jiný?“

Garven se přiblížil a ztišil hlas. „Rádi pro vás zemřeme, pokud budeme muset. Žádáme za to jediné, totiž abyste nám umožnila vykonávat naše povinnosti. Celkem vzato, je to jen malá laskavost. A možná přijde den, kdy nám budete vděčná, že tu jsme. Elva je člověk, a tudíž je nespolehlivá, ať už jsou její tajemné síly jakékoli.

Nepřísahala ve starověkém jazyce to, co my, Temní jestřábi. Její náklonnost může být vrtkavá a vy byste měla zvážit, co by se stalo, kdyby se proti vám obrátila. Temní jestřábi vás ale nezradí. Jsme vaši, paní Nasuado, jen a pouze vaši. Tak prosím dovolte Temným jestřábům dělat, co mají… Dovolte nám, abychom vás chránili."

Zpočátku byla Nasuada ke Garvenovým stížnostem netečná, ale jeho výmluvnost a jasné argumenty na ni udělaly dojem. Napadlo ji, že by tohoto muže mohla využít i někde jinde. „Vidím, že mě Jörmundur obklopil bojovníky, kteří mají stejně jako své meče nabroušený i jazyk," řekla s úsměvem.

„Má paní."

„Máš pravdu. Neměla jsem tam tebe a tvé muže nechat a omlouvám se, že jsem to udělala. Bylo to neopatrné a bezohledné. Stále jsem si nezvykla, že mě ustavičně doprovázejí stráže, a někdy zapomínám, že se nemohu pohybovat po okolí volně jako kdysi. Máš mé čestné slovo, kapitáne Garvene, že už se to nebude opakovat. Stejně jako ty ani já nechci pověst Temných jestřábů poškodit."

„Děkuji, má paní."

Nasuada se otočila zpátky k elfům, ale ty právě zakrýval břeh vyschlého řečiště čtvrt míle od tábora. „Tak mě napadá, Garvene, že jsi právě před chvílí možná vymyslel heslo Temných jestřábů."

„Skutečně? Pokud ano, tak si nevzpomínám."

„Ale ano. Řekl jsi ‚nejchytřejší, nejtvrdší a nejobávanější'. To by bylo hezké heslo, i když možná bez toho *a*. Pokud s tím budou ostatní Temní jestřábi souhlasit, měli byste si to nechat od Trianny přeložit do starověkého jazyka a já vám ho nechám vytesat do štítů a vyšít na vaše praporce."

„Jste nanejvýš šlechetná, má paní. Až se vrátíme do našich stanů, proberu tu záležitost s Jörmundurem a dalšími kapitány. Akorát…" Garven se na chvíli odmlčel.

Nasuada odhadla, co ho nejspíš trápí, a řekla: „Máš obavu, že by takové heslo mohlo znít příliš přízemně pro muže tvého postavení, a raději bys něco vznešenějšího, nemám pravdu?"

„Přesně tak, má paní," odvětil s výrazem úlevy.

„To je myslím oprávněná obava. Temní jestřábi představují zástupce Vardenů a při výkonu svých povinností se musí setkávat s významnými osobnostmi všech ras a vrstev. Bylo by politováníhodné, kdybyste vzbuzovali nesprávný dojem… Výborně, nechám to na tobě

a tvých druzích, abyste si vymysleli vhodné heslo. Jistě odvedete skvělou práci.“

V tom okamžiku se z vyschlého řečiště vynořilo dvanáct elfů, a Garven proto znovu zamumlal své díky a ustoupil od vůdkyně Vardenů na uctivou vzdálenost. Nasuada se připravila na významnou návštěvu a dala znamení Angele s Elvou, aby se vrátily.

Když byl hlavní elf ještě několik set metrů od nich, vypadalo to, že je od hlavy až k patě černý jako uhel. Nasuada se nejprve domnívala, že má tmavou pleť jako ona a je oblečený v tmavém šatu, ale jak se přiblížil, uviděla, že má na sobě jenom bederní roušku a pletený látkový pás s váčkem. Zbytek těla měl pokrytý temně modrou srstí, jež se ve slunečních paprscích zdravě leskla. Srst byla v průměru čtvrt palce dlouhá – tvořila hladký, poddajný povrch, na kterém byl zřetelný pohyb elfových svalů. Na kotnících a spodních stranách předloktí však měla srst dva palce a mezi lopatkami vytvářela načepýřenou hřívu, vysokou na šířku dlaně a svažující se do špice podél páteře až ke kříži. Čelo měl zastíněné zubatou ofinou a z konců špičatých uší mu vyrážely kočičí štětiny, ale jinak byla srst na jeho tvářích tak krátká a hladká, že ji prozrazovala pouze její barva. Oči měl jasně žluté. Místo nehtů mu z každého prostředníčku vystupoval dráp. A když zpomalil a zastavil před ní, Nasuada zaznamenala, že ho obklopuje zvláštní vůně: slané pižmo připomínající suché jalovcové dřevo, naolejovanou kůži a kouř. Byl to tak silný pach a tak výrazně mužský, že jí vzrušením po kůži přeběhlo střídavě horko, mráz a husí kůže. Začervenala se a byla ráda, že to na ní není znát.

Ostatní elfové se více podobali jejímu očekávání. Měli podobnou stavbu těla a pleť jako Arya a na sobě krátké tuniky temně oranžové a borově zelené barvy. Polovina z nich byli muži, polovina ženy. Všem splývaly na záda havraní vlasy, kromě dvou žen, jejichž kadeře připomínaly světlo hvězd. Nebylo možné určit jejich věk, protože tváře měli hladké a bez vrásek. Kromě Aryi to byli první elfové, se kterými se Nasuada osobně setkala, a proto byla zvědavá, zda je Arya typickou představitelkou své rasy.

Elf stojící v čele skupiny se dotkl rtů dvěma prsty a uklonil se, stejně jako jeho společníci, a poté zkroutil pravou ruku na prsou a řekl: „Zdravím tě a blahopřeji, Nasuado, dcero Ažihada. Atra esterní onto thelduin.“ Měl výraznější přízvuk než Arya: zpěvavá intonace dodávala jeho slovům melodičnost.

„Atra du evarínya ono varda," odpověděla Nasuada, jak ji naučila Arya.

Elf se usmál a odkryl překvapivě ostré zuby. „Jsem Blödhgarm, syn Krásné Ildrid." Postupně představil ostatní elfy a teprve pak pokračoval: „Přinášíme ti radostné zprávy od královny Islanzadí. Včera v noci se našim kouzelníkům podařilo zničit bránu Ceunonu. Právě v tuto chvíli naše oddíly postupují ulicemi k věži, ve které se zabarikádoval Lord Tarrant. Pár jedinců ještě vzdoruje, ale město padlo a brzy budeme mít nad Ceunonem plnou kontrolu."

Nasuadiny stráže a shromáždění Vardenové při těchto zprávách propukli v jásot. Ona se z vítězství také radovala, ale pak její slavnostní náladu zkalil pocit neblahé předtuchy a neklidu, když si představila, jak elfové – zvláště tak mocní jako Blödhgarm – vpadají do lidských obydlí. *Jaké nadpozemské síly jsem to rozpoutala?* uvažovala. „To jsou opravdu dobré zprávy," řekla, „a velmi ráda je slyším. Obsazený Ceunon nás posouvá o hodně blíž k Urû'baenu, a tedy i ke Galbatorixovi a k naplnění našich cílů." Trochu důvěrnějším hlasem dodala: „Věřím, že královna Islanzadí bude k obyvatelům Ceunonu mírná, zvláště k těm, kteří nijak nemilují Galbatorixe, ale chybí jim prostředky nebo odvaha se Království postavit."

„Královna Islanzadí je laskavá a milosrdná ke svým poddaným, i když nejsou jejími poddanými dobrovolně, ale pokud se nám někdo opováží vzdorovat, smeteme ho jako suché listí před podzimní bouří."

„Od rasy tak staré a mocné, jako je ta vaše, bych ani nic jiného nečekala," odpověděla Nasuada. Když několika dalšími zdvořilými a stále banálnějšími frázemi vyhověli požadavkům slušnosti, Nasuada považovala za vhodné promluvit o důvodu elfské návštěvy. Nařídila shromážděnému davu, aby se rozešel, a pak pravila: „Vaším posláním zde, jak jsem pochopila, bude ochraňovat Eragona se Safirou. Mám pravdu?"

„Ano, Nasuado Svit-kona. A víme, že Eragon je stále na území Království, ale že se brzy vrátí."

„Víte také, že ho Arya odešla hledat a že teď cestují spolu?"

Blödhgarm zastříhal ušima. „O tom jsme také dostali zprávu. Není dobré, že se oba nacházejí v takovém nebezpečí, ale doufejme, že se jim nepřihodí nic zlého."

„Co tedy hodláte dělat? Vyhledáte je a doprovodíte je zpátky k Vardenům? Nebo zůstanete a budete věřit, že se Eragon s Aryou dokáží sami ubránit Galbatorixovým přisluhovačům?“

„Zůstaneme jako tvoji hosté, Nasuado, dcero Ažihada. Eragon s Aryou se neocitnou v nebezpečí, dokud budou cestovat v Království nepovšimnuti. Připojit se k nim by naopak mohlo snadno přitáhnout nežádoucí pozornost. Za těchto okolností se zdá nejlepší vyčkat tady, kde můžeme ještě být užiteční. Galbatorix nejspíš udeří právě zde, na Vardeny, a pokud to udělá a znovu se objeví Trn s Murtaghem, Safira bude potřebovat naši pomoc, aby je zahnala.“

Nasuadu to překvapilo. „Eragon říkal, že patříte mezi nejsilnější kouzelníky vaší rasy, ale skutečně byste dokázali zkřížit plány tomu prokletému páru? Stejně jako Galbatorix i oni mají mnohem větší síly než obyčejní Jezdci.“

„Pokud nám pomůže Safira, tak ano, věříme, že se můžeme Trnovi s Murtaghem vyrovnat, nebo je dokonce přemoci. Víme, čeho byli Křivopřísežníci schopni, a i když Galbatorix dal pravděpodobně Trnovi s Murtaghem větší moc, než jakou měl kterýkoli z Křivopřísežníků, jistě nejsou tak silní jako on sám. Alespoň v tomto ohledu můžeme těžit z jeho strachu ze zrady. A ani tři Křivopřísežníci dohromady by nemohli přemoci nás všech dvanáct a draka. Tudíž věříme, že se ubráníme všem kromě Galbatorixe.“

„To je povzbudivé. Od chvíle, co Murtagh porazil Eragona, přemýšlím o tom, zda bychom se neměli stáhnout a skrýt, dokud Eragon nezesílí. Ty jsi mě však přesvědčil, že máme jistou naději. Možná netušíme, jak zabít samotného Galbatorixe, ale dokud nerozbijeme brány jeho pevnosti v Urû’baenu nebo dokud se nerozhodne vyletět na Šruikanovi a postavit se nám na bitevním poli, nic nás nezastaví.“ Odmlčela se. „Nedals mi žádný důvod, abych ti nevěřila, Blödhgarme, ale než vstoupíš do našeho tábora, musím tě požádat, abys dovolil jednomu z mých lidí, aby se dotkl vašich myslí a potvrdil, že jste skutečně elfové a ne lidé, které sem v přestrojení poslal Galbatorix. Mrzí mě, že vás musím požádat o něco takového, ale dostali se mezi nás špioni a zrádci a neodvažujeme se přijmout vás nebo kohokoli jiného jen na základě důvěry. Nechci vás urazit, ale válka nás naučila, že jsou tahle opatření nezbytná. Jistě mé důvody pochopíte právě vy, kteří jste obestřeli celou listnatou plochu Du Weldenvarden ochrannými kouzly. Takže se ptám, souhlasíte s tím?“

Když Blödhgarm promluvil, oči mu blýskaly a špičaté zuby se mu znepokojivě zaleskly: „Z větší části jsou stromy v Du Weldenvarden jehličnaté, ne listnaté. Prověřte si nás, jestli musíte, ale varuji tě: ať už tenhle úkol přidělíš komukoli, měl by si dávat veliký pozor, aby se neponořil příliš hluboko do našich myslí, jinak by mohl přijít o rozum. Pro smrtelníka je nebezpečné potulovat se mezi našimi myšlenkami. Může se snadno ztratit a pak se nedokáže vrátit do svého těla. Ani vám nemůžeme zpřístupnit svá tajemství.“

Nasuada to varování pochopila. Elfové by zničili každého, kdo by se odvážil do zakázaného území. „Kapitáne Garvene,“ řekla.

Garven vykročil vpřed s výrazem muže, který má těsně před popravou. Stanul naproti Blödhgarmovi, zavřel oči a silně se zamračil, zatímco vyhledával Blödhgarmovo vědomí. Nasuada skousla vnitřní stranu rtu. Když byla ještě dítě, jednonohý muž jménem Hargrove ji učil, jak skrývat své myšlenky před telepaty a jak zatarasit a odrazit bodavá kopí myšlenkového útoku. V obou těchto dovednostech vynikala, a ačkoli se jí nikdy nepovedlo spojit se s vědomím druhého člověka, byla důkladně obeznámena s potřebnými postupy. Proto chápala, jak obtížný a choulostivý je Garvenův úkol. A tentokrát byl ještě těžší vzhledem k zvláštní povaze elfů.

Angela se k Nasuadě naklonila a zašeptala: „Měla jsi nechat mě, abych prověřila elfy. Bylo by to bezpečnější.“

„Možná,“ připustila Nasuada. Přes veškerou pomoc, kterou bylinkářka jí a Vardenům poskytovala, se cítila nesvá, když se na ni měla spoléhat v oficiálních záležitostech.

Několik dalších okamžiků Garven pokračoval ve svém úsilí, ale pak prudce otevřel oči a zalapal po dechu. Na krku a po tvářích mu naskákaly skvrny a zornice se mu rozšířily, jako by byla noc. Naproti tomu Blödhgarm vypadal nevzrušeně. Srst měl hladkou, dech pravidelný a koutky úst mu pocukával lehký pobavený úsměv.

„Inu?“ zeptala se Nasuada.

Garvenovi jako by chvíli trvalo, než uslyšel její otázku. Pak statný kapitán se zahnutým nosem prohlásil: „Není to člověk, má paní. O tom nepochybuji. Naprosto bez pochyb.“

Byla potěšená a znepokojená zároveň, protože Garven jí odpovídal jakoby odněkud z velké dálky, ale nakonec řekla: „Výborně. Pokračuj.“ Garven pak potřeboval na prověření každého dalšího elfa stále méně času, takže u toho úplně posledního nestrávil víc než pár

vteřin. Nasuada ho celou dobu bedlivě sledovala a viděla, jak mu zbělely prsty a odkrvily se a kůže na spáncích se mu propadla do lebky jako ušní bubínky žáby, takže vypadal jako někdo, kdo plave hluboko pod vodou.

Když Garven dokončil úkol, vrátil se na své místo vedle Nasuady. Stal se z něj úplně někdo jiný, pomyslela si. Jeho někdejší odhodlání a prudkost povadly a on se změnil v zasněného náměsíčníka. Ačkoli na ni hleděl, když se ho ptala, zda se cítí dobře, a odpověděl velmi vyrovnaným tónem, měla pocit, jako by byl myšlenkami velice daleko a loudal se po prašných, sluncem ozářených mýtinách kdesi v tajemném elfském lese. Nasuada doufala, že se brzy vzpamatuje. Pokud ne, požádá Eragona nebo Angelu, nebo možná oba dva, aby se o něj postarali. Rozhodla se, že dokud se jeho stav nezlepší, neměl by už sloužit jako aktivní člen Temných jestřábů. Jörmundur mu dá nějakou lehčí práci, aby nemusela pociťovat vinu za to, že mu přivodila nějaké další zranění, a aby se aspoň mohl těšit ze světů, které mu zanechalo jeho spojení s elfy.

Nasuadu tato ztráta roztrpčila a zlobila se sama na sebe, na elfy i na Galbatorixe a Království, kvůli nimž došlo k této oběti. Jen s obtížemi udržela jazyk na uzdě a zachovala dobré způsoby. „Když jsi mluvil o nebezpečí, Blödhgarme, mohl ses zmínit, že dokonce i ti, kdo se do svého těla vrátí, nevyjdou zcela bez újmy.“

„Má paní, jsem v pořádku,“ zvolal Garven. Jeho ujištění však bylo tak chabé a nepřesvědčivé, že si ho sotvakdo všiml, a jenom posílilo Nasuadin hněv.

Srst na Blödhgarmově šíji se zavlnila a ztvrdla. „Pokud jsem se prve nevyjádřil jasně, pak se omlouvám. Ale nedávej nám tuto věc za vinu; nemůžeme si pomoci. A nedávej vinu ani sobě, protože žijeme v časech nedůvěry. Dovolit nám, abychom prošli bez kontroly, by z tvojí strany bylo nedbalé. Je škoda, že taková nepříjemná nehoda pokazila toto historické setkání elfů a lidí, ale aspoň teď můžete být klidní, že jste prověřili náš původ a že jsme těmi, kým se zdáme být: elfy z Du Weldenvarden.“

Nasuadu zaplavil čerstvý oblak jeho pižma, a i když byla rozlícená, celá se uvolnila a zmocnily se jí myšlenky na loubí zahalená hedvábím, poháry třešňového vína a truchlivé trpasličí písně, které se často rozléhaly prázdnými chodbami Tronjheimu. Trochu duchem nepřítomná řekla: „Mrzí mě, že tu není Eragon nebo Arya, protože ti

by bývali mohli nahlédnout do vaší mysli beze strachu, že přijdou o rozum.“

Znovu podlehla prostopášné přitažlivosti Blödhgarmovy vůně a představovala si, jaké by to bylo projet rukama jeho hřívou. Vzpamatovala se, teprve když ji Elva zatahala za levou ruku, přinutila ji se sehnout a přiložila ucho blízko k jejím ústům. Tlumeným, drsným hlasem jí Elva pošeptala: „Jablečník. Soustřeď se na chuť jablečníku.“

Nasuada si vzala její radu k srdci a vybavila si rok starou vzpomínku, kdy během jedné z hostin krále Hrothgara jedla jablečníkové bonbóny. Jakmile pomyslela na štiplavou chuť bonbónu, vyschlo jí v ústech a svůdné účinky Blödhgarmova pižma pominuly. Pokusila se zakrýt svoji nesoustředěnost tím, že řekla: „Moje malá společnice se diví, proč jsi tak jiný než ostatní elfové. Musím připustit, že by mě to také zajímalo. Vypadáš jinak, než bychom u tvé rasy čekali. Byl bys tak laskavý a prozradil nám důvod svých *zvířecích* rysů?“

Blödhgarm pokrčil rameny a po jeho srsti přejela blýskavá vlna. „Tahle podoba mě těší,“ řekl. „Někdo píše básně o slunci a měsíci, jiní pěstují květiny, budují velké stavby nebo skládají hudbu. I když oceňuji tyto formy umění, jsem přesvědčený, že skutečnou krásu představuje vlčí tesák, kožešina lesní kočky, oko orla. Proto jsem jejich rysy sám přijal. Za dalších sto let možná ztratím zájem o suchozemská zvířata a namísto toho usoudím, že vše dobré ztělesňují mořští tvorové, a pokryji se šupinami, proměním své ruce v ploutve a nohy v ocas, zmizím pod hladinou a nikdo už mě v Alagaësii nikdy neuvidí.“

Pokud si dělal legraci, jak Nasuada předpokládala, nedal to nijak najevo. Právě naopak – byl tak vážný, že si nebyla jistá, zda se jí nevysmívá. „Nanejvýš zajímavé,“ odvětila. „Doufám, že tě nutkání stát se rybou nepostihne v blízké budoucnosti, protože tě potřebujeme zde na souši. Ovšem pokud by si Galbatorix chtěl podmanit i žraloky a tresky, pak by se kouzelník, který dokáže dýchat pod vodou, mohl hodit.“

Bez varování se všech dvanáct elfů rozesmálo čistým, zvonivým smíchem a v okruhu jedné míle začali zpívat ptáci. Zvuk jejich smíchu byl jako voda dopadající na křišťál. Nasuada se proti své vůli usmála a na okolních tvářích svých stráží viděla podobné výrazy. Dokonce i dva urgalové jako by pookřáli radostí. A když elfové utichli a svět znovu

zevšedněl, Nasuada pocítila smutek nad ztraceným snem. Oči se jí na pár okamžiků zamlžily slzami a pak byly pryč i ony.

Blödhgarm se poprvé usmál, a jak odhalil své zuby, byl krásný a současně děsivý: „Bude mi ctí sloužit spolu s ženou tak inteligentní, schopnou a vtipnou, jako jsi ty, paní Nasuado. Jednoho dne, až ti to povinnosti dovolí, bych tě rád naučil naši hru s runami. Byla bys úžasný protivník, tím jsem si jistý."

Náhlý obrat v elfově chování jí připomněl, že trpaslíci občas popisovali elfy slovem *rozmarní.* Jako dívce jí takový popis připadal celkem nevinný – posilovalo to v ní představu elfů jako bytostí, které přelétají od jednoho potěšení k druhému, jako motýli v květinové zahradě – teď ale poznala, že trpaslíci měli ve skutečnosti na mysli něco jiného: *Pozor! Pozor, protože nikdy nevíš, co elf udělá.* Smutně si povzdechla nad vyhlídkou, že se bude muset potýkat s další skupinou bytostí, které ji chtějí ovládat kvůli svým vlastním zájmům. *Je život vždycky tak složitý?* uvažovala. *Nebo si to dělám sama?*

Z nitra tábora se k nim na koni blížil král Orrin v čele obrovské kolony šlechticů, dvořanů, vyšších i nižších důstojníků, pomocníků, sluhů, ozbrojenců a spousty dalších, které se Nasuada ani neobtěžovala určovat, zatímco ze západu viděla rychle klesat Safiru s roztaženými křídly. Aby elfy připravila na hlasité tlachání, které se blížilo, řekla: „Může trvat pár měsíců, než budu mít příležitost přijmout tvou nabídku, Blödhgarme, ale cením si jí. Ráda se po celodenní práci rozptýlím hrou. Avšak prozatím musím tohle potěšení odložit. Za chvíli na vás dopadne celá tíha lidského společenství. Měli byste se připravit na lavinu jmen, otázek a žádostí. My lidé jsme velmi zvědaví a žádný z nás dosud nikdy neviděl tolik elfů pohromadě."

„Jsme na to připraveni, paní Nasuado," ujistil ji Blödhgarm.

Zatímco se družina krále Orrina kvapem blížila a Safira se chystala k přistání, takže vítr, který svými křídly zvířila, ohýbal trávu, Nasuadina poslední myšlenka byla: *Ach, bože. Budu muset dát Blödhgarma hlídat celým praporem, aby ho ženy v tábore neroztrhaly na kusy. A ani to by možná nevyřešilo problém!*

SLITOVÁNÍ, DRAČÍ JEZDČE

Odpoledne následujícího dne poté, co opustili Eastcroft, před sebou Eragon vycítil jednotku patnácti vojáků.

Zmínil se o tom Arye a ona přikývla. „Také jsem si jich všimla.“ Ani jeden z nich nahlas nevyslovil žádné obavy, ale Eragonovi se sevřel žaludek a viděl, jak se Arya urputně mračí.

Krajina kolem nich byla otevřená a rovinatá a nedalo se v ní nikde ukrýt. Již dříve narazili na skupiny vojáků, ale vždy byli ve společnosti dalších pocestných. Teď kráčeli sami po málo využívané cestě.

„Mohli bychom pomocí kouzla vykopat díru, vršek zakrýt křovím a schovat se do ní, dokud neodejdou,“ navrhl Eragon.

Arya zakroutila hlavou, aniž by zvolnila tempo jejich běhu. „Co bychom udělali s přebytečnou hlínou? Mysleli by si, že objevili největší jezevčí doupě na světě. Také bych raději šetřila síly na další cestu.“

Eragon zabručel. *Nevím, kolik dalších mil ještě zvládnu.* Nebyl zadýchaný, ale vytrvalý běh a chůze ho zmáhaly. Bolela ho kolena, kotníky měl namožené, levý palec na noze měl červený a napuchlý a na patách mu vyrážely další puchýře, přestože si chodidla pevně ovázal. Předchozí noci si vyléčil několik nejbolavějších míst, čímž se mu sice hodně ulevilo, ale kouzla ještě zhoršila jeho únavu.

Půl hodiny předtím, než Eragon dokázal ve spodní části žlutého mraku rozeznat obrysy mužů a koní, byl vojenský oddíl vidět jen jako obláček prachu. Protože s Aryou měli bystřejší zrak než většina lidí, nebylo pravděpodobné, že by je jezdci mohli vidět na takovou dálku, a tak dalších deset minut ještě běželi. Pak zastavili. Arya si z ruksaku vytáhla sukni a ovázala si ji kolem kamaší, ve kterých běžela, a Eragon

si do svého batohu schoval Bromův prsten a pomazal si pravou dlaň hlínou, aby skryl stříbřitou gedwëy ignasia. Znovu se vydali na cestu a pomalu se ploužili se svěšenou hlavou a shrbenými rameny. Jestli všechno půjde dobře, vojáci usoudí, že potkali jen další dva uprchlíky, říkal si Eragon.

Ačkoli cítil dunění blížících se kopyt a slyšel křik mužů na koních, trvalo skoro ještě hodinu, než se na obrovské planině obě skupiny potkaly. Když se to stalo, Eragon s Aryou sešli z cesty a stáli s očima zabodnutýma do země. Eragon letmo zahlédl koňské nohy, jak kolem nich proklusalo prvních pár jezdců, ale pak se vznesl dusivý prach a zakryl zbytek oddílu. Prach ve vzduchu byl tak hustý, že Eragon musel zavřít oči. Bedlivě naslouchal a počítal, dokud si nebyl jistý, že už je minula víc než polovina oddílu. *Nehodlají se obtěžovat tím, aby se nás na něco vyptávali!* pomyslel si.

Jeho radost však netrvala dlouho. O chvíli později někdo ve zvířeném prachu vykřikl: „Roto, zastavit!“ Začalo se ozývat samé *Prrr, Stát* a *Hej*, jak patnáct mužů přemlouvalo své koně, aby utvořili kruh kolem dvou pocestných. Než vojáci dokončili manévr a vzduch se vyčistil, Eragon shrábl ze země velký kámen a znovu se narovnal.

„Nehýbej se!“ sykla Arya.

Zatímco Eragon čekal, až jim vojáci prozradí své úmysly, snažil se uklidnit rozbušené srdce tím, že si v duchu odříkával historku, kterou si s Aryou vymysleli, aby vysvětlili, co pohledávají tak blízko u hranic Surdy. Nedařilo se mu to, protože navzdory své síle, výcviku, vítězným bitvám a půltuctů ochranných kouzel zůstávalo jeho tělo přesvědčené, že ho vzápětí čeká zranění nebo smrt. Vnitřnosti se mu svíraly, hrdlo se mu stáhlo a nohy měl nejisté a roztřesené. – *No tak, poper se s tím!* poručil si v duchu. Toužil něco rukama roztrhnout, jako by tím mohl uvolnit napětí, které se v něm hromadilo, ale to nutkání jen zvýšilo jeho úzkost, protože se neopovážil pohnout. Zklidnila ho jedině Aryina přítomnost. Raději by si usekl ruku, než by dopustil, aby ho považovala za zbabělce. A ačkoli to byla mocná bojovnice, stále cítil touhu ji chránit.

Znovu se ozval hlas, který nařídil oddílu zastavit. „Ukažte mi oba obličej.“ Eragon zvedl hlavu a před sebou uviděl muže sedícího na grošákovi, s rukama v rukavicích složenýma na hrušce sedla. Na horním rtu vojákovi vyrážel obrovský kudrnatý knír, který od koutků úst pokračoval dobrých devět palců oběma směry a ostře kontrastoval s

rovnými vlasy, které mu splývaly na ramena. Eragona mátlo, jak takový obrovský kus vymodelovaných vousů může držet tvar, zvlášť když je matný a bez lesku a očividně nebyl napuštěný teplým včelím voskem.

Ostatní vojáci namířili kopí proti Eragonovi s Aryou. Byli tak špinaví, že ani nebyly vidět plameny vyšité na jejich tunikách.

„Takže," řekl muž a jeho knírek se zahoupal jako neseřízené váhy. „Kdo jste? Kam jdete? A co pohledáváte na králově území?" Pak mávl rukou. „Ne, neobtěžujte se s odpovědí. Na tom nesejde. Dnes na ničem nezáleží. Svět se řítí do záhuby a my marníme čas vyslýcháním rolníků. Pche! Pověrčivá havěť, která se honí z místa na místo, požírá všechny zásoby jídla v zemi a množí se strašlivou rychlostí. Na půdě mojí rodiny poblíž Urû'baenu bychom nechali takové jako vy zbičovat, kdybyste se jen tak bez povolení potulovali, a pokud bychom zjistili, že jste okradli svého pána, no, tak bychom vás pověsili. Ať už mi chcete říct cokoli, budou to lži. Vždycky jsou to lži…"

„Co to máš v tom svém ruksaku, co? Jídlo a přikrývky, ano, ale možná i pár zlatých svícnů, co? Stříbrné nádobí ze zamčené truhlice? Tajné dopisy pro Vardeny? Co? Kočka vám ukousla jazyk? No, brzy tu věc vyřídíme. Langwarde, buď tak laskavý a mrkni se, jaké poklady se skrývají v tom batohu."

Eragon se zapotácel dopředu, když ho jeden z vojáků praštil násadou kopí do zad. Zabalil své brnění do kousků látky, aby se dílce nedotýkaly. Hadříky však byly příliš tenké, aby zcela pohltily sílu nárazu a ztlumily zacinkání kovu.

„Oho!" zvolal muž s knírkem.

Voják popadl Eragona zezadu, rozvázal jeho ruksak, vytáhl z něj kroužkové brnění a zvolal: „Podívejte, pane!"

Muž s knírkem se potěšeně zazubil. „Brnění! A navíc kvalitní výroby. Velmi kvalitní, řekl bych. No, *jste* samé překvapení. Hodláte se přidat k Vardenům, co? Hodláte se dopustit vlastizrady a buřičství, mmh?" Jeho výraz zhořkl. „Nebo jsi jedním z těch, co obvykle špiní jméno poctivých vojáků? Pokud ano, jsi ten nejneschopnější žoldák! Vždyť ani nemáš zbraň. Bylo pro tebe příliš těžké uříznout si hůl nebo kyj, co? No, jak je to? Odpověz!"

„Ne, pane."

„Ne, pane? Nejspíš tě to ani nenapadlo. Škoda, že musíme přijímat takové zabedněné ubožáky, ale k tomu nás donutila tahle zatracená válka, žebrat o zbytky.“

„Přijímat kam, pane?“

„Mlč, ty drzý darebáku! Nikdo ti nedovolil promluvit!“ Muž zagestikuloval, až se mu knírek zachvěl. Eragonovi se před očima roztančily hvězdičky, když ho voják stojící za ním uhodil do hlavy. „Ať už jsi zloděj, zrádce, žoldák nebo pouhý hlupák, skončíš vždycky stejně. Jakmile složíš přísahu věrnosti, nebudeš mít na výběr: budeš muset poslouchat Galbatorixe a ty, kdo ho zastupují. Jsme první vojsko v dějinách, které nemá zběhy a rebely. Žádné bezduché tlachání, co bychom měli dělat. Jenom příkazy, jasné a přímé. I ty se přidáš k naší věci a budeš mít výsadu pomáhat vybudovat velkolepou budoucnost, kterou předpověděl náš král. Co se týče tvé půvabné společnice, jsou jiné způsoby, jak může být Království k užitku, co? Teď je svažte!“

V tu chvíli Eragon jasně věděl, co má udělat. Ohlédl se a zjistil, že Arya už se na něj dívá tvrdým, jasným pohledem. Jednou mrkl. Ona mrkla nazpátek. Sevřel prsty kolem kamene.

Většina vojáků, s nimiž Eragon bojoval na Hořících pláních, měla jisté základní ochrany, které je měly chránit před kouzly, a předpokládal, že tito muži budou vybaveni podobně. Byl si jistý, že by dokázal zlomit nebo obejít jakákoli kouzla, která Galbatorixovi kouzelníci vymysleli, ale to by vyžadovalo víc času, než měl teď. Napřáhl tedy paži a trhnutím zápěstí mrštil kámen po muži s knírkem.

Kámen veliteli prorazil bok helmy.

Než vojáci stačili zareagovat, Eragon se otočil, vytrhl kopí z rukou muži, který ho dosud trýznil, a srazil ho jeho vlastní zbraní z koně. Když muž přistál na zemi, Eragon mu probodl srdce a hrot kopí se při tom zlomil o ocelové pláty vojákovy kazajky. Eragon kopí vytáhl a uskočil dozadu tak, že měl tělo vodorovně se zemí a těsně se tím vyhnul sedmi kopím, která nad ním během pádu proletěla.

V okamžiku, kdy Eragon vymrštil kámen, se Arya odrazila od boku nejbližšího koně, vyskočila ze třmene do sedla a kopla do hlavy vojáka, který v něm byl usazený. Odletěl víc než deset metrů daleko. Pak skákala z jednoho koně na druhého a kanonáda jejích smrtících úderů působila jako přehlídka ladnosti a obratnosti.

Eragon dopadl na zem a do břicha se mu zarylo ostré kamení. Zašklebil se a vyskočil na nohy. Stáli proti němu čtyři vojáci s

tasenými meči, kteří právě sesedli z koní. Vrhli se na něj. Uskočil doprava, a jak první voják máchl mečem, chytil jej za zápěstí a udeřil ho do podpaží. Muž se zhroutil a zůstal ležet. Další dva protivníky Eragon odstranil tak, že jim zakroutil hlavou, až jim zlomil vaz. Čtvrtý voják se na něj hnal s vysoko zdviženým mečem a byl už tak blízko, že se mu Eragon nedokázal vyhnout.

Udělal tedy to jediné, co mu zbývalo: vší silou ho udeřil do hrudi. Když jeho pěst dopadla muži na prsa, vystříkl pramínek krve a potu. Ta rána vojákovi udělala díru do žeber a odhodila ho čtyři metry daleko, kde dopadl do trávy na jinou mrtvolu.

Eragon oddechoval, předklonil se a držel si pulsující ruku. Měl vykloubené čtyři prsty a skrz potrhanou kůži mu vykukovaly bílé chrupavky. *Zatraceně*, pomyslel si při pohledu na horkou krev proudící z ran. Prsty se odmítaly pohnout, přestože jim to nařídil. Pochopil, že ruka bude k ničemu, dokud si ji nebude moci vyléčit. V obavě z dalšího útoku se rozhlédl po Arye a zbývajících vojácích.

Koně se rozutekli. Naživu zůstali jenom tři vojáci. Kus od něj s dvěma z nich zápasila Arya, zatímco ten třetí a poslední prchal pryč po silnici. Eragon posbíral všechny síly a rozběhl se za ním. Jak se k němu blížil, muž začal žadonit o slitování, sliboval, že o tom masakru nikomu neřekne, a zvedal ruce, aby ukázal, že je má prázdné. Když už ho měl Eragon na dosah ruky, muž uhnul na stranu a o pár kroků později opět změnil směr a poskakoval krajinou tam a zpátky jako vyplašený zajíc. Celou dobu dál prosil a po tvářích mu stékaly slzy. Říkal, že je příliš mladý na to, aby zemřel, že se ještě musí oženit a mít dítě, že bude chybět svým rodičům a že byl donucen vstoupit do armády a tohle byla teprve jeho pátá výprava – a proč by ho nemohl Eragon pustit? „Co proti mně máš?“ vzlykal. „Dělal jsem jen to, co jsem musel. Jsem dobrý člověk!“

Eragon se zarazil a přinutil se říci: „Nestačíš našemu tempu. A nemůžeme tě tu ani nechat – chytíš si koně a zradíš nás.“

„Ne, nezradím!“

„Lidé se budou vyptávat, co se tu stalo. Tvoje přísaha Galbatorixovi a Království ti nedovolí lhát. Je mi líto, ale nevím, jak tě zbavit té přísahy, leda…“

„Proč to děláš? Jsi nestvůra!“ vřískal muž. S výrazem čiré hrůzy se pokusil proběhnout kolem Eragona a vrátit se na silnici. Po třech metrech ho Eragon předehnal a zatímco muž stále plakal a žádal o

slitování, omotal mu levou ruku kolem krku a stiskl. Když sevření uvolnil, voják padl mrtvý k zemi.

Eragon zíral dolů na ochablou tvář a ucítil na jazyku hořkost. *Kdykoli zabíjíme, zabijeme i kousek něčeho v nás*, napadlo ho. Roztřesený směsicí leknutí, bolesti a odporu k sobě samému se vydal zpátky k místu, kde boj začal. Arya klečela vedle nějakého těla a omývala si ruce a paže vodou z cínové čutory jednoho z vojáků.

„Jak je možné, že jsi mohl zabít toho muže, ale nedokázal jsi vztáhnout ruku na Slouna?“ zeptala se Arya. Vstala a zpříma na něj pohlédla.

Unaveně pokrčil rameny. „Znamenal pro nás hrozbu. Sloun ne. Není to jasné?“

Arya chvíli mlčela. „Mělo by, ale není… Stydím se, že mě o morálce poučuje někdo, kdo má o tolik méně zkušeností. Možná jsem byla příliš sebejistá… příliš přesvědčená o svých vlastních rozhodnutích.“

Eragon ji slyšel mluvit, ale slova skoro nevnímal, když přejížděl očima po mrtvolách všude kolem. *Tak v tohle se proměnil můj život?* uvažoval. *Nekonečná rada bitev?* „Cítím se jako vrah.“

„Chápu, jak je to těžké,“ řekla Arya. „Ale pamatuj si, Eragone, že jsi zažil jen zlomek toho, co obnáší být Dračím jezdcem. Nakonec, až tahle válka skončí, uvidíš, že tvoje povinnosti neznamenají jenom násilí. Jezdci nebyli pouze válečníci, byli to i učitelé, léčitelé a učenci.“

Eragonovy čelisti na okamžik ztuhly. „Proč bojujeme s těmi muži, Aryo?“

„Protože stojí mezi námi a Galbatorixem.“

„Pak bychom měli najít způsob, jak na Galbatorixe zaútočit přímo.“

„Taková možnost neexistuje. Nemůžeme pochodovat do Urû’baenu, dokud neporazíme jeho armádu. A nemůžeme vstoupit do jeho hradu, dokud nezneškodníme nástrahy, které kolem sebe téměř sto let rozprostíral.“

„Musí existovat nějaký způsob,“ zamumlal. Zůstal stát na místě a sledoval, jak Arya kus popošla a zvedla kopí. Když položila špičku kopí pod bradu zavražděnému vojákovi a zarazila mu ji do lebky, Eragon k ní doběhl a odstrčil ji od mrtvoly. „Proč to děláš?“ vykřikl.

Arya se na něj zlobně podívala. „Odpustím ti jenom proto, že jsi rozrušený a necítíš se ve své kůži. Mysli, Eragone! Teď není čas tě rozmazlovat. Proč je asi tohle nutné?“

Odpověď se mu vynořila před očima téměř okamžitě a on neochotně přiznal: „Pokud to neuděláme, Království si všimne, že většinu mužů někdo zabil holýma rukama.“

„Přesně tak! Něco takového dokáží pouze elfové, Jezdci a Kullové. A protože i hlupák by si mohl spočítat, že tohle není práce Kulla, brzy by poznali, že se pohybujeme v téhle oblasti, a za necelý den by nám Trn s Murtaghem létali nad hlavou.“ Ozvalo se vlhké mlasknutí, když vytáhla kopí z těla. Podala mu ho a držela je ve vzduchu tak dlouho, dokud je nepřijal. „Připadá mi to stejně odporné jako tobě, takže bys také mohl být trochu k užitku a pomoci mi.“

Eragon přikývl. Pak Arya sebrala meč a společně se vydali upravit místo boje tak, aby se zdálo, že vojáky povraždil oddíl obyčejných bojovníků. Byla to příšerná práce, ale šlo jim to rychle, protože oba přesně věděli, jaký druh ran by vojáci měli mít, aby to působilo přesvědčivě, a ani jeden z nich se tu nechtěl zbytečně zdržovat. Když přišli k muži, kterému Eragon roztříštil hrudník, Arya si povzdechla: „Tohle zranění jen tak nezamaskujeme. Budeme ho muset nechat tak, jak je, a doufat, že si lidé pomyslí, že na něj skočil kůň.“ Pokračovali dál. Poslední voják, se kterým se měli vypořádat, byl velitel oddílu. Jeho knírek teď byl zplihlý a potrhaný a ztratil většinu své někdejší nádhery.

Když zvětšili díru po kameni, aby víc připomínala trojúhelníkový důlek po hrotu válečného kladiva, Eragon se na okamžik zastavil, prohlížel si velitelův žalostný knír a potom řekl: „Měl pravdu, víš.“

„V čem?“

„Potřebuji zbraň, pořádnou zbraň. Potřebuji meč.“ Otřel si dlaně o okraj tuniky, přelétl očima planinu kolem sebe a spočítal těla. „A je to, ne? Jsme hotovi.“ Šel a posbíral své rozházené kousky brnění, znovu je zabalil do látky a vrátil na dno ruksaku. Pak vyšel za Aryou na nízký pahorek, na který vylezla.

„Nadále bychom se raději měli vyhýbat cestám,“ řekla. „Nemůžeme riskovat další střet s Galbatorixovými muži.“ Ukázala na jeho pohmožděnou pravou ruku, od níž měl zakrvácenou tuniku, a podotkla: „Měl by sis to ošetřit, než znovu vyrazíme.“ Nedala mu však čas na odpověď a místo toho sevřela jeho ochromené prsty se slovy: „Waíse heill.“

Bezděčně zasténal, když prsty zaskočily zpátky do kloubních jamek, odřené šlachy a rozmačkané chrupavky se znovu zacelily do

původního tvaru a útržky kůže visící kolem kloubů opět zakryly živé maso. Když kouzlo skončilo, rozevřel a sevřel prsty, aby se ujistil, že je ruka úplně vyléčená. „Děkuji," řekl. Překvapilo ho, že se chopila iniciativy, když si rány mohl bez potíží vyléčit sám.

Arya se zdála být v rozpacích. Odvrátila pohled, zadívala se do plání a řekla: „Jsem ráda, že jsi dnes byl po mém boku, Eragone."

„A ty po mém."

Obdařila ho rychlým, nejistým úsměvem. Další minutu prodlévali na kopečku a ani jednomu se nechtělo vydat se na další cestu. Pak si Arya povzdechla: „Měli bychom vyrazit. Stíny se prodlužují a jistě se brzy objeví někdo, kdo spustí povyk, až objeví tuhle krkavčí hostinu."

Opustili vyvýšeninu, stočili se z cesty směrem na jihozápad a lehkými skoky běželi přes nerovné moře trávy. Za zády se jim z nebe snášeli první mrchožrouti.

STÍNY MINULOSTI

Té noci Eragon seděl zahleděný do jejich skrovného ohýnku a žvýkal přitom pampeliškový list. K večeři měli směs kořenů, semen a zelených rostlin, které Arya nasbírala v okolí. Protože je jedli syrové a neokořeněné, těžko se daly považovat za pochoutku, ale nevylepšil si jídelníček ptákem ani králíkem, kterých byla v bezprostředním okolí spousta, aby tím nevyvolal Aryinu nevoli. Po boji s vojáky mu navíc představa, že by vzal další život, byť jen zvířecí, nedělala zrovna dobře.

Bylo pozdě a ráno potřebovali brzy vstávat, ale ani Eragon, ani Arya se neměli k tomu, aby šli spát. Seděla k němu bokem s nohama skrčenýma a přitaženýma k tělu, paže měla omotané kolem nohou a bradu položenou na kolenou. Sukni šatů měla rozprostřenou kolem sebe jako okvětní lístky ve větru.

Eragon měl skloněnou hlavu, masíroval si pravou ruku a snažil se rozehnat přetrvávající bolest. *Potřebuji meč,* říkal si. *Bez něj bych měl raději používat nějakou ochranu pro ruce, abych se nezmrzačil, kdykoli do něčeho udeřím. Problém je, že jsem teď tak silný, že bych musel nosit rukavice s několikapalcovými vycpávkami, což by vypadalo směšně. Byly by moc velké, moc teplé a taky nemůžu po zbytek života chodit v rukavicích.* Zamračil se. Vytlačil kosti na ruce z jejich normální polohy a zkoumal, jak se mu na kůži mění hra světel, okouzlený poddajností svého těla. *A co se stane, když se dostanu do boje a budu mít na ruce Bromův prsten? Je elfské výroby, takže se nejspíš nemusím bát, že bych rozbil safír. Ovšem pokud do něčeho uhodím s prstenem, nevykloubím si jen pár prstů, ale roztříštím si všechny kosti na ruce… Možná bych ani neuměl takové zranění*

vyléčit… Sevřel dlaně do pěstí a pomalu je otáčel ze strany na stranu a sledoval, jak stíny mezi jeho klouby tmavnou a blednou. *Mohl bych vymyslet kouzlo, které by zabránilo každému předmětu pohybujícímu se nebezpečnou rychlostí, aby se dotkl mé ruky. Ne, počkat, to je k ničemu. Co kdyby to byl balvan? Nebo hora? Kdybych se je snažil zastavit, zabil bych se tím.*

No, pokud rukavice a kouzlo nefungují, rád bych měl aspoň sadu trpasličích Ascûdgamln, jejich „ocelových pěstí“. S úsměvem si vzpomněl na trpaslíka Šrrgniena, který měl v každém z kloubů, kromě těch na palcích, do kovového krčku zasazený ocelový bodec. Bodce Šrrgnienovi umožňovaly udeřit do čehokoli, aniž by se musel bát bolesti, a byly také pohodlné, protože si je mohl kdykoli sundat. Ta myšlenka se Eragonovi zamlouvala, ale nehodlal si začít vrtat díry do kloubů. *Krom toho,* napadlo ho, *moje kosti jsou slabší než ty trpasličí; možná jsou příliš tenké na to, abych do nich zapustil kovový krček a klouby mi stále fungovaly tak, jak mají… Takže Ascûdgamln také nepřipadají v úvahu, ale možná bych místo toho mohl…*

Sklonil se nad své ruce a zašeptal: „Thaefathan.“

Hřbety jeho rukou se začaly krabatit a mravenčit, jako by spadl do záhonu žahavých kopřiv. Štípání bylo tak silné a nepříjemné, že toužil vyskočit a ze všech sil se poškrábat. Silou vůle však vydržel na místě a sledoval, jak se mu kůže na kloubech nadouvá a nad každým kloubem vytváří plochý, půl palce tlustý mozol. Připomínaly mu rohovité výrůstky, které se objevovaly na vnitřních stranách koňských nohou. Když byl spokojený s velikostí a pevností výstupků, ukončil kouzlo a začal hmatem i zrakem zkoumat nový hornatý terén, který vystupoval nad jeho prsty.

Ruce měl teď těžší a tvrdší než předtím, ale stále mohl volně pohybovat prsty jako doposud. *Možná jsou ošklivé,* pomyslel si, když se dotýkal výrůstků na pravé ruce, *a lidé se mohou ušklíbat a smát se mi, když si jich všimnou, ale to je mi jedno, protože poslouží svému účelu a možná mě udrží naživu.*

Plný tichého očekávání udeřil do vršku skaliska, které vyčnívalo ze země kus před ním. Uder otřásl jeho paží a vydal tlumené zadunění, ale nezpůsobil mu víc bolesti, než kdyby bouchl do prkna pokrytého několika vrstvami látky. To ho povzbudilo, a tak z ruksaku vytáhl Bromův prsten, natáhl si chladný zlatý kroužek na prst a zkontroloval, že přilehlý mozol je vyšší než ploška prstenu. Ozkoušel svůj poznatek

tím, že znovu praštil pěstí do skály. Ozval se jen náraz suché, drsné kůže na neústupnou skálu.

„Co to děláš?“ zeptala se Arya, která ho pozorovala přes závoj černých vlasů.

„Nic.“ Pak zvedl pravou ruku. „Myslel jsem, že by to byl dobrý nápad, protože podle všeho zase budu muset někoho uhodit.“

Arya si prohlížela jeho klouby. „Budeš mít potíže navléknout rukavice.“

„Vždycky si je můžu prořízнout, abych se do nich vešel.“

Přikývla a přešla pohledem zpátky k ohni.

Eragon se opřel o lokty a natáhl si nohy. Byl spokojený, že je připraven na jakékoli bitky, které ho čekají v bezprostřední budoucnosti. O vzdálenější budoucnosti se neodvažoval přemýšlet, protože jinak by se začal ptát sám sebe, jak by se Safirou asi tak mohli porazit Murtagha a Galbatorixe, a to by do něj své ledové drápy zaryla panika.

Upřel pohled do mihotavých hlubin ohně. Tam, v tom pulsujícím pekle, se pokoušel zapomenout na své starosti a povinnosti. Neustálé pohyby plamenů ho však brzy přivedly do pasivního stavu, ve kterém jím proudily nesouvislé útržky myšlenek, zvuků, obrazů a pocitů jako sněhové vločky padající z klidného zimního nebe. A uprostřed téhle změti se objevila tvář vojáka, který žadonil o svůj život. Znovu ho Eragon viděl plakat, znovu slyšel jeho zoufalé prosby a znovu cítil, jak mu v ruce praskl mužův vaz jako mokrá dřevěná větev.

V mukách těchto vzpomínek Eragon zatnul zuby a ztěžka oddechoval rozšířenými nosními dírkami. Po celém těle mu vyrazil studený pot. Zavrtěl se na místě a snažil se zahnat vojákův nepřátelský přízrak, ale bylo to marné. *Jdi pryč!* vykřikl. *Nebyla to moje chyba. Galbatorix je ten, koho bys měl vinit, ne mě. Já jsem tě nechtěl zabít!*

Někde v okolní temné krajině zavyl vlk. Z různých míst po pláni mu odpověděli další vlci, kteří zvedali hlasy v disharmonické melodii. Z děsivé písně Eragona mravenčilo v zátylku a na pažích mu naskákala husí kůže. Pak se hlasy na kratičký okamžik spojily do jediného tónu, který byl podobný válečnému pokřiku útočícího Kulla.

Eragon si neklidně poposedl.

„Co se děje?“ zeptala se Arya. „To ti vlci? Neboj, nebudou nás obtěžovat. Učí svá štěňata lovit a nepustili by mláďata ke stvořením, která páchnou tak divně jako my.“

„Nejde o vlky tam venku," odvětil Eragon a schoulil se. „Jsou to vlci tady," a poklepal si doprostřed čela.

Arya přikývla prudkým, ptačím pohybem, který prozrazoval, že ve skutečnosti není člověk, ačkoli na sebe vzala lidskou podobu. „To je vždycky tak. Nestvůry duše jsou mnohem horší než ty skutečné. Strach, pochyby a nenávist už ochromily víc lidí než divoké šelmy."

„A láska," podotkl.

„A láska," připustila. „Také chamtivost a žárlivost a každé další chorobné nutkání, ke kterým jsou myslící rasy náchylné."

Eragon pomyslel na osamoceného Tengu, který ve zničené elfské základně Edur Ithindra, shrbený nad obrovskou hromadou knih, hledá dál a dál svou nedostižnou „odpověď". Arye se o poustevníkovi nezmínil, neboť se teď neměl náladu bavit o tomhle nezvyklém setkání. Místo toho se zeptal: „Trápí tě to, když zabiješ?"

Arya přimhouřila zelené oči. „Ani já, ani ostatní naši lidé nejedí zvířecí maso, protože nedokáží lovit jiné bytosti jenom pro ukojení vlastního hladu, a ty máš tu drzost se zeptat, jestli nás zabíjení trápí? Copak nám opravdu tak málo rozumíš, že věříš, že jsme chladnokrevní vrazi?"

„Ne, to samozřejmě ne," zaprotestoval. „Tak jsem to nemyslel."

„Tak řekni, jak to myslíš, a neurážej, pokud to nemáš v úmyslu."

Eragon nyní volil slova opatrněji. „Ptal jsem se na to Rorana, než jsme zaútočili na Helgrind, nebo na něco velmi podobného. Zajímá mě, jak se cítíš, když zabiješ? Jak se má potom někdo cítit?" Zamračil se na oheň. „Vidíš bojovníky, které jsi přemohla, jak ti hledí do očí, stejně skuteční, jako jsi teď ty pro mě?"

Arya si se zamyšleným výrazem pevněji sevřela kolena. Oheň spálil jednu z můr, kroužících jejich táborem, až plamen zaplápolal. „Gánga," zamumlala a pohnula prstem. Se zatřepotáním hebkých křídel můry odletěly. Dál hleděla do shluku žhavých uhlíků a řekla: „Devět měsíců potom, co jsem se stala vyslankyní, vlastně jedinou vyslankyní své matky, jsem cestovala od Vardenů z Farthen Dûru do hlavního města Surdy, která v té době byla teprve krátce samostatnou zemí. Krátce nato, co jsme s mými společníky opustili Beorské hory, jsme narazili na skupinu potulných urgalů. Nechtěli jsme se bít, ale jak je jejich zvykem, urgalové trvali na tom, že se pokusí získat úctu a slávu a díky tomu i lepší postavení uvnitř svého kmene. Byli jsme silnější než oni – byl s námi Weldon, který vystřídal Broma ve vedení

Vardenů, a proto pro nás bylo snadné je odrazit… Toho dne jsem poprvé vzala život. Trápilo mě to ještě týdny poté, dokud mi nedošlo, že jestli se tím budu dál zaobírat, zblázním se. Mnozí se tím zabývají a začnou být tak rozzlobení, tak zarmoucení, že už na ně není spolehnutí, nebo se jejich srdce promění v kámen a oni ztratí schopnost rozlišovat dobré a špatné.“

„Jak ses tehdy vyrovnala s tím, co jsi udělala?“

„Přemýšlela jsem o tom, zda mé důvody pro zabíjení byly správné. A protože jsem byla přesvědčená, že byly, zeptala jsem se sama sebe, zda je pro mě náš cíl natolik důležitý, abych ho nadále podporovala, i když to pravděpodobně bude vyžadovat, abych zabila znovu. Pak jsem se rozhodla, že kdykoli začnu myslet na smrt, představím si sama sebe v domě Tialdarí.“

„Fungovalo to?“

Odhrnula si vlasy z tváře a zastrčila si je za kulaté ucho. „Ano. Jedinou protilátkou na ničivý jed násilí je najít mír v sobě. Je to těžko dosažitelná léčba, ale stojí za tu námahu.“ Odmlčela se a po chvíli řekla: „Také pomáhá dýchání.“

„Dýchání?“

„Pomalý, pravidelný dech, jako bys meditoval. Je to jedna z nejúčinnějších metod, jak se zklidnit.“

Eragon se držel její rady a začal vědomě kontrolovat nádechy a výdechy, dával pozor, aby udržoval pravidelný rytmus a aby s každým výdechem vyhnal z plic všechen vzduch. Během minuty se přestal mračit, uzlík v jeho vnitřnostech se uvolnil a přítomnost padlých nepřátel mu již nepřipadala tak hmatatelná… Vlci znovu zavyli a po počáteční úzkosti je teď poslouchal beze strachu, protože jejich vytí už ho neznepokojovalo. „Děkuji ti,“ řekl. Arya odpověděla zdvořilým pokývnutím bradou.

Znovu se na čtvrt hodiny rozhostilo ticho, než Eragon opět promluvil: „Urgalové.“ Nechal to slovo chvíli viset ve vzduchu se všemi protichůdnými pocity, které vyvolávalo. „Co si myslíš o tom, že jim Nasuada dovolila přidat se k Vardenům?“

Arya u okraje svých sukní zvedla větvičku, točila si s ní mezi zahnutými prsty a zkoumala ten pokroucený kousek dřeva, jako by v něm bylo skryté nějaké tajemství. „Bylo to odvážné rozhodnutí a já ji za ně obdivuji. Vždy jedná v nejlepším zájmu Vardenů, ať to stojí cokoli.“

„Rozčílila tím mnoho Vardenů, když od Nar Garzhvoga přijala nabídku pomoci.“

„Ale znovu získala jejich oddanost Zkouškou dlouhých nožů. Nasuada je velmi chytrá, pokud jde o to, udržet si svou pozici.“ Arya vhodila větvičku do ohně. „Nemám urgaly nijak v lásce, ale ani nemohu říct, že je nenávidím. Na rozdíl od ra’zaků nejsou ze své podstaty zlí, pouze příliš milují válku. To je důležitá odlišnost, i když nemůže poskytnout útěchu rodinám jejich obětí. My elfové jsme již s urgaly vyjednávali a uděláme to zase, až to bude potřeba. Ale stejně je to marné.“

Nemusela vysvětlovat proč. Mnohé ze svitků, které Eragon dostal od Oromise za úkol pročíst, byly věnované urgalům a obzvláště jeden, *Cesty Gnaevaldrskalda,* ho poučil, že celá urgalská kultura je založená na zásluhách v boji. Urgalští muži mohou své postavení zvýšit jedině tím, že vyplení jinou vesnici – je celkem jedno, zda urgalskou, lidskou, elfskou nebo trpasličí – nebo zvítězí v osobním souboji, který někdy končí i smrtí. A když přijde na výběr druha, urgalské ženy nepokládají za vhodného partnera nikoho, kdo neporazil aspoň tři protivníky. Výsledkem tudíž bylo, že každá nová generace urgalů neměla na výběr a musela vyzývat k boji své vrstevníky a starší členy kmene a pročesávat zemi a hledat příležitosti, aby prokázala svou udatnost. Tahle tradice byla tak hluboce zakořeněná, že každý pokus ji potlačit dosud selhal. *Aspoň jsou věrní tomu, kým jsou,* přemítal Eragon. *To je víc, než může tvrdit většina lidí.*

„Jak je možné,“ zeptal se, „že Durza s urgaly dokázal přepadnout tebe, Glenwinga a Fäolina? Copak vás proti fyzickým útokům nechránila kouzla?“

„Ty šípy byly očarované.“

„Takže ti urgalové byli kouzelníci?“

Arya zavřela oči, povzdechla si a zakroutila hlavou. „Ne. Šlo o nějaké strašné kouzlo, které vymyslel Durza. Měl z toho škodolibou radost, když jsem byla v Gil’eadu.“

„Nechápu, jak jsi mu dokázala tak dlouho odolávat. Viděl jsem, co ti udělal.“

„Nebylo… to snadné. Pohlížela jsem na jeho mučení jako na zkoušku své oddanosti, jako na příležitost ukázat, že jsem neudělala chybu a že si opravdu zasloužím symbol yawë. Jako takové jsem to utrpení vítala.“

„Ale i elfové cítí bolest. Je obdivuhodné, že jsi před ním po celé ty měsíce dokázala udržet v tajnosti polohu Ellesméry.“

Tvář jí rozjasnil náznak hrdosti. „Nejenom polohu Ellesméry, ale také kam jsem poslala Safiřino vejce, své znalosti starověkého jazyka a všechno ostatní, co by se mohlo Galbatorixovi hodit.“

Rozhovor ustal a pak se jí Eragon zeptal: „Myslíš hodně na to, čím jsi prošla v Gil’eadu?“ Když neodpovídala, dodal: „Nikdy o tom nemluvíš. Celkem snadno předkládáš fakta o svém uvěznění, ale nikdy se nezmíníš o tom, jaké to pro tebe bylo, ani jak to cítíš teď.“

„Bolest je bolest,“ řekla. „Nepotřebuje žádný popis.“

„Máš pravdu, ale nevšímat si jí může způsobit větší škodu než původní zranění… Nikdo nemůže prožít něco takového a uniknout bez újmy. Aspoň ne tam uvnitř.“

„Z čeho usuzuješ, že jsem se s tím nikomu nesvěřila?“

„Komu?“

„Záleží na tom? Ažihadovi, matce, příteli v Ellesméře.“

„Možná se mýlím,“ opáčil, „ale nezdá se, že bys k někomu měla tak blízko. Když jdeš, jdeš sama, dokonce i mezi svým lidem.“

Arya se stále tvářila naprosto nezúčastněně, takže Eragon začal uvažovat, jestli vůbec někdy odpoví. Právě dospěl k názoru, že neodpoví, ale vtom zašeptala: „Vždycky to tak nebylo.“

Eragon zpozorněl a bez hnutí vyčkával, protože se bál, že ať by udělal cokoli, mohlo by ji to zarazit a už by mu víc neřekla.

„Kdysi jsem měla s kým mluvit, měla jsem někoho, kdo chápal, kdo jsem a odkud pocházím. Kdysi… Byl starší než já, ale byli jsme spřízněné duše, oba jsme byli zvědaví na svět mimo naše lesy, oba jsme toužili ho zkoumat a udeřit na Galbatorixe. Ani jeden z nás nevydržel zůstat v Du Weldenvarden – studovat, věnovat se magii, naplňovat své osobní plány – když jsme věděli, že ten Zabiják draků, zhouba Jezdců, hledá způsob, jak si podrobit naši rasu. On k tomu závěru došel později než já – desítky let potom, co jsem začala být vyslankyně, a pár let předtím, než Hefring ukradl Safiřino vejce – ale když se to stalo, nabídl se, že mě bude doprovázet všude, kam mě příkazy Islanzadí zavedou.“ Zamrkala a hrdlo se jí křečovitě stáhlo. „Nechtěla jsem to dovolit, ale královně se ten nápad líbil a on byl tak přesvědčivý…“ Sešpulila rty a znovu zamrkala. Oči měla zářivější než obvykle.

Eragon se jí co nejjemněji zeptal: „Byl to Fäolin?“

„Ano,“ přikývla a její souhlas zněl skoro jako vzdech.

„Milovala jsi ho?“

Arya zaklonila hlavu a pohlédla vzhůru k třpytivému nebi; její krk získal ve světle ohně zlatavou barvu a tvář měla naopak v záři hvězd bledou. „Ptáš se jako přítel, nebo kvůli svým vlastním zájmům?“ Najednou se přidušeně zasmála smíchem, který připomínal zvuk vody valící se přes chladné skály. „Zapomeň na to. Noční vzduch mi popletl hlavu. Potlačil můj smysl pro zdvořilost a dovolil mi říkat ty nejškodolibější věci, které mě napadnou.“

„Nevadí.“

„Vadí, protože toho lituji a nepřipustím to. Jestli jsem Fäolina milovala? Jak bys definoval lásku? Víc než dvacet let jsme spolu cestovali jako jediní nesmrtelní, kteří se pohybovali mezi krátce žijícími rasami. Byli jsme společníci… a přátelé.“

Eragon ucítil bodnutí žárlivosti. Pral se s tím, potlačil ji a pokusil se ji úplně vymazat, ale nebyl tak docela úspěšný. I nadále ho sužoval maličký zbytek toho pocitu, jako tříska zavrtaná pod kůží.

„Přes dvacet let,“ zopakovala Arya. Zdánlivě netečná k Eragonovi si stále prohlížela souhvězdí a kolébala se přitom dopředu a dozadu. „A pak mi ho, v jediném okamžiku, Durza vzal. Fäolin a Glenwing byli první elfové, kteří skoro po sto letech zemřeli v boji. Když jsem viděla Fäolina padnout, pochopila jsem, že skutečná muka války neznamenají být sám zraněn, ale dívat se, jak jsou zraněni ti, na kterých nám záleží. Myslela jsem, že už jsem si to za svůj pobyt u Vardenů prožila mnohokrát, když jeden po druhém umírali muži a ženy, kterých jsem si začala vážit – zemřeli mečem, šípem, jedem, nešťastnou náhodou nebo věkem. Přesto ty ztráty nikdy nebyly tak osobní, ale když se to stalo s Fäolinem, napadlo mě: ‚Teď jistě také zemřu.‘ Protože ať už jsme předtím narazili na jakékoli nebezpečí, Fäolin a já jsme je spolu vždycky přežili, a pokud nedokázal uniknout on, tak proč bych měla já?“

Eragon si uvědomil, že Arya pláče. Z vnějších koutků očí se jí koulely obrovské slzy, které pak stékaly po spáncích a do vlasů. Ve svitu hvězd ty slzy vypadaly jako stříbrné řeky. Síla její bolesti ho vylekala. Nemyslel si, že je možné v ní vyvolat takovou reakci, a ani to neměl v úmyslu.

„Pak přišel Gil’ead,“ pokračovala. „Byly to nejdelší dny v mém životě. Fäolin byl pryč, nevěděla jsem, zda je Safiřino vejce v bezpečí,

nebo zda jsem ji nechtěně navrátila Galbatorixovi, a Durza… Durza uspokojoval krvelačnost duchů, kteří ho ovládali, tím, že mi dělal ty nejstrašlivější věci, jaké dokázal vymyslet. Když někdy zašel příliš daleko, tak mě pak léčil, aby mohl další ráno začít nanovo. Kdyby mi dal šanci se vzpamatovat, byla bych dokázala oklamat svého žalářníka tak jako ty a nedostali by do mě drogu, která mi bránila používat kouzla, ale nikdy jsem neměla víc než pár hodin oddechu.“

„Durza nepotřeboval spát víc než ty nebo já a zůstával u mě, kdykoli jsem byla při vědomí a povinnosti mu to dovolily. Když mě zpracovával, každá vteřina byla jako hodina a každá hodina jako týden a každý den trval věčnost. Dával si pozor, abych se z toho nezbláznila – to by Galbatorixe nepotěšilo – ale nebyla jsem od toho daleko. Dostal se velmi, velmi blízko. Začala jsem slyšet ptačí zpěv v místech, kde žádní ptáci nemohli být, a vidět věci, které nemohly být skutečné. Jednou, když jsem byla ve své cele, místnost zalilo zlaté světlo a začalo mi být teplo. Když jsem pohlédla vzhůru, spatřila jsem sama sebe ležet na větvi vysoko v koruně stromu poblíž středu Ellesméry. Slunce už skoro zapadalo a celé město zářilo, jako by bylo v ohni. Na cestičce pode mnou zpíval Äthalvard a všechno bylo tak klidné, tak pokojné… tak krásné, že bych tam zůstala navěky. Ale pak světlo pohaslo a já ležela zase na kavalci v cele… Skoro jsem zapomněla, ale jednou mi nějaký voják nechal v cele bílou růži. To byla jediná laskavost, kterou mi v Gil’eadu někdo projevil. Té noci květina zakořenila a vyrostl z ní obrovský růžový keř, který se plazil po zdi, protlačil se stropem mezi kamennými kvádry, zlomil je a vyplazil se z kobky ven na vzduch. Dál rostl, dokud se nedotkl měsíce a nestál jako velká, pokroucená věž, kterou bych mohla uniknout, kdybych se jen dokázala zvednout z podlahy. Snažila jsem se posbírat poslední síly, ale bylo to nad mé možnosti, a když jsem na okamžik odvrátila pohled, růžový keř se rozplynul… Takové bylo moje duševní rozpoložení v době, když se ti o mně zdálo, a já cítila, jak se nade mnou vznáší tvoje přítomnost. Není se čemu divit, že jsem ten pocit považovala za další klam.“

Unaveně se na něj usmála. „A pak jsi přišel ty, Eragone. Ty a Safira. Potom, co mě naděje opustila a měli mě odvézt ke Galbatorixovi do Urû’baenu, se objevil Jezdec, aby mě zachránil. Jezdec a drak!“

„A Morzanův syn,“ poznamenal. „Oba Morzanovi synové.“

„Říkej tomu, jak chceš, ale byla to tak neuvěřitelná záchrana, že si někdy myslím, že jsem se zbláznila a že si všechno od té doby jenom představuji.“

„Představovala by sis, že způsobím tolik potíží tím, že zůstanu v Helgrindu?“

„Ne,“ řekla. „Myslím, že ne.“ Manžetou levého rukávu se zlehka dotkla očí a osušila si je. „Když jsem se probudila ve Farthen Dûru, bylo potřeba udělat příliš mnoho věcí, než abych se mohla zabývat minulostí. Ale nedávné události byly zlé a krvavé a čím dál častěji jsem se přistihla, že si vzpomínám na věci, na které bych vzpomínat raději neměla. Jsem z toho smutná a rozladěná, jsem netrpělivá v obyčejných životních situacích.“ Klekla si a položila ruce na zem po obou stranách těla, jako by se potřebovala opřít. „Říkáš, že chodím sama. Elfové nemají potřebu otevřeně dávat najevo přátelství, jako to dělají lidé a trpaslíci, a já jsem vždycky měla spíše samotářskou povahu. Ale kdybys mě znal před Gil’eadem, kdybys mě znal takovou, jaká jsem byla, nepřipadala bych ti tak odměřená. Tehdy jsem dokázala zpívat a tancovat a necítila nad sebou stín hrozící zkázy.“

Eragon se natáhl a položil pravou ruku na tu její. „Příběhy o dávných hrdinech se nikdy nezmiňují o tom, že musíš zaplatit takovouhle cenu, když zápasíš s nestvůrami temnot a nestvůrami vlastního nitra. Nepřestávej myslet na zahrady domu Tialdarí a jistě se budeš cítit lépe.“

Arya dovolila, aby jejich dotek trval skoro minutu, která pro Eragona nebyla chvílí vzrušení a touhy, ale spíš tichým projevem porozumění. Nesnažil se o ni nijak ucházet, protože kromě pouta se Safirou si vážil její důvěry víc než čehokoli jiného a raději by pochodoval do bitvy, než aby tuto důvěru ohrozil. Pak Arya dala lehkým zvednutím paže najevo, že ten okamžik skončil, a on bez námitek pustil její ruku.

Eragon jí toužil co nejvíce ulehčit břemeno, které nesla, a tak se rozhlédl po zemi kolem sebe a zamumlal tak tiše, že to skoro nebylo slyšet: „Loivissa.“ Nechal se vést silou skutečného jména a prohrábl hlínu u svých nohou, dokud prsty nesevřel to, co hledal: jako papír tenký ovál, velký jako půlka jeho nehtu na malíčku. Zatajil dech a co nejopatrněji si ho položil doprostřed pravé dlaně na gedwëy ignasia. Zopakoval si, co ho o kouzlech, která se chystal provést, učil Oromis,

aby se ujistil, že neudělá chybu, a pak začal zpívat sladce a plynule po elfském způsobu:

Eldhrimner O Loivissa nuanen, dautr abr deloi,
Eldhrimner nen ono weohnataí medh solus un thringa,
Eldhrimner un fortha onr fëon vara,
Wiol allr sjon.

Eldhrimner O Loivissa nuanen…

Znovu a znovu Eragon opakoval totéž čtyřverší a směřoval je k hnědé vločce ve své dlani. Vločka se zachvěla a pak začala růst a vzdouvat se, až měla tvar koule. Ze spodní části praskající koule vypučely palec nebo dva dlouhé bílé vlásky a Eragona zalechtaly, mezitím si z vršku prorazil cestu tenký zelený stonek, který na jeho naléhání vystřelil skoro stopu do výšky. Z boku stonku vyrostl jediný široký, plochý list. Pak špička stvolu zesílila, povadla a po chvíli zdánlivé nečinnosti se rozštěpila na pět částí, které se rozvinuly, aby odhalily voskovité korunní plátky lilie. Květ byl bledě modrý a měl tvar zvonku.

*

Když lilie vyrostla do plné velikosti, Eragon ukončil kouzlo a prohlížel si své dílo. Vyzpívat květiny do jistého tvaru byla dovednost, kterou zvládl skoro každý elf již v útlém věku, ale Eragon si to zkoušel jen párkrát a nebyl si jistý, zda uspěje. Kouzlo ho stálo spoustu sil; lilie potřebovala překvapivé množství energie, aby dorostla do velikosti rok a půl staré květiny.

Byl však se svým výtvorem spokojený a podal lilii Arye. „Není to bílá růže, ale…“ Usmál se a pokrčil rameny.

„Tos neměl,“ řekla. „Ale jsem ráda, žes to udělal.“ Pohladila spodní stranu květu a zvedla jej, aby k němu přičichla. Vrásky ve tváři se jí vyhladily. Několik minut lilii obdivovala. Pak v zemi vedle sebe vyhloubila jamku, zasadila cibulku a dlaněmi udusala hlínu. Znovu se dotkla okvětních lístků a s očima stále upřenýma na lilii pravila: „Děkuji. Dávat květiny je zvyk, který sdílejí obě naše rasy, ale my elfové mu přikládáme větší důležitost než lidé. Darovat květinu

znamená všechno, co je dobré: život, krásu, znovuzrození, přátelství a další věci. Vysvětluji ti to, abys pochopil, jak moc to pro mě znamená. Tys to nevěděl, ale…“

„Věděl.“

Arya na něj pohlédla s hloubavým výrazem, jako by zvažovala, kam tím Eragon míří. „Odpusť mi. To je podruhé, co jsem zapomněla na rozsah tvého vzdělání. Potřetí už tu chybu neudělám.“

Ještě jednou mu poděkovala, tentokrát ve starověkém jazyce, a Eragon jí v něm odpověděl, že mu to učinilo radost a že je šťastný, že se jí dárek líbí. Zachvěl se a pocítil hlad, ačkoli právě před chvílí dojedli. Arya si toho všimla. „Příliš ses vyčerpal. Pokud ti v Arenu ještě zbyla nějaká energie, použij ji, aby ses zotavil,“ doporučila mu.

Eragonovi chvíli trvalo, než si vzpomněl, že Aren je název Bromova prstenu. Slyšel to jméno jen jednou od Islanzadí toho dne, co přijel do Ellesméry. *Teď je to můj prsten,* napomenul sám sebe. *Měl bych o něm přestat přemýšlet jako o Bromově prstenu.* Pohlédl zkoumavě na obrovský safír zasazený ve zlatě, který se třpytil na jeho prstě. „Nevím, jestli je v Arenu nějaká síla. Sám jsem tam nikdy žádnou neukládal ani jsem nezjišťoval, jestli to udělal Brom.“ Ještě než domluvil, vyslal své vědomí směrem k safíru. V okamžiku, kdy se myslí propojil s drahokamem, ucítil přítomnost obrovských, vířivých sil. Před jeho vnitřním zrakem safír kypěl čirou energií. Divil se, že vzhledem k množství sil uvězněných uvnitř broušených plošek s ostrými hranami kámen dosud nevybuchl. Použil část energie, aby zažehnal své neduhy a opět se mu vrátila síla do údů, z bohaté zásobárny uvnitř Arenu však téměř neubylo.

Eragonovi mravenčila kůže, když přetrhl spojení s drahokamem. Radostí nad novým objevem a také nenadálým pocitem zdraví a pohody se nahlas zasmál a pak sdělil Arye, co zjistil. „Brom do něj musel posílat všechnu energii, kterou měl navíc, po celou tu dobu, co se skrýval v Carvahallu.“ K jeho smíchu se přidal výraz obdivu. „Všechny ty roky… S tím, co je v Arenu, bych dokázal roztrhat celý hrad jediným kouzlem.“

„Věděl, že tu sílu bude potřebovat, aby ochránil nového Jezdce, až se Safira vylíhne,“ poznamenala Arya. „Také jsem přesvědčená, že mu Aren měl pomoci ubránit se Stínovi nebo jinému mocnému protivníkovi, se kterým by byl nucen bojovat. Ne náhodou dokázal po větší část století porazit všechny své nepřátele… Být tebou, šetřila

bych si energii, kterou ti zanechal, pro ten nejtěžší okamžik, a doplňovala bych ji, kdykoli bych mohla. Je to neuvěřitelně cenný zdroj sil. Neměl bys jej prohýřit.“

Ne, pomyslel si Eragon, *neprohýřím ji.* Otočil Arenem kolem prstu a s obdivem pozoroval, jak se třpytí ve světle ohně. *Protože Murtagh ukradl Zar’roc, tak tenhle prsten, Safiřino sedlo a Sněžný blesk jsou jediné věci, které mi po Bromovi zbyly, i když trpaslíci převezli Sněžného bleska z Farthen Dûru do Surdy a v současnosti na něm jezdím jen zřídka. Avšak Aren je opravdu jediná vzpomínka na Broma… Jeho skutečný odkaz – Moje jediné dědictví. Kéž by ještě žil! Nikdy jsem neměl možnost promluvit si s ním o Oromisovi, Murtaghovi, svém otci… Ach, ten seznam je nekonečný. Co by asi řekl na moje city k Arye?* Eragon si sám pro sebe odfrkl. *Vím, co by řekl: vyčetl by mi, že jsem zamilovaný blázen a plýtvám energií na beznadějnou věc… A také by nejspíš měl pravdu, ale co s tím nadělám? Ona je jediná žena, se kterou chci být.*

Oheň zapraskal. Do výšky vyletěl oblak jisker. Eragon je sledoval přimhouřenýma očima a přemýšlel o všem, co mu Arya prozradila. Pak se v myšlenkách vrátil k otázce, která ho trápila od bitvy na Hořících pláních. „Aryo, rostou dračí samci rychleji než samice?“

„Ne. Proč se ptáš?“

„Kvůli Trnovi. Je mu teprve pár měsíců, a přesto je už skoro stejně velký jako Safira. Nechápu to.“

Arya utrhla suché stéblo trávy a začala jím čmárat do kypré hlíny; obtahovala zakřivené tvary elfského písma, Liduen Kvaedhí. „Galbatorix nejspíš urychlil jeho růst, aby byl Trn schopný bojovat se Safirou.“

„Aha… Není to nebezpečné? Oromis mi říkal, že kdyby použil kouzlo, aby mi dodal sílu, rychlost, vytrvalost a další dovednosti, které potřebuji, nerozuměl bych svým novým schopnostem tak dobře, jako kdybych je získal běžnou cestou: tvrdou prací. A měl pravdu. Dokonce i teď mě změny, které s mým tělem udělali draci během Agaetí Blödhren, ještě někdy zaskočí.“

Arya přikývla a dál kreslila písmena do prachu. „Jistými kouzly se sice dají snížit nežádoucí vedlejší účinky, ale to je dlouhý a náročný proces. Pokud chceš dosáhnout skutečné vlády nad svým tělem, vždy je nejlepší používat k tomu normální metody. Trn teď má tělo skoro

dospělého draka, ale stále má duši mláděte. Proměna, kterou mu Galbatorix vnutil, pro něj musí být neuvěřitelně matoucí.“

Eragon se dotkl čerstvých mozolů na svých kloubech. „A víš také, proč je Murtagh tak silný… silnější než já?“

„Kdybych to věděla, také bych nepochybně pochopila, jak Galbatorix dokázal zvyšovat svou vlastní sílu na tak nadpřirozenou úroveň, bohužel to však nevím.“

Ale Oromis to ví, pomyslel si Eragon. Nebo aspoň elf něco takového naznačil. Přesto se o tu informaci dosud s Eragonem a Safirou nepodělil. Jakmile se budou moci vrátit do Du Weldenvarden, Eragon se na tuto věc hodlal staršího Jezdce zeptat. *Musí nám to říct teď. Murtagh nás kvůli naší nevědomosti porazil a snadno nás mohl odvést ke Galbatorixovi.* Eragon se málem zmínil o Oromisových poznámkách Arye, ale nakonec udržel jazyk za zuby, neboť si uvědomoval, že Oromis by neskrýval takovou důležitou skutečnost více než sto let, pokud by utajení nebylo nanejvýš důležité.

Arya udělala tečku za větou, kterou načmárala do hlíny. Eragon se naklonil přes ni a četl: *Unášen morem času, osamělý bůh se toulá mezi vzdálenými pobřežími a potvrzuje zákony hvězd nad hlavou.*

„Co to znamená?“

„Nevím,“ řekla a smazala větu máchnutím ruky.

„Když,“ začal pomalu, zatímco si urovnával myšlenky, „se mluví o dracích Křivopřísežníků, proč nikdy nezmiňujeme jejich jména? Říkáme ‚Morzanův drak‘ nebo ‚Kialandího drak‘, ale nikdy toho draka nepojmenujeme. Jistě byli stejně důležití jako jejich Jezdci! Dokonce si ani nepamatuji, že bych jejich jména viděl ve svitcích, které mi dával přečíst Oromis… ačkoli tam *musela* být… Ano, jsem si jistý, že tam byla, ale z nějakého důvodu mi neutkvěla v paměti. Není to zvláštní?“ Arya se chystala odpovědět, ale než stačila otevřít ústa, dodal: „Pro jednou jsem rád, že tu Safira není. Stydím se, že jsem si toho nevšiml dřív. I ty, Oromis a každý další elf, kterého jsem potkal, je odmítáte nazývat jmény, jako by šlo o hloupá zvířata, která si nezasluhují tu poctu. Děláte to záměrně? Je to proto, že byli vašimi nepřáteli?“

„Copak jste se tomu nevěnovali při žádné z tvých lekcí?“ zeptala se Arya. Vypadala upřímně překvapená.

„Myslím,“ uvažoval, „že Glaedr se o tom zmínil Safiře, ale nejsem si úplně jistý. Byl jsem uprostřed Tance hada a jeřába, takže jsem tak

docela nevěnoval pozornost tomu, co dělala Safira.“ Trochu se zasmál v rozpacích nad vlastním selháním a připadalo mu, že by se měl ospravedlnit. „Občas mě to mátlo. Oromis se mnou mluvil, a já k tomu ještě poslouchal Safiřiny myšlenky, když v duchu komunikovala s Glaedrem. Glaedr navíc se Safirou zřídka používá nějaký jazyk, má ve zvyku předávat jí obrazy, vůně a pocity spíš než slova. Místo jmen posílá dojmy z lidí a věcí, které má na mysli.“

„Nevybavuješ si nic z toho, co jí sdělil, ať už slovy nebo jinak?“

Eragon zaváhal. „Jenom že se to týkalo jména, které vlastně nebylo jméno, nebo tak něco. Moc jsem se v tom nevyznal.“

„To, o čem mluvil,“ řekla Arya, „bylo Du Namar Aurboda, Vymazání jmen.“

„Vymazání jmen?“

Suchým stéblem trávy se dotkla země a znovu začala psát do hlíny. „Je to jedna z nejvýznamnějších událostí, které se staly během bojů mezi Jezdci a Křivopřísežníky. Když si draci uvědomili, že je třináct druhů zradilo – že těch třináct pomáhá Galbatorixovi vyhubit zbytek jejich rasy a není pravděpodobné, že by někdo mohl zastavit jejich běsnění – tak se rozzlobili, spojili proti těm třinácti své síly a provedli jedno ze svých nevysvětlitelných kouzel. Společně těm třinácti odebrali jména.“

Eragona se zmocnil úžas. „Jak je to možné?“

„Neřekla jsem snad, že to bylo nevysvětlitelné? Víme jen, že po dračím kouzle už nikdo nedokázal vyslovit jména těch třinácti a ti, kdo si je pamatovali, je brzy zapomněli. Přestože ta jména můžeš ještě číst ve svitcích a dopisech, kde jsou uvedena, a můžeš je z nich i opsat, pokud se díváš vždy na jediný znak, budou ti připadat nesrozumitelná. Draci ušetřili Jarnunvöska, Galbatorixova prvního draka, protože to nebyla jeho chyba, že ho zabili urgalové, a také Šruikana, který neslouží Galbatorixovi z vlastní volby, ale proto, že k tomu byl donucen Galbatorixem s Morzanem.“

Takový strašný osud, přijít o vlastní jméno, napadlo Eragona. Zachvěl se. *Pokud jsem se od doby, co jsem se stal Jezdcem, něco naučil, tak to, že bych nikdy, nikdy nechtěl mít draka za nepřítele.* „A co jejich skutečná jména?“ zeptal se. „Ta také vymazali?“

Arya přikývla. „Skutečná jména, rodná jména, přezdívky, rodová jména, tituly. Všechno. A tím se těch třináct stalo jen o málo víc než obyčejná zvířata. Už nemohli říkat ‚Líbí se mi tohle‘, ‚Nelíbí se mi

tamto‘ nebo ‚Mám zelené šupiny‘, protože říct něco takového by znamenalo se pojmenovat. Nemohli se už ani nazývat draky. To kouzlo vymazalo slovo za slovem všechno, co z nich dělalo myslící bytosti. Křivopřísežníkům nezbývalo než v tichém utrpení sledovat, jak jejich draci upadají do naprosté nevědomosti. Ta zkušenost byla tak hrůzná, že nejmíň pět z těch třinácti draků a několik Křivopřísežníků se z toho zbláznilo.“ Arya se odmlčela, chvíli si prohlížela nějaký znak, pak ho setřela a znovu nakreslila. „Vymazání jmen je hlavní důvod, proč je dnes tolik lidí přesvědčeno, že draci nebyli nic víc než zvířata, na kterých se létalo z místa na místo.“

„Nevěřili by tomu, kdyby potkali Safiru,“ namítl Eragon.

Arya se usmála. „To ne.“ Poslední kudrlinkou dokončila větu, na níž pracovala. Naklonil hlavu a nahnul se k ní, aby rozluštil její písmo. Stálo tam: *Podvodník, hádankář, strážce rovnováhy, ten z mnoha tváří, který nachází život ve smrti a nebojí se žádného zla; ten, který prochází dveřmi.*

„Proč jsi napsala právě tohle?“

„Napadlo mě, že mnoho věcí není tím, čím se zdají být.“ Kolem ruky se jí zvedl prach, jak přejela dlaní po zemi a smazala písmena.

„Pokusil se někdo uhodnout Galbatorixovo skutečné jméno?“ zeptal se Eragon. „Nejspíš by to byla nejrychlejší cesta, jak skončit tuhle válku. Upřímně řečeno, myslím, že by to mohla být naše jediná naděje, jak bychom ho mohli porazit v bitvě.“

„Copak jsi ke mně předtím nebyl upřímný?“ zeptala se Arya a v očích se jí zablesklo.

Její otázce se musel zasmát. „Samozřejmě že byl. Je to jen řečnický obrat.“

„A velice špatný,“ ušklíbla se. „Tedy pokud náhodou nemáš ve zvyku lhát.“

Eragon na okamžik nevěděl, jak dál, ale posléze opět navázal nit rozhovoru: „Vím, že by bylo těžké zjistit Galbatorixovo skutečné jméno, ale kdyby se na to zaměřili všichni elfové a všichni příslušníci Vardenů, kteří znají starověký jazyk, museli bychom uspět.“

Arya svírala suché stéblo trávy levým palcem a ukazovákem, takže jí mezi prsty viselo jako bledý, sluncem vyšisovaný praporek. S každým přílivem krve do jejích žil se stéblo zachvělo. Špičkami prstů druhé ruky chytila vršek stébla a roztrhla list po délce; potom udělala to samé s každým z výsledných proužků, a rozdělila tím list na

čtvrtiny. Pak začala pásky splétat, a vytvořila tak pevný cop. Pak mu odpověděla: „Galbatorixovo skutečné jméno není žádným velkým tajemstvím. Tři různí elfové – jeden jezdec a dva obyčejní kouzelníci – ho nezávisle na sobě objevili.“

„Skutečně?“ zvolal Eragon.

Arya nevzrušeně utrhla další stéblo trávy, opět ho roztrhala na proužky, zasunula je do škvírek ve splétaném copu a pletla dál jiným směrem. „Můžeme jenom odhadovat, zda sám Galbatorix zná své skutečné jméno. Já si myslím, že nezná, protože ať už je jakékoli, musí být tak hrozné, že by s ním nemohl žít, kdyby ho slyšel.“

„Pokud není tak zlý nebo tak šílený, že by ho pravda o jeho skutcích stejně nedokázala vyvést z míry.“

„Možná.“ Její mrštné prsty tak rychle kroutily, splétaly a proplétaly kousky trávy, že skoro nebyly vidět. Utrhla další dvě stébla. „Tak či onak, Galbatorix si je jistě vědom, že má skutečné jméno, stejně jako všechny bytosti a věci, a že je to jeho potenciální slabina. Kdysi, ještě než zahájil tažení proti Jezdcům, provedl kouzlo, které zabije kohokoli, kdo použije jeho skutečné jméno. A protože nevíme přesně, jak tohle kouzlo funguje, nemůžeme se před ním ochránit. Jistě tedy chápeš, proč jsme tímto směrem přestali pátrat. Oromis je jedním z těch nemnoha odvážlivců, kteří se ke Galbatorixovu skutečnému jménu pokoušejí dopracovat oklikou.“ S potěšeným výrazem natáhla ruce dlaněmi vzhůru. Ležela na nich dokonalá loď, vyrobená ze zelené a bílé trávy. Nebyla víc než čtyři palce dlouhá, ale byla tak propracovaná, že Eragon rozeznal řady veslařů, maličké zábradlí podél paluby a okénka velikosti makového zrnka. Zakřivená příď svým tvarem připomínala hlavu a krk vzpínajícího se draka. Loď měla jediný stěžeň.

„Je překrásná,“ vydechl s obdivem.

Arya se předklonila a zašeptala: „Flauga.“ Jemně foukla na loď a ta se jí zvedla z dlaní, proplula kolem ohně a pak, když nabrala rychlost, vyrazila šikmo vzhůru a odplachtila pryč do třpytivých dálek nočního nebe.

„Jak dlouho poletí?“

„Navždy,“ řekla. „Pro svůj let si bere energii z rostlin pod sebou. Kdekoli budou rostliny, tam může letět.“

Ta představa Eragona okouzlila, ale také mu připadalo poněkud smutné pomyslet na krásnou loď vyrobenou ze stébel trávy, jak putuje

po zbytek věčnosti mezi mraky a nemá za společnost nikoho než ptáky. „Představ si ty historky, které si o ní budou v příštích letech lidé vyprávět.“

Arya propletla dlouhé prsty, jako by jim chtěla zabránit ve vytváření něčeho dalšího. „Ve světě existuje řada takových zvláštností. Čím déle budeš žít a čím dál pocestuješ, tím víc jich uvidíš.“

Eragon chvíli hleděl do pulzujícího ohně a posléze se zeptal: „Pokud je tak důležité chránit své skutečné jméno, neměl bych nějakým kouzlem Galbatorixovi zabránit, aby proti mně mohl použít mé skutečné jméno?“

„Můžeš, pokud chceš,“ odpověděla Arya, „ale pochybuji, že je to nutné. Objevit skutečné jméno zase není tak snadné, jak se domníváš. Galbatorix tě nezná dost dobře, aby uhodl tvé jméno, a kdyby přece jen pronikl do tvého vědomí a dokázal prozkoumat každou tvou myšlenku a vzpomínku, už bys byl stejně ztracen, ať už se skutečným jménem, nebo bez něj. Pokud ti to bude útěchou, tak si myslím, že ani já bych nedokázala uhádnout tvé skutečné jméno.“

„Nedokázala bys to?“ zeptal se. Potěšilo ho to, ale zároveň ho zarmoutilo pomyšlení, že je pro Aryu některá část jeho bytosti tajemstvím.

Pohlédla na něj a pak sklopila oči. „Ne, myslím, že ne. Dokázal bys uhodnout ty moje?“

„Ne.“

V táboře se rozhostilo ticho. Nad hlavou jim zářily chladné, bílé hvězdy. Z východu se přihnal vítr a uháněl dál přes pláně, ohýbal trávu a naříkal dlouhým, slabým hláskem, jako by oplakával ztrátu milované bytosti. Když se opřel do uhlíků, zase se rozhořely plamenem a na západ se vznesl oblak jisker. Eragon schoulil ramena a přitáhl si límec tuniky těsněji kolem krku. Na tom větru bylo cosi nepřátelského; štípal ho s nezvyklou zuřivostí a připadalo mu, že jeho a Aryu odděluje od zbytku světa. Seděli nehybně, opuštění a nechránění na svém maličkém ostrůvku světla a tepla, zatímco kolem se hnal mohutný proud vzduchu a vyl do prázdné krajiny své zlostné nářky.

Když poryvy větru zesílily a začaly odnášet jiskry dál od holého prostranství, kde Eragon rozdělal oheň, Arya nasypala na uhlíky hrst hlíny. Eragon si klekl a přidal se k ní. Nabíral hlínu oběma rukama, aby to bylo rychlejší. Když uhasili oheň, takřka nic neviděl. Krajina se

stala svým vlastním přízrakem, byla plná pohyblivých stínů, nezřetelných siluet a stříbřitých listů.

Arya se zřejmě chtěla postavit, ale pak se zarazila, zůstala napůl přikrčená s nataženými pažemi, aby udržela rovnováhu, ve tváři napjatý výraz. Eragon to také cítil: vzduch brněl a hučel, jako by měl uhodit blesk. Chlupy na hřbetech rukou se mu postavily a povlávaly ve větru.

„Co je to?“ zeptal se.

„Někdo nás sleduje. Ať se stane cokoli, nepoužívej kouzla, jinak bys nás mohl zabít.“

„Kdo…“

„Šš.“

Zapátral kolem sebe a našel kámen velký jako pěst, vyšťoural ho ze země, zvedl ho a potěžkal.

V dálce se objevil shluk zářivých různobarevných světel. Rychle mířila k jejich tábořišti, letěla nízko nad trávou. Jak se světla přiblížila, uviděli, že neustále mění velikost – od kuličky ne větší než perla až po kouli s metrovým průměrem – a že se mění i jejich barvy a střídají všechny odstíny duhy. Každou kuličku obklopovala praskající svatozář, světelný kruh z tekutých vláken, která vlála a mrskala sebou, jako by toužila něco zatáhnout do svého sevření. Světla se pohybovala nesmírnou rychlostí, takže nedokázal přesně poznat, kolik jich je, ale odhadoval tak dva tucty.

Světelné koule se vřítily do tábora a utvořily kolem nich stěnu. Ta se točila tak rychle a pulsovala tolika barvami, až se z toho Eragonovi zatočila hlava. Položil ruku na zem, aby neztratil rovnováhu. Hučení teď bylo tak hlasité, že se mu rozdrkotaly zuby. Cítil na jazyku pachuť kovu a vlasy se mu vztyčily. Aryiny vlasy na tom byly dost podobně, byly ovšem podstatně delší, takže na ni byl v tu chvíli tak komický pohled, že div nevyprskl smíchy.

„Co chtějí?“ zakřičel Eragon, ale neodpověděla mu.

Od stěny se oddělila jedna kulička a zůstala viset ve vzduchu před Aryou ve výšce jejích očí. Smršťovala se a roztahovala jako pulsující srdce, měnila barvu od blankytně modré po smaragdově zelenou a občas červeně probleskovala. Jedno z jejích vláken zachytilo pramen Aryiných vlasů. Ozvalo se ostré zapraskání, pramen na okamžik zazářil jako úlomek slunce a pak zmizel. Eragon ucítil zápach spálených vlasů.

Arya neucukla ani jinak nedala najevo strach. S klidnou tváří zvedla paži, a než Eragon stačil vyskočit a zastavit ji, položila ruku na zářící kuličku. Koule zezlátla a zbělela a nafukovala se, dokud neměla víc než metr v průměru. Arya zavřela oči, zaklonila hlavu a po tváři se jí rozlil výraz blažené radosti. Její rty se pohybovaly, ale ať už říkala cokoli, Eragon ji neslyšel. Když umlkla, koule zrudla do krvavě červené a potom v rychlém sledu změnila barvu z červené přes zelenou, temně rudou, červeno-oranžovou až po modrou tak zářivou, že musel odvrátit pohled, a nakonec zůstala temně černá, lemovaná věncem kroutících se bílých výhonků, takže připomínala slunce během zatmění. Její vzhled se potom ustálil, jako by jedině nepřítomnost barvy mohla dostatečně výmluvně vyjádřit její rozpoložení.

Přeletěla od Aryi k Eragonovi, jako díra v řádu světa, obklopená korunou z plamenů. Vznášela se před ním ve vzduchu a hučela tak silně, že mu slzely oči. Jazyk měl jako z olova, cítil mravenčení na kůži a na konečcích prstů mu poskakovaly krátké elektrické výboje. Trochu ho to vyděsilo a uvažoval, zda by se měl dotknout koule tak jako Arya. Pohlédl na ni s prosbou o radu. Přikývla a dala mu znamení, aby pokračoval.

Natáhl pravou ruku směrem k prázdnotě uvnitř koule. Ke svému překvapení narazil na odpor. Koule byla nehmotná, ale tlačila na jeho ruku podobně jako proud bystrého potoka. Čím blíže se dostával, tím silnější byl tlak. S námahou se protlačil přes poslední vrstvu a dostal se do kontaktu s jádrem téhle bytosti.

Mezi Eragonovou dlaní a povrchem koule vystřelily namodralé paprsky oslnivé, vějířovité záře, která přebila světlo ostatních koulí a zahalila všechno do bledě modrobílé. Paprsky Eragona oslepily, takže vykřikl bolestí a s přimhouřenýma očima sklonil hlavu. Pak se uvnitř koule něco pohnulo, jako když se zavrtí spící drak, a do vědomí mu vstoupila nějaká *bytost* a smetla jeho zábrany, jako by podzimní bouře odfoukla suché listí. Zalapal po dechu. Naplnila ho nepřekonatelná radost: ať už ta koule byla cokoli, zdála se tvořena koncentrovaným štěstím. Užívala si života a všechno kolem ji ve větší či menší míře těšilo. Eragon by se byl rozplakal čirou radostí, ale už neovládal vlastní tělo. Nedokázal se pohnout; zpod jeho ruky stále zářily mihotavé paprsky, zatímco tajemná bytost brouzdala jeho kostmi a svaly, zdržovala se na místech, kde byl zraněný, a pak se vrátila do jeho mysli. Ačkoli se Eragon cítil tak rozradostněný, přítomnost té bytosti

mu připadala natolik zvláštní a nadpozemská, že před ní toužil prchnout, ale neměl se ve svém vědomí kde schovat. Musel setrvat v důvěrném spojení s ohnivou duší neznámé bytosti, která prohledávala jeho vzpomínky a rychlostí elfského šípu přeskakovala od jedné ke druhé. Divil se, jak může tak rychle pochytit tolik informací. Zatímco host pátral v jeho mysli, Eragon se pokusil na oplátku dotknout vědomí koule, aby zjistil něco o její povaze a původu, ale vzpírala se jeho snaze o pochopení. Těch pár dojmů, které posbíral, se zásadně lišilo od těch, s nimiž se setkal v myslích jiných bytostí, a nedávaly mu smysl.

Po poslední, téměř bleskové prohlídce jeho těla se bytost stáhla. Jejich spojení se přetrhlo jako příliš napjaté lano. Paleta paprsků ozařující Eragonovu ruku pohasla a zanechala po sobě jen zářivé růžové mžitky, které mu pableskovaly v zorném poli.

Koule opět změnila barvu, smrštila se před Eragonem do velikosti jablka a připojila se k ostatním v kroužícím víru světla, který obklopoval jeho i Aryu. Hučení zesílilo do skoro nesnesitelné síly a pak vír vybuchl do okolí a zářivé míče se rozprchly do všech stran. Znovu se seskupily asi padesát metrů od potemnělého tábora, koulely se jeden přes druhý jako peroucí se koťata, pak vyrazily na jih a zmizely, jako by vlastně nikdy ani neexistovaly. Vítr zeslábl do jemného vánku.

Eragon padl na kolena s paží nataženou směrem, kam koule odletěly, a bez dokonalého štěstí, které mu na čas poskytly, teď pocítil prázdnotu. „Co?“ zeptal se, a pak si musel odkašlat a začít znovu, protože měl vyschlé hrdlo. „Co to bylo?“

„Duchové,“ řekla Arya a posadila se.

„Nevypadali jako ti, co vyletěli z Durzy, když jsem ho zabil.“

„Duchové na sebe mohou vzít mnoho různých podob podle toho, které se jim zrovna zamlouvají.“

Několikrát zamrkal a hřbetem ruky si otřel koutky očí. „Jak je může někdo zotročit kouzlem? To je příšerné. Styděl bych se nazývat sám sebe čarodějem. Pche! A Trianna se chvástá, že jím je. Musím ji donutit, aby přestala využívat duchy, anebo ji vyloučím z Du Vrangr Gata a požádám Nasuadu, aby ji vyhostila z vardenského ležení.“

„Aby ses neunáhlil.“

„Jistě si nemyslíš, že je správné, aby kouzelníci nutili duchy poslouchat jejich přání… Jsou tak krásní, že…“ Zarazil se a zakroutil

hlavou, přemožený dojetím. „Kdokoli, kdo jim ublíží, by zasloužil tvrdý trest.“

S náznakem úsměvu Arya poznamenala: „Asi chápu správně, že Oromis tohle téma ještě neprobíral, když jste se Safirou byli v Ellesméře.“

„Pokud máš na mysli duchy, několikrát se o nich zmínil.“

„Ale troufám si říct, že nijak dopodrobna.“

„Asi ne.“

Ve tmě se pohnula její silueta, jak se naklonila na stranu. „Duchové vždycky vyvolávají pocit blaženosti, když se rozhodnou komunikovat s námi, kdo jsme z živé hmoty, ale nenech se jimi zmást. Nejsou tak vlídní, spokojení nebo radostní, jak by sis myslel. Potěšit ty, na které působí, představuje jejich způsob obrany. Nesnášejí, když musejí být připoutáni k jednomu místu, a už dávno si uvědomili, že pokud je ten, s kým jednají, šťastný, pak se tím sníží pravděpodobnost, že je zadrží a ponechá si je jako sluhy.“

„Tomu moc nerozumím,“ řekl Eragon. „Díky nim jsem se cítil tak dobře, že bych chápal, proč by si je někdo chtěl držet nablízku, místo aby je pustil.“

Pokrčila rameny. „Duchové mají stejné potíže předvídat naše chování jako my jejich. Mají tak málo společného s ostatními rasami v Alagaësii, že rozprávět s nimi i těmi nejjednoduššími slovy je náročný úkol a kterékoli setkání je plné nebezpečí, neboť nikdy nevíš, jak zareagují.“

„Ale nic z toho nevysvětluje, proč bych neměl nařídit Trianně, aby zanechala vyvolávání duchů.“

„Viděl jsi ji někdy, jak přivolala duchy, kteří ji poslouchali na slovo?“

„Ne.“

„Myslela jsem si to. Trianna je u Vardenů asi šest let a za tu dobu předvedla toto své umění pouze jedinkrát, a to po dlouhém naléhání ze strany Ažihada a velkém soustředění a přípravách z její strany. Má nezbytné dovednosti – to ano, není to žádná šarlatánka – ale vyvolat duchy je nesmírně nebezpečné a člověk se do toho jen tak bez rozmyslu nepustí.“

Eragon si levým palcem promnul zářivou dlaň. Odstín světla, které teď vyzařovala, se měnil, jak se mu na povrch kůže hnala krev, ale ať se snažil sebevíc, nepodařilo se mu snížit množství světla

vycházejícího z jeho ruky. Poškrábal si gedwëy ignasia nehty. *Doufám, že to nebude trvat víc než pár hodin. Nemůžu chodit krajinou a svítit jako lucerna. Mohlo by mě to zabít. A také to vypadá hloupě. Kdo kdy slyšel o Dračím jezdci, kterému zářila nějaká část těla?*

Eragon uvažoval o tom, co mu kdysi řekl Brom. „Nejsou to duchové lidí, že ne? Ani elfů ani trpaslíků ani jiných bytostí. Chci říct, že nejde o duše zemřelých. Nestaneme se jimi, když zemřeme."

„Ne. A prosím, dál se mě neptej – vím, že se chceš zeptat, co tedy ve skutečnosti jsou. To je však otázka pro Oromise, ne pro mě. Studium čarodějnictví, pokud se provádí řádně, je dlouhé a náročné a mělo by se k němu přistupovat opatrně. Nechci hovořit o ničem, čím bych mohla zasáhnout do výuky, kterou pro tebe naplánoval Oromis, a už vůbec nechci, aby sis ublížil zkoušením něčeho, o čem bych se náhodou zmínila, když jsi nebyl řádně poučen."

„A kdy bych se měl vrátit do Ellesméry?" zeptal se. „Nemohu Vardeny znovu opustit, zvláště když jsou Trn s Murtaghem stále naživu. Dokud neporazíme Království, nebo Království neporazí nás, Safira a já musíme podporovat Nasuadu. Pokud Oromis a Glaedr skutečně chtějí dokončit náš výcvik, měli by přiletět za námi, bez ohledu na Galbatorixe!"

„Eragone, tahle válka neskončí tak rychle, jak si představuješ," upozornila ho. „Království je obrovské a my jsme mu zatím jen propíchli kůži. Dokud Galbatorix nebude vědět o Oromisovi a Glaedrovi, jsme ve výhodě."

„Jaká je to výhoda, pokud je nikdy nebudeme moci plně využít?" zabručel. Neodpověděla, až si po chvíli začal připadat dětinský, že si takhle stěžuje. Oromis s Glaedrem chtěli víc než kdokoli jiný zničit Galbatorixe, a pokud se rozhodli vyčkat na příležitost v Ellesméře, měli pro to jistě pádné důvody. Eragon by dokonce mohl sám vyjmenovat několik těchto pohnutek, z nichž hlavní byla Oromisova neschopnost používat kouzla vyžadující velké množství energie.

Eragon si stáhl rukávy přes ruce a zkřížil paže, protože mu byla zima. „Co jsi říkala tomu duchovi?"

„Byl zvědavý, proč jsme používali kouzla – přitáhli jsme tím jejich pozornost. Vysvětlila jsem to a také jsem mu prozradila, že to ty jsi osvobodil duchy uvězněné uvnitř Durzy. To je zřejmě velmi potěšilo." Rozhostilo se mezi nimi ticho. Pak se sehnula k lilii a znovu se jí dotkla. „Ach!" zvolala. „Byli opravdu vděční. Naina!"

Na její příkaz se táborem rozlil pás tlumeného světla. V něm uviděl, že list a stonek lilie jsou z ryzího zlata, okvětní lístky z jakéhosi bělavého kovu a srdce květu, který Arya naklonila vzhůru, vypadalo vytesané z rubínů a diamantů. Eragon užasle přeběhl prstem po zahnutém listu a zalechtaly ho tenounké drátkovité chloupky. Předklonil se a poznal výstupky, drážky, dírky, žilky a další nepatrné detaily, jimiž zkrášlil původní podobu rostliny; jediným rozdílem bylo, že teď byly celé ze zlata.

„Je to dokonalá kopie!“ vydechl.

„A přesto je živá.“

„Ne!“ Pozorně hledal nepatrné známky tepla a pohybu, které by naznačily, že lilie je víc než pouhý neživý předmět. Našel je, stejně silné jako v původní rostlině. Znovu se dotkl listu a pronesl s úžasem: „Tohle předčilo všechno, co dosud vím o kouzlení. Podle všeho by ta lilie měla být mrtvá. Místo toho vzkvétá. Nedokážu si ani představit, co všechno bych potřeboval, abych proměnil rostlinu v živoucí kov. Možná Safira by to dokázala, ale nikdy by neuměla to kouzlo naučit někoho jiného.“

„Je však otázkou,“ podotkla Arya, „zda tahle květina bude mít plodná semena.“

„Myslíš, že by se mohla rozsemenit?“

„Nepřekvapilo by mě to. Po celé Alagaësii existují četné příklady kouzel, která se sama udržují v chodu, jako například létající krystal na ostrově Eoam a pramen snů v Maniských jeskyních. Tohle by nebylo o nic méně pravděpodobné.“

„Bohužel pokud někdo objeví tuhle květinu nebo další lilie, které z ní mohou vyrůst, všechny je vykope. Přiženou se sem hledači pokladů z celé země, aby si natrhali zlaté lilie.“

„Myslím, že nebude tak snadné je zničit, ale to ukáže jenom čas.“

Najednou se Eragon rozesmál. A stěží dokázal potlačit další výbuch smíchu, když říkal: „Už jsem slyšel výraz ‚zlatit lilii‘ jako přirovnání, když někdo chce zdokonalit něco už beztak dokonalého, ale duchové udělali doslova tohle! Oni tu lilii pozlatili!“ Vyprskl smíchy a dovolil, aby se jeho hlas rozléhal pustou planinou.

Aryiny rty se zkroutily. „Jejich úmysly byly šlechetné. Nemůžeme jim mít za zlé, že neznají lidská úsloví.“

„Ne, ale… ech, ha, ha, ha!“

Pak Arya luskla prsty a pás světla pomalu zhasl. „Proklábosili jsme skoro celou noc. Je čas na odpočinek. Úsvit se rychle blíží a my musíme brzy vyrazit.“

Eragon si našel kousek země bez kamení, natáhl se a stále se pochechtával, když odplouval do svých bdělých snů.

UPROSTŘED NEKLIDNÉHO DAVU

Bylo už pokročilé odpoledne, když Eragon s Aryou konečně spatřili vardenské ležení.

Zastavili na hřebeni nízkého kopce a pozorovali rozlehlé město šedých stanů pod sebou, které se hemžilo tisíci mužů a koní a ve kterém kouřila spousta ohňů. Na západ od stanů se klikatila stromy lemovaná řeka Jiet. Půl míle na východ ležel druhý, menší tábor – jako ostrůvek plující kousek od své mateřské pevniny – kde měli ležení urgalové v čele s Nar Garzhvogem. V rozmezí několika mil kolem vardenského tábora se pohybovalo mnoho skupin na koních: jezdecké hlídky, poslové s prapory a oddíly nájezdníků, které buď vyrážely, nebo se vracely z výprav. Dva z oddílů zahlédly Eragona s Aryou, zatroubili na signální rohy a vyrazili tryskem k nim.

Eragonovu tvář projasnil široký úsměv plný úlevy. „Dokázali jsme to!“ zvolal. „Murtagh, Trn, stovky vojáků, Galbatorixovi kouzelníci, ra’zakové – nikdo z nich nás nechytil. Hohó! Jak se to asi líbí králi? Z tohohle se mu jistě zkroutí vousy, až se to doslechne.“

„Pak bude dvakrát tak nebezpečný,“ varovala ho Arya.

„Já vím,“ řekl a zazubil se ještě víc. „Možná se tak rozzlobí, že zapomene zaplatit svým oddílům a všichni vojáci odhodí uniformy a přidají se k Vardenům.“

„Dnes jsi nějak skvěle naladěný.“

„A proč bych neměl být?“ zeptal se. Pohupoval se na špičkách, co nejvíce otevřel svou mysl, sebral veškeré síly a zakřičel: *Safiro!* Poslal tu myšlenku krajinou jako šíp.

Odpověď na sebe nedala dlouho čekat: *Eragone!*

Objali se v myšlenkách a vzájemně se zahrnuli srdečnými pocity lásky, radosti a starosti o druhého. Vyměnili si vzpomínky z doby, kdy nebyli spolu, a Safira ulevila Eragonovu trápení nad zabitými vojáky a zahnala bolest a zlost, které se v něm od té události nahromadily. Usmál se. Se Safirou nablízku se celý svět zdál být v pořádku.

Chybělas mi, řekl.

A ty mně, maličký. Pak mu poslala obrázek vojáků, které s Aryou přemohli, a hubovala ho: *Bez výjimky, kdykoli tě nechám samotného, pokaždé se dostaneš do potíží. Pokaždé! Bojím se k tobě jenom otočit zády, protože jakmile z tebe spustím oči, hned se ocitneš ve smrtelném nebezpečí.*

Buď spravedlivá: dostáváme se do obrovských potíží, i když jsme spolu, bránil se Eragon. *To se přece neděje jen tehdy, když jsem sám. Jako bychom neočekávané události sami přitahovali.*

To ty jsi ten magnet na neočekávané události, odfrkla si. *Nikdy se mi nestalo nic zvláštního, když jsem byla sama. Ale ty přitahuješ souboje, přepadení, nesmrtelné protivníky, temné bytosti jako ra'zaky, dávno ztracené členy rodiny a tajemná kouzla, jako by to byly vyhladovělé lasičky a ty králík, co se zatoulal do jejich doupěte.*

A co doba, kterou jsi strávila v moci Galbatorixe? To byla běžná situace?

Tenkrát jsem se ještě nevylíhla, namítla umíněně. *To se nepočítá. My dva se lišíme v tom, že tobě se věci stávají, kdežto já způsobuji, že se stanou.*

Možná, ale to jen proto, že se pořád ještě učím. Dej mi pár let a budu v provádění činů stejně dobrý jako Brom. A nemůžeš říct, že se Slounem jsem se nechopil iniciativy.

Mmh. O tom si ještě promluvíme. Jestli mě ještě jednou takhle zaskočíš, přišpendlím tě k zemi a oblížu tě od hlavy k patě.

Eragon se při tom pomyšlení zachvěl. Safira měla jazyk pokrytý ostny s háčky, takže dokázala jediným líznutím strhat chlupy, kůži a maso z jelena. *Já vím, ale ani já sám jsem přesně nevěděl, jestli Slouna zabiju, nebo ho nechám jít, dokud jsem před ním nestál. Navíc kdybych ti řekl, že tam chci zůstat, chtěla bys mi v tom za každou cenu zabránit.*

Ucítil tlumené zavrčení, které jí zadunělo v hrdle. Řekla: *Měls mi důvěřovat a já bych udělala, co bylo správné. Pokud spolu nemůžeme mluvit otevřeně, jak máme fungovat jako drak a Jezdec?*

A udělat tu správnou věc by znamenalo odnést mě z Helgrindu, bez ohledu na moje přání?

Možná ne, připustila trochu ukřivděně.

Usmál se. *Ale máš pravdu. Měl jsem s tebou svůj plán probrat. Promiň. Slibuji ti, že odteď se s tebou vždycky poradím, než udělám něco nečekaného. Přijímáš?*

Pouze pokud se to týká zbraní, kouzel, králů nebo členů rodiny, dodala.

Nebo květin.

Nebo květin, souhlasila. *Nepotřebuji ale vědět, jestli se rozhodneš sníst uprostřed noci kus chleba se sýrem.*

Ledaže by na mě před stanem čekal muž s velmi dlouhým nožem.

Kdybys nedokázal přemoci jediného muže s velmi dlouhým nožem, byl bys opravdu mizerný Jezdec.

A navíc ještě mrtvý.

No…

Podle tvých vlastních slov by ti mělo být útěchou, že zatímco možná přivolávám víc potíží než většina lidí, mám zase báječnou schopnost dostat se ze situací, které by skoro každého jiného zabily.

Dokonce i největší válečníci můžou mít smůlu, podotkla. *Vzpomeň si na trpasličího krále Kagu, kterého zabil nezkušený válečník, když král zakopl o kámen. Měl bys ses mít stále na pozoru, protože ať už jsou tvé schopnosti jakékoli, nemůžeš předvídat všechny nešťastné okolnosti, které tě mohou potkat, ani jim vždy zabránit.*

Dohodnuto. Mohli bychom ale teď, prosím, zanechat takových vážných rozprav? Za posledních pár dní už jsem naprosto unavený z úvah o osudu, smrti, spravedlnosti a dalších, stejně ponurých věcech. Pokud jde o mě, filozofické rozjímání může stejně snadno zmást a zarmoutit, jako potěšit na duchu. Eragon otočil hlavu a rozhlédl se po pláni a okolní obloze a pátral po typicky modrém třpytu Safiřiných šupin. *Kde jsi? Cítím tě poblíž, ale nevidím tě.*

Přímo nad tebou!

S radostným vzrušením se Safira snesla z mraku několik tisíc stop nad nimi a s křídly přitisknutými těsně k tělu se řítila střemhlav dolů k zemi. Otevřela své hrozivé čelisti a vychrlila sloup ohně, který jí proudil zpátky kolem hlavy a krku jako planoucí hříva. Eragon se zasmál a natáhl k ní ruce. Koně pádící tryskem směrem k němu a Arye se z pohledu na Safiru a z hluku, který vydávala, splašili a utekli na

opačnou stranu, zatímco jejich jezdci se jim horečně snažili přitáhnout uzdu.

„Doufala jsem, že bychom mohli do tábora přijít, aniž bychom vzbudili přílišnou pozornost," poznamenala Arya, „ale asi mi mělo dojít, že se Safirou po boku nikdy nemůžeme být nenápadní. Draka je těžké si nevšimnout."

Slyšela jsem to, ozvala se Safira, roztáhla křídla a s hromovým zaduněním přistála. Mohutná stehna a ramena se jí zavlnila silou nárazu. Eragonovi se do obličeje opřel poryv vzduchu a země pod jeho nohama se zachvěla. Povolil kolena, aby udržel rovnováhu. Když si dračice úhledně složila křídla na záda, podotkla samolibě: *Umím se i nenápadně plížit, když chci.* Pak vztyčila hlavu, párkrát zamrkala a konečkem ocasu zamrskala ze strany na stranu. *Ale dnes se nechci plížit! Dnes jsem drak, ne vylekaný holub, který se bojí, aby ho nezahlédl lovící sokol.*

A kdy nejsi drak? zeptal se Eragon, když k ní utíkal. Zlehka jako pírko jí vyskočil z levé přední nohy na rameno a odtamtud do prohlubně za krkem, kde obvykle sedával. Usadil se a položil jí ruce z obou stran na teplý krk. Cítil, jak jí svaly při dýchání stoupají a klesají. Znovu se usmál a cítil se hluboce šťastný. *Sem patřím, k tobě.* Nohy se mu zachvěly, když Safira zhluboka spokojeně zabroukala v podivné, sotva patrné melodii, kterou neznal.

„Zdravím tě, Safiro," řekla Arya a zkroutila ruku přes prsa v elfském projevu úcty.

Safira se přikrčila, ohnula dlouhý krk a špičkou čumáku se dotkla Aryina čela, jako když ve Farthen Dûru žehnala Elvě, a odpověděla: *Zdravím tě, älfa-kona. Vítej a nechť vítr stoupá pod tvými křídly.* Mluvila k Arye stejným láskyplným tónem, jaký si až dosud vyhrazovala pro Eragona. Jako by teď považovala Aryu za součást své malé rodiny a za někoho, kdo si zaslouží stejný respekt a důvěrné přátelství, jaké sdílela s Eragonem. Toto její vstřícné gesto Eragona překvapilo, ale po počátečním bodnutí žárlivosti to přijal. Safira mluvila dál: *Jsem ti vděčná, že jsi pomohla Eragonovi, aby se vrátil živý a zdravý. Kdyby ho zajali, nevím, co bych dělala!*

„Tvoje vděčnost pro mě hodně znamená," odpověděla Arya a uklonila se. „A pokud jde o to, co bys dělala, kdyby Galbatorix zajal Eragona, jednoduše bys ho zachránila a já bych byla s tebou, i kdybychom musely do samotného Urû'baenu."

Ano, ráda bych si myslela, že bych tě i v takovém případě vysvobodila, Eragone, řekla Safira a otočila krk, aby na něj pohlédla, *ale obávám se, že bych se vzdala Království, abych tě zachránila, bez ohledu na to, jaké důsledky by to mělo pro Alagaësii.* Pak potřásla hlavou a drápy prohnětla hlínu pod svýma nohama. *Ach, tohle jsou zbytečně spekulace. Jsi tady a v bezpečí a to je teď podstatně. Krátit si den rozjímáním o všem zlém, co by se mohlo přihodit, znamená otravovat si štěstí, které už máme…*

V tu chvíli se k nim přihnal oddíl vojáků, a když kvůli svým úzkostlivým koním zastavil nějakých třicet metrů od nich, vojáci se zeptali, zda by je mohli doprovodit k Nasuadě. Jeden z mužů sesedl a předal svého koně Arye a poté společně vyrazili k moři stanů na jihozápadě. Safira určovala tempo: vykračovala si klidným krokem, který jí a Eragonovi dovoloval užívat si potěšení ze společnosti toho druhého, ještě než se pohrouží do hluku a zmatku, který se kolem nich rozpoutá, jakmile se přiblíží k táboru.

Eragon se vyptával na Rorana s Katrinou a pak se zeptal: *Jedla jsi dost vrbovky? Zdá se mi, že je ti nějak víc cítit z tlamy než obvykle.*

Samozřejmě jedla. Připadá ti to tak jen proto, že jsi byl tolik dní pryč. Jsem cítit přesně tak, jak by měl být cítit drak, a budu ti vděčná, když si odpustíš urážlivé poznámky na toto téma, pokud netoužíš sletět po hlavě dolů. Kromě toho se vy lidé nemáte čím chlubit – nejste nic než zpocené, umaštěné a štiplavě páchnoucí ranečky. Jediní divocí tvorové, kteří páchnou stejně jako lidé, jsou kozlové a medvědi v zimním spánku. Ve srovnání s vámi je pach draka parfém stejně voňavý jako louka horského kvítí.

Ale jdi, nepřeháněj. I když, řekl a pokrčil nos, *od Agaetí Blödhren jsem si všiml, že jsou lidé poněkud cítit. Ale nemůžeš mě házet do jednoho pytle s ostatními, protože už nejsem tak úplně člověk.*

Možná ne, ale i tak se potřebuješ vykoupat!

Jak přecházeli přes pláň, kolem Eragona se Safirou se srocovalo čím dál víc lidí, kteří jim tak poskytovali zcela zbytečnou, ale působivou čestnou stráž. Po tak dlouhé době strávené v alagaësijské divočině Eragona silně zmáhala hustá tlačenice lidí, změť hlasitých, vzrušených hlasů, bouře nestřežených myšlenek a pocitů a zmatené pohyby mávajících rukou a vzpínajících se koní.

Stáhl se hluboko do sebe, kde nesouzvučný chór nezněl hlasitěji než vzdálené burácení narážejících vln. I přes své navrstvené obrany cítil

dvanáct elfů, kteří k němu přibíhali v útvaru z druhé strany tábora. Byli rychlí a štíhlí jako žlutooké horské kočky. Eragon chtěl udělat příznivý dojem, a tak si rukou pročísl vlasy a vypjal hruď, ale současně pevněji obrnil své vědomí, aby nikdo kromě Safiry nemohl vnímat jeho myšlenky. Elfové sice přišli chránit jeho a Safiru, ale v první řadě byli věrní královně Islanzadí. I když byl vděčný za jejich ochranu a pochyboval, že by jim vrozená zdvořilost dovolila ho nějak odposlouchávat, nemínil královně elfů poskytnout žádnou příležitost, aby zjistila tajemství Vardenů či nad ním získala nadvládu. Věděl, že kdyby byla schopna ho odtrhnout od Nasuady, udělala by to. Elfové v zásadě nevěřili lidem, zvláště ne po Galbatorixově zradě, a z tohoto a dalších důvodů si byl jistý, že by Islanzadí raději měla jeho a Safiru pod svým přímým velením. A z vládců, které potkal, věřil Islanzadí ze všech nejméně. Byla příliš panovačná a příliš nevyzpytatelná.

Dvanáct elfů zastavilo před Safirou. Poklonili se, zkroutili ruce stejně jako prve Arya a jeden po druhém se Eragonovi představili s úvodní frází elfského tradičního pozdravu, na niž reagoval příslušnou odpovědí. Pak vedoucí elf, vysoký, pohledný muž s lesklou modročernou srstí, jíž měl pokryté celé tělo, oznámil účel jejich výpravy tak, aby to všichni slyšeli, a oficiálně požádal Eragona a Safiru o svolení, zda mohou převzít své povinnosti.

„Můžete," řekl Eragon.

Můžete, potvrdila Safira.

Pak se Eragon zeptal: „Blödhgarm-vodhr, je možné, že jsem tě viděl na Agaetí Blödhren?" Pamatoval si totiž elfa s podobnou kůží, který během slavností dováděl mezi stromy.

Blödhgarm se usmál, a odkryl tak zvířecí tesáky. „Myslím, že ses setkal s mou sestřenicí Liothou. Jsme si neobyčejně podobní, ovšem její srst je hnědá a skvrnitá, zatímco moje je temně modrá."

„Přísahal bych, že jsi to byl ty."

„Bohužel jsem byl v té době zaneprázdněný něčím jiným a nemohl jsem se oslav účastnit. Možná mi to vyjde příště, za sto let."

Nemyslíš, řekla Safira Eragonovi, *že má příjemnou vůni?*

Eragon nasál vzduch. *Nic necítím. A kdyby bylo co, cítil bych to.*

To je zvláštní. Poslala mu v myšlenkách směsici vůní a on si okamžitě uvědomil, co měla na mysli. Blödhgarma jako hustý a opojný oblak obklopovalo pižmo, teplá vůně, která byla cítit kouřem, rozdrcenými jalovcovými bobulemi a štípala Safiru v nozdrách.

Vypadá to, že se do něj zamilovaly všechny vardenské ženy, hlásila mu. *Sledují ho, kamkoli jde, zoufale s ním touží promluvit, ale jsou příliš plaché, aby ze sebe vydaly hlásku, když se na ně podívá.*

Možná ho cítí jenom ženy. Znepokojeně pohlédl na Aryu. *S ní to podle všeho nic nedělá.*

Arya má ochranu proti kouzelným vlivům.

To doufám… Myslíš, že bych v tom měl Blödhgarmovi zabránit? To, co dělá, je záludný, pokoutný způsob, jak získat srdce ženy.

Je to snad záludnější, než když se pěkně vystrojíš, abys zaujal svou milovanou? Blödhgarm nezneužil obdivu žádné ženy, která je jím okouzlena, a pravděpodobně ani svou vůni nevytvořil tak, aby přitahovala právě lidské ženy. Spíš bych hádala, že je to nezamýšlený důsledek a že si ji vytvořil pro úplně jiný účel. Pokud neodhodí veškeré zdání slušnosti, asi bychom se do toho neměli plést.

A co Nasuada? Podléhá jeho kouzlu?

Nasuada je moudrá a opatrná. Požádala Triannu, aby kolem ní vytvořila ochranný val, který ji před Blödhgarmovým šarmem ochrání.

Dobrá.

Když přišli ke stanům, dav se i nadále zvětšoval, až se zdálo, že se kolem Safiry shromáždila dobrá půlka všech Vardenů. Eragon zvedl ruku, aby odpověděl na volání lidí: „Argetlame!“ a „Stínovrahu!“ a další slyšel říkat: „Kde jsi byl, Stínovrahu? Vyprávěj nám o svých dobrodružstvích!“ Mnozí o něm také mluvili jako o Zhoubě ra’zaků, což ho nesmírně uspokojovalo, takže si to spojení musel čtyřikrát v duchu zopakovat. Lidé jemu a také Safiře nahlas žehnali, přáli mu zdraví a zvali ho na večeři, nabízeli zlato a šperky a dojemně žádali o pomoc: „Vyléčil bys prosím syna, který se narodil slepý?“, „Mohl bys odstranit nádor, který zabíjí manželku?“, „Vyléčil bys zlomenou nohu koně?“, „Opravil bys ohnutý meč? Byl mého děda!“. Dvakrát se ozval ženský hlas: „Stínovrahu, vezmeš si mě?“, ale když se rozhlédl, nepoznal, odkud to přesně zaznělo.

Během celého toho rozruchu dvanáct elfů postávalo poblíž. Vědomí, že dávají pozor a sledují to, co on nevidí, a poslouchají to, co on nemůže slyšet, bylo pro Eragona útěchou a dovolovalo mu jednat se shromážděnými Vardeny s lehkostí, kterou si v minulosti nemohl dovolit.

Pak se mezi klikatými řadami vlněných stanů začali objevovat lidé z Carvahallu. Eragon sesedl ze Safiry, přešel mezi přátele a známé z

dětství, potřásl si s nimi rukama, poplácali se po ramenou a zasmál se vtipům, které by pro kohokoli, kdo nevyrostl v okolí Carvahallu, byly nepochopitelné. Byl tu Horst a Eragon sevřel kovářovo svalnaté předloktí. „Vítej zpátky, Eragone. Dobrá práce. Jsme tvými dlužníky, žes nás pomstil a zabil ty nestvůry, které nás vyhnaly z domova. Jsem rád, že tě vidím živého a zdravého!“

„Ra’zakové by museli být o moc rychlejší, aby mi něco usekli!“ odvětil Eragon. Pak se přivítal s Horstovými syny Albriechem a Baldorem, dále se ševcem Loringem a jeho třemi syny; byli tu rovněž Tara s Mornem, kteří kdysi vlastnili carvahallskou hospodu; Fisk; Felda; Calitha; Delwin a Lenna; a potom také Birgit se svým úpěnlivým pohledem, která dojatě zvolala: „Děkuji ti, Eragone, syne Nikoho. Děkuji ti, že tvou zásluhou byly ty nestvůry, které mi sežraly manžela, řádně potrestány. Navždy ti patří moje srdce.“

Než Eragon stačil odpovědět, dav je odtrhl. *Syne Nikoho?* pomyslel si. *Ha! Já ale mám otce a všichni ho nenávidí.*

Potom zpozoroval, že si k němu konečně razí cestu tlačenicí Roran s Katrinou po boku. Objal svého bratrance a Roran zabručel: „Zůstat tam byla pěkná hloupost. Měl bych ti dát pár facek, žes nás takhle opustil. Příště mě varuj předem, než se do něčeho podobného pustíš na vlastní pěst. Začínáš to mít ve zvyku. A měl bys vidět, jak naštvaná byla Safira, když jsme se vraceli bez tebe.“

Eragon položil ruku na Safiřinu přední nohu a omluvil se: „Promiň, až do poslední chvíle jsem nevěděl, že tam budu chtít zůstat.“

„A proč jsi vlastně zůstával v těch páchnoucích jeskyních?“

„Bylo tam něco, co jsem musel prozkoumat.“

Když bylo všem jasné, že odpověď už nehodlá dál rozvádět, Roranova široká tvář ztvrdla a na okamžik se Eragon obával, že bude trvat na uspokojivějším vysvětlení. Nakonec ale Roran smířlivě prohlásil: „No, jakoupak může mít obyčejný muž jako já naději, že pochopí všechna proč a nač Dračího jezdce, přestože je mým bratrancem? Teď je důležité především to, že jsi mi pomohl zachránit Katrinu a že jsi konečně tady, živý a zdravý.“ Natáhl krk, jako by se chtěl podívat, co má Safira na hřbetě, pak pohlédl na Aryu, která stála několik metrů za nimi, a dodal: „Ztratil jsi mou hůl! Přešel jsem s tou holí celou Alagaësii. Tos jí nedokázal zůstat věrný víc než pár dní?“

„Dostal ji muž, který ji potřeboval víc než já,“ přiznal Eragon.

„Ach, přestaň ho už popichovat," napomenula Rorana Katrina a po mírném zaváhání Eragona objala. „Je opravdu rád, že tě vidí, víš. Jenom má potíže najít správná slova, aby ti to řekl."

Roran s rozpačitým úšklebkem pokrčil rameny. „Má pravdu, jako vždycky." Vyměnili si zamilované pohledy.

Eragon si zblízka prohlížel Katrinu. Její měděné vlasy znovu získaly původní lesk a většina pozůstatků po jejím utrpení už vymizela, ačkoli stále byla hubenější a bledší než normálně.

Přešla blíž k němu, aby je nikdo z Vardenů shromážděných kolem nemohl slyšet, a řekla: „Nikdy by mě nenapadlo, že ti jednou budu tolik vděčná, Eragone. Že ti my oba budeme za tolik vděčit. Když nás sem Safira přinesla, pochopila jsem, co jsi riskoval pro mou záchranu, a jsem ti nanejvýš vděčná. Kdybych strávila v Helgrindu ještě jeden týden, zabilo by mě to nebo připravilo o rozum, což znamená něco jako zemřít zaživa. Protože jsi mě zachránil před takovým strašným osudem a také proto, že jsi vyléčil Roranovo rameno, patří ti můj největší dík, ale víc než to – tvou zásluhou můžeme být my dva zase spolu. Nebýt tebe, už nikdy bychom se nesetkali."

„Přesto si myslím, že by Roran i beze mě našel způsob, jak tě dostat z Helgrindu," poznamenal Eragon. „Je výřečný, když se rozvášní. Přesvědčil by jiného kouzelníka, aby mu pomohl – možná Angelu bylinkářku –, a také by uspěl."

„Angelu bylinkářku?" posmíval se Roran. „Ta brepta by proti ra'zakům neměla šanci."

„To by ses divil. Nenech se zmást tím, jak vypadá… nebo co říká." Pak se Eragon odvážil udělat něco, co by si v údolí Palancar nikdy nedovolil, ale cítil, že teď, v roli Jezdce, se to hodí: políbil Katrinu na čelo a Rorana také a slavnostně přislíbil: „Rorane, jsi pro mě jako bratr. A ty Katrino, ty jsi pro mě jako sestra. Pokud někdy budete mít potíže, pošlete pro mě, a ať už budete potřebovat Eragona farmáře nebo Eragona Jezdce, budu vám k dispozici."

„Nápodobně," nezůstal pozadu Roran, „pokud se ty někdy ocitneš v nesnázích, stačí pro nás poslat a my ti přispěcháme na pomoc."

Eragon přikývl. Skutečně si vážil Roranovy nabídky, a odpustil si tedy poznámku, že s největší pravděpodobností narazí na takové potíže, se kterými mu ani jeden z nich stejně nedokáže pomoci. Oba je vzal kolem ramen a uzavřel vzájemné proslovy přáním: „Žijte dlouho,

buďte stále spolu a šťastni a mějte hodně dětí.“ Katrinin úsměv na okamžik znejistěl, což Eragonovi přišlo divné.

Na Safiřino naléhání pokračovali směrem k Nasuadinu červenému velitelskému stanu uprostřed ležení. Obklopeni spoustou jásajících Vardenů za nějaký čas dorazili k jeho vchodu, kde už na ně čekala Nasuada. Nalevo od ní stál král Orrin a spousta šlechticů a dalších hodnostářů, kteří se za nimi shromáždili po obou stranách.

Nasuada měla na sobě zelené hedvábné šaty, které se leskly na slunci jako peří na hrudi kolibříka a ostře kontrastovaly se sobolím odstínem její pleti. Rukávy šatů jí končily u loktů krajkovými manžetami. Zbytek paží až po útlá zápěstí zakrývaly bílé plátěné obvazy. Ze všech shromážděných mužů a žen byla Nasuada nejelegantnější, vypadala jako smaragd ležící v suchém podzimním listí. S úchvatností jejího vzhledu mohla soupeřit jedině Safira.

Eragon s Aryou pozdravili nejprve Nasuadu a pak krále Orrina. Nasuada je jménem Vardenů oficiálně přivítala a ocenila jejich odvahu. Svou řeč uzavřela slovy: „Ano, Galbatorix možná má Jezdce a draka, kteří za něj bojují, právě jako Eragon se Safirou bojují za nás. Možná má vojsko tak početné, že zahalí krajinu. A možná je zběhlý v podivných a strašlivých kouzlech, kterými hanobí skutečný kouzelnický um. Ale navzdory veškeré své podlé moci nedokázal zabránit Eragonovi se Safirou, aby vpadli do jeho říše a zabili čtyři z jeho nejoblíbenějších sluhů, ani tomu, aby Eragon beztrestně přešel Království. Ruka tyrana skutečně zeslábla, když neumí ochránit hranice vlastního území ani své ohavné přisluhovače uvnitř jejich skrytého doupěte.“

Uprostřed nadšeného jásotu Vardenů se Eragon potají usmál tomu, jak dobře Nasuada umí zapůsobit na jejich city, vybudit v nich odvahu, oddanost a nadšení, třebaže skutečnost byla mnohem méně optimistická, než jak ji vykreslila. Nelhala jim – pokud mu bylo známo, nelhala, ani když jednala s Radou starších nebo dalšími politickými soupeři. Pouze předkládala tu část pravdy, která nejlépe podpořila její postavení a její argumenty. Napadlo ho, že se v tomto ohledu podobá elfům.

Poté, co projevy vardenského nadšení ustaly, král Orrin uvítal Eragona s Aryou podobně jako před ním Nasuada. Jeho proslov však byl ve srovnání s jejím klidný, a i když dav zdvořile poslouchal a posléze zatleskal, Eragonovi bylo jasné, že lidé Orrina sice respektují,

ale nemilují ho tak jako Nasuadu, a že by nedokázal tak jako ona roznítit jejich představivost. Bezvousý král byl nadaný nadprůměrnou inteligencí. Měl však příliš neprůhlednou, příliš výstřední a uzavřenou povahu na to, aby mohl podpořit zoufalé naděje lidí, kteří se postavili Galbatorixovi.

Pokud svrhneme Galbatorixe, řekl Eragon Safiře, *Orrin by neměl zaujmout jeho místo na trůnu v Urû'baenu. Nedokázal by sjednotit zemi tak, jako Nasuada sjednotila Vardeny.*

Souhlasím.

Když král Orrin konečně zakončil svůj proslov, Nasuada zašeptala Eragonovi: „Teď jsi na řadě ty – promluv ke shromážděným, aby viděli slavného Jezdce." Oči jí zaplály potlačovaným veselím.

„Já?"

„Čeká se to od tebe."

Eragon se tedy otočil a stanul čelem k davům; v tu chvíli ale jako by mu zdřevěněl jazyk. Hlavu měl vymetenou a pár nekonečně dlouhých vteřin si myslel, že ze sebe nedostane ani slovo a ztrapní se před všemi Vardeny. Někde v dálce zařehtal kůň, ale jinak celý tábor v tichosti čekal na jeho slova. Až Safira prolomila jeho ochromení, když ho drcla čumákem do lokte: *Řekni jim, jak jsi poctěn, že máš jejich podporu, a jak moc jsi šťastný, že jsi zpátky mezi nimi.* S jejím přispěním tedy nakonec dokázal najít pár neobratných slov, ale jakmile to bylo přípustné, rychle se uklonil a o krok ustoupil.

Přinutil se usmát, když Vardenové tleskali, jásali a bouchali meči o své štíty, ale v duchu zvolal: *To bylo strašné! Raději bych bojoval se Stínem než znovu mluvit před tolika lidmi.*

Ruku na srdce! Nebylo to přece tak těžké, Eragone.

Ale bylo!

Z nozder jí vylétl obláček kouře, když si pobaveně odfrkla. *To jsi mi tedy pěkný Dračí jezdec, když se bojíš mluvit k zástupu! Kdyby to tak Galbatorix věděl, měl by tě v hrsti: stačilo by tě požádat, abys promluvil k jeho oddílům. Cha, cha!*

To není vtipné, zabručel, ale ona se chechtala dál.

ODPOVĚĎ KRÁLI

Když Eragon pronesl řeč k Vardenům, Nasuada dala rukou znamení a hned k ní přiskočil Jörmundur. „Ať se všichni vrátí na svá místa. Kdyby nás teď napadli, neubránili bychom se.“

„Ano, má paní.“

Nasuada pokynula směrem k Eragonovi s Aryou, zavěsila se do krále Orrina a spolu s ním vešla do velitelského stanu.

A co ty? zeptal se Eragon Safiry, když je následoval. Jakmile ale vešel do stanu, hned si všiml, že zadní dílec vyhrnuli nahoru a přivázali k dřevěnému rámu, aby dračice mohla strčit hlavu dovnitř a účastnit se tak dění. Za chviličku se její třpytivá hlava a krk zhouply kolem okraje otvoru a objevily se v jeho zorném poli; vnitřek stanu okamžitě potemněl, když se usadila na místě. Stěny teď byl posázené fialovými skvrnkami světla, které její modré šupiny odrážely na červenou látku.

Eragon se rozhlédl po stanu. Ve srovnání s tím, kdy Nasuadu navštívil naposledy, byl skoro prázdný – Safira ho poněkud zpustošila, když chtěla v dálném zrcadle vidět Eragona. S pouhými čtyřmi kusy nábytku byl nyní stan strohý i na vojenské poměry. Byla tu leštěná židle s vysokým opěradlem, na které seděla Nasuada, vedle ní stál král Orrin; právě zmíněné zrcadlo, připevněné ve výšce očí na rytém mosazném sloupku; skládací židle a nízký stůl poházený mapami a dalšími důležitými dokumenty. Na podlaze byl rozprostřený trpasličí kobereček se složitými vzory. Kromě Aryi a Eragona už kolem Nasuady stál hlouček lidí. Všichni se dívali na něj. Poznal mezi nimi Narheima, současného velitele oddílů trpaslíků; Triannu a další kouzelníky z Du Vrangr Gata; Sabrae, Umérta a zbytek Rady starších

kromě Jörmundura; a pestrou směsici šlechticů a hodnostářů ze dvora krále Orrina. Ti, které neznal, nejspíš zastávali význačné posty v některé z mnoha frakcí tvořících vardenskou armádu. Bylo tu i šest Nasuadiných strážců – dva stáli u vchodu a čtyři za Nasuadou – a Eragon cítil také složitý propletenec temných a pokroucených myšlenek Elvy, která se skrývala na vzdálenějším konci stanu.

„Eragone," promluvila Nasuada, „Ještě se neznáte, ale dovol mi, abych ti představila Fadawara, Sagabato-no Inapašunna – náčelníka kmene Inapašunna. Je to statečný muž."

Další hodinu Eragon musel vydržet nekonečnou řadu představování, gratulací a otázek, na něž nemohl přímo odpovědět, aniž by odhalil tajemství, která by raději měla zůstat nevyslovena. Když si s ním pohovořili všichni hosté, Nasuada je vyzvala k odchodu. Zatímco pomalu vycházeli ze stanu, zatleskala a venkovní stráže uvedly dovnitř další skupinu, a poté, co si ho i druhá skupina řádně užila, vešla třetí. Eragon se po celou dobu usmíval. Potřásal jednou rukou za druhou. Vyměňoval si s hosty zdvořilostní fráze, snažil se zapamatovat si přemíru jmen a titulů a choval se co nejlaskavěji, jak to vyžadovala jeho role. Věděl, že si ho lidé váží ne proto, že by byl jejich přítel, nýbrž proto, že ztělesňuje naději na vítězství pro všechny svobodné obyvatele Alagaësie, pro jeho moc a pro to, co by jim mohl v budoucnu přinést. V hloubi srdce zoufale zakvílel a zatoužil prchnout z dusivých konvencí vybraného a uhlazeného chování, vylézt na Safiru a uletět odsud na nějaké klidné místo.

Eragona nicméně bavilo sledovat, jak tihle urození hosté reagují na dva urgaly, kteří se tyčili za Nasuadinou židlí. Někteří předstírali, že si rohatých bojovníků nevšímají – ačkoli podle rychlosti jejich pohybů a pronikavého tónu hlasu Eragon poznal, že je znervózňují – zatímco jiní na ně zamračeně hleděli a drželi ruku na jílci meče nebo dýky, a další zas předstírali odvahu, zlehčovali nechvalně známou sílu urgalů a dávali na odiv vlastní kuráž. Ve skutečnosti pohled na urgaly nevyvedl z míry patrně jenom pár lidí. Na prvním místě mezi ně patřila Nasuada, ale také král Orrin, Trianna a nějaký hrabě, který říkal, že jako chlapec viděl Morzana a jeho draka zpustošit celé město.

Když už to Eragon nemohl vydržet, Safira nadmula hruď a vydala bručivé zavrčení tak hluboké, že se zrcadlo roztříslo v rámu. Ve stanu bylo rázem ticho jako v hrobě. Ten zvuk nezněl příliš výhružně, ale zaujal pozornost všech přítomných a prozrazoval její netrpělivost

ohledně průběhu jednání. Naštěstí nikdo z hostů nebyl tak pošetilý, aby zkoušel dál její trpělivost. Se spěšnými omluvami si posbírali své věci, zamířili k východu a ještě přidali do kroku, když Safira poklepala špičkami drápů o zem.

Nasuada si povzdechla, když se za posledním návštěvníkem zavřel vstupní dílec stanu. „Děkuji ti, Safiro. Promiň, že jsem tě trápila a donutila tě veřejně promluvit, Eragone, ale jistě si uvědomuješ, že mezi Vardeny zastáváš výjimečné postavení a už si tě nemohu nechávat jenom pro sebe. Teď patříš lidem. Ti vyžadují, abys sis jich všímal a abys jim poskytl tolik svého času, kolik si ho podle sebe zasluhují. Ani ty, ani Orrin, ani já nemůžeme odmítat přání lidu. Dokonce i Galbatorix na svém trůnu v Urû'baenu se bojí nestálosti lidu, přestože to možná nikomu nepřizná, ani sobě samému."

Když hosté odešli, král Orrin odložil masku královských způsobů; v jeho vážné tváři se objevil poněkud lidštější výraz úlevy, podráždění a urputné zvědavosti. Zakroutil rameny pod naškrobenými šaty, pohlédl na Nasuadu a prohlásil: „Myslím, že vaši Temní jestřábi už na nás nemusejí dál dozírat."

„Souhlasím." Nasuada zatleskala a propustila svých šest strážných ze stanu.

Král Orrin si přitáhl k Nasuadě volnou židli a spěšně se posadil, až se kolem něj zavlnil šat. „Tak," řekl a přelétl očima mezi Eragonem a Aryou, „teď bys nám měl podat úplnou zprávu o svých počinech, Eragone Stínovrahu. Slyšel jsem jenom mlhavá vysvětlení toho, proč ses rozhodl zůstat v Helgrindu, a mám už dost vyhýbavých a klamných odpovědí. Jsem rozhodnutý se o té věci dozvědět pravdu, takže tě varuji: nepokoušej se skrývat, co se událo, když jsi byl v Království. Dokud si nebudu jistý, žes mi sdělil všechno, co bys mi měl říct, nikdo z nás neodejde z tohoto stanu."

Nasuada chladně odvětila: „Požadujete příliš mnoho… Vaše Výsosti. Nemáte pravomoc bránit mi v odchodu; ani Eragonovi, který je mým poddaným; ani Safiře; ani Arye, která se nezodpovídá žádnému smrtelnému pánovi, ale takovému, který je mocnější než my dva dohromady. Ani my nemáme pravomoc držet vás zde. Nás pět si je v Alagaësii v podstatě rovno. Udělal byste dobře, kdybyste si to zapamatoval."

Odpověď krále Orrina byla stejně tak ostrá. „Překračuji hranice svých pravomocí? Nu, možná ano. Máte pravdu: nemám nad vámi

žádnou moc. Ovšem pokud jsme si rovni, musel bych to také poznat z vašeho chování ke mně. Eragon se zodpovídá vám a pouze vám. Díky Zkoušce dlouhých nožů jste získala nadvládu nad kočovnými kmeny, z nichž mnohé jsem dlouho počítal mezi své poddané. A podle libosti velíte jak Vardenům, tak vojákům Surdy, kteří dlouho statečně a s neobyčejným odhodláním sloužili mojí rodině."

„Byl jste to vy sám, kdo mě požádal, abych připravila tohle válečné tažení," bránila se Nasuada. „Nevystrčila jsem vás z trůnu."

„Ano, to na mou žádost jste přijala velení nad našimi spojenými vojenskými silami. Nestydím se přiznat, že máte větší zkušenosti a úspěchy ve vedení války než já. Naše vyhlídky jsou pro vás, pro mě nebo kohokoli z nás velmi nejisté, takže není prostor pro falešnou hrdost. Přesto zřejmě od svého zvolení zapomínáte, že jsem stále králem Surdy a že má rodina, rod Langfeldů, sahá až k samotnému Thanebrandovi Dárci prstenu, který byl nástupcem starého, šíleného Palancara a který byl prvním z naší rasy, kdo usedl na trůn ve městě, které se dnes nazývá Urû'baen."

„Vzhledem k našemu dědictví a pomoci, kterou vám rod Langfeldů poskytl ve vaší věci, mě uráží, že nerespektujete práva vyplývající z mé funkce," pokračoval Orrin. „Chováte se, jako by váš názor byl ten jediný správný a názory ostatních byly bezvýznamné. Šlapete po nich v honbě za každým cílem, který jste se právě rozhodla sledovat pro dobro té části svobodných lidí, kteří mohou být šťastni, že vás mají za vůdce. Ze své vlastní iniciativy vyjednáváte smlouvy a spojenectví, například s urgaly, a očekáváte, že já a ostatní budeme ctít vaše rozhodnutí, jako byste mluvila za nás všechny. Neděláte si hlavu s tím, abyste mě upozornila na příchod družiny Blödhgarm-vodhra, nebo na mě počkala, abychom státní návštěvu mohli přivítat společně jako rovnocenní partneři. A když mám tu smělost ptát se proč Eragon – muž, jehož samotná existence je důvodem, proč jsem riskoval svou zemi a pustil se s vámi do boje proti Království – když mám tu smělost ptát se, *proč* se tenhle mimořádně důležitý člověk rozhodl ohrozit životy Surdanů a všech ostatních, kdo se vzepřeli Galbatorixovi, setrváním mezi našimi nepřáteli, jak na to zareagujete? Že se ke mně chováte, jako bych nebyl víc než otravný, příliš zvědavý poddaný, jehož dětinské zájmy vás vyrušují od naléhavějších záležitostí. Pche! Tohle si nedám líbit, to vám říkám. Pokud nedokážete respektovat mé postavení a přijmout spravedlivé rozdělení odpovědnosti a pravomocí,

jak je to přirozené mezi dvěma spojenci, pak se nejspíš nehodíte pro vedení takového seskupení, jako je to naše, a postavím se proti vám, jakkoli to bude možné.“

To byl tedy rozvláčný proslov, poznamenala Safira.

Eragona začal znepokojovat směr, kterým se rozhovor ubíral, a tak se jí zeptal: *Co bych měl udělat? Neměl jsem v úmyslu říci o Slounovi nikomu jinému než Nasuadě. Čím méně lidí bude vědět, že je naživu, tím lépe.*

Od temene Safiřiny hlavy až po hřbet jí přeběhl pableskující, modravý záchvěv, když se jí špičky ostrých kosočtvercových šupin podél krku o kousíček zvedly nad spodní kůži. Členité vrstvy takto vystupujících šupin jí dodávaly divoký, načepýřený vzhled. *Nemohu ti říct, co by bylo nejlepší, Eragone. V tomhle musíš spoléhat na svůj vlastní úsudek. Dobře poslouchej, co říká tvoje srdce, a možná přijdeš na to, jak se vymanit z těchhle zrádných spodních proudů.*

Nasuada na výpad krále Orrina odpověděla tím, že sepjala ruce v klíně, až obvazy nečekaně bíle zazářily na zelených šatech, a klidným, vyrovnaným hlasem pravila: „Pokud jsem vás brala na lehkou váhu, pane, bylo to kvůli mé vlastní unáhlenosti a lehkomyslnosti a ne proto, že bych nějak toužila ponížit vás nebo vaši rodinu. Prosím, odpusťte mi mé pochybení. Už se to znovu nestane, to vám slibuji. Jak jste podotkl, teprve nedávno jsem převzala tuto funkci a ještě si musím osvojit určité způsoby chování, které z ní plynou.“

Orrin sklonil hlavu a tím chladně, ale zdvořile přijal její omluvu.

„Co se týče Eragona a jeho pohybu v Království, nemohla jsem vám poskytnout přesné podrobnosti, protože jsem sama neměla žádné další zprávy. A to, jak jistě pochopíte, nebyla situace, kterou bych se chtěla chlubit.“

„Ne, to samozřejmě ne.“

„Tudíž se mi zdá, že nejrychlejší nápravou naší rozepře bude dovolit Eragonovi, aby nám předložil holá fakta o své cestě, abychom mohli této věci plně porozumět a posoudit ji.“

„To samo o sobě ještě není náprava,“ podotkl král Orrin. „Ale je to počátek nápravy a rád si to vyslechnu.“

„Pak nesmíme otálet,“ řekla Nasuada. „Začněme tedy. Už nás nenapínej, Eragone, je čas na tvůj příběh.“

Zatímco na něj Nasuada a ostatní upírali zvědavé pohledy, Eragon se ještě rozhodoval. Potom zvedl bradu a spustil: „To, co vám řeknu, je

velmi důvěrné. Vím, že nemohu chtít, abyste ty, králi Orrine, nebo ty, paní Nasuado, přísahali, že tohle tajemství udržíte skryté ve svém srdci až do smrti. Ale žádám vás, abyste jednali stejně, jako byste přísahali. Pokud se tahle informace dostane k nesprávným uším, mohlo by to způsobit nesmírně mnoho zármutku.“

„Král nezůstane králem dlouho, pokud nezná cenu mlčení,“ poznamenal Orrin.

Bez dalších okolků Eragon popsal všechno, co se mu stalo v Helgrindu a během následujících dní. Poté Arya vysvětlila, jak našla Eragona, a doplnila jeho zprávu několika dalšími fakty a vlastními postřehy. Když oba vylíčili všechno, ve velitelském stanu se rozhostilo ticho. Orrin s Nasuadou znehybněli na svých židlích. Eragon si připadal, jako by byl zase dítětem a musel čekat, až mu Gero oznámí, jaký trest ho čeká za nějakou hloupost, kterou provedl.

Orrin s Nasuadou několik dlouhých minut rozjímali, pak si Nasuada vpředu uhladila šaty a promluvila: „Král Orrin možná bude mít jiný názor, a pokud ano, těším se, až uslyším jeho důvody, ale sama za sebe věřím, že jsi udělal správnou věc, Eragone.“

„Já také,“ přidal se vzápětí Orrin, který tím všechny zaskočil.

„Skutečně!“ zvolal Eragon. Zaváhal. „Nechci, aby to vyznělo neomaleně, protože jsem rád, že souhlasíte, ale nečekal jsem, že budete na mé rozhodnutí ušetřit Slounův život pohlížet tak velkoryse. Pokud se mohu zeptat, proč…“

Král Orrin ho přerušil. „Proč to schvalujeme? Musí se dodržovat zákon. Kdyby ses sám pasoval na Slounova kata, Eragone, vzal bys na sebe moc, která přísluší jen Nasuadě a mně. Pokud má někdo odvahu rozhodovat, kdo by měl žít a kdo zemřít, už neslouží právu, ale *určuje* právo. A ať už bys byl jakkoli shovívavý, nebylo by to pro naši rasu nic dobrého. Nasuada a já, my se aspoň zodpovídáme jedinému pánu, před nímž musejí pokleknout i králové. Zodpovídáme se Angvardovi, v jeho říši věčného soumraku. Zodpovídáme se Šedému muži na šedém koni. Smrti. Mohli bychom být ti nejhorší tyrani v celých dějinách, ale po určitém čase by nás Angvard přiměl k poslušnosti… Ale tebe ne. Lidé jsou rasa, která žije krátce, a my bychom se neměli nechat ovládat jedním z Nesmrtelných. Nepotřebujeme dalšího Galbatorixe.“ Pak se Orrin podivně uchechtl a jeho ústa se zkroutila do neveselého úšklebku. „Rozumíš, Eragone? Jsi tak nebezpečný, že jsme

nuceni před tebou tvoji nebezpečnost uznat a doufat, že budeš jedním z těch mála lidí, kteří dokáží odolat vábení moci.“

Král Orrin sepjal ruce pod bradou a zahleděl se do záhybů svého šatu. „Řekl jsem víc, než jsem měl v úmyslu… Takže, z těchto i dalších důvodů souhlasím s Nasuadou. Udělal jsi správně, že ses ovládl, když jsi našel Slouna v Helgrindu. Tahle příhoda je beztak dost nepříjemná a byla by ještě horší, pokud bys zabil z vlastního popudu, a ne v sebeobraně nebo ve službě druhým.“

Nasuada přikývla. „To jste řekl dobře.“

Arya po celou dobu poslouchala s nevyzpytatelným výrazem ve tváři. Ať si o té věci myslela cokoli, nedala na sobě nic znát.

Orrin s Nasuadou dál zpovídali Eragona ohledně kleteb, které na Slouna uvalil, a vyptávali se na zbývající část jeho cesty. Dotazování pokračovalo tak dlouho, že Nasuada nechala do stanu donést podnos s chlazeným moštem, ovocem a masovými koláči spolu s volskou kýtou pro Safiru. Nasuada s Orrinem měli na jídlo dost prostoru mezi otázkami, ale Eragon musel tolik mluvit, že si stihl jenom dvakrát kousnout do ovoce a svlažit hrdlo pár doušky moštu.

Nakonec se s nimi král Orrin rozloučil a odešel zkontrolovat svou jízdu. Arya je opustila o chvilku později. Vysvětlila, že potřebuje podat zprávu královně Islanzadí a, jak řekla, „ohřát si káď vody, smýt si písek z kůže a navrátit svým rysům původní podobu. Jsem nesvá, když mi na uších chybí špičky, oči mám kulaté a rovné a kosti v obličeji na špatném místě.“

Když Nasuada zůstala sama s Eragonem a Safirou, povzdechla si a opřela si hlavu o opěradlo židle. Eragona zaskočilo, jak unaveně vypadá. Ta tam byla její dosavadní vitalita a sebevědomé vystupování. Jiskra z oka se jí vytratila. Uvědomil si, že se snaží vypadat silnější, než ve skutečnosti je, aby její nepřátelé neměli pokušení zaútočit a aby svou slabostí nepodkopávala morálku Vardenů.

„Jsi nemocná?“ zeptal se.

Kývla směrem ke svým pažím. „Ne tak úplně. Jen se mi to hojí déle, než jsem čekala… Některé dny jsou horší než jiné.“

„Jestli chceš, mohu…“

„Ne. Děkuji ti. Nepokoušej mě. Jedno z pravidel Zkoušky dlouhých nožů říká, že musíš nechat rány zahojit přirozenou cestou, bez kouzel. Jinak by soupeři plnou měrou nezakusili bolest svých ran.“

„To je barbarské!“

Po ústech jí pomalu přelétl úsměv. „Možná ano, ale je to tak, jak to je, a neprohraju ve Zkoušce na poslední chvíli jenom proto, že nedokážu vydržet trochu bolesti.“

„Co když ti rány zhnisají?“

„Tak zhnisají a já zaplatím za svou chybu. Ale pochybuji, že se to stane, protože se o mě stará Angela. Ona je úžasnou studnicí znalostí léčivých rostlin. Skoro věřím, že by ti jenom po hmatu dokázala povědět skutečné jméno každého druhu trávy, která roste na planinách na východ odsud.“

Safira, která byla dosud tak klidná, jako by usnula, teď zívla – skoro se koncem otevřených čelistí dotkla podlahy a stropu – a zakroutila hlavou a krkem, až se skvrnky světla, které odrážely její šupiny, závratnou rychlostí roztočily kolem stanu.

Nasuada se napřímila ve své židli a omlouvala se: „Ach, promiň. Vím, že to bylo únavné. Oba jste byli velmi trpěliví. Děkuji.“

Eragon si klekl a položil pravou ruku přes její dlaň. „Nemusíš si o mě dělat starost, Nasuado. Znám své povinnosti. Nikdy jsem neusiloval o vládu, to není můj osud. A pokud někdy dostanu šanci usednout na trůn, odmítnu to a dohlédnu, aby připadl někomu, kdo je vhodnější pro vedení naší rasy než já.“

„Jsi dobrý člověk, Eragone,“ zamumlala Nasuada a sevřela jeho ruku do svých dlaní. Pak se zasmála. „Díky tobě, Roranovi a Murtaghovi to vypadá, jako bych si většinu času dělala starosti kvůli členům tvé rodiny.“

Eragona se tím cítil dotčený. „Murtagh není žádná moje rodina.“

„Jistě. Odpusť. Ale přesto musíš uznat, že je překvapivé, kolik potíží jste vy tři způsobili jak Království, *tak* Vardenům.“

„To už je takové naše nadání,“ zavtipkoval Eragon.

Mají to v krvi, přisadila si Safira. *Kamkoli jdou, zamotají se do nejhorších možných nebezpečí.* Šťouchla Eragona do paže. *Zvláště tenhle. Co jiného můžeš čekat od lidí z Palancarova údolí? Od potomků bláznivého krále.*

„Ale sami nejsou blázni,“ řekla Nasuada. „Aspoň si to nemyslím. I když – občas je těžké to poznat.“ Zasmála se. „Pokud byste ty, Roran a Murtagh byli zamčení v jedné cele, nejsem si jistá, kdo by přežil.“

Eragon se také zasmál. „Roran. Ten nedovolí, aby mezi ním a Katrinou stanula taková maličkost, jako je smrt.“

Úsměv Nasuady byl teď trochu nucený. „Ne, to by asi nedovolil.“ Pár okamžiků mlčela a pak dodala: „Propána, jsem tak sobecká. Den už je skoro pryč a já vás tady zdržuji, jenom abych si mohla chvíli poklábosit.“

„Potěšení je na mé straně.“

„Ano, ale pro rozhovor mezi přáteli existují lepší místa, než je tohle. Předpokládám, že po tom, čím jsi prošel, by sis rád dopřál koupel, čisté šaty a vydatné jídlo, že ano. Musíš být hladový!“ Eragon pohlédl na nakousané jablko, které stále držel v ruce, a s lítostí dospěl k závěru, že by bylo nezdvořilé jíst, když se jeho slyšení u Nasuady chýlí ke konci. Nasuada si toho všimla a řekla: „Tvůj pohled mluví za vše, Stínovrahu. Máš výraz vyhladovělého vlka. Dobrá, už tě nebudu dál trápit. Jdi, vykoupej se a obleč se do nejlepší tuniky. Až budeš vymydlený a upravený, nesmírně by mě potěšilo, kdybys mě mohl doprovodit na večeři. Pravda, nebudeš můj jediný host, protože záležitosti Vardenů vyžadují neustálou pozornost, ale značně bys mi zpříjemnil celý večer, pokud se rozhodneš přijít.“

Eragon potlačil úšklebek při pomyšlení, že bude muset další hodiny čelit nátlakům těch, kdo ho chtějí využít ke svému vlastnímu prospěchu, nebo aby uspokojili svou zvědavost ohledně Jezdců a draků. Přesto Nasuadu nemohl odmítnout, a tak se uklonil a souhlasil s její nabídkou.

HOSTINA S PŘÁTELI

Eragon se Safirou odešli z Nasuadina rudého velitelského stanu se skupinou elfů v patách a zamířili k malému stanu, který mu byl přidělen, když se přidali k Vardenům na Hořících pláních. Tam na něj čekal velký sud vroucí vody, z něhož stoupaly chomáčky páry, hrající duhovými barvami ve světle obrovského zapadajícího slunce. Na chvíli zatím ještě koupel odložil a vlezl do stanu.

Když vše zkontroloval a ujistil se, že těch pár věcí, co má, je na svém místě, shodil svůj ruksak, opatrně z něj vytáhl brnění a uložil ho pod polní lůžko. Potřebovalo by očistit a naolejovat, ale to byl úkol, který bude muset počkat. Pak sáhl ještě dál pod postel, až prsty zaškrábal o látkovou stěnu za ní, a chvíli rukou šmátral ve tmě, dokud nenarazil na dlouhý, tvrdý předmět. Sevřel těžký balíček zabalený v látce a položil si ho přes kolena. Rozmotal obal a začal od silnějšího konce balíčku odmotávat pásy hrubého plátna.

Kousek po kousku se objevoval ošoupaný kožený jílec Murtaghova jedenapůlručního meče. Eragon se zarazil, když odhalil rukojeť, záštitu meče a větší část zářivého ostří – bylo zubaté jako pila od toho, jak Murtagh odvracel Eragonovy údery Zar'rocem.

Eragon seděl a upíral oči na zbraň s rozporuplnými pocity. Nevěděl, co ho k tomu přimělo, ale den po bitvě se vrátil na planinu a sebral meč z hustého bláta, kam ho Murtagh odhodil. Dokonce i za jedinou noc, kdy byl meč vystaven povětrnostním vlivům, získala ocel skvrnitý závoj rzi. Jediným slovem odstranil rezavý povlak. Možná proto, že mu Murtagh ukradl jeho vlastní meč, cítil nutkání vzít si ten Murtaghův, jako by taková výměna mohla umenšit jeho ztrátu, i když byla nerovná a nedobrovolná. Možná ho vzal proto, že chtěl mít

nějakou připomínku jejich krvavého střetu. Anebo proto, že měl stále Murtagha v hloubi srdce rád, navzdory smutným okolnostem, které je postavily proti sobě. Jakkoli si Eragon ošklivil to, co se z Murtagha stalo a za co ho litoval, nedokázal popřít spojení, které mezi nimi existovalo. Měli společný osud. Kdyby se narodili v opačném pořadí, byl by vychovaný v Urû'baenu on a Murtagh v údolí Palancar, mohly být jejich současné pozice stejně dobře obrácené. Prostě jejich životy byly neúprosně propletené.

Zatímco Eragon hleděl na stříbrnou ocel, vymyslel zaklínadlo, které by vyhladilo škrábance na čepeli, uzavřelo klínovité zářezy po okrajích a obnovilo tvrdost a pružnost meče. Přesto dlouze zvažoval, zda ho má použít. Také jizvu, kterou mu udělal Durza, si uchovával jako připomínku jejich setkání, aspoň dokud mu ji draci neodstranili během Agaetí Blödhren. Měl by si tedy ponechat i meč s těmihle šrámy? Bylo by pro něj dobré nosit takovou bolestnou připomínku u boku? A co by z toho vyvodil zbytek Vardenů, kdyby se rozhodl třímat v rukou meč zrádce? Zar'roc byl dárek od Broma, Eragon ho nemohl odmítnout a nikdy nelitoval, že ho přijal. Ale nyní nebyl pod žádným nátlakem, který by ho nutil přijmout bezejmenný meč, který mu spočíval na klíně.

Meč potřebuji, pomyslel si. *Ale ne tenhle.*

Znovu zabalil zbraň do plátěného krytu a zastrčil jej zpátky pod postel. Pak s čistou košilí a tunikou v podpaží vyšel ze stanu, aby se vykoupal.

Když byl umytý a oblečený v jemné košili a tunice z lámarae, vyrazil na setkání s Nasuadou ke stanům léčitelů, tak jak ho předtím požádala. Safira letěla, protože jak poznamenala: *Pro mě je to na zemi příliš přecpané, pořád zakopávám o stany. Navíc kdybych šla s tebou, shromáždil by se kolem nás takový houf lidí, že bychom se stěží mohli pohnout.*

Nasuada na něj čekala u tří stožárů, na kterých v chladnoucím vzduchu bezvládně visel půltucet křiklavě barevných praporků. Od doby, co se rozloučili, se převlékla a teď měla na sobě lehké letní šaty světle slámové barvy. Husté, jakoby mechové vlasy měla vysoko vyčesané do jakéhosi propletence uzlíků a copů. Celý účes držela pohromadě jediná bílá stuha.

Usmála se na Eragona. Úsměv jí oplatil a zrychlil krok. Když se přiblížil, jeho strážci se spojili s její ostrahou a on vycítil nápadné

projevy podezíravosti na straně Temných jestřábů a strojenou lhostejnost elfů.

Nasuada ho vzala za paži, a zatímco si příjemně povídali, pomalu ho vedla mořem stanů. Nad nimi kroužila Safira, která vyčkávala s přistáním, dokud nedorazí na místo určení. Eragon s Nasuadou hovořili o mnoha věcech. Bylo mezi nimi jen málo opravdu důležitých, ale její důvtip, veselá nálada a ohleduplnost trefných poznámek ho okouzlily. Dokázal s ní snadno rozmlouvat a ještě snáze ji poslouchat, a právě ta lehkost způsobila, že si uvědomil, jak moc ji má rád. To, jak ho držela, bylo důvěrnější, než jak by se běžně vedl velitel s poddaným. Tohle jejich pouto v něm vzbuzovalo zcela nový pocit. Kromě tety Mariany, na kterou mu zůstaly jen matné vzpomínky, vyrostl ve světě mužů a chlapců a nikdy neměl příležitost přátelit se s ženou. Kvůli své nezkušenosti cítil nejistotu a určité rozpaky, ale zdálo se, že si toho Nasuada nevšimla.

Zastavila se před stanem, z něhož vycházela zář mnoha svící a ve kterém hučela spousta nesrozumitelných hlasů. „Teď se musíme zase ponořit do močálu politiky. Připrav se."

Odhrnula vstupní dílec do stanu a Eragon povyskočil, když houf lidí uvnitř vykřikl: „Překvapení!" Stanu vévodil široký stůl podepřený dřevěnými kozami a naložený jídlem. Seděli u něj Roran s Katrinou, asi dvacet vesničanů z Carvahallu včetně Horsta a jeho rodiny, bylinkářka Angela, Jeod se svou ženou Helenou a několik neznámých lidí, kteří vypadali jako námořníci. Na zemi vedle stolu si hrála skupinka dětí. Zarazily se uprostřed hry a s otevřenou pusou civěly na Nasuadu a Eragona, jako by se nedokázaly rozhodnout, která z těch dvou podivných osob si zaslouží více jejich pozornosti.

Eragon se zazubil a byl dojatý. Než si stačil promyslet, co by měl říct, Angela zvedla svůj džbánek a zapištěla: „No tak, nestůj tam s otevřenou pusou! Pojď si sednout. Mám hlad!"

Zatímco se všichni smáli, Nasuada dovedla Eragona ke dvěma prázdným židlím vedle Rorana. Eragon pomohl Nasuadě usednout, a když klesala do židle, tiše se jí zeptal: „Tohle jsi zařídila *ty?*"

„Roran mi navrhl, koho bys tu asi tak chtěl mít, ale ano, původní nápad byl můj. A přidala jsem pár dalších spolustolovníků, jak jistě poznáš."

„Děkuji," řekl Eragon až zahanbeně. „Moc ti děkuji."

V levém zadním koutě stanu uviděl sedět Elvu se zkříženýma nohama a s tácem jídla na klíně. Ostatní děti se jí stranily – Eragon si nedokázal představit, že by s nimi měla mnoho společného – a ani nikdo z dospělých, kromě Angely, se podle všeho v její přítomnosti necítil moc dobře. Malá dívenka s útlými rameny na něj pohlédla děsivýma fialovýma očima zpod černé ofiny a neslyšeně vyslovila něco, co zřejmě bylo: „Zdravím, Stínovrahu."

„Zdravím, Jasnovidko," odpověděl neslyšně. Roztáhla malá růžová ústa do něčeho, co by mohlo být okouzlujícím úsměvem, nebýt těch krutých očí, které se blýskaly nad ním.

Eragon sevřel opěrky své židle, když se stůl zachvěl, nádobí zacinkalo a stěny stanu se zatřepotaly. Potom se zadní část stanu vyboulila a rozevřela a dovnitř strčila hlavu Safira. *Maso!* zvolala. *Cítím maso!*

Dalších pár hodin si Eragon užíval množství jídla, pití a radosti z příjemné společnosti. Bylo to pro něj něco jako vrátit se domů. Víno teklo proudem, a když vesničané jednou nebo dvakrát vyprázdnili své poháry, zapomněli na uctivost a chovali se k němu zase jako dřív, jako k jednomu z nich, což byl nejhezčí dárek, jaký mu mohli dát. Stejně vstřícní byli i k Nasuadě, ačkoli nevtipkovali na její účet, kdežto na Eragonův občas ano. Jak svíce odhořívaly, stan se naplnil bledým kouřem. Vedle sebe Eragon znovu a znovu slyšel Rorana vybuchovat smíchy a přes stůl k němu doléhal ještě hlubší hřmot Horstova smíchu. Angela zamumlala zaklínadlo a roztancovala malého mužíčka, kterého vyrobila z kůrky kynutého chleba, což všechny velmi pobavilo. Děti postupně překonaly počáteční strach ze Safiry a opovážily se k ní přiblížit a pohladit ji po čumáku. Brzy už jí lezly po krku, visely jí za ostny a tahaly ji za hřebínky nad očima. Eragon se musel smát, když to viděl. Jeod pobavil přítomné písní, kterou se kdysi dávno naučil z nějaké knihy, a Tara tancovala gigu. Nasuadiny zuby se zaleskly, když se zasmála a pohodila hlavou dozadu. A Eragon na žádost všech vyprávěl několik svých dobrodružství. Posluchače zvlášť zajímalo jeho líčení, jak s Bromem utekl z Carvahallu.

„Když pomyslím," vydechla Gertruda, léčitelka s baculatou tváří, a zatahala si za šál, „že jsme měli v našem údolí draka a vůbec jsme o tom nevěděli…" Párem pletacích jehlic, které vytáhla z rukávů, ukázala na Eragona. „A když pomyslím na to, jak jsem ošetřovala tvé sedřené nohy, které sis poranil během letu na Safiře – nikdy by mě

nenapadla skutečná příčina.“ Zakroutila hlavou, zamlaskala a začala plést z hnědé vlněné příze s udivující rychlostí získanou za desítky let praxe.

Jako první odcházela Elain, kterou v jejím pokročilém těhotenství zdolala únava. Jeden z jejích synů, Baldor, šel s ní. O půl hodiny později se rozhodla odejít také Nasuada s tím, že kvůli svým povinnostem nemůže zůstat tak dlouho, jak by chtěla, ale že jim všem přeje zdraví a štěstí a doufá, že ji budou nadále podporovat v jejím boji proti Království.

Když Nasuada vstala od stolu, pokynula Eragonovi. Šel ji vyprovodit ke vchodu. Když se otočila zády ke stolovníkům, řekla: „Eragone, vím, že po cestě potřebuješ čas na zotavenou a že máš vlastní záležitosti, které si musíš zařídit. Proto si zítra a pozítří můžeš dělat, co budeš chtít. Ale ráno třetího dne se dostav do mého stanu a promluvíme si o tvé budoucnosti. Mám pro tebe nanejvýš důležitý úkol.“

„Má paní,“ řekl s lehkou úklonou a pak pokračoval: „Elva je ti stále nablízku, ať jsi kdekoli, viď?“

„Ano, chrání mě proti jakémukoli nebezpečí, které může proklouznout Temným jestřábům. Také její schopnost vytušit, co lidi sužuje, je nesmírně užitečná. Takhle je mnohem snazší získat někoho pro spolupráci, když znáš všechny jeho tajné bolístky.“

„Byla bys ochotná se toho vzdát?“

Prohlížela si ho pronikavým pohledem. „Hodláš snad zrušit Elvinu kletbu?“

„Rád bych to zkusil. Pamatuješ, slíbil jsem jí to.“

„Ano, byla jsem u toho.“ Na okamžik ji vyrušil rachot padající židle a pak pokračovala: „Tvoje sliby nás jednou přivedou do hrobu… Elva je nenahraditelná. Nikdo jiný nevládne podobnými schopnostmi. A její služby, jak jsem právě vysvětlila, mají větší cenu než hromada zlata. Dokonce už mě napadlo, že z nás všech by se právě jí mohlo podařit porazit Galbatorixe. Ona by dokázala předvídat každý jeho útok a tvoje kouzlo by jí ukázalo, jak se jim bránit, a pokud by při jejich odvracení nemusela obětovat svůj život, zvítězila by… Pro dobro Vardenů, Eragone, pro dobro všech v Alagaësii, nemohl bys svůj pokus vyléčit Elvu jenom předstírat?“

„Ne,“ odsekl pohoršeně. „Neudělal bych to, ani kdybych mohl. Nebylo by to správné. Pokud budeme Elvu nutit, aby zůstala tím, čím

je, obrátí se nakonec proti nám a já ji nechci za nepřítele.“ Odmlčel se a pak, s ohledem na Nasuadin výraz, dodal: „Mimoto je velice pravděpodobné, že se mi to nepovede. Odstranit takovou neurčitě vyjádřenou kletbu je přinejmenším velmi obtížný úkol… Mohu ti něco navrhnout?“

„Co?“

„Buď k Elvě upřímná. Vysvětli jí, co pro Vardeny znamená, a požádej ji, zda by dokázala i nadále nést své břímě ku prospěchu všech svobodných lidí. Možná odmítne, a má na to plné právo. Ale pokud nebude souhlasit, znamená to, že její povaha stejně není taková, na jakou bychom se mohli naprosto spolehnout. A pokud to přece přijme, bude to její svobodné rozhodnutí.“

Nasuada se trochu zamračila, ale nakonec přikývla. „Promluvím si s ní zítra. Měl bys u toho také být, abys mi pomohl ji přesvědčit, nebo abys zrušil svou kletbu, pokud se nám to nepovede. Přijď ke mně do stanu tři hodiny po úsvitu.“ A s těmito slovy vyklouzla do pochodněmi osvětleného tábora.

Daleko později, když už svíce pohasínaly ve svých stojanech a vesničané se začínali po dvou nebo po třech rozcházet, chytil Roran Eragona za loket a protáhl ho zadní částí stanu vedle Safiry, kde je ostatní nemohli slyšet. „To, co jsi prve říkal o Helgrindu, to bylo skutečně všechno?“ zeptal se naléhavě. Jeho stisk jako pár železných klepet svíral svaly Eragonovy paže. Pohled měl tvrdý a tázavý, ale také nezvykle zranitelný.

Eragon na něj upřeně pohlédl. „Pokud mi důvěřuješ, Rorane, už se mě na to nikdy neptej. Není to nic, co bys chtěl vědět.“ Eragon pocítil hlubokou tíseň, že musel před Roranem a Katrinou zatajit Slounovu existenci. Věděl sice, že tenhle podvod je nutný, ale i tak mu bylo nepříjemné lhát členům vlastní rodiny. Na okamžik zvažoval možnost, že by Roranovi přece jen pověděl pravdu, ale pak si vzpomněl na všechny důvody, pro které se rozhodl to neudělat, a udržel jazyk za zuby.

Roran zaváhal s ustaraným výrazem ve tváři, nakonec však sevřel čelisti a pustil Eragona. „Věřím ti. K tomu rodina přece je, nebo snad ne? Věřím.“

„K tomu a abychom se vzájemně pobili.“

Roran se zasmál té narážce na Murtagha a palcem si promnul nos. „To taky.“ Zavlnil mohutnými, kulatými rameny a zvedl levou ruku,

aby si promasíroval pravé rameno, což byl zvyk, který mu zbyl z doby, kdy ho klovli ra'zakové. „Mám ještě jednu otázku."

„Ano?"

„Je to laskavost… o kterou tě chci požádat." Po rtech mu přelétl čtveráckýúsměv a pokrčil rameny. „Nikdy jsem si nemyslel, že s tebou budu mluvit o něčem takovém. Jsi mladší než já, sotva jsi dospěl v muže a ještě k tomu jsi můj bratranec."

„Mluvit o čem? Přestaň už chodit kolem horké kaše."

„O svatbě," řekl Roran a napřímil se. „Oddáš mě s Katrinou? Potěšilo by mě to, a i když jsem to Katrině zatím neříkal, protože jsem dosud neměl tvůj příslib, vím, že by si toho také vážila a potěšilo by ji, kdybys souhlasil spojit nás jako muže a ženu."

Eragon byl tak překvapený, že nenacházel slov. Nakonec dokázal vykoktat: „Já?" Pak honem dodal: „Samozřejmě bych to moc rád udělal, ale… *já?* To opravdu chceš? Jsem si jistý, že Nasuada by vás dva také oddala… Mohl bys mít i krále Orrina, skutečného krále! Ten by se nesmírně rád chopil příležitosti vykonat obřad, pokud by mu to pomohlo získat mou přízeň."

„Chci tebe, Eragone," řekl Roran a poplácal ho po rameni. „Jsi Jezdec a jsi jediná další žijící osoba mojí krve. Murtagh se nepočítá. Nenapadá mě nikdo jiný, kdo by měl nás dva oddat spíše než ty."

„Pak," řekl Eragon, „to rád udělám." Roran ho objal a stiskl vší silou, až z Eragona vymáčkl skoro všechen vzduch. Zlehka zalapal po dechu, když ho Roran pustil, a potom, jakmile zase mohl mluvit, se ještě zeptal: „Kdy? Nasuada pro mě naplánovala nějaký úkol. Ještě nevím, co to je, ale hádám, že mě to na nějaký čas zaměstná. Takže… možná začátkem příštího měsíce, pokud to okolnosti dovolí?"

Roranova ramena se zvedla a napjala. Zakroutil hlavou jako býk, který svými rohy prohrabuje trs ostružiní. „A co pozítří?"

„Tak brzy? Není to trochu ve spěchu? Nebude téměř žádný čas na přípravu. Lidé si budou myslet, že je to nemístné."

Roran se napřímil a žíly na rukou mu vystouply, když otevřel a zavřel pěsti. „Nemůže to počkat. Pokud nebudeme svoji, a to rychle, staré ženy budou mít daleko zajímavější téma pro drby než mou netrpělivost. Rozumíš?"

Eragonovi chvíli trvalo, než pochopil, o čem Roran mluví, ale jakmile mu to došlo, nedokázal se ubránit širokému úsměvu. *Roran bude otcem!* pomyslel si. Radostně odpověděl: „Rozumím. Takže

pozítří.“ Zabručel, když ho Roran ještě jednou objal a poplácal po zádech. S jistými obtížemi se vymanil z medvědího objetí.

Roran se zazubil a řekl: „Jsem tvým dlužníkem. Děkuji ti. Teď musím říct ty novinky Katrině a je třeba udělat vše, co se dá, abychom připravili svatební hostinu. Jakmile bude rozhodnuto o přesné hodině, dáme ti vědět.“

„To zní dobře.“

Roran se vydal zpátky ke stanu, pak se ještě prudce otočil a vyhodil rukama do vzduchu, jako by chtěl obejmout celý svět. „Eragone, budu se ženit!“

Se smíchem na něj Eragon mávl. „Jdi, ty blázne. Už na tebe čeká.“

Jakmile se dílce stanu za Roranem zavřely, Eragon vylezl na Safiru. „Blödhgarme?“ zavolal. Elf neslyšně, skoro jako stín, vystoupil na světlo. Žluté oči mu plály jako uhlíky. „Safira a já se teď na chvíli proletíme. Setkáme se u mého stanu.“

„Jistě, Stínovrahu,“ řekl Blödhgarm a sklonil hlavu.

Pak Safira pozvedla obrovská křídla, rozběhla se třemi kroky a vystřelila přes řady stanů, do nichž se opřel vítr, jak silně a rychle máchla křídly. Prudké pohyby Eragonem zatřásly, a tak sevřel osten před sebou, aby se přidržel. Safira kroužila nad táborem výš a výš, dokud se z něj nestala jen bezvýznamná světlá skvrnka, zakrslá ve srovnání s temnou krajinou kolem ní. Tam se radostně vznášela mezi nebem a zemí a všude je obklopovalo naprosté ticho.

Eragon si opřel hlavu o její krk a hleděl vzhůru na třpytivý pás prachu, který se klenul přes oblohu.

Odpočiň si, jestli chceš, maličký, řekla Safira. *Nenechám tě spadnout.*

A Eragon odpočíval a zaplavily ho obrazy kruhového kamenného města, stojícího uprostřed nekonečné pláně, a malé dívky, která se toulala jeho úzkými, klikatými uličkami a zpívala stále se vracející melodii.

A tak se noc vlekla až do rána.

PROTÍNAJÍCÍ SE PŘÍBĚHY

Bylo krátce po úsvitu a Eragon seděl na svém lůžku a olejoval si kroužkové brnění, když za ním přišel jeden z vardenských lučištníků a požádal ho, zda by nevyléčil jeho ženu, které vyrostl zhoubný nádor. I když měl být Eragon už za necelou hodinu u Nasuady, souhlasil a doprovodil muže do jeho stanu. Žena byla z nádoru velmi zesláblá a byl to pro něj těžký úkol vytáhnout z jejího těla zákeřné novotvary. Z léčení byl vyčerpaný, ale potěšilo ho, že ji nakonec dokázal zachránit před pomalou a bolestivou smrtí.

Potom se Eragon před lučištníkovým stanem znovu připojil k Safiře a pár minut jí masíroval svaly za krkem. Safira slastně mručela, švihla ocasem a stočila hlavu a ramena tak, aby měl lepší přístup k hladkým šupinám na spodní straně krku. Řekla: *Zatímco jsi měl práci jinde, přišli tě požádat o slyšení další lidé, ale Blödhgarm a jeho druhové je poslali pryč, protože jejich žádosti nebyly naléhavé.*

Skutečně? Zaryl prsty pod okraj jedné z velkých krčních šupin a zaškrábal ještě silněji. *Možná bych se měl inspirovat Nasuadou.*

V čem?

Šestý den každého týdne uděluje v dopoledních hodinách slyšení každému, kdo si přeje vznést nějakou žádost nebo rozřešit spor. Mohl bych dělat to samé.

Ten nápad se mi líbí, řekla Safira. *Jenom budeš muset být opatrný, abys na požadavky lidí nespotřeboval příliš energie. Musíme být vždy připraveni na okamžitý boj s Královstvím.* Zatlačila krkem proti jeho ruce a zavrněla ještě hlasitěji.

Potřebuji meč, řekl Eragon.

Tak si nějaký sežeň.

Mmh…

Eragon ji dál škrábal, dokud se neodtáhla a nepřipomněla mu: *Pokud si nepospíšíš, přijdeš pozdě k Nasuadě.*

Společně zamířili do středu tábora směrem k velitelskému stanu. Bylo to méně než čtvrt míle, takže Safira s ním šla pěšky, místo aby se vznesla mezi mraky, jako to udělala předtím.

Asi padesát metrů od Nasuadina stanu narazili na bylinkářku Angelu. Klečela mezi dvěma stany a ukazovala na čtverec kůže rozprostřený přes nízký, placatý kámen. Na kůži ležela zpřeházená hromádka kostí dlouhých jako prst, které měly na každé plošce vyryté nejrůznější symboly: byly to věštecké dračí kůstky, s nimiž Eragonovi v Teirmu vykládala budoucnost.

Naproti Angele seděla vysoká žena se širokými rameny a snědou, větrem ošlehanou pletí. Černé vlasy měla spletené v dlouhém, tlustém copu na zádech a její tvář byla dosti pohledná navzdory hlubokým rýhám, které jí kolem úst vyryly roky. Byla oblečená do červenohnědých šatů, očividně šitých pro menší ženu, takže jí ruce vyčuhovaly z rukávů. Kolem obou zápěstí měla ovázaný pruh tmavé látky, ale pásek na tom levém se uvolnil a sklouzl jí až k lokti. Eragon pod ním zahlédl široké jizvy. Byl to ten druh jizev, ke kterým člověk přijde jenom tak, že si dlouhodobě odírá ruce o okovy. Uvědomil si, že ji kdysi museli zajmout nepřátelé a ona vzdorovala – vzdorovala, dokud si nerozedřela zápěstí na kost, aspoň soudě podle těch jizev. Uvažoval, zda se dopustila zločinu, nebo byla otrokyní, a silně ho vyvedlo z míry pomyšlení, že je někdo tak krutý a dovolí, aby si jeho vězeň způsobil taková zranění.

Vedle ženy seděla dospívající dívka s vážnou tváří, zrovna na prahu plného rozkvětu dospělé krásy. Svaly na předloktích měla nezvykle vyvinuté, jako by se učila u kováře či mečíře, což bylo u dívky silně nepravděpodobné, ať už byla jakkoli silná.

Kudrnatá čarodějnice právě ženě a její společnici něco dopověděla, když k nim dorazil Eragon se Safirou. Angela jediným pohybem zabalila věštecké kůstky do koženého čtverce a strčila je do žluté šerpy u pasu. Postavila se a vrhla na Eragona se Safirou zářivý úsměv. „Tedy, vy dva máte ten nejdokonalejší smysl pro načasování. Jako byste se vždycky objevili, kdykoli se roztočí vřeteno osudu.“

„Vřeteno osudu?“ podivil se Eragon.

Pokrčila rameny. „Nu a co? Nikdo nevypouští z úst pořád jenom skvosty, dokonce ani já ne.“ Ukázala na dvě cizinky, které také vstaly, a řekla: „Eragone, dal bys jim požehnání? Prošly mnohým nebezpečenstvím a ještě je čeká těžká cesta. Jsem si jistá, že by ocenily jakoukoli ochranu, kterou jim může přinést požehnání Jezdce.“

Eragon zaváhal. Věděl, že Angela zřídkakdy vrhne dračí kůstky lidem, kteří vyhledají její služby – obvykle jenom těm, s nimiž se Solembum uráčí bavit. Taková předpověď totiž není žádný klam, ale skutečná věštba, která dokáže odhalit tajemství budoucnosti. Že se to Angela rozhodla udělat pro pohlednou ženu s jizvami kolem zápěstí a dospívající dívku se svalnatými předloktími, mu napovídalo, že nejde o obyčejné ženy, ale o osoby, které zřejmě měly a ještě budou mít důležitou roli v utváření budoucí Alagaësie. Jeho dojem ještě zesílil, když zahlédl Solembuma v jeho obvyklé podobě kočky s obrovskýma střapatýma ušima, jak číhá za rohem nedalekého stanu a tajemnýma žlutýma očima sleduje dění. A přesto Eragon stále váhal, znepokojený vzpomínkou na první a poslední požehnání, které kdy komu dal – kvůli nedostatečné znalosti starověkého jazyka tehdy zničil život nevinnému dítěti.

Safiro? zeptal se.

Její ocas zasvištěl vzduchem. *Tak neváhej. Poučil ses ze svojí chyby a už ji znovu neuděláš. Proč bys měl tedy odepřít požehnání těm, kdo z něj mohou mít užitek? Říkám ti, požehnej jim, a tentokrát to udělej správně.*

„Jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Odpusť, Stínovrahu,“ řekla ta vysoká, černovlasá žena se slabým přízvukem, který nedokázal zařadit, „ale jména mají moc a my bychom raději, aby ta naše zůstala utajena.“ Nehleděla mu do očí, ale její tón byl pevný a neústupný. Dívka trochu zalapala po dechu, jako by ji šokovala ženina smělost.

Eragon přikývl; nebyl ani rozčilený, ani překvapený, ačkoli její zdrženlivost o to víc vzbudila jeho zvědavost. Byl by rád znal jejich jména, ale pro to, co chtěl udělat, nebyla nezbytná. Stáhl si rukavici z pravé ruky a položil dlaň doprostřed ženina horkého čela. Trhla sebou, když se jí dotkl, ale neodtáhla se. Nosní dírky se jí rozšířily, koutky úst se stáhly, mezi obočím se jí objevila vráska a on ucítil, že se chvěje, jako by ji jeho dotek bolel a ona se snažila potlačit nutkání jeho ruku

odstrčit. Eragon si bezděčně uvědomoval, jak se k nim blíží Blödhgarm, připravený zasáhnout, kdyby žena chtěla nějak zaútočit.

Eragona její reakce na okamžik vyvedla z rovnováhy. Sáhl za zábranu ve své mysli, pohroužil se do proudu kouzla a plnou silou starověkého jazyka pronesl: „Atra guliä un ilian tauthr ono un atra ono waíse sköliro fra rauthr.“ Tím, že do této věty vložil stejnou sílu, jako by vyslovoval kouzlo, zajistil, že bude kladně utvářet směr událostí, a tudíž zlepší ženin životní úděl. Dával si pozor, aby včas zastavil proud energie, kterou přenesl do požehnání, protože pokud by to neudělal, kouzlo by se živilo dál z jeho těla, dokud by nespotřebovalo veškeré jeho síly a nezanechalo z něj jenom prázdnou slupku. Navzdory opatrnosti zaznamenal větší úbytek svých sil, než čekal. Vidění se mu zamlžilo a nohy se mu roztřásly a málem se pod ním podlomily.

Za okamžik se však vzpamatoval.

S pocitem úlevy sundal ruku ze ženina čela a patrně se ulevilo i jí, protože ukročila zpátky a promnula si paže. Dívala se na něj jako někdo, kdo se snaží očistit od něčeho odporného.

Eragon celý postup zopakoval s dospívající dívkou. Vykulila oči, když vypustil kouzlo, jako by cítila, jak se stává její součástí. Uklonila se. „Děkuji ti, Stínovrahu. Jsme tvými dlužníky. Doufám, že se ti podaří porazit Galbatorixe a Království.“

Už se měla k odchodu, ale zastavila se, když si Safira odfrkla a protáhla hlavu kolem Eragona a Angely, takže se teď tyčila nad oběma ženami. Dračice sehnula krk a foukla nejdřív na tvář starší ženy a pak do tváře té mladší a promítla své myšlenky takovou silou, aby přemohla všechny zábrany v myslích, kromě těch nejsilnějších – poznala totiž s Eragonem, že černovlasá žena má dobře obrněnou mysl – a řekla: *Dobrý lov, Ó Divoké. Ať vítr stoupá pod vašimi křídly, ať vám slunce stále svítí do zad a ať zastihnete kořist nepřipravenou. A, Vlčí oko, doufám, že až najdeš toho, kdo ti uvěznil tlapky, nebudeš ho zabíjet příliš rychle.*

Obě ženy ztuhly, když Safira promluvila. Potom se ta starší uhodila pěstmi do prsou a řekla: „Nebudu, Ó Krásná lovkyně.“ Pak se uklonila Angele: „Pilně cvič a zaútoč první, věštkyně.“

„Stříbrná ruko.“

Sukně se jí zavlnily, když s dospívající dívkou odkráčely, a brzy se ztratily z dohledu v bludišti jednotvárných šedých stanů.

Cože, žádné značky na čele? zeptal se Eragon Safiry.

Elva je jedinečná. Už nikoho dalšího takhle neoznačím. To, co se stalo ve Farthen Dûru, se prostě… stalo. Udělala jsem to instinktivně. Víc nedokážu vysvětlit.

Jak všichni tři kráčeli k Nasuadinu stanu, Eragon pohlédl na Angelu. „Kdo to byl?“

Zkroutila rty. „Poutníci na své vlastní cestě.“

„To je sotva nějaká odpověď,“ postěžoval si.

„Nemám ve zvyku rozdávat tajemství jako kandované ořechy na zimní slunovrat. Zvláště když patří jiným.“

Pár dalších kroků mlčel. „Pokud mi někdo odmítne sdělit nějakou informaci, jsem o to odhodlanější zjistit pravdu. Nesnáším nevědomost. Pro mě je nezodpovězená otázka jako trn v patě, který mě zabolí pokaždé, když se pohnu, dokud si ho nevytáhnu.“

„Soucítím s tebou.“

„Proč?“

„Jestli je to s tebou takhle, musíš strávit každou bdělou hodinu ve smrtelných mukách, protože život je plný otázek bez odpovědí.“

Dvacet metrů od Nasuadina velitelského stanu jim cestu zahradil oddíl kopiníků pochodující táborem. Zatímco čekali, až vojáci projdou kolem, Eragon se zachvěl a pohodil rukama. „Kéž bychom měli čas se najíst.“

Pohotově jako vždy Angela odvětila: „To je tím kouzlem, že? Vyčerpalo tě.“ Přikývl. Angela strčila ruku do jednoho z váčků, které jí visely kolem šerpy, a vytáhla tvrdou hnědou hrudku, pokrytou lesklými lněnými semínky. „Na, s tímhle vydržíš do oběda.“

„Co je to?“

Strčila mu to pod nos. Nehodlala se s ním nijak handrkovat. „Sněz to. Bude ti to chutnat. Věř mi.“ Když si bral mastnou hrudku z jejích prstů, sevřela mu druhou rukou zápěstí a přidržela ho na místě, aby mohla pečlivě prozkoumat půl palce vysoké mozoly na jeho kloubech. „To je od tebe velmi chytré,“ řekla. „Jsou ošklivé jako bradavice na ropuše, ale co na tom záleží, pokud ti pomohou ochránit kůži, co? To se mi líbí. Hodně se mi to líbí. Nechal ses inspirovat trpasličími Ascûdgamln?“

„Tobě nic neunikne, viď?“ zeptal se.

„Ať si to třeba unikne. Dělám si hlavu jenom s věcmi, které existují.“ Eragon zamrkal, protože byl opět – jako častokrát předtím – zmatený jejími slovními obraty. Poklepala na mozol špičkou jednoho z

krátkých nehtů. „Udělala bych si to taky, jenže by se mi o to zadrhávala vlna, když předu nebo pletu.“

„Ty pleteš ze své vlastní příze?“ zvolal. Překvapilo ho, že by se mohla zabývat něčím tak obyčejným.

„Jistě! Je to skvělý způsob, jak se uvolnit. Navíc kdybych to nedělala, kde bych asi vzala svetr s Dvalarovou ochranou proti šíleným králíkům, vypletený zevnitř na prsou v Liduen Kvaedhí, nebo stuhu do vlasů ve žluté, zelené a jasně růžové barvě?“

„Šílení králíci…“

Pohodila hustými loknami. „Divil by ses, kolik kouzelníků zemřelo, protože je kousli šílení králíci. Stává se to mnohem častěji, než by sis myslel.“

Eragon na ni nevěřícně zíral. *Myslíš, že si dělá legraci?* zeptal se Safiry.

Zeptej se jí a zjistíš to.

Odpoví mi jen další hádankou.

Když kopiníci přešli, Eragon, Safira a Angela pokračovali k velitelskému stanu v doprovodu Solembuma, který se k nim přidal, aniž by si toho Eragon všiml. Zatímco se Angela proplétala kolem hromad trusu po koních Orrinovy jízdy, zeptala se: „Takže mi pověz: stalo se ti kromě boje s ra’zaky během cesty něco strašlivě zajímavého? Víš, jak ráda poslouchám vyprávění o *zajímavých* věcech.“

Eragon se usmál, když si vzpomněl na duchy, kteří navštívili jeho a Aryu. Přesto se o nich nechtěl bavit, a tak místo toho řekl: „Když se ptáš, stalo se pár zajímavých věcí. Například jsem potkal poustevníka jménem Tenga, který žije ve zřícenině elfské věže. Měl tu nejúžasnější knihovnu. Bylo v ní sedm…“

Angela se zastavila tak nenadále, že Eragon udělal ještě tři kroky, než si toho všiml a otočil se k ní. Čarodějnice vypadala tak ohromená, jako by ji někdo pořádně praštil do hlavy. Solembum k ní dokráčel, opřel se jí o nohy a pohlédl na ni. Angela si olízla rty a pak se zeptala: „Jsi…“ Zakašlala. „Jsi si jistý, že se jmenoval Tenga?“

„Znáš ho?“

Solembum zasyčel a chlupy na zádech se mu naježily. Eragon raději od kočkodlaka couvl, aby se dostal z dosahu jeho drápů.

„Znám?“ Angela si s hořkým smíchem opřela ruce o boky. „Znám? No, víc než jen to! Byla jsem jeho učněm po… po neblahou spoustu let.“

Eragon by nikdy nečekal, že Angela dobrovolně prozradí cokoli ze své minulosti. Toužil se dozvědět víc, a tak se zeptal: „Kdy jsi ho poznala? A kde?“

„Velmi dávno a velmi daleko. Přesto jsme se rozešli ve zlém a neviděla jsem ho už mnoho, mnoho let.“ Angela se zamračila. „Vlastně jsem si myslela, že už je mrtvý.“

Pak promluvila Safira: *Když jsi byla Tengovým učněm, víš, na jakou otázku to hledá odpověď?*

„Nemám nejmenší tušení. Tenga měl vždycky nějakou otázku, kterou se snažil zodpovědět. Pokud se mu to povedlo, okamžitě si vybral další a tak dále. Možná, že od té doby, co jsem ho naposledy viděla, už odpověděl na stovku otázek, anebo třeba stále skřípe zuby nad tou samou hádankou, jakou řešil v době, když jsem ho opustila.“

Nad jakou?

„Zda fáze měsíce ovlivňují počet a kvalitu opálů, které se tvoří v Beorských horách, jak se běžně traduje mezi trpaslíky.“

„Ale jak by se to mohlo dokázat?“ podivil se Eragon.

Angela pokrčila rameny. „Pokud by to někdo uměl dokázat, byl by to Tenga. Možná je vyšinutý, ale to nemá žádný vliv na jeho genialitu.“

Je to chlap, který kope do koček, prohlásil Solembum, jako by to shrnovalo celou Tengovu povahu.

Pak Angela spráskla ruce a zavelela: „A dost! Sněz si svůj pamlsek, Eragone, a pojďme za Nasuadou.“

NÁPRAVA

„Přicházíte pozdě,“ řekla Nasuada, když Eragon s Angelou zaujali místa v řadě židlí uspořádaných do půlkruhu před Nasuadiným trůnem. V půlkruhu seděla také Elva a její opatrovnice Greta, stařena, která Eragona ve Farthen Dûru požádala, aby Elvě požehnal. Stejně jako dříve, i teď si Safira lehla u stanu a strčila hlavu dovnitř otvorem vzadu, aby se mohla účastnit jednání. Solembum se stočil do klubíčka vedle její hlavy. Občas škubl ocasem, ale jinak se zdálo, že tvrdě spí. Eragon s Angelou se omluvili za svou nedochvilnost a pak poslouchali, jak Nasuada objasňuje Elvě cenu jejích schopností pro Vardeny. *Jako by to sama nevěděla,* řekl Eragon v duchu Safiře. Nasuada Elvu úpěnlivě prosila, aby osvobodila Eragona od slibu, že se pokusí odstranit účinky svého požehnání. Ano, ví, že od Elvy žádá nesmírně mnoho, ale v sázce je osud celé země, a přece stojí za to obětovat vlastní pohodlí, pokud to může pomoci. Byla to velkolepá řeč: výmluvná, vášnivá a plná pádných argumentů, které měly zapůsobit na Elviny ušlechtilejší city.

Elva, která si doposud pěstičkami podpírala špičatou bradu, nakonec zvedla hlavu a řekla: „Ne.“ Ve stanu se rozhostilo ohromené ticho. Přejížděla upřeným pohledem z jedné osoby na druhou a rozvedla to: „Eragone, Angelo, vy oba víte, jaké to je sdílet myšlenky a pocity těch, kdo právě umírají. Víte, jak hrozné a trýznivé to je – připadá vám, jako by se část vašeho já navždy vytratila. A to vám způsobí smrt jediného člověka. Ani jeden z vás nemusí snášet takové pocity, pokud nechce, kdežto já… já nemám na výběr, musím je vnímat všechny. Cítím každou smrt kolem sebe. Zrovna teď cítím, jak uniká život ze Seftona, Nasuado, jednoho z tvých šermířů, který byl

zraněn na Hořících pláních, a vím, co bych mu mohla říct, abych zmírnila jeho hrůzu z konce. Ach, jeho strach je tak velký, že se celá třesu!“ S nesouvislým výkřikem si zakryla tvář rukama, jako by se bránila před úderem. Pak zašeptala: „Je pryč. Ale jsou tu další. Pořád tu jsou další. Řada mrtvých nikdy nekončí.“ V jejím hlase, který nezněl nijak dětsky, zazněly trpkost a výsměch. „Opravdu to nechápeš, Nasuado, paní Temnolovkyně… Ty, Která Budeš Královnou Světa? Opravdu to nechápeš? Zakouším každou bolest kolem sebe, tělesnou i duševní. Cítím ji, jako by byla moje vlastní, a Eragonovo kouzlo mě pohání, abych bez ohledu na to, co mě to bude stát, tišila bolest všech trpících. A pokud tomu nutkání odolávám, jako právě v tuhle chvíli, moje tělo se proti mně bouří: zvedá se mi žaludek, hlava mi brní, jako by mi do ní trpaslík tloukl kladivem, těžko se pohybuji a ještě hůř myslím. Tohle bys mi přála, Nasuado?“

„Ve dne v noci nemám odpočinku od bolestí okolního světa. Od chvíle, co mi Eragon *požehnal*, neznám nic než bolest a strach a nikdy jsem nepoznala štěstí a radost. Ty světlejší stránky života, díky nimž je život snesitelnější, jsou mi odepřeny. Skutečně nikdy jsem je nepoznala. A nikdy je nebudu sdílet s ostatními. Samá tma. Jenom mnohonásobné utrpení všech mužů, žen a dětí v okruhu míle, které se do mě opírá jako půlnoční bouře. Tohle *požehnání* mi vzalo příležitost být jako ostatní děti. Donutilo mé tělo vyrůst rychleji, než je to běžné, a stejně tak přimělo mou duši předčasně dospět. Eragon mě možná dokáže zbavit téhle děsivé schopnosti a toho nutkání, které ji doprovází, ale už nikdy mi nemůže vrátit to, čím jsem byla předtím, ani to, čím bych bývala měla být, aniž by zničil to, kým jsem se stala. Jsem zrůda, ani dítě, ani dospělý, navždy odsouzená stát stranou. Nejsem slepá, víte. Vidím, jak sebou pokaždé cuknete, když mě slyšíte promluvit.“ Zavrtěla hlavou. „Ne, to bys ode mě žádala příliš. Nebudu v tomhle pokračovat – ani kvůli tobě, Nasuado, ani kvůli Vardenům nebo celé Alagaësii, dokonce ani kvůli své drahé matce, kdyby ještě žila. Nestojí to za to – za nic na světě. Mohla bych sice žít sama a daleko od ostatních, abych se osvobodila od jejich utrpení, ale já nechci takhle žít. Ne – jediné řešení je, že se Eragon pokusí napravit svou chybu.“ Její rty se zkroutily do potutelného úsměvu. „A pokud se mnou nesouhlasíte a myslíte si, že jsem hloupá a sobecká, měli byste si dobře uvědomit, že jsem jen o málo starší než dítě v zavinovačce a teprve budu slavit druhé narozeniny. Jenom hlupáci by očekávali, že se

nemluvně obětuje pro nějaké vyšší dobro. Ale ať už jsem dítě, nebo ne, jsem pevně rozhodnutá a nic z toho, co řeknete, to nezmění. Neustoupím ani o píď.“

Nasuada se ji pokoušela dál přesvědčit, ale jak už Elva upozornila, bylo to marné. Nakonec Nasuada požádala Angelu, Eragona a Safiru, aby se k tomu vyjádřili. Angela se do toho odmítla vměšovat s tím, že Nasuadin proslov byl vyčerpávající a dívka by podle ní měla mít možnost rozhodnout se podle svého, aniž by na ni doráželi jako hejno sojek na orla. Eragon měl podobný názor, ale ještě dodal: „Elvo, nemůžu ti říct, co bys měla dělat – to můžeš určit jenom ty sama – ale prosím, neodmítej Nasuadinu žádost bez důkladného rozvážení. Snaží se zachránit nás všechny před Galbatorixem a potřebuje veškerou naši podporu, pokud máme mít aspoň nějakou naději na vítězství. Neznám budoucnost, ale věřím, že tvoje schopnosti by mohly být dokonalou zbraní proti Galbatorixovi. Mohla bys předvídat každý jeho útok. Mohla bys nám přesně říct, jak zmařit jeho obrany. A především bys dokázala vycítit, kde je Galbatorix zranitelný, kde má největší slabinu a co bychom mohli udělat, abychom mu ublížili.“

„Budeš se muset víc snažit, Jezdče, pokud chceš, abych změnila názor.“

„Nechci, abys měnila názor,“ odvětil Eragon. „Jen se chci ujistit, že jsi řádně zvážila důsledky svého rozhodnutí a že ses neukvapila.“

Dívka se zavrtěla, ale neodpovídala.

Pak se zeptala ještě Safira: *Co je v tvém srdci, Ó Zářivé čelo?*

Elva odpověděla tiše, bez náznaku zloby. „Už jsem vyložila, co cítím, Safiro. Jakákoli další slova by byla zbytečná.“

Pokud Nasuadu rozhořčila Elvina neústupnost, nedala to najevo, i když se tvářila přísně, jak se na takový rozhovor hodilo. Řekla: „Nesouhlasím s tvou volbou, Elvo, budeme ji však respektovat, neboť je zřejmé, že tě nedokážeme zviklat. Asi ti to nemohu mít za zlé, protože jsem nikdy nezažila utrpení, kterému jsi denně vystavená, a kdybych byla na tvém místě, možná bych se zachovala stejně. Eragone, buď tak laskav…“

Na její žádost si Eragon klekl před Elvu. Třpytivé fialové oči se do něj zavrtávaly, když chytil její malé ručky do svých velkých dlaní. Její kůže ho pálila, jako by měla horečku.

„Bude to bolet, Stínovrahu?“ zeptala se Greta rozechvělým hlasem.

„Nemělo by, ale nejsem si tím jistý. Odstraňovat kouzla je mnohem nepřesnější zákrok, než je vytvářet. Kouzelníci se o to zřídka – pokud vůbec – pokoušejí, protože je to nesmírně obtížné.“

Gretina tvář se křečovitě stáhla strachem, když pohladila Elvu po hlavě a řekla: „Ach, buď statečná, moje švestičko. Buď statečná.“ Nejspíš si nevšimla podrážděného pohledu, který Elva vrhla jejím směrem.

Eragon si nevšímal jejího vyrušení. „Elvo, poslouchej mě. Existují dvě různé metody, jak zlomit prokletí. Při té první se kouzelník, který původně zaklínadlo vyslovil, otevře energii, která pohání naše kouzlo…“

„To je ta část, se kterou jsem vždycky měla potíže,“ poznamenala Angela. „Proto spoléhám spíš na lektvary, rostliny a předměty, které jsou kouzelné samy od sebe, než na zaklínadla.“

„*Pokud* by ti nevadilo…“

Angele se ve tvářích udělaly dolíčky a kajícně zašveholila: „Promiň. Pokračuj.“

„Dobrá,“ zabručel Eragon. „Při té první je pro kouzelníka důležité, aby se otevřel…“

„Nebo otevřela, pokud jde o ženu,“ prohodila zas Angela.

„Nechala bys mě, prosím, domluvit?“

„Promiň.“

Eragon pohlédl na Nasuadu, která potlačovala úsměv. „Otevře se proudu energie uvnitř svého těla a – zatímco odříkává příslušná slova ve starověkém jazyce – odvolává nejenom zaklínadlo jako takové, nýbrž i záměr, který za ním stál. To může být docela složité, jak si jistě umíš představit. Pokud kouzelník nepodchytí ten správný záměr, skončí to tak, že původní kouzlo pozmění, místo aby ho zrušil. A při dalším pokusu by musel vzít zpět *dvě* navzájem propletená kouzla,“ vysvětloval Eragon.

„Druhý způsob je použít kouzlo, které přímo maří účinky původního kouzla. Nezruší tedy původní zaklínadlo, ale pokud je správně provedeno, prvotní kouzlo se tím zneškodní. S tvým svolením bych použil tuto metodu.“

„To je tedy elegantní řešení,“ prohlásila Angela, „ale měl bys dodat, kdo poskytuje neustálý přísun energie, potřebné k udržování protikouzla? A protože je třeba tu otázku položit, tak se ptám, co se při téhle konkrétní metodě může pokazit?“

Eragon stále upíral oči na Elvu. „Ta energie bude muset jít z tebe," řekl a stiskl jí ruce mezi svými. „Nebude to mnoho, ale přesto se tím o trochu sníží tvoje výdrž. Jestliže to udělám, nikdy nebudeš moci utíkat tak daleko nebo zvednout tolik kousků dříví jako někdo, z koho podobné zaklínadlo nevysává síly."

„Proč mi tu energii nemůžeš poskytnout ty?" zeptala se Elva a povytáhla obočí. „To ty jsi zodpovědný za moje potíže."

„Udělal bych to, ale čím dál bych od tebe byl, tím těžší by bylo posílat ti energii. A kdybych se dostal moc daleko – řekněme míli nebo možná o trochu víc – zabilo by mě to. A co se týče možného rizika, může se stát jedině to, že protikouzlo vyslovím nesprávně, takže nevyruší celé to požehnání. Pokud k tomu dojde, prostě použiji další protikouzlo."

„A pokud ani to nebude účinné?"

Odmlčel se. „Pak se vždycky můžu uchýlit k první metodě, kterou jsem ti vysvětlil. Ale přesto bych se tomu raději vyhnul. To je jediný způsob, jak kouzlo naprosto odstranit, ale kdyby se nepovedlo, a to je docela dobře možné, mohla bys skončit hůř, než jak jsi na tom teď."

Elva přikývla. „Rozumím."

„Mám tedy tvé svolení pokračovat?"

Když znovu kývla bradou, Eragon se zhluboka nadechl a připravoval se. Přimhouřil oči v silném soustředění a začal odříkávat slova ve starověkém jazyce. Každé slovo dopadlo jako úder kladiva. Pečlivě vyslovoval každou hlásku a každý zvuk, který byl cizí jeho rodnému jazyku, aby se vyhnul možné tragické nehodě. Měl protikouzlo vypálené v paměti. Vymýšlel ho během své cesty z Helgrindu po mnoho hodin, lámal si s ním hlavu, snažil se propracovávat stále lepší varianty, a to všechno v očekávání tohoto dne, kdy se pokusí napravit škodu, kterou Elvě způsobil. Safira do něj během předříkávání směřovala svou sílu a on cítil, jak ho podporuje a bedlivě sleduje a je připravená zasáhnout, kdyby v jeho mysli poznala, že by mohl zaklínadlo pokazit. Protikouzlo bylo velmi dlouhé a velmi složité, protože se do něj snažil zahrnout každý možný výklad svého požehnání. Uteklo celých pět minut, než konečně vyslovil poslední větu, poslední slovo a poslední hlásku.

V tichu, které následovalo, Elvinu tvář zahalilo zklamání. „Stále je cítím," zakňourala.

Nasuada se předklonila na své židli. „Koho?"

„Tebe, jeho, ji, každého, koho něco bolí. Neodešli! To nutkání jim pomáhat je pryč, ale pořád cítím jejich bolest.“

Nasuada se znovu předklonila na svém trůnu. „Eragone?“

Zamračil se. „Něco mi muselo uniknout. Dejte mi chvilku na rozmyšlenou a dám dohromady další kouzlo, které by to mělo odstranit. Je tu pár dalších možností, které jsem zvažoval, ale…“ Jeho hlas vyzněl do ztracena. Znepokojovalo ho, že protikouzlo nezafungovalo tak, jak očekával. Zformulovat zaklínadlo právě a pouze na to, aby zastavilo bolesti, které Elva cítila, bude navíc mnohem složitější než se snažit zrušit požehnání jako celek. Stačí jedno chybné slůvko nebo jedna špatně sestavená věta a může zničit její schopnost soucitu nebo jí znemožnit, aby se někdy naučila komunikovat myšlenkami, nebo potlačit její citlivost vůči bolesti, takže by si hned tak nevšimla vlastních zranění.

Eragon to zrovna konzultoval se Safirou, když Elva zvolala: „Ne!“

Zmateně na ni pohlédl.

Z Elvy jako by vyzařovalo bouřlivé nadšení. Kulaté zoubky jako perličky se zaleskly, když se usmála, a oči jí zajiskřily vítězoslavnou radostí. „Ne, už to dál nezkoušej.“

„Ale, Elvo, proč bys…“

„Protože nechci, aby mě vysávala nějaká další kouzla. A protože jsem si právě uvědomila, že je *dokážu nevnímat!*“ Sevřela opěradla židle a zachvěla se vzrušením. „Protože už nemám nutkání pomáhat každému, kdo trpí, dokážu si jejich potíží nevšímat a nedělá se mi z toho špatně! Nemusím brát na vědomí muže s amputovanou nohou, nemusím si všímat ženy, která si právě opařila ruku, nemusím se věnovat nikomu dalšímu a necítím se za to o nic hůř! Nedokážu se od nich sice úplně odříznout, aspoň zatím ne, ale i tak je to nesmírná úleva! Ticho. Úžasné ticho! Žádné další rány, škrábance, pohmožděniny a zlámané kosti. Žádné malicherné starosti lehkovážných mladíků. Žádná bolest opuštěných žen nebo podváděných mužů. Žádné další tisíce nesnesitelných zranění z téhle války. Žádná panika svírající žaludek, která předchází věčné temnotě.“ Po tvářích se jí koulely slzy a smála se chraplavým hlasem, z něhož Eragonovi běhal mráz po zádech.

Co je to za bláznivinu! podivila se Safira. *I když si jich nemusíš všímat, proč zůstávat připoutaná k bolesti druhých, když by tě od ní možná Eragon dokázal osvobodit?*

Elvě zazářily oči zvrhlou radostí. „Nikdy nebudu jako ostatní. Pokud musím být jiná, pak mi dovolte ponechat si to, čím se odlišuji. Pokud dokážu ovládat tuhle sílu, a teď se zdá, že ano, nevadí mi dál nést tohle břemeno, protože to bude moje volba a ne něco, k čemu mě nutí tvoje kouzlo, Eragone. Ha! Odteď se nebudu zodpovídat nikomu a ničemu. Pokud někomu pomohu, bude to z mé vůle. A Vardenům budu sloužit jedině tehdy, když mi to poručí vlastní svědomí – ne proto, že mě o to žádáš, Nasuado, nebo že se pozvracím, když to neudělám. Budu si dělat, co budu chtít, a běda těm, kdo se mi postaví, protože znám všechny jejich úzkosti a nezaváhám je využít, abych prosadila svou.“

„Elvo!“ zvolala Greta. „Neříkej takové hrozné věci! Jistě to nemyslíš vážně!“

Dívka se k ní otočila tak zprudka, že se jí rozevlály vlasy. „Ach ano, na tebe jsem zapomněla, má chůvo. Vždycky oddaná. Stále ustaraná. Jsem ti vděčná, že jsi mě přijala za svou, když mi matka zemřela, i za péči, kterou jsi mi věnovala od Farthen Dûru, ale nyní už tvou pomoc nepotřebuji. Budu žít sama, starat se sama o sebe a nebudu nikomu zavázána.“ Vyděšená stařena si zakryla ústa lemem rukávu a ucukla.

To, co Elva řekla, Eragona zděsilo. Dospěl k závěru, že jí nemůže ponechat její mimořádnou schopnost, pokud ji hodlá zneužívat. Se Safiřinou pomocí, protože ona s ním v duchu souhlasila, vybral to nejslibnější z nových protikouzel, která předtím zvažoval, a otevřel ústa, aby vyslovil potřebné věty.

S rychlostí hada mu Elva přitiskla ruku přes ústa, aby nemohl promluvit. Safira zavrčela, až se stan otřásl, a málem Eragona s jeho citlivým sluchem ohlušila. Všichni se zapotáceli, kromě Elvy, která dál držela ruku přitisknutou přes Eragonova ústa. Safira řekla: *Pusť ho, mládě!*

Safiřino zavrčení vyburcovalo šest Nasuadiných strážných, kteří vtrhli dovnitř a mávali zbraněmi, zatímco Blödhgarm a ostatní elfové utíkali k Safiře, stanuli jí z obou stran po boku a odtáhli zadní stěnu stanu, aby všichni dobře viděli, co se děje. Nasuada dala znamení a Temní jestřábi spustili zbraně, ale elfové zůstali připravení zasáhnout. Jejich čepele se leskly jako led.

Elvu podle všeho nevyvedl z míry ani rozruch, který vyvolala, ani meče namířené proti ní. Natáhla krk a prohlížela si Eragona, jako by to byl zvláštní brouk, kterého objevila na okraji židle, a poté se usmála s

tak sladkým, nevinným výrazem, že se podivil, proč neměl větší důvěru v její povahu. Medovým hláskem řekla: „Eragone, přestaň. Jestliže použiješ to kouzlo, uškodíš mi stejně, jako už jsi mi jednou ublížil. A to přece nechceš. Každou noc, když budeš uléhat ke spánku, na mě pomyslíš a vzpomínka na chybu, kterou jsi udělal, tě bude trvale trýznit. To, co jsi chtěl udělat, Eragone, bylo zlé. Jsi snad soudcem celého světa? Odsoudíš mě, aniž bych spáchala nějaký zločin, jenom proto, že se ti nelíbí moje rozhodnutí? To by znamenalo, že máš zvrácené potěšení z ovládání druhých. To by se Galbatorixovi líbilo.“

Pak ho pustila, ale Eragon byl tak rozrušený, že se nedokázal pohnout. Naprosto se trefila a on neměl žádné protiargumenty, kterými by se obhájil, neboť její otázky a postřehy byly právě ty, jimiž se sám v duchu zaobíral. Přeběhl mu mráz po zádech z toho, jak do něj viděla. „Jsem ti však vděčná, Eragone, že jsi sem dnes přišel, abys napravil svou chybu. Ne každý je ochotný si své chyby přiznat a pokusit se o jejich nápravu. Přesto jsi mi neprokázal žádnou laskavost. Napravil jsi chybu nejlépe, jak jsi uměl, ale to by měl udělat každý slušný člověk. Neodčinil jsi mi to, co jsem musela přestát, a ani nemůžeš. Takže až se příště potkáme, Eragone Stínovrahu, nepovažuj mě ani za svého přítele, ani nepřítele. Mám vůči tobě rozporuplné pocity, Jezdče. Jsem připravená tě nenávidět stejně jako milovat. Výsledek záleží jen a jen na tobě… Safiro, tys mi dala hvězdu na čelo a vždycky jsi ke mně byla laskavá. Jsem tvým věrným služebníkem a vždycky jím zůstanu.“

Jen něco málo přes metr vysoká Elva se napřímila, aby si trochu přidala na výšce, a rozhlédla se po stanu. „Eragone, Safiro, Nasuado… Angelo. Přeji vám hezký den.“ A s tím se vyřítila k východu. Temní jestřábi se rozestoupili, když mezi nimi probíhala, a vyšli ven.

Eragon vstal a zatočila se mu hlava. „Co jsem to stvořil za zrůdu?“ Dva urgalové z Temných jestřábů se dotkli špiček svých rohů, čímž, jak věděl, zaháněli zlé síly. Nasuadě řekl: „Promiň. Nejspíš jsem to pro nás všechny udělal ještě horší.“

Nasuada byla klidná jako hladina horského jezera. Uhladila si šaty a teprve potom odpověděla: „Nevadí. Hra se nám maličko komplikuje, to je vše. S tím musíme počítat, jak se přibližujeme k Urû’baenu a ke Galbatorixovi.“

O chvíli později Eragon uslyšel, jak se k němu něco řítí vzduchem. Ucuknul, ale i když byl rychlý, nestihl se vyhnout štiplavému úderu, který mu odhodil hlavu stranou a mrštil ho proti jedné židli. Překulil se

přes sedátko židle a vyskočil na nohy, zvedl levou ruku, aby odrazil blížící se úder, a v pravé ruce měl připravený lovecký nůž, který si během pádu stačil vytáhnout z opasku. S úžasem zjistil, že to byla Angela, kdo ho tak hrozně praštil. Elfové přiskočili těsně za věštkyni, připraveni ji zkrotit, pokud by na něj měla znovu zaútočit, nebo ji odvést, kdyby jim to Eragon nařídil. Solembum stál u jejích nohou s naježenými chlupy, zuby měl vyceněné a drápy vytasené.

Eragon okamžitě pustil elfy z hlavy, neboť věděl, že od nich mu žádné nebezpečí nehrozí. „Proč jsi to udělala?“ dožadoval se. Zachvěl se, když se jeho prasklý spodní ret napjal a ještě víc se roztrhl. Po krku mu stékala horká krev chutnající po kovu.

Angela pohodila hlavou. „Teď budu muset aspoň deset let učit Elvu, jak se má chovat! Tak tohle jsem si pro příští desetiletí *neplánovala!*“

„Učit ji?“ zvolal Eragon. „Ona ti to nedovolí. Snadno ti v tom zabrání, tak jako zastavila mě.“

„Hmmm. To si nemyslím. Neví, co mě trápí ani co by mi mohlo ublížit. O to jsem se postarala hned prvního dne, co jsme se spolu potkaly.“

„Podělila by ses s námi o tohle kouzlo?“ zeptala se Nasuada. „Potom, co se přihodilo, by bylo rozumné, abychom se před Elvou uměli ochránit.“

„Ne, asi nepodělila,“ odvětila Angela. Pak také vypochodovala z velitelského stanu a Solembum si vykračoval za ní a nesmírně ladně při tom vlnil ocasem.

Elfové zasunuli meče do pochvy a vrátili se na svá místa kousek od stanu.

Nasuada si krouživými pohyby promnula spánky. „Kouzla,“ zaklela.

„Kouzla,“ souhlasil Eragon.

Oba se lekli, když se Greta vrhla na zem a začala usedavě naříkat, tahat se za řídké vlasy, plácat se do tváře a trhat si živůtek. „Ach, můj ubohý drahoušek! Ztratila jsem svou ovečku! Ztratila! Co s ní jenom bude, když je tak sama? Ach, běda mi, můj kvíteček mě opustil. To je hanebná odměna za to, co jsem pro ni udělala. Ohýbala jsem pro ni hřbet jako otrok. Svět je krutý a zlý a vždycky bere člověku jeho štěstí.“ Zasténala. „Moje švestička. Moje růžička. Moje malá květinka. Je pryč! A nikdo se o ni nepostará… Stínovrahu! Dohlédneš na ni?“

Eragon ji chytil za ruku a pomohl jí na nohy a mezitím ji utěšoval a ujišťoval, že budou se Safirou na Elvu bedlivě dohlížet. *I kdyby jen proto,* řekla Safira Eragonovi, *že by se nám mohla pokusit vrazit nůž mezi žebra*.

ZLATÉ DARY

Eragon stál vedle Safiry, padesát metrů od Nasuadina rudého stanu. Byl rád, že se konečně zbavil všeho toho rozruchu kolem Elvy, pohlédl vzhůru k jasně modrému nebi a zakroutil rameny. Bylo teprve ráno a už byl unavený z dnešních událostí. Safira si chtěla vyletět k řece Jiet a vykoupat se v jejích hlubokých, líně tekoucích vodách, ale jeho vlastní plány dosud nebyly zcela jednoznačné. Ještě si potřeboval naolejovat brnění, připravit se na Roranovu a Katrininu svatbu, navštívit Jeoda, sehnat si nějaký vhodný meč a také… Poškrábal se na bradě.

Jak dlouho budeš pryč? zeptal se.

Safira roztáhla křídla a chystala se vzlétnout. *Pár hodin. Mám hlad. Až budu čistá, poletím si chytit dva nebo tři statné jeleny, které jsem viděla okusovat trávu na západním břehu řeky. Ale Vardenové jich postříleli tolik, že možná budu muset letět až dvacet mil směrem k Dračím horám, než si najdu nějakou zvěř, co by stála za lov.*

Neleť moc daleko, upozornil ji, *jinak bys mohla narazit na Království.*

Nepoletím, ale pokud náhodou narazím na osamělou skupinu vojáků… Olízla si pysky. *Užiju si rychlý boj. Krom toho, lidé chutnají stejně dobře jako jeleni.*

Safiro, to bys neudělala!

V očích se jí zajiskřilo. *Možná ano, možná ne. Záleží to na tom, jestli na sobě budou mít brnění. Nesnáším, když se musím prokousávat železem, a vyškrabovat jídlo z ulity je právě tak otravné.*

Chápu. Ohlédl se na nejbližšího elfa, vysokou ženu se stříbrnými vlasy. *Elfové nebudou chtít, abys letěla sama. Dovolíš, aby dva z nich letěli s tebou? Jinak ti nebudou stačit.*

Dnes ne. Dneska lovím sama! S máchnutím křídel se vznesla a prudce vyletěla k nebi. Jak se stočila na západ k řece Jiet, uslyšel v mysli její hlas, i když byl kvůli vzdálenosti slabší než předtím. *Až se vrátím, proletíme se, co říkáš, Eragone?*

Ano, až se vrátíš, poletíme spolu, jenom my dva. Ucítil její radost a musel se usmát, když ji sledoval svištět na západ.

Eragon přenesl pohled zpátky na zem, protože se k němu mrštně jako lesní šelma blížil Blödhgarm. Elf se zeptal, kam Safira letí, a zřejmě ho Eragonovo vysvětlení nepotěšilo, avšak pokud měl nějaké námitky, nechal si je pro sebe.

„Dobrá," řekl si Eragon, když se Blödhgarm vrátil k elfské družině. „Pěkně jedno po druhém."

Kráčel táborem, dokud nenašel velké čtvercové prostranství, kde s nejrůznějšími zbraněmi cvičila nejméně třicítka Vardenů. Naštěstí byli příliš zaneprázdnění výcvikem, než aby si ho všimli. Přikrčil se a položil pravou ruku dlaní vzhůru na udusanou zemi. Vybral potřebná slova ze starověkého jazyka a pak tiše pravil: „Kuldr, rïsa lam iet un malthinae unin böllr."

Hlína vedle jeho ruky vypadala pořád stejně, ačkoli cítil, jak jeho kouzlo prozkoumává zem desítky metrů na všechny strany. Ani ne za pět vteřin se povrch země začal vařit jako hrnec vody ponechaný příliš dlouho na prudkém ohni a získal žlutavý lesk. Eragon se dozvěděl od Oromise, že země vždycky obsahuje nepatrné částečky skoro každého prvku. Přestože bývají tyto kousky příliš malé a příliš roztroušené, než aby se daly těžit tradičními způsoby, zkušený kouzelník je mohl vytáhnout ze země, byť ho to stálo nesmírné úsilí.

Ze středu žluté skvrny vytryskl proud jiskřivého prachu a přistál uprostřed Eragonovy dlaně. Tam se třpytivá smítka spojovala, až mu nakonec na ruce ležely tři kuličky ryzího zlata, každá velikosti většího lískového ořechu.

„Letta," řekl Eragon a přerušil proud kouzla. Dřepl si a opřel se o zem, neboť ho zaplavila vlna vyčerpání. Hlava mu padla dopředu, víčka poklesla, dělaly se mu mžitky a tma před očima. Zhluboka se nadechl, a zatímco čekal, až se mu vrátí síly, obdivoval jako sklo hladké kuličky ve své dlani, *jsou tak krásné,* pomyslel si. *Kéž bych byl*

tohle uměl, když jsme žili v údolí Palancar… Ale ono by skoro bylo lehčí zlato těžit. Žádné kouzlo mě tolik nevyčerpalo od doby, co jsem snášel Slouna z vrcholku Helgrindu.

Strčil si kousky zlata do kapsy a vykročil zpátky do tábora. Našel kuchařský stan a pořádně se naobědval, což po tolika namáhavých kouzlech velmi potřeboval, a pak zamířil k místu, kde bydleli vesničané z Carvahallu. Jak se blížil, zaslechl cinkání kovu o kov. Zvědavě se obrátil tím směrem.

Obešel řadu tří vozů, postavených přes ústí uličky, a spatřil Horsta, jak stojí v široké mezeře mezi stany a drží za jeden konec metr a půl dlouhou ocelovou tyč. Druhý konec tyče byl jasně rudý a ležel na mohutné stokilové kovadlině, podepřené nízkým, širokým pařezem. Po obou stranách kovadliny do oceli střídavě mlátili Horstovi urostlí synové Albriech a Baldor perlíky, kterými se široce rozmachovali nad hlavou. Provizorní výheň plála asi dva metry za kovadlinou.

Bušení bylo tak hlasité, že Eragon zůstal stát opodál, dokud Albriech s Baldorem nepřestali roztloukat ocel a Horst nevrátil tyč do výhně. Horst zamával volnou rukou a zavolal: „Hej, Eragone!“ Pak vztyčil prst, aby zarazil Eragona v řeči, a vytáhl si z levého ucha špunt z plstěné vlny. „Tak už zase slyším. Co tě k nám přivádí, Eragone?“ Zatímco mluvil, jeho synové naložili do výhně další dřevěné uhlí a začali poklízet kleště, kladiva, lisovací formy a další nástroje, které se válely po zemi. Všichni tři muži se leskli potem.

„Chtěl jsem vědět, kdo tu dělá takový randál,“ usmál se Eragon. „Mělo mi dojít, že jsi to ty. Nikdo nedokáže rozpoutat tak hlučnou bouři jako lidi z Carvahallu.“

Horst se zasmál a zaklonil hlavu, takže jeho hustý, zašpičatělý plnovous mířil k nebi. „No, děkuji za poklonu,“ řekl, když se dochechtal. „A nejsi toho ty sám živoucím důkazem?“

„To my všichni,“ odpověděl Eragon. „Ty, já, Roran, všichni z Carvahallu. Alagaësie nikdy nebude stejná, až tady s tím budeme hotovi.“ Ukázal na výheň a další nástroje. „Proč pracuješ tady? Myslel jsem, že všichni kováři jsou…“

„To taky jsou, Eragone. To taky jsou. Přesto jsem přesvědčil kapitána, který velí téhle části tábora, aby mě nechal pracovat blíž k našemu stanu.“ Horst se zatahal za konec plnovousu. „To kvůli Elain, víš. Tohle dítě, inu, dává jí zabrat. No, není divu, když uvážíme, čím jsme prošli, abychom se sem dostali. Vždycky byla drobná a teď se

bojím, že… no…“ Zachvěl se jako medvěd, který od sebe odhání mouchy. „Možná by ses na ni mohl zajít podívat, až budeš mít chvilku, a zjistit, jestli jí nemůžeš ulevit od bolestí.“

„To udělám,“ slíbil Eragon.

Se spokojeným zabručením Horst nadzvedl tyč kousek nad uhlíky, aby mohl lépe posoudit barvu oceli. Když strčil tyč zpátky doprostřed ohně, kývl bradou na Albriecha. „Pojď, přidej trochu vzduchu. Už je skoro připravená.“ Albriech začal pumpovat koženými měchy a Horst se zazubil na Eragona. „Když jsem řekl Vardenům, že jsem kovář, byli tak šťastní, jako bych byl další Dračí jezdec. Nemají dost kovářů, víš. A dali mi všechny nástroje, které mi chyběly, včetně té kovadliny. Když jsme opouštěli Carvahall, plakal jsem při vyhlídce, že už nebudu moct dělat svoje řemeslo. Neumím vyrábět meče, ale tady je i tak dost práce, abychom s Albriechem a Baldorem měli příštích padesát let co dělat. Není to žádný zlatý důl, ale aspoň nás nenatahují na skřipci v Galbatorixových žalářích.“

„A ra’zakové neokusují naše kosti,“ poznamenal Baldor.

„Jo, to taky.“ Horst kývl na oba syny, aby se znovu chopili perlíků, a pak si přidržel plstěný špunt u levého ucha a zeptal se: „Potřebuješ od nás ještě něco, Eragone? Ocel je připravená a už ji nemůžu nechat déle v ohni, aby neztratila pevnost.“

„Nevíš, kde je Gedrik?“

„Gedrik?“ Vráska mezi Horstovým obočím se prohloubila. „Měl by cvičit boj s mečem a kopím spolu s ostatními muži, asi čtvrt míle odsud.“ Horst ukázal palcem.

Eragon mu poděkoval a vyrazil směrem, který mu Horst naznačil. Znovu se rozeznělo pravidelné cinkání kovu o kov, čisté jako vyzvánění zvonu a ostré a pronikavé jako skleněná jehla, bodající do vzduchu. Eragon si zacpal uši a usmál se. Těšilo ho, že si Horst uchoval svoji chuť do života a že je navzdory ztrátě majetku a domova pořád stejný, jaký býval v Carvahallu. Kovářova vytrvalost a nezlomnost v Eragonovi oživila víru, že kdyby se jim povedlo svrhnout Galbatorixe, všechno by nakonec bylo v pořádku a jeho život a životy vesničanů z Carvahallu by znovu mohly probíhat normálně.

Eragon brzy dorazil na pole, kde se muži z Carvahallu cvičili v boji se zbraněmi. Gedrik tam byl také, jak správně předpokládal Horst, a bojoval s Fiskem, Darmenem a Mornem. Eragon prohodil pár slov s

jednorukým veteránem, který vedl výcvik, a ten Gedrika dočasně uvolnil.

Koželuh utíkal k Eragonovi a stanul před ním se sklopenýma očima. Byl malý a snědý, měl buldočí čelist, husté obočí a silné paže, pokroucené od míchání zapáchajících kádí, ve kterých upravoval své kůže. Ačkoli na první pohled nevypadal nijak mile, Eragon věděl, že je to laskavý a poctivý muž.

„Co pro tebe můžu udělat, Stínovrahu?“ zamumlal Gedrik.

„Už jsi to udělal. A já jsem přišel, abych ti poděkoval a splatil svůj dluh.“

„Já? Jak jsem ti pomohl, Stínovrahu?“ Mluvil pomalu a opatrně, jako by se bál, že na něj Eragon líčí nějakou past.

„Krátce potom, co jsem utekl z Carvahallu, jsi zjistil, že ti někdo ze sušárny vedle kádí ukradl tři hovězí kůže. Nemám pravdu?“

Gedrikova tvář potemněla rozpaky a zašoupal nohama. „No jo, nezamykal jsem tu kůlnu, víš. Kdokoli se mohl vplížit dovnitř a odnést ty kůže. A vzhledem k tomu, co se dělo pak, na tom navíc stejně moc nezáleží. Zničil jsem většinu toho, co jsem měl, než jsme odtáhli do Dračích hor, aby to nemohlo nijak posloužit Království a těm hnusným ra’zakům. Ať už ty tři kůže vzal kdokoli, ušetřil mi tím práci, protože jinak bych je musel taky zničit. Takže říkám – co bylo, to bylo.“

„Možná,“ řekl Eragon, „ale přesto cítím povinnost ti říct, že ty kůže jsem ukradl já.“

Gedrik mu pak pohlédl do očí a poprvé se na něj díval jako na obyčejného člověka, beze strachu, úžasu nebo přehnané úcty, jako by si přehodnocoval svůj názor na Eragona.

„Ukradl jsem je a nejsem na to pyšný, ale potřeboval jsem je. Pochybuji, že bych bez těch kůží přežil tak dlouho, abych se dostal k elfům do Du Weldenvarden. Vždycky jsem si raději namlouval, že jsem si ty kůže jenom půjčil, ale ve skutečnosti jsem je ukradl, protože jsem neměl v úmyslu je vrátit. A proto se ti omlouvám. A protože ty kůže stále mám, nebo tedy aspoň to, co z nich zbylo, připadá mi správné za ně zaplatit.“ Z opasku Eragon vytáhl jednu zlatou kuličku – tvrdou, kulatou a zahřátou od jeho těla – a podal ji Gedrikovi.

Gedrik zíral na zářivou kovovou perlu, obrovská čelist mu sklapla a vrásky kolem jeho úzkých rtů se prohloubily do ostrých a pevných linek. Eragona nijak neurazil tím, že zlato potěžkal v ruce a že do něj kousl. Posléze však řekl: „To nemohu přijmout, Eragone. Byl jsem

dobrý koželuh, ale kůže, které jsem vyráběl, neměly tak vysokou cenu. Tvoje velkorysost ti je ke cti, ale trápilo by mě nechat si tohle zlato. Měl bych pocit, že si ho nezasloužím.“

Eragona to nepřekvapilo, a tak řekl: „Jinému muži bys nejspíš umožnil smlouvat o spravedlivé ceně, že ano?“

„Ano.“

„Dobrá. Pak to ani mně nemůžeš upřít. Většina lidí smlouvá, aby cenu snížila. V tomto případě jsem se rozhodl domluvit cenu vyšší, ale budu smlouvat stejně nesmlouvavě, jako kdybych chtěl mermomocí ušetřit hrst mincí. Tvrdím, že pro mě ty kůže mají cenu každé unce tohoto zlata a nezaplatím ti ani o měďák méně, ani kdybys mi držel nůž pod krkem.“

Gedrikovy tlusté prsty sevřely zlatou kuličku. „Když na tom trváš, nebudu takový hulvát, abych to dál odmítal. Nikdo nemůže říct, že by Gedrik Ostvensson dovolil, aby mu štěstí proklouzlo mezi prsty, protože příliš horlivě ujišťoval druhé o své vlastní nehodnosti. Patří ti můj dík, Stínovrahu.“ Zabalil kuličku do kousku vlněné látky, aby se nepoškrábala, a uložil si zlato do váčku na opasku. „Gero si s tebou vedl dobře, Eragone. Vedl si dobře s tebou i s Roranem. Možná byl řízný jako ocet a tvrdý a suchý jako zimní tuřín, ale vychoval vás dva dobře. Myslím, že by na vás byl pyšný.“

Eragona se zmocnilo nečekané dojetí.

Gedrik se otočil, aby se vrátil k ostatním vesničanům, ale potom se zarazil. „Pokud se mohu ještě zeptat, Eragone, proč pro tebe ty kůže měly takovou cenu? Na co jsi je použil?“

Eragon se zachechtal. „Nač jsem je použil? No, s Bromovou pomocí jsem z nich vyrobil sedlo pro Safiru. Už ho nenosí tak často jako dřív – dostali jsme už totiž od elfů pořádné dračí sedlo – ale dobře nám posloužilo v mnoha těžkých chvílích a bojích, a dokonce i v bitvě o Farthen Dûr.“

Gedrik užasle povytáhl obočí a odhalil bledou kůži, která obvykle zůstávala skrytá hluboko v záhybech víček. Jako prasklina v modrošedé žule se mu po tváři rozlil široký úsměv, který zcela proměnil jeho rysy. „Sedlo!“ vydechl. „Ta představa, že jsem to byl já, kdo vydělal kůži pro Jezdcovo sedlo! A aniž bych tenkrát tušil, co dělám! A ne sedlo pro *Ledajakého* Jezdce, ale sedlo pro *toho* Jezdce, který nakonec svrhne samotného černého tyrana! Kéž by mě teď mohl vidět můj otec!“ Gedrik poskočil a předvedl na místě radostný taneček.

Poklonil se Eragonovi a šťastně klusal zpátky mezi vesničany, kde začal všem v doslechu vyprávět, co se přihodilo.

Eragon rychle zapadl mezi řady stanů, aby unikl dřív, než se na něj sesypou ostatní vesničané. Byl potěšený tím, co učinil. *Možná mi to trochu trvá,* pomyslel si, *ale vždycky splatím své dluhy.*

Zanedlouho dorazil ke stanu, který stál u východního okraje tábora. Zaklepal na tyč mezi dvěma předními dílci.

Vchod se prudce rozhrnul a v něm stála Jeodova žena Helena. Hleděla na Eragona s chladným výrazem. „Předpokládám, že sis přišel promluvit s *ním*."

„Pokud tady je…" Eragon věděl moc dobře, že zde Jeod je, protože jasně cítil jeho mysl stejně jako Heleninu.

Na okamžik si Eragon myslel, že Helena možná zapře přítomnost svého manžela, ale pak pokrčila rameny a ustoupila stranou. „Tak tedy můžeš vstoupit."

Jeod seděl na stoličce a soustředěně procházel haldy svitků, knih a štůsků volných listů, nakupených na lůžku bez přikrývek vedle něj. Přes čelo se mu vinul tenký chomáč vlasů, který jako by sledoval křivku jizvy, táhnoucí se od temene až po levý spánek.

„Eragone!" zvolal, když ho uviděl, a zamyšlené vrásky na jeho tváři se vyhladily. „Vítej, vítej!" Potřásl mu rukou a pak mu nabídl stoličku. „Posaď se, já si sednu na roh postele. Ne, prosím, jsi náš host. Dal by sis něco k jídlu nebo k pití? Nasuada nám dává příděly navíc, takže se neomezuj ze strachu, že kvůli tobě budeme mít hlad. Je to ubohá strava ve srovnání s tím, čím jsme tě hostili v Teirmu, ale nikdo by neměl jít do války a čekat, že se bude dobře krmit, dokonce ani král."

„Šálek čaje by mi přišel k chuti," připustil Eragon.

„Takže čaj a sušenky." Jeod pohlédl na Helenu.

Helena popadla ze země konvici, opřela si ji o bok, zastrčila hrdlo koženého měchu na vodu do její hubice a zmáčkla měch. Konvice se rozezněla tlumeným rachotem, jak proud vody dopadal na dno. Heleniny prsty více sevřely hrdlo vaku na vodu, takže snížily proud na lenivý čůrek. Stála tam s nezaujatým výrazem člověka, který vykonává nepohodlnou práci, zatímco vodní kapky s nepříjemným hlukem bubnovaly o stěnu konvice.

Jeodovi přelétl po tváři omluvný úsměv. Upíral pohled na útržek papíru vedle svého kolene a čekal, až Helena skončí. Eragon si prohlížel záhyb na boku stanu.

Příšerný klapot vody pokračoval víc než tři minuty.

Když byla konvice konečně plná, Helena vytáhla poloprázdný vak na vodu z hubice, pověsila jej na hák na prostřední tyči stanu a vyřítila se ven.

Eragon na Jeoda povytáhl obočí.

Jeod bezmocně rozhodil rukama. „Moje postavení mezi Vardeny není tak význačné, jak doufala, a vyčítá mi to. Myslím, že souhlasila s útěkem z Teirmu, protože předpokládala, že mě Nasuada zahrne do užšího kruhu svých rádců, nebo mi dá půdu a bohatství hodné pána, nebo nějakou jinou nadprůměrnou odměnu za mou pomoc při krádeži Safiřina vejce. Co si Helena rozhodně nepředstavovala, byl všední život obyčejného vojáka: spát ve stanu, sama vařit, sama si prát a tak dále. Ne že by jí šlo jen o majetek a postavení, ale musíš pochopit, že se narodila v jedné z nejbohatších loďařských rodin v Teirmu a já nejsem po většinu našeho manželství ve svých podnicích zrovna úspěšný. Není zvyklá na takovou nouzi, jaká je tady, a ještě se s ní nesmířila.“ Jeho ramena se o kousíček zvedla a zas klesla. „Já sám jsem doufal, že tohle dobrodružství – pokud si to zaslouží takový romantický název – zmenší trhliny, které se mezi námi v posledních letech otevřely, ale samozřejmě nic nebývá nikdy tak snadné, jak to vypadá.“

„Máš pocit, že by ti Vardenové měli prokazovat větší úctu?“ zeptal se Eragon.

„Já sám ne. Ale Helena…“ Jeod zaváhal. „Chci, aby byla šťastná. Mojí odměnou bylo, že jsem z Gil’eadu unikl živý, když na mě a Broma zaútočil Morzan, jeho drak a jeho muži. Také jsem cítil uspokojení, že jsem pomohl zasadit Galbatorixovi ochromující ránu. Jsem šťastný, že jsem se tenkrát mohl vrátit ke svému předchozímu životu a dál pomáhat Vardenům a že jsem si mohl vzít Helenu. Tohle byly moje skutečné odměny a jsem s nimi navýsost spokojený. Veškeré moje někdejší pochyby se rozplynuly, když jsem uviděl Safiru vyletět z kouře na Hořících pláních. Nevím ale, co si počít s Helenou… Ale to jsem se nějak nechal unést! Tohle přece nejsou tvoje starosti a neměl bych tě s nimi zatěžovat.“

Eragon se špičkou ukazováku dotkl svitku. „Pak mi řekni, proč tolik papírů? Stal se z tebe snad přepisovač?“

Ta otázka Jeoda pobavila. „To těžko, ačkoli moje práce je často stejně únavná. Protože jsem kdysi objevil tajnou chodbu do

Galbatorixova hradu v Urû'baenu a teď se mi povedlo vzít si s sebou pár vzácných knih ze své knihovny v Teirmu, Nasuada mi uložila, abych pátral po podobných slabinách v ostatních městech Království. Kdybych například dokázal najít zmínku o tunelu, který vede pod hradbami Dras-Leony, mohlo by to zabránit obrovskému krveprolití."

„Kde hledáš?"

„Všude, kde se dá." Jeod si odhrnul pramen vlasů, který mu visel přes čelo. „V dějinách, mýtech, legendách, básních, písních, náboženských pojednáních, dílech Jezdců, kouzelníků, poutníků, bláznů, neznámých mocnářů, různých generálů, kohokoli, kdo by mohl vědět o skrytých dveřích, tajném zařízení nebo čemkoli, co by nám mohlo poskytnout výhodu. Množství materiálu, kterým se musím prokousat, je obrovské, protože všechna města stojí už stovky let a některá tu dokonce byla dřív, než lidé vůbec přišli do Alagaësie."

„Je pravděpodobné, že něco skutečně najdeš?"

„Ne, není. Nikdy není pravděpodobné, že se ti povede vypátrat tajemství minulosti. Ale přesto možná uspěji, pokud budu mít dost času. Nepochybuji, že to, po čem pátrám, existuje v každém městě – jsou velice stará, a proto je pravděpodobné, že by v nich mohly být tajné cesty vedoucí hradbami dovnitř a ven. Ovšem otázkou je, zda vůbec existují *záznamy* o těchto cestách a zda tyto záznamy máme. Lidé, kteří vědí o skrytých poklopech a podobných věcech, si obvykle chtějí nechat takovou informaci pro sebe." Jeod sevřel hrst papírů na posteli vedle sebe a dal si je blíž k obličeji, pak si odfrknul a odhodil papíry zase pryč. „Snažím se vyluštit hádanky, které vytvořili lidé, kteří si nepřáli, aby je někdo vyřešil."

Pak s Eragonem hovořili o dalších, méně důležitých věcech, dokud se znovu neobjevila Helena se třemi hrnky horkého jetelového čaje. Když si od ní Eragon bral hrnek, všiml si, že se její předchozí vztek utišil, a uvažoval, zda zvenku neposlouchala, co o ní Jeod říkal. Podala hrnek i Jeodovi a odněkud za Eragonem vytáhla cínový talíř s placatými sušenkami a malým hliněným šálkem medu. Pak o metr ustoupila, opřela se o středovou tyč a foukala do svého čaje.

Jak se slušelo, Jeod počkal, dokud si Eragon nevzal sušenku a nesnědl první sousto, a pak se zeptal: „Čemu vděčím za tvou návštěvu, Eragone? Pokud se nemýlím, nestavil ses jen tak náhodou."

Eragon si usrkl čaje. „Po bitvě na Hořících pláních jsem ti slíbil, že ti povím, jak zemřel Brom. Proto jsem přišel."

Jeodovi pobledly tváře. „Ach tak.“

„Nemusím, pokud to nechceš slyšet,“ dodal rychle Eragon.

Jeod s námahou zakroutil hlavou. „Ale ne, chci. Pouze mě to zaskočilo.“

Jeod nepožádal Helenu, aby odešla, a tak si Eragon nebyl jistý, zda by měl pokračovat, ale pak usoudil, že nevadí, pokud Helena nebo někdo jiný uslyší tento příběh. Pomalým, rozvážným hlasem začal líčit události, které se staly od doby, kdy s Bromem opustili Jeodův dům. Popsal jejich setkání s bandou urgalů, pátrání po ra’zacích v Dras-Leoně i jak je ra’zakové přepadli za městem a jak bodli Broma, než uprchli před Murtaghem.

Eragonovi se svíralo hrdlo, když vyprávěl o Bromových posledních hodinách, o chladné pískovcové jeskyni, kde ležel, o svých pocitech bezmoci, když sledoval, jak Brom odchází, o pachu smrti, který prosycoval suchý vzduch, o Bromových posledních slovech, o pískovcové hrobce, kterou Eragon vyrobil kouzlem, a o tom, jak ji Safira proměnila v čirý diamant.

„Kéž bych byl tenkrát uměl to, co umím teď,“ řekl Eragon, „pak bych ho mohl zachránit. Místo toho…“ Nedokázal protlačit slova přes knedlík, který pocítil v krku, otřel si tedy oči a napil se čaje. Přál si, aby to bylo něco silnějšího.

Jeod si povzdechl. „A tak skončil Brom. Všem nám nesmírně chybí. Ale pokud by si mohl vybrat způsob své smrti, věřím, že by si byl přál zemřít právě takhle – ve službách Vardenů, při ochraně posledního svobodného Dračího jezdce.“

„Tys věděl, že on sám byl také Jezdec?“

Jeod přikývl. „Vardenové mi o tom řekli, než jsem se s ním setkal.“

„Působil jako muž, který o sobě prozradí jen málo,“ poznamenala Helena.

Jeod s Eragonem se usmáli. „Ano, byl takový,“ souhlasil Jeod. „Ještě jsem se nevzpamatoval z toho šoku, když jsem vás dva uviděl stát u našich dveří. Brom si vždycky všechno nechával pro sebe, ale když jsme společně cestovali, stali jsme se blízkými přáteli, a proto nedovedu pochopit, proč mě nechal celých šestnáct, skoro sedmnáct let věřit, že je mrtvý? To je příliš dlouho. Navíc právě Brom odvezl Safiřino vejce Vardenům potom, co v Gil’eadu zabil Morzana, a tak mi Vardenové nemohli dost dobře říct, že mají její vejce, aby přitom neodhalili, že je Brom stále naživu. Strávil jsem proto posledních

skoro dvacet let s pocitem, že jediné velké dobrodružství mého života skončilo neúspěchem, a že jsme tudíž ztratili jedinou naději na vlastního Dračího jezdce, který by nám pomohl svrhnout Galbatorixe. To vědomí nebylo žádné lehké břemeno, to tě mohu ujistit…“

Jeod si jednou rukou otřel čelo. „Když jsem otevřel naše vchodové dveře a uvědomil si, na koho se to dívám, myslel jsem, že mě přišli strašit duchové z minulosti. Brom tvrdil, že se ukrýval, aby zůstal naživu do doby, kdy se objeví nový Jezdec, a mohl ho vycvičit, ale jeho vysvětlení mě nikdy úplně neuspokojilo. Proč bylo nutné, aby se odřízl téměř od všech, které znal nebo měl rád? Čeho se bál? Co tím chránil?“

Jeod se dotkl ucha hrnku. „Nemohu to dokázat, ale když Brom bojoval s Morzanem a jeho drakem, pravděpodobně musel v Gil’eadu objevit něco tak důležitého, že ho to přimělo opustit celý svůj dosavadní život. Je to bláznivá domněnka, to připouštím, ale nedokážu si vysvětlit Bromovo jednání jinak, než že věděl něco, co nikdy nesvěřil ani mně, ani jiné živé duši.“

Jeod si opět povzdechl a přejel si rukou po podlouhlém obličeji. „Po tolika letech odloučení jsem doufal, že bychom s Bromem mohli znovu cestovat bok po boku, ale osud to nejspíš chtěl jinak. A ztratit ho podruhé, jenom pár týdnů potom, co jsem zjistil, že stále žije, byl opravdu krutý žert osudu.“ Helena se protáhla kolem Eragona, stoupla si k Jeodovi a dotkla se jeho ramene. Znaveně se na ni usmál a ovinul paži kolem jejího útlého pasu. „Jsem rád, že jste ty a Safira vytvořili Bromovi hrobku, kterou by mu mohl závidět i král trpaslíků. Zasloužil si více než to za všechno, co udělal pro Alagaësii. Obávám se však, že jakmile lidé objeví jeho hrob, bez váhání ho rozbijí na kusy kvůli diamantu.“

„Pokud ano, budou litovat,“ prohodil Eragon. Rozhodl se, že se při nejbližší příležitosti vrátí k Bromově hrobce a vytvoří kolem ní ochranná kouzla, aby ji uchránil před vykradači hrobů. „Navíc budou mít příliš práce s hledáním zlatých lilií, než aby obtěžovali Broma.“

„Cože?“

„Nic. To není důležité.“ Všichni tři mlčky srkali čaj. Helena si ukousla ze sušenky. Pak se Eragon zeptal: „Ty ses setkal s Morzanem, viď?“

„Ne ve zrovna přátelské atmosféře, ale ano, setkal jsem se s ním.“

„Jaký byl?“

„Jako člověk? To opravdu nedokážu říct, i když velmi dobře znám příběhy o jeho ukrutnostech. Kdykoli jsme mu s Bromem zkřížili cestu, snažil se nás zabít. Nebo spíš zajmout, mučit a teprve pak zabít, přičemž ani jedno z toho zpravidla nevede k vytvoření důvěrného vztahu, abych tak řekl.“ Eragon byl příliš napjatý, než aby zareagoval na Jeodův vtip. Jeod se posunul na posteli. „Jako bojovník byl Morzan hrozivý. Mám pocit, že jsme před ním skoro pořád prchali – tedy spíš před ním a jeho drakem. Jen máloco působí tak děsivě jako mít v patách rozzuřeného draka.“

„Jak vypadal?“

„Zdá se, že tě mimořádně zajímá.“

Eragon zamrkal. „Jsem zvědavý. Byl to poslední z Křivopřísežníků a Brom ho zabil. A teď je Morzanův syn mým úhlavním nepřítelem.“

„Nu, tak dobrá,“ zamyslel se Jeod. „Byl vysoký, měl široká ramena, vlasy temné jako havraní peří a různobarevné oči. Jedno bylo modré, druhé černé. Měl holou tvář a chyběl mu koneček jednoho z prstů, zapomněl jsem kterého. Byl hezký, ale takovým nemilosrdným, povýšeným způsobem, a když promluvil, uměl na lidi velice zapůsobit. Měl vždy nablýskané kroužkové brnění nebo náprsní krunýř, jako by se nebál, že ho zahlédnou jeho nepřátelé, což se asi opravdu nebál. Smál se, jako by trpěl bolestí.“

„A co jeho společnice, Selena? Tu jsi také potkal?“

Jeod se zasmál. „Kdybych ji byl potkal, tak bych tu dnes nebyl. Morzan byl možná obávaný šermíř, skvělý kouzelník, vrah a zrádce, ale byla to ta žena, kdo v lidech vzbuzoval největší hrůzu. Morzan ji využíval jen pro úkoly, které byly tak odporné, obtížné nebo tajné, že se jich nikdo jiný nechtěl ujmout. Ona byla jeho Černá ruka a její přítomnost vždy předznamenávala blížící se smrt, mučení, zradu nebo nějakou jinou hrůzu.“ Eragonovi se udělalo nevolno, když slyšel, že takhle mluví o jeho matce. „Byla naprosto bezcitná, neměla slitování. Říkalo se, že když požádala Morzana, aby ji vzal do služby, vyzkoušel si ji tím, že ji naučil ve starověkém jazyce slovo pro *léčení* – byla totiž i kouzelnice – a pak ji postavil proti svým dvanácti nejlepším bojovníkům.“

„Jak je porazila?“

„Vyléčila jejich strach, nenávist a všechny pocity, které pohánějí člověka k zabíjení. A pak, zatímco stáli a culili se jeden na druhého

jako pitomé ovce, přistoupila k nim a jednomu po druhém podřízla krky… Cítíš se dobře, Eragone? Jsi bledý jako stěna.“

„Jsem v pořádku. Co dalšího si pamatuješ?“

Jeod poklepal na stěnu svého hrnku. „Velmi málo, pokud jde o Selenu. Byla vždy poněkud tajemná. Nikdo kromě Morzana ani neznal její skutečné jméno. Zjistili jsme ho teprve pár měsíců před Morzanovou smrtí. Veřejnost jí odjakživa říkala Černá ruka. Černá ruka, kterou máme teď – ta sbírka špehů, vrahů a kouzelníků, kteří provádějí Galbatorixovy podlé triky – je jen Galbatorixův pokus napodobit to, co Selena dělala pro Morzana. Dokonce i mezi Vardeny její jméno znala pouhá hrstka lidí a většina z nich se teď rozkládá v hrobě. Jak si vzpomínám, byl to Brom, kdo objevil její skutečnou totožnost. Než jsem přišel k Vardenům s informací o tajné chodbě do hradu Ilirea, který postavili elfové před několika tisíci lety a na kterém Galbatorix vystavěl svou černou pevnost, která dnes vévodí Urû’baenu – než jsem tedy za nimi přišel, Brom strávil celkem dost času slíděním v Morzanově panství v naději, že by mohl vyšťourat nějaké netušené Morzanovy slabiny… Myslím, že se dokonce přestrojil za sluhu, aby se dostal do Morzanova domu. Pak se dozvěděl to o Seleně. Přesto jsme nikdy nezjistili, proč byla Morzanovi tak oddaná. Možná ho milovala. Každopádně mu byla naprosto věrná, až do smrti. Brzy poté, co Brom zabil Morzana, Vardenové přinesli zprávu, že zemřela na nějakou nemoc. Jako by ochočený jestřáb měl natolik rád svého pána, že bez něj nedokázal žít.“

Nebyla mu tak úplně oddaná, pomyslel si Eragon. *Vzepřela se Morzanovi, když mě vzala do údolí Palancar, třebaže ji to stálo život. Škoda, že nedokázala zachránit i Murtagha.* Pokud jde o Jeodův výčet jejích zločinů, Eragon se rozhodl věřit, že Morzan pokřivil její v podstatě dobrou povahu. Už proto, aby se z toho nezbláznil, Eragon nemohl přijmout, že oba jeho rodiče byli zlí.

„Milovala ho,“ řekl a zíral přitom do kalné sedliny na dně hrnku. „Zpočátku ho určitě milovala, později už možná tolik ne. Murtagh je její syn.“

Jeod povytáhl obočí. „Opravdu? Předpokládám, že ti to řekl sám Murtagh?“ Eragon přikývl. „No, tím se vysvětluje spousta nejasností, které mě vždycky trápily. Murtaghova matka… Překvapuje mě, že Brom neodhalil právě tohle tajemství.“

„Morzan dělal, co mohl, aby utajil Murtaghovu existenci, dokonce i před ostatními Křivopřísežníky.“

„Nejspíš proto, že znal minulost těch darebáků a zrádců, dychtících po moci. Pravděpodobně tím Murtaghovi zachránil život. Bohužel.“

Pak se mezi ně vplížilo ticho, jako plaché zvíře připravené uprchnout při sebemenším pohybu. Eragon dál zíral do svého hrnku. Sužovala ho spousta otázek, ale věděl, že Jeod na ně nezná odpověď a pravděpodobně ani nikdo jiný: Proč se Brom skrýval v Carvahallu? Aby dohlédl na Eragona, syna svého úhlavního nepřítele? Byl to nějaký krutý vtip, že dal Eragonovi Zar’roc, meč jeho otce? A proč mu neřekl o jeho rodičích? Sevřel hliněný hrnek ještě pevněji, až se znenadání rozlétl na kusy.

Všechny tři nečekaný hluk vylekal.

„Pomůžu ti,“ zvolala Helena, přichvátala k němu a začala mu čistit tuniku hadříkem. Eragon se cítil trapně a několikrát se omluvil, načež ho Jeod i Helena ujistili, že šlo jen o drobnou nehodu a že si s tím nemá dělat hlavu.

Zatímco Helena sbírala úlomky vypálené hlíny, Jeod se začal prohrabávat kupami knih, svitků a volných listů, které zakrývaly skoro celou postel. „Ach, skoro jsem zapomněl,“ řekl. „Mám pro tebe něco, co by se ti mohlo hodit, Eragone. Kde to jen může být…“ S radostným výkřikem se napřímil, zamával knihou a podal ji Eragonovi.

Byla to *Domia abr Wyrda*, *Nadvláda osudu* – kompletní dějiny Alagaësie sepsané mnichem Heslantem. Eragon ji poprvé viděl v Jeodově knihovně v Teirmu. Tenkrát nečekal, že ještě bude mít příležitost si ji prohlédnout. Přejížděl rukama po stářím oblýskané, zdobně vyřezávané kůži na přední obálce a vychutnával si ten pocit, pak knihu otevřel a obdivoval úhledné řady písmen, vepsané lesklým načervenalým inkoustem. Užaslý nad množstvím znalostí, které drží v ruce, se Eragon zeptal: „Chceš, abych si ji nechal?“

„Ano,“ prohlásil Jeod. Ustoupil z cesty, aby Helena mohla vytáhnout zpod postele střep z hrnku. „Myslím, že ti bude k užitku. Jsi zapletený do historických událostí, Eragone, a kořeny potíží, kterým dnes čelíš, leží v příbězích předchozích desetiletí, staletí a tisíciletí. Být tebou, studoval bych při každé příležitosti, abych získal ponaučení z historie, protože ti to může pomoci se současnými problémy. Mně samému čtení o dějinách často dodávalo pochopení a odvahu zvolit si správnou cestu.“

Eragon toužil tento dar přijmout, ale stále váhal. „Brom říkal, že *Domia abr Wyrda* je nejcennější věc ve tvém domě. A stejně tak vzácná… Navíc, co tvá práce? Nepotřebuješ ji ke svému výzkumu?“

„*Domia abr Wyrda* je cenná a vzácná,“ souhlasil Jeod, „ale jen v Království, kde Galbatorix nechá spálit každý výtisk, který najde, a pověsit jeho nešťastného vlastníka. Tady v táboře už mi členové dvora krále Orrina podstrkovali šest jejích výtisků a tohle místo by přitom člověk stěží nazval velkým střediskem vzdělanosti. Přesto se s ní neloučím snadno a vzdám se jí pouze proto, že ty ji určitě využiješ lépe než já. Knihy by měly být tam, kde si jich budou nejvíce vážit, a ne ležet zapomenuté v zaprášené polici, chápeš?“

„To chápu.“ Eragon zavřel *Domia abr Wyrda* a znovu přejel prsty po spletitých vzorech na obálce, okouzlený složitými obrazci, které byly vyřezané do kůže. „Děkuji ti. Dokud bude moje, budu ji střežit jako oko v hlavě.“ Jeod se mírně uklonil a se spokojeným výrazem se opřel o stěnu stanu. Eragon otočil knihu a prohlédl si její hřbet. „Odkud byl ten mnich Heslant?“

„Z malé, uzavřené sekty, nazývané Arcaena, která pocházela z oblasti kolem Kuasty. Jejich řád, který přetrval nejméně pět století, věří, že vědomosti jsou posvátné.“ Náznak úsměvu dodal Jeodovým rysům nádech tajemna. „Zasvětili své životy sbírání všech možných informací a jejich uchování pro budoucnost, kdy – jak jsou přesvědčeni – blíže neurčená pohroma zničí všechny civilizace v Alagaësii.“

„Vypadá to jako dost divné náboženství,“ poznamenal Eragon.

„Cožpak nepřipadají všechna náboženství divná těm, kdo je nevyznávají?“ opáčil Jeod.

Eragon to přešel a řekl: „Také mám pro tebe dárek, vlastně spíš pro tebe, Heleno.“ Naklonila hlavu a tázavě se na něj zamračila. „Tvoje rodina se zabývá obchodem, že?“ Pohodila hlavou na souhlas. „A ty sama se v obchodu vyznáš?“

Heleně se zablýsklo v očích. „Kdybych si nevzala jeho“ – ukázala ramenem – „byla bych po smrti svého otce převzala rodinný obchod. Byla jsem jedináček a otec mě naučil všechno, co uměl.“

Eragon doufal, že uslyší právě tohle. Obrátil se k Jeodovi: „Tys říkal, že jsi spokojený se svým životem tady u Vardenů.“

„Ano, to jsem. Celkem.“

„Chápu. Ale riskoval jsi mnoho, abys pomohl Bromovi a mně, a ještě víc, abys pomohl Roranovi a všem ostatním z Carvahallu.“

„Palancarští piráti.“

Eragon se zasmál tomu označení a pokračoval. „Bez tvé pomoci by je Království určitě zajalo. A kvůli své odvaze jsi také přišel o všechno, co ti bylo v Teirmu drahé.“

„Stejně bychom o to přišli. Zkrachoval jsem a Dvojčata mě udala Království. Byla to jen otázka času, než by mě Rishart nechal zatknout.“

„Možná, ale přesto jsi pomohl Roranovi. Kdo by vám mohl mít za zlé, kdybyste si místo toho chránili vlastní kůži? Ale vy jste se vzdali života v Teirmu, abyste spolu s Roranem a vesničany ukradli *Dračí křídlo*. A za tvou oběť ti budu navěky vděčný. A zde, na důkaz mých díků…“

Eragon zasunul prst pod svůj pás, vytáhl druhou ze tří zlatých kuliček a podal ji Heleně. Chovala ji v dlani tak něžně, jako by to bylo malé ptáče. Zatímco na ni užasle hleděla a Jeod natahoval krk, aby viděl, co má jeho žena v ruce, Eragon řekl: „Není to žádné jmění, ale pokud budeš chytrá, měla bys je umět rozmnožit. To, co Nasuada dokázala s krajkami, mě poučilo, že ve válce je spousta příležitostí, na kterých se dá vydělat.“

„Ach, ano,“ vydechla Helena. „Válka svědčí obchodu.“

„Tak mě napadá – Nasuada se mi včera u večeře zmínila, že trpaslíkům dochází medovina, a jak můžeš tušit, mohou si nakoupit tolik sudů, kolik budou chtít, i kdyby cena byla tisícinásobná oproti její ceně před válkou. Ale to je jen takový nápad. Možná najdete jiné, kteří zoufale touží obchodovat, když se sami porozhlédnete.“

Eragon se zapotácel, když k němu Helena přiběhla a objala ho. Její vlasy ho šimraly na bradě. Pak ho pustila, jako by se najednou zastyděla, ale potom se znovu rozzářila radostí a zvedla si medově zbarvenou kuličku před nos. „Děkuji ti, Eragone! Ach, tolik ti děkuji!“ pronesla vděčně a ukázala na zlato. „Dobře ho využiju. Vím, že to dokážu. To mi postačí, abych vybudovala ještě větší obchod, než měl můj otec.“ Třpytivá kulička jí zmizela v sevřené pěsti. „Myslíš snad, že moje ctižádost je větší než moje schopnosti? Ne, neprohraju! Stane se, jak jsem řekla!“

Eragon se jí uklonil. „Doufám, že se ti to podaří a že tvůj úspěch prospěje nám všem.“

Eragon si všiml, že Heleně radostným vzrušením vystupují na krku šlachy, když se mu uklonila a řekla: „Jsi velmi velkorysý, Stínovrahu. Ještě jednou ti děkuji.“

„Ano, děkujeme,“ připojil se Jeod, který vstal z postele. „Nemyslím, že si to zasloužíme“ – Helena na něj vrhla zlostný pohled, kterého si nevšímal – „ale velmi to uvítáme.“

Eragon zaimprovizoval a dodal: „I pro tebe, Jeode, mám dárek, není však ode mě, ale od Safiry. Souhlasila, že se smíš na ní proletět, až budete mít oba volnou hodinku nebo dvě.“ Eragona bolelo, když se měl o Safiru dělit – a věděl, že i ona se na něj bude zlobit, že to s ní neprobral dříve, než začal nabízet její služby; ale když dal Heleně to zlato, cítil by se špatně, kdyby Jeoda neobdaroval něčím podobně hodnotným.

Jeodovy oči se zalily slzami. Sevřel Eragonovi ruku, zatřásl jí a dlouho ji držel. „Nedokážu si představit větší poctu. Děkuji ti. Nevíš, jak moc jsi pro nás udělal.“

Eragon se vymanil z Jeodova sevření a zamířil k východu. Co nejslušněji se přitom omlouval a loučil. Nakonec se mu po další vlně díků z jejich strany a jeho přehnaně skromném „Nemáte vůbec zač“ povedlo vyklouznout ze dveří.

Eragon potěžkal *Domia abr Wyrda* a pak pohlédl ke slunci. Zanedlouho se vrátí Safira, ale ještě měl čas vyřídit jednu věc. Nejdřív se ale bude muset zastavit ve svém stanu. Nechtěl riskovat, že poškodí *Domia abr Wyrda* tím, že ji bude tahat sem a tam po táboře.

Mám knihu, pomyslel si potěšeně.

Vyrazil klusem s knihou přitisknutou na prsou a Blödhgarm s ostatními elfy ho následovali v těsném závěsu.

POTŘEBUJI MEČ

Hned jak byla *Domia abr Wyrda* bezpečně uložená v jeho stanu, Eragon vyrazil do vardenské zbrojnice, velkého otevřeného stanu plného stojanů s kopími, meči, bodáky, luky a samostříly. Bedny z latí byly plné štítů a kožených brnění. Dražší kroužková brnění, tuniky, čapky a kamaše visely na dřevěných stojanech. Stovky kuželovitých helmic se třpytily jako naleštěné stříbro. Kolem stanu byly rozestavěné balíky šípů a mezi nimi seděla asi dvacítka šípařů, kteří pilně opravovali střely, jejichž peří se poničilo během bitvy na Hořících pláních. Dovnitř a ven neustále proudili muži: někteří přinášeli zbraně a brnění na opravu, jiní byli nováčci, kteří si přišli pro výstroj, a další zas přepravovali vybavení do různých částí vojenského ležení. Všichni jako by křičeli z plných plic. A uprostřed tohohle zmatku stál chlapík, kterého tu Eragon hledal: Fredrik, vardenský zbrojmistr.

Blödhgarm se připojil k Eragonovi a vešli spolu pod látkovou střechu. Jakmile si jich muži uvnitř všimli, ztichli a upřeli oči na Jezdce a elfa. Po chvíli se znovu pustili do práce, třebaže rychlejšími kroky a s tišími hlasy.

Fredrik zvedl ruku na pozdrav a pospíchal jim vstříc. Měl na sobě jako vždy chlupaté brnění z hovězí kůže – páchla skoro tak nepříjemně jako zvíře ve své původní podobě. Přes záda mu křížem visel mohutný obouruční meč, jehož rukojeť mu vystupovala nad pravým ramenem. „Stínovrahu!“ zaburácel. „Jak ti mohu pomoci v takový krásný den?“

„Potřebuji meč.“

Uprostřed Fredrikova plnovousu se rozzářil úsměv. „Ach, už jsem přemýšlel, zda za mnou kvůli tomu zajdeš. Když ses vydal do

Helgrindu bez meče, myslel jsem, že už možná takové věci ani nepotřebuješ. Že už možná dokážeš bojovat jenom kouzly.“

„Ne, ještě ne.“

„No, nemohu říct, že by mi to bylo líto. Každý potřebuje dobrý meč, i kdyby to byl sebenadanější kouzelník. Nakonec vždycky dojde na boj muže proti muži. Však uvidíš, takhle se rozlouskne i boj s Královstvím – špičkou meče, která projede Galbatorixovi jeho prokletým srdcem. Hehe, vsadím svůj roční žold, že dokonce i Galbatorix má meč a že ho *používá*, přestože dokáže člověka vykuchat jako rybu jediným pohybem prstu. Nic se nevyrovná tomu držet v ruce kvalitní ocel.“

Zatímco Fredrik mluvil, zavedl je ke stojanu s meči, který stál stranou od ostatních. „Jaký typ meče sháníš?“ zeptal se. „Ten Zar’roc, který jsi měl, byl jednoruční meč, pokud se správně pamatuji. Čepel měl širokou asi dva palce – nebo spíš *moje* dva palce – a vhodnou jak k sekání, tak k bodání, je to tak?“ Eragon přikývl. Zbrojmistr zabručel, začal ze stojanu vytahovat různé meče a mávat jimi kolem sebe, aby je vzápětí zase se zjevnou nespokojeností vrátil na místo a vyměnil za jiné. „Elfské meče bývají tenčí a lehčí než naše nebo trpaslíků, protože mají očarovanou ocel. Kdybychom vyráběli meče tak tenké jako oni, nevydržely by v bitvě déle než minutu, pak by se ohnuly, zlomily nebo oštípaly tak, že bys s nimi neuřízl ani měkký sýr.“ Očima přelétl k Blödhgarmovi. „Není to tak, elfe?“

„Přesně jak říkáš, člověče,“ odpověděl Blödhgarm dokonale melodickým hlasem.

Fredrik přikývl a prohlédl si ostří dalšího meče, pak si odfrkl a zastrčil ho zpátky do stojanu. „To znamená, že ať si vybereš jakýkoli meč, pravděpodobně bude těžší než ten, na jaký jsi byl zvyklý. To by ti však nemělo dělat větší potíže, Stínovrahu, ale přesto může ta vyšší váha zpomalit tvé údery.“

„Děkuji za varování,“ řekl Eragon.

„Není zač,“ odpověděl Fredrik. „Proto jsem tady: abych zajistil přežití co největšího počtu Vardenů a abych jim pomohl zabít co nejvíce zatracených Galbatorixových vojáků. Je to hezká práce.“ Opustil stojan a pomalu se přesunul k dalšímu, skrytému za hromadou obdélníkových štítů. „Vybrat někomu správný meč je samo o sobě umění. Meč by měl být jako prodloužení tvé ruky, jako by ti vyrůstal přímo z masa. Neměl bys ztrácet čas přemýšlením, jak chceš, aby se

pohnul. Měl bys jím prostě pohybovat stejně instinktivně, jako volavka hýbe zobákem nebo jako drak seká drápy. Dokonalý meč je ztělesněním úmyslu: co chceš, to udělá.“

„Ty doslova básníš.“

Fredrik se skromným výrazem pokrčil rameny. „Vybírám zbraně pro muže, kteří mají pochodovat do bitvy, už celých dvacet šest let. Po nějaké době se ti to dostane pod kůži, začneš přemýšlet o osudu a o tom, zda by ten mladý hoch, kterého jsem poslal s hákovým kopím, byl ještě naživu, kdybych mu místo toho dal kyj.“ Fredrik se odmlčel s rukou nad prostředním mečem ve stojanu a pohlédl na Eragona. „Bojuješ raději se štítem, nebo bez něj?“

„S ním,“ řekl Eragon. „Ale nemohu ho stále nosit při sobě. A navíc mám dojem, že nikdy nebývá žádný při ruce, když na mě někdo zaútočí.“

Fredrik poklepal na rukojeť meče a zamyšleně se zatahal za vousy. „Hmm. Takže potřebuješ meč, který můžeš používat samotný, ale který přitom není příliš dlouhý, abys ho mohl použít i s kterýmkoli štítem, od pěstního po pavézu. To znamená meč střední délky, který se snadno drží v jedné ruce. Musí to být meč, který můžeš nosit při každé příležitosti, dostatečně honosný pro korunovaci a dost pevný, abys odrazil hordu Kullů.“ Ušklíbl se. „To není přirozené, co Nasuada udělala, spojit se s těmi monstry. To nemůže vydržet. Takoví jako my a oni se nikdy nemají míchat.“ Zachvěl se. „Je škoda, že chceš jenom jeden meč. Nebo se mýlím?“

„Ne. Safira a já příliš cestujeme, než abychom s sebou vleklí půltucet mečů.“

„Myslím, že máš pravdu. Navíc u válečníka jako ty se nepředpokládá více než jedna zbraň. Říkám tomu Prokletí pojmenovaných mečů.“

„Co to je?“

„Každý velký válečník,“ vysvětloval Fredrik, „nosí meč – tedy obvykle je to meč – který má nějaké jméno. Buď ho pojmenuje sám, nebo – jakmile prokáže svou udatnost v nějakém výjimečném boji – ho za něj pojmenují básníci. A potom už ten meč zkrátka *musí* používat. Čeká se to od něj. Pokud se objeví v bitvě bez něj, spolubojovníci se ho budou ptát, kde ho má, a budou uvažovat, jestli se za svůj úspěch stydí a jestli je chce urazit tím, že odmítá jejich chválu. Dokonce i nepřátelé by mohli trvat na tom, že se s bojem počká, dokud si

nepřinese svou věhlasnou zbraň. Však uvidíš… Jakmile budeš novým mečem bojovat s Murtaghem nebo s ním vykonáš jiný chvályhodný skutek, Vardenové budou trvat na tom, že mu dají jméno. A od té chvíle se postarají, aby ho vždy viděli na tvém boku.“ Mluvil dál a mezitím popošel ke třetímu stojanu: „Nikdy mě nenapadlo, že budu mít takové štěstí, abych pomáhal Jezdci vybírat zbraň. Taková příležitost! Mám pocit, jako by tohle bylo vyvrcholením mého působení u Vardenů.“

Fredrik vytáhl ze stojanu další meč a podal ho Eragonovi. Eragon naklonil špičku meče nahoru a dolů a pak zavrtěl hlavou. Rukojeť se mu špatně držela. Zbrojmistr se nezdál být zklamaný. Právě naopak, jako by ho Eragonovo odmítnutí povzbudilo a vychutnával si úkol, před který ho Eragon postavil. Ukázal mu další meč a Eragon znovu zakroutil hlavou. Těžiště bylo na jeho vkus příliš vpředu.

„Dělá mi starost,“ řekl Fredrik, když meč vrátil do stojanu, „že ať ti dám kterýkoli meč, bude muset vydržet rány, které by obyčejnou čepel zničily. Proto potřebuješ něco z dílny trpaslíků. Jejich kováři jsou kromě elfských ti nejlepší, a někdy je dokonce i předčí.“ Fredrik koukl na Eragona. „Počkat, celou dobu se ptám špatně! Jak tě naučili se bránit a odvracet údery? Bylo to ostří na ostří? Vzpomínám si, jak jsi něco takového dělal, když jsi bojoval s Aryou ve Farthen Dûru.“

Eragon se zamračil. „A co s tím?“

„Co s tím?“ zařehtal se Fredrik té otázce. „Nechci být nezdvořilý, Stínovrahu, ale pokud narazíš ostřím meče na ostří druhého meče, vážně poškodíš oba dva. To možná nebyl problém s očarovaným mečem, jako byl Zar’roc, ale nemůžeš to udělat s žádným z mečů, které tu mám, leda bys chtěl po každé bitvě nový.“

Eragonovi před očima přeběhl obrázek osekaných ostří Murtaghova meče a naštval se sám na sebe, že zapomněl na něco tak zřejmého. Zvykl si na Zar’roc, který se nikdy neztupil, nikdy se neopotřeboval a, pokud mohl soudit, byl odolný proti všem kouzlům. Nebyl si ani jistý, zda je vůbec možné zničit Jezdcův meč. „S tím si nemusíš dělat starost, ochráním svůj meč kouzlem. Musím na svou zbraň čekat celý den?“

„Ještě poslední otázku, Stínovrahu. Bude tvoje kouzlo fungovat věčně?“

Eragon se zamračil ještě víc. „Když se ptáš, tak ne. Jenom jedna elfka umí vyrobit meč Jezdce, a ta se se mnou nepodělila o svá

tajemství. Co mohu udělat *sám*, je přenést do meče jisté množství energie. Ta zabrání, aby se meč poškodil, dokud údery, které by ho *mohly* poškodit, nevyčerpají zásobu této energie. V tom okamžiku se meč vrátí do původního stavu a dost možná se mi při příštím úderu rozsype v ruce.“

Fredrik se poškrábal ve vousech. „Věřím ti, Stínovrahu. Takže jde o to, že pokud se příliš dlouho biješ s vojáky, vyčerpáš svoje kouzlo, a čím silnější jsou údery, tím dříve se kouzlo vytratí. Je to tak?“

„Přesně.“

„Pak by ses tedy měl stejně tak vyhýbat úderům ostří na ostří, když to bude odčerpávat ochrannou energii rychleji než většina ostatních ran.“

„Na tohle nemám čas,“ odsekl Eragon, jehož trpělivost už přetekla. „Nemám čas se učit úplně jinému způsobu boje. Království může zaútočit každou chvíli. Musím se soustředit na to, abych se zlepšoval v tom, co *umím*, ne se snažit zvládnout celou novou sadu postojů.“

Fredrik spráskl ruce. „Teď už vím, která zbraň je pro tebe jak dělaná!“ Přešel k bedně plné zbraní, začal se v ní přehrabovat a říkal si přitom sám pro sebe: „Nejdřív *tohle* a pak *tamto*, uvidíme, jak jsme na tom.“ Ze dna krabice vytáhl velký černý kyj s trnitou hlavicí.

Fredrik poklepal na kyj. „S tímhle můžeš lámat meče. Můžeš tím prorazit kroužkové brnění a tlouci do helem a ani trochu ho nepoškodíš, ať uhodíš jakkoli silně.“

„To je palice,“ namítl Eragon. „Obyčejná kovová palice.“

„Co je na tom? Se svou silou se s ní můžeš ohánět, jako by byla z rákosu. S tímhle budeš postrachem bitevních polí, to tedy rozhodně.“

Eragon zavrtěl hlavou. „Ne. Mlácení nepředstavuje můj způsob boje. Kromě toho bych nikdy nedokázal probodnout Durzovi srdce, kdybych měl místo meče palici.“

„Takže mám ještě poslední návrh, pokud netrváš na tradiční čepeli.“ Z jiné části stanu Fredrik donesl Eragonovi zbraň, ve které poznal falchion. Byl to meč, ale ne takový, na jaký byl Eragon zvyklý, ačkoli je už mezi Vardeny viděl. Falchion měl nablýskanou, kulatou hlavici, třpytivou jako stříbrňák; zahnutou záštitu s řadami rytých trpasličích run; čepel s jedním ostřím byla dlouhá jako jeho natažená paže a měla po obou stranách blízko u hřbetu úzký žlábek. Tenhle falchion byl rovný, kromě šesti palců na konci, kde se čepel v mírném obloučku rozšiřovala a zase se zlehka stáčela zpátky do špičatého hrotu. Tohle

rozšíření ostří snižovalo pravděpodobnost, že se hrot ohne nebo praskne, když prorazí brnění, a díky němu konec falchionu připomínal tesák. Na rozdíl od meče se dvěma ostřími byl falchion vyrobený tak, aby se držel ostřím a záštitou kolmo k zemi. Jeho nejzajímavější součástí však byla tupá hrana a půl palce široký pásek podél zadní strany čepele, který byl perleťově šedý a podstatně tmavší než nablýskaná ocel nad ním. Hranice mezi těmito dvěma oblastmi byla zvlněná, jako hedvábný šátek vlající ve větru.

Eragon ukázal na šedý proužek. „Tohle jsem ještě neviděl. Co je to?“

„Triknzdal,“ řekl Fredrik. „Vymysleli ho trpaslíci. Kalí ostří a tupou hranu zvlášť. Ostří udělají tvrdé, mnohem tvrdší, než si troufneme my u kteréhokoli z našich mečů. Střed čepele a tupou hranu žíhají, aby zadní část falchionu byla měkčí než ostří a dost pružná, aby vydržela nápor bitvy a nezlomila se jako zmrzlý pilník.“

„Vyrábějí trpaslíci všechny čepele takhle?“

Fredrik zakroutil hlavou. „Jenom meče s jedním ostřím a nejlepší ze svých mečů s dvěma ostřími.“ Zaváhal a do tváře se mu vkradla nejistota. „Chápeš, proč jsem ti ho vybral, Stínovrahu?“

Eragon chápal. S čepelí falchionu kolmo k zemi – pokud by úmyslně nezkroutil zápěstí – každý úder, který bude odvracet, dopadne na plochu čepele a bude šetřit ostří na vlastní útoky. Držení falchionu by vyžadovalo jen malou změnu v jeho bojovém stylu.

Eragon vyšel ze stanu a zaujal s falchionem bojový postoj. Máchl jím kolem hlavy a svrchu jím udeřil do hlavy imaginárního nepřítele, pak se stočil a udělal výpad, odrazil neviditelné kopí, uskočil šest metrů doleva a působivým, ale nepraktickým pohybem máchl mečem za zády a přitom si ho přehodil z jedné ruky do druhé. Aniž by se jakkoli zadýchal, vrátil se na místo, kde na něj čekali Fredrik s Blödhgarmem. Rychlost a vyváženost falchionu na Eragona zapůsobila. Nebyl sice tak dobrý jako Zar’roc, ale přesto to byl vynikající meč.

„Vybral jsi dobře,“ řekl uznale.

Fredrik z jeho chování přesto vycítil jistou zdrženlivost, neboť řekl: „Ale stejně nejsi úplně spokojený, Stínovrahu, že?“

Eragon zatočil falchionem dokola a potom se ušklíbl. „Jen bych si přál, aby nevypadal jako obrovský nůž na stahování kůže. Připadám si s ním poněkud směšně.“

„Ech, toho si nevšímej, pokud se ti budou nepřátelé smát. Moc času jim na to nezbude, když jim vzápětí usekneš hlavu.“

Eragon pobaveně přikývl. „Vezmu si ho.“

„Pak mi věnuj ještě chviličku,“ požádal ho Fredrik, zmizel ve stanu a vrátil se s černou koženou pochvou zdobenou stříbrnými spirálami. Podal pouzdro Eragonovi a zeptal se: „Učil ses někdy brousit meč, Stínovrahu? To jsi možná u Zar’rocu ani nepotřeboval, což?“

„Ne,“ přiznal Eragon, „ale umím pracovat s brouskem. Umím nabrousit nůž, až je tak ostrý, že přeřízne nit, kterou přes něj položím. Navíc – vždycky můžu doostřit čepel pomocí kouzla, pokud bude potřeba.“

Fredrik zasténal a plácl se do stehen, až ze svých kamaší z hovězí kůže oklepal nejmíň tucet chlupů. „Ne, ne, ostří nabroušené jako břitva je právě to, co na meči *nechceme*. Sklon musí být široký. Široký a pevný. Bojovník musí umět udržovat svou výzbroj v řádném stavu, a to znamená i umět nabrousit si meč!“

Fredrik trval na tom, že Eragonovi sežene nový brousek a ukáže mu, jak přesně připravit ostří falchionu pro bitvu. Seděli na zemi vedle stanu a ostřili meč. Jakmile byl přesvědčen, že Eragon umí nabrousit úplně nové ostří, ještě podotkl: „Můžeš bojovat s rezavým brněním. Můžeš bojovat s promáčknutou helmou. Ale pokud chceš znovu vidět východ slunce, nikdy nebojuj s tupým mečem. Pokud jsi právě přežil bitvu, jsi k smrti unavený a tvůj meč není ostrý tak jako teď, je jedno, jak se cítíš, musíš se při první příležitosti svalit na zem a vytáhnout brousek a řemen. Tak jako by ses postaral o svého koně nebo o Safiru, než bys uspokojil vlastní potřeby, právě tak bys měl pečovat i o svůj meč. Protože bez něj nejsi víc než bezmocná kořist nepřítele.“

Seděli venku na odpoledním slunci přes hodinu, než zbrojmistr konečně uzavřel svůj výklad. Krátce nato nad nimi přelétl chladivý stín a nedaleko přistála Safira.

Tys čekala, zvolal Eragon. *Tys záměrně čekala! Mohla jsi mě už dávno vysvobodit, ale místo toho jsi mě tu nechala poslouchat Fredrika, který mi vykládal o nejrůznějším kamení a jestli je na ochranu kovu před vodou lněný olej lepší než vyškvařený tuk.*

A je?

Ne tak úplně. Jenom není tak smradlavý. Ale to je jedno! Proč jsi mě nechala takhle trápit?

Jedno z jejích očních víček líně pokleslo a zamrkalo. *Nepřeháněj. Trápení? Ty a já můžeme očekávat daleko horší trápení, pokud se řádně nepřipravíme. Připadalo mi, že to, co ti ten chlapík v páchnoucích šatech říkal, je pro tebe důležité a měl bys to znát.*

No, možná ano, uznal. Sklonila krk a olízala si drápy na pravé noze.

Když Eragon poděkoval Fredrikovi, rozloučil se s ním a domluvil s Blödhgarmem místo setkání, připevnil si falchion k pásu Belota Moudrého a vylezl Safiře na hřbet. Zavýskl a ona zařvala, zvedla křídla a prudce vyrazila k nebi.

Eragonovi se z té rychlosti zatočila hlava, a tak se chytil ostnu před sebou a sledoval, jak se lidé a stany pod ním proměňují v ploché, maličkaté karikatury sama sebe. Z výšky tábor vypadal jako mřížka z šedých, trojúhelníkových špiček, jejichž východní strany byly zastíněné, takže celá oblast vypadala jakoby kostkovaná. Opevnění kolem tábora bylo pichlavé jako ježek. Bílé špičky kůlů zářily ve svitu šikmo dopadajících slunečních paprsků. V severozápadní čtvrtině tábora viděl jízdu krále Orrina, která připomínala skupinu zmatených teček. Na východě se rozkládalo ležení urgalů, nízké a tmavé na zvlněné pláni.

Stoupali stále výš.

Chladný, čistý vzduch štípal Eragona do tváří a pálil ho v plicích. Dýchal jenom mělce. Vedle nich se vznášel hustý sloup mraků, který vypadal jako šlehačka. Safira kolem něj zakroužila a pak se její členitý stín prohnal skrz oblaka. Eragona zasáhl jen osamělý kousíček vlhké páry, na pár vteřin ho oslepil a naplnil mu nos a ústa ledovými kapkami. Zalapal po dechu a otřel si tvář.

Vystoupali nad mraky.

Zapískal na ně rudý orel, který proletěl kolem.

Pak Safiřina křídla ztěžkla a Eragon začal pociťovat závrať. Safira přestala mávat křídly, klouzala z jednoho vzestupného proudu na druhý a udržovala si výšku, ale dál už nestoupala.

Eragon pohlédl dolů. Byli tak vysoko, že na výšce přestávalo záležet a věci na zemi už nevypadaly skutečné. Tábor Vardenů připomínal hrací desku nepravidelného tvaru, pokrytou maličkými šedými a černými trojúhelníky. Řeka Jiet připomínala stříbrné lano, lemované zelenými střapci. Siřičitá mračna z Hořících plání utvořila na jihu pásmo zářivých oranžových hor, domov tajemných nestvůr, které se v nich skrývaly a občas vykukovaly. Eragon rychle odvrátil pohled.

Asi půl hodinky se se Safirou nechali unášet větrem a užívali si odpočinku v tiché radosti ze vzájemné společnosti. Neslyšné zaklínadlo pomohlo Eragonovi ochránit se před zimou. Konečně byli spolu sami, sami tak jako v údolí Palancar, ještě předtím, než se jim Království začalo míchat do života.

Safira promluvila jako první. *Jsme vládci nebe.*

Tady, na stropě světa! zvolal Eragon a natáhl se vzhůru, jako by se ze svého místa mohl dotknout hvězd.

Safira se naklonila doleva, zachytila proud teplejšího vzduchu zespodu a potom se opět srovnala. *Zítra budeš oddávat Rorana s Katrinou.*

Je to takový divný pocit. Přijde mi zvláštní, že už by se měl Roran ženit a také to, že bych jej měl oddávat zrovna já… Roran a ženatý. Když na to pomyslím, cítím se starší. Dokonce ani my dva, kteří jsme ještě nedávno byli chlapci, nemůžeme uniknout neúprosnému zákonu času. A tak se střídají generace a brzy budeme na řadě my, kdo pošle své děti do světa, aby vykonaly, co je potřebné.

Ale pouze pokud přežijeme příštích pár měsíců.

Ano, to je tedy pravda.

Safira se zakymácela, jak s ní zalomcoval vzdušný vír. Pak se na něj starostlivě ohlédla a zeptala se: *Připraven?*

Jdem na to!

Naklonila se dopředu, přitáhla si křídla těsně k bokům a rychleji než šíp se vrhla střemhlav k zemi. Eragon se začal smát, když se ho zmocnil pocit beztíže. Pevněji sevřel Safiru nohama, aby z ní nesletěl, a pak se v návalu bezstarostnosti pustil a zvedl ruce nad hlavu. Kotouč země se pod ním točil jako kolo štěstěny, když se Safira řítila vývrtkou dolů. Zpomalila, až se přestala točit úplně, akorát se ještě přetočila doprava, takže pak padala vzhůru nohama.

„Safiro!“ vykřikl Eragon a zaklepal jí na rameno.

Z nozder jí vyšel proužek kouře, přetočila se zpátky a dál mířila k rychle se přibližující zemi. Eragonovi zaléhaly uši a usilovně polykal, jak se tlak zvyšoval. Sotva tisíc stop nad táborem Vardenů, pouhých pár vteřin předtím, než by se zřítili do stanů a vyhloubili tak obrovský a krvavý kráter, Safira vpustila vítr do svých křídel. Následné trhnutí vyhodilo Eragona dopředu a osten, kterého se držel, mu skoro vypíchl oko.

Třemi mocnými máchnutími Safira pád úplně zastavila a s roztaženými křídly začala pomalu plachtit dolů.

Tak to byla paráda! zvolal Eragon.

Neexistuje žádný tak vzrušující sport jako létání, protože kdybys prohrál, zemřeš.

Ach, ale já plně důvěřuji tvým schopnostem – ty bys nás jistě nikdy neposlala k zemi. Radost z Eragonovy lichotky ji celou rozzářila.

Zamířila k jeho stanu, potřásla hlavou, šťouchla do něj a řekla: *Už bych na to měla být zvyklá, ale po každém takovém střemhlavém letu mě tak bolí prsa a křídla, že se druhý den ráno stěží můžu pohnout.*

Poplácal ji. *No, ráno nebudeš muset létat. Naší jedinou povinností je zítřejší svatba a na tu můžeš jít pěšky.* Odfrkla si a přistála uprostřed mračna prachu a ocasem při tom strhla prázdný stan.

Eragon sesedl a nechal ji, aby se očistila ve společnosti šesti elfů stojících opodál, a s dalšími šesti sám klusal táborem, dokud nenašel léčitelku Gertrudu. Od ní se naučil svatební rituály, které bude zítra provádět, a ještě si je s ní chvíli procvičoval, aby se vyhnul nějaké trapné chybě, až nadejde ten velký okamžik.

Pak se vrátil ke svému stanu, omyl si tvář a převlékl se, než vyrazil se Safirou na večeři s králem Orrinem a jeho doprovodem, jak dříve přislíbil.

Pozdě té noci, když už bylo konečně po hostině, se Eragon a Safira vraceli k jeho stanu, cestou pozorovali hvězdy a rozmlouvali o tom, co bylo a co by ještě mohlo být. A byli neskonale šťastní. Když dorazili na místo, Eragon se zastavil, pohlédl na Safiru a jeho srdce bylo tak plné lásky, že měl pocit, že mu snad každou chvíli přestane bít.

Dobrou noc, Safiro.

Dobrou noc, maličký.

NEČEKANÍ HOSTÉ

Druhý den ráno vyšel Eragon za svůj stan, svlékl si těžký svrchní oděv a začal plynule přecházet mezi jednotlivými postoji druhé úrovně Rimgaru, řady elfských cvičení. Brzy mu přestalo být chladno a supěl námahou. Byl celý zpocený, takže jen stěží dokázal udržet nohy a ruce na místě při různých zkroucených pozicích, v nichž mu připadalo, jako by se mu měly odtrhnout svaly od kostí.

Za hodinu docvičil. Osušil si dlaně o roh stanu, vytáhl falchion a další půlhodinku s ním trénoval. Nejraději by se s novým mečem seznamoval celý den, neboť věděl, že jeho život může záviset na tom, jak s ním bude umět zacházet. Roranova svatba se ale rychle blížila a bylo náročné všechno stihnout včas, takže vesničané uvítají každou pomocnou ruku.

Eragon se po cvičení vykoupal v chladné vodě, oblékl se a pak se Safirou šli za Elain, která dohlížela na přípravu svatební hostiny. Blödhgarm a jeho společníci je následovali s asi desetimetrovým odstupem a proklouzávali mezi stany s kradmou lehkostí.

„Ach, dobře že jsi tady, Eragone," oddechla si Elain. „Doufala jsem, že přijdeš." Stála s oběma rukama přitisknutýma v kříži, aby si ulevila od bolestí provázejících její těhotenství. Ukázala bradou za řady rožňů a kotlů zavěšených nad vrstvou žhavých uhlíků, za skupinku mužů porážejících prase, za tři provizorní pece postavené z bláta a kamení a za hromadu soudků k řadě prken, posazených na pařezech, která šest žen používalo jako pult. „Ještě se musí uhníst dvacet bochníků kynutého chleba. Dohlédl bys na to, prosím?" požádala ho. Pak se zamračila nad mozoly na jeho kloubech. „A snaž se tímhle nesahat do těsta, ano?"

Když Eragon zaujal místo mezi šesti ženami stojícími u prken, všechny včetně Feldy a Birgit utichly. Jeho pár pokusů rozproudit hovor se nesetkalo s úspěchem, ale když to po nějaké chvíli vzdal a soustředil se jen na hnětení těsta, samy od sebe se zase rozpovídaly. Mluvily o životě vesničanů v táboře a o jejich cestě sem, a pak zničehonic Felda koukla na Eragona a řekla: „Tvoje těsto vypadá nějak lepkavě. Neměl by sis přidat trochu mouky?“

Eragon těsto zkontroloval. „Máš pravdu. Díky.“ Felda se usmála a potom už ho ženy zapojily do rozhovoru.

Zatímco Eragon hnětl teplé těsto, Safira se vyhřívala na nedalekém trávníku. Děti z Carvahallu si hrály na ní a kolem ní. Jejich rozesmáté výkřiky přerušovaly hlubší šum hlasů dospělých. Když se na Safiru rozštěkal pár prašivých psů, zvedla hlavu od země a zavrčela na ně. S kňučením utekli.

Eragon všechny lidi na pasece znal od dětství. Horst a Fisk pracovali na druhé straně rožňů, kde sestavovali stoly pro hostinu. Kiselt si utíral prasečí krev z předloktí. Albriech, Baldor, Mandel a pár dalších mladíků neslo tyče omotané stužkami ke kopci, na němž si Roran s Katrinou přáli být oddáni. Hospodský Morn stál stranou, míchal svatební nápoj a jeho žena Tara mu přidržovala tři džbány a bečku. Asi sto metrů odsud Roran něco křičel na vozku řídícího spřežení mul, který se pokoušel převést zvířata přes paseku. Loring, Delwin a malý Nolfavrell stáli shromáždění poblíž a vše sledovali. Roran s hlasitými nadávkami popadl vedoucí mulu za postroje a snažil se zvířata obrátit na druhou stranu. Ten pohled Eragona pobavil – nikdy neviděl Rorana tak nervózního ani tak vznětlivého.

„Mocný válečník je neklidný před svým velkým bojem,“ poznamenala Isolda, jedna z šesti žen vedle Eragona. Skupinka se zasmála.

„Možná se bojí,“ připojila Birgit, zatímco přilévala vodu do mouky, „že by se mu během bitvy mohl ohnout meč.“ Ženy se válely smíchy. Eragon zrudnul. Oči měl zabodnuté do těsta před sebou a hnětl je se zvýšenou rychlostí. Oplzlé vtipy byly na svatbách běžné a dřív se jimi také bavil, ale vyvedlo ho z míry, když je slyšel o svém bratranci.

Eragon myslel na lidi, kteří nemohou na svatbu přijít, stejně jako na ty, kdo na ní budou. Vzpomněl si na Byrdu, Quimbyho, Parra, Hidu, mladého Elmunda, Kelbyho a další vesničany, kteří zemřeli kvůli Království. Ale nejvíce ze všeho myslel na Gera a přál si, aby strýc

ještě žil a mohl vidět, jak vesničané i Vardenové velebí jeho syna jako hrdinu a jak si jeho syn vezme Katrinu za ženu a konečně se stane mužem se vším všudy.

Eragon zavřel oči, obrátil tvář k polednímu slunci a spokojeně se usmál k nebi. Počasí bylo příjemné. Pasekou se linula vůně kvasnic, mouky, pečeného masa, čerstvě nalitého vína, vařících se polévek, cukroví a měkkých bonbónů. Jeho přátelé a rodina se kolem něj shromáždili na oslavu, ne aby truchlili. A v takovou chvíli byl v bezpečí a Safira také. *Takhle by měl vypadat můj život.*

Vtom se krajinou rozezněl jediný, nezvykle hlasitý roh.

Pak znovu.

A znovu.

Všichni ztuhli, protože si nebyli jistí, co ta tři zatroubení mají znamenat.

Na kratičký okamžik celý tábor kromě zvířat ztichl a poté zaduněly vardenské válečné bubny. Propukl zmatek. Matky běžely pro své děti a kuchaři zmírnili ohně, zatímco zbytek mužů a žen šátral po zbraních.

Eragon rychle běžel k Safiře, která se právě zvedla na nohy. Zapátral myslí, našel Blödhgarma, a když elf trochu omezil své obrany, řekl mu: *Sejdeme se u severní brány.*

Slyšíme a provedeme, Stínovrahu.

Eragon vyskočil na Safiru. Jakmile jí přehodil nohu přes krk, přeskočila čtyři řady stanů, přistála a pak vyskočila podruhé s napůl složenými křídly – nelétala, ale spíš skákala táborem jako horská kočka překonávající bystrou řeku. Při každém dopadu se Eragonovi rozdrkotaly zuby a náraz mu otřásl páteří a skoro ho vyhodil z jeho místa za krkem. Zatímco stoupali a klesali a vyděšení bojovníci jim uskakovali z cesty, spojil se s Triannou a dalšími členy Du Vrangr Gata, zjistil, kde se který kouzelník nachází, a svolával je všechny do bitvy.

Jeho myšlenek se dotkl někdo, kdo nepatřil k Du Vrangr Gata. Ucuknul a zpevnil zábrany kolem svého vědomí, než si uvědomil, že je to bylinkářka Angela, a dovolil jí se s ním spojit. Oznámila mu: *Jsem s Nasuadou a Elvou. Nasuada se chce s tebou a Safirou sejít u severního vchodu…*

Dorazíme, jakmile to bude možné. Ano, ano, jsme na cestě. Co Elva? Cítí něco?

Bolest. Velikou bolest. Tvou. Vardenů. Ostatních. Je mi líto, ale v tuhle chvíli jí není moc rozumět. Je toho na ni příliš. Uspím ji, dokud to násilí neskončí. Angela přetrhla spojení.

Jako truhlář, který si rozloží a prohlédne své nástroje, než začne pracovat na novém výrobku, Eragon přezkoumal ochrany, které umístil kolem sebe, Safiry, Nasuady, Aryi a Rorana. Všechny se zdály být v pořádku.

Safira zabrzdila před jeho stanem a drápy zbrázdila udusanou zemi. Seskočil jí ze hřbetu a při doskoku se skulil. Vyskočil na nohy a pádil dovnitř, mezitím si rozepnul opasek. Odhodil pás na zem, k němu přidal falchion, zašmátral pod postelí a vytáhl své brnění. Chladné, těžké kroužky mu sklouzly přes hlavu a se zvukem padajících mincí mu dosedly na ramena. Přivázal si vycpanou koženou čapku, přes ni si přetáhl čepec z kalené oceli a strčil hlavu do helmy. Popadl opasek a znovu si ho připnul kolem beder. S chrániči holení a předloktí v levé ruce zahákl volný malíček za popruh štítu, pravou rukou popadl Safiřino těžké sedlo a vyběhl ze stanu.

S hlasitým řinkotem pustil brnění na zem, vyhodil Safiře sedlo na hřbet a se zlou předtuchou popolezl nahoru a začal ho přivazovat k Safiřině trupu. V tom spěchu a rozčilení mu činilo potíže zavázat řemínky.

Safira přešlápla. *Pospěš si. Dlouho ti to trvá.*

No jo! Dělám, co můžu! Moc mi nepomáhá, že jsi tak zatraceně veliká!

Zavrčela.

V táboře se to hemžilo muži a trpaslíky, kteří v řinčivých proudech pospíchali na sever uposlechnout volání válečných bubnů.

Eragon posbíral ze země odhozené brnění, nasedl na Safiru a usadil se v sedle. Prudce máchla křídly, s Eragonem to cuklo, opřel se do něj poryv vzduchu a chrániče skřípající o štít hořce zanaříkaly, když se vznesla do výše. Zatímco se hnali vzduchem k severnímu okraji tábora, Eragon si přivázal holenní brnění a přidržoval se přitom Safiry jenom nohama. Chrániče na předloktí zaklínil mezi své břicho a předek sedla. Štít zavěsil na jeden z krčních ostnů. Když si připevnil holenní brnění, provlékl nohy řadou kožených smyček po obou stranách sedla a pak utáhl zátažný uzel na každém očku.

Přejel rukou přes pás Belota Moudrého. Zaúpěl, protože si vzpomněl, že pás vyprázdnil, když léčil Safiru v Helgrindu. *Kruci! Měl jsem do něj uložit nějakou energii.*

To bude dobré, uklidňovala ho Safira.

Právě si připevňoval chrániče na předloktí, když Safira prohnula křídla, nabrala vzduch do průsvitných membrán a opatrně přistála na hřebeni jednoho z valů kolem vardenského ležení. Nasuada už tu seděla na svém obrovském hřebci Rváči. Vedle ní byl Jörmundur, také na koni. Arya stála na zemi a doprovázela ji i současná hlídka Temných jestřábů, vedená Khagrou, jedním z urgalů, které Eragon poznal na Hořících pláních. Z moře stanů za nimi se vynořil Blödhgarm a ostatní elfové a postavili se poblíž Eragona se Safirou. Z jiné části tábora tryskem uháněl král Orrin se svou jízdou. Když se jezdci přiblížili k Nasuadě, přitáhli uzdu vzpínajícím se koním. Krátce po nich dorazil velitel trpaslíků Narheim se třemi svými bojovníky. Všichni čtyři měli na sobě kožené a kroužkové brnění a přijeli na ponících. Z polí na východě vyběhl Nar Garzhvog, jehož dusot byl slyšet již z dálky. Nasuada zavelela a strážní u severního východu odtáhli stranou nahrubo otesanou dřevěnou bránu, aby vpustili Garzhvoga do tábora, ačkoli kdyby Kull chtěl, mohl by si bránu rozrazit sám.

„Kdo nás vyzývá k boji?“ zavrčel Garzhvog, který vyšplhal na násep čtyřmi nelidsky dlouhými kroky. Koně před obřím urgalem uhýbali.

„Podívej.“ Nasuada mu ukázala.

Eragon už si nepřátele prohlížel. Asi dvě míle od tábora přistálo na jejich břehu řeky Jiet pět elegantních lodí, černých jako uhel. Z lodí se vyhrnul zástup mužů v uniformách Galbatorixovy armády. Vojsko na letním slunci pableskovalo jako voda ve větru, jak meče, kopí, štíty, helmy a kroužková brnění zachycovala a odrážela světlo.

Arya si rukou zastínila oči a zamžourala na vojáky. „Odhaduji, že jich je tak mezi dvě stě sedmdesáti a třemi sty.“

„Proč tak málo?“ podivil se Jörmundur.

Král Orrin se zamračil. „Galbatorix nemůže být tak šílený, aby si myslel, že nás může zničit takovou ubohou armádou!“ Orrin si stáhl helmu ve tvaru koruny a zlehka se dotkl čela cípem tuniky. „Dokázali bychom je zničit do jednoho a neztratit přitom jediného muže.“

„Možná,“ řekla Nasuada. „Ale možná ne.“

Garzhvog z toho také nebyl moudrý. „Ten Dračí král je prolhaný zrádce a nevyzpytatelný beran, ale není slabomyslný. Je prohnaný jako krvežíznivá lasice," připomněl jim.

Vojáci se uspořádali do úhledných řad a začali pochodovat směrem k Vardenům.

K Nasuadě přiběhl poslíček. Sehnula se v sedle, aby ho slyšela, a pak ho propustila. „Nar Garzhvogu, tvoji muži jsou v bezpečí v našem táboře. Shromáždili se poblíž východní brány a čekají na tvé rozkazy."

Garzhvog zavrčel, ale zůstal stát na místě.

Nasuada se ohlédla na blížící se vojáky a pravila: „Nenapadá mě žádný důvod, proč bychom se s nimi měli utkat na otevřeném prostranství. Lukostřelci je mohou postřílet, jakmile se ocitnou na dostřel. A když i přesto proniknou k našemu obrannému náspu, dorazí se sami ve výkopech a na kůlech. Ani jeden neunikne živý," uzavřela se zjevným uspokojením.

„Až k tomu dojde," řekl Orrin, „moji jezdci a já bychom mohli vyjet ven a zaútočit na ně zezadu. Budou tak překvapení, že ani nebudou mít šanci se bránit."

„Průběh bitvy by možná…" Nasuada právě odpovídala, když vtom se znovu rozeznělo pronikavé troubení rohu, který oznamoval příchod vojáků, a bylo tak hlasité, že Eragon, Arya a zbytek elfů si museli zakrýt uši. Eragon sebou trhnul bolestí.

Odkud to přichází? zeptal se Safiry.

Důležitější otázka myslím je, proč by nás vojáci chtěli varovat před svým útokem, pokud jsou za tenhle povyk opravdu odpovědní oni.

Možná nás chtějí rozptýlit, nebo…

Eragon zapomněl, co chtěl říci, když za závojem truchlivých vrb na druhém břehu řeky Jiet zahlédl pohyb. Rudý jako rubín ponořený v krvi, rudý jako železo ve výhni, rudý jako rozžhavený uhlík nenávisti a zlosti, se nad povislými stromy objevil Trn. A na hřbetě třpytivého draka seděl Murtagh v zářivém ocelovém brnění, se Zar'rocem vztyčeným vysoko nad hlavou.

Přišli si pro nás, řekla Safira. Eragonovi se sevřely vnitřnosti a v mysli ucítil i Safiřin strach, který ho zaplavil jako proud páchnoucí vody.

OHEŇ NA NEBI

Eragon sledoval Trna s Murtaghem stoupat do výšky na severním nebi a Narheim zašeptal „Barzûl“ a proklel Murtagha za to, že zabil Hrothgara, krále trpaslíků.

Arya se odvrátila od té děsivé podívané. „Nasuado, Vaše Výsosti,“ řekla a přelétla očima k Orrinovi, „musíte ty vojáky zastavit, než dorazí k táboru. Nesmíte jim dovolit zaútočit na naše obrany. Pokud to udělají, přeženou se přes tyhle náspy jako rozbouřená vlna a nadělají neslýchanou paseku v táboře, kde se mezi stany nemůžeme dobře bránit.“

„Neslýchanou paseku?“ posmíval se král Orrin. „Máš tak málo důvěry v naši zdatnost, vyslankyně? Lidé a trpaslíci možná nejsou tak zdatní jako elfové, ale těchhle ubožáků se snadno zbavíme, to tě mohu ujistit.“

Rysy v Aryině tváři se napjaly. „Vaší chrabrosti se málokdo vyrovná, Vaše Výsosti. O tom nepochybuji. Ale poslouchejte: jde o past nastraženou na Eragona se Safirou. Oni,“ …mávla rukou ke stoupajícím obrysům Trna a Murtagha… „přišli zajmout Eragona a Safiru a unést je do Urû’baenu. Galbatorix by neposlal tak málo mužů, kdyby si nebyl jistý, že dokáží zaneprázdnit Vardeny dostatečně dlouho, aby mezitím Murtagh přemohl Eragona. Galbatorix tyhle muže určitě nějak očaroval. Nevím, co by to mohlo být za kouzla, ale jedním jsem si jistá: tihle vojáci jsou nebezpečnější, než vypadají, a my jim musíme zabránit, aby se dostali do tábora.“

Eragon se vzpamatoval z počátečního šoku a vložil se do hovoru: „Nechcete snad nechat Trna, aby létal nad táborem. Během jediného průletu by tam mohl zapálit půlku stanů.“

Nasuada sepjala ruce nad hruškou svého sedla, zdánlivě netečná vůči Murtaghovi a Trnovi i vojákům, kteří teď byli necelou míli odsud. „Ale proč na nás nezaútočí, když o tom nevíme?“ zeptala se. „Proč nás na sebe upozorňují?“

Odpověděl jí Narheim. „Protože by nechtěli, aby se Eragon a Safira zapojili do bojů na zemi. Pokud se nemýlím, plánují, že se Eragon se Safirou setkají s Trnem a Murtaghem ve vzduchu, zatímco vojáci nás napadnou tady dole.“

„Je tedy moudré vyhovět jejich přání a dobrovolně poslat Eragona se Safirou do jejich pasti?“ povytáhla Nasuada obočí.

„Ano,“ trvala na svém Arya, „máme totiž výhodu, o které nevědí.“ Ukázala na Blödhgarma. „Tentokrát Eragon nebude čelit Murtaghovi sám. Bude moci využívat síly třinácti elfů, kteří ho budou podporovat. S tím Murtagh nepočítá. Zastavte vojáky dřív, než k nám dorazí, a zmaříte část Galbatorixova plánu. Pošlete Safiru s Eragonem nahoru s podporou nejmocnějších kouzelníků mojí rasy a narušíte i zbytek Galbatorixova záměru.“

„Přesvědčila jsi mě,“ souhlasila Nasuada. „Ale vojáci jsou příliš blízko, abychom je dokázali udržet dál od tábora pomocí pěchoty. Orrine…“

Než to dořekla, král obrátil koně a uháněl k severní bráně tábora. Jeden z jeho jezdců zadul na trumpetu, což bylo znamení, aby se zbytek Orrinovy jízdy shromáždil k útoku. Garzhvogovi Nasuada řekla: „Král Orrin bude potřebovat pomoc. Pošli své muže, ať se k němu přidají.“

„Paní Temnolovkyně.“ Garzhvog pohodil dozadu svou obrovskou rohatou hlavou a dlouze, kvílivě zařval. Eragonovi běhal mráz po zádech a po rukou, když poslouchal urgalovo divoké vytí. S cvaknutím čelistí Garzhvog utichl a zavrčel: „Přijdou.“ Kull se dal do klusu, který otřásal zemí, a zamířil k bráně, kde byla shromážděna Orrinova jízda.

Čtyři Vardenové odtáhli bránu. Král Orrin zvedl meč, zařval a vyrazil tryskem v čele svých mužů z tábora směrem k vojákům ve zlatě vyšívaných tunikách. Od koňských kopyt se zvedl oblak smetanově zbarveného prachu a zahalil trojúhelníkový útvar.

„Jörmundure?“ zavolala Nasuada.

„Ano, má paní?“

„Pošli za nimi dvě stě šermířů a stovku kopiníků. A tak sedmdesát osmdesát metrů od boje postav padesát lukostřelců. Chci, abyste ty

vojáky rozdrtili, Jörmundure, zničili, sprovodili ze světa. Tví muži musí pochopit, že s nimi nesmíme mít žádné slitování a že žádné ani nečekáme.“

Jörmundur se uklonil.

„A pověz jim, že ačkoli se k nim kvůli svým pažím v téhle bitvě nemohu přidat, v myšlenkách pochoduji s nimi.“

„Má paní.“

Když Jörmundur odspěchal, Narheim pobídl svého poníka blíž k Nasuadě. „A co moji lidé, Nasuado? Jakou roli budeme hrát my?“

Nasuada se zamračila kvůli hustému, dusivému prachu, který se nesl přes zvlněnou travnatou plochu. „Můžete pomoci střežit naše hranice. Pokud by se vojáci nějak vysvobodili…“ Musela se odmlčet, když čtyři sta urgalů – od bitvy na Hořících pláních se k nim připojili další – vyběhlo ze středu tábora, zamířilo branou na pole za ní a po celou dobu řvalo nesrozumitelné válečné pokřiky. Když zmizeli v oblaku prachu, Nasuada pokračovala: „Kdyby ti vojáci proklouzli, vaše sekyry budou na hranicích nanejvýš vítané.“

Opřel se do nich vítr a přinesl s sebou výkřiky umírajících mužů a koní, zvuk kovu klouzajícího po kovu, řinčení mečů odražených od helem, tupé nárazy kopí o štíty a v pozadí toho všeho děsivý krutý smích, který vycházel z mnoha hrdel a neustával. To byl, napadlo Eragona, smích šílenců.

Narheim bouchl pěstí o svůj bok. „U Morgothala, my nemůžeme nečinně postávat, když se musí bojovat! Pusť nás, Nasuado, a dovol nám pro tebe setnout pár hlav!“

„Ne!“ zvolala Nasuada. „Ne, ne a ne! Dala jsem ti rozkaz a očekávám, že ho uposlechneš. Tohle je bitva koní, lidí, urgalů, a možná dokonce i draků. Nejde o vhodné místo pro trpaslíky. Ušlapali by vás jako děti.“ Když Narheim rozzuřeně zaklel, zvedla ruku. „Jsem si dobře vědoma, že jste obávaní bojovníci. Nikdo to neví líp než já, která jsem bojovala po vašem boku ve Farthen Dûru. Na naše měřítka jste ovšem malí a raději bych neriskovala životy tvých bojovníků v takovéhle bitvě, kde se jim jejich vzrůst může stát osudným. Raději počkejte na tomto valu, kde jste vyšší než kdokoli, kdo se sem pokusí vylézt, a nechte tak vojáky přicházet k vám. Pokud se k nám nějací bojovníci dostanou, budou natolik silní, že tu chci mít právě tebe a tvé lidi, abyste je odrazili, protože snažit se porazit trpaslíka je stejné jako se pokoušet zvednout horu.“

Narheima to stále neuspokojilo, zabrblal něco v odpověď, ale ať řekl cokoli, zaniklo to, neboť branou v náspu pochodovali Vardenové, které Nasuada nechala povolat. Dupot pochodujících nohou a rachocení zbraní utichly, když se muži dostali kus od tábora. Pak vítr přešel ve stejnoměrný vánek a od bojiště se k nim znovu nesl ten hrozný smích.

O chvíli později se Eragonovou myslí rozezněl výkřik tak neuvěřitelně silný, že prolomil jeho obrany a naplnil ho bolestí. Nějaký muž ho v duchu volal: *Ach, ne, pomoz mi! Oni neumřou! Angvarde, vezmi si je, oni neumírají!* Spojení mezi nimi se náhle vytratilo a Eragon ztěžka polkl s vědomím, že ten muž zemřel.

Nasuada se s podrážděným výrazem zavrtěla v sedle. „Kdo to byl?“

„Tys ho také slyšela?“

„Patrně jsme ho slyšeli my všichni,“ řekla Arya.

„Myslím, že to byl Barden, jeden z kouzelníků, kteří jezdí s králem Orrinem, ale…“

„*Eragone!*“

Zatímco se král Orrin a jeho muži věnovali vojákům, Trn stoupal v kruzích výš a výš. Nyní však drak visel nehybně ve výšce, napůl mezi vojáky a táborem, a krajinou burácel Murtaghův hlas zesílený kouzlem: „*Eragone!* Vidím tě, jak se schováváš za Nasuadiny sukně. Pojď se mnou bojovat, Eragone! Je to tvůj osud. Nebo jsi snad zbabělec, *Stínovrahu?*“

Safira odpověděla za Eragona tím, že zvedla hlavu a zařvala ještě hlasitěji než předtím Murtagh a vypustila šest metrů dlouhý sloup praskajícího modrého ohně. Koně poblíž Safiry se splašili, i ten Nasuadin, a zanechali Safiru s Eragonem a elfy samotné na náspu.

Arya přešla k Safiře, položila ruku na Eragonovu levou nohu a vzhlédla k němu zelenýma sešikmenýma očima. „Přijmi to ode mě, Šur’tugal,“ řekla. A on ucítil, jak mu do těla proudí příval energie.

„Eko elrun ono,“ zamumlal.

Ona pak ve starověkém jazyce pokračovala: „Buď opatrný, Eragone. Nechtěla bych vidět, jak tě Murtagh porazí. Ne…“ Zřejmě chtěla říct víc, ale pak zaváhala, sundala ruku z jeho nohy a vrátila se k Blödhgarmovi.

„Dobrý let, Bjartskular!“ zazpívali elfové, když se Safira vznesla z náspu.

Zatímco se Safira řítila k Trnovi, Eragon se v myšlenkách spojil nejdřív s ní a pak s Aryou a prostřednictvím Aryi s Blödhgarmem a dalšími jedenácti elfy. Protože Arya sloužila elfům jako styčný bod, Eragon se mohl soustředit pouze na myšlenky Aryi a Safiry. Znal obě tak dobře, že by ho jejich reakce nevyrušily uprostřed boje.

Sevřel štít levou rukou, vytasil falchion a zvedl ho vzhůru, aby náhodou nepíchl Safiru do mávajícího křídla ani ji nesekl do hřbetu nebo do krku, které se také neustále pohybovaly. *Jsem rád, že jsem včera večer věnoval čas tomu, abych falchion zpevnil kouzly,* poznamenal k Safiře a Arye.

Doufejme, že tvoje kouzla vydrží, odpověděla Safira.

Pamatuj, řekla Arya, *že musíš zůstávat co nejblíže k nám. Čím víc se vzdálíš, tím těžší pro nás bude udržet s tebou spojení.*

Trn se nesnesl k blížící se Safiře ani na ni jinak nezaútočil, ale spíš na strnulých křídlech uhnul stranou a dovolil jí nerušeně vystoupat do stejné výšky. Oba draci udržovali rovnováhu na teplých vzestupných proudech, drželi se ve výšce čelem k sobě přes propast padesáti metrů, máchali špičkami svých ostnatých ocasů a čumáky se jim zkrabatily, jak na sebe zuřivě vrčeli.

Je větší, poznamenala Safira. *Není to ani dva týdny, co jsme spolu naposledy bojovali, a on vyrostl o další metr, jestli ne o víc.*

Měla pravdu. Trn byl od hlavy k ocasu delší a měl mohutnější hrudník, než když se poprvé střetli nad Hořícími pláněmi. Byl jen o málo starší než čerstvě vylíhnuté mládě, ale už byl skoro tak velký jako Safira.

Eragon neochotně přejel pohledem od draka k Jezdci.

Murtagh neměl helmu a dlouhé černé vlasy za ním vlály jako hladká hříva. V jeho tváři se usadil tvrdý výraz, tvrdší než kdy jindy. Eragon věděl, že jeho sok tentokrát nebude, ba ani nemůže mít slitování. Když Murtagh promluvil, jeho hlas značně zeslábl, ale stále byl hlasitější než obvykle: „Ty a Safira jste nám způsobili mnoho bolesti, Eragone. Galbatorix zuřil, že jsme vás nechali jít. A potom, co jste vy dva zabili ra'zaky, byl tak rozlícený, že zabil pět svých sluhů a nakonec obrátil svůj hněv proti Trnovi a mně. Oba jsme kvůli vám strašlivě trpěli. To už se nebude opakovat.“ Napřáhl ruku za sebe, jako by se Trn měl vrhnout kupředu a Murtagh se chystal zaútočit na Eragona se Safirou.

„Počkej!“ vykřikl Eragon. „Znám způsob, jak se oba můžete vysvobodit ze svých přísah Galbatorixovi.“

Murtaghovy rysy proměnil výraz zoufalé touhy a o pár palců spustil Zar’roc. Pak se zamračil, odplivl si a vykřikl: „Nevěřím ti! To není možné!“

„Ale je! Jen mi dovol, abych ti to vysvětlil.“

Murtagh jako by bojoval sám se sebou a Eragon si na chvíli myslel, že možná odmítne. Trn otočil hlavu, ohlédl se na Murtagha a něco mezi nimi proběhlo. „Jdi k čertu, Eragone,“ zvolal Murtagh s bolestí v hlase a položil si Zar’roc přes sedlo. „K čertu s tebou, že si s námi takhle zahráváš. Už jsme se s naším údělem smířili a ty nás musíš týrat vidinou naděje, kterou jsme už opustili? Pokud se ukáže, že to byla planá naděje, *bratře*, přísahám, že než tě předáme Galbatorixovi, useknu ti pravou ruku … Na to, co budeš dělat v Urû’baenu, ji nebudeš potřebovat.“

Eragona také napadlo, čím by mohl Murtaghovi vyhrožovat, ale potlačil to nutkání. Spustil falchion a začal vysvětlovat: „Galbatorix vám to nejspíš neřekl, ale když jsem byl mezi elfy…“

Eragone, víc o tom neprozrazuj! vykřikla Arya.

„…zjistil jsem, že pokud se mění tvá osobnost, mění se i tvé skutečné jméno ve starověkém jazyce. To, kým jsi, není neměnné, Murtaghu! Pokud na sobě ty a Trn dokážete něco změnit, vaše přísahy už vás nebudou vázat a Galbatorix nad vámi ztratí moc.“

Trn se pohnul o několik metrů blíž k Safiře. „Proč ses o tom nezmínil prve?“ dožadoval se Murtagh.

„Tenkrát jsem byl hrozně zmatený.“

V tu chvíli Trna se Safirou od sebe dělilo sotva patnáct metrů. Vrčení červeného draka zesláblo, trochu varovně zkroutil horní pysk a jeho třpytivě rudé oči prozrazovaly obrovský, zmatený smutek, jako by doufal, že by Safira nebo Eragon mohli vědět, proč byl přiveden na svět, když ho vzápětí Galbatorix zotročil, zneužil a nutil ničit životy jiných bytostí. Trn nakrčil špičku čenichu a na dálku očichával Safiru. Ona také začichala a jazyk jí vystřelil z úst, jako by ochutnávala jeho pach. Eragonovi se Safirou bylo Trna líto a přáli si, aby s ním mohli mluvit přímo, ale neodvážili se mu otevřít mysl.

Protože byli velmi blízko u sebe, Eragon si všiml šlach, vystupujících Murtaghovi na krku, a vidlicovité žíly, která mu pulsovala uprostřed čela.

„Já nejsem zlý!“ zvolal Murtagh. „Udělal jsem to nejlepší, co se za daných okolností udělat dalo. Pochybuji, že by sis vedl stejně dobře, kdyby se naše matka rozhodla *tebe* nechat v Urû’baenu a *mě* skrýt v Carvahallu.“

„Možná máš pravdu.“

Murtagh si poklepal pěstí na náprsní krunýř. „Aha! Jak to tedy mám podle tebe provést? Pokud už jsem dobrý a pokud už jsem se zachoval nejlépe, jak to šlo, jak se můžu změnit? Musím se stát horším, než jsem? Musím přijmout Galbatorixovo zlo, abych se od něj osvobodil? To sotva vypadá jako rozumné řešení. Kdyby se mi povedla taková proměna, nelíbilo by se ti, kým jsem se stal, a proklínal bys mě stejně, jako teď proklínáš Galbatorixe.“

Eragon zdrceně odpověděl: „Jistě, ale nemusíš být lepší nebo horší než teď, jenom jiný. Je řada druhů lidí a řada způsobů, jak se chovat čestně. Vezmi si za vzor někoho, koho obdivuješ, ale kdo si v životě zvolil jinou cestu než ty, a utvářej své činy podle něj. Možná to bude chvíli trvat, ale pokud se ti podaří dostatečně pozměnit svou osobnost, můžeš opustit Galbatorixe a celé Království, a s Trnem byste se mohli přidat k Vardenům a mohli byste být svobodní, jak si to přejete.“

A co tvá přísaha pomstít Hrothgarovu smrt? zeptala se Safira. Eragon si její poznámky nevšímal.

Murtagh se na něj ušklíbl. „Takže ty mě žádáš, abych se stal tím, čím nejsem. Pokud se Trn a já máme zachránit, musíme zničit svou současnou totožnost. Tvoje řešení je horší než naše trápení.“

„Žádám, abyste nechali sami sebe vyrůst do něčeho jiného, než čím jste teď. Není to snadné, ale lidé se časem mění. Zbavte se svého hněvu a jednou provždy se můžete otočit ke Galbatorixovi zády.“

„Zbavit se hněvu?“ zasmál se Murtagh. „Zbavím se svého hněvu, až se ty přestaneš hněvat na Království, které ti zabilo strýce a zničilo vaši farmu. Hněv nás dělá tím, kým jsme, Eragone, a bez něj už by si na tobě i na mně pochutnávali červi. Přesto…“ Murtagh přimhouřil oči, poklepal na křížovou záštitu Zar’rocu a šlachy na krku mu změkly, ačkoli žíla uprostřed jeho čela zůstávala naběhlá. „Je to poutavá představa, to připouštím. Možná na ní můžeme společně pracovat, až budeš v Urû’baenu. Tedy pokud král dovolí, abychom spolu byli sami. Samozřejmě se může rozhodnout, že nás bude držet neustále od sebe. Já bych to na jeho místě udělal.“

Eragon pevněji sevřel rukojeť svého falchionu. „Jako by sis myslel, že tě doprovodíme do hlavního města.“

„Ale to doprovodíte, bratře.“ Murtaghovi roztáhl ústa pokřivený úsměv. „I kdybychom to s Trnem sebevíc chtěli, nedokázali bychom v jediném okamžiku změnit to, kým jsme. Do té doby, než budeme mít příležitost tak učinit, zůstaneme zavázáni Galbatorixovi a ten nám zcela jasně nařídil, že máme vás dva přivést. Ani jeden z nás nechce znovu zakusit královu nespokojenost. Už jednou jsme vás porazili. Nebude žádný velký problém to zopakovat.“

Safiře unikl mezi zuby proud plamene a Eragon potlačil podobně ohnivá slova. Kdyby se teď přestal ovládat, krveprolití by bylo nevyhnutelné. „Prosím, Murtaghu, Trne, nechcete se aspoň pokusit o to, co navrhujeme? Netoužíte se postavit Galbatorixovi? Nikdy se nezbavíte svých okovů, pokud nebudete ochotni se mu vzepřít.“

„Podceňuješ Galbatorixe, Eragone,“ zavrčel Murtagh. „Vyrábí si otroky jména už víc než sto let – od doby, co naverboval našeho otce. Myslíš si, že neví, že se skutečné jméno člověka může během jeho života měnit? Jistě už je na takovou možnost připravený. Kdyby se moje nebo Trnovo skutečné jméno právě teď změnilo, nejspíš by to spustilo kouzlo, které Galbatorixe upozorní na změnu a donutí nás vrátit se k němu do Urû’baenu, aby nás k sobě mohl opět připoutat.“

„Ale jenom pokud dokáže uhodnout vaše skutečná jména.“

„V tom je nanejvýš zběhlý.“ Murtagh zvedl Zar’roc ze sedla. „Možná tvůj návrh využijeme v budoucnosti, ale jenom po pečlivém zkoumání a přípravě, aby se nestalo, že si Trn a já vybojujeme zpátky svobodu a Galbatorix nám ji hned vzápětí zase sebere.“ Zvedl Zar’roc a duhová čepel se zablýskala. „Tudíž nemáme na výběr než vás vzít s sebou do Urû’baenu. Půjdete dobrovolně?“

Eragon už se nedokázal udržet a zvolal: „To bych si raději vyrval srdce z těla!“

„Lepší než vyrvat má srdce!“ odpověděl Murtagh, pak švihl Zar’rocem nad hlavou a divoce zařval.

Současně s ním zaburácel i Trn a dvakrát rychle máchl křídly, aby se dostal nad Safiru. Během stoupání se stočil v půlkruhu, aby měl hlavu nad Safiřiným krkem, kde by ji mohl znehybnět jediným kousnutím do lebky.

Safira na něj nečekala. Naklonila se dopředu, pootočila křídla tak, aby na zlomek vteřiny mířila přímo dolů, ale dál už je držela

rovnoběžně s prašnou zemí a snažila se udržet svou vratkou rovnováhu. Pak stáhla pravé křídlo, zhoupla hlavu doleva a ocas doprava a otočila se ve směru hodinových ručiček. Její svalnatý ocas zasáhl Trna do levého boku, zrovna když se vznášel nad ní, a na pěti různých místech mu zlomil křídlo. Špičaté konce dutých kostí propíchly Trnovi bok a trčely mu ven mezi třpytivými šupinami. Na Eragona se Safirou se snesly kapičky drakovy vroucí krve. Jedna kapka dopadla Eragonovi zezadu na čapku a prosákla mu brněním na holou kůži. Pálila jako žhavý olej. Poškrábal se na krku a snažil se krev setřít.

Trnův řev se proměnil v bolestné kňučení a drak se převrátil a řítil se kolem nich dolů, neschopen udržet se ve vzduchu.

„Skvěle!“ zakřičel Eragon na Safiru, když se napřimovala.

Sledoval z výšky, jak Murtagh vytáhl ze svého opasku malý kulatý předmět a přitiskl ho k Trnovu hřbetu. Eragon necítil žádný proud kouzla od Murtagha, ale předmět se mu v ruce rozzářil a Trnovo polámané křídlo sebou cuklo, jak kosti zaskočily zpátky na místo a potrhané svaly a šlachy se zavlnily a srostly. Nakonec se uzavřely i škrábance na Trnově kůži.

Jak to udělal? zvolal Eragon.

Arya mu odpověděla: *Musel tu věc předem naplnit léčivým kouzlem. To nás taky mělo napadnout.*

Když měl Trn vyléčená zranění, zastavil svůj pád a nesmírnou rychlostí začal stoupat k Safiře a do vzduchu před sebou vypouštěl sloup rudého ohně. Safira se k němu snesla a plamen obkroužila. Chňapla Trnovi po krku, čímž ho donutila ucuknout, a předními drápy mu poškrábala hřbet a hruď a udeřila ho obrovskými křídly. Okrajem pravého křídla zasáhla i Murtagha, takže se v sedle sesul ke straně. Rychle se ale vzpamatoval, ohnal se mečem a udělal metrový zásek v membráně jejího křídla.

Safira zasyčela, odkopla Trna zadníma nohama a vypustila proud ohně, který se rozdělil a neškodně prolétl kolem Trna.

Eragon prostřednictvím spojení se Safirou cítil, jak jí pulsuje rána. Hleděl na krvavé zranění a horečně přemýšlel. Pokud by bojoval proti kterémukoli kouzelníkovi kromě Murtagha, neopovážil by se během boje použít kouzlo, protože jeho protivník by si nejspíš myslel, že mu hrozí smrt, a zakročil by zoufalým, nesmírně silným protikouzlem.

Ale s Murtaghem to bylo jiné. Eragon věděl, že Galbatorix Murtaghovi nařídil, aby je zajal, ne aby je usmrtil. *Ať udělám cokoli*, pomyslel si Eragon, *nepokusí se mě zabít.* Eragon proto usoudil, že může bez obav Safiru vyléčit. Opožděně si uvědomil, že mohl na Murtagha zaútočit kterýmkoli kouzlem a on by mu nemohl odpovědět smrtící silou. Ale divil se, proč Murtagh použil na Trnova zranění očarovaný předmět, místo aby ho vyléčil sám.

Safira řekla: *Možná si chce šetřit síly. Nebo tě třeba nechtěl vyděsit. Galbatorixe by jistě nepotěšilo, kdybys zpanikařil, protože Murtagh použil kouzlo, a zabil sebe, Trna nebo Murtagha. Pamatuj, král velmi touží po tom mít nás všechny čtyři pod svým velením, nechce nás mrtvé, mimo svůj dosah.*

Nejspíš to tak bude, souhlasil Eragon.

Když se připravoval vyléčit Safiřino křídlo, Arya promluvila: *Počkej. Nedělej to.*

Cože? Proč? Copak necítíš Safiřinu bolest?

Postará se o ni naše elfská družina. To Murtagha zmate a navíc tě to nevysílí.

A nejste příliš daleko, abyste provedli takovou změnu?

Ne, když všichni spojíme síly. A Eragone? Doporučujeme ti, abys nepoužíval proti Murtaghovi kouzla, dokud on sám nezaútočí svou myslí nebo zaklínadlem. Stále může být silnější než ty, přestože ti nás třináct propůjčí své síly. Nevíme to. Raději tedy proti němu nic nezkoušej, dokud to nebude naprosto nevyhnutelné.

A když ho nedokážu překonat?

Celá Alagaësie připadne Galbatorixovi.

Eragon ucítil, jak se Arya soustředí, a pak rána v Safiřině křídle přestala krvácet a narušené okraje jemné blankytně modré membrány se spojily beze strupu nebo jizvy. Bylo cítit, jak se Safiře ulevilo. Arya vyčerpaným hlasem řekla: *Lépe se hlídej, pokud můžeš. Tohle nebylo snadné.*

Když Safira odkopla Trna, ten zavrávoral a ztrácel výšku. Musel si myslet, že ho Safira chce zahnat dolů, kde by se hůř vyhýbal jejím útokům, protože odletěl čtvrt míle na západ. Jakmile si konečně všiml, že ho Safira nepronásleduje, vystoupal kruhovitě vzhůru, dokud nebyl o dobrých čtyři sta metrů výš než ona.

Trn přitáhl křídla k tělu a řítil se k Safiře; v otevřené tlamě mu problikávaly plameny, slonovinové drápy měl vytasené a Murtagh se vypjal v sedle s napřaženým Zar'rocem.

Eragon málem upustil falchion, když Safira nečekaně stočila jedno křídlo a s trhnutím, ze kterého se mu zatočila hlava, se převrátila vzhůru nohama, a pak křídlo znovu roztáhla, aby zbrzdila klesání. Kdyby Eragon zaklonil hlavu, viděl by zemi pod nimi. Nebo byla nad nimi? Zatnul zuby a soustředil se na to, aby se udržel v sedle.

Trn a Safira se střetli a Eragon měl pocit, jako by Safira vrazila do úbočí hory. Síla nárazu ho vymrštila kupředu a helmou se praštil o krční osten před sebou, až promáčkl tlustou ocel. Omráčený bezvládně visel v sedle a sledoval, jak se mu před očima střídají ovály země a nebe a točí se bez jakékoli pravidelnosti. Cítil, jak se Safira zachvěla, když ji Trn zasáhl do nechráněného břicha. Kéž by ji byli stihli navléknout do brnění, které dostala od trpaslíků.

U Safiřina hřbetu se objevila třpytivě rubínová noha a poškrábala ji krvavými drápy. Eragon se po ní bez rozmýšlení ohnal mečem, roztříštil řadu šupin a přeťal svazek šlach. Tři z prstů na nohou ochably. Eragon sekl znovu.

Trn se s vrčením stáhl zpátky. Prohnul krk a Eragon uslyšel, jak podsaditý drak nasál vzduch do plic. Eragon se skrčil a skryl tvář do ohbí lokte. Safiru zachvátilo zuřivé peklo, jak Trn začal chrlit oheň. Žár ohně jim nemohl ublížit – Eragonovy ochrany tomu zabránily – ale přesto byl proud žhavých plamenů oslepující.

Safira se stočila doleva, mimo příval vířícího ohně. Tou dobou už Murtagh stačil napravit zranění na Trnově noze, jeho drak se znovu vrhnul na Safiru, zápolil s ní a přitom se prudce propadali k šedým vardenským stanům. Safiře se podařilo sevřít do zubů rohatý hřeben, který Trnovi vystupoval vzadu na hlavě, i když jí špičky kosti propichovaly jazyk. Trn zařval, mlátil sebou jako ryba na háčku a snažil se vymanit, ale proti ocelovým svalům Safiřiných čelistí neměl šanci. Draci padali dolů bok po boku, jako pár propletených listů.

Eragon se naklonil a sekl křížem po Murtaghově pravém rameni – nesnažil se ho zabít, ale spíš ho zranit natolik vážně, aby ukončil boj. Na rozdíl od jejich střetu nad Hořícími pláněmi se cítil odpočatý; se svou elfí rychlostí si byl jistý, že Murtagh před ním bude bezbranný.

Murtagh zvedl štít a odrazil falchion.

Jeho reakce byla tak nečekaná, že Eragon zaváhal a sotva stihl ucuknout a zablokovat úder, kterým mu Murtagh odpověděl – máchl po něm Zar'rocem a čepel závratně rychle zasvištěla vzduchem. Úder otřásl Eragonovým ramenem. Murtagh pokračoval v útoku, rozmáchl se proti jeho zápěstí, a když Eragon Zar'roc odrazil, bodl pod Eragonův štít a propíchl mu lem kroužkového brnění, tuniku a pás kamaší a zasáhl ho do levého boku. Špička Zar'rocu se zaryla do kosti.

Bolest Eragona sice zaskočila, jako by ho polili ledovou vodu, ale díky ní také dokázal jasně myslet a pocítil, jak mu v končetinách proudí příval nebývalých sil.

Když Murtagh stáhl meč, Eragon zařval a znovu zaútočil na Murtagha, který trhnutím zápěstí uvěznil jeho falchion za Zar'rocem a odhalil zuby ve zlověstném úšklebku. Eragon bez zaváhání vytrhl falchion, naznačil výpad k Murtaghovu pravému kolenu, ale švihl jím opačným směrem a rozřízl Murtaghovi tvář.

„Měl sis vzít helmu," poznamenal Eragon.

Tou dobou už byli pár desítek metrů nad zemí, takže Safira musela pustit Trna a draci se oddělili dřív, než si Eragon a Murtagh stačili vyměnit další údery.

Zatímco Safira s Trnem teď kroužili vzhůru a hnali se směrem k perleťovému mraku nad stany Vardenů, Eragon si vyhrnul kroužkové brnění a tuniku a prohlédl si zraněný bok. Na kůži, kde mu Zar'roc přirazil brnění k masu, měl modřinu velikou jako pěst. Uprostřed pohmožděniny se táhl tenký, červený, dva palce dlouhý šrám, kde ho Zar'roc zasáhl. Z rány vytékala krev a prosakovala mu do kamaší.

Vědomí, že byl zraněn Zar'rocem – mečem, který ho v okamžicích nebezpečí nikdy nezklamal a který právem stále považoval za svůj – ho vyvedlo z míry. Jeho vlastní zbraň se obrátila proti němu, a to bylo *špatně.* Bylo to nepřirozené a všechno v něm se proti tomu bouřilo.

Safira se zapotácela, když prolétala vzdušným vírem, a Eragon sebou škubnul, když mu bokem projela nová vlna bolesti. Ještě štěstí, pomyslel si, že nebojují na zemi, protože bok by ho zřejmě neunesl.

Aryo, řekl, *chceš mě vyléčit, nebo to mám udělat sám a nechat Murtagha, aby mě zastavil, pokud to dokáže?*

Ošetříme ti to, odpověděla Arya. *Mohl bys získat příležitost Murtagha zaskočit, pokud si bude myslet, že jsi stále zraněný.*

Počkej ještě.

Proč?

Musím ti dát svolení. Jinak moje ochrany zastaví tvoje kouzlo. Eragon si nejdřív nedokázal vybavit správnou kouzelnou formulku, ale nakonec si vzpomněl, jak ochranu vytvořil, a ve starověkém jazyce zašeptal: „Souhlasím, aby Arya, dcera Islanzadí, vůči mně použila kouzlo.“

Budeme si muset promluvit o tvých ochranných kouzlech, až nebudeš tak zaneprázdněný. Co kdybys upadl do bezvědomí? Jak bychom ti pak mohli pomoci?

Až do Hořících plání jsem to pokládal za dobrý nápad. Ale Murtagh mě i Safiru tenkrát pomocí kouzel znehybnil. Nechci, aby nás on nebo kdokoli jiný mohl očarovat bez našeho svolení.

To by ani neměli, ale existují elegantnější řešení než to tvoje.

Eragon se zavrtěl v sedle, když elfské kouzlo začalo působit a bok ho začal brnět a svědit, jako by měl tuniku plnou blech. Jakmile svědění ustalo, zasunul ruku pod tuniku a ke své radosti ucítil jenom hladkou kůži.

Dobrá, řekl a protáhl si ramena. *Tak teď jim dáme důvod, aby se nás báli!*

Před nimi se tyčil obrovský perleťový mrak. Safira uhnula doleva a zatímco se Trn snažil otočit, ponořila se do toho mraku. Na chvíli všude kolem zavládla zima, vlhko a bílo, pak najednou Safira vystřelila na druhém konci a vynořila se těsně nad Trnem a asi metr dva za ním.

Vítězoslavně zařvala, vrhla se na Trna a popadla ho za slabiny, zabořila drápy hluboko do jeho nohou a podél páteře. Vystřelila hlavou dopředu, chytila Trnovo levé křídlo do tlamy a s cvaknutím ostrých zubů se do něj pustila a zakousla se do masa.

Trn se zmítal a vřískal tak hrozně, až se Eragon podivil, že drak vůbec může vydávat takový zvuk.

Mám ho, ozvala se Safira. *Můžu mu urvat křídlo, ale raději bych to nedělala. Ať uděláš cokoli, udělej to dřív, než klesneme příliš nízko.*

S bledou tváří umazanou od zaschlé krve Murtagh namířil na Eragona Zar’roc – meč se chvěl ve vzduchu – a na Eragonovo vědomí současně zaútočil duševní paprsek nesmírné síly. Cizí bytost šátrala po jeho myšlenkách, snažila se do nich proniknout, podmanit si je a podřídit je Murtaghově vůli. Stejně jako na Hořících pláních si Eragon všiml, že Murtaghova mysl působí, jako by byla složená z mnoha

vrstev, jako by na pozadí vřavy Murtaghových vlastních myšlenek brumlal zmatený sbor dalších hlasů.

Eragon zauvažoval, zda Murtaghovi pomáhá skupina kouzelníků, stejně jako jemu elfové.

Bylo to těžké, ale Eragon vyčistil svou mysl od všeho, kromě obrazu Zar'rocu. Soustředil se na meč vší silou a usměrnil své vědomí do klidu meditace, aby Murtagh nenašel žádné výběžky, za které by se mohl v jeho mysli zachytit. A když sebou Trn pod nimi zazmítal a Murtaghova pozornost na okamžik polevila, Eragon vyslal zuřivý protiútok a sevřel Murtaghovo vědomí.

Zápolili spolu během pádu v ponurém mlčení a uvnitř svých myslí se přetlačovali sem a tam. Někdy se zdálo, že má navrch Eragon, jindy zase Murtagh, ale ani jeden nedokázal porazit toho druhého. Eragon pohlédl na zem, která se k nim kvapem blížila, a uvědomil si, že jejich souboj se bude muset rozhodnout jinak.

Namířil falchion na Murtagha a vykřikl: „Letta!" – stejné zaklínadlo, jaké proti němu Murtagh použil při jejich předchozím střetu. Bylo to prosté kouzlo – způsobilo pouze to, že drželo Murtaghovy paže a tělo na místě, ale dovolilo oběma soupeřům poměřit síly a určit, který z nich má k dispozici víc energie.

Murtagh zamumlal protikouzlo, jehož slova zanikla v Trnově vrčení a v hučení větru.

Eragonovi se zrychlil tep, jak mu z končetin unikala síla. Když spotřeboval už skoro všechny zásoby energie a byl zesláblý námahou, Safira a elfové mu dodali energii ze svých těl a pomohli mu kouzlo udržet. Murtagh oproti němu původně vypadal domýšlivě a sebejistě, ale jak ho Eragon dál držel, Murtaghův zamračený výraz se prohloubil, odhrnul rty a odkryl zuby. A oba po celou tu dobu přitom obléhali své mysli.

Eragon pocítil, jak Aryina energie nejprve jednou a pak podruhé zeslábla, a usoudil, že dva kouzelníci pod Blödhgarmovým velením omdleli. *Murtagh už to nemůže vydržet o moc déle,* pomyslel si a pak s námahou obnovil kontrolu nad svou myslí, protože výpadek v soustředění poskytl Murtaghovi přístup k jeho vědomí.

Síla přicházející od Aryi a ostatních elfů poklesla o polovinu, a dokonce i Safira se začala třást vyčerpáním. Zrovna ve chvíli, kdy si Eragon začínal myslet, že bude poražen, Murtagh vydal zmučený

výkřik a z Eragona jako by spadla obrovská tíha, když odpor pominul. Vypadalo to, že je Murtagh ohromen Eragonovým úspěchem.

Co teď? zeptal se Eragon Aryi a Safiry. *Vezmeme je jako rukojmí? Můžeme?*

Teď, řekla Safira, *musím letět.* Pustila Trna a odrazila se od něj, zvedla křídla a vyčerpaně jimi máchla ve snaze udržet se ve vzduchu. Eragon se ohlédl přes rameno a na kratičký okamžik měl dojem, že se přímo na ně řítí koně a sluncem žíhaná tráva; pak jako by ho nějaký obr udeřil zespod – a už viděl jen tmu.

*

Další věc, kterou Eragon spatřil, byl pás Safiřiných krčních šupin palec nebo dva od jeho nosu. Šupiny zářily jako tyrkysový led. Matně si uvědomoval, jak se někdo z veliké dálky velmi naléhavě dotýká jeho vědomí. Jak se mu postupně navracely smysly, poznal v té osobě Aryu. *Ukonči to kouzlo, Eragone! Zabije nás všechny, jestli v něm budeš pokračovat. Ukonči ho. Murtagh je příliš daleko! Prober se, Eragone, nebo odejdeš do prázdnoty.*

Se škubnutím se Eragon napřímil v sedle a sotva si všiml, že se Safira krčí uprostřed kruhu jezdců krále Orrina. Aryu nikde neviděl. Jakmile byl zase při sobě, ucítil, že kouzlo, kterým působí na Murtagha, stále vysává jeho síly, a to čím dál rychleji. Nebýt pomoci Safiry, Aryi a ostatních elfů, byl by už zemřel.

Eragon přerušil proud kouzla a rozhlédl se kolem sebe po Trnovi s Murtaghem.

Támhle, upozornila ho Safira a ukázala čumákem. Nízko na severozápadním nebi Eragon spatřil, jak se Trnův třpytivý obrys řítí proti proudu řeky Jiet a prchá ke Galbatorixovu vojsku několik mil odsud.

Jak to?

Murtagh znovu vyléčil Trna a Trn s velkým štěstím přistál na úbočí kopce. Seběhl z něj a vznesl se, než ses probral.

Přes zvlněnou krajinu zahřímal Murtaghův zesílený hlas: „Nemyslete si, že jste vyhráli, Eragone a Safiro. Znovu se setkáme, to slibuji, a pak vás s Trnem porazíme, protože budeme ještě silnější, než jsme teď!“

Eragon sevřel svůj štít a falchion tak pevně, že mu zpod nehtů začala téct krev. *Myslíš, že ho dokážeš dohonit?*

Mohla bych, ale elfové by ti nedokázali pomoci na takovou dálku a pochybuji, že bychom zvítězili bez jejich pomoci.

Možná bychom mohli… Eragon se zarazil a zoufale se plácl do nohy. *Já jsem ale hlupák! Zapomněl jsem na Aren. Mohli jsme použít energii z Bromova prstenu, aby nám je pomohl porazit.*

Myslel jsi na jiné věci. Takové chyby by se mohl dopustit každý.

Možná, ale přesto se zlobím, že jsem na Aren nepomyslel dříve. Ještě ho můžeme použít, abychom Trna s Murtaghem zajali.

A co pak? zeptala se Safira. *Jak bychom je udrželi v zajetí? Omámil bys je drogami jako Durza tebe v Gil'eadu? Nebo je chceš prostě zabít?*

Já nevím! Mohli bychom jim pomoci změnit jejich skutečná jména, zrušit jejich přísahy Galbatorixovi. Ačkoli nechat je volně se potloukat kolem by také bylo nebezpečné.

Arya se do toho vložila: *Teoreticky máš pravdu, Eragone, ale jsi unavený, i Safira je unavená a já bych raději nechala Trna s Murtaghem utéct, než abychom ztratili vás dva jen proto, že jste neměli dost sil.*

Ale…

Ale my nedokážeme bezpečně zadržovat draka a Jezdce po nějakou delší dobu a nemyslím, že zabít Trna a Murtagha by bylo tak snadné, jak se domníváš, Eragone. Buď rád, že jsme je zahnali, a odpočívej s klidným vědomím, že to znovu dokážeme, až se nám příště opováží postavit. S tím se stáhla z jeho mysli.

Eragon se za Trnem a Murtaghem díval, dokud mu nezmizeli z dohledu, pak si povzdechl a poškrábal Safiru na krku. *Spal bych snad čtrnáct dní.*

Já taky.

Měla bys být na sebe pyšná; skoro pokaždé jsi Trna předstihla.

Ano, byla jsem lepší, že? naparovala se. *Nebyl to moc spravedlivý boj. Trn nemá mé zkušenosti.*

Ani tvé nadání, řekl bych.

Zkroutila krk a olízla mu horní část paže, až kroužkové brnění zacinkalo, a pak na něj pohlédla jiskrnýma očima.

Zmohl se na chabý úsměv. *Asi jsem to měl očekávat, ale přesto mě překvapilo, že byl Murtagh stejně rychlý jako já. Nepochybně s pomocí Galbatorixových kouzel.*

Ale proč tvoje obrany neodklonily Zar'roc? Když jsme bojovali s ra'zaky, zachránily tě před horšími údery.

Nejsem si jistý. Murtagh nebo Galbatorix možná vymysleli kouzlo, proti kterému mě nenapadlo se ochránit. Nebo to mohlo být prostě proto, že Zar'roc je Jezdcův meč, a jak řekl Glaedr…

…meče, které ukovala Rhunön, vynikají…

…v přemáhání všemožných kouzel a…

…jenom zřídka se dají…

…kouzlem ovlivnit. Přesně tak. Eragon unaveně zíral na šmouhy dračí krve na čepeli falchionu. *Kdy dokážeme sami porazit své nepřátele? Nedokázal bych zabít Durzu, kdyby Arya nerozbila hvězdný safír. A Murtagha s Trnem jsme s to porazit jenom s pomocí Aryi a dvanácti elfů.*

Musíme být ještě silnější.

Ano, ale jak? Jak Galbatorix nashromáždil svou sílu? Našel způsob, jak se živit z těl svých otroků, i když je stovky mil daleko? Hrome! Opravdu nevím.

Eragonovi stékal po čele a do koutku pravého oka pramínek potu. Otřel si ho dlaní, pak zamrkal a znovu si všiml jezdců shromážděných kolem něj a Safiry. *Co tady dělají?* Rozhlédl se a uvědomil si, že Safira přistála blízko místa, kde se král Orrin bil s vojáky z lodí. Kousek nalevo od nich se zmateně motaly stovky mužů, urgalů a koní. Příležitostně povykem pronikl řinkot mečů nebo výkřik zraněného muže, doprovázený útržky šíleného smíchu.

Myslím, že jsou tady, aby nás chránili, podotkla Safira.

Nás! Před čím? Proč ještě nepozabíjeli ty vojáky? Kde… Eragon nedokončil větu, protože k Safiře od tábora právě přibíhala Arya, Blödhgarm a čtyři další vyčerpaní elfové. Eragon zvedl ruku na pozdrav a zavolal: „Aryo! Co se to děje? To našemu vojsku nikdo nevelí?“

Eragona znepokojilo, když Arya oddechovala tak ztěžka, že na několik okamžiků nedokázala promluvit. Poté ze sebe dostala: „Ukázalo se, že ti vojáci jsou nebezpečnější, než jsme předpokládali. Nevíme, jak je to možné. Du Vrangr Gata od Orrinových kouzelníků

neslyšeli nic než nesmyslné blábolení.“ Když Arya popadla dech, začala si prohlížet Safiřiny škrábance a rány.

Než se Eragon stačil zeptat na víc, okolní zmatek přehlušila směsice vzrušených výkřiků z víru boje a uslyšel zvolat krále Orrina: „Zpátky, všichni zpátky! Lučištníci, držte linii! K čertu, nikdo se ani nehne, máme ho!“

Safiru napadlo totéž co Eragona. Napjala nohy a přeskočila kruh jezdců – čímž vyplašila koně, kteří vyhodili jezdce ze sedel a rozutekli se – a zamířila přes mrtvolami poseté bojiště za zvukem Orrinova hlasu. Rozhrnovala muže a urgaly, jako by to byla stébla trávy. Zbytek elfů spěchal za ní s meči a luky přichystanými v rukou.

Když Safira dorazila k Orrinovi, seděl na svém válečném oři v čele houfu těsně namačkaných vojáků a zíral na osamělého muže deset metrů před sebou. Král byl zarudlý a měl divoký výraz v očích; jeho brnění pokrývala špína z boje. Byl zraněný pod levou paží a z pravého stehna mu vyčuhovala násada kopí. Všiml si Safiřina příchodu a po tváři se mu rozlila náhlá úleva.

„To je dobře, že jste tady,“ zamumlal, když Safira dolezla k jeho koni. „Potřebujeme tě, Safiro, i tebe, Stínovrahu.“ Jeden z lučištníků se posunul o kousíček dopředu. Orrin na něj mávl mečem a zařval: „Zpátky! Dostanu hlavu každého, kdo nezůstane na místě, to přísahám při Angvardově koruně!“ Pak Orrin pohlédl zpět na osamělého muže.

Eragon se na něj také podíval. Byl to středně vysoký voják, s rudým mateřským znaménkem na krku a hnědými vlasy připlácnutými pod helmou. Štít měl úplně roztříštěný. Jeho meč měl spoustu zářezů, byl ohnutý a zlomený, chyběla mu špička. Na drátěných kalhotách měl zaschlé říční bláto. Z rány táhnoucí se podél žeber mu tekla krev. Pravé chodidlo měl připíchnuté k zemi šípem s bílými labutími pery, který byl ze tří čtvrtin zabodnutý do tvrdé hlíny. Z mužova hrdla vycházel odporný klokotavý smích. Stoupal a klesal s opileckou intonací a pohupoval se od tónu k tónu, jako by muž měl každou chvíli začít vřískat hrůzou.

„Co jsi zač?“ vykřikl král Orrin. Když voják hned neodpověděl, král zaklel a varoval ho: „Odpověz mi, nebo tě předám svým kouzelníkům. Jsi člověk, zvíře, anebo nějaký zlý duch? V jaké smradlavé díře Galbatorix našel tebe a tvé druhy? Jste příbuzní ra’zaků?“

Králova poslední otázka jako by Eragona popíchla: napřímil se a všechny smysly měl napjaté.

Smích se na okamžik zarazil. „Člověk. Jsem člověk.“

„Nepodobáš se žádnému člověku, kterého znám.“

„Chtěl jsem zajistit budoucnost své rodiny. Je to tak nepochopitelné, Surdane?“

„Nemluv v hádankách, ty ničemo s nabroušeným jazykem! Řekni mi, jak ses stal tím, čím jsi, a mluv otevřeně, ať ti nemusím do krku lít rozžhavené olovo, abych zjistil, jestli tě aspoň tohle bude bolet.“

Bláznivý chechtot zesílil a nakonec voják řekl: „Nemůžeš mi ublížit, Surdane. Nikdo nemůže. Sám král zajistil, abychom byli odolní proti bolesti. Na oplátku budou naše rodiny po zbytek života žít v blahobytu. Můžete se před námi schovávat, ale my vás nikdy nepřestaneme pronásledovat, i když obyčejní muži by už dávno padli vyčerpáním. Můžete s námi bojovat, ale my vás budeme dál zabíjet, dokud budeme mít paži, ve které bychom udrželi meč. Nemůžete se nám dokonce ani vzdát, protože my nebereme zajatce. Nemůžete dělat nic než zemřít a vrátit tak mír téhle zemi.“

Se strašlivým úšklebkem voják chytil šíp rukou, ve které držel roztříštěný štít, a s odporným zvukem odtrhávaného masa si ho vyrval z nohy. Když ho vytáhl, visely na jeho hrotu cáry rudého masa. Pak jim voják šípem zahrozil, hodil jej po jednom z lučištníků a zasáhl ho do ruky. Se smíchem hlasitějším než prve klopýtal kupředu a zraněnou nohu táhl za sebou. Pozvedl meč, jako by hodlal zaútočit.

„Zastřelte ho!“ vykřikl Orrin.

Tětivy zadrnkaly jako špatně naladěná loutna, na vojáka se snesla smršť šípů a vzápětí ho zasáhla do trupu. Dva šípy se odrazily od jeho kožené vesty; zbytek mu propíchal hrudní koš. Jeho smích zeslábl do sípavého chechtotu, jak se mu do plic hrnula krev, ale voják dál postupoval kupředu a na trávě za sebou zanechával jasně rudou stopu. Lučištníci znovu vystřelili a šípy se zapíchaly do vojákových ramenou a paží, ale on se nezastavil. Krátce nato následovala další dávka střel. Voják se zapotácel a spadl na zem, když mu šíp rozštípl čéšku, další se mu zabodly do stehen a jeden mu prošel přímo krkem – prorazil mu díru uprostřed mateřského znaménka – a se sprškou krve odsvištěl dál na bojiště za ním. A přesto voják odmítal zemřít. Začal se plazit, přitahoval se kupředu rukama, šklebil se a chechtal, jako by celý svět byl jeden velký sprostý vtip, který dokáže ocenit jenom on.

Eragonovi při tom pohledu přeběhl mráz po zádech.

Orrin zuřivě zaklel a Eragon v jeho hlase zaslechl náznak hysterie. Král seskočil z koně, odhodil meč i štít na zem a ukázal na nejbližšího urgala. „Dej mi svou sekyru.“ Vyplašený urgal s šedou kůží na okamžik zaváhal, ale pak se vzdal své zbraně.

Král Orrin se dobelhal k vojákovi, oběma rukama zvedl těžkou sekyru a jedinou ranou mu usekl hlavu.

Chechtot utichl.

Vojákovy oči se zakoulely, ústa se ještě dalších pár vteřin hýbala a poté znehybněl.

Orrin chytil hlavu za vlasy a zvedl ji do výšky, aby ji všichni viděli. „*Dají* se zabít,“ prohlásil. „Rozneste zprávu, že jediný jistý způsob, jak zastavit tyhle stvůry, je setnout jim hlavu. Anebo jim roztříštit lebku kyjem, nebo je z bezpečné vzdálenosti střelit do oka… Šedozube, kde jsi?“ Podsaditý jezdec středního věku pobídl koně kupředu. Orrin mu hodil hlavu vojáka a Šedozub ji chytil. „Napíchni ji na kůl u severní brány tábora. Napíchni *všechny* jejich hlavy. Ať slouží jako vzkaz Galbatorixovi, že se nebojíme jeho prohnaných triků a navzdory nim vyhrajeme.“ Orrin přešel zpátky k houfu vojáků, vrátil sekyru urgalovi a posbíral vlastní zbraně.

Pár metrů odtud Eragon zahlédl hlouček Kullů a v něm Nar Garzhvoga. Prohodil pár slov se Safirou a ona přešla k urgalům. Když na sebe kývli na pozdrav, Eragon se zeptal Garzhvoga: „Byli všichni vojáci takoví?“ Ukázal směrem k šípy prošpikované mrtvole.

„Žádný z těch mužů necítil bolest. Praštíš je a myslíš, že jsou mrtví, otočíš se zády a oni ti podrazí nohy.“ Garzhvog se zamračil. „Ztratil jsem dnes mnoho beranů. Bojovali jsme se spoustou lidí, Ohnivý meči, ale ještě nikdy s takovými chechtavými démony. To není přirozené. Nejspíš jsou posedlí bezrohými duchy, nebo se možná sami bohové obrátili proti nám.“

„Nesmysl,“ ušklíbl se Eragon. „Je to pouze Galbatorixovo kouzlo a my brzy najdeme způsob, jak se proti němu bránit.“ Ačkoli se navenek tvářil sebejistě, pomyšlení na boj s nepřáteli, kteří necítí žádnou bolest, ho znepokojovalo stejně jako urgaly. Z Garzhvogových slov navíc usoudil, že teď bude pro Nasuadu ještě těžší udržet morálku mezi Vardeny, jakmile se roznesou zprávy o těchto stvůrách.

Zatímco se Vardenové a urgalové pustili do sbírání těl padlých druhů, svlékali z mrtvých užitečné vybavení, usekávali hlavy vojákům

a tahali jejich zkrácená těla na hromady ke spálení, Eragon, Safira a král Orrin se v doprovodu Aryi a dalších elfů vrátili do tábora.

Po cestě Eragon nabídl Orrinovi, že mu vyléčí nohu, ale král to odmítl. „Mám své vlastní léčitele, Stínovrahu."

Nasuada s Jörmundurem na ně čekali u severní brány. Nasuada se obrátila nejdřív k Orrinovi: „Kde se stala chyba?"

Eragon zavřel oči, když král Orrin začal vysvětlovat, jak to zprvu vypadalo, že se útok na vojáky daří. Jezdci se prohnali jejich řadami, do všech stran rozdávali zdánlivě smrtící rány a během útoku přišli jen o jednoho muže. Jenže když se pustili do zbývajících vojáků, mnozí z těch, které už předtím pobili, vstali a znovu se pustili do boje. Orrin pokrčil rameny. „Pak jsme pochopitelně dostali strach. Každý by ztratil hlavu. Nevěděli jsme, jestli jsou ti vojáci nepřemožitelní, nebo zda to jsou vůbec lidé. Když vidíte nepřítele, jak se na vás řítí, i když mu z lýtka trčí kost, z břicha oštěp, půlku tváře má odtrženou a přitom se vám ještě *směje*, málokdo by neutekl. Moje bojovníky zachvátila panika. Rozutekli se. Nastal naprostý zmatek. Masakr. Když k nám dorazili urgalové a tvoji vojáci, Nasuado, připojili se k tomu šílenství." Potřásl hlavou. „Nikdy jsem nic takového nezažil, ani na Hořících pláních."

Nasuada zbledla i přesto, že měla tmavou kůži. Pohlédla na Eragona, pak na Aryu. „Jak to Galbatorix mohl udělat?"

Odpověděla jí Arya. „Téměř úplně potlačil jejich schopnost cítit bolest. Ponechal vojákům jen takovou citlivost, aby věděli, kde jsou a co dělají, ale ne tolik, aby je bolest mohla zneschopnit. Takové kouzlo by vyžadovalo pouze malé množství energie."

Nasuada si olízla rty. Znovu se obrátila k Orrinovi: „Víte, kolik mužů jsme ztratili?"

Orrin se zachvěl. Předklonil se, přitiskl si ruku na nohu, zatnul zuby a zavrčel: „Tři sta vojáků proti… Jak velké bylo vojsko, které jste poslala?"

„Dvě stě šermířů. Stovka kopiníků. Padesát lučištníků."

„Ti, plus urgalové, plus má jízda… Řekněme kolem tisícovky mužů. Proti třem stům pěšáků na otevřeném bojišti. Zabili jsme je do jednoho. Ale co nás to stálo…" Král zakroutil hlavou. „To nebudeme vědět jistě, dokud nespočítáme mrtvé, ale odhaduji, že tři čtvrtiny vašich šermířů jsou pryč. Ještě víc kopiníků. Několik lučištníků. Z mé jízdy zůstalo jen málo mužů: padesát, možná sedmdesát. Mnozí z nich

byli mí přátelé. Dál asi stovka, sto padesát mrtvých urgalů. Celkem? Pět nebo šest set jich padlo a větší část těch, co přežili, je zraněná. Nevím… Nevím. Ne…“ Čelist mu ochabla, Orrin se sesul na stranu a byl by spadl z koně, kdyby Arya nepřiskočila a nezachytila ho.

Nasuada luskla prsty, přivolala z tábora dva z Vardenů a nařídila jim odnést Orrina do jeho stanu a pak přivést královy léčitele.

„Utrpěli jsme tragickou porážku, ačkoli jsme pobili všechny vojáky,“ zamumlala Nasuada. Semknula rty a v jejím výrazu se mísil smutek se zoufalstvím. Oči se jí leskly potlačovanými slzami. Narovnala se v zádech a vrhla upřený pohled na Eragona se Safirou. „Jak se dařilo vám dvěma?“ Bez hnutí poslouchala, když Eragon popisoval jejich střetnutí s Murtaghem a Trnem. Potom přikývla. „Odvážili jsme se doufat jen v to, že dokážete uniknout jejich spárům. Přesto jste dosáhli víc než toho. Prokázali jste, že Galbatorix neudělal Murtagha tak mocným, abychom neměli šanci ho porazit. Kdybys měl na pomoc jen o pár kouzelníků víc, mohl by sis s Murtaghem dělat, co by se ti zlíbilo. Proto se, myslím, neopováží postavit vojsku královny Islanzadí sám. Pokud kolem tebe budeme schopni shromáždit dostatek kouzelníků, Eragone, věřím, že, dokážeme Murtagha s Trnem zabít, až vás příště přijdou unést.“

„Ty je nechceš zajmout?“ zeptal se Eragon.

„Chci spoustu věcí, ale většinu z nich nejspíš nikdy nedostanu. Murtagh s Trnem se možná nesnaží vás zabít, ale pokud budeme mít příležitost, musíme je bez váhání zničit. Nebo to vidíš jinak?“

„…Ne.“

Nasuada obrátila svou pozornost k Arye a zeptala se: „Zemřel během boje některý z tvých kouzelníků?“

„Někteří omdleli, ale všichni už se vzpamatovali, děkuji.“

Nasuada se zhluboka nadechla a pohlédla k severu s očima upřenýma k obzoru. „Eragone, sděl prosím Trianně, že chci, aby Du Vrangr Gata zjistili, jak provést tohle Galbatorixovo kouzlo. I když je to ohavné, musíme v tom Galbatorixe napodobit. Nemůžeme si dovolit to neudělat. Nebylo by užitečné, kdybychom všichni necítili bolest – mnohem snáze bychom se sami zranili – ale měli bychom mít pár set šermířů, dobrovolníků, kteří budou odolní proti tělesnému utrpení.“

„Má paní.“

„Tolik mrtvých,“ povzdechla si Nasuada. Přitáhla opratě v rukou. „Už příliš dlouho zůstáváme na jednom místě. Je čas znovu dostat

Království do defenzívy.“ Pobídla Rváče z krvavého bojiště u tábora, hřebec pohodil hlavou a skousl uzdu. „Tvůj bratranec, Eragone, mě žádal, aby se mohl zúčastnit dnešního boje. Odmítla jsem kvůli jeho blížící se svatbě, což ho nepotěšilo – ačkoli mám za to, že jeho snoubenka to cítí jinak. Upozornil bys mě, prosím, pokud hodlají ještě dnes uspořádat obřad? Po takovém krveprolití by Vardeny určitě povzbudila nějaká veselejší událost.“

„Dám ti vědět, jakmile to zjistím.“

„Děkuji. Teď můžeš jít, Eragone.“

*

Hned potom, co Eragon se Safirou opustili Nasuadu, navštívili elfy, kteří omdleli během jejich bitvy s Murtaghem a Trnem, a poděkovali jim a jejich společníkům za pomoc. Nato Eragon, Arya a Blödhgarm ošetřili zranění, která Trn způsobil Safiře, uzdravili jí tržné rány, škrábance a pár pohmožděnin. Když skončili, Eragon svou myslí našel Triannu a předal jí Nasuadiny pokyny.

Teprve pak se vydali se Safirou hledat Rorana. Blödhgarm a jeho elfové je doprovázeli, Arya šla zařizovat nějaké vlastní záležitosti.

Roran a Katrina se tiše, ale vášnivě hádali, když je Eragon zahlédl stát u rohu Horstova stanu. Jakmile se Eragon se Safirou přiblížili, ztichli. Katrina zkřížila paže a odvrátila se od Rorana, zatímco Roran sevřel hlavu svého kladiva, zastrčeného za opaskem, a šoupal patou boty o kámen.

Eragon zastavil před nimi, chvíli počkal, protože doufal, že mu vysvětlí důvod své hádky, ale místo toho Katrina řekla: „Je někdo z vás zraněn?“ Očima přelétla z něj na Safiru a zpátky.

„Byli jsme, ale už je to v pořádku.“

„Je to tak… zvláštní. V Carvahallu jsme slýchali příběhy o kouzlech, ale nikdy jsem jim opravdu nevěřila. Zdály se být neskutečné. Ale tady, tady jsou kouzelníci všude… Zranili jste Murtagha a Trna vážně? Proto utekli?“

„Přemohli jsme je, ale nezpůsobili jsme jim žádnou trvalou újmu.“ Eragon se odmlčel, a když Roran ani Katrina nepromluvili, zeptal se, zda se ještě dnes chtějí brát. „Nasuada navrhuje, abyste pokračovali, ale možná by bylo lepší počkat. Ještě je třeba pohřbít mrtvé a je i spousta jiné práce. Zítřek by byl lepší… a vhodnější.“

„Ne,“ opáčil Roran a opřel špičku boty o kámen. „Království může každou chvíli znovu zaútočit. Zítra by mohlo být příliš pozdě. Pokud… pokud bych z nějakého důvodu zemřel, než bychom se vzali, co by se stalo s Katrinou a naším…“ Zarazil se a zčervenal.

Katrinin výraz roztál, otočila se k Roranovi a vzala ho za ruku. Řekla: „Navíc jídlo je uvařené, ozdoby jsou rozvěšené a svatební hosté se už shromáždili. Byla by škoda, kdyby byly všechny tyhle přípravy k ničemu.“ Natáhla ruku, pohladila Rorana po vousech, on se na ni usmál a ovinul kolem ní paži.

Těmhle dvěma asi nikdy v životě neporozumím, postěžoval si Eragon Safiře. „Takže kdy se bude konat obřad?“

„Za hodinu,“ rozhodl Roran.

MUŽ A ŽENA

O čtyři hodiny později stál Eragon na hřebeni nízkého kopce posetého žlutými lučními kvítky.

Kopec obklopovala svěže zelená louka hraničící s řekou Jiet, která proudila asi padesát metrů napravo od Eragona. Nebe bylo čisté a jasné, sluneční světlo zaplavovalo krajinu tlumenou září. Vzduch byl chladný, nehybný a čerstvý, jako by právě pršelo.

U kopce se shromáždili vesničané z Carvahallu, z nichž nikdo nebyl během bojů zraněn, a asi tak polovina Vardenů. Mnozí bojovníci drželi dlouhá kopí, na nichž měli připevněné vyšívané praporky různých barev. Několik koní, včetně Sněžného bleska, stálo uvázaných na vzdálenějším konci louky. I když Nasuada dělala, co mohla, trvala příprava tohoto setkání déle, než kdokoli předpokládal.

Vítr cuchal Eragonovi vlasy, které měl ještě mokré po koupeli, když Safira sestupovala nad shromážděním a s roztaženými křídly přistála vedle něj. Usmál se a dotkl se jejího hřbetu.

Maličký.

Za normálních okolností by byl Eragon nervózní, že má mluvit před tolika lidmi a vykonat takový slavnostní a významný obřad, ale po předchozím boji všechno získalo nádech neskutečnosti, jako by šlo o pouhý živý sen.

Na úpatí kopce stála Nasuada, Arya, Narheim, Jörmundur, Angela, Elva a další významní příslušníci Vardenů. Král Orrin tu nebyl, protože jeho zranění se ukázala být vážnější, než se prve zdálo, a léčitelé se mu stále ještě věnovali v jeho stanu. Místo něj přišel králův první ministr Irwin.

Jediní přítomní urgalové byli dva příslušníci Nasuadiny osobní stráže. Eragon byl u toho, když Nasuada pozvala na oslavy Nar Garzhvoga, a velmi se mu ulevilo, že měl Nar Garzhvog dost zdravého rozumu a odmítl. Vesničané by nikdy na svatbě nestrpěli větší skupinu urgalů. Už tak činilo Nasuadě potíže přesvědčit je, aby její stráže směly zůstat.

Šaty přítomných zašustily, když se vesničané a Vardenové rozestoupili a vytvořili dlouhou, rovnou uličku vedoucí od kopce po okraj davu. Pak začali vesničané sborově zpívat starodávné svatební písně z údolí Palancar. Verše vyprávěly o střídání ročních období, o horké zemi, která každý rok plodí novou úrodu, o jarních mláďatech, o hnízdících drozdech a rybách, co se třou v potoce, a o tom, že mladí nahrazují staré. Jedna z Blödhgarmových kouzelnic, elfka se stříbrnými vlasy, vytáhla ze sametového pouzdra malou zlatou harfu a doprovodila vesničany vlastními tóny; okrášlila tak prosté motivy jejich melodií a dodala známé hudbě melancholickou náladu.

Z davu na druhém konci uličky se pomalým, rovnoměrným krokem blížili Roran a Katrina, otočili se ke kopci a, aniž by se dotkli, kráčeli k Eragonovi. Roran měl na sobě novou tuniku, kterou si půjčil od jednoho z Vardenů. Vlasy měl učesané, vousy zastřižené a boty naleštěné. Jeho tvář zářila nepopsatelnou radostí. Celkem vzato, připadal Eragonovi velmi pohledný a elegantní. Byla to ovšem Katrina, kdo upoutal Eragonovu pozornost. Měla na sobě světle modré šaty, jak se slušelo na nevěstu při první svatbě, prostého střihu, ale s šest metrů dlouhou krajkovou vlečkou, kterou nesly dvě dívky. Proti světlé látce její volně splývající kadeře zářily jako nablýskaná měď. V rukou nesla kytičku lučního kvítí. Byla hrdá, vyrovnaná a krásná.

Eragon zaslechl obdivné vzdechy některých žen, když spatřily Katrininu vlečku. Předsevzal si, že musí poděkovat Nasuadě, která nařídila Du Vrangr Gata ušít Katrině šaty, neboť nikdo jiný nemohl mít tenhle dárek na svědomí.

Tři kroky za Roranem kráčel Horst. A stejně daleko za Katrinou šla Birgit, která si dávala pozor, aby jí nešlápla na vlečku.

Ve chvíli, kdy byli Roran s Katrinou v půli cesty ke kopci, z vrb lemujících řeku Jiet vyletěl pár bílých holubic. Holubice svíraly v nožkách věneček ze žlutých narcisů. Katrina zpomalila a zastavila, když k ní zamířily. Ptáci ji třikrát obletěli, pak slétli dolů, položili jí věneček na hlavu a zase se vrátili k řece.

„To je tvoje práce?“ zašeptal Eragon Arye.

Usmála se.

Na vrcholku kopce zůstali Roran s Katrinou nehybně stát před Eragonem a čekali, až vesničané dozpívají. Když utichl závěrečný refrén, Eragon pozvedl ruce a řekl: „Vítejte všichni. Dnes jsme přišli společně oslavit spojení rodin Rorana, syna Gera, a Katriny, dcery Ismiry. Oba se těší dobré pověsti, a pokud je mi známo, nikdo další si nedělá nárok na jejich ruku. Ovšem pokud to tak není, nebo pokud existuje nějaký jiný důvod, proč by se neměli stát mužem a ženou, pak vzneste své námitky před těmito svědky, abychom mohli posoudit závažnost takových tvrzení.“ Eragon se na okamžik odmlčel a pak pokračoval. „Kdo zde mluví za Rorana, syna Gera?“

Horst udělal krok vpřed. „Roran už nemá otce ani strýce, a proto já, Horst, syn Ostreka, ho zastupuji, jako by byl mé krve.“

„A kdo zde mluví za Katrinu, dceru Ismiry?“

Birgit udělala krok vpřed. „Katrina už nemá matku ani tetu, a proto já, Birgit, dcera Mardras, ji zastupuji, jako by byla mé krve.“ Navzdory sváru s Roranem bylo podle tradice Birgitiným právem a povinností zastupovat Katrinu, neboť Birgit bývala blízkou přítelkyní její matky.

„To je přijatelné a vhodné. Co tedy přináší Roran, syn Gera, do tohoto sňatku, z čeho mohou mít jak on, tak jeho žena užitek?“

„Přináší své jméno,“ odpověděl Horst. „Přináší své kladivo. Přináší sílu svých rukou. A dává příslib farmy v Carvahallu, kde budou oba moci žít v míru.“

Davem se zavlnil úžas, když si lidé uvědomili, co Roran udělal: na veřejnosti prohlásil a připustil, že mu Království nezabrání vrátit se s Katrinou domů a poskytnout jí život, jaký by bývala měla, kdyby nebylo Galbatorixova vražedného zásahu. Roran vsadil svou čest, jako muž a manžel, na pád Království.

„Přijímáš tuto nabídku, Birgit, dcero Mardras?“ zeptal se Eragon.

Birgit přikývla. „Přijímám.“

„A co přináší Katrina, dcera Ismiry, do tohoto sňatku, z čeho jak ona, tak její manžel mohou mít užitek?“

„Přináší svou lásku a oddanost, se kterou bude sloužit Roranovi, synovi Gera. Přináší svůj um vést domácnost. A přináší věno.“ Eragon překvapeně sledoval, jak Birgit mávla a dva muži, kteří stáli vedle Nasuady, vykročili kupředu a nesli mezi sebou kovovou skříňku. Birgit rozepnula zámeček na skříňce, otevřela víko a ukázala Eragonovi

obsah. Zalapal po dechu, když uvnitř spatřil hromádku šperků. „Přináší s sebou zlatý náhrdelník vykládaný diamanty. Přináší brož vykládanou červenými korály z Jižního moře a perlovou síťku na vlasy. Přináší pět prstenů ze zlata. První prsten…“ Když Birgit popisovala jednotlivé kusy, zvedala je ze skříňky, aby všichni mohli vidět, že mluví pravdu.

Eragon zmateně pohlédl na Nasuadu a všiml si potěšeného úsměvu na její tváři.

Když Birgit dokončila svůj proslov, zavřela skříňku a opět zacvakla zámek, Eragon se zeptal: „Přijímáš tuto nabídku, Horste, syne Ostreka?“

„Ano.“

„A tak se vaše rodiny, v souladu se zákonem země, spojují v jednu.“ Pak poprvé Eragon oslovil přímo Rorana a Katrinu: „Ti, kdo vás zastupují, se shodli na podmínkách vašeho sňatku. Rorane, jsi spokojený s tím, jak Horst, syn Ostreka, vyjednával tvým jménem?“

„Jsem.“

„A ty, Katrino, jsi spokojená s tím, jak Birgit, dcera Mardras, vyjednávala tvým jménem?“

„Jsem.“

„Rorane Kladivo, syne Gera, slibuješ tedy, na své jméno a svůj původ, že budeš Katrinu, dceru Ismiry, chránit a zaopatříš ji, dokud budete oba živi?“

„Já, Roran Kladivo, syn Gera, slibuji na své jméno a svůj původ, že budu Katrinu, dceru Ismiry, chránit a zaopatřím ji, dokud budeme oba živi.“

„Slibuješ, že budeš bránit její čest, že v nadcházejících letech zůstaneš v manželství spolehlivý a věrný a že s ní budeš jednat s náležitou úctou, důstojně a s laskavostí?“

„Slibuji, že budu bránit její čest, že v nadcházejících letech zůstanu v manželství spolehlivý a věrný a že s ní budu jednat s náležitou úctou, důstojně a s laskavostí.“

„A slibuješ, že jí do zítřejšího západu slunce umožníš přístup ke svému majetku, ať je jakýkoli, a k pokladnici, do níž si ukládáš peníze, aby se mohla starat o tvé záležitosti jako správná žena?“

Roran slíbil, že dá.

„Katrino, dcero Ismiry, slibuješ, na své jméno a svůj původ, že budeš pečovat o Rorana, syna Gera, dokud budete oba živi?“

„Já, Katrina, dcera Ismiry, slibuji, na své jméno a svůj původ, že budu pečovat o Rorana, syna Gera, dokud budeme oba živi.“

„Slibuješ, že budeš bránit jeho čest, že v nadcházejících letech zůstaneš v manželství spolehlivá a věrná, že budeš vychovávat jeho děti, dokud budeš moci, a že jim budeš starostlivou matkou?“

„Slibuji, že budu bránit jeho čest, že v nadcházejících letech zůstanu v manželství spolehlivá a věrná, že budu vychovávat jeho děti, dokud budu moci, a že jim budu starostlivou matkou.“

„A slibuješ, že převezmeš dohled nad jeho majetkem a vlastnictvím a že s nimi budeš uvážlivě hospodařit, aby se mohl soustředit na své vlastní povinnosti?“

Katrina slíbila, že to udělá.

Eragon se usmál, vytáhl z rukávu rudou stuhu a řekl: „Zkřižte své ruce.“ Roran natáhl levou ruku a Katrina pravou a udělali, jak jim řekl. Eragon položil střed stuhy přes jejich zápěstí, omotal pásek saténu třikrát dokola a pak konce svázal na mašli. „Právem Dračího jezdce vás nyní prohlašuji za muže a ženu!“

Dav propukl v jásot. Roran s Katrinou se naklonili k sobě, políbili se a dav zajásal dvojnásob.

Safira sklonila hlavu k rozzářenému páru, a když Roran s Katrinou dokončili první manželský polibek, dotkla se jich obou na čele špičkou čumáku. *Žijte dlouho a nechť vaše láska sílí s každým dalším rokem*, popřála jim.

Roran s Katrinou se otočili k lidem a zvedli své spojené ruce k nebi. „Hostina může začít!“ zvolal Roran.

Eragon následoval pár, který sestoupil z kopce a prošel tlačenicí radostně halasících lidí ke dvěma židlím připraveným v čele řady stolů. Tam se Roran a Katrina usadili, jako král a královna své svatby.

Potom se hosté seřadili, aby jim pogratulovali a předali dary. Eragon byl první. Zubil se stejně jako ostatní, potřásl Roranovi volnou rukou a sklonil hlavu ke Katrině.

„Děkujeme ti, Eragone,“ pravila vděčně Katrina.

„Ano, děkujeme,“ připojil se Roran.

„Bylo mi ctí.“ Pohlédl na ně a vyprskl smíchy.

„Co je?“ dožadoval se Roran.

„Vy! Vy dva jste šťastní jako blázni.“

Se zářícíma očima se Katrina zasmála a objala Rorana. „To jsme!“

Pak Eragon zvážněl a pokračoval: „Musíte vědět, jaké máte štěstí, že jste dnes tady a spolu. Rorane, kdybys nedokázal všechny sjednotit a cestovat na Hořící pláně a kdyby ra'zakové vzali tebe, Katrino, do Urû'baenu, žádný z vás by…“

„Ano, ale já to dokázal a oni to neudělali,“ přerušil ho Roran. „Nebudeme si kazit dnešní den nepříjemnými myšlenkami na to, co by se bývalo mohlo stát.“

„Proto to neříkám.“ Eragon se ohlédl na řadu lidí čekajících za ním a ujistil se, že jsou dost daleko, aby je nezaslechli. „Všichni tři jsme nepřátelé Království. A jak ukázal dnešek, nejsme v bezpečí, ani když jsme tady, u Vardenů. Pokud Galbatorix bude moci, zaútočí na kteréhokoli z nás, včetně tebe, Katrino, aby ublížil nám ostatním. Proto jsem pro vás vytvořil tohle.“ Z váčku u opasku Eragon vytáhl dva hladké zlaté prstýnky, zářivě nablýskané. Předchozí noci je vyrobil z poslední zlaté kuličky, kterou vytáhl ze země. Ten větší podal Roranovi a ten menší Katrině.

Roran otáčel svým prstenem, zkoumal jej, pak ho zvedl proti nebi a mžoural na znaky ve starověkém jazyce vyryté na vnitřní straně kroužku. „Je velmi hezký, ale jak nás může ochránit?“

„Očaroval jsem je, aby uměly tři věci,“ vysvětloval Eragon. „Pokud někdy budete potřebovat mou nebo Safiřinu pomoc, otočte prstenem jednou kolem prstu a řekněte ‚Pomoz mi, Stínovrahu; pomoz mi, Zářivá šupino‘, my vás uslyšíme a co nejrychleji přiletíme. Také pokud by některý z vás byl na pokraji smrti, prsten upozorní nás a tebe, Rorane, nebo tebe, Katrino, podle toho, kdo bude v nebezpečí. A pokud se prsteny dotýkají vaší kůže, vždycky poznáte, jak najít toho druhého, jakkoli daleko od sebe budete.“ Zaváhal a pak dodal: „Doufám, že budete souhlasit s tím, že je budete nosit.“

„Samozřejmě budeme,“ potvrdila Katrina.

Roranova hruď se vzedmula a jeho hlas byl zastřený dojetím. „Děkuji ti,“ řekl. „Děkuji. Kéž bychom je byli měli dříve, než nás dva rozdělili v Carvahallu.“

Protože každý z nich měl jen jednu volnou ruku, Katrina navlékla Roranovi prstýnek na prostředníček pravé ruky a on Katrině ten její na levý prostředníček.

„Mám pro vás ještě jeden dárek,“ řekl Eragon. Otočil se, zapískal a zamával. Přispěchal k nim podkoní, který se musel protlačit davem, a přivedl s sebou Sněžného bleska. Podkoní podal Eragonovi hřebcovu

uzdu, pak se uklonil a odstoupil stranou. Eragon pravil: „Rorane, budeš potřebovat dobrého koně. Tohle je Sněžný blesk. Nejdřív byl Bromův, potom můj a teď ho dávám tobě.“

Roran si prohlédl Sněžného bleska. „Je to nádherné zvíře.“

„To nejlepší. Přijmeš ho?“

„Rád.“

Eragon přivolal podkoního zpátky, vrátil mu Sněžného bleska a poučil ho, že Roran je novým majitelem hřebce. Když muž i s koněm odešel, Eragon pohlédl na zástup lidí, kteří nesli Roranovi s Katrinou další dárky. Zasmál se a poznamenal: „Vy dva jste možná dnes ráno byli chudí, ale večer tomu bude naopak. Pokud někdy se Safirou budeme mít šanci se usadit, asi se budeme muset nastěhovat k vám do toho obrovského domu, který postavíte pro všechny své děti.“

„Ať postavíme cokoli, myslím, že to stěží bude dost velké pro Safiru,“ zašklebil se Roran.

„Ale vždy u nás budete vítáni,“ řekla Katrina. „Vy oba.“

Když jim Eragon ještě jednou pogratuloval, usadil se na konci stolu a bavil se tím, že házel Safiře kousky pečených kuřat a sledoval, jak je chytá ve vzduchu. Zůstal tam, dokud Nasuada nepromluvila s Roranem a Katrinou. Dala jim něco malého, co neviděl. Pak Nasuadu zastavil, když už byla na odchodu z oslav.

„Co se děje, Eragone?“ zeptala se. „Musím odejít.“

„To jsi byla ty, kdo dal Katrině její krásné šaty a věno?“

„Ano. Vadí ti to?“

„Jsem ti vděčný, že jsi byla tak laskavá k mé rodině, ale zajímalo by mě…“

„Ano?“

„Myslel jsem, že Vardenové zoufale potřebují zlato.“

„Potřebují,“ připustila Nasuada, „ale ne tak zoufale jako dřív. Díky mému plánu s krajkami a díky tomu, že jsem zvítězila ve Zkoušce dlouhých nožů a kočovné kmeny mi přísahaly naprostou poslušnost a umožnily mi přístup ke svému bohatství, pravděpodobně nezemřeme hlady, ale spíš proto, že nebudeme mít štít nebo kopí.“ Rty se jí zkroutily do úsměvu. „To, co jsem dala Katrině, je bezvýznamné ve srovnání s obrovskými náklady, které pro své fungování potřebuje tahle armáda. A nemyslím si, že jsem své šperky promarnila. Naopak věřím, že jsem udělala výhodný obchod. Získala jsem uznání a úctu pro Katrinu a návdavkem i Roranovo přátelství. Možná jsem příliš

optimistická, ale domnívám se, že jeho oddanost se ukáže jako mnohem cennější než stovka štítů nebo kopí.“

„Vždycky usiluješ o to, aby se zvýšily naděje Vardenů, že?“ řekl Eragon.

„Vždy. Stejně jako bys měl ty.“ Nasuada vykročila, pak se ještě otočila. „Někdy před západem slunce přijď do mého stanu a navštívíme muže, kteří dnes byli zraněni. Je mnoho těch, které nemůžeme vyléčit, víš. Udělá jim dobře, když uvidí, že se zajímáme o jejich osud, že si ceníme jejich oběti.“

Eragon přikývl. „Budu tam.“

„Dobrá.“

*

Míjely hodiny a Eragon se smál, jedl, pil a vyprávěl si příběhy se starými přáteli. Louka se vlnila jako voda a svatební hostina byla čím dál bouřlivější. Muži vyklidili prostor mezi stoly, aby si vyzkoušeli svou zdatnost v zápase, lukostřelbě a v boji s krátkou tyčí. Také dva elfové, muž a žena, předvedli tak zručné zacházení s mečem, až rychlostí a ladností kmitajících čepelí vzbudili úžas všech přihlížejících. Dokonce i Arya zazpívala píseň, ze které Eragonovi běhal mráz po zádech.

Za celou dobu toho Roran s Katrinou moc nenamluvili, raději seděli a hleděli na sebe, neteční ke svému okolí.

Když se oranžové slunce dotklo vzdáleného obzoru, Eragon se – byť nerad – omluvil. Se Safirou po boku opustil hlučnou zábavu a vyrazil k Nasuadinu stanu; zhluboka se nadechoval chladivého večerního ovzduší, aby si pročistil hlavu. Nasuada už na něj čekala před svým červeným velitelským stanem, obklopená Temnými jestřáby. Beze slova se s Eragonem a Safirou proplétala táborem až ke stanům léčitelů, kde leželi zranění vojáci.

Více než hodinu Nasuada s Eragonem obcházeli nešťastníky, kteří během bojů s Královstvím ztratili končetinu, přišli o oči nebo se nakazili nevyléčitelnou infekcí. Někteří z válečníků byli zraněni toho rána. Jiní ale, jak Eragon zjistil, byli zraněni už na Hořících pláních a dosud se nezotavili, navzdory všem bylinám a kouzlům, jimiž se na nich nešetřilo. Než se vydali mezi řady mužů zahalených přikrývkami, Nasuada varovala Eragona, aby se dál nevyčerpával snahami každého

vyléčit, ale on si nemohl pomoci a musel tu a tam zamumlat kouzlo, aby ulevil od bolesti, vytáhl hnis z rány, narovnal zlomenou kost nebo odstranil nevzhlednou jizvu.

Jeden z mužů, které Eragon poznal, přišel o nohu pod kolenem a také o dva prsty na pravé ruce. Měl krátký šedý plnovous a oči zakryté páskem černé látky. Když ho Eragon pozdravil a zeptal se, jak se mu daří, muž natáhl ruku a třemi prsty pravé ruky chytil Eragona za loket. Chraplavým hlasem řekl: „Ach, Stínovrahu. Věděl jsem, že přijdeš. Čekám na tebe už od chvíle, co jsem viděl to světlo."

„Jak to myslíš?"

„Světlo, které ozářilo vše živé na tomto světě. V jediném okamžiku jsem viděl každou živou bytost kolem sebe, od té největší po nejmenší. Viděl jsem, jak mi kosti prosvítají skrz svaly. Viděl jsem červy v zemi, krkavce na nebi a roztoče na jejich křídlech. Bohové se mě dotkli, Stínovrahu. Ukázali mi tyhle obrazy z nějakého důvodu. Viděl jsem tě na bojišti, tebe a tvého draka, a tys sálal jako slunce mezi pohasínajícími svícemi. A viděl jsem i tvého bratra, tvého bratra s jeho drakem, a oni také zářili jako slunce."

Eragonovi se naježily chlupy na krku, když to slyšel. „Já nemám bratra," odvětil.

Zmrzačený voják se kejhavě zachechtal. „Mě neoklameš, Stínovrahu. Já vím svoje. Kolem mě hoří svět. Z toho ohně slyším šepot duší a z toho šepotu se dozvídám různé věci. Teď se ode mě odvracíš, ale já tě stejně vidím, muže v žlutém plameni s dvanácti hvězdami kolem beder a další hvězdou, jasnější než ty ostatní, na pravé dlani."

Eragon přitiskl dlaň k pásu Belota Moudrého a zkontroloval, zda je dvanáct diamantů zašitých uvnitř stále skryto. Bylo.

„Poslyš, Stínovrahu," zašeptal muž a přitáhl si Eragona blíž k vráscité tváři. „Viděl jsem tvého bratra a on hořel. Ale nehořel tak jako ty. Ach ne. Světlo jeho duše zářilo *skrz* něj, jako by vycházelo odjinud. On, on byl prázdnota, pouhá silueta muže. A skrz tu siluetu přicházel jas, který hořel. Rozumíš mi? Osvětlovali ho *ostatní*."

„A kde byli ti ostatní? Viděl jsi je také?"

Bojovník zaváhal. „Cítil jsem je nablízku, rozzuřené na celý svět, jako by nenáviděli všechno kolem, ale jejich těla jsem neviděl. Byli tam a zároveň nebyli. Nedokážu to lépe vysvětlit… Nechtěl bych se k nim přiblížit, Stínovrahu. Nejsou to lidé, tím jsem si jistý, a jejich

nenávist je jako největší hromobití, jaké jsem kdy spatřil, namačkané do maličké skleněné lahvičky.“

„A když ta lahvička praskne…“ zamumlal Eragon.

„Přesně tak, Stínovrahu. Někdy uvažuji, zda se Galbatorixovi nepovedlo zajmout samotné bohy a udělat z nich své otroky, ale pak se zasměju a řeknu si, že jsem blázen.“

„Ale čí bohy? Trpaslíků? Kočovných kmenů?“

„Záleží na tom, Stínovrahu? Bůh je bůh, bez ohledu na to, odkud se vzal.“

Eragon zabručel. „Možná máš pravdu.“

Když opouštěl mužův kavalec, jedna z léčitelek odtáhla Eragona stranou. „Odpusť mu, můj pane,“ prosila ho. „Otřes z jeho zranění ho dočista pobláznil. Stále vykřikuje něco o sluncích a hvězdách a zářivých světlech, které údajně vidí. Někdy se zdá, jako by věděl věci, které by vědět neměl, ale nenech se oklamat, dozvídá se je od ostatních pacientů. Celou dobu tady klevetí, víš. Nemají se tu jak zabavit, chudáci.“

„Nejsem žádný pán,“ odpověděl Eragon, „a on není blázen. Nejsem si jistý, za co ho mám považovat, ale má neobvyklou schopnost. Pokud se jakkoli změní jeho stav – ať už k lepšímu, nebo k horšímu – dej, prosím, vědět někomu z Du Vrangr Gata.“

Léčitelka se uklonila. „Jak si přeješ, Stínovrahu. Omlouvám se za svou chybu, Stínovrahu.“

„Jak se zranil?“

„Nějaký voják mu usekl prsty, když se snažil odrazit meč rukou. Později mu na noze přistála střela z katapultu a nenávratně ji rozdrtila. Museli jsme mu ji uříznout. Muži, kteří stáli vedle něj, tvrdili, že když střela dopadla, okamžitě začal křičet o tom světle, a když ho zvedli, všimli si, že má úplně bílé oči. Dokonce i zornice mu zmizely.“

„Ach. Moc jsi mi pomohla. Děkuji.“

*

Byla už tma, když Eragon s Nasuadou konečně vyšli ze stanů zraněných. Nasuada si povzdechla a řekla: „Teď bych si dala hrnek medoviny.“ Eragon přikývl a zabodl oči před sebe na zem. Vyrazili zpátky k jejímu stanu a po nějaké chvíli se zeptala: „Na co myslíš, Eragone?“

„Že žijeme v podivném světě a budu mít štěstí, když z něj jednou pochopím víc než jen malý kousíček.“ Potom jí vylíčil svůj rozhovor se zraněným mužem, který jí připadal stejně zajímavý jako jemu.

„Měl bys o tom říct Arye,“ napadlo Nasuadu. „Ona možná bude vědět, co by tihle ‚ostatní‘ mohli být zač.“

Rozloučili se u jejího stanu, Nasuada vešla dovnitř, aby dočetla nějakou zprávu, zatímco Eragon se Safirou pokračovali k jeho stanu. Tam se Safira stočila na zemi a připravovala se ke spánku. Eragon si sedl vedle ní, hleděl na hvězdy a před očima se mu míhaly tváře zraněných mužů.

To, co mu mnozí z nich řekli, se mu dál rozléhalo myslí: *Bojovali jsme za tebe, Stínovrahu*.

NOČNÍ ŠEPOT

Roran otevřel oči a zíral na prověšené plátno nad sebou.

Stanem prostupovalo tlumené šedé světlo, které zbavilo předměty barev a díky kterému všechny věci vypadaly jako svůj vlastní stín. Zachvěl se. Přikrývky mu sklouzly k pasu, takže mu v chladném nočním vzduchu byla zima. Když si je přitahoval zpátky, všiml si, že Katrina vedle něj neleží.

Uviděl ji sedět u vchodu do stanu, zahleděnou k nebi. Přes noční košili měla přehozený plášť. Vlasy jí splývaly do půlky zad jako tmavé spletité ostružiní.

Roranovi bylo až k zalknutí, když si ji prohlížel.

Vzal si s sebou přikrývky a posadil se vedle ní. Chytil ji kolem ramen a ona se o něj opřela. Její hlava a krk ho hřály na kůži. Políbil ji na čelo. Dlouho s ní pozoroval třpytivé hvězdy a poslouchal její pravidelný dech, který byl kromě jeho vlastního dechu jediným zvukem ve spícím světě.

Pak zašeptala. „Souhvězdí tu mají jiný tvar. Všiml sis?“

„Ano.“ Posunul paži dolů, ovinul ji kolem křivky jejího pasu a ucítil lehounkou oblinu na jejím rostoucím bříšku. „Co tě probudilo?“

Zachvěla se. „Přemýšlela jsem.“

„Aha.“

V jejích očích se zalesklo světlo hvězd, když se mu otočila v náručí a pohlédla na něj. „Přemýšlela jsem o tobě a o nás… a naší společné budoucnosti.“

„To jsou vážné myšlenky na takovou pozdní hodinu.“

„Teď, když už jsme svoji, jak se chceš postarat o mě a o naše dítě?“

„To ti dělá starosti?“ Usmál se. „Nebudete mít hlad. Máme dost zlata, abychom měli co do úst. Navíc Vardenové vždycky dohlédnou na to, aby měl Eragonův bratranec jídlo a přístřeší. I kdyby se se mnou něco stalo, i nadále zaopatří tebe a dítě.“

„Ano, ale co hodláš *dělat?*“

Zmateně na ni pohlédl a snažil se z jejího výrazu pochopit, co ji zneklidňuje. „Pomohu Eragonovi skončit tuhle válku, abychom se mohli vrátit do údolí Palancar a usadit se beze strachu, že nás vojáci odvlečou do Urû’baenu. Co jiného bych dělal?“

„Takže budeš bojovat spolu s Vardeny?“

„Víš, že budu.“

„Jako bys bojoval dnes, kdyby ti to Nasuada dovolila?“

„Ano.“

„Ale co naše dítě? Armáda na pochodu není vhodné místo pro výchovu dítěte.“

„Nemůžeme utéct a skrývat se před Královstvím, Katrino. Pokud Vardenové nevyhrají, Galbatorix nás najde a zabije, nebo najde a zabije naše dítě, nebo později děti našich dětí. A myslím, že Vardenové nevyhrají, pokud všichni neuděláme maximum pro to, abychom jim pomohli.“

Položila mu prst na rty. „Jsi moje jediná láska. Žádný jiný muž nikdy nezíská mé srdce. Udělám, co budu moci, abych ti ulehčila situaci. Budu ti vařit, látat šaty a čistit brnění… Ale jakmile porodím, opustím tohle vojsko.“

„Opustíš!“ Roran strnul. „To je nesmysl! Kam bys šla?“

„Možná do Dauthu. Pamatuješ, paní Alarika nám nabídla azyl a někteří z našich lidí tam stále jsou. Nebyla bych sama.“

„Jestli si myslíš, že dovolím, aby ses sama s naším novorozeným dítětem plahočila po Alagaësii, pak…“

„Nemusíš křičet.“

„Já ne…“

„Ano, křičíš.“ Sevřela jeho dlaň do svých, přitiskla si ji k srdci a řekla: „Tady to není bezpečné. Kdyby šlo jenom o nás dva, přistoupila bych na to nebezpečí, ale nemohu ohrozit naše dítě. Miluji tě, Rorane, tolik tě miluji, ale naše dítě musí být na prvním místě. Jinak si nezasloužíme říkat si rodiče.“ V očích se jí zaleskly slzy a on sám měl také na krajíčku. „Byls to přece ty, kdo mě přesvědčil odejít z

Carvahallu a skrývat se v Dračích horách, když vojáci zaútočili. Tohle je úplně stejné.“

Hvězdy se rozpíjely Roranovi před očima, jak mu slzy zastřely vidění. „Raději bych přišel o ruku než se od tebe znovu odloučit.“

Katrina se rozplakala a tiché vzlyky otřásaly jejím tělem. „Já tě také nechci opustit.“

Objal ji ještě pevněji a kolébal se s ní sem a tam. Když její pláč ustal, zašeptal jí do ucha: „Raději bych přišel o ruku než se od tebe znovu odloučit, ale raději bych zemřel, než bych dovolil, aby ti někdo ublížil… nebo našemu dítěti. Pokud chceš odejít, měla bys odejít teď, dokud se ti ještě bude dobře cestovat.“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Chci Gertrudu za porodní bábu. Ona je jediná, komu věřím. Navíc kdyby nastaly nějaké komplikace, raději bych byla tady, kde se kouzelníci dobře vyznají v léčení.“

„Všechno půjde hladce,“ uklidňoval ji. „Jakmile se naše dítě narodí, pojedeš do Aberonu, ne do Dauthu, na Aberon snad nezaútočí. A pokud začne být v Aberonu příliš nebezpečno, půjdeš do Beorských hor a budeš žít s trpaslíky. A pokud Galbatorix zaútočí na trpaslíky, pak půjdeš k elfům do Du Weldenvarden.“

„A pokud Galbatorix vpadne do Du Weldenvarden, odletím na měsíc a budu naše dítě vychovávat mezi duchy, kteří bydlí v nebesích.“

„A oni se ti budou klanět a udělají z tebe svou královnu, jak si zasloužíš.“

Přivinula se k němu ještě těsněji.

Spolu seděli a sledovali, jak hvězdy jedna za druhou mizí z nebe v záři, která se blížila od východu. Když už zbývala jenom jitřenka, Roran řekl: „Víš, co to znamená, ne?“

„Co?“

„Stačí, když zajistím, abychom – než přijde tvůj čas – zabili všechny Galbatorixovy vojáky do jednoho, obsadili všechna města v Království, porazili Murtagha a Trna a setnuli hlavu Galbatorixovi a jeho zrádnému drakovi. Tak nebude potřeba, abys odcházela.“

Chvíli mlčela a pak řekla: „Kdybys to dokázal, byla bych velmi šťastná.“

Už se chtěli vrátit do postele, když vtom z blednoucího nebe vyplula maličká loď, spletená ze suchých stébel trávy. Chvíli se vznášela před jejich stanem, pohupovala se na neviditelných

vzdušných proudech a skoro to vypadalo, jako by si je svou přídí ve tvaru draka prohlížela.

Roran ztuhl, stejně tak Katrina.

Loďka vyrazila přes cestičku před jejich stanem, jako by byla živá, vznesla se do výšky, poletovala kolem a prohánělа nezvedenou můru. Když můra uletěla, loď neslyšně sklouzla zpět ke stanu a zastavila těsně před Katrininou tváří.

Než se Roran stačil rozhodnout, jestli by neměl loďku chytit, otočila se, vyrazila směrem k jitřence a opět zmizela v nekonečném oceánu nebe. A ti dva za ní jen užasle hleděli.

PŘÍKAZY

Pozdě té noci se Eragonovi začaly před očima honit živé obrazy smrti a násilí, které v něm vyvolávaly paniku. Neklidně se pohnul ve snaze se osvobodit od nepříjemných výjevů, ale nedokázal to. Před očima mu stále probleskávaly krátké, nesouvislé obrázky bodajících mečů a křičících mužů a Murtaghovy rozzlobené tváře.

Pak ucítil, jak do jeho mysli vstoupila Safira. Prohnala se jeho sny jako velká voda a smetla počínající noční můru. V tichu, které následovalo, zašeptala: *Všechno je dobré, maličký. Klidně odpočívej. Jsi v bezpečí a já jsem s tebou… Klidně odpočívej.*

Eragona zaplavil pocit nesmírného klidu. Překulil se a nechal se unášet do šťastnějších vzpomínek; vědomí, že Safira je tu, ho uklidňovalo.

*

Když Eragon asi hodinu před úsvitem otevřel oči, zjistil, že leží pod jedním ze Safiřiných žilkami protkaných křídel. Ocas měla ovinutý kolem něj a její bok ho hřál na hlavě. Usmál se a vylezl zpod křídla, právě když zvedla hlavu a zívla.

Dobré ráno, řekl.

Znovu zívla a protáhla se jako kočka.

Eragon se vykoupal, oholil se pomocí kouzla, očistil pouzdro falchionu od zaschlé krve z předchozího dne a pak se oblékl do jedné ze svých elfských tunik.

Jakmile byl spokojený se svým zevnějškem a také Safira dokončila očistu, vyrazili k Nasuadinu stanu. Všech šest příslušníků Temných jestřábů, kteří právě byli ve službě, stálo venku jako obvykle se zachmuřeným výrazem ve tváři. Eragon počkal, než ho podsaditý trpaslík ohlásil. Pak vstoupil a Safira stan obešla k otevřenému dílci, kde mohla strčit hlavu dovnitř.

Eragon se uklonil Nasuadě, sedící ve své židli s vysokým opěradlem vyřezávaným motivy kvetoucích bodláků. „Má paní, žádala jsi mě, abych si sem přišel promluvit o své budoucnosti. Říkala jsi, že pro mě máš nanejvýš důležitý úkol."

„To jsem říkala a úkol pro tebe mám," odpověděla Nasuada. „Prosím, posaď se." Ukázala na skládací židli vedle Eragona. Přidržel si meč, aby jím nikde nezachytil, a usadil se do židle. „Jak víš, Galbatorix poslal vojska do měst Aroughs, Feinster a Belatona, aby nám zabránil je obléhat nebo aspoň zpomalil náš postup a donutil nás rozdělit síly, abychom byli zranitelnější vůči útokům vojáků tábořících na sever od nás. Po včerejší bitvě naši průzkumníci ohlásili, že poslední Galbatorixovi muži se stáhli neznámo kam. Chtěla jsem na ty vojáky zaútočit před několika dny, ale musela jsem od toho upustit, protože jsi tu nebyl. Bez tebe by mohli Murtagh s Trnem beztrestně povraždit naše bojovníky a my jsme neměli možnost zjistit, zda jsou ti dva stále s vojskem. Teď, když jsi zase s námi, je naše pozice poněkud lepší, ačkoli není taková, v jakou jsem doufala, protože se zároveň musíme potýkat také s Galbatorixovým nejnovějším výtvorem, těmi vojáky, kteří necítí bolest. Naším jediným povzbuzením je, že vy dva jste spolu s kouzelníky královny Islanzadí ukázali, že dokážete zastavit Murtagha s Trnem. Na téhle naději závisí naše vítězství."

Ten červený skrček proti mně nemá šanci, odfrkla si Safira. *Kdyby ho nechránil Murtagh, přitlačila bych ho k zemi a zatřásla mu krkem, dokud by se mi nepodvolil a neuznal mě za vůdkyni smečky.*

„Tím jsem si jistá," řekla Nasuada a usmála se.

Eragon se zeptal: „Pro jaký postup ses tedy rozhodla?"

„Rozhodla jsem se pro několik kroků, ale musíme je podniknout současně, pokud aspoň některé z nich mají být úspěšné. Za prvé, nemůžeme postupovat dál do Království a přitom nechat za sebou města, která stále ovládá Galbatorix. To by znamenalo vystavit se útokům jak zepředu, tak zezadu a dát Galbatorixovi příležitost vpadnout do Surdy a zmocnit se jí, zatímco tam nebudeme. Už jsem

Vardenům nařídila pochodovat na sever, k nejbližšímu místu, kde můžeme bezpečně přebrodit řeku Jiet. Jakmile budeme na druhém břehu, pošlu vojáky na jih, aby získali Aroughs, zatímco král Orrin a já budeme pokračovat se zbytkem vojska do Feinsteru, který by s tvou a Safiřinou pomocí měl padnout bez větších potíží," objasňovala mu.

„Zatímco my se budeme trmácet krajinou, pro tebe mám jiné povinnosti, Eragone." Předklonila se v židli. „Potřebujeme plnou podporu trpaslíků. Elfové za nás bojují na severu Alagaësie, Surdané se k nám připojili tělem i duší, a dokonce i urgalové jsou našimi spojenci. Ale potřebujeme trpaslíky. Bez nich nemůžeme uspět. Zvláště když se musíme potýkat s vojáky, co necítí bolest."

„Už si trpaslíci zvolili nového krále nebo královnu?"

Nasuada se ušklíbla. „Narheim mě ujišťuje, že vyjednávání postupuje rychle, ale trpaslíci mají podobně jako elfové delší pojetí času než my. *Rychle* by u nich mohlo znamenat měsíce rokování."

„Copak si neuvědomují naléhavost situace?"

„Někteří ano, ale mnozí jsou proti tomu, aby nám pomáhali v téhle válce, a snaží se co nejvíce protahovat vyjednávání a dosadit na mramorový trůn v Tronjheimu vůdce jednoho ze svých klanů. Trpaslíci žijí v úkrytu už tak dlouho, že začali být nebezpečně podezíraví vůči cizincům. Pokud trůn získá někdo, kdo nepřeje našim cílům, ztratíme trpaslíky. A to nemůžeme dopustit. Ani nemůžeme čekat, až trpaslíci dosáhnou dohody svým obvyklým tempem. Ale" – pozvedla prst – „takhle na dálku nemohu účinně zasáhnout do jejich politiky. Ovšem, i kdybych byla v Tronjheimu, nemohla bych zajistit příznivý výsledek, neboť trpaslíci nemají rádi, když se jim do vládních věcí vměšuje někdo, kdo nepatří k žádnému z jejich klanů. Proto chci, abys ty, Eragone, odcestoval do Tronjheimu místo mě a udělal vše pro to, aby trpaslíci vybrali nového vládce urychleně – a aby vybrali takového vládce, který je nakloněný našemu boji."

„Já! Ale…"

„Král Hrothgar tě přijal do Dûrgrimst Ingeitum. Podle jejich práva a zvyků *jsi* trpaslík, Eragone. Máš právo se účastnit zasedání Dûrgrimst Ingeitum, a protože se Orik má stát jejich vůdcem a je tvým nevlastním bratrem a přítelem Vardenů, jsem si jistá, že bude souhlasit a dovolí ti doprovázet ho na tajné rady třinácti klanů, kde trpaslíci volí své vládce."

Její návrh připadal Eragonovi absurdní. „A co Murtagh s Trnem? Až se vrátí, jako že se určitě vrátí, Safira a já jsme jediní, kdo se jim může postavit, i když s jistou dopomocí. Kdybychom tu nebyli, nikdo jim nedokáže zabránit, aby zabili tebe, Aryu, Orrina nebo zbytek Vardenů."

Mezera mezi Nasuadiným obočím se zúžila. „Včera jsi Murtaghovi uštědřil bolestnou porážku. Nejspíše s Trnem právě v tuhle chvíli letí zpátky do Urû'baenu, aby se jich Galbatorix mohl vyptat na tuhle bitvu a potrestat je za neúspěch. Nepošle je na nás znovu zaútočit, dokud nebude přesvědčený, že tě dokážou přemoci. Murtagh si teď určitě není jistý, jak silný doopravdy jsi, takže ta nešťastná chvíle asi přijde až za nějakou dobu. Věřím, že mezitím budeš mít dost času, abys dojel do Farthen Dûru a zpět."

„Možná se mýlíš," namítl Eragon. „Navíc, jak zajistíš, aby se Galbatorix nedozvěděl o naší nepřítomnosti a nezaútočil, zatímco budeme pryč? Pochybuji, že jsi objevila všechny špehy, které mezi námi má."

Nasuada poklepala prsty na opěrky židle. „Řekla jsem, že si přeji, abys odcestoval do Farthen Dûru, Eragone. Neřekla jsem, že chci, aby s tebou vyrazila i Safira." Safira otočila hlavu a vypustila malý obláček kouře, který se vznesl ke stropu stanu.

„Já ale ne…"

„Nech mě prosím domluvit, Eragone."

Sevřel čelisti, pohlédl na ni a levou rukou pevně stiskl hlavici falchionu.

„Nejsi mi nijak podřízena, Safiro, ale doufám, že budeš souhlasit a zůstaneš tu, až Eragon odcestuje k trpaslíkům, abychom dokázali oklamat Království i Vardeny a nepoznalo se, že je Eragon pryč. Pokud před lidmi dokážeme utajit tvůj odchod" – ukázala na Eragona – „nikdo nebude mít důvod se domnívat, že tady nejsi. Jenom budeme muset vymyslet přiměřenou výmluvu, abychom vysvětlili tvou nenadálou potřebu zůstávat během dne ve stanu – třeba že se Safirou v noci létáte na výzvědy do nepřátelského území, a proto musíš během dne odpočívat."

„Ovšem aby tenhle trik skutečně fungoval, bude tu muset zůstat i Blödhgarm a jeho společníci: jednak aby nevzbudili podezření, a jednak kvůli obraně. Pokud se Murtagh s Trnem během tvé nepřítomnosti přece jen znovu objeví, Arya tě může zastoupit a bojovat

spolu se Safirou. S ní, s Blödhgarmovými kouzelníky a kouzelníky z Du Vrangr Gata bychom měli mít slušnou šanci Murtagha zahnat.“

Eragon příkře odvětil: „Pokud mě Safira neodnese do Farthen Dûru, jak se tam mám dostat včas?“

„Poběžíš. Sám jsi mi říkal, že jsi většinu cesty z Helgrindu běžel. Předpokládám, že když se nebudeš muset skrývat před vojáky nebo rolníky, dokážeš při cestě do Farthen Dûru každý den překonat mnohem větší vzdálenosti, než tomu bylo v Království.“ Nasuada znovu zabubnovala o naleštěné dřevo své židle. „Samozřejmě by bylo pošetilé, abys cestoval sám. Dokonce i mocný kouzelník může zemřít v daleké divočině kvůli prosté nehodě, pokud nemá nikoho, kdo by mu pomohl. Pokud by tě měla Beorskými horami doprovázet Arya, bylo by to plýtvání jejími schopnostmi, a kdyby bez vysvětlení zmizel jeden z Blödhgarmových elfů, lidé by si toho všimli. Tudíž jsem došla k závěru, že by tě měl doprovázet Kull, protože to jsou jediné další bytosti, které s tebou dokážou udržet krok.“

„Kull!“ zvolal Eragon, který už se nedokázal ovládat. „Poslala bys mě mezi trpaslíky s Kullem po boku? Nenapadá mě jiná rasa, kterou by trpaslíci nenáviděli víc než urgaly. Vyrábějí si luky z jejich rohů! Kdybych přišel do Farthen Dûru s urgalem, trpaslíci by nevěnovali pozornost ničemu z toho, co bych řekl.“

„To si moc dobře uvědomuji,“ ubezpečila ho Nasuada. „A proto nepoběžíš přímo do Farthen Dûru. Nejdřív zastavíš v pevnosti Bregan na hoře Thardûr, která je domovem Ingeitum. Tam najdeš Orika, rozloučíš se s Kullem, který tě bude doprovázet, a spolu s Orikem budeš pokračovat do Farthen Dûru.“

Eragon se zahleděl kamsi za Nasuadu a posléze se zeptal: „A co když nesouhlasím s postupem, který jsi zvolila? Co když si myslím, že jsou jiné, bezpečnější způsoby, jak uskutečnit to, co si přeješ?“

„A jaké, mohu-li se ptát?“ ozvala se Nasuada a její prsty se zastavily ve vzduchu.

„To bych si musel ještě promyslet, ale jsem si jistý, že existují.“

„Já už jsem to *promyslela,* Eragone, a velmi důkladně. Vyslat tě vyjednávat jako zástupce Vardenů je naše jediná naděje, jak ovlivnit volbu trpasličího krále. Vyrůstala jsem mezi trpaslíky, nezapomínej, a rozumím jim lépe než většina lidí.“

„Přesto si myslím, že je to chyba,“ zavrčel. „Pošli místo mě Jörmundura nebo jednoho ze svých velitelů. Já nepůjdu, ne pokud…“

„Nepůjdeš?“ odsekla Nasuada zvýšeným hlasem. „Služebník, který neuposlechne svého pána, není o nic lepší než voják, který na bojišti ignoruje příkazy svého kapitána, a může být stejně tak potrestán. Jako tvá paní ti tedy, Eragone, nařizuji běžet do Farthen Dûru, ať chceš, nebo ne, a dohlédnout na výběr nového vládce trpaslíků.“

Eragon nasupeně sevřel a zase pustil jílec falchionu.

Tišším, i když stále odměřeným tónem Nasuada pokračovala: „Tak jak se rozhodneš, Eragone? Uděláš, oč tě žádám, nebo mě sesadíš a povedeš Vardeny sám? Tohle jsou jediné dvě možnosti.“

Pohoršeně zvolal: „Ne, nejsou, mohu přece argumentovat. Mohu tě přesvědčit o něčem jiném.“

„Nemůžeš, protože mi nedokážeš nabídnout možnost, která má šanci na úspěch.“

Pohlédl jí do očí. „Mohl bych tvůj rozkaz odmítnout a nechat se potrestat podle tvého uvážení.“

Jeho návrh ji vylekal. Po chvíli řekla: „Vidět tě přivázaného na pranýři by Vardenům způsobilo nenapravitelnou újmu. A podkopalo by to mou autoritu, protože lidé by věděli, že se mi můžeš postavit, kdykoli se ti zachce. Jediným důsledkem by pro tebe totiž bylo pár šrámů, které by sis o chvíli později vyléčil, protože my tě nemůžeme popravit jako kteréhokoli jiného vojáka, který neuposlechl nadřízeného. Raději bych odstoupila ze své funkce a předala ti vedení Vardenů než dopustit něco takového. Jestli věříš, že se na to hodíš lépe než já, pak převezmi mou pozici, vezmi si mou židli a prohlas se velitelem téhle armády! Ale dokud mluvím za Vardeny já, mám právo činit určitá rozhodnutí. Pokud se ukážou být chybná, ponesu za ně osobní zodpovědnost.“

„Neuposlechneš žádnou radu?“ zeptal se Eragon ztrápeně. „Budeš určovat jednání Vardenů bez ohledu na to, co ti radí lidé kolem tebe?“

Nasuada zaklepala prostředníčkem o naleštěné dřevo židle. „Naslouchám radám. Každou bdělou hodinu svého života poslouchám nekonečný proud doporučení, ale někdy se mé závěry mým podřízeným nezamlouvají. Teď se musíš rozhodnout, zda dodržíš svou přísahu věrnosti a přijmeš mé rozhodnutí, přestože s ním možná nesouhlasíš, nebo zda se prosadíš stejným způsobem jako kdysi Galbatorix.“

„Chci jenom to, co je nejlepší pro Vardeny,“ ohradil se.

„To já také.“

„Nedáváš mi na výběr; nabízíš mi jen možnost, která se mi nelíbí.“

„Někdy je těžší poslouchat než vést.“

„Mohu si to chvilku promyslet?“

„Můžeš.“

Safiro? zeptal se.

Po stěnách stanu se roztancovaly flíčky fialového světla, když zkroutila krk a pohlédla Eragonovi do očí. *Maličký?*

Měl bych jít?

Myslím, že musíš.

Semknul rty do pevné linky. *A co ty?*

Ty víš, že nesnáším, když nejsme spolu, ale Nasuada své rozhodnutí dobře zdůvodnila. Pokud tím, ze zůstanu s Vardeny, mohu pomoci zabránit dalšímu útoku Murtagha s Trnem, pak bych možná zůstat měla.

Jeho a její pocity se v jejich vědomí mísily jako přílivové proudy ve společném jezírku hněvu, naděje, neochoty a něhy. Z něj proudil hněv a neochota, z ní vycházely ty ostatní, něžnější pocity, ale stejně intenzivní jako ty jeho. Zmírňovaly jeho vztek a dodávaly mu náhled, který by jinak neměl. Přesto tvrdohlavě odmítal Nasuadin plán. *Kdybys mě odnesla do Farthen Dûru, nebyl bych pryč tak dlouho, takže Galbatorix by měl méně příležitostí zahájit nový útok.*

Ale jeho špehové by mu řekli, že Vardenové jsou zranitelní, jakmile bychom odletěli.

Nechci se s tebou znovu rozloučit tak brzy po Helgrindu.

Naše vlastní touhy nesmí mít přednost před potřebami Vardenů, ale to nemění nic na tom, že se od tebe také nechci odloučit. Přesto si vzpomeň, co říkal Oromis: že zdatnost draka a Jezdce se neměří jenom tím, jak dobře pracují spolu, ale také tím, jak dobře fungují každý zvlášť. Oba jsme dost vyzrálí, abychom pracovali nezávisle na sobě, Eragone, i když se nám ta vyhlídka nemusí líbit. Už jsi to sám prokázal během své cesty z Helgrindu.

Vadilo by ti bojovat s Aryou na hřbetě, jak Nasuada zmínila?

Ona by mi vadila ze všech nejméně. Už jsme spolu bojovaly a byla to ona, kdo mě skoro dvacet let vozil přes Alagaësii, když jsem byla ještě ve vejci. To přece víš, maličký. Proč takové otázky? Žárlíš?

Co když ano?

V safírových očích jí zasvitla jiskřička pobavení. Zakmitala na něj jazykem. *Pak je to od tebe velmi milé… Měla bych zůstat, nebo jít s tebou?*

To je tvoje volba, ne moje.

Ale ovlivní nás oba.

Eragon kopl špičkou boty do země. Pak řekl: *Jestli se musíme zapojit do toho šíleného plánu, měli bychom udělat všechno pro jeho úspěšnost. Zůstaň a pokud možno dohlédni, aby Nasuada neztratila hlavu z tohohle prokletého výmyslu.*

Uchovej si veselou mysl, maličký. Utíkej rychle a brzy budeme zase spolu.

Eragon pohlédl na Nasuadu. „Dobrá," oznámil jí, „půjdu."

Nasuadin postoj se poněkud uvolnil. „Děkuji ti. A ty, Safiro? Zůstaneš, nebo poletíš?"

Safira promítla své myšlenky tak, aby je slyšela Nasuada i Eragon, a odpověděla: *Zůstanu, Temnolovkyně.*

Nasuada sklonila hlavu. „Děkuji ti, Safiro. Jsem nanejvýš vděčná za tvou podporu."

„Už jsi o tom mluvila s Blödhgarmem?" zeptal se Eragon. „Souhlasil s tím?"

„Ne. Předpokládala jsem, že mu podrobnosti sdělíš sám."

Eragon pochyboval, že elfy potěší představa, že pocestuje do Farthen Dûru ve společnosti jediného urgala. Řekl: „Mohl bych něco navrhnout?"

„Víš, že vítám tvé návrhy."

Na okamžik se zarazil. „Měl bych tedy návrh a prosbu." Nasuada zvedla prst a posunkem naznačila, aby pokračoval. „Až si trpaslíci zvolí nového krále nebo královnu, Safira by za mnou měla přiletět do Farthen Dûru – jednak proto, aby uctila nového vládce trpaslíků, ale také aby splnila slib, který dala králi Hrothgarovi po bitvě o Tronjheim."

Nasuada zbystřila jako divoká kočka na lovu. „Co to bylo za slib?" zeptala se. „O tom jste mi neřekli."

„Že Safira spraví hvězdný safír, Isidar Mithrim, jako náhradu za to, že ho Arya rozbila."

Nasuada vytřeštila oči úžasem a pohlédla na Safiru. „Ty něco takového dokážeš?"

Dokážu, ale nevím, zda se mi povede vyvolat potřebné kouzlo, právě když budu stát před Isidar Mithrim. Někdy je to, jako bych měla šestý smysl, a cítím, jak mi v těle pulsuje energie, a když ji nasměruji svou vůlí, mohu přetvářet svět tak, jak chci. Ale jindy umím kouzlit asi tak, jako ryby umějí létat. Kdybych však dokázala opravit Isidar Mithrim, hodně by nám to pomohlo získat přátelství trpaslíků – a ne jen těch několika, kteří mají natolik široký rozhled, aby ocenili důležitost spolupráce s námi.

„Pomohlo by to víc, než si dokážeš představit," přitakala Nasuada. „Hvězdný safír v srdcích trpaslíků zastává výjimečné místo. Každý trpaslík miluje drahokamy, ale Isidar Mithrim milují a ctí nade všechny ostatní, kvůli jeho kráse a především kvůli jeho nesmírné velikosti. Obnov ho do jeho původní nádhery a obnovíš pýchu jejich rasy."

Eragon dodal: „I kdyby se Safiře nepovedlo Isidar Mithrim spravit, měla by být přítomná při korunovaci nového vládce trpaslíků. Mohla bys na pár dní utajit její nepřítomnost, když mezi Vardeny rozhlásíš, že jsme odletěli na krátkou cestu do Aberonu, nebo něco takového. Než si Galbatorixovi špehové uvědomí, že jsi je oklamala, bude už příliš pozdě, aby Království stačilo před naším návratem připravit útok."

Nasuada přikývla. „To je dobrý nápad. Dej mi vědět, jakmile trpaslíci stanoví datum korunovace."

„Dám."

„Tak už jsi přednesl svůj návrh a teď ven s tvojí žádostí. Copak to ode mě chceš?"

„Protože trváš na tom, že se musím vydat na tuto cestu, s tvým svolením bych rád po korunovaci letěl se Safirou z Tronjheimu do Ellesméry."

„Z jakého důvodu?"

„Abych se poradil s těmi, kdo nás vyučovali během naší poslední návštěvy v Du Weldenvarden. Slíbili jsme jim, že jakmile to okolnosti dovolí, vrátíme se do Ellesméry dokončit výcvik."

Vráska mezi Nasuadiným obočím se prohloubila. „Není čas na to, abyste trávili týdny nebo měsíce v Ellesméře a pokračovali ve svém vzdělávání."

„Ne, ale možná máme čas na krátkou návštěvu."

Nasuada opřela hlavu o záda vyřezávané židle a hleděla na Eragona zpod těžkých víček. „A kdo přesně jsou vaši učitelé? Všimla jsem si,

že se vždycky vyhýbáš přímým otázkám, když na ně přijde řeč. Kdo vás dva v Ellesméře učil, Eragone?“

Eragon se dotkl Arenu a řekl: „Přísahali jsme Islanzadí, že bez jejího nebo Aryina svolení nebo bez svolení toho, kdo by nastoupil na trůn po Islanzadí, neodhalíme jejich totožnost.“

„U všech zlých duchů nad zemí i pod zemí, kolik přísah jste se Safirou rozdali?“ zvolala Nasuada. „Vy se snad zavazujete každému, koho potkáte.“

Eragon se cítil poněkud v rozpacích, pokrčil ramena a otevřel ústa, aby promluvil, ale Safira ho předběhla: *My závazky nevyhledáváme, ale jak se jim můžeme vyhnout, když není možné svrhnout Galbatorixe a Království bez podpory všech ras v Alagaësii? Přísahy jsou cena, kterou platíme za to, abychom získali pomoc mocných.*

„Hmm,“ řekla Nasuada. „Takže se na pravdu musím zeptat Aryi?“

„Ano, ale pochybuji, že ti to řekne. Elfové považují totožnost našich učitelů za jedno ze svých nejvzácnějších tajemství. Nepodělí se o ně, pokud to nebude naprosto nezbytné, aby se nedoneslo ke Galbatorixovi.“ Eragon hleděl na královsky modrý drahokam zasazený do prstenu, uvažoval, kolik mu jeho přísaha a čest dovoluje vyzradit, a posléze dodal: „Ale věz toto: nejsme tak sami, jak se předpokládá.“

Nasuada zbystřila. „Chápu. To je dobré vědět, Eragone… Jenom si přeji, aby ke mně elfové byli otevřenější.“ Nasuada na okamžik sešpulila rty a pak pokračovala. „Proč musíš cestovat celou tu dálku do Ellesméry? Neexistuje nějaký způsob, jak bys mohl s vašimi učiteli komunikovat?“

Eragon rozhodil ruce v bezmocném gestu. „Kéž bychom jen mohli. Bohužel takové kouzlo, které by dokázalo překonat mocné ochrany obklopující Du Weldenvarden, je teprve nutné vymyslet.“

„Elfové si neponechali ani malý prostor, který by k tomu sami mohli využívat?“

„Kdyby ho měli, Arya by se spojila s Islanzadí, jakmile ji ve Farthen Dûru vzkřísili, a nemusela by jezdit do Du Weldenvarden.“

„Nejspíš máš pravdu. Ale jak ses tedy mohl radit s Islanzadí o Slounově osudu? Naznačil jsi, že když jsi s ní mluvil, elfská armáda byla ještě uvnitř Du Weldenvarden.“

„To byla,“ řekl, „ale jenom na okraji, za ochrannou bariérou kouzel.“

Ticho mezi nimi by se dalo krájet, když Nasuada zvažovala jeho žádost. Eragon slyšel, jak se mezi sebou před stanem hádají Temní jestřábové, zda je pro boj s velkým počtem pěších vojáků lepší halapartna nebo sudlice, a odněkud se ozývalo skřípání projíždějícího vozu taženého voly, řinčení jezdců v brnění, klusajících opačným směrem, a stovky dalších nezřetelných zvuků, které se nesly táborem.

Pak Nasuada promluvila: „Co přesně doufáš, že takovou návštěvou získáš?“

„Nevím!“ zamručel Eragon. Bouchl pěstí do jílce falchionu. „A v tom je jádro problému: nevíme toho dost. Nemusí přinést nic, ale na druhou stranu bychom se mohli naučit něco, co by nám mohlo pomoci porazit Murtagha a Galbatorixe jednou provždy. Včera jsme jen taktak vyhráli, Nasuado. Jen taktak! A bojím se, že až se příště postavíme Trnovi s Murtaghem, Murtagh bude silnější než kdy předtím. Běhá mi mráz po zádech, když pomyslím, že Galbatorixovy schopnosti dalece převyšují Murtaghovy, navzdory nesmírnému množství sil, které už mému *bratrovi* propůjčil. Elf, který mě učil, on…“ Eragon zaváhal a chvíli zvažoval, zda je moudré říct to, co měl v úmyslu, ale pak pokračoval: „Naznačil, že ví, jak je možné, že Galbatorixova síla každým rokem roste, ale v té době mi odmítl prozradit víc, protože jsme ještě dost nepokročili ve výcviku. Myslím, že poté, co jsme se střetli s Trnem a Murtaghem, nám tuhle věc prozradí. Navíc existují celá odvětví kouzlení, kterým jsme se dosud nevěnovali, a každé z nich by nám nejspíš mohlo nabídnout způsob, jak porazit Galbatorixe. Pokud budeme ochotni riskovat tenhle výlet, Nasuado, pak neriskujme jen proto, abychom udrželi naši současnou pozici; zkusme riskantním tahem naše postavení zlepšit a vyhrát tuhle hru štěstěny.“

Nasuada více než minutu seděla bez hnutí. „Nemohu o tom rozhodnout, dokud trpaslíci neuspořádají korunovaci. Vaše výprava do Du Weldenvarden tedy bude záviset na tom, co udělá Království a co nám špehové nahlásí o Murtaghovi s Trnem.“

Během dalších dvou hodin Nasuada poučovala Eragona o třinácti trpasličích klanech. Vyprávěla mu o jejich dějinách a politice; o výrobcích, na nichž každý klan zakládá většinu svého obchodu; o jménech, rodinách a osobnostech vůdců klanů; o důležitých tunelech vyhloubených a ovládaných každým klanem; a o tom, jak by podle ní bylo nejlepší přesvědčit trpaslíky, aby volili krále nebo královnu nakloněnou Vardenům.

„V ideálním případě by měl Orik převzít trůn,“ prohlásila. „Král Hrothgar byl většinou svých poddaných vysoce uznáván a Dûrgrimst Ingeitum zůstává jedním z nejbohatších a nejvlivnějších klanů, což všechno nahrává Orikovi. Orik je oddaný naší věci. Sloužil jako jeden z Vardenů, oba ho považujeme za přítele a je tvým nevlastním bratrem. Věřím, že má předpoklady stát se dobrým králem trpaslíků.“ Na okamžik se pousmála. „To má ovšem pramalý význam,“ poznamenala a pokračovala. „Orik je však podle měřítek trpaslíků mladý a jeho spojení s námi se může ukázat jako nepřekonatelná překážka pro ostatní vůdce klanů. Další překážkou je, že ostatní velké klany – Dûrgrimst Feldûnost a Dûrgrimst Knurlcarathn, abych jmenovala aspoň dva – touží po více než sto letech vlády Ingeitum vidět, jak koruna připadne jinému klanu. Všemi možnými způsoby podporuj Orika, pokud mu to pomůže na trůn, ale pokud začne být jasné, že je jeho snaha odsouzena k neúspěchu a že by tvá podpora mohla zajistit úspěch jinému vůdci klanu, který sympatizuje s Vardeny, pak se postav za něj, i kdyby to mělo Orika urazit. Nemůžeš dovolit, aby se přátelství míchalo do politiky, teď ne.“

Poté, co Nasuada skončila svou přednášku o trpasličích klanech, vymýšleli dalších několik minut způsob, jak by měl Eragon vyklouznout z tábora, aniž by si ho někdo všiml. Když konečně vypracovali plán, Eragon a Safira se vrátili do svého stanu a sdělili Blödhgarmovi, jaké rozhodnutí padlo.

Eragona překvapilo, že elf pokrytý tmavou srstí nic nenamítal, a tak se ze zvědavosti zeptal: „Ty s tím souhlasíš?“

„Mým úkolem není říkat, zda s něčím souhlasím, nebo ne,“ zavrněl tlumeným hlasem Blödhgarm. „Ale protože se zdá, že Nasuadina lest nevystaví žádného z vás nepřiměřenému nebezpečí, a navíc tak možná dostanete příležitost dál se učit v Ellesméře, já ani má družina nebudeme nic namítat.“ Sklonil hlavu. „Když mě teď omluvíte, Zářivá šupino, Argetlame.“ Elf obešel Safiru, vyšel ze stanu, a jak odhrnul vstupní dílec, vpustil dovnitř záblesk pronikavého světla.

Eragon se Safirou několik minut mlčky seděli a pak jí Eragon položil ruku na hlavu. *Říkej si, co chceš, ale budeš mi chybět.*

A ty mně, maličký.

Buď opatrná. Kdyby se ti něco stalo, tak bych…

A ty taky.

Povzdechl si. *Jsme spolu jenom pár dní a už se zase musíme odloučit. To mohu Nasuadě těžko odpustit.*

Neodsuzuj ji za to, že dělá, co musí.

Ne, ale mám z toho hořkou pachuť v ústech.

Tak utíkej rychle, ať za tebou můžu brzy přiletět do Farthen Dûru.

Nevadilo by mi být tak daleko od tebe, kdybych se aspoň mohl stále dotýkat tvé mysli. To je na tom nejhorší: ten hrozný pocit prázdnoty. Ani se neodvážíme mluvit spolu skrz zrcadlo v Nasuadině stanu, protože lidé by se divili, proč ji navštěvuješ beze mě.

Safira zamrkala, vystřelila jazykem ven a on ucítil podivnou změnu v jejích pocitech.

Co je? zeptal se.

Já… Znovu zamrkala. *Souhlasím. Kéž bychom mohli zůstat v duševním spojení, když jsme tak daleko od sebe. Neměli bychom takové obavy a starosti a snáze bychom přelstili Království.* Spokojeně zabručela, když si sedl vedle ní a začal ji škrábat na malých šupinkách za čelistí.

ŠLÉPĚJE STÍNU

Obrovskými skoky Safira nesla Eragona táborem ke stanu Rorana a Katriny. Katrina před stanem prala ve kbelíku mýdlové vody košili; bílou látku drhla o hrbolaté dřevěné prkno. Zvedla ruku a zakryla si oči před oblakem prachu, který se k ní donesl, když Safira přistála.

Roran vykročil ze stanu a zapínal si přitom pás. Zakašlal a v prachu přimhouřil oči. „Co vás k nám přivádí?“ zeptal se, když Eragon sesedl.

Eragon jim rychle pověděl o svém blížícím se odchodu a vysvětlil jim, proč je důležité, aby jeho nepřítomnost udrželi před ostatními vesničany v tajnosti. „I kdyby byli hodně naštvaní, že je podle nich odmítám vidět. Nesmíte prozradit pravdu ani Horstovi nebo Elain. Raději je nechte, ať si myslí, že se ze mě stal neomalený a nevděčný hulvát, než abyste utrousili slůvko o Nasuadině plánu. O to vás žádám kvůli všem, kdo se postavili Království. Uděláte to pro mě?“

„Nikdy tě nezradíme, Eragone,“ slíbila Katrina. „O tom nemusíš pochybovat.“

Pak mu Roran oznámil, že také odjíždí.

„Kam?“ zvolal Eragon.

„Právě před pár minutami jsem dostal rozkazy. Jedeme přepadnout zásobovací konvoje Království, někde hodně daleko na sever od nás, za nepřátelskou linií.“

Eragon přejel všechny tři pohledem. Nejdřív Rorana, vážného a odhodlaného, který už byl celý napjatý v očekávání bitvy; pak ustaranou Katrinu, která se snažila skrýt své obavy; a konečně Safiru, jejíž nozdry se chvěly malými jazýčky plamenů, které vyprskávala s každým vydechnutím. „Takže si každý jdeme svou cestou.“ Co však

nevyslovil a co mezi nimi viselo jako černý závoj, bylo, že se už možná nikdy neuvidí živí.

Roran sevřel Eragonovi předloktí, přitáhl si ho k sobě a na chvíli ho objal. Pak ho pustil a pohlédl mu upřeně do očí. „Hlídej si záda, bratře. Galbatorix není jediný, kdo by ti rád zasunul nůž mezi žebra, když se nebudeš dívat."

„Ty také dávej pozor. A pokud se ocitneš tváří v tvář kouzelníkům, utíkej opačným směrem. Ochrany, kterými jsem tě očaroval, nebudou fungovat donekonečna."

Katrina objala Eragona a zašeptala: „Nebuď pryč dlouho."

„Nebudu."

Roran s Katrinou společně přešli k Safiře a dotkli se čelem jejího dlouhého, kostnatého čumáku. Hruď se jí zachvěla a vydala čistý, hluboký hrdelní tón. *Pamatuj, Rorane,* řekla, *neudělej tu chybu, abys nechal své nepřátele naživu. A Katrino? Nezabývej se tím, co nemůžeš změnit. Jenom to zhorší tvé trápení.* Se zašustěním kůže a šupin Safira roztáhla křídla a ovinula Rorana, Katrinu a Eragona do vřelého objetí a schovala je před celým světem.

Pak Safira křídla zase zvedla, Roran s Katrinou ustoupili a Eragon jí vyšplhal na hřbet. S tíživým pocitem, jako by měl knedlík v krku, zamával novomanželům a mával dál, i když se Safira vznesla do vzduchu. Eragon krátce zamrkal, aby si pročistil oči, opřel se o osten za sebou a pohlédl vzhůru k naklánějícímu se nebi.

Teď ke kuchařskému stanu? zeptala se Safira.

Jo.

Safira vystoupala několik desítek metrů vysoko, než zamířila do jihozápadní části tábora, kde z řad pecí a velkých, širokých ohňů stoupaly sloupy kouře. Do tváře se jí a Eragonovi zlehka opřel vítr, když klouzala dolů k volnému prostranství mezi dvěma otevřenými, patnáct metrů dlouhými stany. Vardenové už dosnídali, takže když Safira s hlasitým žuchnutím přistála, nikdo tu nebyl.

Eragon pospíchal k ohňům za prkennými stoly se Safirou po boku. Stovky mužů, kteří se pilně starali o ohně, porcovali maso, rozbíjeli vejce, hnětli těsto, míchali v litinových kotlích záhadné tekutiny, drhli obrovské hromady špinavých hrnců a pánví a nebo byli jinak zapojení do rozsáhlé a nekonečné přípravy jídla pro Vardeny, nepřestali pracovat, aby si zvědavě prohlíželi Eragona se Safirou. Protože jak důležitý může být drak s Jezdcem ve srovnání s nelítostnými

požadavky vyhladovělého mnohohlavého zvířete, které se snažili nasytit?

K Eragonovi a Safiře přiběhl podsaditý muž s krátce zastřiženým prošedivělým plnovousem, který byl skoro tak malý, že by ho mohli pokládat za trpaslíka, a krátce se poklonil. „Jsem Quoth, syn Merrina. Jak vám mohu pomoci? Pokud chceš, Stínovrahu, máme čerstvý chléb, který se právě dopekl.“ Mávl směrem ke dvěma řadám bochníků kynutého chleba, ležících na tácu na nedalekém stole.

„Možná bych si vzal půl bochníků, jestli máte nazbyt,“ řekl Eragon. „Ale nepřišli jsme kvůli mému hladu. Safira by ráda něco k jídlu a nemáme čas, aby si zaletěla na lov jako obvykle.“

Quoth koukl za něj, poměřil si Safiru a celý zbledl. „Kolik toho tak normálně… Ach, tedy, kolik toho normálně *sníš*, Safiro? Hned mohu nechat přinést šest boků pečeného hovězího a dalších šest bude připraveno asi tak za čtvrt hodiny. Bude to stačit, nebo…?“ Polknul, až mu poskočil ohryzek.

Safira tlumeně, bublavě zavrčela, což způsobilo, že Quoth vypískl a uskočil dozadu. „Raději by živé zvíře, pokud by vám to nevadilo,“ upřesnil Eragon.

Pronikavým hlasem Quoth kvikl: „Nevadilo? Ale jistě, nevadilo.“ Kývl hlavou a mastnýma rukama žmoulal zástěru. „To by nám vlastně vyhovovalo úplně nejvíc, Stínovrahu, draku Safiro. Aspoň dnes odpoledne nebude na stole krále Orrina nic chybět, tedy, že.“

A soudek medoviny, řekla Safira Eragonovi.

Kolem Quothových duhovek se objevily obrovské bílé kruhy, když Eragon zopakoval její žádost. „Já… já se obávám, že trpaslíci odkoupili většinu našich zásob me-me-medoviny. Už nám zbylo jen pár soudků a ty schováváme pro krále…“ Quoth sebou trhnul, když Safiře z nozder vyskočil dva metry dlouhý plamen a sežehl trávu před ním. Ze zčernalých stonků stoupaly klikaté nitky kouře. „Já…já…já ti okamžitě nechám přinést sud. Kdybyste mě ná-následovali, vezmu v-vás ke skotu, kde může dostat jakékoli zvíře, které si vyberete.“

Kuchař oběhl ohně, stoly a hloučky ztrápených mužů a dovedl je ke skupině velkých dřevěných ohrad, v nichž byla prasata, dobytek, husy, kozy, ovce, králíci a spousta divoké zvěře, kterou nachytali vardenští lovčí během svých výprav do okolní divočiny. Poblíž ohrad stály klece plné kuřat, kachen, holubů, křepelek, tetřevů a dalších ptáků. Jejich kdákání, švitoření, vrkání a kokrhání vytvářelo takový rámus, že

Eragon musel rozčilením zatnout zuby. Uzavřel svou mysl všem kromě Safiry, aby ho nezaplavily myšlenky a pocity tolika zvířat.

Všichni tři zastavili asi dvacet metrů od ohrad, aby Safiřina přítomnost nezpůsobila mezi uvězněnými zvířaty paniku. „Jsou tady nějaké kusy, které se ti zamlouvají?“ zeptal se Quoth, vzhlédl k ní a s nervózní hbitostí si promnul ruce.

Zatímco Safira zkoumala ohrady, zavětřila a řekla Eragonovi: *Taková ubohá kořist… Nejsem vlastně zas až tak hladová, víš. Byla jsem na lovu teprve předevčírem a stále trávím kosti toho jelena, co jsem sežrala.*

Stále rychle rosteš. Jídlo ti udělá dobře.

Ne, pokud ho do sebe nedokážu nacpat.

Tak si vyber něco malého. Třeba prase.

To by těžko nějak pomohlo tobě. Ne… Vezmu si támhletu. Safira poslala Eragonovi obrázek středně velké krávy s bílými skvrnami na levém boku.

Když Eragon ukázal Quothovi krávu, kuchař zakřičel na skupinku mužů lelkujících kolem ohrad. Dva z nich oddělili krávu od zbytku stáda, přetáhli jí přes hlavu smyčku a táhli nešťastné zvíře k Safiře. Deset metrů od Safiry se kráva zarazila, zabučela hrůzou a snažila se vytrhnout z lana a utéct. Než zvíře stačilo prchnout, dračice přeskočila zbývající vzdálenost mezi nimi a vrhla se na ni. Dva muži, kteří táhli lano, zůstali stát jako přikovaní, když se k nim Safira hnala s rozevřenými čelistmi.

Safira do krávy, která se otočila k útěku, narazila ze strany, strhla ji na zem a nohama ji přidržela na místě. Zvíře jedinkrát, vystrašeně zabučelo, než se mu Safiřiny čelisti sevřely kolem krku. Prudkým trhnutím hlavy mu zlomila vaz. Pak se zarazila, skrčila se nízko nad svůj úlovek a netrpělivě pohlédla na Eragona.

Eragon zavřel oči a zapátral myslí po krávě. Vědomí zvířete už potemnělo, ale jeho tělo bylo ještě živé a maso pulsovalo divokou silou násobenou strachem, který jím ještě před pár okamžiky proudil. Eragona se zmocnil odpor vůči tomu, co se právě chystal udělat, ale překonal ho, položil ruku přes pás Belota Moudrého a přemístil všechnu volnou energii z těla krávy do dvanácti diamantů skrytých kolem jeho beder. Celé to trvalo jen pár vteřin.

Kývl na Safiru. *Jsem hotov.*

Eragon poděkoval mužům za jejich pomoc a ti ho ponechali se Safirou o samotě.

Zatímco Safira hltala, seděl opřený o sud medoviny a sledoval kuchaře, jak pobíhají sem a tam. Kdykoli oni nebo někdo z jejich pomocníků zakroutil krkem kuřeti nebo podřízl krk praseti, koze či jinému zvířeti, přesunul energii z umírajícího zvířete do pásu Belota Moudrého. Byla to neradostná práce, protože většina zvířat si ještě uvědomovala, když se dotkl jejich vědomí, a Eragon přitom pociťoval návaly strachu, zmatku a bolesti, až mu srdce začalo bušit jako o závod, na čele mu vyrazil pot a on si nepřál nic jiného než trpící zvířata vyléčit. Přesto věděl, že jejich osudem je zemřít, aby Vardenové nehladověli. Eragon během posledních pár bitev spotřeboval své zásoby energie a chtěl je doplnit, než vyrazí na dlouhou a možná nebezpečnou cestu. Kdyby mu Nasuada dovolila zůstat s Vardeny ještě týden, mohl by diamanty naplnit zásobami energie z vlastního těla a ještě by měl čas nabrat síly, než poběží do Farthen Dûru, ale to nemohl stihnout v příštích pár hodinách, které mu zbývaly. A i kdyby nedělal nic jiného, než ležel v posteli a hrnul veškerou energii ze svých končetin do drahokamů, nedokázal by nasbírat tolik sil jako z mnoha zvířat.

Diamanty v pásu Belota Moudrého zřejmě mohly vstřebat skoro neomezené množství energie, a tak přestal ve chvíli, kdy už nedokázal unést vyhlídku, že se bude muset znovu pohroužit do smrtelných muk dalšího zvířete. Roztřesený a zpocený od hlavy k patě se předklonil s rukama na kolenou, hleděl na zem mezi svými chodidly a snažil se nepozvracet. Vtom se mu do mysli vloudily vzpomínky, které nebyly jeho – vzpomínky Safiry, jak se s ním na zádech vznáší nad jezerem Leona, jak se ponořili do průzračné, chladné vody, jak se kolem nich vyrojilo mračno bílých bublinek, vzpomínky na jejich společnou radost z létání a plavání a společných her.

Dech se mu zklidnil a pohlédl na Safiru, která seděla mezi pozůstatky své kořisti a ohryzávala kraví lebku. Usmál se a dal jí pocítit vděčnost za její pomoc.

Už můžeme jít, řekl.

Polkla a odpověděla: *Vezmi si i mou sílu. Možná ji budeš potřebovat.*

Ne.

Tohle je jedna z hádek, které nevyhraješ. Trvám na tom.

A já trvám na opaku. Nenechám tě tu zesláblou a nepřipravenou na boj. Co když Murtagh s Trnem zaútočí ještě dnes odpoledne? Ty i já potřebujeme být v každém okamžiku připraveni bojovat. Budeš ve větším nebezpečí než já, protože Galbatorix a celé Království bude stále věřit, že jsem s tebou.

Ano, ale ty budeš uprostřed divočiny sám s nějakým Kullem.

Jsem na divočinu zvyklý stejně jako ty. Být pryč od civilizace mě neděsí. A pokud jde o Kulla, nevím, jestli bych nějakého přepral holýma rukama, ale moje obranná kouzla mě ochrání před jakoukoli zradou… Mám dost sil, Safiro. Nemusíš mi dávat další.

Pozorovala ho, zatímco přemítala nad jeho slovy, pak zvedla zakrvácenou tlapu a začala si ji čistit. *Dobrá, nechám si ji sama… pro sebe!* Zdálo se, jako by se jí pobavením povytáhly koutky tlamy. Pak spustila tlapu na zem a požádala ho: *Byl bys tak laskavý a přikulil mi sem ten soudek?* Se zabručením vstal a udělal, oč ho požádala. Vytasila jeden dráp a prorazila do víka sudu dvě díry, ze kterých se začala linout sladká medově jablečná vůně. Sehnula krk, takže měla hlavu přímo nad sudem, popadla ho mezi své obrovské čelisti, pak ho zvedla vzhůru a se zabubláním si nalila obsah do hrdla. Prázdný sud upustila na zem, kde se roztříštil a jedna ze železných obručí se odvalila o několik metrů dál. Ohrnula horní ret, potřásla hlavou, pak na okamžik přestala dýchat, až kýchla tak silně, že čumákem narazila o zem a z úst i nozder jí vyrazil plamen.

Eragon překvapeně vyjekl, uskočil stranou a oplácal rukama čoudící lem své tuniky. Měl pocit, jako by měl pravou tvář sežehnutou ohněm. *Safiro, dávej trochu pozor!* křikl na ni.

Ta medovina tak šimrá. Sklonila hlavu a otřela si zaprášený čenich o okraj přední nohy, aby se podrbala na nozdrách.

S tím už bys snad měla počítat, reptal, když jí lezl na hřbet.

Když si Safira ještě jednou podrbala čumák o přední nohu, vyskočila vysoko do vzduchu a doplachtila s Eragonem přes tábor Vardenů zpátky k jeho stanu. Sklouzl z ní, pak se postavil a pohlédl na ni. Nějakou dobu nic neříkali a nechali plynout své pocity.

Pak Safira zamrkala a jeho napadlo, že se jí oči lesknou víc než obvykle. *Tohle je zkouška,* řekla. *Pokud ji zvládneme, budeme jako drak a Jezdec ještě silnější.*

Musíme dokázat pracovat sami, když je to nutné, jinak budeme ve srovnání s ostatními vždycky v nevýhodě.

Ano. Zaškrábala zaťatými drápy do země. *Ale to vědomí nijak nezmenšuje moji bolest.* Zachvěla se po celém rozložitém těle. Zavrtěla křídly. *Ať vítr stoupá pod tvými křídly a slunce ti stále svítí do zad. Dobrou a rychlou cestu, maličký.*

Sbohem, řekl.

Eragon cítil, že kdyby s ní zůstal ještě o něco déle, už nikdy by neodešel, a tak se otočil a bez ohlédnutí se ponořil do temného nitra stanu. Úplně přetnul jejich vzájemné spojení, které se již stalo nedílnou součástí jeho bytosti stejně jako vlastní tělo. Brzy už budou příliš vzdáleni, aby cítili mysl toho druhého, a on nijak netoužil prodlužovat bolest z odloučení. Na okamžik se zastavil na místě, sevřel jílec falchionu a zakymácel se, jako by se mu zatočila hlava. Už teď ho zaplavila tupá bolest osamění a bez konejšivé přítomnosti Safiřina vědomí se cítil malý a osamocený. *Už jsem to jednou dokázal a dokážu to znovu,* pomyslel si a přinutil se vypnout hruď a zvednout bradu.

Zpod postele vytáhl ruksak, který si vyrobil během cesty z Helgrindu. Do něj strčil vyřezávanou dřevěnou trubičku zabalenou v látce, obsahující svitek s básní, kterou napsal pro Agaetí Blödhren a kterou mu Oromis přepsal svým nejkrásnějším ozdobným písmem; lahvičku očarovaného faelnirvu a malou mastkovou krabičku nalgasku, což také byly dárky od Oromise; tlustou knihu *Domia abr Wyrda,* kterou mu dal Jeod; brousek a obtahovací řemen; a po jistém váhání hromadu svého brnění. *Vyplatí se ho vzít, kdyby se naskytla příležitost, že ho budu potřebovat, i když budu mrzutý, že ho vláčím celou cestu do Farthen Dûru,* pomyslel si. Nebo aspoň doufal, že se rozhoduje správně. Knihu a svitek si vzal, protože po tolikerém cestování došel k závěru, že nejlepší způsob, jak neztratit věci, na nichž mu záleží, je mít je neustále při sobě.

Jediné oblečení navíc, které se rozhodl přibalit, byl pár rukavic, jež si nacpal do helmy, a těžký vlněný plášť pro případ, že by se ochladilo, až v noci zastaví. Všechno ostatní nechal stočené v Safiřiných sedlových brašnách. *Pokud jsem skutečně příslušníkem Dûrgrimst Ingeitum,* usoudil, *řádně mě obleknou, až dorazím do pevnosti Bregan.*

Když zašněroval ruksak, nahoru položil svůj nenapjatý luk a toulec a přivázal je k rámu. Chtěl udělat to samé s falchionem, ale pak si uvědomil, že když se nakloní ke straně, meč by mohl vyklouznout z pochvy. Proto ho přivázal naplocho zezadu k ruksaku a natočil ho tak,

aby jílec vystupoval mezi jeho krkem a pravým ramenem, takže by ho mohl v případě potřeby rychle vytáhnout.

Eragon si nasadil ruksak, pak prostoupil zábranu ve své mysli a ucítil v těle a dvanácti diamantech připevněných k pásu Belota Moudrého proud energie. Napojil se na proud síly a zamumlal kouzlo, které doposud využil jenom jednou: takové, při němž se kolem něj ohnou paprsky světla a učiní ho neviditelným. V končetinách ucítil slabé vysílení, když kouzlo spustil.

Pohlédl dolů a zmocnil se ho nepříjemný pocit, když se díval skrz místo, kde měl mít trup a nohy, a v hlíně pod sebou spatřil jen stopy svých bot. *A teď to nejtěžší,* řekl si v duchu.

Přešel k zadní stěně stanu, loveckým nožem rozřízl napjatou látku a vyklouzl otvorem ven. Blödhgarm, mrštný a elegantní jako kočka, na něj čekal venku. Sklonil hlavu směrem k Eragonovi a zamumlal: „Stínovrahu.“ Pak se soustředil na to, aby pomocí několika slov ve starověkém jazyce opravil díru v látce.

Eragon vyrazil po cestičce mezi dvěma řadami stanů a snažil se nadělat co nejméně hluku. Kdykoli se někdo přiblížil, Eragon uskočil z cesty, nehybně stál a doufal, že si v hlíně nebo na trávě nevšimnou šlépějí jeho stínu. Zlobilo ho, že je země tak suchá; i když našlapoval zlehka, za jeho botami se zvedaly obláčky prachu. Neviditelnost mu nečekaně zhoršila cit pro rovnováhu: protože neviděl, kde má ruce nebo nohy, stále špatně odhadoval vzdálenosti a narážel do věcí, skoro jako by byl opilý.

Navzdory nejistému postupu se dostal na okraj tábora celkem rychle, aniž by vzbudil něčí podezření. Odpočinul si za sudem s dešťovou vodou, kde skryl své stopy v tmavém stínu, a zkoumal náspy z udusané hlíny a příkopy lemované špičatými kůly, které chránily Vardeny z východní strany. Kdyby se i takto neviditelný pokoušel dostat do tábora, bylo by nesmírně obtížné uniknout odhalení jedné z mnoha hlídek, které střežily valy. Ale protože výkopy a náspy byly zbudované tak, aby bránily útočníkům vniknout dovnitř, a ne aby uvěznily obránce, dostat se přes ně z opačného směru bylo daleko snazší.

Eragon čekal, dokud dvě nejbližší hlídky nebyly zády k němu, a pak rychle vyrazil kupředu a vší silou si pomáhal rukama. Během pár vteřin překonal asi padesát metrů, které oddělovaly sud s dešťovou vodou od svahu náspu, a uháněl na val tak rychle, že si připadal jako

kámen poskakující přes vodu. Na hřebeni náspu zapřel nohy o zem, odrazil se a přeskočil řady vardenských obran. Chvíli letěl a pak přistál s nárazem, který mu otřásl celým tělem.

Jakmile znovu získal rovnováhu, přitiskl se k zemi a zatajil dech. Jeden ze strážných na obchůzce se zastavil, ale když si nevšiml ničeho neobvyklého, po chvíli pokračoval v chůzi. Eragon vydechl a zašeptal: „Du deloi lunaea," a ucítil, jak kouzlo vyhladilo šlápoty, které zanechal na náspu.

Stále neviditelný vstal a klusal od tábora. Dával si pozor, aby stoupal jen na trsy trávy a nezvířil tak další prach. Čím dál se dostával od hlídek, tím rychleji utíkal, až nakonec uháněl krajinou rychleji než kůň pádící tryskem.

O necelou hodinu později sestoupal ze strmé stěny úzké rokle, kterou vítr a déšť vyryl do povrchu pastvin. Na jejím dně vytékal pramínek zarostlý rákosím a orobincem. Pokračoval po proudu a zůstával dost daleko od měkké hlíny u vody, aby po sobě nezanechal stopy, dokud se potůček nerozšířil do malého rybníčku, na jehož břehu uviděl na kameni sedět mohutného Kulla s holou hrudí.

Jak se k němu Eragon prodíral skrz trs orobinců, zvuk šustícího listí a stonků upozornil Kulla na jeho přítomnost. Kull natočil mohutnou hlavu s rohy k Eragonovi a zavětřil. Byl to Nar Garzhvog, vůdce urgalů, kteří se spojili s Vardeny.

„Ty!" zvolal Eragon, když se vynořil z křoví.

„Zdravím, Ohnivý meči," zaburácel Garzhvog. Urgal zvedl silné končetiny a obrovský trup, až se mu ve světle poledního slunce pod šedou kůží zavlnily svaly, a vztyčil se do své plné výšky více než dva a půl metru.

„Zdravím, Nar Garzhvogu," odpověděl Eragon. Protože byl zmatený, zeptal se: „Co tví muži? Kdo je povede, když ty půjdeš se mnou?"

„Můj pokrevní bratr, Skgahgrezh je povede. Není to Kull, ale má dlouhé rohy a silný krk. Je to dobrý válečný vůdce."

„Chápu… Ale proč jsi chtěl jít *ty?*"

Urgal zvedl hranatou bradu, a odhalil tak svůj krk. „Ty jsi Ohnivý meč. Nesmíš zemřít, jinak se urgralgra – urgalové, jak nás nazýváte – nebudou moci pomstít Galbatorixovi a naše rasa v téhle zemi vymře. Proto poběžím s tebou. Jsem nejlepší z našich bojovníků. Porazil jsem čtyřicet dva mužů v jediné bitvě."

Eragon přikývl, celkem spokojený s vývojem situace. Ze všech urgalů důvěřoval Garzhvogovi nejvíce, protože před bitvou na Hořících pláních prozkoumal Kullovo vědomí a zjistil, že podle měřítek své rasy je Garzhvog čestný a spolehlivý. *Pokud se nerozhodne, že jeho čest vyžaduje vyzvat mě na souboj, neměl by mezi námi nastat žádný konflikt.*

„Výborně, Nar Garzhvogu," řekl a pevněji si utáhl pásek ruksaku kolem pasu, „poběžíme spolu, ty a já, což se dosud nestalo v celých známých dějinách."

Garzhvogův smích zaduněl hluboko v jeho hrudi. „Poběžíme, Ohnivý meči."

Společně pohlédli k východu a vyrazili k Beorským horám – Eragon běžel zlehka a svižně, kdežto Garzhvog vedle něj klusal dlouhými skoky, velkými jako dva Eragonovy kroky, až se země otřásala pod jeho tíhou. Podél obzoru se sbírala kupovitá mračna, věstící prudkou bouři, a nad hlavou jim kroužili lovící jestřábi, kteří tu a tam zaskřehotali.

PŘES HORY A DOLY

Eragon a Nar Garzhvog běželi po zbytek dne, přes noc a celý následující den a zastavovali, jen aby se napili a oddechli si.

Na konci druhého dne Garzhvog řekl: „Ohnivý meči, musím se najíst a vyspat.“

Eragon se opřel o nedaleký pařez, ztěžka oddechoval a přikývl. Nechtěl s tím přijít první, ale byl už stejně hladový a vyčerpaný jako Kull. Krátce potom, co opustili Vardeny, zjistil, že zatímco na vzdálenosti do pěti mil je rychlejší než Garzhvog, dál byla Garzhvogova vytrvalost stejná nebo větší než jeho vlastní.

„Pomůžu ti něco ulovit,“ nabídl.

„To není potřeba. Udělej nám velký oheň a já donesu jídlo.“

„Dobrá.“

Garzhvog zmizel v bukovém lesíku kousek na sever a Eragon povolil popruh kolem svého pasu a vydechl úlevou, když hodil ruksak na zem vedle pařezu. „Zatracené brnění,“ zabručel. Dokonce ani v Království neběžel takovou dálku a s takovým nákladem. Nečekal, že to bude tak namáhavé. Chodidla ho bolela, svaly na nohou ho bolely, záda ho bolela. Když se pokusil si dřepnout, kolena se mu odmítla řádně ohnout.

Snažil se nevnímat bolest a dal se do sbírání trávy a suchých větví na oheň, které nakupil na kamenitý plácek.

Nacházeli se s Garzhvogem někde na východ od jižního cípu jezera Tüdosten. Země byla vlhká a louky porostlé dva metry vysokou trávou, ve které se potulovala stáda jelenů, gazel a divokých volů s černou srstí a silnými, dozadu skloněnými rohy. Tahle oblast, jak Eragon věděl, vděčila za svou hojnost Beorským horám, nad nimiž se

tvořila obrovská kupovitá mračna, která vítr odnesl desítky mil nad okolní pláně, a svlažil tak deštěm místa, jež by jinak byla suchá jako poušť Hadarak.

I když už měli v nohách pořádnou spoustu mil, Eragon byl překonanou vzdáleností dosti rozčarovaný. Mezi řekou Jiet a jezerem Tüdosten ztratili několik hodin, když se skrývali a běhali oklikou, aby je nikdo neviděl. Když nyní měli jezero Tüdosten za zády, doufal, že budou moci zvýšit tempo. *Nasuada nejspíš nepředpokládala takové zpoždění. Asi ne. Myslela si, že dokážu běžet naplno od Vardenů až do Farthen Dûru. Ha!* Kopl do větve, která mu ležela v cestě, dál sbíral dříví a celou dobu si nespokojeně brumlal.

*

Když se Garzhvog za hodinu vrátil, Eragon už měl rozdělaný metr dlouhý a půl metru široký oheň, seděl před ním, civěl do plamenů a přemáhal nutkání nechat se unést do bdělých snů, ve kterých by si odpočinul. Křuplo mu za krkem, jak zvedl hlavu.

Garzhvog se k němu blížil s macatou srnou pod levou paží. Zvedl srnu, jako by nevážila víc než pytel hadrů, a zaklínil ji za hlavu do vidlice stromu dvacet metrů od ohně. Vytáhl nůž a začal zvíře kuchat.

Eragon vstal s pocitem, jako by mu zkameněly klouby, a doklopýtal k Garzhvogovi.

„Jak jsi ji zabil?“ zeptal se.

„Prakem,“ zahučel Garzhvog.

„Chceš ji opéct na rožni? Nebo urgalové jedí maso syrové?“

Garzhvog otočil hlavu a pohlédl na Eragona skrz smyčku svého levého rohu. Hluboce uložené žluté oko se zablýsklo. „Nejsme zvířata, Ohnivý meči.“

„Tak jsem to nemyslel.“

S odfrknutím se urgal vrátil ke své práci.

„Opékat ji na rožni potrvá příliš dlouho,“ pokračoval Eragon.

„Udělal bych dušené maso a zbytek si můžeme usmažit na kameni.“

„Dušené maso? Jak? Nemáme hrnec.“

Garzhvog se předklonil, otřel si pravou ruku o zem, pak si z vaku u opasku vytáhl čtverec složené látky a hodil ho Eragonovi.

Eragon se ho pokusil chytit, ale byl tak unavený, že minul a předmět dopadl na zem. Věc připomínala mimořádně velký kus

pergamenu. Když ji zvedl, čtverec se rozevřel a on uviděl, že má tvar asi půl metru širokého a metr hlubokého vaku. Lem byl vyztužený tlustým pásem kůže, ke kterému byly přišité kovové kruhy. Obrátil nádobu naruby a žasl nad její hebkostí a nad tím, že nemá žádné švy.

„Co je to?“ zeptal se.

„Žaludek jeskynního medvěda, kterého jsem zabil v prvním roce, co jsem měl rohy. Zavěsí se na rám nebo se strčí do díry, pak se naplní vodou a hodí se do něj horké kameny. Kameny ohřejí vodu a dušené maso chutná výborně.“

„Copak kameny ten žaludek nepropálí?“

„Zatím ho nepropálily.“

„Je očarovaný?“

„Není kouzelný. Je to silný žaludek.“ Garzhvog popadl srnu z obou stran za boky a s heknutím jí jediným pohybem rozlomil pánev. Hrudní kost rozštípl nožem.

„To musel být veliký medvěd,“ divil se stále Eragon.

Hluboko z Garzhvogova hrdla vyšlo hlasité *ruk-ruk*. „Byl větší, než jsem já teď, Stínovrahu.“

„Také jsi ho zabil prakem?“

„Uškrtil jsem ho vlastníma rukama. Když dospěješ a musíš prokázat svou odvahu, nejsou dovoleny žádné zbraně.“ Garzhvog se na okamžik odmlčel s nožem až po rukojeť zabořeným do srny. „Málokdo se pokusí zabít jeskynního medvěda. Většina mužů loví vlky nebo horské kozy. Proto jsem se také stal válečným vůdcem já a ostatní ne.“

Eragon ho nechal připravovat maso a vrátil se k ohni. Vedle něj vyhloubil díru, kterou vystlal medvědím žaludkem, a skrz kovové kruhy prostrčil kůly, aby se nádoba nehýbala. Po okolí nasbíral asi deset kamenů velikosti jablka a hodil je do ohně. Zatímco čekal, až se kameny ohřejí, pomocí kouzla naplnil medvědí žaludek do dvou třetin vodou a pak z mladé vrby a kousku nevydělané kůže vyrobil kleště.

Když byly kameny doruda rozžhavené, vykřikl: „Už jsou připravené!“

„Dej je dovnitř,“ odpověděl Garzhvog.

Pomocí kleští Eragon vytáhl z ohně nejbližší kámen a spustil ho do nádoby. Hladina vody zasyčela, když se jí kámen dotkl. Vložil do medvědího žaludku dva další kameny a voda se začala s klokotem vařit.

Garzhvog k němu došel kolébavou chůzí a vhodil do vody dvě hrsti masa, pak přidal dvě velké špetky soli z váčku u svého opasku a několik snítek rozmarýnu, tymiánu a dalších divokých rostlin, na které narazil během lovu. Pak přes jednu stranu ohně položil plochý kus břidlice. Když byl kámen horký, usmažil na něm proužky masa.

Zatímco se jídlo vařilo, Eragon a Garzhvog si z pařezu, u něhož Eragon odhodil ruksak, vyřezali lžíce.

Vyhladovělému Eragonovi připadalo čekání dlouhé, ale dušené maso bylo hotové za pár minut a mohli se s Garzhvogem najíst. Pustili se do jídla jako šelmy. Eragon zhltal dvakrát víc než kdy předtím, a co nezvládl on, snědl Garzhvog, který toho spořádal tolik co šest statných mužů.

Potom se Eragon položil na záda, opřel se o lokty a sledoval blikající světlušky, které se honily a kroužily podél buků v abstraktních vzorcích. Někde zastřeně zahoukala sova. Na fialovém nebi se objevily první hvězdy.

Eragon upíral oči do nekonečna a myslel na Safiru a pak na Aryu, pak zase na Aryu a zase na Safiru, a potom zavřel oči a ve spáncích ucítil slabý tlukot. Zaslechl zapraskání, opět otevřel oči a uviděl Garzhvoga, jak si za prázdným medvědím žaludkem čistí zuby zašpičatělým koncem zlomené stehenní kosti. Přelétl pohledem dolů k urgalovým bosým nohám – Garzhvog si sundal sandály, než začali večeřet – a s překvapením zaznamenal, že urgal má na každé noze sedm prstů.

„Trpaslíci mají na nohou stejný počet prstů jako vy," podotkl.

Garzhvog vyplivl kousek masa do uhlíků v ohni. „To jsem nevěděl. Nikdy mě nenapadlo se podívat nějakému trpaslíkovi na špičky nohou."

„Nepřipadá ti to zajímavé, že urgalové a trpaslíci mají na nohou čtrnáct prstů, zatímco elfové a lidé deset?"

Garzhvog odhrnul rty v úšklebku. „S těmi bezrohými horskými krysami nemáme nic společného, Ohnivý meči. Oni mají čtrnáct prstů na nohou a my také, nic víc. Asi bohům udělalo radost stvořit nás takto, když tvořili svět. Není jiné vysvětlení."

Eragon něco zabručel a vrátil se ke sledování světlušek. Pak řekl: „Vyprávěj mi nějaký příběh, který má tvoje rasa ráda, Nar Garzhvogu."

Kull na okamžik zauvažoval, pak vytáhl kost z úst a spustil: „Kdysi dávno žila jedna mladá urgralgra a ta se jmenovala Maghara. Její rohy zářily jako leštěný kámen, vlasy jí splývaly do pasu a svým smíchem dokázala okouzlit i ptáky na stromech. Ale nebyla krásná. Byla ošklivá. V její vesnici také žil beran, který byl velmi silný. V zápase zabil čtyři soky a nadto porazil třiadvacet dalších. Ale ačkoli mu jeho skutky získaly nesmírnou slávu, ještě si nevybral družku. Maghara si přála být jeho družkou, ale on se na ni ani nepodíval, protože byla ošklivá, a kvůli její ošklivosti neviděl její zářivé rohy, ani její dlouhé vlasy, ani neslyšel její krásný smích. Maghara byla strašlivě zklamaná, že jí nevěnoval pozornost, a tak vylezla na nejvyšší vrchol Dračích hor a přivolala na pomoc Rahnu. Rahna je matkou nás všech a byla to ona, kdo vymyslel tkaní a zemědělství, a to ona stvořila Beorské hory, když utíkala před obrovským drakem. Rahna, Ta se Zlatými Rohy, Magharu vyslyšela a zeptala se jí, proč ji přivolala. ‚Udělej mě krásnou, Ctěná Matko, abych se líbila beranovi, kterého chci,‘ prosila ji Maghara. A Rahna jí odpověděla: ‚Ty nepotřebuješ být krásná, Magharo. Máš zářivé rohy a dlouhé vlasy a krásný smích. S těmi můžeš získat každého berana, který není tak hloupý, aby se díval jen na dívčinu tvář.‘ A Maghara se vrhla na zem a zvolala: ‚Nebudu šťastná, dokud nedostanu tohohle berana, Ctěná Matko. Prosím, udělej mě krásnou.‘ Rahna se pak usmála a řekla: ‚Pokud to udělám, dítě, jak mi oplatíš mou laskavost?‘ A Maghara řekla: ‚Dám ti cokoli, co budeš chtít.‘“

„Rahně se její nabídka velmi líbila, a tak udělala Magharu krásnou. Maghara se vrátila do své vesnice a všichni se obdivovali její kráse. Se svou novou tváří se Maghara stala družkou vytouženého berana a měli spolu spoustu dětí a žili šťastně po sedm let. Pak za Magharou přišla Rahna a řekla: ‚Sedm let jsi byla šťastná s beranem, kterého jsi chtěla. Užila sis je?‘ A Maghara odpověděla: ‚Ano.‘ A Rahna pravila: ‚Tak jsem si přišla pro svou odměnu.‘ A rozhlédla se po jejím kamenném domě, popadla Maghařina nejstaršího synka a řekla: ‚Vezmu si jeho.‘ Maghara prosila Tu se zlatými rohy, aby jí nebrala nejstaršího syna, ale Rahna se nedala obměkčit. Nakonec Maghara vzala palici svého druha a ohnala se po Rahně, ale palice se jí roztříštila v rukou. Za trest Rahna odňala Maghaře její krásu a odešla s jejím synem do svého domu, kde bydlí čtyři větry, hocha pojmenovala Hegraz a vychovala z něj jednoho z nejmocnějších válečníků, kteří kdy chodili po téhle zemi. A tak by se

měl každý od Maghary poučit, že se nemá nikdy bránit svému osudu, protože jinak ztratí to, co je mu nejdražší.“

Eragon sledoval, jak se nad východním obzorem vynořuje zářivý okraj srpku měsíce. „Pověz mi něco o vašich vesnicích.“

„Co?“

„Cokoli. Poznal jsem stovky vzpomínek, když jsem byl v tvé mysli a v Khagrově a Otvekově, ale dokážu si vybavit pouze hrstku z nich a i ty jen mlhavě. Snažím se porozumět tomu, co jsem viděl.“

„Je toho spousta, co bych ti mohl říci,“ zabručel Garzhvog. V těžkých očích měl zadumaný výraz; zarejdil párátkem z kosti kolem jednoho ze svých řezáků a pak řekl: „Vezmeme klády, vytesáme do nich tváře zvířat z hor a ty zarazíme do země před svými domy, aby zaháněly duchy divočiny. Někdy ty kůly vypadají skoro jako živé. Když přijdeš do jedné z našich vesnic, cítíš, jak tě sledují oči všech vytesaných zvířat…“ Kost se zastavila v urgalových prstech, potom se začala znovu pohybovat sem a tam. „U vstupu do každé chalupy zavěsíme *namna*. To je pás látky široký jako moje natažená ruka. Namna jsou jasně barevná a vzory na nich znázorňují dějiny rodiny, která v domě žije. Jenom ti nejstarší a nejzručnější tkalci mohou namna doplňovat nebo utkat nová, když se poškodí…“ Kost zmizela uvnitř Garzhvogovy pěsti. „Během zimních měsíců vyrábějí zadaní urgralgra spolu se svými druhy nebo družkami podložku před krb. Dokončit takový koberec trvá nejméně pět let, takže než je hotový, poznáš, zda sis svého druha nebo družku vybral dobře.“

„Nikdy jsem nespatřil žádnou vaši vesnici,“ podotkl Eragon. „Musejí být velmi dobře skryté.“

„Dobře skryté a dobře chráněné. Jenom málokdo z těch, kdo viděl naše domy, zůstal naživu, aby o tom mohl vyprávět.“

Eragon upřeně pohlédl na Kulla a trochu kousavě se zeptal: „Jak ses naučil náš jazyk, Garzhvogu? Žil s vámi nějaký člověk? Měli jste některé z nás jako otroky?“

Garzhvog oplatil Eragonovi pohled. „Nemáme žádné otroky, Ohnivý meči. Vyrval jsem znalosti vašeho jazyka z myslí mužů, se kterými jsem bojoval, a podělil jsem se o ně se zbytkem kmene.“

„Zabil jsi mnoho lidí, že?“

„Tys zabil mnoho urgralgra, Ohnivý meči. Proto musíme být spojenci, jinak má rasa nepřežije.“

Eragon zkřížil ruce. „Když jsme s Bromem stopovali ra'zaky, projížděli jsme Yazuakem, což je vesnice u řeky Ninor. Všechny lidi jsme našli nakupené uprostřed návsi a na vršku té hromady mrtvol leželo nemluvně nabodnuté na kopí. Byla to ta nejhorší věc, jakou jsem kdy viděl. A byli to urgalové, kdo je zabili."

„Než jsem dostal své rohy," řekl Garzhvog, „otec mě vzal na návštěvu jedné z vesnic na západních hřebenech Dračích hor. Našli jsme naše příbuzné umučené, spálené a povražděné. Muži z Nardy se dozvěděli o naší přítomnosti a s mnoha vojáky napadli vesnici. Nikdo z našeho kmene neunikl… Je pravda, že milujeme válku víc než jiné rasy, Ohnivý meči, a to se už mnohokrát stalo naší zkázou. Naše ženy nebudou považovat berana za vhodného druha, pokud se neosvědčil v bitvě a nezabil aspoň tři protivníky. A radost z bitvy je zcela jiná než kterákoli jiná radost. Ale i když obdivujeme zásluhy v boji, neznamená to, že si nejsme vědomi vlastních chyb. Jestli se naše rasa nedokáže změnit, Galbatorix nás všechny povraždí, pokud porazí Vardeny, a ty s Nasuadou nás také pozabíjíte, pokud svrhnete toho zrádce s hadím jazykem. Nemám pravdu, Ohnivý meči?"

Eragon krátce kývl bradou. „Máš."

„Takže nám nijak nepomůže zabývat se křivdami z minulosti. Pokud nedokážeme odhlédnout od toho, co každá z našich ras udělala, nikdy mezi lidmi a urgralgra nenastane mír."

„A jak bychom se k vám měli zachovat, tedy pokud porazíme Galbatorixe a Nasuada vám dá půdu, o kterou jste požádali –, a za dvacet let vaše děti začnou znovu zabíjet a drancovat, aby si získaly druhy? Pokud znáš své vlastní dějiny, Garzhvogu, pak víš, že to tak vždycky dopadlo, když urgalové podepsali mírové smlouvy."

Garzhvog si zhluboka povzdechl. „Pak budeme doufat, že existují ještě urgralgra za mořem a že jsou moudřejší než my, protože v téhle zemi zanikneme."

Žádný z nich už té noci nepromluvil. Garzhvog se schoulil na bok a spal s obrovskou hlavou položenou na zemi, zatímco Eragon se zabalil do svého pláště, opřel se o pařez, zíral na pomalu se pohybující hvězdy a nechal se unášet do svých bdělých snů a zase zpět.

*

Na konci dalšího dne zahlédli Beorské hory. Nejdřív neviděli víc než přízračné obrysy na obzoru, připomínající bílé a fialové trojúhelníky, ale jak se blížil večer, vzdálené pohoří zhmotnělo a Eragon dokázal rozeznat tmavý pás stromů na úpatí, nad ním ještě širší pás třpytivého sněhu a ledu a ještě výš samotné vrcholky z šedé, holé skály, které byly tak vysoké, že na nich nerostly žádné rostliny a nepadal na ně žádný sníh. Stejně jako když je spatřil poprvé, i teď Eragona uchvátila velikost Beorských hor. Všechny smysly mu říkaly, že nic tak obrovského nemůže existovat, a přesto věděl, že ho zrak nešálí. Hory byly v průměru tak deset mil vysoké a mnohé ještě vyšší.

Eragon s Garzhvogem té noci nezastavili, ale utíkali tmou dál a celý další den také. Ráno se nebe vyjasnilo, ale kvůli Beorským horám se slunce vynořilo mezi dvěma vrcholky skoro až v poledne a krajinu zahalenou ve zvláštním závoji stínu zaplavily paprsky světla široké jako samy hory. Eragon pak zastavil na břehu potoka a v tichém úžasu se po několik minut kochal výhledem.

Když obešli široké pásmo hor, jejich cesta začala Eragonovi nepříjemně připomínat jeho útěk s Murtaghem, Safirou a Aryou z Gil’eadu do Farthen Dûru. Dokonce měl dojem, že poznal místo, kde tábořili potom, co překročili poušť Hadarak.

*

Dlouhé dny a ještě delší noci míjely jak nesnesitelně pomalu, tak překvapivě rychle, protože každá hodina byla stejná jako ta předešlá, takže Eragon měl nejenom pocit, že jejich muka nikdy neskončí, ale také jako by velké úseky cesty ani neabsolvovali.

Dorazili s Garzhvogem k ústí velké průrvy, která protínala pásmo hor desítky mil od severu na jih, zahnuli doprava a utíkali mezi chladnými a lhostejnými vrcholy. Když doběhli k Medvědí řece, která vytékala z úzkého údolí vedoucího do Farthen Dûru, přebrodili chladnou vodu a pokračovali na jih.

Té noci, než se odvážili na východ do samotných hor, se utábořili u malého jezírka a dali odpočinout svým nohám. Garzhvog prakem zabil další zvěř, tentokrát jelena, a oba se dosyta najedli.

Po jídle Eragon seděl a shrbený opravoval díru v botě, když uslyšel děsivé vytí, ze kterého se mu srdce rozbušilo na poplach. Rozhlédl se

potemnělou krajinou a ke svému zděšení uviděl obrys obrovského zvířete, jak zlehka kluše podél oblázkového břehu jezírka.

„Garzhvogu," řekl Eragon tlumeným hlasem, sáhl ke svému ruksaku a vytasil falchion.

Kull sebral ze země kámen velký jako pěst, zasadil ho do kožené kapsy praku a pak, zatímco se zvedal do plné výšky, otevřel chřtán a zařval do noci tak, až se krajinou rozléhala jeho neohrožená výzva.

Zvíře se zarazilo, pak pokračovalo pomaleji a tu a tam očmuchalo zemi. Když vešlo do kruhu osvětleného ohněm, Eragon zalapal po dechu. Před nimi stál vlk s šedým hřbetem veliký jako kůň, s tesáky jako šavle a planoucíma žlutýma očima, které sledovaly každý jejich pohyb. Vlkovy tlapy byly velké jako talíře.

Šrrg! napadlo Eragona.

Zatímco obří vlk obcházel kolem jejich tábora a navzdory své velikosti se pohyboval skoro neslyšně, Eragon si vzpomněl na elfy a na to, jak by se asi vypořádali s divokým zvířetem, a ve starověkém jazyce řekl: „Bratře vlku, nechceme ti ublížit. Dnes v noci naše smečka odpočívá a neloví. Rádi se s tebou podělíme o jídlo a do rána ti poskytneme teplo našeho doupěte." Šrrg se zarazil, a když Eragon mluvil dál ve starověkém jazyce, natočil uši dopředu.

„Ohnivý meči, co to děláš?" zavrčel Garzhvog.

„Neútoč, dokud nezaútočí on."

Zvíře s mohutným hřbetem pomalu vešlo do tábořiště a celou dobu přitom čmuchalo špičkou obrovského vlhkého čumáku. Vlk natáhl střapatou hlavu k ohni, jako by byl zvědavý na divoké plameny, a přešel ke zbytkům masa a vnitřností poházených po zemi tam, kde Garzhvog porazil jelena. Vlk se přikrčil, popadl kusy masa, pak vstal, otočil se a neslyšně se vyplížil do hlubin noci.

Eragon se uvolnil a zastrčil falchion do pouzdra, zatímco Garzhvog zůstal stát na místě s odhrnutými rty a s vrčením sledoval okolí a naslouchal všemu neobvyklému ve tmě.

*

Při prvních paprscích úsvitu Eragon s Garzhvogem opustili tábořiště a směrem na východ vstoupili do údolí, které je mělo dovést k hoře Thardûr.

Jak probíhali pod větvemi hustého lesa, který střežil nitro horského pásma, vzduch začal být znatelně chladnější a měkké jehličí na zemi tlumilo jejich kroky. Proplétali se mezi silnými kmeny a kolem zkroucených kořenů, které se tlačily ven z navlhlé země do výšky půl metru až metru; měli pocit, jako by je vysoké, tmavé, ponuré stromy, které se nad nimi vzpínaly, sledovaly. Mezi větvemi skákaly a hlasitě švitořily obrovské černé veverky. Popadané kmeny pokrývala vrstva mechu. Kapradí, ostružiní a dalším zeleným listnatým rostlinám se tu dařilo stejně dobře jako houbám všech tvarů, velikostí a barev.

Jakmile byli Eragon s Garzhvogem zcela uvnitř dlouhého údolí, svět se jim zúžil. Po obou stranách se na ně tlačily obrovské hory a z nebe se stal jen vzdálený, nedosažitelný pás mořské modři. Bylo to nejvyšší nebe, jaké kdy Eragon viděl. O boky hor se otíralo pár tenkých mraků.

Asi hodinu po poledni Eragon a Garzhvog zpomalili, když se mezi stromy začal najednou rozléhat děsivý řev. Eragon vytáhl meč z pochvy a Garzhvog popadl hladký říční kámen ze země a zasadil ho do kapsy praku.

„To je jeskynní medvěd," zašeptal Garzhvog. Jeho slova přerušilo rozzuřené, pronikavé skřípění, podobné skřípání kovu o kov. „A nagra. Musíme být opatrní, Ohnivý meči."

Pomalu pokračovali a brzy zahlédli zvířata asi o sto metrů výš ve svahu hory. Před obrovskou hromadou stříbrohnědé kožešiny se zahnutými drápy a špičatými zuby, které se pohybovaly smrtící rychlostí, se s kvičením zmateně motalo stádo načervenalých divočáků s tlustými, špičatými kly. Nejdřív Eragona klamala vzdálenost, ale pak porovnal zvířata se stromy vedle nich a uvědomil si, že kanci jsou větší než šrrg a medvěd je skoro tak veliký jako jejich dům v údolí Palancar. Kanci poranili jeskynního medvěda na boku, ale toho to zřejmě ještě víc rozzuřilo. Medvěd se postavil na zadní nohy, zařval a udeřil jednoho z kanců mohutnou prackou, takže se zvíře svalilo na bok s rozsápanou kůží. Ještě třikrát se kanec pokusil vstát a třikrát ho jeskynní medvěd srazil zpátky, dokud to kanec nevzdal a nezůstal nehybně ležet. Když se medvěd nahnul, aby ho sežral, zbytek kvičících prasat utekl zpátky pod stromy a stoupal do svahu, pryč od medvěda.

Eragon byl stále ohromen medvědovou silou a následoval Garzhvoga, který pomalu procházel medvědovým zorným polem. Medvěd zvedl rudý čumák od břicha svého úlovku a sledoval je

malýma, korálkovýma očima, ale pak zřejmě usoudil, že pro něj neznamenají žádnou hrozbu, a vrátil se k potravě.

„Myslím, že ani Safira by nedokázala přemoci takového netvora," hlesl Eragon.

Garzhvog si krátce odfrkl. „Umí chrlit oheň. Medvěd ne."

Žádný z nich nespustil z medvěda oči, dokud ho nezakryly stromy, a i pak měli stále nachystané zbraně, protože nevěděli, na jaká další nebezpečí tu mohou narazit.

Když den přešel v pozdní odpoledne, zaslechli další zvuk: smích. Oba se zastavili, pak Garzhvog zvedl prst a překvapivě kradmo se začal plížit houštím směrem za smíchem. Eragon opatrně našlapoval vedle Kulla se zatajeným dechem, aby je svým oddechováním neprozradil.

Eragon vykoukl shlukem dřínových listů a spatřil, že dnem údolí vede vyšlapaná cesta a vedle pěšiny si hrají tři trpasličí děti, házejí po sobě klacky a vřískají smíchy. Neviděl žádné dospělé. Eragon se stáhl do bezpečné vzdálenosti, vydechl a pohlédl na nebe, kde zahlédl několik obláčků bílého kouře, zhruba tak míli od nich.

Když se Garzhvog skrčil vedle něj, aby byli stejně vysocí, zapraskala větev. Garzhvog řekl: „Ohnivý meči, tady se rozloučíme."

„Ty se mnou nepůjdeš do pevnosti Bregan?"

„Ne. Mým úkolem je ochránit tě. Pokud půjdu s tebou, trpaslíci ti nebudou věřit tak, jak by měli. Hora Thardûr je kousek odsud a jsem si jistý, že tady už se tě nikdo neopováží zranit."

Eragon se poškrábal za krkem a přelétl očima mezi Garzhvogem a kouřem na východ od nich. „Poběžíš přímo zpátky k Vardenům?"

Garzhvog se potichu zachechtal a odpověděl: „Jo, ale možná ne tak rychle, jako jsme běželi sem."

Eragon si nebyl jistý, co má říct, strčil špičkou boty do shnilého konce klády, a odkryl tak shluk bílých larev kroutících se v dřevěných chodbičkách. „Nedovol, aby tě sežral šrrg nebo medvěd, jo? Pak bych to zvíře musel vystopovat a osobně zabít a na to nemám čas."

Garzhvog si přitiskl pěsti ke kostnatému čelu. „Nechť se tví nepřátelé před tebou plazí, Ohnivý meči." Garzhvog vstal, otočil se a vyrazil dlouhými skoky zpátky. Kullovu obrovitou postavu brzy skryl les.

Eragon se nadechl čerstvého horského vzduchu a pak se protáhl houštím. Když se vynořil ze změti dřínu a vysokého kapradí, malé

trpasličí děti strnuly a v jejich kulatých růžových tvářích se objevily obavy. Eragon odtáhl ruce od těla a řekl: „Jsem Eragon Stínovrah, Syn Nikoho. Hledám Orika, syna Thrifka, v pevnosti Bregan. Mohly byste mě k němu dovést?“ Když děti neodpovídaly, uvědomil si, že nerozumí jeho řeči. „Jsem Dračí jezdec,“ řekl velmi pomalu a důrazně. „Eka eddyr aí Šur’tugal… Šur’tugal… Argetlam.“

Nato se dětem rozzářily oči a užasle na něj zíraly s otevřenou pusou. „Argetlam!“ zvolaly. „Argetlam!“ Utíkaly k němu a vrhly se na něj, omotávaly mu své krátké ručky kolem nohou a tahaly ho za šaty a celou dobu přitom křičely radostí. Eragon na ně hleděl a cítil, jak se mu po tváři rozlil přihlouplý úsměv. Děti ho chytily za ruce a on jim dovolil, aby ho táhly po pěšině. Ačkoli jim nerozuměl, neustále něco brebentily v trpasličím jazyce, a i když nevěděl, co mu říkají, rád poslouchal jejich řeč.

Jedno z dětí – nejspíš dívka – k němu natáhlo ruce, a tak ji zvedl, posadil si ji na ramena a trhnul sebou, když ho popadla za vlasy. Smála se, pronikavě a sladce, což ho znovu přimělo k úsměvu. Takhle ověnčený a s doprovodem Eragon zamířil k hoře Thardûr a tam k pevnosti Bregan, za svým nevlastním bratrem Orikem.

PRO SVOU LÁSKU

Roran upřeně zíral na kulatý, plochý kámen, který mu ležel v dlaních. Obočí se mu spojilo, jak se zarputile zamračil.

„Stenr rïsa!“ zavrčel tiše.

Kámen se odmítl pohnout.

„Copak to děláš, Kladivo?“ zeptal se Karn a sedl si na kládu vedle něj.

Roran strčil kámen zpátky do opasku, vzal si chléb a sýr, které mu Karn přinesl, a řekl: „Nic. Jen tak lelkuju.“

Karn přikývl. „To většina mužů před útokem.“

Zatímco Roran jedl, přelétl očima po mužích, mezi kterými se ocitl. I s ním čítala jejich skupina třicet mužů. Byli to samí ostřílení bojovníci. Každý měl luk a většina také meč, ačkoli pár se jich rozhodlo bojovat s kopím, palicí či kladivem. Odhadoval, že z té třicítky jich bylo tak sedm nebo osm přibližně stejně starých jako on a zbytek byl o pár let starší. Nejstarší byl jejich kapitán Martland Rudovous, sesazený hrabě z Thunu, který zažil už dost zim, aby jeho slavný plnovous protkaly stříbrné nitky.

Když Rorana přidělili pod Martlandovo velení, dostavil se do jeho stanu. Hrabě byl malý mužík a měl svalnaté ruce a nohy od toho, jak celý život jezdil na koni a bojoval mečem. Plnovous, po kterém dostal přídomek, byl hustý a upravený a sahal mu do půlky hrudní kosti. Martland si Rorana prohlédl a řekl: „Paní Nasuada mi o tobě říkala velké věci, chlapče, a ještě víc jsem slyšel z vyprávění svých mužů – fámy, klepy, co se povídají, a tak podobně. Víš, jak to chodí. Nepochybně jsi vykonal pozoruhodné skutky: například dostat ra’zaky v jejich vlastním doupěti, to určitě není jen tak. Samozřejmě, měl jsi na

pomoc svého bratrance, že, hm?… Možná víš, jak na lidi z tvé vesnice, ale teď jsi součástí Vardenů, hochu. Přesněji, jsi jedním z mých vojáků. Nejsme tvá rodina. Nejsme tvoji sousedé. Nemusíme nutně být ani tvými přáteli. Naší povinností je vykonávat Nasuadiny příkazy a ty také vykonáme, i kdyby se někomu z nás třeba nezamlouvaly. Dokud budeš sloužit pode mnou, budeš dělat, co ti řeknu, kdy ti řeknu a jak ti řeknu, jinak přísahám na památku své ctěné matky – budiž jí země lehká – že tě osobně zbičuju do krve, bez ohledu na to, čí jsi příbuzný. Rozumíš?“

„Ano, pane!“

„Výborně. Pokud se budeš dobře chovat, prokážeš trochu zdravého rozumu a podaří se ti zůstat naživu, může cílevědomý muž mezi Vardeny rychle postupovat. Ovšem zda budeš povýšen, nebo ne, záleží výhradně na tom, jestli usoudím, že bys byl dobrý velitel. Ale nemysli si ani na chviličku, ani na *jediný* zatracený okamžik, že se mi můžeš nějak vlichotit. Je mi jedno, jestli mě máš rád, nebo mě nenávidíš. Zajímá mě jen to, jestli dokážeš udělat to, co je potřeba.“

„Naprosto rozumím, pane!“

„Ano, dobrá, to ti věřím, Kladivo. Brzy uvidíme, jak se to s tebou má. Můžeš odejít a nahlásit se Ulhartovi, mé pravé ruce.“

Roran spolkl zbytek chleba a spláchl ho douškem vína z koženého vaku. Byl by dnes večer velice ocenil teplé jídlo, ale tábořili hluboko ve vnitrozemí Království a vojáci by mohli zahlédnout oheň. S povzdechem natáhl nohy. Kolena ho bolela, protože poslední tři dny jel na Sněžném bleskovi od soumraku do úsvitu.

V hloubi duše Roran cítil nepatrný, ale neustálý tlak, jakési duševní svědění, které ho ve dne v noci ponoukalo stejným směrem: za Katrinou. Zdrojem toho pocitu byl prsten od Eragona a Roranovi bylo útěchou vědomí, že díky němu se mohou s Katrinou najít kdekoli v Alagaësii, i kdyby byli oba slepí a hluší.

Vedle sebe uslyšel Karna, jak mumlá věty ve starověkém jazyce, a usmál se. Karn byl jejich kouzelník, který měl v boji zajistit, aby je nepřátelský kouzelník nemohl všechny zabít pouhým mávnutím ruky. Od některých dalších mužů Roran vyrozuměl, že Karn není nijak zvlášť silný kouzelník – každé kouzlo prováděl s nesmírným vypětím – ale tuhle svou slabinu vyvažoval tím, že vymýšlel mimořádně důmyslná kouzla a že snadno dokázal ovládnout mysl nepřátel. Karn

byl hubený ve tváři i po celém těle, měl povislé oči a působil nervózním, rozrušeným dojmem. Roran si ho okamžitě oblíbil.

Naproti Roranovi seděli před svým stanem dva muži, Halmar a Ferth, a Halmar právě říkal Ferthovi: „…takže když si pro něj přišli vojáci, zatáhl všechny své lidi do svého domu a zapálil kaluže oleje, které už dříve rozlili jeho sloužící kolem panství. Udělal to jednak proto, aby vojáky uvěznil v pasti, ale také z toho důvodu, aby si ti, kdo na místo přijdou později, mysleli, že on i celá jeho rodina a služebnictvo uhořeli. Věříš tomu? Zabil pět set vojáků najednou, aniž by vytasil meč!“

„Jak se odtamtud dostal?“ zeptal se Ferth.

„Rudovousův děd byl liška podšitá, to tedy byl. Nechal z haly rodinného sídla vykopat tunel k nejbližší řece. Tím tunelem dokázal Rudovous dostat svou rodinu a všechno služebnictvo ven živé. Máme štěstí, že bojujeme pod Rudovousem, tím si můžeš být jistý. Prohrál jenom dvě bitvy, a to jen kvůli kouzlům.“

Halmar zmlkl, když doprostřed řady šestnácti stanů vstoupil Ulhart. Veterán se zachmuřenou tváří stál s roztaženýma nohama, nehybně jako hluboce zakořeněný dub, a prohlížel si stany a kontroloval, zda jsou všichni na svých místech. Nakázal jim: „Slunce zapadlo, jděte spát. Vyjíždíme dvě hodiny před úsvitem. Konvoj by měl být sedm mil na severozápad od nás. Zaútočíme hned, jak se rozjedou. Každého zabijte, všechno spalte a jedem zpátky. Víte, jak to chodí. Kladivo, ty pojedeš se mnou. A jestli to zvoráš, vykuchám tě tupým hákem na ryby.“ Muži se zachechtali. „Dobrá a teď na kutě.“

*

Roranovi se do tváře opíral vítr. V uších mu hlasitě tepala krev a přehlušila všechny ostatní zvuky. Pod ním se tryskem hnal Sněžný blesk. Roran se soustředil na jediné místo: neviděl nic než dva vojáky sedící na hnědých kobylách u předposledního vozu zásobovacího konvoje.

Zvedl kladivo nad hlavu a ze všech sil zařval.

Oba vojáci sebou trhli a neohrabaně zašátrali po svých zbraních a štítech. Jeden z nich upustil kopí a sehnul se, aby ho zvedl.

Roran přitáhl Sněžnému bleskovi uzdu, aby ho zpomalil, postavil se ve třmenech, a když se přiblížil na úroveň prvního vojáka, udeřil ho do

ramene a roztrhl mu drátěnou košili. Muž vykřikl a paže mu ochabla. Roran ho dorazil úderem z opačné strany.

Druhý voják stačil zvednout kopí a začal bodat Roranovi po krku. Roran se skrčil za svůj kulatý štít, kterým kopí otřáslo pokaždé, když se zapíchlo do dřeva. Přitiskl nohy Sněžnému bleskovi do boků a hřebec se s řehtáním vzepjal a hrabal železem okovanými kopyty ve vzduchu. Jedno kopyto zasáhlo vojáka do hrudi a roztrhlo mu červenou tuniku. Když Sněžný blesk dopadl zase na všechny čtyři, Roran máchl kladivem do strany a zlomil muži krk.

Roran zanechal vojáka zmítajícího se na zemi a pobídl Sněžného bleska k vedlejšímu vozu konvoje, kde Ulhart bojoval se třemi dalšími vojáky. Každý vůz táhli čtyři voli, a když Sněžný blesk projížděl kolem vozu, jehož hlídku právě zabil, vůl vpředu pohodil hlavou a špičkou levého rohu píchl Rorana do pravé nohy. Roran zalapal po dechu. Měl pocit, jako by mu na holeň přitiskli doruda rozžhavené železo. Pohlédl dolů a spatřil, jak mu volně visí kus boty spolu s vrstvou kůže a svalu.

S novým válečným pokřikem se vrhl na nejbližšího ze tří vojáků, se kterými bojoval Ulhart, a srazil ho k zemi jediným švihem svého kladiva. Vedlejší muž se Roranovu následnému útoku vyhnul, pak otočil koně a tryskem pádil pryč.

„Za ním!“ zařval Ulhart, ale to už ho Roran pronásledoval.

Prchající voják zabořil ostruhy do slabin svého koně, až zvíře krvácelo, ale navzdory jeho zoufalé krutosti nedokázal kůň Sněžnému bleskovi uniknout. Roran se sklonil nízko nad krkem Sněžného bleska, natáhl se a neuvěřitelnou rychlostí letěli krajinou. Když si voják uvědomil, že je útěk beznadějný, přitáhl koni uzdu, otočil se a ohnal se po Roranovi šavlí. Roran zvedl kladivo a taktak stačil odrazit ostrou čepel. Okamžitě ránu oplatil, když přetočil kladivo nad hlavou, ale voják úder odvrátil a pak se ještě dvakrát ohnal po Roranových pažích a nohou. Roran v duchu zaklel. Voják byl zjevně v šermování zkušenější než on; pokud nedokáže vyhrát střet během pár dalších vteřin, voják ho zabije.

Voják musel vycítit svou výhodu, protože znovu zaútočil ještě zuřivěji a donutil Sněžného bleska postavit se na zadní. Třikrát si byl Roran jistý, že ho voják zraní, ale mužova šavle se vždycky na poslední chvíli stočila a minula ho, odkloněná neviditelnou silou. Roran byl v tu chvíli vděčný za Eragonovy ochrany.

Protože neměl jiné východisko, uchýlil se k tomu, co by voják nečekal: natáhl hlavu a krk dopředu a vykřikl: „Baf!“, právě tak, jako kdyby se snažil vyděsit někoho v temné chodbě. Voják sebou škubl, a jak ucuknul, Roran se naklonil dopředu, máchl kladivem dolů a zasáhl jeho levé koleno. Muži zbělela tvář bolestí. Než se stačil vzpamatovat, dostal další ránu do zad, a když vykřikl a prohnul se, Roran ukončil jeho trápení rychlým úderem do hlavy.

Roran chvíli seděl a ztěžka oddechoval, pak zatahal za uzdu Sněžného bleska a pobídl ho do cvalu směrem zpátky ke konvoji. Těkal očima z místa na místo, soustředil se na jakýkoli náznak pohybu a zvažoval situaci a možnosti boje. Většina vojáků už byla mrtvá, stejně jako muži, kteří řídili vozy. U prvního vozu stál Karn proti vysokému muži v hávu a oba se ani nepohnuli kromě příležitostných škubnutí, což byly jediné známky jejich neviditelného souboje. Právě když se na ně Roran podíval, Karnův protivník padl dopředu a zůstal nehybně ležet na zemi.

Ovšem pětice smělých vojáků uprostřed konvoje odřízla voly od tří vozů a postavila volné vozy do trojúhelníku. Takhle opevnění se dokázali bránit Martlandovi Rudovousovi a deseti dalším Vardenům. Čtyři vojáci píchali kopími mezerami mezi vozy, zatímco pátý střílel na Vardeny šípy a nutil je stáhnout se do úkrytu za nejbližší vůz. Lučištník už zranil několik Vardenů, z nichž někteří spadli z koní; ostatní se udrželi v sedlech dost dlouho, aby se stihli ukrýt.

Roran se zamračil. Nemohli si dovolit otálet v otevřené krajině na jedné z hlavních silnic Království a vést dlouhý boj se zabarikádovanými vojáky. Čas hrál proti nim.

Všichni vojáci hleděli na západ, odkud Vardenové zaútočili. Kromě Rorana nikdo z Vardenů nepřejel na druhou stranu konvoje, a tak vojáci netušili, že k nim míří z východu.

Roran dostal nápad. Za jakýchkoli jiných okolností by ho zavrhl jako nesmyslný a neproveditelný, ale teď ho přijal jako jediný postup, který mohl vyřešit patovou situaci bez dalšího zdržování. Nedělal si starosti s tím, jak je plán nebezpečný pro něj samotného: všechen strach ze smrti a zranění odložil v okamžiku, kdy zaútočili.

Pobídl Sněžného bleska do plného trysku. Položil si levou ruku před sebe na sedlo, skoro vytáhl nohy ze třmenů a sbíral síly na další krok. Když byl Sněžný blesk nějakých patnáct metrů od trojúhelníku vozů, opřel se o ruku, nadzvedl se, dal chodidla na sedlo a z přikrčení vstal

na koňském hřbetě. Udržet rovnováhu ho stálo všechen um a soustředění. Jak předpokládal, Sněžný blesk zpomalil a zvolna se stáčel do strany, když se před ním začala zvedat hradba vozů.

Roran pustil uzdu, právě když Sněžný blesk zahnul, odrazil se od sedla a přeskočil vůz na východní straně trojúhelníku. Zhoupl se mu žaludek. Zahlédl, jak lučištník otočil tvář s vykulenýma očima, vrazil do něj a oba se zřítili na zem. Roran dopadl na něj, takže vojákovo tělo ztlumilo jeho pád. Vyškrábal se na kolena, zvedl štít a vrazil jeho okraj do mezery mezi vojákovou helmou a tunikou a zlomil mu vaz. Pak se s námahou postavil.

Další čtyři vojáci byli příliš pomalí. Ten nalevo od Rorana udělal tu chybu, že se pokusil vtáhnout své kopí dovnitř trojúhelníku vozů, ale ve spěchu ho zaklínil mezi zadek jednoho vozu a přední kolo druhého a násada se mu rozštípla v rukou. Roran se k němu vrhnul. Voják se pokusil uskočit, ale vozy mu zahradily cestu. Roran zespod máchnul kladivem a zasáhl vojáka pod bradu.

Druhý voják byl chytřejší. Pustil kopí a sáhl po meči zavěšeném u pasu, ale podařilo se mu čepel vytáhnout z pochvy jen do půlky, než mu Roran udělal díru do prsou.

Třetí a čtvrtý voják už tou dobou byli na Rorana připravení. Zamířili k němu s vytasenými meči a úšklebkem ve tváři. Roran se pokusil jim vyhnout, ale poraněná noha ho zradila a on klopýtl a spadl na koleno. Bližší voják se po něm ohnal. Roran zastavil úder štítem, pak vyrazil kupředu a plochým koncem kladiva rozdrtil vojákovi chodidlo. Voják zaklel a svalil se na zem. Roran okamžitě praštil vojáka do tváře a rychle se obrátil na záda, protože věděl, že poslední voják je přímo za ním.

Roran ztuhnul a roztáhl paže a nohy do obou stran.

Voják stál nad ním a špičku lesklé čepele svého meče držel kousek od jeho hrdla.

Tak takhle to končí, pomyslel si Roran.

Vtom se ale kolem vojákova krku omotala silná paže, trhla jím dozadu a voják přidušeně vykřikl, když mu se sprškou krve uprostřed hrudi vyrazila čepel meče. Sesul se na bezvládnou hromadu a na jeho místě se objevil Martland Rudovous, ztěžka oddechoval a plnovous a hruď měl potřísněné krví.

Martland zabodl meč do hlíny, opřel se o jílec a prohlížel si masakr uvnitř trojúhelníku vozů. Přikývl. „Myslím, že ses osvědčil.“

*

Roran seděl na konci vozu a zatínal zuby, když mu Karn odřezával zbytek boty. Snažil se nevnímat bodavou bolest v noze, zíral vzhůru na supy kroužící nad nimi a soustředil se na vzpomínky na domov v údolí Palancar.

Zavrčel, když Karn zašťoural obzvláště hluboko do rány.

„Promiň," omlouval se Karn. „Musím si ránu prohlédnout."

Roran stále hleděl na supy a neodpovídal. Po minutě Karn zamumlal pár slov ve starověkém jazyce a o pár vteřin později bolest v noze polevila. Roran se podíval dolů a uviděl, že ji má zase celou.

Uzdravit Rorana a další dva muže před ním stálo Karna tolik námahy, že byl teď bledý jako stěna a roztřesený. Vyčerpaně se opřel o vůz a sevřel si rukama žaludek.

„Jsi v pořádku?" ujišťoval se Roran.

Karn zvedl ramena a nepatrně jimi pokrčil. „Jenom potřebuji chvilku, abych se vzpamatoval… Ten vůl tě škrábl na vnější holenní kosti. Vyléčil jsem tu ránu, ale nemám sílu zranění vyléčit úplně. Sešil jsem ti kůži a sval, aby ti to nekrvácelo a příliš nebolelo, ale jenom trochu. Tkáň na tom místě neudrží o moc víc než tvou váhu, aspoň do té doby, dokud se to samo nezahojí, tak je to."

„Jak dlouho to může trvat?"

„Týden, možná dva."

Roran si natáhl zbytek boty. „Eragon mě vybavil ochrannými kouzly, aby mě bránila před zraněním. Dnes mi několikrát zachránila život. Proč mě ale neochránila před volským rohem?"

„Nevím, Rorane," řekl Karn a povzdechl si. „Nikdo se nedokáže připravit na každou možnost. To je jeden z důvodů, proč je kouzlení tak nebezpečné. Pokud opomeneš některý význam slov, může tě kouzlo nejen zbytečně vysílit, ale může se i stát, že to způsobí něco strašného, co jsi vůbec neměl v úmyslu. To se stává dokonce i těm nejlepším kouzelníkům. V ochranách tvého bratrance musela být nějaká trhlina – nesprávně umístěné slovo, nebo nedostatečně odůvodněná formulace – která dovolila tomu volovi, aby tě nabral na rohy."

Roran odložil zbraň, dopajdal k čelu konvoje a hodnotil výsledek bitvy. Pět Vardenů bylo během boje zraněno, včetně něho, a další dva zemřeli: jeden byl muž, kterého Roran skoro neznal, a druhý Ferth, s

nímž několikrát mluvil. Z vojáků a vozků konvoje nezůstal naživu nikdo.

Roran se zastavil u prvních dvou vojáků, které zabil, a prohlížel si jejich těla. Sliny mu zhořkly v ústech a vnitřnosti se mu sevřely odporem. *Teď už jsem jich zabil… ani nevím kolik.* Uvědomil si, že během šílenství bitvy na Hořících pláních přestal počítat, kolik mužů zabil. Skutečnost, že na smrt poslal už tolik nepřátel, že si ani nepamatuje jejich počet, ho znepokojila. *Musím povraždit celé zástupy mužů, abych znovu získal to, co mi Království ukradlo?* A pak ho napadla ještě znepokojivější myšlenka: *A pokud ano, jak bych se mohl vrátit do údolí Palancar a žít v míru, když bude moje duše potřísněná krví stovek mrtvých?*

Roran zavřel oči a vědomě uvolnil všechny svaly v těle a snažil se zklidnit. *Zabíjím pro svou lásku. Zabíjím pro svou lásku ke Katrině a pro svou lásku k Eragonovi a všem z Carvahallu a také pro svou lásku k Vardenům a pro svou lásku k téhle naší zemi. Pro svou lásku se přebrodím oceánem krve, i kdyby mě to mělo zničit.*

„Ještě nikdy jsem nic takového neviděl, Kladivo," promluvil na něj Ulhart. Roran otevřel oči a zjistil, že prošedivělý válečník stojí přímo před ním a drží za uzdu Sněžného bleska. „Neznám nikoho tak šíleného, aby zkusil takový kousek a přeskočil přes vozy, a už vůbec nikoho, kdo by něco takového přežil. Dobrá práce. Ale dávej na sebe pozor. Nemůžeš čekat, že se dožiješ dalšího jara, když budeš skákat z koní a sám se bít s pěti muži, co? Pokud jsi dost moudrý, trocha opatrnosti by neškodila."

„Budu na to pamatovat," slíbil Roran a převzal od Ulharta uzdu Sněžného bleska.

Od chvíle, co se Roran zbavil posledního z vojáků, nezranění bojovníci procházeli všechny vozy konvoje, rozřízli rance s nákladem a nahlašovali obsah Martlandovi, který vše zaznamenával, aby Nasuada mohla informace posoudit a možná z nich vyvodit něco o Galbatorixových plánech. Roran sledoval, jak muži prozkoumali posledních pár vozů, které obsahovaly pytle pšenice a hromady uniforem. Když skončili, podřízli hrdla zbývajícím volům a smáčeli silnici jejich krví. Rorana trápilo, že museli zvířata zabít, ale chápal, že je nemohou nechat Království, a byl by se sám chopil nože, kdyby ho o to požádali. Vzali by voly s sebou zpátky k Vardenům, ale zvířata byla příliš pomalá a nemotorná. Protože však koně vojáků mohli na úprku z

nepřátelského území držet krok, pochytali jich co nejvíc a přivázali je za své vlastní.

Pak jeden z mužů vytáhl ze svých sedlových brašen pochodeň máčenou v pryskyřici a po pár vteřinách křesání ji zapálil. Objel konvoj sem a tam a ke každému vozu přiložil pochodeň, dokud nevzplál, a nakonec ji hodil do zadní části posledního vozu.

„Nasedat!“ zavelel Martland.

Roranovi se při nasedání na Sněžného bleska roztřásla noha. Když se všichni zbylí muži řadili do dvojstupu za Martlandem, pobídl hřebce, aby jel vedle Karna. Koně frkali a netrpělivě hrabali kopyty, protože už se chtěli dostat co nejdál od ohně.

Martland vyrazil kupředu svižným klusem a zbytek skupiny ho následoval. Zanechali za sebou řadu hořících vozů, jako šňůru zářivých korálků roztroušených po opuštěné silnici.

KAMENNÝ LES

Dav zajásal.

Eragon seděl na dřevěné tribuně, kterou trpaslíci zbudovali podél vnějších náspů pevnosti Bregan. Pevnost stála na oblém úbočí hory Thardûr, víc než míli nad dnem mlžného údolí, a bylo z ní vidět desítky mil na všechny strany, dokud výhled nezakryly hřebenovité hory. Stejně jako Tronjheim a další města trpaslíků, do nichž Eragon zavítal, byl Bregan postavený celý z kamene – v tomto případě načervenalé žuly, dodávající místnostem a chodbám teplý dojem. Masivní pevnost tvořilo pět pater zakončených otevřenou zvonicí, na jejímž vršku visela skleněná slza velká jako dva trpaslíci; na místě ji držela čtyři žulová žebra, která se spojovala ve špičatý vrcholek. Tahle slza, jak Orik prozradil Eragonovi, byla větším provedením trpasličích luceren bez plamene a během významných příležitostí nebo za mimořádných okolností mohla osvítit celé údolí zlatou září. Trpaslíci jí říkali Az Sindriznarrvel, Sindriin drahokam. Kolem pevnosti se mačkaly četné domky, příbytky pro služebnictvo a vojáky Dûrgrimst Ingeitum a další stavby jako stáje, kovárny a chrám zasvěcený Morgothalovi, trpasličímu bohu ohně a jejich patronu kovářů. Pod vysokými, hladkými stěnami Breganu byly na pasekách v lese roztroušené desítky farem a z kamenných domů stoupaly nitky kouře.

To všechno a ještě víc Orik Eragonovi ukázal a vysvětlil, když ho tři trpasličí děti dovedly na nádvoří pevností a volaly „Argetlam!“ na každého v doslechu. Orik přivítal Eragona jako bratra, pak ho vzal do lázní, a když byl čistý, dohlédl na to, aby ho oblékli do temně rudého hávu a posadili mu zlatý kroužek na čelo.

Potom Orik Eragona překvapil, když mu představil trpasličí ženu se zářivýma očima, červenými tvářemi a dlouhými vlasy a hrdě mu oznámil, že právě před dvěma dny byli s Hvedrou oddáni. Zatímco se Eragon divil a blahopřál jim, Orik přešlapoval z nohy na nohu a po chvíli přiznal: „Bolelo mě, žes nemohl přijít na obřad, Eragone. Jeden z našich kouzelníků se spojil s Nasuadou a já jsem ji požádal, zda by mohla tobě a Safiře předat mé pozvání, ale odmítla ti to říct. Bála se, že by tě nabídka mohla rozptylovat od tvého dalšího úkolu. Nemohu jí to mít za zlé, ale přál bych si, aby ti tahle válka byla dovolila být na naší svatbě a nám na svatbě tvého bratrance, protože teď jsme všichni příbuzní, aspoň podle zákona, když ne podle krve."

Hvedra k tomu připojila: „Prosím, odteď mě považuj za svou rodinu, Stínovrahu. Pokud to bude v mé moci, v pevnosti Bregan se k tobě vždycky budou chovat jako k rodině a najdeš u nás útočiště, kdykoli budeš potřebovat, i kdyby tě pronásledoval samotný Galbatorix."

Eragon se uklonil, dojatý její nabídkou. „Jsi nanejvýš laskavá." Pak se zeptal: „Pokud vám nevadí, že jsem tak zvědavý – proč jste se s Orikem rozhodli vzít teď?"

„Plánovali jsme uzavřít manželství letos na jaře, ale…"

„Ale," pokračoval Orik chraplavě, „urgalové zaútočili na Farthen Dûr a pak mě Hrothgar poslal, abych se s tebou plahočil do Ellesméry. Když jsem se sem vrátil a rodiny klanu mě přijaly za svého nového grimstborith, připadalo nám, že je vhodný čas završit naše zásnuby a stát se mužem a ženou. Nikdo z nás nemusí přežít rok, tak proč otálet?"

„Takže ses *stal* vůdcem klanu," řekl Eragon.

„Ano. Vybrat nového vůdce Dûrgrimst Ingeitum nebylo snadné – řešili jsme to víc než týden – ale nakonec většina rodin souhlasila, že bych měl jít v Hrothgarových stopách, protože jsem jeho jediný dědic."

Eragon nyní seděl vedle Orika a Hvedry, ládoval se chlebem a skopovým, které mu trpaslíci přinesli, a sledoval závod probíhající před tribunou. Jak mu vysvětlil Orik, trpasličí rodina obvykle, pokud si to mohla dovolit, pořádala hry pro pobavení svatebčanů. Hrothgarova rodina byla tak bohatá, že tyhle hry už trvaly tři dny a měly pokračovat ještě další čtyři. Hry se skládaly z mnoha disciplín: zápasů,

lukostřelby, šermu, siláckých výkonů a právě probíhající soutěže – Ghastgar.

Z opačných konců travnatého pole proti sobě vyjeli dva trpaslíci na bílých Feldûnost. Rohaté horské kozy překonávaly trávník skoky, které byly přes dvacet metrů dlouhé. Trpaslík vpravo měl k levé paži připnutý štít, neměl však žádnou zbraň. Ten vlevo zase neměl štít, ale v pravé ruce držel oštěp.

Eragon zatajil dech, jak se vzdálenost mezi Feldûnost úžila. Když byli necelých deset metrů od sebe, trpaslík s oštěpem máchl rukou a mrštil kopí po svém protivníkovi. Druhý trpaslík se nekryl štítem, ale natáhl ruku a s ohromující obratností zachytil oštěp za násadu. Zamával jím nad hlavou. Dav shromážděný kolem arény halasně zajásal a nadšeně tleskal a Eragon se k tomu jásotu přidal.

„To je šikula!“ zvolal Orik. Zasmál se, vyprázdnil džbánek medoviny a jeho nablýskaná drátěná košile se zatřpytila v podvečerním světle. Na hlavě měl helmici zdobenou zlatem, stříbrem a rubíny a na ruce pět velikých prstenů. U pasu mu visela jeho všudypřítomná sekyra. Hvedra byla oblečena ještě honosněji – na přepychových šatech měla pásy vyšívané látky, kolem krku šňůry perel a krouceného zlata a ve vlasech slonovinový hřebínek se smaragdem velkým jako Eragonův palec.

Pak vstala řada trpaslíků a rozezvučela sadu zkroucených rohů, až se hlasité tóny rozléhaly horami. Pak robustní trpaslík pokročil vpřed a v trpasličím jazyce ohlásil vítěze poslední soutěže, stejně jako jména další dvojice soutěžících.

Když uvaděč domluvil, Eragon se naklonil a zeptal se: „Pojedeš s námi do Farthen Dûru, Hvedro?“

Zavrtěla hlavou a široce se usmála. „Ne. Musím zůstat tady a starat se o záležitosti Dûrgrimst Ingeitum, když bude Orik pryč, aby se nevrátil a nezjistil, že bojovníci mají hlad a že se utratilo všechno naše zlato.“

Orik se zachechtal a natáhl svůj pohár k jednomu ze sloužících stojících opodál. Když trpaslík přispěchal a ze džbánu mu dolil medovinu, Orik oznamoval Eragonovi se zjevnou pýchou: „Hvedra se nechvástá. Není jenom mojí ženou, ona je… Ach, vy pro to ani nemáte slovo. Ona je grimstcarvlorss našeho klanu. *Grimstcarvlorss* znamená… ‚strážkyně domu‘, ‚správcová domu‘. Její povinností je dohlédnout na to, aby rodiny našeho klanu platily pevnosti Bregan

domluvené desátky, aby se naše stáda pásla na správných polích ve správný čas, aby nám nedocházely zásoby jídla a obilí, aby ženy z Ingeitum tkaly dostatek látek, aby byli naši válečníci dobře vyzbrojeni, aby naši kováři stále měli dost rudy pro tavení železa a zkrátka aby si náš klan dobře vedl, byl úspěšný a vzkvétal. Náš lid má takové rčení: dobrá grimstcarvlorss dělá klan…“

„A špatná grimstcarvlorss klan zničí,“ dodala Hvedra.

Orik se usmál a chytil ji za ruku. „A Hvedra je ta nejlepší grimstcarvlorss. Není to dědičný titul. Musíš prokázat, že si tu pozici zasloužíš, pokud ji máš zastávat. Zřídkakdy je manželka grimstborith současně také grimstcarvlorss. V tomto ohledu jsem měl obrovské štěstí.“ Naklonili se hlavami k sobě a začali se vzájemně otírat nosem o nos. Eragon odvrátil pohled a zase jednou se cítil osamělý a odstrčený. Orik se naklonil zpátky, dal si doušek medoviny a pak řekl: „V našich dějinách bylo mnoho slavných grimstcarvlorss. Často se říká, že my vůdci klanů jsme dobří jedině k tomu, abychom si navzájem vyhlašovali válku, a že grimstcarvlorss jsou raději, když trávíme čas handrkováním mezi sebou a nepleteme se jim do řemesla okolo chodu klanu.“

„Ale jdi, Skilfz Delva,“ hubovala ho Hvedra. „Víš, že to není pravda. Nebo to aspoň nebude pravda v našem případě.“

„Hmm,“ řekl Orik a dotkl se čelem Hvedřina čela. Znovu se začali otírat nosy.

Eragon obrátil pozornost zpět k davu pod nimi, odkud se ozývalo vzteklé syčení a posměšky. Viděl, jak jeden z trpaslíků soupeřících v Ghastgar dostal strach a na poslední chvíli strhl svého Feldûnost ke straně a potom se pokoušel protivníkovi utéct. Trpaslík s oštěpem ho pronásledoval dvakrát kolem arény. Když byli dost blízko, postavil se ve třmenech, hodil oštěp a zasáhl zbabělce zezadu do levého ramene. Trpaslík s nářkem spadl ze svého oře, překulil se na bok a svíral násadu zapíchnutou do svého těla. Pospíchal k němu léčitel. Po chvíli ale všichni přestali té podívané věnovat pozornost.

„No fuj!“ Orikův horní ret se zkroutil opovržením. „Bude to trvat roky, než jeho rodina dokáže smazat poskvrnu svého syna. Je mi líto, že jsi musel být svědkem takové zbabělosti, Eragone.“

„Nikdy není příjemné sledovat, jak se někdo zostudí.“

Všichni tři mlčky seděli a sledovali další dvě soutěže. Pak Orik zničehonic chytil Eragona za rameno, až se Jezdec lekl. „Nechtěl bys vidět kamenný les, Eragone?“ zeptal se.

„Nic takového neexistuje, pokud není uměle vytesaný.“

Orik zakroutil hlavou a v očích mu zajiskřilo. „Není vytesaný a existuje. Takže se znovu ptám: chtěl bys vidět kamenný les?“

„Jestli nevtipkuješ… ano, chtěl.“

„Jsem rád, že tu nabídku přijímáš. Nedělám si legraci a slibuji, že se spolu zítra projdeme mezi žulovými stromy. Je to jeden z divů Beorských hor. Všichni hosté Dûrgrimst Ingeitum by měli dostat příležitost ho navštívit.“

*

Následujícího rána vstal Eragon z maličké postele v kamenném pokoji s nízkým stropem a nábytkem poloviční velikosti, opláchl si tvář v míse studené vody a ze zvyku zapátral myslí po Safiře. Cítil ale jenom myšlenky trpaslíků a zvířat uvnitř pevnosti a kolem ní. Náhle se zapotácel, předklonil a rukama sevřel okraje umyvadla, přemožený pocitem samoty. Zůstal v téhle poloze a nedokázal se ani pohnout nebo myslet, dokud se mu před očima neroztancovaly pableskující tečky. Ztěžka se nadechl, vydechl a zase nasál vzduch do plic.

Chyběla mi i během cesty z Helgrindu, pomyslel si, *ale aspoň jsem věděl, že se k ní co možná nejrychleji vracím. Teď cestuji pryč od ní a nevím, kdy se zase shledáme.*

Zachvěl se, oblékl se a začal se proplétat spletitými chodbami breganské pevnosti. Cestou se ukláněl trpaslíkům, které potkával. Radostně ho zdravili: „Argetlame!“

Na nádvoří pevnosti našel Orika a dalších dvanáct trpaslíků, jak sedlají řadu statných poníků, jejichž dech v chladném vzduchu utvářel bílé obláčky. Eragon si připadal jako obr, když ti malí, statní mužíci pobíhali kolem něj.

Orik ho pozdravil a nabídl mu: „Máme ve stáji osla, kdybys chtěl jet.“

„Ne, půjdu pěšky, pokud vám to nevadí.“

Orik pokrčil rameny. „Jak chceš.“

Když byli připraveni k odjezdu, od vstupu do hlavní haly pevnosti sešla po širokých kamenných schodech Hvedra v šatech s vlečkou a

podala Orikovi slonovinový roh pokrytý zlatými ozdůbkami kolem hubičky a ozvučníku. „Tohle bylo mého otce, když jel s Grimstborith Aldhrimem. Dávám ho tobě, aby sis na mě v příštích dnech vzpomněl.“ Potom pronesla ještě něco v trpasličím jazyce tak tiše, že ji Eragon neslyšel, a pak se s Orikem dotkli čely. Orik se narovnal v sedle, přiložil roh ke rtům a foukl do něj. Vyšel z něj hluboký, pronikavý tón, který stále nabýval na síle, až se vzduch na nádvoří rozechvěl jako struna. Z věže nad nimi se vznesla dvojice černých krkavců a zakrákala. Ze zvuku rohu Eragonovi mravenčilo celé tělo. Přešlápl na místě. Už chtěl být pryč.

Orik zvedl roh nad hlavu, naposledy pohlédl na Hvedru a pobídl svého poníka kupředu. Odklusal hlavní breganskou branou a zamířil na východ k horní části údolí. Eragon a skupina trpaslíků ho následovali v těsném závěsu.

Tři hodiny postupovali po vyšlapané cestě přes úbočí hory Thardûr a dostali se ještě výš nad dno údolí. Trpaslíci jeli na ponících, co nejrychleji to šlo, aniž by zranili zvířata, ale jejich tempo bylo i tak pouhým zlomkem rychlosti, kterou byl Eragon schopen běžet. Ačkoli ho to popuzovalo, nestěžoval si, protože si uvědomoval, že vždycky bude muset cestovat pomaleji s každým kromě elfů a Kullů.

Zachvěl se a přitáhl si plášť těsněji k tělu. Slunce dosud nevykouklo nad Beorskými horami a údolím prostupoval vlhký chlad, i když zbývalo jen pár hodin do poledne.

Pak narazili asi na pět set metrů široké žulové prostranství, vpravo ohraničené šikmým srázem posetým přírodními osmihrannými sloupy. Druhý konec kamenného pole zakrývala opona pohyblivé mlhy.

Orik zvedl ruku a zvolal: „Pohleď, Az Knurldrâthn.“

Eragon se zamračil. Ať koukal, jak koukal, neviděl na tomhle pustém místě nic zajímavého. „Nevidím žádný kamenný les.“

Orik slezl z poníka, podal uzdu válečníkovi za ním a řekl: „Pojď prosím se mnou, Eragone.“

Společně kráčeli k vířivé mlžné stěně. Eragon musel zkracovat kroky, aby se přizpůsobil Orikově chůzi, a jeho tváře se dotkla chladná a vlhká mlha. Byla tak hustá, že zakryla zbytek údolí a obklopila je jednotvárnou šedou krajinou, ve které jako by nahoru ani dolů nebylo pevně dáno. Zatímco Orik vytrvale pokračoval sebevědomým krokem, Eragon se cítil zmatený a trochu nejistý, a tak šel s rukou nataženou před sebe pro případ, že by narazil do čehokoli, co tahle mlha skrývá.

Orik zastavil na okraji tenké praskliny, která hyzdila žulu pod jejich nohama, a zeptal se: „Co vidíš teď?“

Eragon přimhouřil oči, přejížděl pohledem sem a tam, ale mlha se mu zdála stejně jednotvárná jako předtím. Otevřel pusu, aby to řekl, pak si ovšem všiml jemné nepravidelnosti kus napravo od sebe – viděl matný vzor světla a tmy, který držel tvar, i když se mlha posunula. Začal si uvědomovat i další nehybné objekty v okolí: zvláštní, nepravidelné kontrastní skvrny, které netvořily žádné rozeznatelné předměty.

„Já ne…,“ začal říkat, když mu závan větru načechral vlasy. Mlha, povzbuzená jemným vánkem, zřídla a nesouvislé vzory stínu se proměnily v kmeny obrovských, popelavých stromů s holými a polámanými větvemi. Obklopovaly je desítky stromů jako bledé kostry starodávného lesa. Eragon přitiskl dlaň na nejbližší kmen. Kůra byla chladná a tvrdá, jako by to byl balvan. Na povrchu stromu se držely skvrnky bledého lišejníku. Eragonovi přeběhl mráz po zádech. Přestože sám sebe nepovažoval za nijak zvlášť pověrčivého, strašidelná mlha, tajemné pološero a vzhled samotných stromů – ponurý, záhadný a nevěstící nic dobrého – v něm rozdmýchaly jiskřičku strachu.

Olízl si rty a zeptal se: „Jak vznikly?“

Orik pokrčil rameny. „Někteří tvrdí, že je sem musel postavit Gûntera, když tvořil Alagaësii z nicoty. Jiní soudí, že je stvořil Helzvog, protože kámen je jeho oblíbený živel – a proč by bůh kamene neměl ve své zahradě i kamenné stromy? Další zas říkají, že tyhle stromy kdysi bývaly jako všechny ostatní, ale velká pohroma před nekonečnou řadou let je pohřbila do země a dřevo se časem proměnilo v prach a prach v kámen.“

„Je to možné?“

„Jenom bohové to vědí s jistotou. Kdo kromě nich může doufat, že pochopí všechna proč a nač světa?“ Orik se o kousek posunul. „Naši předci objevili první z těchto stromů, když tady před více než tisícem let těžili žulu. Hvalmar Bezruk, tehdejší grimstborith Dûrgrimst Ingeitum, zastavil těžbu a místo ní jeho muži vysekávali stromy z okolního kamene. Když odkryli skoro padesát stromů, Hvalmar si uvědomil, že by tu mohly být stovky nebo dokonce tisíce kamenných stromů pohřbených v úbočí hory Thardûr, a tak svým mužům nařídil, aby s prací přestali. Ovšem tohle místo ovládlo představivost naší rasy

a od té doby sem cestují knurlan ze všech klanů a snaží se vyprostit další stromy ze spárů žuly. Existují dokonce knurlan, kteří tomu úkolu zasvětili celý život. Také se stalo tradicí posílat sem neposlušné potomky, aby pod dohledem mistra kameníka vysekali strom nebo dva.“

„To musí být nuda.“

„Dává jim to čas litovat svého chování.“ Orik si jednou rukou uhladil splétaný plnovous. „Sám jsem tu strávil pár měsíců, když jsem byl nespoutaný čtyřiatřicetiletý mladík.“

„A litoval jsi svého chování?“

„Mno… ne. Bylo to příliš… *únavné.* Po všech těch týdnech jsem ze žuly vysvobodil jedinou větev, a tak jsem utekl a narazil na skupinu Vrenšrrgn…“

„Trpaslíky z klanu Vrenšrrgn?“

„Ano, knurlan z klanu Vrenšrrgn, Válečné vlky nebo Vlky války, jak byste řekli ve svém jazyce. Narazil jsem na ně, opil se pivem, a jelikož lovili nagran, usoudil jsem, že bych také měl zabít kance a donést ho Hrothgarovi, abych utišil jeho hněv. To nebylo zrovna nejrozumnější. Dokonce i naši nejschopnější válečníci se bojí lovit nagran a já byl tehdy ještě spíš chlapec než muž. Jakmile jsem vystřízlivěl, proklínal jsem sám sebe za vlastní hloupost, ale protože už jsem přísahal, že to udělám, nezbývalo mi než slib splnit.“

Když se Orik odmlčel, Eragon se zeptal: „Co se stalo?“

„Ech, s pomocí Vrenšrrgn jsem zabil nagra, ale kanec mě nabral na kly a odhodil do větví nedalekého stromu. Vrenšrrgn museli zpátky do pevnosti Bregan odnést nás oba, kance i mě. Ten kanec Hrothgara potěšil a já… já jsem navzdory péči našich nejlepších léčitelů musel strávit další měsíc v posteli, což byl podle Hrothgara dost velký trest za to, že jsem neuposlechl jeho příkazy.“

Eragon se na okamžik zahleděl na trpaslíka a poznamenal: „Chybí ti.“

Orik chvíli stál s bradou přitisknutou k podsadité hrudi. Zvedl sekyru, bouchl do žuly koncem násady a ozvalo se pronikavé klepnutí, které se rozléhalo mezi stromy. „Je to skoro dvě stě let, co náš národ sužovala poslední dûrgrimstvren, poslední válka klanů, Eragone. Ale při Morgothalově černém vousu, teď stojíme na pokraji další.“

„Zrovna teď?“ zvolal Eragon zděšeně. „Je to skutečně tak zlé?“

Orik se zamračil. „Je to horší. Napětí mezi klany je větší než kdy předtím. Hrothgarova smrt a Nasuadin útok na Království roznítily vášně, zostřily staré spory a dodaly sílu těm, kdo věří, že je bláznovství spojit síly s Vardeny.“

„Jak si mohou myslet něco takového, když už Galbatorix s urgaly zaútočil na Tronjheim?“

„Jsou přesvědčení, že Galbatorixe nelze porazit, a naši lidé jejich důvodům věří. Pověz mi upřímně, Eragone, kdyby ses měl právě v tuhle chvíli se Safirou postavit Galbatorixovi, dokázali byste ho vy dva přemoci?“

Eragonovi se sevřelo hrdlo. „Ne.“

„Myslel jsem si to. Ti, kdo se staví proti Vardenům, si přestali uvědomovat Galbatorixovu hrozbu. Říkají, že kdybychom kdysi byli odmítli poskytnout útočiště Vardenům, kdybychom nepřijali tebe a Safiru do velkého Tronjheimu, pak by Galbatorix neměl důvod s námi válčit. Říkají, že když se budeme starat sami o sebe a zůstaneme skrytí v našich jeskyních a tunelech, nebudeme se ho muset bát. Neuvědomují si, že Galbatorixův hlad po moci je neukojitelný a že si nedá pokoj, dokud mu nebude u nohou ležet celá Alagaësie.“ Orik potřásl hlavou a svaly na jeho předloktích vyběhly a napjaly se, když sevřel čepel sekyry mezi tlusté prsty. „Nedovolím, aby se příslušníci naší rasy skrývali v chodbách jako vystrašení zajíci, dokud se vlk zvenku neprohrabe dovnitř a nesežere nás všechny. Musíme pokračovat v boji už kvůli naději, že se nám nějak podaří najít způsob, jak zabít Galbatorixe. A nedovolím, aby se můj národ rozdělil ve válce klanů. Za současných okolností by další dûrgrimstvren zničila naši civilizaci a možná by ke zkáze odsoudila i Vardeny.“ S chmurným výrazem se Orik obrátil k Eragonovi. „Pro dobro svého lidu hodlám získat trůn pro sebe. Dûrgrimstn Gedthrall, Ledwonnû a Nagra už mi přislíbili podporu. Přesto je mnoho těch, kdo stojí mezi mnou a korunou. Nebude snadné nasbírat dostatek hlasů, abych se stal králem. Potřebuji to vědět, Eragone – budeš při volbě krále stát za mnou?“

Eragon zkřížil paže, přešel od jednoho stromu ke druhému a pak zase zpátky. „Pokud bych to udělal, moje podpora by mohla obrátit ostatní klany proti tobě. Nejenže budeš žádat svůj národ, aby se spojil s Vardeny, ale také jej budeš žádat, aby přijal Dračího jezdce jako svého plnoprávného člena, což trpaslíci ještě nikdy neudělali a pochybuji, že to budou chtít udělat právě teď.“

„Ano, některé to možná obrátí proti mně," řekl Orik, „ale také mi to může získat hlasy jiných. Dovol mi, ať to posoudím sám. Jediné, co chci vědět, je: budeš stát za mnou?… Eragone, proč váháš?"

Eragon upřeně hleděl na zkroucený kořen, který vyčníval z žuly u jeho nohou, a vyhýbal se Orikovi pohledem. „Ty si děláš starosti o svůj lid a oprávněně. Ale moje zájmy jsou širší: zahrnují dobro Vardenů, elfů a všech ostatních, kdo se vzepřeli Galbatorixovi. Pokud… pokud nebude pravděpodobné, že dokážeš získat trůn, a objeví-li se jiný vůdce klanu, který by mohl uspět a který není proti Vardenům…"

„Nikdo by jim nebyl tak nakloněný jako já!"

„Já nezpochybňuji tvé přátelství," namítl Eragon. „Ale pokud se to, co jsem řekl, stane a moje podpora by mohla zajistit, že takový vůdce klanu získá trůn, neměl bych se, pro dobro tvého lidu a pro dobro zbytku Alagaësie, postavit za trpaslíka, který má největší šanci na úspěch?"

Hrozivě klidným hlasem Orik odpověděl: „Složil jsi pokrevní slib na Knurlnien, Eragone. Podle všech zákonů naší říše jsi příslušníkem Dûrgrimst Ingeitum, přestože se to některým nemusí líbit. To, co Hrothgar udělal, když tě přijal za svého, se nestalo nikdy v našich dějinách a nedá se to jen tak zrušit, pokud tě já jako grimstborith nevyhostím z našeho klanu. Jestli se obrátíš proti mně, Eragone, zostudíš mě před celou naší rasou a nikdo už nikdy nebude věřit mému vůdcovství. A co víc, potvrdíš našim odpůrcům, že Dračím jezdcům se nedá věřit. Příslušník klanu nikdy nezradí svého bratra jiným klanům, Eragone. To se nedělá, tedy pokud se jednou v noci nechceš probudit s dýkou v srdci."

„Vyhrožuješ mi?" zeptal se Eragon právě tak klidně.

Orik zaklel a znovu udeřil sekyrou do žuly. „Ne! Nikdy bych na tebe nevztáhl ruku, Eragone! Jsi můj nevlastní bratr, jsi jediný Jezdec, který není pod Galbatorixovým vlivem, a ať do mě uhodí hrom, jestli jsem tě během našich společných cest nezačal mít rád. Já bych ti neublížil, což ale neznamená, že zbytek Ingeitum by byl také tak shovívavý. To není výhrůžka, jenom konstatování. Musíš to pochopit, Eragone. Pokud klan uslyší, že jsi podpořil jiného kandidáta, možná je nedokážu udržet pod kontrolou. I když jsi naším hostem a chrání tě pravidla pohostinnosti, pokud budeš vystupovat proti Ingeitum, klan tě

bude považovat za zrádce a není naším zvykem dovolit, aby zrádce zůstal mezi námi. Rozumíš mi, Eragone?“

„Co ode mě očekáváš?“ vykřikl Eragon. Vyhodil rukama do vzduchu a přecházel před Orikem sem a tam. „Přísahal jsem věrnost také Nasuadě a takovéhle rozkazy mi dala.“

„A také jsi dal slib Dûrgrimst Ingeitum!“ zařval Orik.

Eragon se zastavil a zíral na trpaslíka. „Dovolil bys, abych odsoudil k záhubě celou Alagaësii, jenom aby sis mohl udržet své postavení mezi klany?“

„Neurážej mě!“

„Tak ode mě nežádej nemožné! Budu za tebou stát, bude-li se zdát pravděpodobné, že nastoupíš na trůn, ale pokud ne, tak nebudu. Děláš si starosti o Dûrgrimst Ingeitum a svou rasu jako celek, zatímco já se musím strachovat jak o ně, tak o celou Alagaësii.“ Eragon se opřel o chladný kmen stromu. „A nemohu si dovolit urazit tebe a tvůj – chci říct *náš* – klan ani zbytek trpasličí říše.“

Laskavějším tónem Orik pravil: „Je tu ještě jedna cesta, Eragone. Byla by pro tebe obtížnější, ale vyřešila by tvoje dilema.“

„Vážně? Copak to bude za zázračné řešení?“

Orik si zasunul sekyru za opasek, přešel k Eragonovi, chytil ho za předloktí a vzhlédl k němu skrz huňaté obočí. „Věř mi, že uděláš správnou věc, Eragone Stínovrahu. Buď mi stejně oddaný, jako kdyby ses opravdu narodil v Dûrgrimst Ingeitum. Moji poddaní by se nikdy neopovážili vystoupit proti svému vlastnímu grimstborith ve prospěch jiného klanu. Pokud grimstborith špatně udeří do skály, je to jenom jeho zodpovědnost, ale to neznamená, že nebere ohled na tvé zájmy.“ Na okamžik sklonil pohled a pokračoval: „Pokud se nebudu moci stát králem, věř mi, že nejsem tak zaslepený vyhlídkou moci, abych včas nepoznal, že je moje snaha marná. Kdyby se to opravdu mělo stát – tedy ne že bych to očekával – pak sám, ze své vlastní vůle, podpořím jednoho z dalších kandidátů, protože stejně jako ty netoužím vidět, jak bude zvolen grimstnzborith, který je vůči Vardenům nepřátelský. A pokud bych měl pomoci na trůn někomu jinému, důležitost a význam, kterými posloužím tomu vůdci klanu, budou ze své podstaty zahrnovat tvůj vlastní význam, protože jsi příslušníkem Ingeitum. Věříš mi, Eragone? Přijmeš mě za svého grimstborith stejně jako zbytek mých poddaných?“

Eragon zasténal, opřel hlavu o drsný kmen stromu a zvedl oči ke křivým, vyběleným větvím obaleným mlhou. *Věřit.* Ze všech věcí, které po něm mohl Orik chtít, tahle byla ta nejtěžší. Eragon měl Orika rád, ale podřídit se jeho autoritě, když je tolik v sázce, by znamenalo ještě více se vzdát vlastní svobody, což nebyla lákavá vyhlídka. A kromě svobody by se vzdal i části své zodpovědnosti za osud Alagaësie. Měl pocit, jako by visel na okraji propasti a Orik se ho snažil přesvědčit, že jenom metr dva pod ním je římsa, ale on se nedokázal pustit ze strachu, že spadne a zabije se.

Řekl: „Nebudu tupý slouha, kterého bys mohl sekýrovat. Když přijde na záležitosti Dûrgrimst Ingeitum, uposlechnu tě, ale ve všem ostatním nade mnou nebudeš mít žádnou moc."

Orik s vážnou tváří přikývl. „Nedělám si starost s posláním, se kterým tě sem Nasuada poslala, ani s tím, koho bys dokázal porazit v boji s Královstvím. To, z čeho mám neklidné noci, místo abych spal tvrdě jako Arghen ve své jeskyni, je představa, jak se pokoušíš ovlivnit hlasování na shromáždění klanů. Tvoje úmysly jsou ušlechtilé, to vím, ale ušlechtilé neušlechtilé, nejsi dobře obeznámen s naší politikou, i kdyby tě Nasuada poučila sebelíp. Tohle je můj obor, Eragone. Nech mě, abych si to řídil způsobem, který budu považovat za nejlepší. Na to mě Hrothgar připravoval celý život."

Eragon si povzdechl a s pocitem, jako by právě spadl, odpověděl: „Dobrá. Ohledně nástupnictví udělám, co považuješ za nejlepší, Grimstborith Orik."

Orikovi se na tváři rozzářil široký úsměv. Sevřel Eragonovi předloktí ještě pevněji, pak je pustil a řekl: „Ach, děkuji ti, Eragone. Nevíš, co to pro mě znamená. Děláš dobře, velmi dobře, a já na to nezapomenu, i kdybych se měl dožít dvou set let a můj plnovous by byl tak dlouhý, že ho budu vláčet špínou."

Eragon se proti své vůli zachechtal. „No, doufám, že tak dlouhý ti nenaroste. Pořád bys o něj klopýtal!"

„To asi ano," řekl Orik a zasmál se. „Navíc si myslím, že mi ho spíš Hvedra ustřihne, jakmile mi doroste po kolena. Ona má velmi jasný názor na to, jaká je řádná délka plnovousu."

*

Orik šel první, když vycházeli z lesa kamenných stromů bezbarvou mlhou, která kroužila mezi zvápenatělými kmeny. Znovu se připojili k Orikovým dvanácti bojovníkům a za okamžik začali sestupovat z úbočí hory Thardûr. Na dně údolí pokračovali přímo na druhou stranu a tam trpaslíci zavedli Eragona k tunelu skrytému ve strmém srázu tak důmyslně, že sám by vstup nikdy nenašel.

Kvůli tmě v tunelu se Eragonovi nechtělo opustit bledé sluneční světlo a čerstvý horský vzduch. Chodba byla dva a půl metru široká a dva metry vysoká, takže mu připadala poněkud nízká, a jako všechny trpasličí tunely, které navštívil, byla rovná jako šíp, kam až dohlédl. Ohlédl se přes rameno, právě když trpaslík Farr přibouchl otočnou žulovou desku sloužící jako dveře tunelu a uvrhl jejich skupinu do tmy. O chvíli později se objevilo čtrnáct zářivých koulí různých barev, když trpaslíci vytáhli ze svých sedlových brašen lucerny bez plamene. Orik jednu podal Eragonovi.

Pak vyrazili nitrem hory a tunelem se rozléhala ozvěna nesourodého klapotu kopyt poníků, která připomínala křik rozzlobených duchů. Eragon se ušklíbl, protože věděl, že bude muset ten rámus poslouchat celou cestu do Farthen Dûru, kde, desítky mil odsud, tunel končil. Nahrbil ramena, pevněji sevřel pásky svého ruksaku a přál si, aby byl se Safirou a létal vysoko nad zemí.

ROZESMÁTÉ MRTVOLY

Roran si dřepl a díval se skrz mřížku vrbových větví.

Dvě stě metrů od něj sedělo kolem ohňů padesát vojáků a vozků, kteří večeřeli, a v krajině se stmívalo. Muži zastavili na noc na širokém, trávou zarostlém břehu bezejmenné řeky. Vozy plné zásob pro Galbatorixovy oddíly stály v kostrbatém půlkruhu kolem ohňů. Za táborem se pásli voli se svázanýma předníma nohama, kteří na sebe občas zabučeli. Asi dvacet metrů po proudu řeky se zdvíhal výběžek měkké hlíny, bránící jakémukoli útoku nebo útěku tou stranou.

Co si myslí? divil se Roran. V nepřátelském území bylo rozhodně moudré tábořit na místě, kde se člověk může ubránit, což obvykle znamenalo najít přírodní útvar, který by vám chránil záda. Ale i tak jste museli být opatrní, abyste zvolili takové místo pro odpočinek, odkud byste mohli uprchnout, kdyby došlo k přepadení. Takhle by bylo pro Rorana a ostatní bojovníky pod Martlandovým velením převelice snadné vyřítit se z houští, v němž se skrývali, a přitlačit muže Království do špice ve tvaru V, tvořené výběžkem měkké hlíny a řekou, kde by mohli vojáky a vozky rychle pozabíjet. Rorana mátlo, že by cvičení vojáci udělali takovou zjevnou chybu. *Možná jsou z města*, napadlo ho. *Nebo jsou možná jenom nezkušení.* Zamračil se. *Tak proč by jim pak svěřili takový důležitý úkol?*

„Objevili jste nějakou past?“ zeptal se. Nemusel otáčet hlavu, aby poznal, že kousek za ním stojí Karn s Halmarem a dalšími dvěma muži. Roran už bojoval po boku všech mužů ve skupině kromě čtyř šermířů, kteří se přidali k Martlandově skupině místo těch, co zemřeli během jejich posledního střetu, nebo utrpěli vážné zranění s trvalými

následky. I když neměl rád úplně každého z nich, svěřil by jim vlastní život a věděl, že stejnou důvěru mají i oni k němu. Bylo to pouto, které překlenovalo rozdíly dané věkem či výchovou. Po své první bitvě byl Roran překvapený, jak blízcí mu jeho společníci připadali i jak srdeční k němu byli.

„Žádnou," zamumlal Karn. „Ale…"

„Možná vymysleli nová zaklínadla, která nedokážeš odhalit, já vím. Je s nimi kouzelník?"

„Nevím to jistě, ale myslím, že ne."

Roran odhrnul stranou trs úzkých vrbových listů, aby lépe viděl na rozmístění vozů. „Nelíbí se mi to," zabručel. „S tím druhým konvojem cestoval kouzelník. Proč ho nemá tenhle?"

„Je nás méně, než si možná myslíš."

„Hmm." Roran se poškrábal ve vousech; stále ho znepokojovala zdánlivá lehkovážnost vojáků. *Že by se snažili vyprovokovat útok? Nezdají se na něj připravení, ale zdání klame. Jakou léčku si na nás mohli uchystat? Sto mil kolem není ani noha a Murtagha s Trnem zvědové naposledy zahlédli letět na sever od Feinsteru.* „Pošli znamení," nakázal. „Ale pověz Martlandovi, že mě znepokojuje, že se utábořili právě tady. Buď jsou to hlupáci, nebo si proti nám vybudovali nějakou neviditelnou obranu: kouzla nebo jiný králův trik."

Chvíli bylo ticho a konečně Karn ohlásil: „Poslal jsem to. Martland říká, že má také obavy, ale prý pokud nechceš utíkat zpátky za Nasuadou s ocasem staženým mezi nohama, máme to zkusit."

Roran zavrčel a odvrátil se od vojáků. Dal znamení bradou a ostatní muži se s ním rychle přesunuli po čtyřech k místu, kde nechali své koně.

Roran vstal a nasedl na Sněžného bleska.

„Prr, zklidni se, hochu," zašeptal a pohladil Sněžného bleska, když hřebec pohodil hlavou. V pološeru zářila koni hříva a srst jako stříbro. Nebylo to poprvé, co si Roran přál, aby Sněžný blesk nebyl tak nápadný, aby to byl třeba hezký hnědák nebo kaštánek.

Vzal si štít zavěšený u sedla, protáhl levou paži pásky a pak z opasku vytáhl kladivo.

Nasucho polkl, ucítil povědomý tlak mezi rameny a kladivo si lépe chytil.

Když bylo všech pět mužů připraveno, Karn zvedl prst, přivřel oční víčka a rty se mu zkroutily, jako by mluvil sám se sebou. Nedaleko se ozval cvrček.

Karnova víčka se prudce otevřela. „Pamatujte, upírejte pohled na zem, dokud světlu nepřivyknete, a ani pak se nedívejte k nebi.“ Pak začal ve starověkém jazyce odříkávat nesrozumitelná slova vibrující energií.

Roran se zakryl štítem a zamžoural na své sedlo, když krajinu ozářilo průzračné bílé světlo jasné jako polední slunce. Pronikavá záře vycházela z místa někde nad táborem; Roran odolal pokušení podívat se, odkud přesně.

Zařval, dloubl Sněžného bleska do žeber a přitiskl se ke koňské šíji, když zvíře vyrazilo kupředu. Karn a ostatní bojovníci po obou stranách udělali to samé a zamávali zbraněmi. Rorana chvíli škrábaly do hlavy a ramenou větve, potom se Sněžný blesk vyprostil ze stromů a uháněl plným tryskem k táboru vojáků.

K táboru se hnaly také další dvě skupiny jezdců, jedna vedená Martlandem a druhá Ulhartem.

Vojáci a vozkové vykřikli na poplach a zakryli si oči. Potáceli se jako slepci, šátrali po zbraních a snažili se rozmístit tak, aby odrazili útok.

Roran se nepokoušel Sněžného bleska zpomalit. Znovu ho pobídl, vzepřel se ve třmenech a držel se vší silou, když kůň proskočil malou mezerou mezi dvěma vozy. Jak kopyta opět dopadla na zem, zadrkotaly mu zuby. Sněžný blesk odkopl hlínu do jednoho z ohňů, až z něj vylétl oblak jisker.

Zbytek Roranovy skupiny také přeskočil vozy. Roran věděl, že se ostatní z oddílu postarají o vojáky za ním, a tak se soustředil na ty před sebou. Popohnal Sněžného bleska k jednomu z mužů, praštil ho koncem kladiva a zlomil mu nos, až se mu po tváři rozstříkla rudá krev. Druhou ranou do hlavy muže zabil a odrazil meč dalšího vojáka.

O kus dál podél zatočené řady vozů skočili do tábora Martland, Ulhart a jejich muži a přistáli s dusotem kopyt a řinčením brnění a zbraní. Nějaký kůň zaržál bolestí a padl, když ho voják zranil kopím.

Roran podruhé zblokoval meč vojáka, pak útočníka udeřil do ruky, až mu zlámal kosti a přinutil ho upustit zbraň. Vzápětí se znovu ohnal kladivem, zasáhl muže doprostřed červené tuniky a rozdrtil mu hrudní kost. Smrtelně zraněný voják se supěním padl k zemi.

Roran se otočil v sedle a hledal po táboře dalšího protivníka. Svaly se mu chvěly horečným vzrušením; každý detail kolem něj se jevil tak ostrý a jasný, jako by byl vyrytý do skla. Cítil se nepřemožitelný, nezranitelný. Samotný čas jako by se táhl a zpomaloval, takže zmatená můra, která kolem něj poletovala, jako by prolétala medem a ne vzduchem.

Vtom ho za drátěnou košili na zádech popadly dvě ruce, strhly ho ze Sněžného bleska a praštily s ním o tvrdou zem, až si vyrazil dech. Udělaly se mu mžitky před očima a na okamžik neviděl vůbec nic. Když se vzpamatoval, spatřil, že mu na prsou sedí první voják, na kterého zaútočil, a dusí ho. Voják zakrýval zdroj světla, které na nebi stvořil Karn. Kolem hlavy a ramenou měl bílou svatozář, ale tvář měl ve stínu, takže Roran z jeho obličeje neviděl nic než záblesk vyceněných zubů.

Voják mu pevněji sevřel prsty kolem hrdla. Roran zalapal po dechu a zatápal po kladivu, které upustil, ale nedosáhl na něj. Napjal krk, aby z něj voják nevymáčkl život, vytáhl z opasku dýku a prorazil jí vojákovo kroužkové brnění a gambeson a bodl ho mezi žebra na levém boku.

Voják ani nehnul brvou a jeho sevření nepovolilo.

Vycházel z něj jenom nepřetržitý proud klokotavého smíchu. Z toho trhavého, strašidelného a odpudivého chechtotu se Roranovi svíral žaludek úzkostí. Tenhle zvuk znal; už ho slyšel, když sledoval, jak Vardenové na travnatém poli u řeky Jiet bojují s muži, kteří necítí bolest. Okamžitě mu došlo, proč si vojáci vybrali takové ubohé tábořiště: *bylo jim jedno, jestli je někdo přepadne, protože jim nemůžeme ublížit.*

Roran viděl všechno rudě a před očima mu tancovaly žluté hvězdičky. Na pokraji bezvědomí vytrhl dýku ven a bodl výš, do vojákova podpaží, a ještě zakroutil čepelí v ráně. Na ruku mu vytryskla horká krev, ale voják jako by si toho ani nevšiml. Bouchl mu hlavou o zem, takže Roranovi se svět proměnil v pulsující barevné skvrny. Bouchl s ní jednou. Dvakrát. Třikrát. Roran zazmítal boky a marně se snažil shodit muže ze sebe. Zaslepený a zoufalý sekl tam, kde myslel, že voják bude mít tvář, a ucítil, jak nůž zajel do měkkého masa. Trochu dýku povytáhl zpátky, pak znovu bodl a ucítil, jak špička čepele narazila na kost.

Sevření kolem Roranova krku povolilo.

Ležel na místě, hruď se mu mocně zdvíhala, pak se překulil a vyzvracel se; pálilo ho v krku. Stále ztěžka oddechoval a kašlal, s námahou se postavil a uviděl vojáka nehybně roztaženého vedle sebe, s dýkou vyčnívající z levé nozdry.

„Jděte jim po hlavě!“ vykřikl Roran, i když ho škrábalo v krku. „Po hlavě!“

Nechal dýku zapíchnutou ve vojákově nose, sebral své kladivo z udusané země a zastavil se, aby do ruky, ve které měl štít, vzal pohozené kopí. Přeskočil padlého vojáka a utíkal k Halmarovi, který byl také bez koně a bojoval se třemi vojáky najednou. Než si ho vojáci všimli, stačil praštit dva nejbližší do hlavy tak silně, že jim rozštípl helmice. Toho třetího nechal Halmarovi a utíkal k vojákovi, jemuž roztříštil hrudní kost a kterého předtím považoval za mrtvého. Našel ho sedět opřeného o kolo vozu, jak plive sraženou krev a snaží se napnout tětivu luku.

Bodl ho kopím do oka. Když kopí vytáhl, na jeho hrotu zůstaly přilepené kousky šedého masa.

Pak Roran dostal nápad. Hodil oštěp po muži v červené tunice na protější straně nejbližšího ohně a propíchl mu trup, poté si zasunul násadu kladiva za opasek a napjal vojákův luk. Opřel se zády o vůz a začal střílet vojáky pobíhající po tábořišti; snažil se je buď zabít přesnou trefou do obličeje, krku nebo do srdce, nebo je aspoň zmrzačit, aby je jeho společníci mohli snadno zlikvidovat. Usoudil, že když nic jiného, takový zraněný voják by mohl vykrvácet dříve, než boj skončí.

Původně suverénní útok se proměnil ve zmatek. Vardenové byli roztroušení po bojišti a vystrašení, někteří na koních, někteří na nohou a většina z nich celá od krve. Podle Rorana už nejméně pět Vardenů zemřelo, když zdánlivě mrtví vojáci znovu vstali a napadli je. Ve změti bojujících těl se nedalo poznat, kolik vojáků ještě zůstalo naživu, ale Roran viděl, že stále početně převyšují těch sotva pětadvacet zbývajících Vardenů. *Mohli by nás roztrhat na kusy holýma rukama, zatímco my se je snažíme rozsekat mečem,* uvědomil si. Zapátral očima vřavou po Sněžném bleskovi a uviděl, že jeho bělouš utekl dál po proudu řeky, kde teď stál u vrby s rozšířenými nozdrami a ušima přitisknutýma k lebce.

Roran zabil šípy další čtyři vojáky a ještě víc jich zranil. Když už mu zbývaly pouze dva šípy, zahlédl Karna, jak stojí na druhé straně tábora a bojuje s nějakým vojákem u rohu hořícího stanu. Natáhl tětivu

tak, až ho pírka šípu lechtala na uchu, a střelil vojáka do prsou. Voják se zapotácel a Karn mu setnul hlavu.

Roran odhodil luk stranou a s kladivem v ruce utíkal ke Karnovi a křičel: „Nemůžeš je zabíjet kouzlem?“

Karn se chvíli snažil popadnout dech, pak zakroutil hlavou a řekl: „Každé moje kouzlo zastavili.“ Světlo z hořícího stanu mu pozlatilo půlku tváře.

Roran zaklel. „Takže spolu!“ vykřikl a pozvedl štít.

Bok po boku zamířili k nejbližší skupině vojáků: houfu osmi mužů, kteří obklíčili trojici Vardenů. V dalších pár minutách se Roran ponořil do řinčení zbraní, trhání masa a nenadálých bolestí. Vojáci se unavovali pomaleji než obyčejní muži a nikdy se nevyhnuli útoku ani nepolevili ve svém úsilí, i když utrpěli ta nejstrašlivější zranění. Boj byl tak vyčerpávající, že se Roranovi vrátila nevolnost, a když všech osm vojáků padlo, předklonil se a znovu zvracel. Odplivl si, aby si vyčistil ústa od žaludečních šťáv.

Jeden z Vardenů, kterého se snažili zachránit, během boje zemřel na bodnutí nožem do ledvin, ale ti dva, kteří přežili, spojili síly s Roranem a Karnem a společně zaútočili na další skupinu Galbatorixových vojáků.

„Žeňte je k řece!“ zařval Roran. „Voda a bláto omezí pohyb vojáků, a Vardenové by tak mohli získat převahu.“

Nedaleko od nich se Martlandovi povedlo sjednotit dvanáct Vardenů, kteří se stále udrželi v sedle, a už dělali to, co Roran navrhoval: tlačili vojáky zpátky ke třpytivé řece.

Vojáci a pár vozků, kteří ještě zůstali naživu, se však houževnatě bránili. Proti pěšákům používali štíty. Bodali kopími do koní. Vardenové je ale přes sveřepý odpor nutili k pomalému ústupu, až nakonec muži v červených tunikách stáli po kolena v proudu vody, napůl oslepení tajemným světlem, které na ně svítilo z výšky.

„Nepovolujte!“ zakřičel Martland, sesedl a sám se pevně rozkročil na břehu řeky. „Nedovolte jim dostat se zpátky na souš!“

Roran se přikrčil, zapřel se patami do měkké půdy, dokud nebyl spokojený se svým postojem, a čekal, až statný voják stojící v chladné vodě pár metrů před ním zaútočí. Muž se s řevem vyřítil z mělčiny a ohnal se mečem, ale Roran zachytil jeho výpad štítem a oplatil mu to mocnou ránou. Voják však kladivo odrazil vlastním štítem a potom sekl Roranovi po nohou. Několik vteřin si vyměňovali údery, ale ani

jeden nezranil toho druhého. Pak Roran zasáhl muže do levé paže a srazil ho několik kroků zpátky. Voják se jenom usmál a nuceně, mrazivě se zachechtal.

Roran zauvažoval, zda on nebo kterýkoli z jeho společníků přežije tuhle noc. *Pobít je bude těžší než vyhubit hady. Můžeme je nasekat na nudličky a oni na nás stejně budou pořád útočit, dokud nějak nepřetneme jejich život.* Další myšlenku už raději pustil z hlavy, protože se na něj voják znovu vrhl vroubkatým mečem, který se v bledém světle blyštěl jako jazyk plamene.

Od té chvíle Roranovi bitva připadala jako noční můra. To divné, zlověstné světlo dodávalo vodě a vojákům nádech nadpřirozena, pohlcovalo barvy a vrhalo na tekoucí vodu dlouhé, útlé, ostré stíny, zatímco za řekou a všude kolem panovala tma. Znovu a znovu odrážel vojáky, kteří se potáceli ven z vody, aby ho zabili, a tloukl do nich kladivem, takže se stěží podobali lidem, a přesto neumírali. S každým úderem hladinu řeky potřísnily medailony černé krve, připomínající kaňky rozlitého inkoustu, které vzápětí odnesl proud. Smrtící jednotvárnost každého střetu Rorana otupovala a děsila. Ať rozdával jakkoli silné rány, pokaždé se objevil další zohavený voják, který se po něm ohnal mečem. A vždycky se ozval ten šílený chechtot mužů, kteří věděli, že jsou mrtví, ale stejně si stále udržovali zdání života, i když jim Vardenové ničili těla.

A pak nastalo ticho.

Roran zůstal skrčený za štítem s pozdviženým kladivem, funěl a byl promáčený potem a krví. Uběhla minuta, než mu došlo, že ve vodě před ním už nikdo nestojí. Třikrát se rozhlédl doleva a doprava a nedokázal pochopit, že vojáci jsou konečně nezvratně mrtví. Po třpytivé hladině kolem něj proplulo tělo.

Roran divoce zařval, když mu pravou paži sevřela něčí ruka. Prudce se otočil a s vrčením se odtáhl, než si uvědomil, že vedle něj stojí Karn. Zsinalý, krví pocákaný kouzelník promluvil: „Vyhráli jsme, Rorane! Co? Jsou pryč! Přemohli jsme je!“

Roranovi klesly paže a zaklonil hlavu – byl tak unavený, že se ani nedokázal posadit. Připadalo mu, jako… jako by jeho smysly byly neobvykle ostré, a přesto se cítil otupělý, utlumený, stažený kamsi do sebe. Byl za to rád; jinak by se nejspíš zbláznil.

„Seberte se a zkontrolujte vozy!“ zakřičel Martland. „Čím dřív se rozhoupete, tím dřív budeme pryč z tohohle prokletého místa! Karne, ošetři Welmara. Ta jeho rána se mi vůbec nelíbí.“

S nesmírným přemáháním se Roran otočil a loudal se po břehu k nejbližšímu vozu. Zamrkal, aby mu do očí netekl pot, který mu kapal z čela, a zaznamenal, že z jejich původní jednotky se na nohou drží jenom devět mužů. Vytěsnil ten postřeh ze své mysli. *Truchlit můžeš později.*

Jak Martland Rudovous kráčel přes mrtvolami poseté tábořiště, voják, o němž si Roran myslel, že je mrtvý, se převrátil a ze země usekl hraběti pravou ruku. S pohybem tak ladným, jako by si ho předtím nacvičoval, Martland vykopl meč vojákovi z ruky, pak mu klekl na krk, levou rukou si vytáhl dýku z opasku a zasadil muži smrtící ránu do ucha. Martlandova tvář zrudla a napjala se. Strčil si pahýl svého zápěstí pod levé podpaží a posunkem odháněl každého, kdo mu přispěchal na pomoc. „Nechte mě být! To nic není. Jděte k těm vozům! Jestli si sakra nepospíšíte, budeme tu tak dlouho, že mi z toho zbělejí vousy. Hejbněte sebou!“ Když se ale Karn odmítl pohnout, Martland se zamračil a zařval: „Padej, jinak tě nechám zpráskat za neposlušnost, to si piš!“

Karn zvedl Martlandovu useknutou ruku. „Možná bych ti ji dokázal přišít pomocí kouzla, ale budu potřebovat pár minut.“

„Tak do háje, dej to sem!“ zvolal Martland. Sebral Karnovi svou useknutou ruku a zastrčil si ji pod tuniku. „Přestaň si se mnou dělat starosti a zachraň Welmara a Lindela, jestli můžeš. Můžeš se mi ji pokusit přišít, jakmile bude mezi námi a těmihle netvory pár desítek mil.“

„Ale pak už může být příliš pozdě,“ namítl Karn.

„To byl rozkaz, kouzelníku, ne žádost!“ zaburácel Martland. Když se Karn vytratil, hrabě si pomocí zubů ovázal rukávem tuniky pahýl své paže, který si zase zastrčil do podpaží. Na tváři mu vyrazil pot. „Dobrá tedy! Jaké poklady to máme skryté v těch zatracených vozech?“

„Lana!“ zakřičel někdo.

„Whisky!“ zavolal někdo jiný.

Martland zavrčel. „Ulharte, zapiš počty místo mě.“

Roran pomáhal ostatním, když prohledávali jednotlivé vozy a volali na Ulharta, co je uvnitř. Potom pozabíjeli stádo volů a podpálili vozy

tak jako předtím. Nakonec si pochytali koně, nasedli na ně a přivázali zraněné do sedel.

Když byli přichystáni k odjezdu, Karn ukázal na zářivé světlo na nebi a zamumlal dlouhé, složité slovo. Krajinu zahalila noc. Roran pohlédl vzhůru a spatřil pulsující obraz Karnovy tváře překrývající bledé hvězdy. Jakmile přivykl tmě, uviděl neostré šedé stíny tisíců zmatených můr, které se rozprchly po nebi jako stíny duší zemřelých.

S těžkým srdcem se Roran patami dotkl slabin Sněžného bleska a vyjel od pozůstatků konvoje.

KREV NA SKALÁCH

Eragon se rozčileně vyřítil z kruhové místnosti, skryté hluboko pod středem Tronjheimu. Dubové dveře se za ním zabouchly s těžkým zaduněním.

Stál s rukama v bok uprostřed klenuté chodby v předsálí a zíral na podlahu, kterou tvořila šachovnice z obdélníků achátu a nefritu. Od chvíle, kdy před třemi dny s Orikem přijeli do Tronjheimu, se třináct vůdců trpasličích klanů pořád jenom hádalo o podle něj naprosto bezvýznamných věcech, jako třeba které klany mají právo pást svá stáda na jistých pastvinách. Když poslouchal, jak se vůdci klanů dohadují o nejasnostech ve svém právním řádu, často se mu chtělo vykřiknout, že jsou zaslepení tupci a takto vydají celou Alagaësii Galbatorixově tyranii, jestli neodloží své malicherné zájmy a nezvolí bezodkladně nového krále.

Eragon, ponořený do svých pochmurných myšlenek, se procházel chodbou a sotva vnímal čtyři stráže, které ho stejně jako jindy všude následovaly, i trpaslíky, které míjel a kteří ho zdravili různými obměnami jména „Argetlam“. *Nejhorší je Íorûnn*, usoudil Eragon. Trpasličí žena byla grimstborith mocného, bojovného klanu Dûrgrimst Vrenšrrgn a od samého počátku rokování dávala jasně najevo, že chce trůn získat pro sebe. Jenom jeden další klan, Urzhad, ji otevřeně podpořil, ale jak prokázala při mnoha příležitostech během dalšího setkávání vůdců klanů, byla chytrá, prohnaná a dokázala obrátit skoro každou situaci ve svou výhodu. *Mohla by z ní být vynikající královna*, musel si přiznat Eragon, *ale je tak nevyzpytatelná, že se nedá poznat, zda by podporovala Vardeny, kdyby ji dosadili na trůn.* Jízlivě se pousmál. Mluvit s Íorûnn mu bylo vždycky nepříjemné. Trpaslíci ji

považovali za velkou krásku a i podle lidských měřítek byla velmi pohledná. Navíc se zdálo, že našla v Eragonovi zalíbení, které nedokázal pochopit. V každém jejich rozhovoru dělala stále narážky na dějiny trpaslíků a jejich mytologii, které Eragon nechápal, ale které očividně bavily Orika a další trpaslíky.

Kromě Íorûnn se o trůn ucházeli další dva vůdci klanů: Gannel, vůdce Dûrgrimst Quan, a Nado, vůdce Dûrgrimst Knurlcarathn. Jako strážce náboženství trpaslíků měl Quan ve své rase nesmírný vliv, ale Gannel dosud dostal podporu pouze dvou dalších klanů, Dûrgrimst Ragni Hefthyn a Dûrgrimst Ebardac – což byl klan, který se věnoval zejména učenému bádání. Naproti tomu Nado vytvořil silnější koalici, tvořenou klany Feldûnost, Fanghur a Az Sweldn rak Anhûin.

Zatímco Íorûnn podle všeho chtěla trůn pouze kvůli moci, kterou by s ním dostala, a Gannel se nezdál být zaměřený proti Vardenům – i když ani jeden z nich vůči nim neprojevoval přátelství – Nado se otevřeně a vášnivě stavěl proti jakémukoli spojení s Eragonem, Nasuadou, Královstvím, Galbatorixem, královnou Islanzadí, nebo, jak Eragon usoudil, jakoukoli živou bytostí vně Beorských hor. Klan Knurlcarathn se zabýval kamennými stavbami a co do počtu mužů a rozsahu výroby neměl soupeře, protože všechny ostatní klany závisely na jejich odbornosti v prokopávání tunelů a stavění obydlí, a potřeboval je dokonce i Ingeitum, aby těžili rudu pro jejich kováře. A pokud by náhodou Nado ve svém úsilí získat korunu klopýtl, Eragon věděl, že mnozí vůdci menších klanů, kteří sdíleli jeho názor, by skočili po příležitosti nastoupit na jeho místo. Například klan Az Sweldn rak Anhûin, který Galbatorix a Křivopřísežníci skoro vyhladili, se během Eragonovy návštěvy ve městě Tarnag prohlásil za jeho nepřítele na život a na smrt a každým svým počinem na setkání klanů dával najevo svou nesmiřitelnou nenávist k Eragonovi, Safiře a všemu, co má co dělat s draky a těmi, kdo na nich létají. Protestovali proti samotné Eragonově přítomnosti na setkáních vůdců klanů, třebaže podle trpasličích zákonů byla naprosto oprávněná, a vynutili si o tom hlasovat, čímž protáhli vyjednávání o dalších šest zbytečných hodin.

Jednoho dne, pomyslel si Eragon, *budu muset najít způsob, jak se s nimi usmířit. Buď to, anebo budu muset dokončit, co Galbatorix začal. Odmítám žít celý život ve strachu z Az Sweldn rak Anhûin.* Znovu, jako častokrát v posledních pár dnech, chvíli čekal na Safiřinu odezvu, a když nepřicházela, ucítil v srdci povědomé bodnutí smutku.

Ovšem jak pevná jsou spojenectví mezi jednotlivými klany, to byla otázka poněkud nejistá. Ani Orik, ani Íorûnn, Gannel nebo Nado neměli dostatečnou podporu, aby vyhráli všeobecnou volbu, a tak se všichni snažili udržet si věrnost těch klanů, které jim už přislíbily pomoc, a současně se pokoušeli přetáhnout příznivce svých protivníků. Ačkoli bylo takové vyjednávání velice důležité, Eragonovi připadalo nesmírně nudné a otravné.

Na základě Orikova vysvětlení Eragon pochopil, že než budou moci vůdci klanů zvolit krále, musejí nejdříve hlasovat o tom, zda jsou připraveni zvolit nového krále nebo královnu, a že tato předběžná volba musí dostat aspoň devět hlasů, pokud má projít. Dosud se však žádný z vůdců klanů necítil dostatečně jistý vlastní pozicí, aby tuto věc navrhl a postoupilo se k závěrečné volbě. Byla to, jak řekl Orik, ta nejchoulostivější část vyjednávání a v některých případech se prý táhla nepříjemně dlouhou dobu.

Zatímco Eragon zvažoval situaci, bezcílně bloumal bludištěm místností pod Tronjheimem, dokud se neocitl v suché, zaprášené komnatě, lemované pěti černými oblouky na jedné straně a tesaným basreliéfem šest metrů vysokého vrčícího medvěda na druhé. Medvěd měl zlaté zuby a kulaté, broušené rubíny místo očí.

„Kde to jsme, Kvîstore?“ zeptal se Eragon a pohlédl na své stráže. Jeho hlas se v místnosti tlumeně rozléhal. Eragon cítil vědomí mnoha trpaslíků v patrech nad sebou, ale neměl ponětí, jak se k nim dostat.

Velitel stráže, mladý trpaslík, jemuž nemohlo být víc než šedesát, udělal krok vpřed. „Tyhle pokoje nechal vyklidit před tisíci let Grimstnzborith Korgan, když se stavěl Tronjheim. Od té doby je používáme pouze tehdy, když se celá naše rasa shromáždí ve Farthen Dûru.“

Eragon přikývl. „Mohl bys mě zavést zpátky na povrch?“

„Jistě, Argetlame.“

Několik minut svižné chůze je přivedlo na široké schodiště s nízkými trpasličími schody, vystupující ze země u spojovací chodby někde v jihozápadní části úpatí Tronjheimu. Odtud Kvîstor dovedl Eragona k jižní větvi čtyři míle dlouhých chodeb, které rozdělovaly Tronjheim podle světových stran.

Byla to tatáž chodba, kterou Eragon se Safirou před několika měsíci poprvé vstoupili do Tronjheimu, a Eragon se jí vydal směrem ke středu

města-hory s podivným pocitem nostalgie. Připadalo mu, jako by mezitím zestárl o několik let.

Čtyři patra vysoká chodba se hemžila trpaslíky ze všech klanů. Všichni si Eragona všimli, tím si byl jistý, ale ne všichni uznali za vhodné se k němu hlásit, za což byl vděčný, protože mu to ušetřilo námahu odpovídat na ještě víc pozdravů.

Vtom Eragon ztuhl při pohledu na řadu členů Az Sweldn rak Anhûin, přecházející chodbou. Trpaslíci jako jeden muž otočili hlavy a pohlédli na něj; tváře měli skryté za rudé roušky, které příslušníci jejich klanu vždycky nosili na veřejnosti. Než poslední trpaslík v řadě prošel spolu se svými druhy klenutým průchodem a ven z haly, odplivl si na podlahu směrem k Eragonovi.

Kdyby tu byla Safira, neopovážili by se být tak drzí, pomyslel si Eragon.

O půl hodiny později dorazil na konec majestátní chodby, a ačkoli už tam byl mnohokrát předtím, zmocnil se ho pocit úžasu a obdivu, když prošel mezi sloupy z černého onyxu zdobené žlutým zirkonem třikrát tak velkým jako člověk a vstoupil do kruhové haly v srdci Tronjheimu.

Hala měla tisíc stop ze strany na stranu a na podlaze z leštěného karneolu bylo vyryté kladivo obklopené dvanácti pěticípými hvězdami, jež bylo znakem Dûrgrimst Ingeitum a prvního krále trpaslíků Korgana, který objevil Farthen Dûr při těžbě zlata. Naproti Eragonovi a po obou stranách obrovské místnosti byly vstupy do dalších tří chodeb, které se rozbíhaly městem-horou. Hala neměla strop, ale stoupala asi míli až k vrcholku Tronjheimu. Tam se otvírala do dračí síně, kde Eragon se Safirou bydleli, než Arya rozbila hvězdný safír, a pak k nebi: temně modrému kotouči, který se zdál nepředstavitelně daleko a kolem něhož se otevíralo ústí Farthen Dûru, deset mil vysoké duté hory, ukrývající Tronjheim před zbytkem světa.

Na dno Tronjheimu proniklo jenom mizivé množství denního světla. Město Věčného Šera, tak mu říkali elfové. Protože se do města-hory dostalo tak málo slunečních paprsků – kromě úchvatné půlhodinky před a po poledni uprostřed léta – trpaslíci osvětlovali vnitřek myriádou svých luceren bez plamene. Tisíce těchto světel zdobily halu. Zářivé lucerny visely zvenku na každém druhém sloupu zakřivených podloubí, která lemovala každé poschodí města-hory, a ještě víc luceren bylo připevněno uvnitř podloubí, kde označovaly

vstupy do podivných a neznámých pokojů, stejně jako cestu Vol Turin, Nekonečné schodiště, vinoucí se kolem hlavní haly od přízemí až k vrcholu. Byla to opravdu působivá a okázalá podívaná. Lucerny měly mnoho různých barev, takže to vypadalo, jako by byl vnitřek haly posetý zářivými drahokamy.

Ovšem jejich nádhera bledla vedle jasu skutečného klenotu, největšího drahokamu ze všech: Isidar Mithrim. Na podlaze haly trpaslíci postavili dřevěné, v průměru dvacet metrů velké lešení a v této konstrukci z dubových trámků kousek po kousku znovu s nesmírnou opatrností a péčí skládali roztříštěný hvězdný safír. Úlomky, které teprve měli umístit, uchovávali v krabicích bez víka, vystlaných chomáči surové vlny a označených řadou klikatých run. Krabice byly rozložené podél značné části západní strany velké síně. Zhruba tři sta trpaslíků se soustředěně hrbilo nad bednami a snažilo se sesadit úlomky dohromady. Další skupina pobíhala kolem lešení, starala se o roztříštěný drahokam uvnitř a také stavěla dodatečné podpěry.

Eragon je několik minut sledoval při práci a pak přešel k části podlahy, kterou proboural Durza, když se svými urgalskými bojovníky vstoupil do Tronjheimu z podzemních tunelů. Eragon poklepal špičkou boty na nablýskaný kámen před sebou. Nezůstala na něm ani stopa po poškození, které Durza způsobil. Trpaslíci dokázali obdivuhodným způsobem zahladit škody způsobené bitvou o Farthen Dûr. Eragon ale doufal, že si budou bitvu připomínat nějakým památníkem, protože považoval za důležité, aby budoucí generace nezapomněly, jak krvavou cenu trpaslíci a Vardenové zaplatili během svého boje proti Galbatorixovi.

Jak Eragon kráčel k lešení, kývl na Skega, který stál na plošině shlížející na hvězdný safír. Eragon se s tímhle hubeným trpaslíkem s hbitými prsty setkal už dříve. Skeg patřil k Dûrgrimst Gedthrall a právě jemu král Hrothgar svěřil obnovu nejcennějšího pokladu trpaslíků.

Skeg mu pokynul, aby vyšplhal na plošinu. Když za ním Eragon vylezl na nahrubo otesaná prkna, otevřel se mu pohled na ostré třpytivé špičky, jako papír tenké okraje a zvlněné plochy. Vršek hvězdného safíru mu připomínal zamrzlou Anoru v údolí Palancar na konci zimy, kdy led na řece mnohokrát roztál a zase zmrznul, takže bylo nebezpečné chodit přes zrádné hrboly a rýhy, které na něm vytvořily

výkyvy teplot. Jen místo modré, bílé nebo čiré měly zbytky hvězdného safíru světle růžovou barvu místy s nádechem tmavě oranžové.

„Jak to jde?“ zeptal se Eragon.

Skeg pokrčil rameny a zamával rukama ve vzduchu, jako by předváděl dvojici motýlů. „Jde to, jak to jde, Argetlame. Nemůžeš uspěchat dokonalost.“

„Připadá mi, že postupujete rychle.“

Skeg kostnatým prstem poklepal z boku na svůj široký, plochý nos. „Vrcholek Isidar Mithrim, který je teď vespod, Arya rozbila na velké kusy, které jsme snadno poskládali dohromady. Ale spodní část Isidar Mithrim, která je teď nahoře…“ Skeg potřásl hlavou a ve vrásčité tváři se mu objevil smutek. „Síla toho nárazu, jak všechny ty kousky tlačily na spodní část drahokamu, letěly od Aryi a dračice Safiry a řítily se dolů k tobě a tomu zlovolnému Stínovi… to všechno rozlámalo okvětní lístky růže na ještě menší kousky. A růže, Argetlame, ta růže je srdcem celého drahokamu. Jde o nejsložitější, nejkrásnější část Isidar Mithrim. A je rozbitá na nejvíc kousků. Pokud ji nedokážeme znovu složit, zasadit i ten nejposlednější ždibíček na své místo, můžeme předat drahokam klenotníkům, ať z něj vybrousí prsteny pro naše matky.“ Ta slova se ze Skega řinula jako voda z přeplněné kádě. Zakřičel v trpasličím jazyce na řemeslníka, který nesl krabici přes halu, pak se zatahal za bílý plnovous a zeptal se: „Argetlame, vyprávěl ti někdy někdo příběh o tom, jak byl v dobách Herrana vytesán Isidar Mithrim?“

Eragon zaváhal a vzpomněl si na své hodiny dějin v Ellesméře. „Vím, že ho vybrousil Dûrok.“

„Je to tak,“ souhlasil Skeg, „byl to Dûrok Ornthrond – Orlí oko, jak byste řekli ve vašem jazyce. Dûrok neobjevil Isidar Mithrim, ale byl to on, kdo ho vysvobodil z okolního kamene, kdo ho vybrousil a naleštil. Prací na Hvězdné růži strávil padesát sedm let. Tenhle drahokam ho okouzlil jako nic jiného. Každou noc seděl shrbený nad Isidar Mithrim až do rána, rozhodnutý, že Hvězdná růže by neměla být jenom uměleckým dílem, ale něčím, co se dotkne srdcí všech, kdo na ni pohlédnou, a čím si zaslouží čestné místo u stolu bohů. Věnoval se jí s takovým zanícením, že když mu po dvaatřiceti letech práce manželka sdělila, že se buď podělí o břemeno tohoto úkolu se svými učedníky, nebo že ho opustí, neřekl ani slovo, jen se k ní otočil zády a dál vytesával obrysy korunních plátků, které začal už dříve toho roku.“

„Dûrok pracoval na Isidar Mithrim tak dlouho, dokud nebyl spokojený s každým výřezem a každou křivkou. Pak odhodil svůj leštící hadřík, ustoupil o krok od Isidar Mithrim a řekl: ‚Gûntero, ochraňuj mě, je to hotové' a padl mrtvý na podlahu." Skeg se poklepal na prsou, až to zadunělo. „Jeho srdce to nevydrželo, protože pro co jiného by měl dál žít? … To se snažíme obnovit, Argetlame: padesát sedm let nepřetržitého soustředění jednoho z největších umělců, které naše rasa měla. Pokud nedokážeme dát Isidar Mithrim přesně do původního stavu, vrhne to stín na Dûrokovy dovednosti před všemi, kdo teprve Hvězdnou růži spatří." Skeg zatnul pravou ruku do pěsti a udeřil s ní o stehno, aby zdůraznil svá slova.

Eragon se naklonil nad zábradlí vysoké po bok a sledoval, jak pět trpaslíků na protější straně drahokamu spouští šestého trpaslíka přivázaného v jakémsi popruhu z lana, dokud nevisel těsně nad ostrými hranami rozbitého safíru. Zavěšený trpaslík si sáhl do tuniky, z koženého váčku vytáhl kousek Isidar Mithrim, sevřel úlomek maličkou pinzetou a zasadil ho do malé škvíry v drahokamu pod sebou.

„Pokud by se korunovace konala za tři dny," řekl Eragon, „mohli byste mít tou dobou Isidar Mithrim už připravený?"

Skeg poklepal na zábradlí všemi deseti prsty a vyťukával nějakou melodii, kterou Eragon neznal. Trpaslík odpověděl: „Nespěchali bychom tak s Isidar Mithrim nebýt nabídky tvého draka. Takovýhle spěch je nám cizí, Argetlame. Nejsme jako lidé, abychom pobíhali kolem jako nervózní mravenci. Přesto uděláme, co bude v našich silách, aby byl Isidar Mithrim včas připravený na korunovaci. Kdyby to mělo být za tři dny… no, nedělám si velké naděje. Ale kdyby se to konalo později tento týden, snad bychom mohli být hotovi."

Eragon poděkoval Skegovi za jeho odhad a pak odešel. Se svými strážemi v patách došel do jedné z mnoha společných jídelen v městě-hoře – dlouhé, nízké místnosti s kamennými stoly uspořádanými v řadách na jedné straně a trpaslíky zaneprázdněnými kolem pecí z mastku na druhé.

Tam si dal Eragon k obědu chléb, rybu s bílým masem, které trpaslíci chytali v podzemních jezerech, houby a nějaké rozmačkané hlízy, které už v Tronjheimu jedl, ale jejichž původ zatím neznal. Než se ovšem dal do jídla, důkladně si ověřil pomocí kouzel, jimž ho naučil Oromis, zda v jídle není nějaký jed.

Když douškem řídkého, vodou zředěného piva spláchl poslední kůrku chleba, do haly vešel Orik se svou skupinou deseti válečníků. Bojovníci si sedli k jiným stolům tak, aby mohli sledovat oba vstupy do místnosti, zatímco Orik se přidal k Eragonovi a se znaveným povzdechem usedl na kamennou lavici naproti němu. Položil si lokty na stůl a promnul si tvář rukama.

Eragon vyslovil několik kouzel, aby je nikdo nemohl odposlouchávat, a pak se zeptal: „Nastaly nějaké další potíže?“

„Ne, nenastaly. Ale tyhle debaty jsou nesmírně vyčerpávající.“

„To jsem si všiml.“

„A všichni ostatní si zase všimli, jak jsi otrávený,“ podotkl Orik. „Odteď se musíš lépe ovládat, Eragone. Když našim protivníkům odkryjeme jakoukoli slabinu, pouze tím podpoříme jejich snahy. Já…“ Orik utichl, neboť se k nim přikolébal obtloustlý trpaslík a položil před něj talíř horkého jídla.

Eragon se zamračil na okraj stolu. „Jsi už o něco blíž k trůnu? Upevnil sis aspoň vším tím rozvláčným tlacháním pozici?“

Orik zvedl prst, zatímco žvýkal kus chleba, a poté pravil: „Dosáhli jsme mnohého. Nebuď takový škarohlíd! Když jsi odešel, Havard souhlasil se snížením daně na sůl, kterou Dûrgrimst Fanghur prodává našemu klanu, výměnou za přístup do našeho tunelu do Nalsvrid-mérna v období léta, aby mohli lovit jeleny, kteří se během horkých měsíců shromažďují kolem jezera. Měls vidět, jak Nado zatínal zuby, když Havard přijal mou nabídku!“

„Pche,“ odfrkl si Eragon. „Daně, jeleni – co to má společného s tím, kdo nastoupí na trůn po Hrothgarovi? Buď ke mně otevřený, Oriku. Jaká je tvoje pozice ve srovnání s ostatními vůdci klanů? A jak dlouho se to celé ještě bude táhnout? S každým dalším dnem se zdá čím dál pravděpodobnější, že Království prokoukne naši lest a Galbatorix zaútočí na Vardeny, zatímco tam nejsem, abych zahnal Murtagha s Trnem.“

Orik si utřel pusu o okraj ubrusu. „Moje pozice je dost dobrá. Žádný z grimstborithn nemá takovou podporu, aby žádal hlasování, ale nejvíce přívrženců máme já a Nado. Pokud si jeden z nás dokáže naklonit, řekněme, další dva nebo tři klany, rovnováha se rychle otočí v něčí prospěch. Havard už váhá. Už bude podle mě stačit málo a přesvědčím ho, aby se přiklonil na naši stranu. Dnes v noci spolu povečeříme a uvidím, co pro to budu moci udělat.“ Orik spolkl kus

pečené houby a dodal: „Ptal ses, kdy skončí setkání klanů. Jestli budeme mít štěstí, potrvá ještě tak týden, pokud ho mít nebudeme, pak spíš čtrnáct dní.“

Eragon tiše zaklel. Byl tak nervózní, že se mu obracel žaludek a kručelo mu v něm a málem vyzvrátil jídlo, které právě snědl.

Orik se natáhl přes stůl a chytil ho za zápěstí. „Není nic, co bychom ty nebo já mohli udělat, abychom uspíšili rozhodnutí shromáždění klanů, tak se tím nenech příliš vyvést z rovnováhy. Dělej si hlavu s tím, co můžeš změnit, a ten zbytek nech, ať se vyřeší sám, co ty na to?“ Pustil jeho ruku.

Eragon pomalu vydechl a opřel si předloktí o stůl. „Já vím. Máme prostě tak málo času, a pokud neuspějeme…“

„Co bude, to bude,“ uzavřel to Orik. Usmál se, ale v očích měl smutný a prázdný výraz. „Nikdo neunikne svému osudu.“

„Nemohl by ses trůnu zmocnit násilím? Vím, že v Tronjheimu na to nemáš dostatek oddílů, ale s mou podporou – kdo by se ti mohl postavit?“

Orik se zarazil s nožem na půli cesty mezi talířem a ústy, potom zavrtěl hlavou a pokračoval v jídle. Mezi sousty řekl: „Takový pokus by skončil katastrofou.“

„Proč?“

„Musím to snad vysvětlovat? Celá naše rasa by se obrátila proti nám a místo abych se chopil moci nad svým národem, získal bych prázdný titul. Kdyby se to stalo, nevsadil bych ani zlomený meč na to, že se dožijeme dalšího roku.“

„Aha.“

Orik už víc neřekl, dokud úplně nevyprázdnil talíř. Pak vypil doušek piva, říhnul si a vrátil se k rozhovoru: „Balancujeme na větrné horské pěšině s míli hlubokým srázem po obou stranách. Mnozí z mé rasy nenávidí Dračí jezdce a obávají se jich kvůli zločinům, kterých se na nás dopustili Galbatorix, Křivopřísežníci a teď i Murtagh. A tolik z nich se bojí světa tam venku za horami, tunely a jeskyněmi, v nichž se skrýváme.“ Otočil na stole svůj džbánek kolem dokola. „Nado a Az Sweldn rak Anhûin tuhle situaci jenom zhoršují. Využívají strachu a nabádají je proti tobě, Vardenům, králi Orrinovi… Az Sweldn rak Anhûin je ztělesněním toho, s čím si musíme poradit, pokud budu králem. Musíme najít nějaký způsob, jak utišit jejich obavy a obavy těch, kdo jsou jako oni, protože i kdybych byl králem, budu je muset

spravedlivě vyslechnout, pokud si mám udržet podporu klanů. Král nebo královna trpaslíků je vždycky vydán na milost a nemilost klanům, i kdyby byl sebesilnějším panovníkem, stejně jako grimstborithn závisejí na rodinách svých klanů.“ Orik zaklonil hlavu, vypil zbytek piva ze džbánku a s ostrým klapnutím ho položil.

„Není něco, co bych mohl udělat, nějaký váš zvyk nebo obřad, který bych mohl provést, abych uklidnil Vermûnda a jeho přívržence?“ zeptal se Eragon a zmínil přitom současného grimstborith Az Sweldn rak Anhûin. „Musí být *něco*, co bych mohl udělat, aby odložili svou podezíravost a ukončili tuhle krevní mstu.“

Orik se zasmál a vstal od stolu. „Ano, mohl bys zemřít.“

*

Druhý den časně ráno Eragon seděl zády opřený o oblou stěnu kulaté místnosti, nacházející se hluboko pod středem Tronjheimu, spolu se skupinou vybraných vojáků, rádců, sluhů a rodinných příslušníků vůdců klanů, jimž se dostalo výsady zúčastnit se setkání klanů. Samotní vůdci klanů byli uvelebení v těžkých, vyřezávaných křeslech uspořádaných kolem kulatého stolu, který jako většina významných předmětů v nižších poschodích města-hory nesl znak Korgana a Ingeitum.

Právě mluvil Gáldhiem, grimstborith Dûrgrimst Feldûnost. Byl malý dokonce i na trpaslíka – měřil jen o málo víc než půl metru – a na sobě měl vzorkovaný háv ve zlaté, červenohnědé a temně modré barvě. Na rozdíl od trpaslíků z Dûrgrimst Ingeitum si nezastřihával ani nesplétal plnovous, který mu splýval na prsa jako chuchvalec ostružiní. Stál na své židli, udeřil do naleštěného stolu pěstí v rukavici a zařval: „…Eta! Narho ûdim etal os isû vond! Narho ûdim etal os formvn mendûnost brakn, az Varden, hrestvog dûr grimstnzhadn! Az Jurgenvren qathrid né dômar oen etal…“

„…Ne,“ zašeptal Eragonovi do ucha jeho tlumočník, trpaslík jménem Hûndfast. „To nedopustím. Nedopustím, aby Vardenové, ti bezvousí hlupáci, zničili naši zemi. Dračí válka nás zanechala oslabené a ne…“

Eragon potlačil zívnutí; nudil se. Očima přejel podél žulového stolu od Gáldhiema k Nadovi, trpaslíkovi s kulatou tváří, který souhlasně přikyvoval Gáldhiemově bouřlivé řeči; pak k Havardovi, který si

dýkou čistil nehty dvou zbývajících prstů na pravé ruce; k Vermûndovi, jemuž rudá rouška zakrývala celou tvář kromě hustého obočí; ke Gannelovi a Ûndinovi, kteří seděli naklonění k sobě a něco si šeptali, zatímco postarší trpaslice Hadfala, vůdkyně klanu Dûrgrimst Ebardac a třetí člen Gannelova spojenectví, se mračila na svazek runami pokrytých pergamenů, které si s sebou nosila na každé zasedání; pak Eragon přenesl pohled na vůdce Dûrgrimst Ledwonnû, Manndrâtha, který k němu seděl bokem, takže dobře viděl na jeho dlouhý, zahnutý nos; na Thordris, grimstborith Dûrgrimst Nagra, z níž viděl takřka jen vlnité kaštanové vlasy, které jí splývaly z ramenou a ležely stočené na podlaze v copu dvakrát tak dlouhém jako ona sama; zezadu hleděl na hlavu Orika, který se v židli nakláněl ke straně; pak přejel očima k Freowinovi, grimstborith Dûrgrimst Gedthrall, nesmírně tlustému trpaslíkovi, který upíral oči na kus dřeva a pilně z něj vyřezával nahrbeného krkavce; potom k Hreidamarovi, grimstborith Dûrgrimst Urzhad, který byl na rozdíl od Freowina zdatný a svalnatý a vždy měl na sobě kroužkové brnění a přilbici; a nakonec k Íorûnn s oříškově hnědou pletí narušenou pouze tenkou, srpkovitou jizvou vysoko na levé lícní kosti, se saténově lesklými vlasy svázanými pod stříbrnou helmou vytepanou do tvaru hlavy vrčícího vlka, v rumělkových šatech a s náhrdelníkem třpytivých smaragdů zasazených ve zlatých čtvercích s rytinami tajemných run.

Íorûnn si všimla, že se na ni Eragon dívá. Na rtech se jí objevil slabý úsměv. Se smyslnou lehkostí mrkla na Eragona a na okamžik zavřela jedno z mandlovitých očí.

Eragona začaly pálit tváře, jak se mu do nich nahrnula krev, a zčervenaly mu špičky uší. Uhnul pohledem a vrátil se očima ke Gáldhiemovi, který stále horlivě kázal a nadýmal hruď jako naparující se holub.

Na Orikovo přání zůstával Eragon po celé setkání vyrovnaný a skrýval své pocity před těmi, kdo ho sledovali. Když bylo setkání klanů přerušeno na dobu oběda, pospíchal za Orikem a naklonil se k němu, aby je nikdo nemohl slyšet: „Nečekej mě u svého stolu. Už mám dost sezení a mluvení. Půjdu trochu prozkoumat tunely.“

Orik vypadal duchem nepřítomný. Přikývl a zamumlal: „Dělej, jak myslíš, jenom nezapomeň, že tu máš být, až budeme pokračovat. I když jsou ty proslovy hrozivě únavné, nemůžeš se z toho ulejvat.“

„Jak si přeješ.“

Eragon vyšel ze zasedací místnosti spolu s davem trpaslíků natěšených na oběd a venku na chodbě se k němu opět připojili jeho strážci, kteří do té doby hráli kostky s nečinnými bojovníky z jiných klanů. Se strážemi v závěsu se Eragon vydal náhodným směrem, nechal nohy, aby ho nesly, kam se jim zlíbí, a ponořil se do úvah, jak stmelit znesvářená trpasličí seskupení do celku spojeného proti Galbatorixovi. Jediné metody, které si dokázal představit, však byly tak přitažené za vlasy, že nemělo smysl se o ně pokoušet.

Eragon nevěnoval příliš pozornosti trpaslíkům, které potkával v chodbách a jimž nanejvýš občas ze zdvořilosti zamumlal odpověď na pozdrav, ani svému bezprostřednímu okolí, protože důvěřoval Kvîstorovi, že ho dokáže zavést zpátky do zasedací místnosti. Ačkoli očima nijak podrobněji nezkoumal prostor kolem sebe, stále měl přehled o vědomí všech živých bytostí, které cítil do vzdálenosti sta metrů, včetně nejmenšího pavouka skrčeného za pavučinou v rohu místnosti, protože se nechtěl nechat zaskočit kýmkoli, kdo by na něj mohl mít spadeno.

Když konečně zastavil, s překvapením zjistil, že se ocitl v zaprášené komnatě, kterou objevil při svých toulkách předchozího dne. Vlevo od něj se klenulo pět černých oblouků vedoucích do neznámých místností, zatímco napravo byl známý rytý basreliéf hlavy vrčícího medvěda. Eragon se pozastavil nad tou náhodou, pomalu přešel k bronzové soše, pohlédl vzhůru na medvědovy zářivé tesáky a uvažoval, co ho sem přivedlo zpátky.

Po chvíli dokráčel k prostřednímu z pěti klenutých průchodů a nakoukl do něj. V úzké chodbě nebyly lucerny a brzy přecházela do neznámého přítmí. Eragon zapátral vědomím a prozkoumal celý tunel a pár opuštěných místností, do nichž ústil. Jedinými jejich obyvateli byla hrstka pavouků a nepočetná skupinka můr, stonožek a slepých cvrčků. „Haló!“ zavolal Eragon a poslouchal, jak mu chodba vrací ztišený hlas. „Kvîstore, copak v těchto starých částech vůbec nikdo nežije?“ podivil se Eragon.

Trpaslík s mladistvou tváří odpověděl: „Někdo ano. Pár podivných knurlan, jimž je prázdná samota milejší než dotek jejich ženy nebo hlas jejich přátel. Právě jeden takový knurlag nás varoval před příchodem urgalské armády, pokud si pamatuješ, Argetlame. A i když o tom často nemluvíme, žijí tam také ti, kdo porušili zákony naší země a které jejich klan vyhostil pod pohrůžkou smrti na období několika let nebo v

případě vážného zločinu na celý zbytek jejich života. Pohlížíme na ně jako na chodící mrtvoly; pokud je potkáme mimo naše kraje, straníme se jich, a pokud je chytíme uvnitř našich hranic, pověsíme je.“

Když trpaslík domluvil, Eragon naznačil, že je připravený se vrátit. Kvîstor se tedy ujal vedení a Eragon se třemi dalšími strážci v patách ho následoval vchodem, kterým sem vešli. Neušli ani pět metrů, když za sebou Eragon uslyšel tlumené zašustění tak tiché, že ho zřejmě Kvîstor ani nezaznamenal.

Eragon se ohlédl. V jantarovém světle, vrhaném lucernami bez plamene připevněnými po obou stranách chodby, spatřil sedm trpaslíků v černém, s tvářemi zakrytými rovněž černou látkou a chodidly obalenými v hadrech. Utíkali směrem k nim rychlostí, jakou podle Eragonova mínění mohli vyvinout jenom elfové, Stínové a další bytosti, jejichž krví proudí magie. V pravé ruce trpaslíci drželi dlouhé, ostré dýky s bledými čepelemi, které pableskovaly duhovými barvami, v levé každý nesl kovový štít s ostrým hrotem uprostřed. Eragon necítil jejich vědomí, podobně jako tomu bylo s myslí ra’zaků.

Zcela automaticky okamžitě zavolal Safiru. Pak si ale vzpomněl, že je sám.

Prudce se otočil, aby se černým trpaslíkům postavil, sáhl po jílci falchionu a otevřel ústa, aby vykřikl na poplach.

Ale bylo příliš pozdě.

Než mu z hrdla vyšlo první slovo, tři neznámí trpaslíci se natáhli po posledním z jeho strážných a pozvedli lesklé dýky, aby ho probodli, Eragon se rychleji než slovo nebo vědomá myšlenka vrhl celou svou bytostí do proudu magie a bez opory starověkého jazyka, z něhož by kouzlo sestavil, přetvořil látku světa tak, aby mu lépe vyhovovala. Tři strážní, kteří stáli mezi ním a útočníky, přeletěli k němu, jako by někdo škubl za neviditelné provázky, a trochu zmatení, ale se zdravou kůží přistáli vedle něj.

Eragon sebou trhnul, jak mu kouzlo najednou ubralo síly.

Dva trpaslíci v černém na něj zaútočili a snažili se ho svými krvežíznivými dýkami bodnout do břicha. Eragon s mečem v ruce odrazil oba údery, ohromený rychlostí a zuřivostí protivníků. Jeden z jeho strážných skočil kupředu, zařval a ohnal se sekyrou po neznámých útočnících. Než však stačil chytit trpaslíka za kroužkové brnění a odstrčit ho zpátky do bezpečí, bílá čepel zářící jako přízračný plamen propíchla trpaslíkův napjatý krk. Když jeho obránce padl,

Eragon zahlédl křečovitě staženou tvář a s bolestí si uvědomil, že je to právě Kvîstor, komu na krku z rány kolem dýky proudí horká rudá krev.

Nesmím dovolit, aby mi způsobili třeba jen jediné škrábnutí, pomyslel si Eragon.

Kvîstorova smrt ho rozzuřila. Zaútočil na jeho vraha tak rychle, že černý trpaslík neměl šanci vyhnout se ráně a padl mu mrtvý k nohám.

Z plných plic Eragon zahřímal: „Držte se za mnou!“

Na podlaze a stěnách se objevily tenké praskliny a ze stropu opadaly šupinky kamene, když jeho výkřik zaburácel chodbou. Jeho protivníci zaváhali nad nespoutanou silou jeho hlasu, ale pak se znovu pustili do útoku.

Eragon se několik metrů stáhl, aby se posunul o kus dál od mrtvých těl, zaujal přikrčený postoj a zamával falchionem sem a tam jako had přichystaný zaútočit. Srdce mu bušilo dvakrát rychleji než obvykle, a ačkoli boj teprve začal, už sotva popadal dech.

Chodba byla dva a půl metru široká, takže na něj mohli útočit tři z šestice zbývajících nepřátel najednou. Rozdělili se – dva se ho snažili zasáhnout každý z jedné strany, ten třetí na něj útočil zepředu a se zuřivou rychlostí mu sekal po rukou a nohou.

Eragon se bál bojovat s trpaslíky tak, jako kdyby měli normální meče, a proto se nohama odrazil od země a vyskočil do výšky a dopředu. Přetočil se ve vzduchu tak, že se dotkl nohama stropu, znovu se odrazil a znovu přetočil, takže přistál na rukou a nohou metr za svými třemi nepřáteli. Už ve chvíli, kdy se k němu otáčeli, udělal krok vpřed a jedním rázným úderem setnul hlavy všem třem najednou.

Jejich dýky zarachotily o podlahu o vteřinu dřív než jejich hlavy.

Eragon přeskočil přes zkrácená těla, přetočil se ve vzduchu a přistál na místě, odkud se prve odrazil.

Měl jediné štěstí, že nebyl o chlup pomalejší.

Na krku ho polechtal závan vzduchu, jak mu kolem něj prosvištěla špička dýky. Další čepel zachytila lem jeho kamaší a roztrhla je. Ucuknul a ohnal se falchionem, aby získal prostor k boji. *Vždyť moje ochrany měly jejich útoky odvrátit!* pomyslel si zmateně.

Vtom šlápl na skvrnu kluzké krve a unikl mu bezděčný výkřik, když ztratil rovnováhu a spadl na záda. Jeho hlava s nepříjemným lupnutím narazila o kamennou podlahu. Před očima mu poskakovala modrá světélka. Zalapal po dechu.

Jeho zbývající tři strážní vyskočili přes něj a oháněli se sekyrami, aby ho chránili před dýkami poletujícími vzduchem.

To Eragonovi stačilo, aby se vzpamatoval. Vyskočil na nohy a zakřičel formulku obsahující devět z dvanácti smrtících slůvek, která ho naučil Oromis. Nadával si, že ho to mělo napadnout dříve. Ovšem vzápětí poté, co kouzlo vypustil, je zase přerušil, protože trpaslíci v černém měli pevné ochrany. Během pár minut by možná jejich ochrany dokázal obejít nebo přemoci, ale minuty by mohly být jako dny v takové bitvě, kde každá vteřina plynula jako hodina. Když neuspěl se smrtícím kouzlem, ukul ze svých myšlenek ocelově tvrdé kopí a mrštil jím směrem, kde očekával vědomí jednoho ze zahalených trpaslíků. Kopí se odrazilo od duševního brnění, s jakým se Eragon ještě nesetkal: bylo hladké a jednolité, zdánlivě nenarušené obavami přirozenými pro smrtelníky zamotané do boje na život a na smrt.

Chrání je někdo jiný, uvědomil si. *Za tímhle útokem není jen těchto sedm černooděnců.*

Eragon se otočil na patě, vrhl se kupředu a falchionem bodl útočníka vlevo od sebe do kolene a zranil ho do krve. Trpaslík se zapotácel a Eragonovi strážní se na něj sesypali, sevřeli jeho paže, aby se nemohl ohnat svou strašnou dýkou, a sekali do něj zahnutými sekyrami.

Bližší z posledních dvou útočníků zvedl štít v očekávání úderu, který proti němu Eragon hodlal namířit. Eragon ze všech sil udeřil do štítu ve snaze rozseknout ho napůl i s paží pod ním, jako to často dělal se Zar'rocem. V bitevní vřavě ale zapomněl na trpaslíkovu nevysvětlitelnou rychlost. Než se falchion přiblížil k cíli, trpaslík naklonil štít, aby úder odrazil stranou.

Od štítu odletěly dva obláčky jisker, když se falchion odrazil od jeho horní části a pak od ocelového ostnu připevněného uprostřed. Setrvačnost hnala falchion dál, než Eragon zamýšlel, takže proletěl vzduchem a narazil ostřím o stěnu, až to Eragonovi trhlo paží. S křišťálově čistým zvukem se čepel falchionu roztříštila na tucet kousků a v ruce mu zůstala jen rukojeť s pahýlem zubatého kovu.

Eragon ohromeně odhodil zlomený meč, sevřel okraj trpaslíkova štítu, začal se s ním přetlačovat tam a zpátky a úporně se snažil udržet štít mezi sebou a dýkou, ozdobenou září průsvitných barev. Trpaslík byl neuvěřitelně vytrvalý; vyrovnal se Eragonovi silou, a dokonce se mu povedlo zatlačit ho o krok zpátky. Eragon pustil pravou ruku ze

štítu, ale stále ho držel tou levou, napřáhl paži za sebe a udeřil do štítu ze všech sil, až do kalené oceli prorazil díru, jako by byl štít ze shnilého dřeva. Díky mozolům na kloubech necítil žádnou bolest.

Síla nárazu odmrštila trpaslíka na protější stěnu. Eragon mu zlomil vaz, takže trpaslíkovi hlava volně visela na krku a sesul se na zem jako loutka, které někdo přestřihl provázky.

Pak se na něj vyřítil poslední z černooděnců. Eragon odrazil jeho dýku dvakrát… třikrát… a potom mu prořízl vycpaný rukáv a paži, ve které držel dýku, od lokte po zápěstí. Trpaslík zasyčel bolestí a modré oči nad látkovou rouškou mu zuřivě zaplály. Pokračoval sérií úderů a dýka svištěla vzduchem tak rychle, že ji ani nebylo možné postřehnout a Eragon musel uskočit stranou, aby se vyhnul jejímu smrtícímu ostří. Trpaslík stupňoval svůj útok. Několik metrů se Eragonovi dařilo vyhýbat výpadům, dokud patou nenarazil na tělo a ve snaze ho obejít klopýtl, spadl na zeď a potloukl si rameno.

Trpaslík se se zlomyslným smíchem vrhl kupředu a mířil na Eragonovu nechráněnou hruď. Eragon vyhodil paži v marné snaze se ochránit, skulil se dál do chodby a věděl, že tentokrát má smůlu a neunikne.

Když dokončoval obrat a byl na okamžik otočený směrem k trpaslíkovi, zahlédl, jak k jeho tělu jako blesk z výšin klesá bledá dýka. Pak se však špička nože zachytila o jednu z luceren bez plamenů zavěšených na stěně. Odkulil se pryč, než mohl spatřit víc, ale o chvíli později jako by ho zezadu uhodila hořící, pálivá ruka a odmrštila ho pět metrů, až dopadl u okraje otevřeného klenutého oblouku a rázem mu přibyla nová sbírka škrábanců a modřin. Ohlušil ho dunivý výbuch. Měl pocit, jako by mu někdo zabodával třísky do ušních bubínků, a tak si uši zakryl rukama a se sténáním se schoulil do klubíčka.

Když hluk a bolest přestaly, spustil ruce a s námahou a zatnutými zuby se postavil na nohy, protože se záplavou nepříjemných pocitů se ohlásila jeho zranění. Celý roztřesený a zmatený pohlédl na místo exploze.

Výbuch zanesl tři metry chodby sazemi. Vzduch byl horký jako u roztopené výhně a všude kolem poletovaly jemné vločky popela. Trpaslík, který chtěl Eragona zabít, ležel na zemi a zmítal sebou; tělo měl pokryté popáleninami. Po několika dalších křečích znehybněl. Eragonovi tři zbývající strážní leželi na okraji sazí, kam je výbuch odhodil. Když na ně pohlédl, právě se malátně zvedali, z uší a

otevřených úst jim kapala krev, vousy měli ohořelé a rozcuchané. Články podél lemu jejich kroužkových brnění rudě zářily, ale zdálo se, že kožené obleky pod brněním je ochránily před nejhorším žárem.

Eragon udělal jediný krok kupředu, pak se zastavil a zasténal, když mezi lopatkami ucítil bodavou bolest. Pokusil se zakroužit paží dokola, aby zjistil rozsah zranění, ale jak se mu napjala kůže, bolest příliš zesílila, než aby mohl pokračovat. Skoro omdlel, a tak se raději opřel o stěnu. Opět pohlédl na spáleného trpaslíka. *Nejspíš jsem na zádech utrpěl podobné popáleniny, jako má on.*

Přinutil se soustředit, aby odříkal dvě kouzla pro hojení popálenin, která ho během jejich cest naučil Brom. Jakmile začala účinkovat, měl pocit, že mu přes záda proudí příjemně chladivá voda. Povzdechl si úlevou a napřímil se.

„Jste zranění?“ zeptal se stráží, které se k němu belhaly.

První trpaslík se zamračil, poklepal si na pravé ucho a zavrtěl hlavou.

Eragon zaklel a teprve pak si uvědomil, že neslyší vlastní hlas. Znovu sáhl do zásob energie ve svém nitru, aby pomocí magie vyléčil svoje i jejich vnitřní sluchové ústrojí. Když kouzlo vyslovil, ucítil v uších dráždivé svrbění, které za okamžik ustalo.

„Jste zranění?“ zopakoval otázku.

Urostlý trpaslík s rozeklaným plnovousem zakašlal, vyplivl kapku sražené krve a zavrčel: „Nic, co by nevyléčil čas. A co ty, Stínovrahu?“

„Přežiju to.“

Eragon opatrně našlapoval a pomalu postupoval chodbou pokrytou sazemi. Klekl si vedle Kvîstora s nadějí, že by ještě mohl trpaslíka zachránit ze spárů smrti. Jakmile ale spatřil Kvîstorovu ránu, věděl, že již žádná naděje není.

Svěsil hlavu. Vzpomínky na dřívější a právě skončené krveprolití ho zabolely na duši. Vstal. „Proč ta lucerna vybuchla?“

„Jsou naplněné horkem a světlem, Argetlame,“ odvětil jeden z jeho strážných. „Když prasknou, všechno z nich unikne najednou a pak je lepší být co nejdál.“

Eragon ukázal na zkroucená těla útočníků a zeptal se: „Víte, ke kterému klanu patří?“

Trpaslík s plnovousem končícím dvěma špičkami prošacoval několik černooděnců a nakonec řekl: „Barzûl! Nemají na sobě nic,

podle čeho by se to dalo rozpoznat, Argetlame, ale mají u sebe tohle.“ Zvedl náramek vyrobený ze splétaných koňských žíní, vykládaných naleštěnými broušenými ametysty.

„Co to znamená?“

„Tenhle ametyst,“ řekl trpaslík a poklepal na jeden z broušených kamenů nehtem od sazí, „tenhle konkrétní druh ametystu se dá najít jen ve čtyřech částech Beorských hor, a tři z nich patří Az Sweldn rak Anhûin.“

Eragon se zamračil. „Tenhle útok nařídil grimstborith Vermûnd?“

„Nemůžu to tvrdit s jistotou, Argetlame. Ten náramek tu mohl nechat jiný klan, aby nás zmátl. Možná chtějí, abychom si mysleli, že to byl Az Sweldn rak Anhûin, abychom nepoznali, kdo jsou naši skuteční nepřátelé. Ale… kdybych se měl vsadit, Argetlame, vsadil bych fůru zlata, že za tohle jsou zodpovědní Az Sweldn rak Anhûin.“

„K čertu s nimi,“ procedil Eragon mezi zuby. „Ať to byl kdokoli, k čertu s ním.“ Zatnul pěsti, aby se mu přestaly třást ruce. Strčil botou do jedné z duhových dýk, které vrazi použili. „Kouzla, která dodala sílu těmto zbraním a těmto… těmto mužům, trpaslíkům nebo o koho to vlastně jde“ – kývl bradou směrem k mrtvolám – „ta kouzla musela vyžadovat neuvěřitelné množství energie a nedokážu si představit, jak složitě musela být formulována. Použít je by normálně bylo těžké a nebezpečné…“ Eragon pohlédl postupně na každého ze svých strážných a prohlásil: „Jste nyní mými svědky. Přísahám, že neponechám tenhle útok ani Kvîstorovu smrt bez odplaty. Ať už ty hnusné zabijáky poslal kterýkoli klan nebo dokonce víc klanů, jakmile zjistím jejich jména, budou trpce litovat, že je kdy napadlo zaútočit na mě a tím i na Dûrgrimst Ingeitum. To vám přísahám jako Dračí jezdec a příslušník Dûrgrimst Ingeitum, a pokud se vás na to někdo zeptá, zopakujte mu můj slib přesně tak, jak jsem ho právě dal vám.“

Trpaslíci se mu uklonili a ten se zvláštním plnovousem odpověděl: „Uděláme, jak nám přikazuješ, Argetlame. Svými slovy ctíš Hrothgarovu památku.“

Další z trpaslíků dodal: „Ať to byl kterýkoli klan, porušil pravidlo pohostinnosti. Napadli hosta. Jsou míň než krysy, jsou to *menknurlan*.“ Odplivl si na podlahu a ostatní trpaslíci s ním.

Eragon přešel ke zbytkům svého falchionu, který ležel na zemi. Klekl si do sazí, špičkou prstu se dotkl jednoho z kousků kovu a přejel po jeho pokroucených okrajích. *Musel jsem zasáhnout štít a stěnu*

takovou silou, že jsem přemohl kouzla, kterými jsem vyztužil ocel, pomyslel si.

Pak ho napadlo: *Potřebuji meč.*

Potřebuji meč Jezdce.

ÚHEL POHLEDU

Ranní-horký-vítr-nad-rovinou byl jiný než ranní-horký-vítr-nad-kopci a náhle změnil směr.

Safira tomu přizpůsobila sklon svých křídel, aby vyrovnala změny v rychlosti a tlaku vzduchu, který udržoval její váhu stovky metrů nad sluncem zalitou zemí. Na okamžik zavřela dvojitá víčka a libovala si v měkkém lůžku větru a v teple ranních paprsků pražících na její šlachovité tělo. Představovala si, jak se v tom světle musejí třpytit její šupiny a jak ti, kdo ji vidí kroužit na nebi, musí ten pohled obdivovat. Potěšeně zabručela, když si připomněla, že je tou nejkrásnější bytostí v Alagaësii; vždyť kdo by mohl doufat, že se vyrovná nádheře jejích šupin; a jejího dlouhého, špičatého ocasu; a jejích křídel, tak velkých a krásně tvarovaných; a krése jejích zakřivených drápů; a jejích dlouhých bílých tesáků, jimiž dokáže jediným stiskem překousnout krk divokého vola? Ani Glaedr-se-zlatými-šupinami, který přišel o nohu během pádu Jezdců. Ani Trn nebo Šruikan, protože ti oba slouží Galbatorixovi a jejich vynucené otroctví jim pomátlo mysl. Drak, který si nemůže dělat, co chce, není vůbec žádný drak. Navíc jsou to samci, a i když samci možná vypadají majestátně, nikdy nemohou dosáhnout takové krásy, jakou ztělesňovala ona. Ne, ona je tou nejnádhernější bytostí v Alagaësii a tak to má být.

Safira se spokojeně zavrtěla od krku až po špičku ocasu. Dnes byl krásný den. Horké slunce jí dodávalo pocit, jako by ležela v hnízdě žhavých uhlíků. Břicho měla plné, nebe bylo jako vymetené a nebylo tu nic, o co by se musela starat – jedině dávat pozor, jestli se někde neobjeví bojechtivý nepřítel, a to měla beztak ve zvyku dělat.

Její štěstí mělo jedinou vadu, ale zato pořádnou, a čím déle o tom uvažovala, tím nespokojenější byla, dokud si neuvědomila, že už vlastně vůbec není spokojená. Přála si, aby byl Eragon tady a užívali si tenhle den spolu. Zavrčela, vypustila mezi čelistmi krátký proud modrého plamene, až rozpálila vzduch před sebou, pak sevřela hrdlo a zastavila proud tekutého ohně. Jazyk jí mravenčil od plamenů, které jí přes něj přeběhly. Kdy se Eragon, partner-její-duše-a-jejího-srdce-Eragon, spojí z Tronjheimu s Nasuadou a požádá ji, aby se k němu Safira připojila? Sama ho vybízela, aby Nasuadu uposlechl a odcestoval do hor-vyšších-než-dokážu-vyletět, ale už je to tak dlouho a ona už uvnitř cítí chlad a prázdnotu.

Na zem padl stín, pomyslela si. *To mě znepokojuje. Něco se děje s Eragonem. Je v nebezpečí, nebo nedávno byl. A já mu nemůžu pomoct.* Nebyla divoký drak. Od té doby, co se vylíhla, sdílela s Eragonem celý svůj život a bez něj byla její bytost jen poloviční. Kdyby zemřel, protože ho nemohla ochránit, neměla by kromě odplaty už v životě jiný cíl. Věděla, že by jeho vrahy roztrhala na kusy, a pak by letěla do černého města toho zloděje-vajec-a-zrádce, který ji věznil po tolik desetiletí, a pokusila by se ho zabít, i když by to pro ni znamenalo jistou smrt.

Safira znovu zavrčela a cvakla čelistmi po malém vrabci, který byl dost hloupý na to, aby letěl v dosahu jejích zubů. Minula ho a ptáček prosvištěl kolem a nerušeně pokračoval ve své cestě, což jenom zhoršilo její špatnou náladu. Na chvíli uvažovala, že by vrabce pronásledovala, ale potom se rozhodla, že jí nestojí za to obtěžovat se kvůli takovému bezvýznamnému ždibíčku kostí a pírek. Nebyla by to ani svačina.

Stočila se a zhoupla ocas opačným směrem, aby se snáze obrátila, a sledovala přitom zemi daleko pod sebou a všechny ty malé cupitající věci, které se snažily skrýt před jejím zrakem. I z několikasetmetrové výšky dokázala spočítat peří na zádech jestřába, který klouzal nad pšeničnými poli na západ od řeky. Viděla šmouhu hnědé kožešiny, jak nějaký králík uháněl do bezpečí své nory. Rozeznala malé stádo vysoké zvěře, které se krčilo pod větvemi rybízu rostoucího kolem potoka přitékajícího do Jiet. A také slyšela pronikavý křik vyděšených zvířat, která své druhy upozorňovala na její přítomnost. Jejich rozechvělé volání ji potěšilo. Bylo jenom správné, že se jí její potrava

bála. Kdyby tomu někdy mělo být naopak, věděla by, že nadešel její čas.

Několik mil proti proudu Jiet byli u řeky namačkaní Vardenové jako stádo jelenů na okraji útesu. Vojsko k brodu dorazilo včera a od té doby vodu přebrodila asi třetina mužů-kteří-jsou-přátelé, urgalů-kteří-jsou-přátelé a koní-které-nesmí-sežrat. Vardenové se pohybovali tak pomalu, že se někdy divila, jak lidé můžou ještě stihnout něco jiného než cestovat, když mají tak krátký život. *Bylo by mnohem praktičtější, kdyby uměli létat*, pomyslela si a uvažovala, proč se pro to nerozhodli. Létání bylo tak snadné, že si nikdy nepřestala lámat hlavu, proč vůbec nějaká bytost zůstává připoutaná k zemi. Dokonce i Eragon si uchoval spojení s měkkou-pevnou-půdou-pod-nohama, přestože by mu přece stačilo vyslovit pár slov ve starověkém jazyce a mohl by s ní kdykoli letět. Občas prostě nechápala jednání těch, kdo se kolébají na dvou nohou, ať už měli kulaté uši, špičaté uši, nebo rohy, nebo byli tak malí, že by je mohla rozšlápnout.

Na severovýchodě ji upoutal záblesk pohybu, a tak k němu zvědavě zamířila. Uviděla řadu pětačtyřiceti vyčerpaných koní, jak se vlečou směrem k Vardenům, a většina z nich byla bez jezdců. Teprve když uběhla další půlhodina a ona dokázala rozpoznat tváře mužů v sedlech, uvědomila si, že je to Roranova skupina vracející se z výpravy. Uvažovala, co se asi stalo, že jich zbylo tak málo, a ucítila, jak ji bodlo u srdce znepokojením. K Roranovi ji sice nevázalo žádné pouto, ale Eragonovi na něm záleželo a to byl dostatečný důvod, aby si dělala starost o jeho zdraví.

Zapátrala vědomím dole mezi záplavou Vardenů a hledala, dokud neucítila melodii Aryiny mysli. Jakmile ji elfka poznala a vpustila ji do svých myšlenek, Safira jí sdělila: *Roran tu bude pozdě odpoledne. Ale vrací se jich strašně málo. Muselo se jim na cestě přihodit něco zlého.*

Děkuji ti, Safiro, řekla Arya. *Budu informovat Nasuadu.*

Když se Safira stáhla z Aryiny mysli, ucítila tázavý dotek černo-modrého-chlupatého-vlka-Blödhgarma. *Nejsem malá,* odsekla. *Nemusíš mě kontrolovat každých pár minut.*

Co nejpokorněji se ti omlouvám, Bjartskular, ale už jsi nějakou dobu pryč, a pokud se někdo dívá, začnou se divit, proč ty a…

Ano, já vím, zavrčela. Zmenšila rozpětí křídel, s pocitem beztíže se naklonila dolů a klouzala v pomalých spirálách k rozvodněné řece. *Za chvilku jsem tam.*

Dvě stě metrů nad vodou roztáhla křídla a ucítila tlak v tenkých membránách, jak se do nich nesmírnou silou opřel vítr. Zpomalila, až skoro zastavila, pak znovu zrychlila a doplachtila asi čtyřicet metrů nad hnědou vodu-co-se-nedá-pít. S příležitostným máchnutím křídel letěla proti proudu Jiet a dávala si přitom pozor na nenadálé změny tlaku chladného-vzduchu-nad-tekoucí-vodou, který by ji mohl vytlačit nečekaným směrem, nebo dokonce odmrštit do špičatých-stromů nebo na kosti-lámající-zem.

Prohnala se vysoko nad Vardeny shromážděnými u řeky – dostatečně vysoko, aby její přílet příliš nevyděsil hloupé koně. Potom se snesla na nehybných křídlech a přistála na pasece mezi stany, kterou Nasuada nechala vyhradit jenom pro ni, a došla táborem k Eragonovu prázdnému stanu, kde na ni čekal Blödhgarm a jedenáct dalších elfů jeho skupiny. Na pozdrav zamrkala očima a zamrskala jazykem, pak se stočila do klubíčka před Eragonovým stanem, smířená s tím, že bude podřimovat a čekat na setmění, jako kdyby Eragon byl skutečně uvnitř a létali spolu na noční výpravy. Bylo nudné a únavné ležet tam den za dnem, ale musela to dělat, aby dál zachovávali iluzi, že je Eragon stále s Vardeny, takže si nestěžovala, i když se po dvanácti či více hodinách strávených na nerovné-tvrdé-zemi, od níž měla špinavé šupiny, vždycky cítila, jako kdyby bojovala s tisícem vojáků nebo jako by vymýtila les zuby, drápy a ohněm nebo jako by vyskočila a letěla do úplného vyčerpání nebo až na konec země, vody a vzduchu.

Tiše zavrčela, drápy prohnětla a rozmačkala hlínu, pak si položila hlavu přes přední nohy a zavřela vnitřní víčka, aby mohla odpočívat a přitom stále sledovat ty, kdo chodili kolem. Když jí na čenich usedla moucha, snad posté se podivila, jak je ten hmyz dotěrný a drzý. Odfoukla nevychovanou mouchu pryč a začala podřimovat.

*

Velký-kulatý-oheň-na-nebi už byl těsně nad obzorem, když Safira uslyšela volání na uvítanou, což znamenalo, že Roran a jeho spolubojovníci právě dorazili do tábora. Probudila se. Blödhgarm stejně jako předešlé dny napůl zazpíval a napůl zašeptal kouzlo a stvořil jím křehkou podobiznu Eragona, kterou nechal vyjít ze stanu a vylézt Safiře na hřbet, kde se posadila a rozhlédla se kolem, jako by byla živá. Na pohled byl přízrak bezchybný, ale neměl žádnou vlastní

duši, a kdyby se některý z Galbatorixových špehů snažil naslouchat Eragonovým myšlenkám, okamžitě by tu lest prokoukl. Měl-li být trik úspěšný, musela Safira vždy co nejrychleji odnést přízrak pryč z dohledu. Také doufali, že Eragonova pověst by naháněla špehům tak velkou hrůzu, že by je strach z pomsty odradil od pokusu získávat z jeho vědomí informace o Vardenech.

Safira vyrazila velkými skoky táborem a dvanáct elfů běželo kolem ní. Muži jim uskakovali z cesty a křičeli: „Sláva, Stínovrahu!“ a „Sláva, Safiro!“, což ji v břiše zahřálo.

Když přišla k Nasuadinu stanu-ze-složených-křídel-červeného-motýla, přikrčila se a prostrčila hlavu tmavým otvorem podél jedné stěny, kde Nasuadiny stráže odhrnuly dílec látky, aby mohla nakouknout dovnitř. Blödhgarm se opět tiše rozezpíval a přízrak Eragona slezl ze Safiry, vešel do rudého stanu a jakmile zmizel z očí přihlížejícím Vardenům, rozpustil se v nicotu.

„Myslíš, že odhalili naši lest?“ zeptala se Nasuada ze své židle s vysokým opěradlem.

Blödhgarm se s elegantním posunkem uklonil. „Ani teď to, paní Nasuado, nevím jistě. Nezbývá nám než čekat, zda Království podnikne nějaké kroky a využije Eragonovy nepřítomnosti.“

„Děkuji ti, Blödhgarme. To je vše.“

S další úklonou elf opustil stan, zůstal stát několik metrů za Safirou a střežil ji z boku.

Dračice se uvelebila na břiše a začala si olizovat šupiny kolem třetího drápu na levé přední tlapě, mezi nimiž se jí nahromadily nevzhledné čáry zaschlé bílé hlíny, ve které stála, když jedla svůj poslední úlovek.

Ani ne o minutu později vstoupil do červeného stanu Martland Rudovous, Roran a nějaký další muž-s-kulatýma-ušima a uklonili se Nasuadě. Safira na okamžik přerušila očistu, aby jazykem ochutnala vzduch, a ucítila příchuť zaschlé krve, hořko-kyselé pižmo potu, pach koně smíšený s pachem kůže a slabý, ale nezaměnitelný náznak lidského-strachu. Ještě jednou si trojici prohlédla a viděla, že muž-s-dlouhým-rudým-plnovousem přišel o pravou ruku, a pak se zase pustila do odlupování hlíny kolem svých šupin.

Dál si lízala nohu, aby navrátila každé šupině její dokonalý třpyt, zatímco nejdřív Martland, pak muž-s-kulatýma-ušima-Ulhart a nakonec Roran vyprávěli o krvi, ohni a o smějících se mužích, kteří

odmítají zemřít, když nadejde jejich čas, a neústupně bojují dál dlouho poté, co si je povolal Angvard. Jak bylo jejím zvykem, Safira zůstávala potichu, zatímco ostatní – konkrétně Nasuada a její rádce, vysoký-muž-s-pohublou-tváří-Jörmundur – se vyptávali bojovníků na podrobnosti o jejich nešťastné výpravě. Safira věděla, že Eragona někdy mátlo, proč se víc nezapojuje do debaty. Její důvody mlčet byly prosté: kromě Aryi nebo Glaedra se cítila nejlépe, když komunikovala pouze s Eragonem, a podle ní stejně většina rozhovorů nebyla víc než nesmyslné rozvažování. Dvounožci měli sklon spolu o všem dlouze diskutovat, ať už měli kulaté-uši, špičaté-uši, rohy nebo byli malí. Brom nebyl takhle váhavý, a to na něm Safira měla ráda. Pro ni byly volby prosté: buď mohla něco pro dobro věci udělat a pak to taky udělala, anebo nic udělat nešlo a bylo zbytečné k tomu cokoli dalšího říkat. Ona se každopádně budoucností nezaobírala, pokud se netýkala Eragona. O něj si dělala starosti vždycky.

Když skončily otázky, Nasuada vyjádřila Martlandovi soustrast, že přišel o ruku, pak Martlanda s Ulhartem propustila a řekla Roranovi: „Znovu jsi prokázal svou zdatnost, Kladivo. Jsem velmi spokojená s tvými schopnostmi.“

„Děkuji ti, má paní.“

„O Martlanda se postarají naši nejlepší léčitelé, ale přesto nějaký čas potrvá, než se ze svého zranění zotaví. A ani potom už s jednou rukou nebude moci vést takovéhle nájezdy. Odnynějška bude muset sloužit Vardenům v zázemí, ne v přední linii. Asi bych ho mohla povýšit a udělat ho jedním ze svých válečných rádců. Jörmundure, co si o tom myslíš?“

„Je to podle mě skvělý nápad, má paní.“

Nasuada přikývla a vypadala spokojeně. „Znamená to ovšem, že musím najít nového velitele, pod kterým budeš sloužit, Rorane.“

Roran namítl: „Má paní, ale co mé vlastní velení? Copak jsem se při těchto dvou výpravách stejně jako svými minulými úspěchy neosvědčil ke tvé spokojenosti?“

„Pokud se vždycky vyznamenáš tak jako dosud, Kladivo, staneš se velitelem dost brzy. Přesto musíš být trpělivý a ještě chvíli to vydržet. Pouze dvě výpravy, jakkoli působivé, nemohou odhalit plný rozsah schopností člověka. Já jsem opatrná, když mám svěřit své lidi jiným, Kladivo. V tomhle mi musíš vyhovět.“

Roran sevřel hlavici svého kladiva zastrčeného za opaskem, až mu na ruce vystouply žíly a šlachy, ale jeho tón zůstával laskavý. „Jistě, má paní.“

„Výborně. Poslíček ti odpoledne oznámí, kam budeš přidělen. Ach, a dohlédni na to, abys dostal pořádné jídlo, jakmile s Katrinou oslavíte své shledání. To je rozkaz, Kladivo. Vypadáš, jako by ses měl každou chvíli svalit.“

„Má paní.“

Když se Roran chystal odejít, Nasuada ho ještě zarazila gestem ruky. „Rorane, když jsi teď bojoval s těmi muži, co necítí bolest, myslíš, že bychom je snadněji porazili, kdybychom měli podobnou ochranu před tělesnou bolestí?“

Roran zaváhal, pak zakroutil hlavou. „Jejich výhoda je současně jejich slabinou. Nechrání se tak, jako kdyby se báli seknutí meče nebo bodnutí šípu, a proto jsou neopatrní. Mohou sice pokračovat v boji dlouho potom, co by obyčejný bojovník padl mrtvý, a to je v bitvě nemalá výhoda, ale také umírají ve velkém, protože se při souboji dobře nechrání. Ve své otupělé sebejistotě vejdou do pastí a nebezpečí, kterým bychom se my zdaleka vyhnuli. Jestli si Vardenové udrží bojového ducha, věřím, že správnou taktikou můžeme ty chechtavé bestie porazit. Ale kdybychom byli jako oni, vzájemně bychom se rozsekali na kaši a oběma stranám by to bylo jedno, protože bychom ani nepomysleli na pud sebezáchovy. Tohle si myslím.“

„Děkuji ti, Rorane.“

Když Roran odešel, Safira se zeptala: *Ještě nic od Eragona?*

Nasuada zavrtěla hlavou. „Ne, zatím nic a jeho mlčení mě začíná znepokojovat. Pokud se nám neozve do pozítří, požádám Aryu, aby se spojila s jedním z Orikových kouzelníků a vyžádala si zprávu. Pokud Eragon nedokáže uspíšit konec setkání trpasličích klanů, pak se obávám, že už nebudeme moci počítat s trpaslíky jako spojenci pro nadcházející bitvy. Na takovém výsledku by bylo dobré jedině to, že by se k nám Eragon mohl bez dalších průtahů vrátit.“

Když byla Safira připravená k odchodu ze stanu-červeného-motýla, Blödhgarm znovu vyvolal přízrak Eragona a posadil jí ho na záda. Dračice vystrčila hlavu z hlubin stanu a stejně jako předtím skákala táborem a mrštní elfové s ní po celou cestu drželi krok.

Jakmile dorazila k Eragonovu stanu a barevný-stín-Eragon zmizel uvnitř, lehla si na zem a smířila se s tím, že zbytek dne uplyne v

nekonečné jednotvárnosti. Než se však zase nerada pohroužila do dřímoty, vyrazila svým vědomím ke stanu Rorana a Katriny a tlačila se na Roranovu mysl, dokud nespustil zábrany kolem svého vědomí.

Safiro? zeptal se.

Znáš ještě někoho, jako jsem já?

Samozřejmě, že ne. Jenom jsi mě zaskočila. Já teď… jsem docela zaneprázdněný.

Zkoumala zabarvení jeho pocitů i těch Katrininých a její zjištění ji pobavilo. *Jenom jsem tě chtěla přivítat zpátky. Jsem ráda, že nejsi vážně zraněný.*

Roranovy myšlenky rychle probleskovaly hned-horko-hned-chlad a zdálo se, že má potíže sestavit souvislou odpověď. Nakonec řekl: *To je od tebe moc milé, Safiro.*

Jestli můžeš, přijď mě navštívit zítra, až si budeme moci popovídat déle. Začínám být netrpělivá, když tu den za dnem sedím. Možná bys mi mohl vyprávět, jaký byl Eragon před tím, než jsem se vylíhla.

To… to by mi bylo ctí.

Safira byla spokojená, že vyhověla nárokům slušného chování dvounožců-s-kulatýma-ušima, když uvítala Rorana, a povzbudilo ji vědomí, že následující den nebude tak nudný – bylo totiž nemyslitelné, že by se někdo opovážil odmítnout její žádost o slyšení. Udělala si největší pohodlí, jaké jeden mohl mít na holé zemi, a tak jako častokrát zatoužila po měkkém hnízdě, ve kterém lehávala v Eragonově větrem-pohupovaném-stromovém-domě v Ellesméře. Povzdechla si, až jí vyklouzl obláček kouře. Usnula a snila o tom, že létá výš než kdy předtím.

Mávala křídly, dokud nevystoupala nad nedosažitelné vrcholky Beorských hor. Tam nějakou dobu kroužila a hleděla dolů na celou Alagaësii rozprostřenou před sebou. Pak se jí zmocnila neovladatelná touha vystoupat ještě výš, a tak začala znovu mávat křídly a jakoby během okamžiku vystoupala kolem zářivého měsíce, takže nakonec na černém nebi byla jen ona a stříbrné hvězdy. Nějakou dobu plachtila mezi nebesy jako královna zářivého, skvostného světa pod sebou, ale potom její duši zaplavil neklid a ona v duchu vykřikla:

Eragone, kde jsi!

LÍBEJ MĚ, LÁSKO

Roran se probudil, vyprostil se z Katrininých hebkých paží a sedl si do půl těla nahý na okraj jejich společného lůžka. Zívl a promnul si oči, pak pohlédl na bledý pás světla ohně, které sem svítilo mezi vstupními dílci stanu, a pocítil otupělost z nahromaděného vyčerpání. Přeběhl mu mráz po zádech, ale zůstal nehybně sedět na místě.

„Rorane?“ zeptala se Katrina ospalým hlasem. Zvedla se na jedné ruce a druhou se po něm natáhla. Nereagoval, když se ho dotkla, sklouzla dlaní přes horní část jeho zad a promnula mu krk. „Spi. Potřebuješ si odpočinout. Zanedlouho zase odjedeš.“

Potřásl hlavou, aniž by na ni pohlédl.

„Co se děje?“ zeptala se. Posadila se, přetáhla mu přikrývku přes ramena a pak se mu opřela horkou tváří o paži. „Děláš si starosti kvůli svému novému veliteli nebo kam tě Nasuada příště může poslat?“

„Ne.“

Chvíli mlčela. „Pokaždé když odjedeš, mi připadá, jako by ses mi pak nevrátil celý. Začal jsi být tak zasmušilý a zamlklý… Jestli mi chceš říct, co tě trápí, tak můžeš, to přece víš, i kdyby to bylo sebehroznější. Jsem dcerou řezníka a už jsem taky viděla pár mužů padnout v bitvě.“

„Jestli chci!“ zvolal Roran. „Už na to nikdy nechci ani pomyslet.“ Přerývaně dýchal a zatnul pěsti. „Skutečný válečník by se takhle necítil.“

„Skutečný válečník,“ řekla, „není ten, kdo si přeje boj, ale ten, kdo bojuje, protože musí. Muž, který touží po válce a *užívá si* zabíjení, je surovec a zrůda. I kdyby přesto získal na bitevním poli obrovskou

slávu, nevymaže tím skutečnost, že není o nic lepší než vzteklý vlk, který se obrátí proti přátelům a rodině, stejně jako proti svým nepřátelům.“ Odhrnula mu vlasy z čela a zlehka a pomalu ho hladila po hlavě. „Jednou jsi mi říkal, že máš z Bromových příběhů nejraději ‚Píseň o Gerandovi‘, a že proto bojuješ s kladivem místo mečem. Pamatuješ, jak Gerand nesnášel zabíjení a jak nerad se znovu chopil zbraně?“

„Ano.“

„A přesto byl považován za největšího válečníka své doby.“ Vzala do dlaně jeho tvář a obrátila ji k sobě, aby se jí musel podívat do vážných očí. „A ty jsi ten největší válečník, kterého znám, Rorane, tady nebo kdekoli jinde.“

Roran měl vyprahlo v ústech. Namítl: „A co Eragon nebo…“

„Ti nejsou ani z půlky tak udatní jako ty. Eragon, Murtagh, Galbatorix, elfové… všichni pochodují do bitvy s kouzlem na rtech a se silou, která zdaleka převyšuje tvou. Ale ty“ – políbila ho na nos – „ty jsi pouhý člověk. Čelíš svým nepřátelům na vlastních nohou. Nejsi kouzelník, a přesto jsi zabil Dvojčata. Jsi jen tak rychlý a silný, jak může člověk být, a přesto ses nezdráhal zaútočit na ra’zaky v jejich doupěti a vysvobodit mě z té kobky.“

Polknul. „Eragon mě očaroval kouzly, která mě chránila.“

„Ale ta už tě nechrání. Navíc v Carvahallu jsi také neměl žádné ochrany, a utekl jsi tenkrát před ra’zaky?“ Když neodpověděl, pokračovala: „Jsi pouhý člověk, ale vykonal jsi věci, které by nedokázal ani Eragon nebo Murtagh. V mých očích to z tebe dělá největšího válečníka v Alagaësii… Nenapadá mě nikdo jiný z Carvahallu, kdo by zašel tak daleko jako ty, aby mě zachránil.“

„Tvůj otec by to udělal,“ opáčil.

Cítil, jak se zachvěla. „Ano, ten ano,“ zašeptala. „Ale nikdy by nedokázal tak jako ty přesvědčit ostatní, aby ho následovali.“ Objala ho pevněji. „Ať už jsi viděl nebo udělal cokoli, vždycky budu tvoje.“

„To je jediné, co budu kdy potřebovat,“ řekl, sevřel ji v objetí a chvíli tak spočinuli. Pak si povzdechl. „Přesto si přeju, aby už tahle válka skončila. Přeju si, abych zase mohl obdělávat pole a zasévat obilí a sklízet ho, když dozraje. Farmaření je úmorné, ale aspoň jde o poctivou práci. Tohle zabíjení není poctivé. Je to krádež… krádež lidských životů a žádný slušný člověk by po něm neměl toužit.“

„Jak jsem už řekla.“

„Jak jsi řekla.“ Ačkoli to bylo těžké, přinutil se k úsměvu. „Přestal jsem se ovládat. Zasypávám tě tu svými problémy, zatímco ty máš dost svých vlastních.“ A položil jí ruku na kulatící se bříško.

„Tvoje problémy vždycky budou i mými, dokud budeme manželé,“ zamumlala a přitulila se mu k paži.

„Některé problémy,“ řekl, „by neměly doléhat na nikoho jiného, a zvlášť ne na ty, které miluju.“

O kousíček se od něj odtáhla a on uviděl, že má sklíčené a netečné oči jako pokaždé, když přemítala o čase, který strávila uvězněná v Helgrindu. „Ne,“ zašeptala, „některými problémy by neměl trpět nikdo jiný.“

„Ach, nebuď smutná.“ Přitáhl si ji blíž, kolébal se s ní sem a tam a celou svou bytostí si přál, aby byl Eragon nikdy nenašel v Dračích horách Safiřino vejce. Po chvíli, když mu Katrina zase roztála v náručí a ani on už se necítil tak napjatý, pohladil křivku její šíje. „No tak, polib mě, lásko, a vrátíme se do postele, protože jsem unavený a spal bych.“

Usmála se na něj, nesmírně sladce ho políbila a pak si lehli na lůžko tak jako předtím. Kolem stanu bylo všude ticho a klid, kromě řeky, která protékala kolem tábora a nikdy se nezastavovala a zaplavila Roranovy sny, v nichž viděl, jak stojí s Katrinou po boku na přídi lodi a hledí do chřtánu obřího víru, Kančího oka.

A pomyslel si: *Jak můžeme doufat, že unikneme?*

GLÛMRA

Desítky metrů pod Tronjheimem se kámen otevíral do přinejmenším míli dlouhé jeskyně s klidným černým jezerem neznámé hloubky po jedné straně a mramorovým břehem na druhé. Od stropu odkapávaly hnědé a slonovinové stalaktity, zatímco stalagmity čněly vzhůru ze země a místy se spojovaly, aby vytvořily mohutné sloupy tlustší než největší stromy v Du Weldenvarden. Mezi sloupy byly roztroušené hromádky kompostu poseté houbami a také třiadvacet nízkých kamenných domků. U každých dveří zářily lucerny bez plamene, rudě jako rozžhavené železo. Mimo dosah luceren vládl stín.

Uvnitř jednoho z domků seděl Eragon na příliš malé židli u žulového stolu, který mu sahal sotva po kolena. V místnosti voněl měkký kozí sýr, nakrájené houby, kvasnice, dušené maso, holubí vejce a uhelný prach. Naproti němu bědovala Glûmra, trpasličí žena z rodiny Mord, matka Kvîstora, Eragonova zavražděného strážce, trhala si vlasy a bila se pěstmi do prsou. Lesklé stopy naznačovaly, kde se jí po baculatých tvářích zrovna skoulely slzy.

Byli v domku sami. Eragonovi čtyři strážci – jejichž počet doplnil Thrand, bojovník z Orikovy družiny – čekali venku spolu s Hûndfastem, Eragonovým překladatelem, kterého Eragon propustil z domku, když zjistil, že Glûmra mluví jeho jazykem.

Po útoku na jeho život se Eragon v duchu spojil s Orikem, který trval na tom, aby Eragon co nejrychleji utíkal do komnat Dûrgrimst Ingeitum, kde bude v bezpečí před dalšími vrahy. Zatímco Eragon čekal ve střežených komnatách, Orik oznámil ostatním grimstborithn, že v jeho klanu vyvstala naléhavá situace vyžadující jeho okamžitou

pozornost, vynutil si, aby se rokování klanů odročilo na následující ráno, a odkráčel se svými nejudatnějšími bojovníky a nejzkušenějšími kouzelníky k místu přepadení, kde vše prozkoumali pomocí kouzel i běžných metod. Jakmile byl Orik přesvědčený, že zjistili, co se dalo, pospíchal zpátky do svých komnat a řekl Eragonovi: „Máme spoustu práce a málo času. Než bude shromáždění zítra o třetí ranní hodině pokračovat, musíme se pokusit nade vši pochybnost určit, kdo nařídil ten útok. Pokud to dokážeme, získáme tím páky, které proti nim budeme moci použít. Jestli se nám to nepovede, pak kolem sebe budeme slepě mlátit a nebudeme si jistí, kdo jsou naši nepřátelé. Můžeme útok tajit do setkání klanů, ale déle ne. Knurlan všude v tunelech pod Tronjheimem určitě slyšeli ozvěny tvého boje a teď už jistě hledají zdroj toho rozruchu ze strachu, že možná došlo k závalu nebo podobné pohromě, která by mohla zničit město nahoře.“ Orik dupnul nohou a proklel předky kohokoli, kdo poslal ty vrahy, pak dal ruce v bok a prohlásil: „Už nám hrozila válka klanů, ale teď stojí přímo u našeho prahu. Musíme jednat rychle, pokud máme odvrátit takový hrozný osud. Je třeba mnohé vypátrat, vyptávat se, pohrozit, nabídnout úplatky a ukrást svitky – a to všechno do rána.“

„A co já?“ zeptal se Eragon.

„Ty bys tu měl zůstat, dokud nebudeme vědět, jestli Az Sweldn rak Anhûin nebo nějaký jiný klan nemá někde jinde shromážděné větší vojenské oddíly, aby tě zabili. Také čím déle dokážeme před útočníky skrýt, zda jsi naživu, mrtvý nebo zraněný, tím déle je můžeme udržovat v nejistotě ohledně toho, jak bezpečná je půda pod jejich nohama.“

Nejdřív Eragon souhlasil s Orikovým návrhem, ale jak ho sledoval pobíhat sem a tam a vydávat rozkazy, cítil se čím dál víc nesvůj a bezmocný. Nakonec chytil Orika za paži a řekl: „Jestli mám sedět tady a koukat do zdi, zatímco vy budete hledat ty vrahy, zblázním se z toho. Musí existovat něco, čím bych vám mohl pomoci… Co Kvîstor? Žije v Tronjheimu někdo z jeho rodiny? Řekl jim už někdo o jeho smrti? Protože jestli ne, přinesu jim tyhle zprávy já – to při mé obraně zemřel.“

Orik se vyptával jeho stráží a od nich se dozvěděli, že Kvîstor skutečně má v Tronjheimu rodinu, nebo přesněji pod Tronjheimem. Když to Orik slyšel, zamračil se a zamumlal nějaké divné slovo v trpasličím jazyce. „Jsou to obyvatelé hlubin,“ řekl na vysvětlenou,

„knurlan, kteří se – kromě příležitostných vycházek nahoru – vzdali zemského povrchu kvůli světu pod zemí. Žije jich tady, pod Tronjheimem a Farthen Dûrem, víc než kdekoli jinde, protože ve Farthen Dûru mohou vyjít ven a nemají přitom pocit, jako kdyby byli skutečně pod širým nebem, což většina z nich nesnáší, protože jsou tolik zvyklí na uzavřené prostory. Nevěděl jsem, že Kvîstor byl jedním z nich.“

„Vadilo by ti, kdybych šel navštívit jeho rodinu?“ zeptal se Eragon. „Mezi těmito místnostmi jsou schody, které vedou dolů, nemám pravdu? Mohli bychom odejít, aniž by si toho někdo všiml.“

Orik chvíli přemýšlel a pak přikývl. „Máš pravdu. Ta cesta je dost bezpečná a nikoho by nenapadlo hledat tě mezi obyvateli hlubin. Nejdřív by přišli sem a tady by tě také našli… Jdi a nevracej se, dokud pro tebe nepošlu, i kdyby tě rodina Mord odmítla a musel bys do rána sedět na krápníku. Ale buď opatrný, Eragone. Obyvatelé hlubin bývají dost uzavření, jsou krajně popudliví v otázkách své cti a mají své vlastní podivné zvyky. Našlapuj opatrně, jako bys stál na rozpadající se břidlici, ano?“

A tak poté, co jeho stráže doplnili o Thranda, Eragon s krátkým trpasličím mečem připásaným u boku vyrazil v doprovodu Hûndfasta k nejbližšímu schodišti vedoucímu do podzemí a sestoupal po něm hlouběji do nitra země, než byl kdy předtím. Poměrně rychle našel Glûmru a informoval ji o Kvîstorově úmrtí a teď seděl a poslouchal, jak truchlí pro svého zavražděného syna střídavě němým nářkem a nesrozumitelným prozpěvováním nelibozvučné melodie, z níž ho mrazilo v zádech.

V rozpacích nad hloubkou jejího zármutku Eragon odvrátil pohled od její tváře. Zadíval se na zelená mastková kamna stojící u jedné stěny a ošoupané rytiny geometrických tvarů, které zdobily jejich okraje. Prohlížel si zeleno-hnědý kobereček před krbem, máselnici v rohu a zásoby potravin zavěšené na trámech u stropu. Viděl tu i tkalcovský stav z masivního dřeva, umístěný pod kulatým oknem s tabulkami levandulově zbarveného skla.

Pak se však očima vrátil ke Glûmře, která na vrcholu svého bědování vstala od stolu, šla k pultu a položila levou ruku na prkénko. Než ji stačil zastavit, vzala nůž na porcování masa a usekla si první článek malíčku. Zasténala a začala se svíjet bolestí.

Eragon s bezděčným výkřikem napůl vyskočil. Uvažoval, co to trpasličí ženu popadlo a zda by se měl pokusit ji zastavit, aby si nezpůsobila nějakou další újmu. Otevřel pusu, aby se zeptal, jestli jí nemá ránu vyléčit, ale pak si to lépe promyslel a vzpomněl si na Orikovo varování o podivných zvycích obyvatel hlubin a jejich silném smyslu pro čest. *Mohla by tu nabídku považovat za urážku,* uvědomil si. Zavřel pusu a klesl zpátky na svou maličkou židli.

Po minutě se Glûmra přestala kroutit bolestí a vypjala prsa, nadechla se a pak si klidně a tiše omyla konec useknutého prstu koňakem, namazala ho žlutou hojivou mastí a ovázala si ránu. S baculatou tváří stále bledou z šoku se posadila na židli naproti Eragonovi. „Děkuji ti, Stínovrahu, že jsi mi přinesl zprávy o synově osudu osobně. Jsem ráda, že vím, že zemřel se ctí, jak se patří na válečníka."

„Byl nesmírně statečný," řekl Eragon. „Viděl, že naši nepřátelé jsou stejně rychlí jako elfové, a přesto vyskočil kupředu, aby mě ochránil. Díky jeho oběti jsem získal čas uniknout mečům útočníků a také jsme tím odhalili nebezpečí kouzel, kterými měli očarované zbraně. Nebýt jeho činu, pochybuji, že bych tu teď seděl."

Glûmra pomalu přikývla se sklopenýma očima a uhladila si přední část svých šatů. „Víš, kdo je zodpovědný za tenhle útok na náš klan, Stínovrahu?"

„Máme jenom podezření. Grimstborith Orik se právě teď snaží zjistit pravdu."

„Co Az Sweldn rak Anhûin?" zeptala se Glûmra a překvapila Eragona bystrostí svého odhadu. Dělal, co mohl, aby skryl svou reakci. Když stále mlčel, řekla: „Všichni víme o jejich krevní mstě vůči tobě, Argetlame. Každý knurla v těchto horách to ví. Někteří z nás jejich odpor proti tobě podporují, ale pokud tě chtěli skutečně zabít, pak nesprávně zhodnotili polohu kamene a odsoudili se tím ke zkáze."

Eragon se zájmem povytáhl obočí. „Ke zkáze? Jak?"

„Byl jsi to ty, Stínovrahu, kdo zabil Durzu, a tak jsi nám umožnil zachránit Tronjheim a obydlí pod ním před spáry Galbatorixe. Dokud budou stát pozůstatky Tronjheimu, naše rasa na to nikdy nezapomene. A navíc našimi tunely kolují zvěsti, že tvůj drak spraví Isidar Mithrim. Je to pravda?"

Eragon přikývl.

„To je od tebe hezké, Stínovrahu. Udělal jsi pro naši rasu mnoho, a ať už tě napadl kterýkoli klan, postavíme se proti němu a oni nám za to draze zaplatí.“

„Přísahal jsem před svědky,“ řekl Eragon, „a slibuji to i tobě, že potrestám toho, kdo poslal ty podlé vrahy, a že budou hořce litovat, že je kdy něco takového napadlo. Přesto…“

„Děkuji ti, Stínovrahu.“

Eragon zaváhal, potom sklonil hlavu. „Přesto nesmíme udělat nic, co by rozpoutalo válku mezi klany. Ne teď. Pokud bude třeba použít sílu, měl by to být Grimstborith Orik, kdo rozhodne, kdy a kde vytasíme své meče, co myslíš?“

„Budu přemýšlet o tom, co jsi řekl, Stínovrahu,“ odpověděla Glûmra. „Orik je…“ Ať už chtěla říct cokoli, uvízlo jí to v hrdle. Její tlustá víčka poklesla, žena se na okamžik prohnula dopředu a přitiskla si zmrzačenou ruku na břicho. Když záchvat bolesti pominul, napřímila se, přitiskla si hřbet ruky k protější tváři, kolébala se ze strany na stranu a sténala: „Ach, můj syn… můj krásný syn.“

Vstala, potácela se kolem stolu a zamířila k malé sbírce mečů a sekyr, připevněných na stěně za Eragonem, vedle výklenku zakrytého červeným hedvábným závěsem. Eragon se bál, že si chce způsobit nějaké další zranění, a tak vyskočil na nohy a ve spěchu porazil židli. Natáhl směrem k ní ruku, ale pak uviděl, že nekráčí ke zbraním, nýbrž k výklenku za záclonou, a stáhl ruku dřív, než ji stačil urazit.

Mosazné kroužky přišité na vršku hedvábného závěsu zacinkaly o sebe, když Glûmra odhrnula látku stranou a odkryla hlubokou, zastíněnou polici, tesanou runami a dalšími tvary do tak neuvěřitelných detailů, že by na ně Eragon mohl zírat celé hodiny a stále by je nepochopil v celém jejich rozsahu. Na nižší polici spočívaly sošky šesti hlavních trpasličích bohů, stejně jako devět dalších, které Eragon neznal. Všechny sošky byly vytesané s přehnaně zvýrazněnými rysy a postoji, aby lépe vyjadřovaly povahu vyobrazené bytosti.

Glûmra ze živůtku vytáhla stříbrozlatý amulet, políbila ho, pak si jej držela přitisknutý na krku a klekla si před výklenek. Začala zpívat ve svém rodném jazyce žalozpěv, při němž jí stoupal a klesal hlas v podivných tónech trpasličí písně. Při té melodii vyhrkly Eragonovi slzy do očí. Několik minut Glûmra zpívala, pak utichla a dál hleděla na sošky. Postupně se přitom vyhladily vrásky v její zármutkem zmučené tváři a tam, kde Eragon prve viděl jenom hněv, utrpení a beznaděj, se

objevil nádech klidného smíření, pokoje a přesahu do jiného světa. Jako by teď z jejího obličeje vycházela tlumená záře. Proměna Glûmry byla tak dokonalá, že ji Eragon skoro nepoznával.

Řekla: „Dnes v noci bude Kvîstor večeřet v Morgothalově síni. To vím.“ Znovu políbila svůj amulet. „Kéž bych s ním mohla zasednout ke stolu, spolu s mým manželem Baudenem, ale ještě nenadešel můj čas spát v katakombách Tronjheimu a Morgothal odmítá vstup do své síně těm, kdo svůj příchod urychlí. Ale jednou se naše rodina znovu shledá, všichni naši předkové od doby, kdy Gûntera stvořil svět z temnoty. To vím.“

Eragon si klekl vedle ní a chraplavým hlasem se zeptal: „Jak to víš?“

„Vím to, protože to tak je.“ Pomalými a uctivými pohyby se Glûmra špičkami prstů dotkla vytesaných nohou každého z bohů. „Jak by tomu mohlo být jinak? Svět se přece nemohl stvořit sám, stejně jako se sám nestvořil meč nebo helma, a protože jediné bytosti schopné vymodelovat zemi a nebesa jsou ty nadané božskou silou, musíme naše odpovědi hledat u bohů. Věřím jim, že zajistí správný chod světa a že se svou důvěrou osvobodím od břemen svého těla.“

Mluvila s takovou sebejistotou, že Eragon ucítil náhlou touhu sdílet její víru. Toužil odhodit své pochyby a strachy a vědět, že jakkoli hrozný se svět někdy může zdát, život není pouhý omyl. Přál si s jistotou vědět, že to, kým je, neskončí, pokud mu hlavu srazí meč, a že jednoho dne se znovu shledá s Bromem, Gerem a všemi ostatními, na nichž mu záleželo a o které přišel. Zmocnila se ho zoufalá touha po naději a útěše, mátla ho a zanechala jej na zemském povrchu plného nejistoty.

A přesto.

Část jeho já se bránila a nedovolila mu rozhodnout se pro trpasličí bohy a spoutat svou identitu a pocit vyrovnanosti s něčím, čemu nerozumí. Také měl potíž přijmout, že kdyby bohové existovali, měli by být bozi trpaslíků ti jediní. Eragon si byl jistý, že kdyby se zeptal Nar Garzhvoga nebo nějakého příslušníka kočovných kmenů, nebo dokonce černých kněží Helgrindu, zda jsou jejich bohové skuteční, prosazovali by nadvládu svých božstev právě tak rázně jako Glûmra prosazovala své. *Jak mám vědět, které náboženství je to pravé?* uvažoval, *jenom to, že někdo vyznává jistou víru, ještě nemusí nutně znamenat, že je to ta správná cesta… Možná žádné náboženství*

neobsahuje všechny pravdy světa. Možná každé náboženství zahrnuje pouze útržky pravdy a naší povinností je ty úlomky rozpoznat a spojit je dohromady. Nebo možná mají pravdu elfové a neexistují žádní bohové. Ale jak mohu vědět něco takového s jistotou?

Glûmra s dlouhým povzdechem zamumlala něco v trpasličím jazyce, pak vstala a zatáhla hedvábný závěs přes výklenek. Eragon také vstal a trhnul sebou, jak natáhl svaly rozbolavělé z boje. Následoval trpaslici ke stolu, kde se znovu posadil na svou židli. Z kamenné kredence zasazené do zdi žena vytáhla dva cínové hrnky, sundala vak plný vína zavěšený u stropu a nalila sobě i Eragonovi. Pozvedla svůj pohár a pronesla přípitek v trpasličím jazyce, který se Eragon pokusil napodobit, a oba se napili.

„Je dobré vědět," řekla Glûmra, „že Kvîstor žije dál. Vědět, že právě teď je oblečený v šatu hodném krále a užívá si večerní hostinu v Morgothalově síni. Nechť ve službách bohů získá velké uznání!" A znovu se napila.

Když Eragon vyprázdnil svůj pohár, začal se s Glûmrou loučit, ale ona ho předešla pohybem ruky. „Máš kde zůstávat, Stínovrahu, v bezpečí před těmi, kdo chtějí tvou smrt?" Eragon jí řekl, že by měl zůstat pod Tronjheimem, dokud pro něj Orik nepošle. Glûmra přikývla krátkým, rozhodným trhnutím brady a prohlásila: „Pak ty a tvoji společníci musíte zůstat tady, dokud posel nedorazí, Stínovrahu. Na tom trvám." Eragon začal protestovat, ale ona zakroutila hlavou. „Dokud ještě cítím život v kostech, nemohla bych dovolit, aby muži, kteří bojovali po boku mého syna, strádali ve vlhku a temnotě jeskyní. Přivolej své společníky, najíme se a budeme se v tuto neradostnou noc veselit."

Eragon si uvědomil, že nemůže odejít, aniž by tím Glûmru rozzlobil, a tak zavolal svého překladatele a stráže. Společně pomohli Glûmře připravit k večeři chléb, maso a koláč, a když to bylo hotové, všichni jedli, pili a povídali si dlouho do noci. Glûmra byla nesmírně živá. Nejvíc pila, nejhlasitěji se smála a vždycky první přišla s nějakou vtipnou poznámkou. Nejdřív byl Eragon jejím chováním ohromen, ale pak si všiml, že jí úsměv nikdy nezazáří v očích a že ve chvílích, kdy si myslela, že se nikdo nedívá, se jí z tváře vytrácelo veselí a rozhostil se v ní pochmurný klid. Bavit je, usoudil, byl její způsob, jak uctít synovu památku a také zahnat svůj zármutek nad Kvîstorovou smrtí.

Nikdy jsem nepoznal někoho takového, jako jsi ty, pomyslel si, když ji sledoval.

Dlouho po půlnoci někdo zaklepal na dveře domku. Hûndfast dovnitř uvedl trpaslíka, který byl oděn v plné zbroji a zdál se být nervózní a neklidný. Stále se díval ke dveřím a oknům a do stinných rohů. Řadou vět ve starověkém jazyce ubezpečil Eragona, že je Orikův posel, a pak řekl: „Jsem Farn, syn Flosiho… Argetlame, Orik tě žádá, aby ses co nejrychleji vrátil. Má pro tebe převelice důležité zprávy ohledně dnešních událostí."

Ve dveřích Glûmra sevřela Eragonovo levé předloktí prsty jako z oceli, a když jí pohlédl dolů do tvrdých očí, řekla: „Pamatuj na svou přísahu, Stínovrahu, a nedovol, aby vrazi mého syna unikli bez trestu!"

„Nedovolím," přislíbil.

SETKÁNÍ KLANŮ

Trpaslíci stojící na hlídce před Orikovými komnatami otevřeli dvoukřídlé dveře, které vedly dovnitř, když se k nim Eragon blížil.

Předsíň za nimi byla dlouhá a bohatě vyzdobená a v řadě podél zdi v ní stála tři kulatá sedátka potažená červenou látkou. Stěny zdobily vyšívané drapérie spolu s všudypřítomnými lucernami bez plamene, strop byl tesaný a znázorňoval nějakou slavnou bitvu z dějin trpaslíků.

Orik se radil se skupinou svých bojovníků a několika trpaslíky s šedivými plnovousy z Dûrgrimst Ingeitum. Jak Eragon přicházel, Orik se k němu otočil se zachmuřenou tváří. „Výborně, nezpozdil ses! Hûndfaste, můžeš teď odejít do svého pokoje. Potřebujeme si promluvit v soukromí.“

Eragonův tlumočník se uklonil a zmizel klenutým průchodem vlevo, odkud se jeho kroky rozléhaly po nablýskané achátové podlaze. Jakmile byl z doslechu, Eragon se zeptal: „Ty mu nevěříš?“

Orik pokrčil rameny. „V tuhle chvíli nevím, komu věřit. Čím méně lidí bude vědět, co jsme objevili, tím lépe. Nemůžeme riskovat, že se tyhle informace do zítřka dostanou k jinému klanu. Kdyby k tomu došlo, jistě by to znamenalo válku klanů.“ Trpaslíci za ním si něco šuškali mezi sebou a vypadali rozrušeně.

„Jaké jsou tedy tvoje zprávy?“ zeptal se znepokojeně Eragon.

Vojáci shromáždění za Orikem na jeho znamení ustoupili stranou, a odhalili tak v rohu místnosti tři svázané a zkrvavené trpaslíky položené na sebe. Trpaslík vespod zasténal a kopal nohama ve vzduchu, ale nedokázal se vyprostit zpod svých spoluvězňů.

„Kdo je to?“ zeptal se Eragon.

Orik odpověděl: „Nechal jsem několik našich kovářů prozkoumat dýky útočníků. Poznali v nich dílo jistého Kiefny Dlouhonose, mečíře z našeho klanu, který mezi trpaslíky dosáhl obrovského věhlasu.“

„Takže on nám může říct, kdo koupil ty dýky, a kdo jsou tedy naši nepřátelé?“

Orikovou hrudí otřásl strohý smích. „To těžko, ale dokázali jsme dýky vystopovat od Kiefny ke zbrojíři v Dalgonu, desítky mil odsud, který je prodal jedné knurlaf…“

„Knurlaf?“ zeptal se Eragon.

Orik se zamračil. „Ženě. Ty dýky koupila před dvěma měsíci žena se sedmi prsty na každé ruce.“

„A našli jste ji? Nemůže být mnoho žen s takovým počtem prstů na rukou.“

„Ve skutečnosti je to mezi našimi lidmi docela běžné,“ řekl Orik. „Ať je to jak chce, po jistých obtížích jsme dokázali v Dalgonu tu ženu najít. Moji bojovníci ji tam důkladně vyslechli. Je z Dûrgrimst Nagra, ale jsme přesvědčeni, že jednala sama za sebe, a ne na příkaz vůdců svého klanu. Od ní jsme zjistili, že ji nějaký trpaslík najal, aby ty dýky koupila a pak je doručila jistému obchodníkovi s vínem, který je měl odvézt z Dalgonu. Ta žena se od toho trpaslíka nedozvěděla, kam majitel dýky putoval, ale když jsme se vyptali dalších obchodníků ve městě, zjistili jsme, že cestoval z Dalgonu přímo do jednoho z měst Az Sweldn rak Anhûin.“

„Takže to *byli* oni!“ zvolal Eragon.

„Buď oni, nebo někdo, kdo si přál, abychom si mysleli, že to byli oni. Potřebovali jsme víc důkazů, abychom mohli s jistotou prokázat vinu Az Sweldn rak Anhûin.“ Orikovi v očích zajiskřilo a pozvedl prst. „A tak jsme se pomocí velmi, velmi důmyslného kouzla vrátili zpátky jeskyněmi a tunely po stopách vrahů až nahoru do opuštěných míst ve dvanáctém podlaží Tronjheimu, pak ven další vedlejší halou v jižním paprsku západní čtvrti, potom po… ach, no, na tom nesejde. Ale jednou tě musím naučit, jak jsou místnosti v Tronjheimu uspořádané, abys uměl najít nějaké místo ve městě sám, kdybys to někdy potřeboval. V každém případě nás stopa dovedla do opuštěného skladiště, kde“ – ukázal směrem ke svázaným trpaslíkům – „byli tihle tři. Nečekali nás, a tak jsme je dokázali zajmout živé, ačkoli se chtěli zabít. Nebylo to snadné, ale pronikli jsme do mysli dvou z nich. Toho třetího jsme nechali pro jiné grimstborithn, aby ho vyslýchali dle

libosti. Z těch dvou jsme dostali všechno, co vědí o téhle záležitosti.“ Orik znovu ukázal na vězně. „Byli to oni, kdo vybavili vrahy k útoku, dali jim ty dýky i černé hávy a minulou noc je nakrmili a poskytli jim úkryt.“

„Kdo byli ti vrahové?“ zeptal se Eragon.

„Pche!“ zvolal Orik a odplivl si na podlahu. „Jsou to Vargrimstn, válečníci, kteří se zostudili a teď nenáleží k žádnému klanu. Nikdo nejedná s takovou špínou, leda by byl sám zapletený do nějakého darebáctví a nepřeje si, aby to ostatní věděli. A tak to bylo s těmi třemi. Dostali své rozkazy přímo od Grimstborith Vermûnda z Az Sweldn rak Anhûin.“

„Je to zcela jisté?“

Orik kývl hlavou. „Naprosto. To Az Sweldn rak Anhûin se tě pokusil zabít, Eragone. Pravděpodobně se nikdy nedozvíme, jestli přitom spolupracovali s nějakým jiným klanem, ale pokud odhalíme zradu Az Sweldn rak Anhûin, donutí to všechny ostatní, kdo mohli být do tohohle spiknutí zapletení, aby od nich dali ruce pryč. Donutí je to přestat, nebo aspoň odložit další útoky na Dûrgrimst Ingeitum. A pokud to náležitě zvládneme, dají mi i svůj hlas při volbě krále.“

Eragonovi se v myšlenkách mihl obraz duhové čepele, která se vynořila vzadu z Kvîstorova krku, a trpaslíkův zoufalý výraz, když spadl na podlahu a umíral. „Jak potrestáme Az Sweldn rak Anhûin za tenhle zločin? Měli bychom zabít Vermûnda?“

„Ach, to nech na mě,“ řekl Orik a poklepal si z boku na nos. „Mám plán. Ale musíme našlapovat opatrně, protože tohle je nanejvýš choulostivá situace. Taková zrada se neudála po mnoho dlouhých let. Jako cizinec nemůžeš vědět, jak silně se nám příčí pomyšlení, že by měl někdo z našich řad napadnout hosta. To, že jsi jediný svobodný Jezdec, který zbyl, aby se postavil Galbatorixovi, jenom zhoršuje závažnost zločinu. Možná ještě bude nutné další krveprolití, ale v tuhle chvíli by jenom způsobilo další válku klanů.“

„Válka klanů by mohla být jediný způsob, jak se vypořádat s Az Sweldn rak Anhûin,“ podotkl Eragon.

„Myslím, že ne, ale pokud se mýlím a válka je nevyhnutelná, musíme zajistit, aby to byla válka mezi zbytkem klanů a Az Sweldn rak Anhûin. To by nebylo tak zlé. Společně bychom je dokázali do týdne rozdrtit. Avšak válka mezi klany rozštěpenými na dvě nebo tři frakce by rozvrátila naši zemi. Je proto rozhodující, abychom

přesvědčili ostatní klany o tom, co Az Sweldn rak Anhûin udělali, dříve než vytasíme meče. K tomu je ale zapotřebí, aby kouzelníci z různých klanů prozkoumali tvé vzpomínky na útok a přesvědčili se, že se to stalo tak, jak říkáme, a že jsme to celé nezinscenovali ve vlastním zájmu. Dovolíš jim to?“

Eragon zaváhal, protože se mu nechtělo otevřít svou mysl cizincům, a posléze kývl ke třem trpaslíkům nakupeným na sobě. „A co oni? Jejich vzpomínky nebudou stačit k tomu, abychom klany přesvědčili o vině Az Sweldn rak Anhûin?“

Orik se ušklíbl. „Měly by, ale aby byli vůdci klanů důslední, budou chtít porovnat jejich vzpomínky s tvými, a jestli to odmítneš, Az Sweldn rak Anhûin budou tvrdit, že před shromážděním klanů něco skrýváme a že naše nařčení nejsou víc než pomlouvačné báchorky.“

„Dobrá,“ souhlasil nakonec Eragon. „Pokud musím, tak musím. Ale pokud se některý z kouzelníků zatoulá tam, kam nemá, třeba i omylem, nebudu mít jinou možnost než jim z mysli vypálit to, co viděli. Jsou věci, které nemohu jen tak kdekomu prozradit.“

Orik přikývl a řekl: „Ano, napadá mě přinejmenším jedna třínohá informace, která by nám způsobila jisté starosti, kdyby se měla roztroubit po celé zemi, co? Jsem si jistý, že vůdci klanů tvou podmínku přijmou, protože i oni mají svá vlastní tajemství, která by nechtěli propírat – stejně tak jsem přesvědčený, že to svým kouzelníkům nařídí provést bez ohledu na nebezpečí. Tenhle útok by mohl v naší rase způsobit takový rozruch, že se grimstborithn budou cítit povinováni zjistit o něm pravdu, i když je to může stát jejich nejlepší kouzelníky.“

Pak se Orik napřímil do celé své skromné výšky, nařídil odvést vězně z předsíně a propustil všechny své poddané kromě Eragona a skupiny svých dvaceti šesti nejlepších bojovníků. Orik sevřel Eragonův levý loket a vedl ho do svých dalších komnat. „Dnes v noci musíš zůstat se mnou tady. Sem se Az Sweldn rak Anhûin neopováží zaútočit.“

„Pokud se chceš vyspat,“ řekl Eragon, „musím tě varovat, že já nedokážu odpočívat, aspoň dnes v noci ne. Pořád mi v těle divoce proudí krev po tom boji a moje myšlenky jsou právě tak neklidné.“

Orik odpověděl: „Dělej si, co chceš, mě ve spánku rušit nebudeš, protože si přes oči přetáhnu tlustou vlněnou čapku. Ale radím ti, aby ses snažil uklidnit – třeba nějakou metodou, kterou tě naučili elfové –,

abys znovu nabral co nejvíc sil. Už se blíží nový den a do shromáždění klanů zbývá jen pár hodin. Oba bychom měli být na nadcházející události co nejčerstvější. Co uděláme a řekneme dnes, rozhodne o konečném osudu mého lidu, mé země a zbytku Alagaësie… A nemrač se tak! Mysli spíš na to, že ať už nás čeká úspěch, anebo nezdar – a já rozhodně doufám, že vyhrajeme – naše jména navěky vstoupí do dějin tím, jak budeme vystupovat na tomto shromáždění klanů. Už to samo o sobě je věc, na kterou můžeš být hrdý! Přízeň bohů je nestálá a získáš jedině takovou nesmrtelnost, jakou si vysloužíš svými skutky. Jak sláva, tak i potupa jsou lepší než upadnout v zapomnění, až opustíš tento svět.“

*

Té noci nad ránem se Eragon, skrčený v objetí měkkých opěrek trpasličího kanape, toulal v myšlenkách a rámec jeho vědomí se rozpustil do zmatených představ bdělých snů. I když si stále uvědomoval mozaiku z kamenů připevněných na zdi proti němu, zároveň se před ním na zářivé oponě přetažené přes mozaiku odvíjely výjevy z jeho minulosti v údolí Palancar, než mu do života zasáhl těžký a krvavý osud. Obrazy se ale odchylovaly od toho, jak se věci skutečně odehrály, a on se pohroužil do těchto imaginárních situací, poskládaných z útržků skutečnosti. Těsně předtím, než se probudil z omámení, se jeho vidiny zachvěly a obrazy získaly nádech palčivé reality.

Stál v Horstově dílně, jejíž dveře byly dokořán a volně visely v pantech jako otevřená ústa slabomyslného. Venku panovala bezhvězdná noc a vše pohlcující temnota jako by se tlačila na okraje tlumeného červeného světla vrhaného rozžhavenými uhlíky a chtěla pohltit všechno, co bylo uvnitř rudého kruhu. Vedle výhně se tyčil Horst jako obr, kterému pohyblivé stíny ve tváři a plnovousu dodávaly hrůzostrašný vzhled. Jeho statná paže se zvedla a padala dolů a vzduch se rozechvěl se zvonivým kovovým zvukem, jak kladivo zasáhlo konec zářivě žluté ocelové tyče. Oblak jisker zakrátko pohasl na zemi. Kovář ještě čtyřikrát udeřil do kovu, pak zvedl tyč z kovadliny a ponořil ji do sudu oleje. Na hladině oleje se zableskly plameny podobné přízraku, modré a průsvitné, a potom s tichým zlostným

vříškotem zmizely. Horst vytáhl tyč ze sudu, otočil se k Eragonovi a zamračil se na něj. „Proč jsi sem přišel, Eragone?“

„Potřebuji meč Dračího jezdce.“

„Jdi pryč. Nemám čas ti ukovat Jezdcův meč. Copak nevidíš, že vyrábím hák pro Elain? Potřebuje ho do bitvy. Jsi sám?“

„Nevím.“

„Kde je tvůj otec? Kde je tvá matka?“

„Nevím.“

Pak se ozval další hlas, silný a mocný, a ten řekl: „Není sám, kováři. Přišel se mnou.“

„A kdopak jsi ty?“ dožadoval se Horst.

„Jsem jeho otec.“

V otevřených dveřích se z husté tmy vynořila obrovská postava orámovaná bledým světlem a stanula na prahu kovárny. Ze zad širších než ramena Kulla vlála rudá pláštěnka. V levé ruce muže zářil Zar’roc, ostrý jako bolest. Štěrbinami v jasně nablýskané helmě se do Eragona zavrtávaly modré oči a přišpendlily ho na místě jako králíka šíp. Zvedl volnou ruku a natáhl ji k Eragonovi. „Můj synu, pojď se mnou. Společně zničíme Vardeny, zabijeme Galbatorixe a podrobíme si celou Alagaësii. Dej mi své srdce a budeme nepřemožitelní.“

„Dej mi své srdce, můj synu.“

S přidušeným výkřikem Eragon vyskočil z pohovky, zůstal stát se zaťatými pěstmi a vzdouvající se hrudí a oči měl zabodnuté do podlahy. Orikovy stráže se na něj zvědavě podívaly, ale on si jich nevšímal, neboť byl příliš rozrušený, než aby jim cokoli vysvětloval.

Ještě bylo brzy, a tak se po chvíli Eragon opět usadil na pohovce, ale už zůstal vzhůru a neodvážil se znovu ponořit do země snů, protože se bál, jaké výjevy by ho zase mohly trápit.

*

Eragon stál zády ke zdi s rukou na jílci svého trpasličího meče a sledoval různé vůdce klanů, jak vstupují do kruhové zasedací síně skryté hluboko pod Tronjheimem. Bedlivě sledoval zejména Vermûnda, grimstborith Az Sweldn rak Anhûin, ale pokud byl trpaslík v červené rouše překvapený, že vidí Eragona živého a zdravého, nedal to na sobě znát.

Eragon cítil, jak do něj Orik šťouchl botou. Aniž by Eragon spustil oči z Vermûnda, naklonil se k Orikovi a ten mu zašeptal: „Pamatuj, doleva a třetí dveře," připomínal mu místo, kde byla připravena stovka Orikových bojovníků, aniž by to kterýkoli z vůdců klanů věděl.

Eragon zašeptal: „Pokud dojde ke krveprolití, měl bych využít příležitost, abych zabil toho slizkého hada Vermûnda?"

„Pokud nezaútočí na tebe nebo na mě, prosím, nedělej to." Orik se tlumeně uchechtl. „Tím by sis těžko získal oblibu ostatních grimstborithn… Ach, už musím jít. Modli se k Sindri, ať máme štěstí, ano? Pouštíme se na lávové pole, přes které se dosud nikdo neodvážil."

A Eragon se modlil.

Jakmile byli všichni vůdcové klanů usazení u stolu uprostřed místnosti, ostatní přihlížející zaujali místa kolem nich na židlích postavených podél zdi kruhové síně. Na rozdíl od mnoha trpaslíků se Eragon pohodlně neuvelebil, ale seděl na kraji židle, připravený vrhnout se do boje při sebemenším náznaku nebezpečí.

Když Gannel, černooký válečník a kněz z Dûrgrimst Quan, vstal od stolu a začal mluvit v trpasličím jazyce, Hûndfast se zprava naklonil blíž k Eragonovi a plynule mu šeptem překládal: „Znovu vás vítám, vážení vůdci klanů. Ale nejsem si jistý, zda to bude dobré setkání, nebo ne, protože se ke mně donesly jisté nepříjemné zvěsti – nebo spíš zvěsti o zvěstech, mám-li být upřímný. Nemám žádné informace kromě mlhavých a znepokojivých náznaků, ani důkaz, na němž bych postavil obvinění ze zločinu. Jelikož však mám dnes předsedat našemu shromáždění, navrhuji, abychom na okamžik odsunuli naše hlavní rokování, a pokud budete souhlasit, dovolte mi vznést ke shromáždění pár otázek."

Vůdci klanů si bručeli něco mezi sebou a posléze Íorûnn, zářivá Íorûnn s dolíčky ve tvářích, řekla: „Nemám námitky, Grimstborith Gannele. Vzbudil jsi svými tajemnými narážkami mou zvědavost. Poslechnu si tvé otázky."

„Ano, poslechněme si je," přidal se Nado.

„Také jsem pro," souhlasil Manndrâth a všichni ostatní vůdci klanů, včetně Vermûnda.

Když Gannel dostal svolení, o které žádal, opřel si ruce zápěstími o stůl a na okamžik se odmlčel, aby získal pozornost všech přítomných. Pak promluvil. „Zatímco jsme včera obědvali v jídelnách, knurlan v tunelech pod celou jižní čtvrtí Tronjheimu slyšeli hluk. Zprávy o jeho

hlasitosti se různí, ale skutečnost, že ho zaznamenalo tolik trpaslíků v tak rozsáhlé oblasti, dokazuje, že nešlo o žádný drobný nepokoj. Stejně jako vy, i já jsem obdržel obvyklá varování o možném závalu. Ovšem co možná nevíte, je, že právě dvě hodiny poté…“

Hûndfast zaváhal a rychle zašeptal: „To slovo je těžké přeložit do vašeho jazyka. Řekl bych něco jako běžci-v-tunelech.“ A pak znovu začal tlumočit jako předtím:

„…běžci-v-tunelech objevili důkaz zuřivého boje uvnitř jednoho ze starých tunelů, které vyhloubil náš věhlasný praotec Korgan Dlouhovous. Podlaha byla potřísněná krví, stěny umazané od sazí z lucerny, kterou nějaký neopatrný bojovník rozbil čepelí, a okolní kámen rozpraskaný trhlinami. Na místě leželo pohozených sedm ohořelých a rozsekaných těl a další těla možná někdo odnesl. Nejednalo se o pozůstatky neznámé potyčky z bitvy o Farthen Dûr. Ne! Krev totiž ještě nebyla zaschlá, saze byly měkké a trhliny zjevně čerstvě popraskané a, jak mi bylo řečeno, daly se v té oblasti ještě najít stopy mocných kouzel. Ještě teď se několik našich nejlepších kouzelníků pokouší sestavit obrazovou rekonstrukci toho, co se přihodilo, ale mají jen malou naději na úspěch, protože ti, kdo byli do boje zapleteni, byli vybaveni nesmírně důmyslnými kouzly. Takže má první otázka pro toto shromáždění zní: má někdo z vás nějaké bližší informace o této záhadné události?“

Když Gannel uzavřel svou řeč, Eragon napjal svaly, připravený vyskočit, kdyby trpaslíci v červených rouškách z Az Sweldn rak Anhûin sáhli po mečích.

Orik si odkašlal a řekl: „Věřím, že zčásti mohu uspokojit tvou zvědavost v téhle věci, Gannele. Moje odpověď ovšem nutně musí být dlouhá, a proto navrhuji, abys dříve položil i ostatní otázky, než spustím.“

Gannel se zamračil. Poklepal klouby prstů o stůl a řekl: „Dobrá… Dostal jsem zprávy, že se Tronjheimem pohybuje mnoho knurlan a nenápadně se porůznu shromažďují do velkých ozbrojených skupin, což nepochybně souvisí se střetem v Korganových tunelech. Moji pátrači nedokázali zjistit, o jaký klan jde, ale už sama skutečnost, že by se kdokoli z naší rady pokoušel tajně mobilizovat své vojenské síly v době, kdy rokujeme o Hrothgarově nástupci, naznačuje ty nejtemnější pohnutky. Takže má druhá otázka pro shromáždění zní: kdo je zodpovědný za tyhle podezřelé manévry? A pokud nikdo není ochoten

přiznat takové počínání, jsem pevně rozhodnutý, že bychom měli nařídit všem vojákům bez ohledu na jejich klan, aby byli po dobu trvání shromáždění vykázáni z Tronjheimu, a okamžitě ustanovit vykladače zákona, který by tyto události vyšetřil a určil, koho bychom za ně měli odsoudit.“

Gannelovo odhalení, otázka a následný návrh vyvolaly mezi vůdci klanů vlnu vzrušených reakcí a trpaslíci se s narůstající jízlivostí navzájem obviňovali a hájili se. Ve chvíli, kdy rozzuřená Throdris doslova křičela na zrudlého Gáldhiema, si Orik znovu odkašlal. Všichni přestali a pohlédli na něj.

Mírným tónem Orik pravil: „Tohle ti, myslím, také mohu vysvětlit, Gannele, aspoň zčásti. Nemohu mluvit za ostatní klany, ale několik set vojáků, kteří v Tronjheimu běželi síněmi pro služebnictvo, patří k Dûrgrimst Ingeitum. To dobrovolně přiznávám.“

Všichni mlčeli, dokud Íorûnn neřekla: „A jaké vysvětlení máš pro takové útočné jednání, Oriku, synu Thrifka?“

„Jak jsem řekl prve, půvabná Íorûnn, moje odpověď bude velmi dlouhá, takže pokud ty, Gannele, máš další otázky, navrhuji, abys pokračoval.“

Gannel se zamračil ještě víc, dokud se jeho husté obočí skoro nespojilo. „Prozatím si své další otázky ponechám, protože všechny souvisejí s těmi, které jsem už přednesl shromáždění, a ty se zřejmě bavíš tím, že musíme čekat, abychom se o těchto věcech dozvěděli cokoli dalšího. Ale protože jsi zapletený do těchto pochybných činů, napadla mě jedna otázka, kterou bych položil právě tobě, Grimstborith Oriku: Z jakého důvodu jsi opustil včerejší jednání? A dovol mi, abych tě varoval – nesnesu žádné vytáčky. Už jsi naznačil, že o těchto událostech něco víš, takže přišel čas, abys nám podal úplné vysvětlení, Grimstborith Oriku.“

Jakmile si Gannel sedl, Orik vstal a řekl: „Bude mi potěšením.“

Pak Orik sklonil vousatou bradu, až se opírala o hruď, na kratičký okamžik se odmlčel a začal mluvit zvučným hlasem, ale ne tak, jak Eragon čekal, ani tak, jak podle Eragona očekával zbytek shromáždění. Místo toho, aby popsal útok na Eragonův život, a tak vysvětlil, proč předčasně přerušil předchozí shromáždění klanů, začal líčením, jak na úsvitu dějin rasa trpaslíků putovala z kdysi zelenavých polí pouště Hadarak do Beorských hor, kde si vyhloubili nekonečné míle tunelů, postavili velkolepá města nad i pod zemí a vedli zuřivé války mezi

různými svými frakcemi a také s draky, na které po tisíce let pohlíželi se směsicí nenávisti, strachu a bezděčného úžasu.

Pak Orik promluvil o příchodu elfů do Alagaësie a o tom, jak elfové bojovali s draky, dokud se vzájemně skoro nezničili, a jak se posléze obě rasy dohodly, že ustanoví Dračí jezdce, aby v budoucnosti udrželi mír.

„A jaká byla naše odpověď, když jsme se dozvěděli o jejich záměrech?“ zeptal se Orik, jehož hlas se hlasitě rozléhal síní. „Požádali jsme je, aby nás zahrnuli do svého spojenectví? Usilovali jsme o to, abychom se podíleli na moci Dračích jezdců? Ne! Lpěli jsme na svých starých zvycích, naší staré zlobě a předsudcích a zavrhli jsme už jen samotnou myšlenku na spojení s draky nebo na to, abychom komukoli mimo naši říši dovolili nás chránit. Ve snaze zachovat si své pravomoci jsme obětovali naši budoucnost. Jsem totiž přesvědčený, že kdyby někteří z Dračích jezdců byli knurlan, Galbatorix by se možná nikdy nedostal k moci. Možná se mýlím – a nechci tím nijak znevážit Eragona, který se osvědčil jako dobrý jezdec – ale dračice Safira se mohla vylíhnout pro jednoho z nás, a ne pro člověka. A jak jsme se tím bývali mohli proslavit!“

„Místo toho se náš význam v Alagaësii snižoval od doby, kdy královna Tarmunora a Eragonův jmenovec uzavřeli mír s draky. Zpočátku nebylo naše zhoršené postavení tak hořkým douškem a často bylo snazší to popírat než přijmout. Ale pak přišli urgalové a po nich lidé a elfové pozměnili svá kouzla tak, aby se i lidé mohli stát Jezdci. Požadovali jsme však tehdy, aby i nás zahrnuli do této dohody, jak jsme mohli… jak bylo naším právem?“ Orik zakroutil hlavou. „Naše pýcha nám to nedovolila. Proč bychom měli my, nejstarší rasa v zemi, prosit elfy o jejich přízeň a kouzla? Nepotřebovali jsme přece, na rozdíl od elfů a lidí, spojit svůj osud s osudem draků, abychom zachránili naši rasu před zkázou. Nepřihlíželi jsme pochopitelně k bitvám, které jsme vedli mezi sebou. Ty jsme považovali za naše soukromé záležitosti, do kterých nikomu jinému nic není.“

Poslouchající vůdci klanů se netrpělivě zavrtěli. Na mnohých byla vidět nespokojenost s Orikovou kritikou, zatímco zbytek se zdál k jeho poznámkám vnímavější a tvářil se zamyšleně.

Orik pokračoval: „Zatímco Jezdci dohlíželi na Alagaësii, my jsme zažívali největší období blahobytu, jaké nalezneme v kronikách naší říše. Vzkvétali jsme jako nikdy předtím, a přesto jsme neměli žádný

podíl na příčině našeho úspěchu: Dračích jezdcích. Po pádu Jezdců náš rozmach ochabl, ale ani tady jsme neměli podíl na příčině úpadku: na Dračích jezdcích. V obou případech není podle mě takový stav věcí vyhovující pro rasu našeho významu. Nejsme zemí vazalů podléhajících rozmarům cizích pánů. Ani by náš osud neměli určovat ti, kdo nejsou potomky Odgara a Hlordis.“

Tahle řada úvah se už vůdcům klanů zamlouvala daleko víc. Přikývli, usmáli se a Havard dokonce párkrát zatleskal poslední větě.

„Uvažujte teď o naší současnosti,“ vyzval je Orik. „Galbatorix je na vzestupu a všechny rasy bojují, aby se ubránily jeho nadvládě. Stal se tak mocným, že dosud nejsme jeho otroky jedině proto, že se prozatím nerozhodl vyletět na svém černém drakovi a přímo na nás zaútočit. Kdyby to udělal, padli bychom před ním jako mladé stromky pod lavinou. Naštěstí se zdá, že je ochotný počkat, až si provraždíme cestu k bránám jeho pevnosti v Urû’baenu. Teď vám musím připomenout, že předtím, než se u našich bran objevili Eragon a Safira, mokří, urousaní a se stovkou řvoucích Kullů v patách, naší jedinou nadějí na porážku Galbatorixe bylo, že někdy a někde se pro svého vyvoleného Jezdce vylíhne Safira; že když budeme mít větší štěstí než všichni hráči, kteří kdy vyhráli v kostkách, bude tahle neznámá osoba možná schopná svrhnout Galbatorixe. Naděje? Ha! Neměli jsme dokonce ani naději! Měli jsme naději na naději. Když jsme poprvé spatřili Eragona, mnozí z nás byli zdrceni jeho vzhledem. I já byl zdrcený. ‚Vždyť je to chlapec,‘ říkali jsme. ‚Bylo by lepší, kdyby to byl elf,‘ tvrdili jsme. A hle, nakonec se ukázal být ztělesněním všech našich nadějí! Zabil Durzu, a tak nám umožnil zachránit naše nejdražší město, Tronjheim. Jeho dračice Safira slíbila, že spraví Hvězdnou růži a navrátí jí její původní slávu. Během bitvy na Hořících pláních zahnal Murtagha s Trnem, a tak nám umožnil zvítězit. A pohleďte! Teď už se dokonce podobá elfům a díky podivným elfským kouzlům získal i jejich rychlost a sílu.“

Orik pozvedl prst, aby to zdůraznil. „Navíc král Hrothgar ve své moudrosti udělal to, co žádný jiný král nebo grimstborith před ním: nabídl Eragonovi, že jej přijme do Dûrgrimst Ingeitum a učiní z něj člena své vlastní rodiny. Eragon vůbec nebyl povinen přijmout jeho nabídku. Byl si vědom, že proti tomu protestovalo mnoho rodin Dûrgrimst Ingeitum a že tomu celkově není mnoho knurlan příznivě nakloněno. Navzdory tomuto odmítání a navzdory skutečnosti, že už

byl vázán věrností Nasuadě, však přijal Hrothgarův dar, i když velmi dobře věděl, že mu to jenom ztíží život. Jak mi Eragon sám řekl, složil přísahu na Kamenné srdce, protože cítí závazek vůči všem rasám v Alagaësii, a zejména vůči nám, protože my jsme prostřednictvím Hrothgarových činů jemu a Safiře prokázali takovou laskavost. Díky Hrothgarovu géniu se poslední svobodný Jezdec v Alagaësii a naše jediná naděje proti Galbatorixovi svobodně rozhodl stát knurlou se vším všudy, jen ne krví. Od té doby se Eragon podle svého nejlepšího vědomí řídil našimi zákony a tradicemi a snažil se dozvědět ještě víc o naší kultuře, aby mohl dostát skutečnému významu své přísahy. Když Hrothgara zabil zrádce Murtagh, Eragon mi přísahal na každý kámen v Alagaësii a také jako příslušník Dûrgrimst Ingeitum, že se bude snažit pomstít Hrothgarovu smrt. Prokazoval mi úctu a poslušnost, která mi náleží jako grimstborith, a jsem hrdý na to, že ho mohu považovat za svého nevlastního bratra.“

Eragon sklopil pohled, tváře a špičky uší mu hořely. Přál si, aby se Orik trochu krotil ve své chvále. Takhle pro něj bude v budoucnosti těžší, aby si udržel svou pozici.

Orik rozhodil rukama, obrátil se ke všem vůdcům klanů a zvolal: „Všechno, co bychom si kdy mohli přát u Dračího jezdce, jsme dostali v Eragonovi! On existuje! A je mocný! A přijal náš lid jako žádný Dračí jezdec před ním!“ Pak Orikovy paže poklesly a s nimi i síla jeho hlasu, takže Eragon musel napínat uši, aby zaslechl jeho slova. „Ale jak jsme odpověděli na jeho přátelství? Zpravidla úšklebky, přezíráním a nevlídnou záští. Jsme nevděčná rasa, to říkám, a máme příliš dlouhou paměť a neobrací se to v náš prospěch… Jsou dokonce tací, ve kterých nenávist tak zhnisala, že přikročili k násilí, aby uhasili žízeň svého hněvu. Možná si stále myslí, že dělají to, co je nejlepší pro náš lid, ale pokud ano, pak jsou jejich mysli plesnivé jako hrouda rok starého sýra. Proč by se jinak pokusili Eragona zabít?“

Naslouchající vůdcové klanů zcela znehybněli s očima upřenýma na Orikovu tvář. Jejich soustředění bylo tak silné, že i obtloustlý grimstborith Freowin odložil stranou svou řezbu krkavce a spojil ruce na vršku kulatého břicha, takže připomínal jednu z trpasličích soch.

Pozorně sledovali Orika, který nyní líčil, jak sedm trpaslíků v černém zaútočilo v chodbách pod Tronjheimem na Eragona a jeho stráže. Pak jim Orik řekl o splétaném náramku z koňských žíní vykládaném ametysty, který Eragonovy stráže našly na jedné z mrtvol.

„Nemysli si, že na základě takového bezcenného důkazu z útoku obviníš můj klan!“ zvolal Vermûnd, který se prudce zvedl. „Podobné cetky si může každý koupit skoro na každém trhu v naší říši!“

„Přesně tak,“ přitakal Orik a naklonil hlavu k Vermûndovi. Nevzrušeným hlasem a v rychlém sledu dál vyprávěl svému obecenstvu, stejně jako Eragonovi dnes v noci, jak se v Dalgonu jeho poddaní utvrdili, že ty podivné blýskavé dýky, které měli vrazi, vyrobil kovář Kiefna, a také jak jeho poddaní zjistili, že trpaslík, který zbraně koupil, zařídil, aby byly dopraveny z Dalgonu do jednoho z měst v držbě Az Sweldn rak Anhûin.

Vermûnd tlumeně, vrčivě zaklel a znovu vyskočil na nohy. „Ty dýky se možná dostaly do našeho města, ale i kdyby, nemůžete z toho vyvozovat žádné závěry! Uvnitř našich hradeb bydlí knurlan z mnoha klanů, stejně jako například v pevnosti Bregan. *Nic* to neznamená. Dávej si pozor, co řekneš příště, Grimstborith Oriku, protože nemáš důvod, na jehož základě bys vznesl obvinění proti mému klanu.“

„Byl jsem stejného názoru jako ty, Grimstborith Vermûnde,“ odvětil Orik. „A proto jsem se dnes v noci se svými kouzelníky vrátil po stopách vrahů zpátky k místu jejich počátků a ve dvanáctém podlaží Tronjheimu jsme zajali tři knurlan, kteří se skrývali v zaprášeném skladišti. Zlomili jsme mysl dvou z nich a dozvěděli jsme se, že to oni zásobovali vrahy pro jejich útok. A od nich jsme zjistili,“ pokračoval Orik a jeho hlas začal znít hrubě a děsivě, „i totožnost jejich pána. Jsi jím ty, Grimstborith Vermûnde! Nazývám tě Vrahem a Zrádcem. Nazývám tě nepřítelem Dûrgrimst Ingeitum a nazývám tě zrádcem naší rasy, protože jsi to byl ty a tvůj klan, kdo se pokusil zabít Eragona!“

Ve shromáždění klanů propukl chaos, jak každý vůdce klanu kromě Orika a Vermûnda začal křičet a mávat rukama a i jinak se snažit ovládnout rozpravu. Eragon vstal, uvolnil vypůjčený meč v pochvě a kousíček ho povytáhl, aby mohl co nejrychleji zareagovat, pokud by se v tu chvíli Vermûnd nebo některý z jeho trpaslíků rozhodli zaútočit. Vermûnd se však ani nehnul a Orik také ne. Upřeně jeden druhého sledovali jako soupeřící vlci a nevěnovali pozornost rozruchu kolem sebe.

Když se nakonec Gannelovi podařilo znovu nastolit pořádek, řekl: „Grimstborith Vermûnde, můžeš vyvrátit tato obvinění?“

Klidným hlasem bez jakýchkoli emocí Vermûnd odpověděl: „Odmítám je každou kostí ve svém těle a vyzývám kohokoli, aby je dokázal ke spokojenosti vykladače zákona.“

Gannel se otočil k Orikovi. „Předlož tedy své důkazy, Grimstborith Oriku, abychom mohli posoudit, zda jsou oprávněné, nebo ne. Dnes je tu pět vykladačů zákona, pokud se nemýlím.“ Pokynul směrem ke zdi, kde stálo pět trpaslíků s bílými vousy a uklonilo se. „Ti zajistí, že v našem pátrání nezabloudíme za hranice práva. Souhlasíte?“

„Souhlasím,“ řekl Ûndin.

„Souhlasím,“ řekla Hadfala a po ní všichni zbývající vůdci klanů kromě Vermûnda.

Nejdřív Orik položil na stůl ametystový náramek. Každý vůdce klanu nechal jednoho ze svých kouzelníků, aby ho prozkoumal, a všichni se shodli, že se nejedná o dostatečný důkaz.

Pak Orik nechal svého poradce přinést zrcadlo připevněné na bronzové trojnožce. Jeden z kouzelníků z jeho doprovodu použil kouzlo a na lesklém povrchu zrcadla se objevil obraz malého, knihami zaplněného pokoje. Po chvíli do pokoje vběhl nějaký trpaslík a ze zrcadla se uklonil shromáždění klanů. Zadýchaným hlasem se představil jako Rimmar, složil přísahu ve starověkém jazyce, aby se zajistila jeho pravdomluvnost, a sdělil shromáždění klanů, co on a jeho pomocníci vypátrali o dýkách, které použili útočníci proti Eragonovi.

Když vůdci klanů dokončili výslech Rimmara, Orikovi bojovníci přivedli tři trpaslíky, které Ingeitum zajalo. Gannel jim nařídil, aby složili přísahu pravdomluvnosti ve starověkém jazyce, ale oni ho prokleli a odplivli si na podlahu. Pak kouzelníci ze všech ostatních klanů spojili své myšlenky, pronikli do mysli vězňů a násilím si od nich vzali informaci, kterou shromáždění žádalo. Všichni kouzelníci bez výjimky potvrdili to, co už řekl Orik.

Nakonec Orik požádal Eragona, aby předstoupil jako svědek. Eragon byl nervózní, když šel ke stolu, zpoza něhož na něj hledělo třináct zachmuřených vůdců klanů. Pohlédl přes místnost na malý prstenec barev na mramorovém sloupu a snažil se zapomenout na svůj neklid. Po jednom z trpasličích kouzelníků zopakoval přísahy pravdomluvnosti a pak ve stručnosti popsal vůdcům klanů, jak byli on a jeho stráže napadeni. Potom odpověděl na nevyhnutelné otázky trpaslíků a dovolil dvěma kouzelníkům, které Gannel vybral namátkou z přítomných mágů, aby přezkoumali jeho vzpomínky na útok. Když

Eragon snížil zábrany kolem své mysli, všiml si, že oba kouzelníci jsou plni obav, a ten poznatek mu poskytl jistou útěchu. *Dobrá,* pomyslel si. *Aspoň se nebudou potulovat tam, kde by neměli, když se mě bojí.*

K Eragonově úlevě zkouška proběhla bez nehody a kouzelníci potvrdili vůdcům klanů jeho popis události.

Gannel vstal, obrátil se k vykladačům zákona a zeptal se jich: „Jste spokojeni s kvalitou důkazů, které nám předvedli Grimstborith Orik a Eragon?“

Pět bělovousých trpaslíků se uklonilo a prostřední z nich odpověděl: „Jsme, Grimstborith Gannele.“

Gannel zabručel a nevypadal nijak překvapeně. „Grimstborith Vermûnde, jsi zodpovědný za smrt Kvîstora, syna Baudena, a pokusil ses zabít hosta. Tím jsi způsobil hanbu celé naší rase. Co na to odpovíš?“

Vůdce klanu Az Sweldn rak Anhûin přitiskl ruce dlaněmi na stůl a pod opálenou kůží mu vystoupily žíly. „Pokud tenhle *Dračí jezdec* je knurla vším, jen ne krví, pak to není žádný host a můžeme s ním jednat stejně jako s kterýmkoli nepřítelem z jiných klanů.“

„Ale to je nesmysl!“ vykřikl Orik, který skoro zadrhával zlostí. „Nemůžeš říct, že je…“

„Buď tak laskav a kroť svůj jazyk, Oriku,“ požádal ho Gannel. „Křik tento názor nevyjasní. Oriku, Nado, Íorûnn, pojďte prosím se mnou.“

Na Eragona padla nejistota, když se čtyři trpaslíci odešli na několik minut radit s vykladači zákona. *Jistě nedovolí, aby Vermûnd unikl trestu jenom kvůli nějakým falešným hříčkám se slovy!* pomyslel si.

Íorûnn se vrátila ke stolu a prohlásila: „Vykladači zákona se jednomyslně shodli. I když je Eragon díky přísaze příslušníkem Dûrgrimst Ingeitum, zastává také významné pozice za hranicemi naší říše, a to pozici Dračího jezdce, ale také oficiálního zástupce Vardenů, vyslaného Nasuadou, aby se zúčastnil korunovace našeho nového vládce, a také post vysoce vlivného přítele královny Islanzadí a celé její rasy. Z těchto důvodů si Eragon zaslouží stejnou pohostinnost, jakou bychom poskytli kterémukoli vyslanci na návštěvě, králi, panovníkovi nebo jiné významné osobě.“ Trpasličí žena úkosem pohlédla na Eragona a tmavýma, blýskavýma očima směle spočinula na jeho těle. „Zkrátka, je naším ctěným hostem, a proto bychom s ním

měli podle toho jednat… a každý knurla, který není jeskynní šílenec, by to měl vědět.“

„Ano, je naším hostem,“ souhlasil Nado. Jeho rty byly napjaté a bílé a tváře měl ustarané, jako by si právě kousl do kyselého jablka.

„Co řekneš teď, Vermûnde?“ dožadoval se Gannel.

Trpaslík v rudé rouše vstal ze své židle, rozhlédl se kolem stolu a postupně pohlédl na každého z vůdců klanů. „Říkám tohle a dobře mě poslouchejte, grimstborithn: pokud některý klan kvůli těmto křivým obviněním obrátí svou sekyru proti Az Sweldn rak Anhûin, budeme to považovat za válečný čin a podle toho odpovíme. Pokud mě uvězníte, to také budeme považovat za válečný čin a podle toho odpovíme.“ Eragon viděl, jak se Vermûndova rouška pohnula, a napadlo ho, že se pod ní trpaslík možná usmál. „Pokud na nás zaútočíte jakýmkoli možným způsobem, ať už ocelí, nebo slovy, tak jakkoli mírná bude vaše výtka, budeme to považovat za válečný čin a podle toho odpovíme. Pokud netoužíte roztrhat naši zemi na tisíc krvavých kousíčků, navrhuji, abyste nechali vítr odvát tuhle ranní debatu a místo toho se začali zabývat tím, kdo by měl vládnout ze žulového trůnu.“

Vůdcové klanů dlouho mlčky seděli.

Eragon se musel kousnout do jazyka, aby nevyskočil na stůl a ostře nevystoupil proti Vermûndovi, dokud by trpaslíky nepřesvědčil, že ho mají za jeho zločiny pověsit. Připomínal si ale, že slíbil Orikovi, že pokud jde o shromáždění klanů, bude se řídit jeho pokyny. *Orik je vůdce mého klanu a já ho musím na tohle nechat zareagovat tak, jak sám uzná za vhodné.*

Freowin rozevřel ruce a plácl do stolu masitou dlaní. Svým chraplavým barytonovým hlasem, který se nesl místností, ačkoli se nezdál hlasitější než šepot, obtloustlý trpaslík řekl: „Zostudil jsi naši rasu, Vermûnde. Nemůžeme si zachovat svou čest jako knurlan a přitom si nevšímat tvého přestupku.“

Starší trpasličí žena Hadfala zpřeházela svůj svazek listů pokrytých runami a rozzlobeně pravila: „Čeho sis myslel, že zabitím Eragona dosáhneš, kromě naší zkázy? I kdyby Vardenové dokázali sesadit Galbatorixe bez něj, co ten zármutek, kterým by nás zahrnula dračice Safira, kdybychom zavraždili jejího Jezdce? Naplnila by Farthen Dûr mořem naší vlastní krve.“

Vermûnd neřekl ani slovo.

Ticho prolomil smích. Ten zvuk byl tak nečekaný, že si nejdřív Eragon neuvědomil, že přichází od Orika. Orikovo veselí vzápětí utichlo a on prohlásil: „Pokud budeme proti Az Sweldn rak Anhûin podnikat jakékoli kroky, budete to považovat za válečný čin, Vermûnde? Výborně, pak proti vám nebudeme podnikat nic, vůbec nic.“

Vermûnd zkrabatil čelo. „Jak ti to může připadat zábavné?“

Orik se znovu zachechtal. „Protože jsem pomyslel na něco, co tebe nenapadlo, Vermûnde. Přeješ si, abychom nechali tebe a tvůj klan na pokoji? Pak navrhuji tomuto shromáždění, abychom Vermûndovi vyhověli. Kdyby Vermûnd jednal sám za sebe a ne jako grimstborith, byl by za své přečiny vyhoštěn pod pohrůžkou smrti. Tudíž bychom měli s tímto klanem jednat stejně, jako bychom nakládali s jednotlivcem. Navrhuji vyhostit Az Sweldn rak Anhûin z našich srdcí a myslí, dokud se nerozhodnou vyměnit Vermûnda za grimstborith s umírněnější povahou a dokud neuznají svou ničemnost a nevyjádří před shromážděním klanů svou lítost – i kdybychom na to měli čekat tisíc let.“

Vrásčitá kůže kolem Vermûndových očí zbledla. „To byste se neopovážili.“

Orik se usmál. „Ach – ale my se ani prstem nedotkneme tebe nebo tvého klanu. Jenom vás prostě nebudeme brát na vědomí a odmítneme s Az Sweldn rak Anhûin obchodovat. Vyhlásíš nám válku proto, že nic neděláme, Vermûnde? Pokud se mnou totiž shromáždění bude v tomto postupu souhlasit, bude to přesně to, co uděláme: *nic*. Donutíš nás špičkou meče, abychom kupovali váš med, vaše oděvy a vaše ametystové šperky? Nemáš vojáky, aby nás k tomu přinutili.“ Orik se otočil ke zbytku osazenstva stolu a zeptal se: „Co o tom soudíte vy ostatní?“

Rozhodnutí netrvalo shromáždění klanů dlouho. Jeden po druhém vůdci klanů povstali a hlasovali pro vyhoštění Az Sweldn rak Anhûin. Dokonce i Nado, Gáldhiem a Havard – Vermûndovi někdejší spojenci – podpořili Orikův návrh. S každým dalším hlasem *pro* se zdálo, že ten kousíček kůže, který byl z Vermûnda vidět, čím dál víc bledne, až nakonec vypadal jako duch oblečený v šatech své někdejší existence.

Když skončilo hlasování, Gannel ukázal ke dveřím a rozkázal: „Jdi pryč, Vargrimstn Vermûnd. Ještě dnes odejdeš z Tronjheimu a ať nikdo z Az Sweldn rak Anhûin neobtěžuje shromáždění klanů, dokud

nebudou splněny podmínky, které jsme stanovili. Dokud se to nestane, budeme se stranit všech příslušníků Az Sweldn rak Anhûin. Ale pamatuj, že zatímco tvůj klan se může své hanby zprostit, ty, Vermûnde, zůstaneš Vargrimstn až do smrti. Taková je vůle shromáždění klanů.“ Když Gannel domluvil, sedl si.

Vermûnd zůstal stát na místě a ramena se mu chvěla rozrušením, které Eragon nedokázal pojmenovat. „To vy jste zostudili a zradili naši rasu,“ zavrčel. „Dračí jezdci zabili všechny z našeho klanu, kromě Anhûin a jejích stráží. Čekáte, že na to zapomeneme? Čekáte, že odpustíme? Pchá! Plivu na hroby vašich předků. My jsme aspoň nepřišli o své vousy. Nebudeme poskakovat podle téhle elfské loutky, když mrtví členové našich rodin stále volají po odplatě.“

Eragona se zmocnil vztek, když nikdo z ostatních vůdců klanů nereagoval, a užuž chtěl odpovědět na Vermûndův slovní výpad vlastními nevybíravými slovy, Orik na něj však pohlédl a nepatrně zakroutil hlavou. I když to bylo nesmírně těžké, Eragon udržel svůj hněv na uzdě. Uvažoval, proč Orik dovolil, aby se proti takovým strašným urážkám nikdo neohradil.

Skoro jako by… Aha!

Vermûnd vstal od stolu, ruce zaťaté v pěst a ramena shrbená. Znovu začal s narůstajícím hněvem mluvit, klít a znevažovat vůdce klanů, až nakonec křičel z plných plic.

Jakkoli odporné byly Vermûndovy nadávky, vůdci klanů nereagovali. Zírali do dálky, jako by hloubali o složitých problémech, a jejich oči přehlížely Vermûnda, jako kdyby tam ani nebyl. Když Vermûnd ve zlosti chytil Hreidamara za jeho drátěnou košili, tři Hreidamarovy stráže přiskočily a odtáhly ho, ale, jak si Eragon všiml, jejich výrazy přitom zůstaly bezvýrazné a neměnné, jako by jenom Hreidamarovi pomáhaly narovnat brnění. Když stráže Vermûnda pustily, už na něj znovu nepohlédly.

Eragonovi přeběhl mráz po zádech. Trpaslíci se chovali, jako by Vermûnd přestal existovat. *Tak tohle mezi trpaslíky znamená být vyhoštěn.* Eragona napadlo, že by se raději nechal zabít než zakusit takový osud, a na okamžik mu bylo Vermûnda líto, ale jeho soucit o chvíli později zmizel, když si vzpomněl na Kvîstorův předsmrtný výraz.

S poslední kletbou Vermûnd vypochodoval z místnosti, následovaný příslušníky svého klanu, kteří ho doprovázeli na shromáždění.

Když se dveře za Vermûndem zabouchly, nálada mezi zbývajícími vůdci klanů se znatelně uvolnila. Trpaslíci se zase volně rozhlíželi kolem a opět se pustili do hlasité diskuse o tom, co dalšího potřebují zajistit ohledně Az Sweldn rak Anhûin.

Pak Orik poklepal rukojetí své dýky o stůl a všichni se otočili, aby si ho poslechli. „Teď, když jsme se vypořádali s Vermûndem, je tu další věc, kterou bych chtěl předložit shromáždění ke zvážení. My všichni k tomu máme mnoho co říct, ale věřím, že nastal čas zanechat slov a nechat za sebe mluvit činy. Vyzývám proto shromáždění, aby rozhodlo, zda jsme připraveni – a podle mě jsme víc než připraveni – v souladu s našimi zákony přikročit za tři dny k závěrečné volbě. Já hlasuji, že připraveni jsme."

Freowin pohlédl na Hadfalu, která pohlédla na Gannela, ten zas na Manndrâtha, který se zatahal za svůj zahnutý nos a pohlédl na Nada, který byl hluboko zanořený ve svém křesle a kousal si vnitřek tváře.

„Ano," řekla Íorûnn.

„Ano," přidal se Ûndin.

„…Ano," řekl Nado a stejně tak i osm ostatních vůdců klanů.

*

O pár hodin později, když se shromáždění klanů rozešlo na oběd, se Orik s Eragonem vrátili do svých komnat. Žádný z nich nepromluvil, dokud nevešli do pokojů, které byly chráněné proti odposlechu. Teprve zde si Eragon dovolil úsměv. „Tys celou dobu plánoval vyhostit Az Sweldn rak Anhûin, viď?"

Orik se také usmál, zatvářil se spokojeně a poplácal se po břiše. „Plánoval. Byla to jediná věc, kterou jsem mohl udělat a která by nemusela nutně vést k válce klanů. Stále ještě může na takovou válku dojít, ale nebude to kvůli nám. Pochybuji však, že se taková pohroma stane.

I když tě nenávidí, většina z Az Sweldn rak Anhûin bude zděšena tím, co Vermûnd jejich jménem udělal. Myslím, že dlouho nezůstane grimstborith."

„A teď jsi zajistil, aby se hlasování o novém králi…"

„Nebo královně.“

„…nebo královně konalo co nejdříve.“ Eragon zaváhal, protože nechtěl Orikovi kazit radost z vítězství, ale nakonec se zeptal: „Skutečně máš takovou podporu, kterou potřebuješ, abys získal trůn?“

Orik pokrčil rameny. „Ještě dnes ráno nikdo neměl podporu, kterou by potřeboval. Teď se rovnováha pohnula a prozatím máme převahu my. Měli bychom kout železo, dokud je žhavé. Nikdy nebudeme mít lepší příležitost než tuhle. V každém případě nemůžeme dovolit, aby se shromáždění klanů dál protahovalo. Pokud se brzy nevrátíš k Vardenům, může být všechno ztraceno.“

„Co budeme dělat během čekání na volbu?“

„Nejdřív oslavíme náš úspěch hostinou,“ prohlásil Orik. „Pak, až budeme nasyceni, budeme pokračovat tak jako předtím: pokusíme se získat další hlasy a zároveň budeme bránit ty, které už jsme získali.“ Orikovy zuby se bíle zaleskly pod okrajem jeho plnovousu, když se znovu usmál. „Ale než si dáme první doušek medoviny, je tu ještě něco, co musíš zařídit a na co jsi úplně zapomněl.“

„Co?“ zeptal se Eragon, zmatený Orikovou zjevnou radostí.

„Musíš přece přivolat Safiru do Tronjheimu! Ať už se stanu králem, nebo ne, za tři dny budeme korunovat nového vládce. Pokud má být Safira přítomna obřadu, měla by si pospíšit, aby sem dorazila včas.“

Eragon zajásal a utíkal najít zrcadlo.

NEPOSLUŠNOST

Úrodná černá půda chladila Rorana v rukou.

Sebral uvolněnou hroudu, rozdrolil ji mezi prsty a s potěšením zaznamenal, že je vlhká a plná rozkládajícího se listí, stonků, mechu a dalších organických látek, které by poskytovaly vynikající výživu pro zemědělské plodiny. Přitiskl ji ke rtům a jazyku. Hlína měla chuť života, cítil v ní stovky jeho odstínů, od rozdrcené skály po brouky, ztrouchnivělé dřevo a jemné konečky kořínků trávy.

Tohle je dobrá zemědělská půda, pomyslel si Roran. V myšlenkách se vrátil zpátky do údolí Palancar a znovu viděl prosvítat polem ječmene u jejich domu podzimní slunce – zarovnané řady zlatých stébel povlávající v lehkém vánku – na západ od něj tekla Anora a po obou stranách údolí se vysoko tyčily hory se zasněženými vrcholky. *Tam bych měl být, orat půdu a vychovávat s Katrinou děti, a ne zalévat zemi lidskou krví.*

„Hej, ty tam!“ zakřičel ze sedla kapitán Edrik a ukázal na Rorana. „Přestaň se flákat, Kladivo, jinak si o tobě zkazím mínění a nechám tě stát na hlídce s lučištníky!“

Roran si oprášil ruce o kamaše a vstal ze země, na které dosud klečel. „Ano, pane! Jak si přeješ, pane!“ odpověděl a přemáhal přitom svůj odpor k Edrikovi. Od té doby, co ho pod Edrika převeleli, se o něm Roran pokoušel zjistit co nejvíc. Z toho, co slyšel, usoudil, že Edrik je schopný velitel – Nasuada by mu jinak nikdy nesvěřila takovou důležitou misi. Choval se ale neomaleně a trestal své vojáky i za nepatrné odchylky od zavedených pořádků, jak měl Roran možnost poznat hned třikrát během prvního dne u Edrikovy roty. Podle Rorana takový způsob velení podkopával morálku mužů a potlačoval tvořivost

a vynalézavost podřízených. *Možná mě k němu Nasuada dala právě z těchto důvodů,* pomyslel si Roran. *Nebo je to její další zkouška. Třeba si chce ověřit, zda umím natolik potlačit vlastní hrdost, abych dokázal spolupracovat s mužem, jako je Edrik.*

Roran se vyhoupl zpátky do sedla Sněžného bleska a odklusal s ním do čela zástupu dvou set padesáti mužů. Jejich úkol byl prostý. Nasuada a král Orrin stáhli většinu svého vojska ze Surdy, a tak se Galbatorix zřejmě rozhodl využít jejich nepřítomnosti k tomu, aby zpustošil celou bezbrannou zemi, vyplenil města a vesnice a spálil úrodu, kterou potřebovali, aby mohli pokračovat v útoku na Království. Nejjednodušší by bylo, kdyby mezi Galbatorixovy vojáky vletěla Safira a roztrhala je na kusy, ale protože dračice byla právě na cestě za Eragonem, všichni usoudili, že by pro Vardeny bylo příliš nebezpečné být bez ní tak dlouho. A tak Nasuada vyslala Edrikovu rotu, aby zahnala vojáky, jejichž počet špehové zpočátku odhadovali asi na tři sta. Ovšem přede dvěma dny Roran a zbytek válečníků narazili na stopy, podle nichž mohlo Galbatorixovo vojsko čítat spíš kolem sedmi set mužů.

Roran přitáhl uzdu Sněžnému bleskovi vedle Karna, který seděl na své grošované klisně, škrábal se na bradě a prohlížel si krajinu. Před nimi se rozkládalo obrovské pole zvlněné trávy, místy poseté skupinami vrb a topolů. Na nebi lovili jestřábi a na zemi byla tráva plná pištících myší, králíků, hlodavců v norách a dalších zvířat. Jediný důkaz, že toto místo už navštívili lidé, byl široký pás ušlapané trávy, který vedl k východnímu obzoru a vyznačoval tak cestu vojáků.

Karn pohlédl vzhůru k polednímu slunci a kolem povadlých očí, které přimhouřil, se mu napjala kůže. „Měli bychom je předstihnout, než budou naše stíny delší než my.“

„A pak zjistíme, jestli je nás dost, abychom je zahnali,“ zamumlal Roran, „nebo jestli nás prostě povraždí. Jednou bych si konečně přál, abychom nepřítele početně převýšili.“

V Karnově tváři se objevil zachmuřený úsměv. „Tak je to s Vardeny vždycky.“

„Jedem!“ zařval Edrik a pobídl koně po cestě vyšlapané v trávě. Roran pevně semknul rty a patami se dotkl slabin Sněžného bleska, když rota vyrazila za svým kapitánem.

*

O šest hodin později Roran seděl na Sněžném bleskovi, skrytý v hloučku buků rostoucích podél malého, líně tekoucího potoka zarostlého rákosím a vlákny plujících řas. Sítí větví, které před ním visely, sledoval polorozpadlou šedivou vesnici se zhruba dvaceti domy. Narůstala v něm zlost, když sledoval, jak si vesničané, kteří zahlédli vojáky blížící se od západu, pakovali pár ranců a utíkali na jih směrem do středu Surdy. Kdyby to bylo na něm, řekl by vesničanům o vardenském vojsku a ujistil by je, že Vardenové udělají, co bude v jejich silách, aby je ochránili. Příliš dobře si pamatoval, jakou bolest, zoufalství a beznaděj cítil, když opouštěl Carvahall, a byl by je rád takového utrpení ušetřil. Také by požádal muže z vesnice, aby bojovali s nimi. Dalších deset nebo dvacet párů rukou by mohlo představovat rozdíl mezi vítězstvím a porážkou a Roran znal lépe než většina lidí zápal, s nímž jsou lidé schopni bránit své domovy. Edrik však jeho návrh odmítl a trval na tom, že Vardenové zůstanou schovaní v kopcích jihovýchodně od vesnice.

„Máme štěstí, že mašírují po svých," zamumlal Karn a ukázal na červený zástup vojáků pochodujících k vesnici. „Jinak bychom se sem nedostali první."

Roran se ohlédl na muže shromážděné za ním. Edrik mu předal dočasné velení nad jedenaosmdesáti bojovníky. Byli mezi nimi šermíři, kopiníci a několik lučištníků. Dalších osmdesát jedna mužů vedl jeden z Edrikových pobočníků, Sand, a zbytku velel sám Edrik. Všechny tři skupiny byly namačkané na sebe mezi buky, což Roran považoval za chybu. Až se vyřítí z úkrytu, ztratí zbytečně mnoho času tím, aby se sešikovali, a jejich protivníci se během té doby budou moci přichystat na obranu.

Roran se naklonil ke Karnovi a řekl: „Nevidím mezi nimi nikoho, komu by chyběla ruka nebo noha ani muže s jinými vážnými zraněními, ale to bohužel nic nedokazuje. Dokážeš říct, jestli jsou mezi nimi muži, co necítí bolest?"

Karn si povzdechl. „Kéž bych to uměl. Tvůj bratranec by to možná dokázal, protože Murtagh a Galbatorix jsou jediní kouzelníci, kterých se Eragon musí bát, ale já jsem slabý kouzelník a neodvážím se vojáky prověřovat. Pokud jsou mezi nimi skrytí nějací kouzelníci, poznali by, že je špehuji, a pravděpodobně bych nedokázal zlomit jejich mysl dřív, než by na nás stačili upozornit své společníky."

„Mám dojem, že se o tom bavíme před každým bojem," poznamenal Roran, zatímco si prohlížel výzbroj vojáků a snažil se rozhodnout, jak nejlépe rozmístit své muže.

Karn se smíchem odpověděl: „To je v pořádku. Jenom doufám, že se tak budeme bavit i nadále, protože jinak by to znamenalo…"

„Že aspoň jeden z nás padl…"

„Nebo že nás Nasuada přidělila k různým velitelům…"

„A to je skoro, jako bychom byli mrtví, protože nikdo jiný nám nebude tak dobře krýt záda," uzavřel to Roran a po rtech mu přelétl úsměv. Navykli si mezi sebou takhle vtipkovat. Vytáhl zpoza opasku kladivo a pak sebou trhnul, když ucítil bodnutí v pravé noze, kde mu sval rohem roztrhl vůl. Zamračil se, natáhl ruku a promasíroval si místo kolem rány.

Karn to viděl a zeptal se: „Je ti dobře?"

„Nezabije mě to," řekl Roran, ale pak se opravil. „No, možná zabije, ale přece tady nebudu stát a čekat, až vy vyrazíte a rozsekáte to neohrabané stádo nekňubů na kusy."

Když vojáci dorazili k vesnici, pochodovali přímo jejím středem. Zastavovali, jenom aby u každého domu vyrazili dveře a prolezli pokoje, zda se tu někdo neskrývá. Zpoza sudu na vodu vyběhl pes s naježenými chlupy a začal na vojáky štěkat. Jeden z vojáků udělal krok vpřed, hodil po psisku kopím a zabil ho.

Když první vojáci dorazili na vzdálenější konec vesnice, Roran pevněji sevřel ruku kolem násady svého kladiva a připravoval se na útok, ale pak uslyšel řadu pronikavých výkřiků a zmocnil se ho pocit hrůzy. Z předposledního domu se vynořila skupina vojáků a táhla s sebou tři bránící se lidi: vytáhlého muže s bílými vlasy, mladou ženu s roztrženou blůzou a sotva jedenáctiletého chlapce.

Roranovi na čele vyrazil pot. Tiše, pomalu nadával a proklínal tři zajatce, že neutekli se svými sousedy, spílal vojákům za to, co udělali a co ještě mohou udělat, proklínal Galbatorixe i jakýkoli rozmar osudu, který vyústil v takovou situaci. Za sebou si uvědomoval své muže, jak se neklidně vrtí, zlostně brblají a nemohou se dočkat, aby potrestali vojáky za jejich krutost.

Když vojáci prohledali všechny domy, vrátili se do středu vesnice a utvořili nepravidelný půlkruh kolem svých vězňů.

Teď! vykřikl Roran v duchu, když se vojáci obrátili zády k Vardenům. Edrik měl přece v plánu počkat, až se k nim otočí zády. V

očekávání příkazu zaútočit se Roran zvedl kousíček ze sedla a celé tělo měl napjaté. Pokusil se polknout, ale měl příliš vyschlé hrdlo.

Důstojník velící královským vojákům, který byl jako jediný z nich na koni, seskočil ze sedla a prohodil pár neslyšných slov s bělovlasým vesničanem. Pak bez varování vytasil šavli, setnul muži hlavu a uskočil dozadu, aby se vyhnul sprše krve. Mladá žena zavřískala ještě hlasitěji než prve.

„Do útoku," řekl Edrik.

Roranovi trvalo půl vteřiny, než pochopil, že slovo, které Edrik vyslovil tak klidně, byl příkaz, na který čeká.

„Do útoku!" vykřikl Sand z druhé strany a vyrazil se svými muži tryskem z bukového houští.

„Do útoku!" vykřikl Roran a zaryl paty Sněžnému bleskovi do boků. Přikrčil se za štít, zatímco s ním Sněžný blesk uháněl spletí větví, a když se ocitl na otevřeném prostranství, znovu štít spustil a hnali se z úbočí kopce s duněním kopyt, které se kolem nich rozléhalo. Roran zoufale toužil zachránit ženu a chlapce, a tak vyburcoval Sněžného bleska do nejvyšší možné rychlosti. Když se ohlédl, povzbudilo ho, že se jeho skupina mužů bez větších obtíží oddělila od zbytku Vardenů a kromě pár opozdilců jich většina byla v jediném chumlu ani ne deset metrů za ním.

Roran zahlédl Karna, jehož šedý plášť se třepotal ve větru, jak jede v přední linii před Edrikovými muži. Znovu zatoužil, aby jim Edrik dovolil zůstat ve stejné skupině.

Roran nevjel do vesnice zepředu, jak dostal rozkazem, ale stočil se trochu doleva a jel kolem budov, aby vojákům nadběhl a zaútočil na ně z jiné strany. Sand udělal to samé zprava, zatímco Edrik a jeho bojovníci vjeli přímo do vesnice.

Řada domů Roranovi skryla první střetnutí, ale ihned uslyšel sbor zběsilých výkřiků, pak řadu podivných, kovových zadrnčení a výkřiky mužů a řehtání koní.

Roranovi se obavami sevřely vnitřnosti. *Co to bylo za hluk? Mohly to být kovové luky? Existuje něco takového?* Ať už byla příčina jakákoli, věděl, že by neměl slyšet tolik koní ržát bolestí. Zamrazilo ho, když si s naprostou jistotou uvědomil, že se útok nezdařil a že bitva už by mohla být prohraná.

Když míjeli poslední dům, prudce přitáhl Sněžnému bleskovi uzdu a nasměroval ho do středu vesnice. Za ním jeho muži udělali to samé.

Dvě stě metrů před sebou uviděl trojstup vojáků, kteří se postavili mezi dva domy, aby jim zatarasili cestu. Zdálo se, že se vojáci nebojí koní, kteří se na ně hnali.

Roran zaváhal. Měl jasné rozkazy: on a jeho muži mají zaútočit na západní křídlo vojska Království a prorazit si cestu Galbatorixovými oddíly, dokud se nespojí s Edrikem a Sandem. Edrik však Roranovi neřekl, jak se má zachovat, kdyby mu na bojišti nepřipadal ten rozkaz správný. A Roran věděl, že kdyby se odchýlil od jeho rozkazů – třeba jenom proto, aby zabránil povraždění všech svých mužů – provinil by se neposlušností a Edrik by ho mohl podle toho potrestat.

Pak vojáci odhrnuli stranou své objemné pláště a pozvedli k rameni připravené samostříly.

Roran se v okamžení rozhodl, že udělá pro vítězství Vardenů, cokoli bude potřeba. Nehodlal však nechat zlikvidovat celý svůj oddíl jedinou salvou šípů jenom proto, aby se vyhnul nepříjemným důsledkům porušení rozkazů svého velitele.

„Skryjte se!“ zařval Roran, škubnul hlavou Sněžného bleska doprava a přinutil zvíře zahnout za dům. Vzápětí se do budovy zboku zarazila desítka těžkých šípů. Roran se otočil a viděl, že všichni jeho bojovníci až na jednoho stačili zajet za nedaleké domy dříve, než vojáci vystřelili. Muž, který byl příliš pomalý, ležel zkrvácený ve špíně a z prsou mu vyčuhoval pár šípů. Střely mu prorazily drátěnou košili, jako by nebyla tlustší než arch hedvábného papíru. Jeho kůň, vyděšený pachem krve, poskočil na místě a vyrazil z vesnice, zanechal za sebou jen obláček prachu, který stoupal v jeho stopách.

Roran se natáhl, sevřel okraj trámu v boku domu, držel Sněžného bleska na místě a zoufale se snažil přijít na to, co dál. Vojáci Království ho teď spolu s ostatními muži drželi na místě. Nemohl ustoupit zpátky do otevřeného prostoru, protože by je nepřátelé prošpikovali šípy, až by vypadali jako ježci.

K Roranovi dorazila skupina jeho bojovníků od domu, který před zraky řady vojáků částečně zakrývala budova, za kterou se schovával. „Co máme dělat, Kladivo?“ ptali se ho. Skutečnost, že neuposlechl rozkazy, je očividně netrápila, ale naopak na něj hleděli s výrazem znovu nalezené důvěry.

Roran horečně přemýšlel a rozhlížel se kolem. Náhle si všiml luku a toulce přivázaných za sedlem jednoho ze svých mužů. Usmál se. Jenom pár z nich bojovalo jako lučištníci, ale všichni s sebou měli luk

a šípy, aby si mohli nalovit jídlo a obstarat tak obživu pro celou skupinu, kdyby zůstali sami uprostřed divočiny, bez podpory hlavního vojska Vardenů.

Roran ukázal na dům, o který se opíral, a zavelel: „Vezměte luky a vylezte na střechu – tolik, kolik se vás tam vejde, ale pokud si ceníte vlastního života, zůstaňte skrytí, dokud vám neřeknu. Až vám dám znamení, začnete střílet. Budete střílet tak dlouho, dokud vám nedojdou šípy, nebo dokud nebudou vojáci do posledního mrtví. Rozumíte?“

„Ano, pane!“

„Tak jděte. Ostatní si vylezou na další domy, odkud budou moci střílet na vojáky. Haralde, řekni to všem ostatním a najdi deset našich nejlepších kopiníků a deset nejlepších šermířů a přiveď je co nejrychleji sem.“

„Ano, pane!“

Bojovníci rychle běželi splnit jeho rozkazy. Ti, co byli nejblíž, si vzali svoje luky a toulce, postavili se v sedle a vytáhli se na doškovou střechu domu. O čtyři minuty později byla většina Roranových mužů rozmístěná po střechách sedmi domů – na každé jich bylo asi osm – a Harald se vrátil s šermíři a kopiníky v patách.

Bojovníkům, kteří se shromáždili kolem něj, Roran řekl: „Dobrá, teď poslouchejte. Až dám rozkaz, muži tam nahoře začnou střílet. Jakmile vojáky zasáhne první sprška šípů, vyjedeme ven a pokusíme se zachránit kapitána Edrika. Pokud to nedokážeme, musíme být připraveni dát červeným tunikám ochutnat dobrou chladnou ocel. Lučištníci by měli natolik odvrátit pozornost vojáků, abychom se k nim mohli přiblížit dřív, než stačí použít kuše. Rozumíte?“

„Ano, pane!“

„Tak palte!“ křikl Roran.

Muži rozmístění po domech zařvali z plných plic, vstali nad hřebeny střech a všichni současně vyslali šípy na vojáky pod sebou. Roj šípů zasvištěl vzduchem stejně jako krvežíznivé výkřiky nesoucí se k jejich kořisti.

O chvíli později, když zranění vojáci začali skučet bolestí, Roran zavelel: „Jedem!“ a zabodl paty do slabin Sněžného bleska.

Proletěl se svými muži tryskem kolem domu. Hnali koně do tak ostré zatáčky, že skoro vypadli ze sedel. Roran spoléhal na to, že jej ochrání jeho rychlost a zručnost lučištníků. Vyhýbal se vojákům, kteří

sebou na zemi zmítali, dokud nedorazil na místo Edrikova katastrofálního útoku. Země tu byla zalitá krví a v prostoru mezi domy ležela těla mnoha dobrých mužů a krásných koní. Edrikovi zbývající ozbrojenci bojovali muž proti muži s vojáky. K Roranovu překvapení byl Edrik ještě naživu a bojoval spolu s pěti svými muži, v postavení zády k sobě, proti nepřátelům.

„Zůstaňte u mě!“ zakřičel Roran na své muže, když se řítili do bitvy.

Sněžný blesk kolem sebe mlátil kopyty, skopl dva vojáky na zem, zlomil jim paže, ve kterých drželi meče, a prorazil jim hrudní koš. Roran byl se svým hřebcem nadmíru spokojený, oháněl se kolem sebe kladivem a sálala z něj divoká radost z boje, když srážel vojáka za vojákem, z nichž žádný nevydržel zuřivost jeho útoku. „Ke mně!“ zakřičel, když stanul bok po boku s Edrikem a dalšími, kteří zůstali naživu. „Ke mně!“ Na hordu vojáků před ním dál pršely šípy, takže se museli krýt štíty a současně odrážet vardenské meče a kopí.

Jakmile Roran se svými bojovníky obklopil Vardeny, kteří ještě byli na nohou, vykřikl: „Zpátky! Zpátky! K domům!“ Krok za krokem se jejich skupina stahovala, dokud nebyli z dosahu čepelí vojáků, a pak se otočili a utíkali k nejbližšímu domu. Vojáci vystřelili a stihli zabít tři Vardeny, ale zbytek dorazil ke stavení bez úhony.

Edrik se zhroutil u domu a ztěžka oddechoval. Když byl schopen znovu promluvit, ukázal na Roranovy muže a řekl: „Tvůj zásah nám přišel nanejvýš vhod a je vítaný, Kladivo, ale proč tě vidím tady a ne vyjíždět ze středu vojáků, jak jsem čekal?“

Pak mu Roran vysvětlil, co udělal, a ukázal mu lučištníky na střechách.

Na Edrikově čele se objevily hluboké vrásky, když poslouchal Roranovo vysvětlení. Přesto Rorana za jeho neposlušnost nepotrestal, ale jen řekl: „Ať ti muži okamžitě slezou dolů. Povedlo se jim podkopat kázeň vojáků. Teď se musíme spolehnout na poctivou práci mečů, abychom se jich zbavili.“

„Zbylo nás příliš málo, abychom na vojáky mohli zaútočit přímo!“ namítl Roran. „Je jich víc než tři na jednoho.“

„Pak musíme udatností dohnat to, co nám chybí v počtu!“ zařval Edrik. „Říkali mi, že máš odvahu, Kladivo, ale zjevně se fámy mýlí a ty jsi bázlivý jako vystrašený králík. Teď udělej, co ti říkám, a už nezpochybňuj moje rozhodnutí!“ Kapitán ukázal na jednoho z

Roranových bojovníků. „Ty tam, půjč mi svého koně.“ Když muž sesedl, Edrik se vytáhl do sedla a rozkázal: „Půlka z vás na koních, následujte mě! Pojedu pomoci Sandovi. Všichni ostatní zůstanou s Roranem.“ Edrik kopl svého oře do boků a tryskem odjel s muži, které si vybral. Hnali se od domu k domu a razili si cestu kolem vojáků shluklých uprostřed vesnice.

Roran se třásl vzteky, když je sledoval, jak odjíždějí. Nikdy předtím nedovolil, aby někdo zpochybnil jeho odvahu, aniž by na takovou kritiku odpověděl slovy nebo údery. Dokud však potrvá bitva, nebylo by vhodné, aby se Edrikovi postavil. *Výborně,* pomyslel si, *ukážu Edrikovi odvahu, kterou podle něj postrádám. Ale to je vše, co ode mě dostane. Nepošlu lučištníky bojovat tváří v tvář s vojáky, když jsou ve větším bezpečí a užitečnější tam, kde se právě nacházejí.*

Roran se otočil a prohlédl si muže, které mu Edrik nechal. Byl rád, když mezi těmi, kteří přežili, uviděl Karna – byl poškrábaný a celý od krve, ale živý a zdravý. Kývli na sebe a pak Roran promluvil ke skupině: „Slyšeli jste, co Edrik řekl. Já s ním nesouhlasím. Pokud uděláme to, co chce, všichni skončíme do západu slunce na hromadě mrtvol. Tuhle bitvu ještě můžeme vyhrát, ale ne tím, že půjdeme na smrt! To, co nám chybí v množství, můžeme dohnat vychytralostí. Víte, jak jsem se dostal k Vardenům. Víte, že jsem už bojoval a porazil Království v právě takové vesnici! Tohle dokážu, to vám slibuji. Ale nedokážu to sám. Pomůžete mi? Dobře si to rozmyslete. Přihlásím se k zodpovědnosti za to, že jsem neuposlechl Edrikovy rozkazy, ale on a Nasuada přesto možná potrestají každého, kdo v tom bude zapletený.“

„Pak by byli hlupáci,“ zavrčel Karn. „Cožpak by byli raději, kdybychom tu zahynuli? Ne, to si nemyslím. Se mnou můžeš počítat, Rorane.“

Když Karn domluvil, Roran viděl, jak se ostatní muži napřímili v ramenou, zaťali čelisti a jak jejich oči zaplály novým odhodláním, a věděl, že se rozhodli vsadit na něj, i kdyby jenom proto, že se nechtěli odloučit od jediného kouzelníka v celém vojsku. Mnozí z nich byli bojovníci Vardenů, kteří vděčili za svůj život některému příslušníku Du Vrangr Gata, a vojáci ve zbroji, s nimiž se už Roran setkal dříve, by se raději sami bodli do nohy, než by šli do bitvy bez kouzelníka nablízku.

„Jo,“ řekl Harald. „S námi taky můžeš počítat, Kladivo.“

„Tak za mnou!“ zavelel Roran. Natáhl ruce a vytáhl Karna na Sněžného bleska za sebe a pak pospíchal se svou skupinou zpátky kolem vesnice tam, kde lučištníci na střechách stále zasypávali vojáky šípy. Když se svými muži uháněl od domu k domu, bzučely kolem nich šípy z kuší, které zněly jako obří, rozzuřený hmyz, a jeden dokonce napůl propíchl Haraldův štít.

Jakmile byli bezpečně v úkrytu, Roran nařídil mužům, kteří ještě byli na koních, aby dali své luky a šípy bojovníkům bez koní, a ty pak poslal, ať se přidají k ostatním lučištníkům na střechách. Zatímco šplhali na domy podle jeho rozkazů, dal znamení Karnovi, který mezitím seskočil ze Sněžného bleska: „Potřebuji od tebe jedno kouzlo. Můžeš ochránit mě a deset dalších před jejich šípy?“

Karn zaváhal. „Na jak dlouho?“

„Minutu? Hodinu? Kdo ví?“

„Uchránit tolik lidí před víc než pár šípy by brzy přesáhlo hranice mých sil… Ale kdyby ti nevadilo, že zastavím šípy v letu, mohl bych je od vás odklonit, což…“

„To bude stačit.“

„Koho přesně mám chránit?“

Roran ukázal na muže, které vybral, aby šli s ním, a Karn se zeptal každého z nich na jméno. Kouzelník stál s nahrbenými rameny a s bledou, napjatou tváří začal odříkávat slova ve starověkém jazyce. Třikrát se pokusil kouzlo vytvořit a třikrát neuspěl. „Je mi líto,“ řekl a přerývaně vydechl. „Asi se nemůžu soustředit.“

„K čertu s tím, neomlouvej se,“ zavrčel Roran. „Prostě to udělej!“ Seskočil ze Sněžného bleska, sevřel z obou stran Karnovu hlavu do dlaní a držel ho na místě. „Podívej se na mě! Podívej se mi přímo do očí. To je ono. Pořád se na mě dívej… Dobrá. A teď kolem nás vytvoř ochranné kouzlo.“

Karnovy rysy se vyjasnily, ramena se mu uvolnila a pak sebejistým hlasem odříkal kouzlo. Když vyslovil poslední slovo, trochu v Roranově sevření ochabl a teprve za chvíli se vzpamatoval. „Hotovo,“ oddechl si.

Roran ho poplácal po rameni a vyšplhal zpátky do sedla Sněžného bleska. Přelétl pohledem svých deset jezdců a řekl: „Hlídejte mi boky a záda, ale jinak se držte za mnou, dokud budu moci mávat kladivem.“

„Ano, pane!“

„Pamatujte, že šípy vás teď nemohou zranit. Karne, ty zůstaň tady. Moc se nehýbej, šetři si síly. Pokud budeš mít pocit, že už kouzlo déle neudržíš, dej nám znamení, než ho ukončíš. Platí?“

Karn si sedl na schod před vchodem do domu a přikývl. „Platí.“

Roran si znovu lépe chytil kladivo, zhluboka se nadechl a snažil se uklidnit. „Připravte se,“ řekl a zamlaskal na Sněžného bleska.

S deseti jezdci v závěsu vyjel doprostřed špinavé ulice, hnali se dál mezi domy a znovu se postavili nepřátelům. Ve středu vesnice zůstalo přibližně pět set Galbatorixových vojáků; většina z nich se krčila nebo klečela za svými štíty, zatímco se snažili znovu nabít kuše. Příležitostně se některý postavil a vystřelil šíp na jednoho z lučištníků na střechách, než klesl zpátky za svůj štít a místem, kde před chvílí stál, projela sprška šípů. Na prostranství posetém mrtvolami pokrývaly zemi záhony šípů jako rákosí pučící z krvavé půdy. Asi sto metrů odsud, na vzdálenějším konci Galbatorixova vojska, Roran viděl hlouček zmítajících se těl a usoudil, že tam Sand, Edrik a další muži bojují s vojáky. Pokud na prostranství ještě byla mladá žena s chlapcem, nevšiml si jich.

K Roranovi vzduchem svištěl šíp. Když byla střela necelý metr od jeho hrudi, najednou změnila směr, stočila se šikmo a minula jeho i další muže. Trhnul sebou, ale střela už byla pryč. Sevřelo se mu hrdlo a zrychlil se mu tep.

Rozhlédl se kolem a všiml si, že vlevo je o dům opřený rozbitý vůz. Ukázal na něj a zavolal: „Přitáhněte ho sem a převraťte vzhůru nohama. Zataraste co největší část ulice.“ Na lučištníky zakřičel: „Nenechte vojáky proklouznout kolem nás, aby na nás nemohli zaútočit z boku! Až se k nám budou blížit, postřílejte jich co nejvíc. A jakmile vám dojdou šípy, přidejte se k nám.“

„Ano, pane!“

„Jenom dávejte pozor, abyste nás náhodou nezastřelili, nebo přísahám, že vás budu do konce života strašit!“

„Ano, pane!“

Na Rorana a další jezdce mezi domy se řítily další střely, ale ve všech případech šípy narazily na Karnovo kouzlo a stočily se do zdi, k zemi nebo zmizely k nebi.

Roran sledoval, jak jeho muži táhnou vůz do ulice. Když byli skoro hotovi, zvedl bradu, zhluboka se nadechl a zařval směrem k vojákům: „Hej, vy zbabělý prašivý psi! Koukejte – je nás jenom jedenáct a hravě

vám zahradíme cestu. Probojujte se přes nás a získáte svobodu. Postavte se nám, jestli máte odvahu! Cože? Vy váháte? Kam se ztratila vaše mužnost, vy shnilí červi? Jste hnusný, tupý vrazi! Vaši otcové byli uslintaný hňupové, který měli utopit hned po narození! A vaše matky byly coury a milenky urgalů!“ Roran se spokojeně usmál, když několik vojáků zařvalo vzteky a začalo ho na oplátku taky urážet. Ale jeden z vojáků ztratil odhodlání dál bojovat. Vyskočil na nohy, pelášil na sever a zakrýval se přitom štítem a uskakoval ze strany na stranu v zoufalé snaze vyhnout se lučištníkům. Navzdory tomu ho Vardenové sestřelili dříve, než uběhl víc než několik desítek metrů. „Ha!“ zvolal Roran. „Jste zbabělci, všichni do jednoho, vy hnusný říční krysy! Pokud vám to dodá odvahu, poslouchejte: jsem Roran Kladivo a Eragon Stínovrah je můj bratranec! Zabijte mě a ten váš odporný král vás odmění hraběcím titulem, nebo vám dá ještě víc. Ale budete mě muset zabít mečem. Vaše kuše proti mně nezmůžou nic. Tak pojďte, vy slimáci! Vy pijavice, vy nenasytný klíšťata! Pojďte a zkuste mě porazit!“

S vlnou bojových pokřiků skupina třiceti vojáků upustila kuše, vytasila nablýskané meče a s vysoko zdviženými štíty utíkala k Roranovi a jeho mužům.

Za svým ramenem Roran uslyšel, jak Harald říká: „Pane, je jich mnohem víc než nás.“

„To je,“ řekl Roran a nespouštěl oči z vojáků. Čtyři z nich klopýtli a zůstali nehybně ležet na zemi prošpikovaní šípy.

„Pokud na nás zaútočí všichni najednou, nemáme šanci.“

„Ano, jenomže oni nezaútočí najednou. Podívej, jsou zmatení a rozvrácení. Jejich velitel nejspíš padl. Pokud si zachováme jasnou hlavu, nemůžou nás přemoci.“

„Ale, Kladivo, sami nemůžeme zabít tolik mužů!“

Roran se ohlédl na Haralda. „Samozřejmě, že můžeme! Bojujeme, abychom ochránili svoje rodiny a abychom znovu získali své domovy a pole. Oni bojují, protože je k tomu přinutil Galbatorix. Ten boj pro ně tolik neznamená. Tak myslete na své rodiny, myslete na své domovy a pamatujte, že to je bráníte. Muž, který bojuje pro něco většího, než je on sám, může hravě zabít stovku nepřátel!“ Jak Roran mluvil, uviděl před sebou v duchu Katrinu oblečenou v modrých svatebních šatech, ucítil vůni její kůže a uslyšel tlumené tóny jejího hlasu, když spolu mluvili pozdě v noci.

Katrino.

To už vojáci byli u nich a on na okamžik neslyšel nic než zadunění mečů, které se odrazily od jeho štítu, a jasný kovový zvuk svého kladiva, když zasáhl helmy vojáků, a jejich výkřiky, jak se hroutili pod jeho údery. Vojáci se proti němu vrhali se zoufalou silou, ale jemu ani jeho mužům se nevyrovnali. Poté, co Roran přemohl posledního z útočníků, radostí vybuchl smíchy. Zničit ty, kdo ohrožovali jeho ženu a nenarozené dítě, mu dělalo nesmírnou radost!

Potěšilo ho, když viděl, že nikdo z jeho bojovníků není vážně zraněn. Také si všiml, že během boje několik lučištníků slezlo ze střech, aby s nimi bojovali na koních. Zazubil se na nově příchozí a řekl: „Vítejte v bitvě!“

„Opravdu vřelé přivítání!“ odpověděl jeden z nich.

Roran ukázal kladivem od krve k pravé straně ulice a řekl: „Ty, ty a ty! Házejte těla támhle na hromadu. Udělejte z těch mrtvol a vozu trychtýř, aby se k nám vždycky dostali jenom dva nebo tři vojáci najednou.“

„Ano, pane!“ odpověděli bojovníci a seskočili z koní.

K Roranovi svištěla další střela. Nevšímal si jí a zaměřil se na hlavní útvar vojáků, kde se na druhý útok připravovala možná stovka mužů. „Pospěšte si!“ zakřičel na muže nosící těla. „Už jsou skoro u nás. Haralde, běž jim pomoct.“

Roran si nervózně olízl rty, když sledoval své muže při práci, zatímco se k nim vojáci přibližovali. K jeho úlevě čtyři Vardenové stačili odtáhnout poslední tělo na místo a vylézt zpátky na koně, dříve než k nim dorazila další vlna vojáků.

Domy po obou stranách ulice, stejně jako převrácený vůz a hrůzná barikáda z lidských těl, zpomalily a zahustily příval vojáků natolik, že když dorazili k Roranovi, skoro stáli. Galbatorixovi vojáci byli tak těsně namačkaní u sebe, že se nemohli vyhnout šípům, které k nim svištěly shora.

První dvě řady vojáků měly kopí, jimiž ohrožovali Rorana a ostatní Vardeny. Roran odrazil tři bodnutí a celou dobu přitom klel, když mu došlo, že s kladivem se proti kopí neprosadí. Pak nějaký voják bodl Sněžného bleska do plece, hřebec zařehtal a postavil se na zadní. Roran se musel předklonit, aby ho kůň nevyhodil ze sedla.

Když Sněžný blesk přistál na všech čtyřech, Roran sklouzl na zem a držel koně mezi sebou a bariérou vojáků s kopími. Sněžný blesk se

znovu vzepjal, když mu další kopí propíchlo bok. Než ho vojáci stačili znovu zranit, Roran zatáhl svého koně za uzdu a přinutil ho uskočit dozadu, dokud nebylo dost místa mezi ostatními koňmi, aby se hřebec mohl otočit. „Hyje!“ zakřičel, plácl Sněžného bleska po zadku a ten tryskem vyběhl z vesnice.

„Udělejte místo!“ zakřičel Roran a zamával na Vardeny, kteří mu uvolnili cestu mezi svými koni. Zatímco se řítil zpátky do přední linie, prostrčil si kladivo za opasek.

Voják bodl kopím po Roranově hrudi. Odrazil ho zápěstím a silně se pohmoždil o tvrdou dřevěnou násadu, ale pak kopí vytrhl vojákovi z rukou, takže muž padl přímo na tvář. Roran otočil zbraň, bodl muže, pak se vrhl kupředu a propíchl další dva vojáky. Stál pevně, široce rozkročený v úrodné půdě, v takové, v jaké by chtěl jednou hospodařit, zamával kopím na své nepřátele a zařval: „Pojďte, vy zmetci! Zabijte mě, jestli to dokážete! Jsem Roran Kladivo a nebojím se nikoho na světě!“

Vojáci se posunuli k němu a tři muži překročili těla svých bývalých druhů, aby se s ním bili. Roran uskočil stranou, zarazil kopí do čelisti vojáka stojícího vpravo a roztříštil mu zuby. Když vytáhl zbraň, z hrotu volně visel krvavý praporek. Klesl na jedno koleno a napíchl prostředního vojáka do podpaždí.

Vtom jeho ramenem otřásl silný úder. Štít jako by mu dvojnásobně ztěžkl v ruce. Když vstal, uviděl do dubových prkýnek štítu zabodnuté kopí a poslední z trojice vojáků se na něj řítil s vytaseným mečem. Roran zvedl kopí nad hlavu, jako by ho chtěl hodit, a když voják zaváhal, kopl ho mezi nohy. Pak muže skolil jedinou ranou. Během chvilkového klidu v bitvě, který následoval, vyprostil paži z neužitečného štítu a odhodil ho i se zabodnutým kopím nepřátelům pod nohy v naději, že o něj aspoň klopýtnou.

Další vojáci se šinuli kupředu, vystrašení Roranovým divokým úšklebkem a nebezpečným kopím. Kopec těl před ním rostl. Když mu sahal do pasu, vyskočil na vršek krví nasáklé hradby a tam zůstal stát navzdory nejisté půdě pod nohama, protože výška mu poskytovala výhodu. Vojáci byli nuceni vylézt nahoru, aby na něj dosáhli, a tak dokázal mnoho z nich zabít, když zakopli přes ruku nebo nohu, šlápli na měkký krk jednoho ze svých předchůdců, nebo uklouzli na odhozeném štítu.

Ze své vyvýšené pozice viděl, že se zbytek vojáků rozhodl přidat k útoku, kromě dvacítky mužů za vesnicí, kteří stále bojovali se Sandovými a Edrikovými bojovníky. Uvědomil si, že už si neodpočine, dokud se bitva nerozhodne.

Jak se den vlekl, Roran přišel k desítkám zranění. Mnohá z nich byla drobná – řezná rána na vnitřní straně předloktí, zlomený prst, škrábánec přes žebra, kde mu dýka prošla brněním – ale jiná byla horší. Z hromady těl ho umírající voják bodl do pravého lýtkového svalu, takže začal kulhat. Krátce nato mu mohutný muž páchnoucí po cibuli a sýru s posledním výdechem vrazil do levého ramene šíp z kuše, takže nemohl zvednout paži nad hlavu. Nechal šíp zapíchnutý ve svalu, protože věděl, že kdyby ho vytáhl, mohl by vykrvácet. Bolest – to byl pocit, který teď převládal nad vším. Každý pohyb mu způsoboval nové utrpení, ale zůstat stát znamenalo zemřít, a tak dál rozdával smrtící údery, bez ohledu na zranění a vyčerpání.

Roran někdy vnímal Vardeny za sebou nebo vedle sebe, jako třeba když kolem něj proletělo kopí nebo když vedle jeho ramene vylétla čepel meče a srazila vojáka, který ho právě chtěl praštit do hlavy, ale většinu času čelil vojákům sám, kvůli hromadě těl, na které stál, a omezenému množství prostoru mezi převráceným vozem a zdmi domů. Lučištníci, kteří ještě měli šípy, nad ním pokračovali ve smrtonosné palbě a jejich šípy s šedými husími pírky propichovaly kosti i šlachy.

Později během bitvy Roran bodl kopím do vojáka, a jak špička zasáhla mužovo brnění, násada praskla a rozštípla se po délce. Vojáka nejspíš překvapilo, že je stále naživu, neboť zaváhal, než se na oplátku ohnal mečem. Díky jeho neopatrnému zpoždění se Roran stačil skrčit, takže meč prolétl nad ním, a on mezitím sebral ze země další kopí a tím vojáka zabil. K jeho nelibosti mu druhé kopí vydrželo ani ne minutu, než se mu také v rukou rozletělo na kusy. Hodil roztříštěné úlomky po vojácích, vzal nějaké mrtvole štít a vytáhl z opasku své kladivo. Aspoň to ho nikdy nezradilo.

Když se postupně blížili poslední vojáci a každý z nich čekal, až na něj přijde řada a bude se mu moci postavit, ukázalo se, že Roranovým největším protivníkem je vyčerpání. Měl nohy i ruce těžké jako z olova, dělaly se mu mžitky před očima a zdálo se mu, že nemá dostatek vzduchu, a přesto vždycky nějak dokázal posbírat síly, aby porazil dalšího protivníka. Jak se jeho reakce zpomalovaly, vojáci mu

uštědřili spoustu dalších ran a pohmožděnin, jimž by se dříve snadno vyhnul.

Když se mezi vojáky objevily mezery a jimi Roran uviděl otevřený prostor, věděl, že jeho utrpení se už chýlí ke konci. Posledním dvanácti mužům nenabídl milost a ani se ho o ni neprosili, i když nemohli doufat, že si probojují cestu kolem něj nebo přes Vardeny za ním. Ani se nepokusili utéct. Místo toho se na něj hnali s vrčením a kletbami, jako by toužili po jediném: zabít muže, který povraždil tolik jejich druhů, než i oni odešli do prázdnoty.

Roran svým způsobem obdivoval jejich odvahu.

V prsou čtyř mužů se objevily šípy a srazily je k zemi. Kopí, které přiletělo odněkud za Roranem, zasáhlo pátého muže pod klíční kost a i on se svalil na lůžko mrtvých těl. Než muži dorazili k Roranovi, další dvě kopí našla svůj cíl. Voják v čele se ohnal po Roranovi špičatou sekyrou. Ačkoli Roran cítil, jak ho hrot šípu v rameni škrábe o kost, vyhodil levou paži vzhůru a zatarasil sekyru štítem. Zaskučel bolestí a vzteky stejně jako nesmírnou touhou po tom, aby už bitva skončila, máchl kladivem dokola a zabil vojáka ranou do hlavy. Pak bez zaváhání poskočil dopředu na zdravé noze a dvakrát zasáhl dalšího vojáka do prsou a roztříštil mu žebra, aniž se ten stačil bránit. Třetí muž odrazil dva z Roranových úderů, ale pak ho Roran oklamal fintou a také ho zabil. Poslední dva vojáci šli k Roranovi každý z jedné strany, a zatímco lezli na hromadu těl, sekali mu po kotnících. Na pokraji sil se s nimi potýkal dlouhý a únavný čas. Rozdával a dostával rány, dokud konečně jednomu muži nerozdrtil helmu a druhému dobře umístěnou ranou nezlomil vaz.

Pak se Roran zapotácel a zhroutil.

Cítil, jak ho zvedli, otevřel oči a uviděl Haralda, jak mu u úst drží měch s vínem. „Vypij to," pobídl ho Harald. „Budeš se cítit líp."

Roran ztěžka oddechoval a mezi nádechy polkl několik doušků. Sluncem ohřáté víno ho pálilo v odřených ústech. Cítil však, jak se mu vrací síla do nohou, a řekl: „To je dobrý. Už mě můžeš nechat."

Opřel se o své kladivo a prohlížel si bitevní pole. Poprvé si uvědomil, jak vysoko vyrostla hromada těl. On a jeho společníci stáli nejmíň pět metrů ve vzduchu, skoro na úrovni střech domů po obou stranách. Viděl, že většina vojáků zemřela šípy, ale i tak mu bylo jasné, že nesmírně mnoho jich zabil on sám.

„Ko… kolik?" zeptal se Haralda.

Bojovník postříkaný od krve zakroutil hlavou. „U třiceti dvou jsem přestal počítat. Možná to bude vědět někdo jiný. To, cos udělal, Kladivo… Ještě nikdy jsem neviděl takový výkon, od žádného normálního smrtelníka. Dračice Safira si vybrala dobře: muži z tvé rodiny jsou bojovníci jako žádní jiní. Tvoje zdatnost se nedá srovnávat s nikým jiným, Kladivo. Ať už jsi jich dnes zabil, kolik chceš, já…“

„Bylo to sto devadesát tři!“ vykřikl Karn, který k nim šplhal zespod.

„Jsi si jistý?“ zeptal se nevěřícně Roran.

Karn přikývl, když k nim dorazil. „Jsem! Sledoval jsem to a počítal jsem pozorně. Sto a devadesát tři to bylo – sto devadesát čtyři, pokud počítáš muže, kterého jsi bodl do břicha, než ho lučištníci dorazili.“

To číslo Rorana ohromilo. Nemyslel si, že celkový počet bude tak vysoký. Chraplavě se zachechtal. „Škoda, že jich tu není víc. Dalších sedm a měl bych celé dvě stovky!“

Ostatní muži se také zasmáli.

Karnova útlá tvář se ustaraně zamračila, když sáhl na šíp vyčuhující Roranovi z levého ramene, a řekl: „Dovol mi, abych se ti podíval na zranění.“

„Ne!“ odmítl ho Roran. „Možná jsou tu jiní, kteří jsou vážněji zranění než já. Nejdřív ošetři je.“

„Rorane, pokud nezastavím krvácení, některé z těchto ran ti mohou být osudné. Bude to trvat jen…“

„Jsem v pořádku,“ zavrčel. „Nech mě.“

„Rorane, jen se na sebe podívej!“

Udělal to a odvrátil pohled. „Tak si pospěš.“ Roran pohlédl k čistému nebi a nemyslel vůbec na nic, zatímco mu Karn vytahoval šíp z ramene a mumlal různá kouzla. Na každém místě, kde kouzlo zapůsobilo, Roran cítil, jak ho kůže svrbí a svrašťuje se, a následoval úžasný úbytek bolesti. Když Karn skončil, Roran měl sice stále bolesti, ale už byly snesitelné a mysl se mu opět rozjasnila.

Karn byl z léčení celý zsinalý a roztřesený. Opřel se o kolena, dokud třas neustal. „Půjdu…“ Zarazil se, aby se nadechl, „…půjdu teď pomoci ostatním zraněným.“ Narovnal se a opatrně scházel z hromady a vrávoral přitom ze strany na stranu, jako by byl opilý.

Roran ho s obavami sledoval. Teprve pak ho napadlo zauvažovat, co se asi stalo se zbytkem jejich výpravy. Pohlédl ke druhému konci vesnice a neviděl nic než poházená těla, některá oblečená v rudé barvě

Království, jiná v hnědé vlně upřednostňované Vardeny. „Co Edrik se Sandem?“ zeptal se Haralda.

„Je mi líto, Kladivo, ale neviděl jsem dál než na špičku svého meče.“

Roran zavolal na pár mužů, kteří byli dosud na střechách, a zeptal se: „Co Edrik a Sand?“

„Nevíme, Kladivo!“ odpověděli.

Roran se opřel o kladivo a pomalu sestupoval z haldy mrtvých těl. S Haraldem a dalšími třemi muži po boku přešel prostranství uprostřed vesnice a popravili každého vojáka, kterého našli ještě naživu. Když přišli na okraj návsi, kde počet zavražděných Vardenů převyšoval množství pobitých vojáků, Harald zabouchal mečem o štít a zakřičel: „Je ještě někdo naživu?“

Po chvíli k nim dolehl hlas zpoza domů: „Kdo jste?“

„Harald a Roran Kladivo a další Vardenové. Pokud sloužíte Království, tak se vzdejte, protože vaši druhové jsou mrtví a nás neporazíte!“

Někde mezi domy se ozvala rána padajícího kovu a pak po jednom nebo po dvou se z úkrytu vynořili vardenští bojovníci a belhali se k prostranství. Mnozí z nich podpírali své zraněné kamarády. Vypadali omámeně a někteří byli tak zkrvavení, že si je Roran nejdříve spletl se zajatými vojáky. Napočítal dvacet čtyři mužů. S poslední skupinou vylezl i Edrik. Pomáhal muži, který během boje přišel o pravou paži.

Roran dal znamení a dva z jeho mužů přispěchali ulevit Edrikovi od břemene. Když se kapitán zbavil zátěže, napřímil se. Pomalými kroky přešel k Roranovi a s nečitelným výrazem mu pohlédl přímo do očí. Ani on, ani Roran se nepohnuli a prostranství náhle nebývalé ztichlo.

Edrik promluvil jako první. „Kolik tvých mužů přežilo?“

„Většina. Ne všichni, ale většina.“

Edrik přikývl. „A Karn?“

„Žije… Co Sand?“

„Během útoku ho postřelil nějaký voják. Zemřel před pár minutami.“ Edrik pohlédl za Rorana a pak k hromadě mrtvol. „Neuposlechl jsi mé příkazy, Kladivo.“

„Neuposlechl.“

Edrik k němu napřáhl otevřenou ruku.

„Kapitáne, ne!“ zvolal Harald a udělal krok vpřed. „Nebýt Rorana, nikdo z nás by tady nestál. A měl bys vidět, co dokázal. Sám zabil skoro dvě stovky vojáků!“

Haraldova prosba Edrika nijak neobměkčila, protože dál držel napřaženou ruku. Roran také nehnul ani brvou.

Pak se Harald obrátil k Roranovi a řekl: „Rorane, víš, že muži jsou na tvé straně. Stačí slovo a my…“

Roran ho umlčel pohledem. „Nebuď hlupák.“

Mezi úzkými rty Edrik procedil: „Aspoň nejsi úplný blázen. Haralde, ty drž jazyk za zuby, pokud nechceš celou cestu zpátky vést nákladní koně.“

Roran zvedl kladivo a podal ho Edrikovi. Pak si odepnul opasek, na kterém visel jeho meč a dýka, a ty také předal Edrikovi. „Jiné zbraně nemám,“ řekl.

Edrik zamračeně přikývl a přehodil si opasek s mečem přes rameno. „Rorane Kladivo, tímto tě zbavuji velení. Mám tvé čestné slovo, že se nepokusíš uprchnout?“

„Máš.“

„Pak buď užitečný, kde můžeš, ale ve všem ostatním se budeš chovat jako vězeň.“ Edrik se rozhlédl a ukázal na dalšího válečníka. „Fullere, ty převezmeš Roranovu pozici, dokud se nevrátíme k hlavní skupině Vardenů a dokud Nasuada tuto věc nerozsoudí.“

„Ano, pane,“ řekl Fuller.

*

Několik hodin pak Roran spolu s ostatními bojovníky ohýbal hřbet, když sbírali padlé Vardeny a pohřbívali je na okraji vesnice. Roran přitom zjistil, že v bitvě zemřelo pouze devět z jeho jedenaosmdesáti mužů, zatímco Edrik se Sandem ztratili skoro sto padesát mužů a Edrik by jich byl ztratil ještě víc, kdyby hrstka jeho bojovníků nezůstala s Roranem potom, co jim přijeli na záchranu.

Když pohřbili všechny mrtvé, Vardenové posbírali své šípy, pak uprostřed vesnice postavili pohřební hranici, svlékli Galbatorixovy vojáky z jejich zbroje, natahali je na hromadu dříví a zapálili ji. Z hořících těl stoupal k nebi sloup mastného kouře, který se nesl snad míle vysoko. Slunce skrz něj vypadalo jako plochý rudý kotouč.

Mladá žena a chlapec, které vojáci zajali, nebyli k nalezení. Jelikož jejich těla nebyla mezi mrtvými, Roran usoudil, že utekli z vesnice, když se rozpoutala bitva, což podle něj bylo to nejlepší, co mohli udělat. Přál jim štěstí, ať už šli kamkoli.

K Roranovu milému překvapení Sněžný blesk pár minut předtím, než měla jejich skupina odjet, doklusal zpátky do vesnice. Nejdřív byl plachý a nepřístupný a nikomu nedovolil se přiblížit, ale když k němu Roran mluvil tichým hlasem, dokázal ho dostatečně uklidnit, aby mu vyčistil a ovázal rány na boku. Protože by nebylo moudré jet na Sněžném bleskovi, dokud nebude úplně vyléčený, Roran ho přivázal do čela nákladních koní, což se hřebci okamžitě začalo příčit. Sklopil uši, mrskal ocasem ze strany na stranu a odhrnoval pysky.

„Buď rozumný," chlácholil ho Roran a pohladil koně po šíji. Sněžný blesk na něj zakoulel okem, zařehtal a uši se mu trochu uvolnily.

Pak se Roran vytáhl do sedla valacha, který patřil jednomu z mrtvých Vardenů, a zaujal své místo na konci řady mužů shromážděných mezi domy. Nevšímal si četných pohledů, jimiž ho častovali, ačkoli ho povzbudilo, když několik bojovníků zamumlalo: „Dobrá práce."

Zatímco seděl a čekal, až dá Edrik rozkaz vyrazit, pomyslel na Nasuadu, Katrinu a Eragona a jeho myšlenky zastínil mrak strachu, když uvažoval, jak asi budou reagovat, až se dozví o jeho vzpouře. O vteřinu později však své obavy potlačil. *Udělal jsem, co bylo správné a nezbytné,* říkal si. *Nebudu toho litovat, ať už to skončí jakkoli.*

„Jedem!" zakřičel Edrik z čela konvoje.

Roran pobídl svého koně do svižné chůze a celý konvoj vyjel na západ, pryč z vesnice. Za sebou zanechali hořící hromadu vojáků.

ZPRÁVA V ZRCADLE

Na Safiru pražilo ranní slunce a zalévalo ji příjemným teplem. Vyhřívala se vleže na hladkém kamenném výběžku pár metrů nad Eragonovým prázdným stanem. Byl ospalá z nočních průzkumných letů, které podnikala každou noc od chvíle, kdy Nasuada poslala Eragona do velké-duté-hory-Farthen-Dûr. Tyhle výlety byly nezbytné, aby utajili Eragonův odchod, ale jejich jednotvárnost ji unavovala, protože i když se ve tmě nebála, nebyla svou povahou noční živočich a nelíbilo se jí dělat něco pořád dokola. Takhle strávila většinu času létáním nad stejnou krajinou, protože Vardenům trvalo strašně dlouho přemístit se z místa na místo. Jediné, co ji nedávno rozrušilo, bylo, když předchozího rána zahlédla nízko nad severovýchodním obzorem zabedněnce-s-rudými-šupinami-Trna. Ale neotočil se, aby se s ní utkal, a pokračoval někam hlouběji do Království. Když Safira nahlásila to, co viděla, Nasuada, Arya a elfové střežící Safiru reagovali jako hejno vyplašených sojek, bědovali a pokřikovali jeden na druhého a zmateně pobíhali sem a tam. Dokonce trvali na tom, že černo-modrý-chlupatý-vlk-Blödhgarm v převlečení za Eragona poletí s ní, což samozřejmě odmítla. Jedna věc byla dovolit elfovi umístit na její hřbet prázdný-stín-přízrak Eragona pokaždé, když vzlétala a přistávala mezi Vardeny, ale pokud nebude hrozit bitva – a možná ani v takovém případě – nehodlala dovolit, aby na ní jezdil kdokoli jiný než Eragon.

Safira si zívla, protáhla si pravou přední nohu a roztáhla drápy na tlapě. Znovu se uvolnila, obtočila si ocas kolem těla, položila si hlavu na tlapy a v myšlenkách se jí honily obrazy jelenů a další kořisti.

Zanedlouho nato uslyšela dusot kroků, jak někdo utíkal táborem směrem k Nasuadinu stanu-ze-složených-křídel-červeného-motýla. Safira tomu nevěnovala pozornost. Tady beztak pořád sem a tam spěchali nějací poslové.

Právě když už usínala, uslyšela, jak kolem pádí další běžec a po krátké chvilce ještě dva. Aniž by otevřela oči, vystrčila špičku jazyka a ochutnala vzduch. Ucítila neobvyklé pachy. Když však usoudila, že vyrušení nestojí za bližší prozkoumání, nechala se unést do snů o tom, jak se v chladném zeleném jezeře potápí pro ryby.

*

Safiru probudil zlostný křik.

Ani se nepohnula a poslouchala, jak se spolu hádá větší počet dvounožců-s-kulatýma-ušima. Byli příliš daleko, aby rozuměla, co říkají, ale z tónu jejich hlasů usoudila, že jsou natolik rozčilení, že jsou s to se zabít. Mezi Vardeny se občas rozpoutaly hádky, jako v každém větším stádu, ale ještě nikdy neslyšela tolik dvounožců hádat se tak dlouho a s takovou vervou.

Ucítila ve spodině lebky slabé pulsování, jak se křik dvounožců zesiloval. Přitiskla drápy na kámen pod sebou a s ostrým prasknutím se kolem špiček jejích drápů odlouply tenké šupinky křemenité skály.

Budu počítat do třiatřiceti, pomyslela si, *a pokud do té doby nepřestanou, raději by měli doufat, ze ať už je rozčílilo cokoli, stojí to za to, aby narušovali odpočinek dcery-větru!*

Než Safira napočítala do sedmadvaceti, dvounožci utichli. Konečně! Uvelebila se do pohodlnější polohy a chystala se pokračovat ve své velmi-potřebné dřímotě.

Náhle zacinkal kov, zašustila kůže-z-rostlinné-látky, po zemi dusaly pokrývky-kůže-na-tlapkách a k Safiře se donesl nezaměnitelný pach bojovnice-s-tmavou-pletí-Nasuady. *Co teď?* Přemýšlela a krátce zvažovala, že na všechny zařve, až se v hrůze rozprchnou a nechají ji o samotě.

Když otevřela jedno oko, viděla, jak k jejímu místu na kamenném výběžku kráčí Nasuada a jejích šest stráží. Na nižším konci kamenné desky Nasuada strážím nařídila, aby zůstali s Blödhgarmem a ostatními elfy, kteří se cvičili v boji na malém travnatém plácku, a pak sama vylezla na skálu.

„Zdravím tě, Safiro," řekla Nasuada. Měla na sobě červené šaty, jejichž barva byla oproti zelenému listí jabloní kolem nepřirozeně výrazná. Odlesky světla od Safiřiných šupin pokryly její tvář tečkami.

Safira jednou mrkla, protože se jí ani trochu nechtělo odpovědět slovy.

Když se Nasuada rozhlédla kolem, přistoupila blíž k Safiřině hlavě a zašeptala: „Safiro, musím s tebou mluvit v soukromí. Protože ty dokážeš proniknout do mé mysli, ale já do tvojí ne, ptám se – můžeš zůstat uvnitř mě, abych si mohla myslet to, co ti chci říct, a tys to vnímala?"

Safira se dotkla Nasuadina napjatého-tvrdého-unaveného-vědomí a zaplavila je pocitem podráždění z toho, že ji vyrušují ve spánku, než řekla: *Mohu, když chci, ale nikdy bych to neudělala bez tvého svolení.*

Jistě, odpověděla Nasuada. *Chápu.* Nejdřív Safiru zaplavily pouze nesouvislé obrazy a ženiny pocity: šibenice s prázdnými oprátkami, zkrvavená zem, rozzuřené tváře, strach, vyčerpání, a to vše na pozadí zarputilého, chladného odhodlání. *Odpusť mi,* omlouvala se jí Nasuada. *Měla jsem náročně ráno. Pokud jsou moje myšlenky příliš roztěkané, měj se mnou, prosím, strpení.*

Safira znovu mrkla. *Co tak pobouřilo Vardeny? Svým otravným hádáním mě probudila skupina mužů a předtím jsem slyšela, jak táborem spěchá neobvykle mnoho poslů.*

Nasuada semknula rty, odvrátila se od dračice, zkřížila paže a kolébala v dlaních svá zraněná předloktí. Její mysl zčernala jako půlnoční mrak a byla plná náznaků smrti a násilí. Po neobvykle dlouhé odmlce v duchu řekla: *Jeden z Vardenů, muž jménem Otmund, se dnes v noci vplížil do tábora urgalů a tři z nich zabil, když spali kolem ohně. Urgalům se nepovedlo Otmunda chytit a on se dnes ráno dožadoval uznání za svůj skutek a chvástal se jím po celém táboře.*

Proč to udělal? zeptala se Safira. *Zabili mu urgalové rodinu?*

Nasuada zavrtěla hlavou. *Skoro si přeji, aby to tak bývalo bylo, protože pak by urgalové nebyli tak rozzuření. Pomstě aspoň rozumějí. Ne, to je na tom to divné. Otmund nenávidí urgaly jenom proto, že jsou to urgalové. Nikdy neublížili jemu ani jeho příbuzným, a přesto je nenávidí celou svou bytostí. K takovému závěru jsem aspoň došla poté, co jsem s ním mluvila.*

Jak s ním naložíš?

Nasuada znovu pohlédla na Safiru s hlubokým zármutkem v očích. *Za své zločiny bude viset. Když jsem přijala urgaly mezi Vardeny, prohlásila jsem, že každý, kdo zaútočí na urgala, bude potrestán stejně, jako by zaútočil na člověka. Nemohu své slovo vzít zpátky.*

Lituješ svého slibu?

Ne. Mojí muži už jistě poznali, že takové činy neodpustím. Jinak se mohli obrátit proti urgalům hned toho dne, kdy jsem uzavřela dohodu s Nar Garzhvogem. Teď jim ale musím ukázat, že jsem svá slova mínila vážně. Pokud to neudělám, dojde tu ještě k dalším vraždám, a pak urgalové vezmou věci do svých rukou a naše dvě rasy si znovu půjdou po krku. Je jenom správné, aby Otmund zemřel za to, že ty urgaly zabil a neuposlechl mé rozkazy, ale Vardenům se to nebude líbit, Safiro. Obětovala jsem vlastní tělo, abych získala jejich věrnost, ale teď mě budou nenávidět za to, že nechám pověsit Otmunda… Budou mě nenávidět za to, že stavím na roveň životy urgalů s životy lidí. Nasuada spustila paže a zatahala za manžety svých rukávů. *A nemohu říct, že se mi to líbí o moc víc než jim. Přestože se snažím jednat s urgaly otevřeně, spravedlivě a jako s rovnými, jak by to dělal můj otec, nemohu jim zapomenout, jak ho zabili. Nemohu si pomoci, ale prostě si pamatuji pohled na zástupy urgalů, kteří vraždili Vardeny v bitvě o Farthen Dûr. Nemohu si nevzpomenout na tolik příběhů, které jsem jako dítě slyšela, příběhů o urgalech táhnoucích z hor a vraždících nevinné lidi ve spánku. Urgalové byli vždy obávaní netvoři a já jsem svým rozhodnutím spojila náš osud s jejich. Nemohu na tohle všechno zapomenout, Safiro, a zjistila jsem, že přemýšlím o tom, zda jsem udělala správné rozhodnutí.*

Nemůžeš nebýt člověkem, řekla Safira ve snaze Nasuadu utěšit. *Přesto nemusíš být svázaná tím, co si myslí lidé kolem tebe. Ty můžeš přerůst hranice svojí rasy, pokud budeš mít vůli. Pokud nás události z minulosti mohou něco naučit, tak to, že králové a královny a další vůdci, kteří sblížili rasy, jsou ti, kteří v Alagaësii vykonali největší dobro. To proti sváru a zlosti musíme bojovat, místo abychom se bránili bližším vztahům s těmi, kdo kdysi byli našimi nepřáteli. Ponech si svou nedůvěru vůči urgalům, protože si ji zasloužili, ale také pamatuj, že kdysi se trpaslíci a draci nemilovali o nic víc než lidé a urgalové. A kdysi draci bojovali proti elfům a byli by zcela vymýtili jejich rasu, kdyby mohli. Kdysi to byla pravda, ale už není, protože lidé*

jako ty mají odvahu odložit minulou zášť a ukout pouta přátelství tam, kde dosud žádná neexistovala.

Nasuada přitiskla čelo k Safiřině čelisti a pak řekla: *Jsi velmi moudrá, Safiro.*

Safira pobaveně zvedla hlavu ze svých tlap a dotkla se špičkou čumáku Nasuadina čela. *Říkám pravdu tak, jak ji vidím, nic víc. Pokud to je moudrost, pak se o ni ráda podělím. Přesto jsem přesvědčená, že ty už máš sama právě tolik moudrosti, kolik potřebuješ. Popravit Otmunda možná Vardeny nepotěší, ale jejich oddanost vůči tobě jen tak něco nezlomí. Navíc jsem si jistá, že dokážeš najít způsob, jak je uchlácholit.*

Ano, řekla Nasuada a otřela si koutky očí prsty. *Myslím, že budu muset.* Pak se usmála a její tvář se proměnila. *Ale Otmund není to, proč jsem přišla. Eragon se se mnou právě spojil a žádá tě, aby ses k němu připojila ve Farthen Dûru. Trpaslíci…*

Safira prohnula krk, divoce zařvala a vychrlila k nebi mihotavou ohnivou stěnu. Nasuada klopýtla o krok zpátky a všichni ostatní v doslechu ztuhli a zírali na Safiru. Dračice se zvedla na nohy, otřásla se od hlavy k ocasu – na svou únavu v mžiku zapomněla – a roztáhla křídla k odletu.

Temní jestřábi vyrazili k Nasuadě, ale ona je gestem odvolala. Zahalil ji oblak kouře, až si musela přitisknout vnitřní stranu rukávu na nos a zakašlala. *Tvoje nadšení je chvályhodné, Safiro, ale…*

Je Eragon zraněný? zeptala se Safira. Projel jí pocit znepokojení, když Nasuada zaváhala.

Je zdravý jako vždy, odpověděla Nasuada. *Ale včera se stala… jistá… nehoda.*

Jaká nehoda?

On a jeho stráže byli napadeni.

Safira zůstala nehybně stát, zatímco jí Nasuada v myšlenkách líčila všechno, co jí Eragon řekl během jejich rozhovoru. Potom Safira vycenila zuby. *Dûrgrimst Az Sweldn rak Anhûin by měli být vděční, že jsem nebyla s Eragonem. Nenechala bych je uniknout tak snadno, když se ho pokusili zabít.*

Nasuada s úsměvem odvětila: *Z toho důvodu je možná lepší, že jsi byla tady.*

Možná, přiznala Safira a pak vypustila obláček horkého kouře a mrskla ocasem ze strany na stranu. *Ale nepřekvapuje mě to. To se*

stává pořád. Kdykoli se od Eragona odloučím, někdo na něj zaútočí. Svrbí mě z toho šupiny, když ho mám nechat z dohledu déle než pár hodin.

Je víc než schopný se ubránit.

Pravda, ale naši nepřátelé také nejsou žádní břídilové. Safira netrpělivě přešlápla na místě a zvedla křídla ještě výš. *Nasuado, už chci být pryč. Je ještě něco, co bych měla vědět?*

Ne, řekla Nasuada. *Leť rychle a přímo, Safiro, ale až přiletíš do Farthen Dûru, neotálejte. Jakmile opustíš náš tábor, budeme mít jenom pár dní, než Království dojde, že jsem tebe a Eragona neposlala na krátký průzkumný let. Nevím, zda se Galbatorix rozhodne zaútočit, až budete pryč, ale každá hodina, kdy tady nejste, zvyšuje tu pravděpodobnost. Také bych byla raději, kdybyste byli oba s námi, až zaútočíme na Feinster. Mohli bychom dobýt město bez vás, ale to by nás stálo mnohem víc životů. Osud všech Vardenů zkrátka závisí na tvé rychlosti.*

Budeme rychlí jako vítr hnaný bouří, ujistila ji Safira.

Pak se s ní Nasuada rozloučila a odešla z kamenného výběžku, načež Blödhgarm s ostatními elfy přispěchal k Safiřině boku a připevnili jí nepohodlné-kožené-Eragonovo-sedlo a naplnili sedlové brašny jídlem a vybavením, které by normálně nesla, kdyby se vydávala na cestu s Eragonem. Ona by zásoby nepotřebovala – ostatně sama si na ně ani nedosáhla – ale musela je nést, aby zachovali zdání. Jakmile byla připravená, Blödhgarm zkroutil ruku na prsou v elfském vyjádření úcty a pronesl ve starověkém jazyce: „Ať se ti dobře vede, Safiro Zářivá šupino. Vraťte se k nám s Eragonem zdrávi.“

Ať se ti dobře vede, Blödhgarme.

Safira chvíli počkala, než černo-modrý-chlupatý-vlk-Blödhgarm znovu stvořil prázdný-stín-přízrak Eragona, a duch vyšel z Eragonova stanu a vylezl jí na hřbet. Nic necítila, když jí křehký duch vystoupal z pravé přední nohy na horní část nohy a pak na rameno. Když na ni Blödhgarm kývl a naznačil tak, že ne-Eragon je na místě, zvedla křídla, dokud se jí navzájem nedotkla nad hlavou, a vyskočila z konce kamenného výběžku kupředu.

Jak padala k šedým stanům, mávla křídly dolů a vzdálila se od kosti-lámající-země. Otočila se směrem k Farthen Dûru a začala stoupat do vrstvy řídkého-chladného-vzduchu vysoko nad sebou, kde doufala, že najde stálý vítr, který by jí pomohl v cestě.

Zakroužila nad zalesněným břehem řeky, kde se Vardenové rozhodli zastavit na noc, a zavrtěla se divokou radostí. Už nemusela čekat, zatímco Eragon sám, daleko od ní riskoval život! Už nemusela trávit celou noc létáním pořád dokola nad tou samou krajinou! A ti, kdo si přáli zranit partnera-její-duše-a-jejího-srdce-Eragona, už nebudou moci uniknout jejímu hněvu! Rozevřela čelisti a vyřvala svou radost a sebedůvěru do světa. Vyzývala všechny možné bohy, aby se postavili *jí*, dceři Iormúngra a Vervady, jedněch z největších draků své doby.

Když byla Safira víc než míli nad Vardeny a opíral se do ní silný jihozápadní vítr, srovnala se s proudem vzduchu a dovolila mu, aby ji poháněl kupředu nad sluncem zalitou zemí.

A v duchu řekla: *Už jsem na cestě, maličký!*

ČTYŘI ÚDERY NA BUBEN

Eragon se předklonil a každý sval v těle měl napjatý, když bělovlasá trpasličí žena Hadfala, vůdkyně Dûrgrimst Ebardac, vstala od stolu, kolem něhož se shromáždily klany, a vyslovila krátkou větu v rodné řeči.

Hûndfast zamumlal Eragonovi do levého ucha: „Jménem svého klanu hlasuji pro Grimstborith Orika jako našeho nového krále.“

Eragon vypustil zadržovaný dech. *Jeden.* Aby se vůdce klanu stal vládcem trpaslíků, musel získat většinu hlasů. Pokud by nikdo nedosáhl takového výsledku, pak by byl podle trpasličího práva z další volby vyloučen vůdce klanu s nejnižším počtem hlasů a shromáždění by se mohlo odročit až o tři dny, než by se znovu hlasovalo. Takhle by se pokračovalo podle potřeby, až by některý vůdce klanu získal nezbytnou většinu a shromáždění by mu vzápětí přísahalo věrnost jakožto svému novému panovníkovi. Vzhledem k tomu, do jaké časové tísně se Vardenové dostali, Eragon vroucně doufal, že volba nebude vyžadovat víc než jedno kolo, a kdyby přece jen bylo potřeba další hlasování, že trpaslíci nebudou trvat na přerušení jednání na víc než pár hodin. V opačném případě by totiž nejspíš ve své netrpělivosti rozbil kamenný stůl uprostřed místnosti.

Že Hadfala, první hlasující vůdkyně klanu, vsadila na Orika, bylo dobré znamení. Hadfala před útokem na Eragonův život podporovala Gannela z Dûrgrimst Quan. Pokud se přesunula Hadfalina podpora, pak bylo také možné, že by i další člen Gannelovy skupiny – konkrétně Grimstborith Ûndin – mohl dát hlas Orikovi.

Další od stolu povstal Gáldhiem z Dûrgrimst Feldûnost, který byl tak malý, že když seděl, byl vyšší než vestoje. „Jménem svého klanu,“

prohlásil důležitě, „hlasuji pro Grimstborith Nada jako našeho nového krále.“

Orik natočil hlavu ke straně, ohlédl se na Eragona a polohlasem mu sdělil: „Nu, tak to jsme čekali.“

Eragon přikývl a pohlédl k Nadovi. Trpaslík s kulatou tváří si hladil konec žlutého plnovousu a zdál se sám se sebou spokojený.

Pak Manndrâth z Dûrgrimst Ledwonnû oznámil: „Jménem svého klanu hlasuji pro Grimstborith Orika jako našeho nového krále.“ Orik mu kývnutím poděkoval a Manndrâth odpověděl právě tak, až mu špička dlouhého nosu poskočila.

Když se Manndrâth posadil, Eragon a všichni ostatní pohlédli na Gannela a v místnosti se rozhostilo takové ticho, že Eragon slyšel i dech trpaslíků. Jako vůdce náboženského klanu Quan a velekněz Gûntery, krále trpasličích bohů, zastával Gannel ve své rase významné postavení. Ať se rozhodl jakkoli, bylo pravděpodobné, že volí budoucího krále.

„Jménem svého klanu,“ řekl Gannel, „hlasuji pro Grimstborith Nada jako našeho nového krále.“

Mezi trpaslíky, kteří vše sledovali od stěn kruhové místnosti, se ozvala vlna tlumených výkřiků a Nado vypadal ještě spokojeněji. Eragon zatnul propletené ruce a tiše zaklel.

„Ještě to nevzdávej, hochu,“ zamumlal Orik. „Ještě se z toho můžeme dostat. Už se stalo, že grimstborith klanu Quan prohrál hlasování.“

„Jak často se něco takového stává?“ zašeptal Eragon.

„Celkem často.“

„Kdy se to stalo *naposledy?*“

Orik se zavrtěl a odvrátil pohled. „Před osmi sty dvaceti čtyřmi lety, když královna…“

Zmlkl, když Ûndin z Dûrgrimst Ragni Hefthyn prohlásil: „Jménem svého klanu hlasuji pro Grimstborith Nada jako našeho nového krále.“

Orik zkřížil paže. Eragon viděl jeho tvář jenom z profilu, ale bylo zjevné, že se trpaslík mračí.

Eragon skousl vnitřek tváře, zíral na vzorovanou podlahu a počítal hlasy, které už byly dány, stejně jako ty, na které se ještě čekalo, a snažil se určit, zda Orik ještě může volbu vyhrát. I za těch nejpříznivějších okolností by to bylo těsné. Eragon pevněji sevřel ruce, až se mu nehty zaryly do dlaní.

Thordris z Dûrgrimst Nagra vstala a přehodila si dlouhý, tlustý cop přes jednu paži. „Jménem svého klanu hlasuji pro Grimstborith Orika jako našeho nového krále.“

„To máme tři tři,“ řekl Eragon tiše. Orik přikývl.

Teď byl na řadě Nado. Vůdce Dûrgrimst Knurlcarathn si dlaní uhladil plnovous a usmál se na shromáždění s dravým zábleskem v oku. „Jménem svého klanu dávám hlas sobě, jako novému králi nás všech. Pokud se stanu králem, slibuji, že zbavím naši zemi cizáků, kteří ji znečistili, a slibuji, že naše zlato a bojovníci budou sloužit k ochraně našeho vlastního lidu a ne na ochranu elfů, lidí a *urgalů.* To přísahám na čest své rodiny.“

„Čtyři ku třem,“ poznamenal Eragon.

„Hmm,“ podotkl Orik. „Myslím, že bychom od Nada žádali příliš, kdybychom chtěli, aby volil kohokoli jiného než sebe.“

Freowin z Dûrgrimst Gedthrall si přestal vyřezávat, napůl zvedl mohutné tělo ze židle a s pohledem zabodnutým do stolu řekl šeptavým barytonem: „Jménem svého klanu hlasuji pro Grimstborith Nada jako našeho nového krále.“ Pak si sedl zpátky do židle a znovu se pustil do vyřezávání krkavce, aniž by si všímal vlny překvapení, která se přehnala místností.

Nadův výraz přešel ze spokojenosti do samolibosti.

„Barzûl,“ zavrčel Orik a zamračil se ještě víc. Jeho křeslo zapraskalo, když zatlačil předloktími o opěrky, až mu šlachy na rukou napětím ztuhly. „Ten zrádce s falešnou tváří. Slíbil, že bude volit mě!“

Eragonovi se sevřel žaludek. „Proč by tě zrazoval?“

„Dvakrát denně navštěvuje Sindriin chrám. Měl jsem vědět, že nepůjde proti Gannelovi. Pche! Tohle mi Gannel dělá pořád. Já…“ V tu chvíli se pozornost shromáždění klanů obrátila k Orikovi. Orik skryl hněv, vstal a pohlédl podél stolu na každého z ostatních vůdců klanů a ve svém vlastním jazyce řekl: „Jménem svého klanu hlasuji pro sebe jako našeho nového krále. Pokud se jím stanu, slibuji, že svému lidu přinesu zlato a slávu a svobodu žít nad zemí beze strachu z toho, že Galbatorix zničí naše domovy. To přísahám na čest své rodiny.“

„Pět ku čtyřem,“ řekl Eragon Orikovi, když se vrátil na své místo. „Ale ne pro nás.“

Orik odsekl. „Umím počítat, Eragone.“

Eragon si položil lokty na kolena a očima těkal z jednoho trpaslíka na druhého. Sžírala ho touha zasáhnout. Nevěděl jak, ale cítil, že když

je tolik v sázce, měl by najít způsob, jak zajistit, aby se Orik stal králem, a tedy aby trpaslíci i nadále pomáhali Vardenům v jejich boji proti Království. Ovšem ať se snažil sebevíc, nenapadlo ho nic jiného než sedět a čekat.

Další, kdo povstal, byl Havard z Dûrgrimst Fanghur. Havard měl bradu přitisknutou k hrudní kosti, vyšpulil rty a se zamyšleným výrazem poklepal na stůl dvěma prsty, které mu zbývaly na pravé ruce. Eragon se posunul dopředu na židli a srdce mu bušilo jako o závod. *Dodrží svou dohodu s Orikem?* uvažoval Eragon.

Havard znovu poklepal na stůl a pak plácl do kamene dlaní. Zvedl bradu a řekl: „Jménem svého klanu hlasuji pro Grimstborith Orika jako našeho nového krále."

Eragon pocítil nesmírné uspokojení, když sledoval, jak Nado vykulil oči a poté zaskřípal zuby a zacukal mu sval na tváři. „Ha!" zamumlal Orik. „Teď máš bodlák ve vousech."

Poslední dva vůdci klanů, kteří ještě měli hlasovat, byli Hreidamar a Íorûnn. Zdálo se, že Hreidamar – podsaditý, svalnatý grimstborith Dûrgrimst Urzhad – se v té situaci cítí nesvůj, zatímco Íorûnn – z Dûrgrimst Vrenšrrgn, Válečných vlků – si přejížděla koncem špičatého nehtu po srpkovité jizvě na levé lícní kosti a usmívala se jako samolibá kočka.

Eragon zatajil dech, když čekal, co ti dva řeknou. *Pokud bude Íorûnn hlasovat pro sebe,* pomyslel si, *a pokud ji Hreidamar stále podporuje, pak bude muset volba pokračovat druhým kolem. Neměla by k tomu však jiný důvod, než že by chtěla natahovat jednání, protože pokud vím, sama by z dalšího zpoždění neměla žádný užitek. V tuhle chvíli už nemůže doufat, že se stane královnou. Její jméno by před začátkem druhého kola vyloučili z dalšího výběru a pochybuji, že by byla tak hloupá, aby promarnila moc, kterou teď má, jenom proto, aby se mohla jednou chlubit vnoučatům, že kdysi byla kandidátkou na trůn. Ale pokud se od ní Hreidamar odkloní, pak volba zůstane napínavá a my budeme pokračovat druhým kolem, bez ohledu… Sakra! Kdybych tak mohl nazírat budoucnost! Co když Orik prohraje? Měl bych pak ovládnout shromáždění klanů násilím? Mohl bych uzavřít místnost, aby nikdo nemohl vstoupit ani odejít, a pak… Ale ne, to by bylo…*

Íorûnn přerušila Eragonovy myšlenky tím, že kývla na Hreidamara, a pak namířila svůj pohled pod těžkými víčky k Eragonovi, takže si připadal jako plemenný býk, kterého si trpasličí žena prohlíží. Kroužky

Hreidamarovy drátěné košile zacinkaly, když vstal a řekl: „Jménem svého klanu hlasuji pro Grimstborith Orika jako našeho nového krále.“

Eragonovi se sevřelo hrdlo.

Íorûnniny červené rty se pobaveně zkroutily, vlnivým pohybem vstala ze židle a tichým, nakřáplým hlasem prohlásila: „Jsem to, jak vidno, já, kdo má rozhodnout o výsledku dnešního setkání. Velmi pozorně jsem poslouchala tvoje argumenty, Nado, i tvoje, Oriku. I když jste oba vyslovili názory na mnoho věcí, s nimiž souhlasím, nejdůležitější záležitostí, kterou musíme rozhodnout, je, zda se vložíme do boje Vardenů proti Království. Kdyby se jednalo pouze o válku mezi znepřátelenými klany, bylo by mi jedno, která strana vyhraje, a jistě bych nezvažovala obětování našich bojovníků ve prospěch cizinců. To však není tento případ. Zdaleka ne. Pokud Galbatorix vyjde z téhle války jako vítěz, ani Beorské hory nás neuchrání před jeho hněvem. Pokud má naše říše přežít, musíme přispět k tomu, aby byl Galbatorix svržen. Navíc si myslím, že skrývat se v jeskyních a tunelech, zatímco ostatní rozhodují o osudu Alagaësie, se nehodí k rase tak staré a mocné, jako je ta naše. Až se budou psát kroniky o tomto období, chceme, aby v nich stálo, že jsme bojovali po boku lidí a elfů, jako dávní hrdinové, nebo že jsme seděli a krčili se v našich síních jako vyplašení sedláci, zatímco za našimi dveřmi zuřila válka? Pokud jde o mne, já znám odpověď.“ Íorûnn pohodila hlavou dozadu a pak prohlásila: „Jménem svého klanu hlasuji pro Grimstborith Orika jako našeho nového krále!“

Nejstarší z pěti vykladačů zákona, kteří stáli u kruhové zdi, udělal krok vpřed, bouchl koncem naleštěné hole do kamenné podlahy a oznámil: „Oslavujte krále Orika, třiačtyřicátého krále Tronjheimu, Farthen Dûru a každého knurla nad a pod Beorskými horami!“

„Sláva králi Orikovi!“ zaburácelo shromáždění klanů, které za hlasitého šustění šatů a rachocení brnění povstalo. Eragonovi se točila hlava, ale udělal totéž, protože si uvědomil, že je teď v přítomnosti příslušníka královské rodiny. Pohlédl na Nada, ale trpaslíkova tvář se proměnila v nečitelnou masku.

Bělovousý vykladač zákona znovu udeřil holí o podlahu. „Ať písaři okamžitě zaznamenají rozhodnutí shromáždění klanů a nechají zprávu rozšířit po celé říši. Poslové! Sdělte kouzelníkům s dálnými zrcadly, co se tu dnes událo, a pak vyhledejte strážce hory a řekněte jim: ‚Čtyři údery na buben. Čtyři údery a napřáhněte se paličkami tak jako nikdy v

životě, neboť máme nového krále. Čtyři údery takové sily, že se sám Farthen Dûr rozezní těmito zprávami.‘ Řekněte jim to, tím vás pověřuji. Jděte!“

Když poslové odešli, Orik vstal ze židle, chvíli stál a hleděl na trpaslíky kolem sebe. Jeho výraz Eragonovi připadal poněkud zmámený, jako by ve skutečnosti nečekal, že korunu opravdu získá. „Za tuhle obrovskou zodpovědnost,“ pravil slavnostně, „vám děkuji.“ Odmlčel se a po chvíli pokračoval: „Mým jediným záměrem je teď rozvoj našeho národa a o tento cíl budu neúnavně usilovat až do dne, kdy se vrátím do kamene.“

Pak vůdci klanů jeden po druhém vystoupili, klekli si před Orika a přísahali mu svou oddanost jako věrní poddaní. Když přišel čas, aby přísahal Nado, trpaslík vůbec nedal najevo své pocity, ale jen monotónně odříkal přísahu a slova mu padala z úst jako olověné tyče. Jakmile skončil, shromážděním klanů proběhla zjevná vlna úlevy.

Po složení přísah Orik vydal výnos, který stanovil, že se jeho korunovace bude konat příštího rána, a pak se svým doprovodem odešel do vedlejší místnosti. Tam Eragon pohlédl na Orika a Orik na Eragona a ani jeden z nich nepromluvil, dokud se na Orikově tváři neobjevil široký úsměv a nerozesmál se, až mu zrudly tváře. Eragon se smál s ním, chytil ho za předloktí a objal ho. Orikovy stráže a rádci se shromáždili kolem nich, plácali Orika po ramenou a se srdečnými výkřiky mu blahopřáli.

Eragon pustil Orika a poznamenal: „Nečekal jsem, že se Íorûnn postaví na naši stranu.“

„Ani já ne. Jsem rád, že to udělala, i když se to tím tedy pěkně komplikuje.“ Orik se ušklíbl. „Předpokládám, že ji za její podporu budu muset odměnit přinejmenším místem ve své radě.“

„To by mohlo být k dobru věci!“ řekl Eragon a snažil se, aby ho v tom rozruchu bylo slyšet. „Pokud Vrenšrrgn dostojí svému jménu, budeme je velmi potřebovat, než dorazíme k bránám Urû’baenu.“

Orik se chystal odpovědět, ale pak se podlahou, stropem a vzduchem v místnosti rozezněl dlouhý, hluboký, hrozivě dunivý tón, ze kterého Eragonovi vibrovaly kosti. „Poslouchejte!“ vykřikl Orik a zvedl ruku. Skupina utichla.

Hluboký tón zazněl celkem čtyřikrát a s každým opakováním otřásl místností, jako by nějaký obr bouchal do stěny Tronjheimu. Potom

Orik řekl: „Nikdy bych nemyslel, že uslyším Dervské bubny, jak oznamují mé zvolení králem.“

„Jak velké jsou ty bubny?“ zeptal se užasle Eragon.

„Skoro patnáct metrů v průměru, pokud mi paměť slouží.“

Eragonovi připadalo, že ačkoli jsou trpaslíci vzrůstem nejmenší z ras, vystavěli největší díla v Alagaësii, což mu připadalo zvláštní. *Možná,* pomyslel si, *se pak sami necítí tak malí, když vytvářejí tak obrovské věci.* Už svou teorii málem předložil Orikovi, ale na poslední chvíli usoudil, že by ho tím mohl urazit, a tak raději držel jazyk za zuby.

Orikův doprovod se shlukl kolem svého vůdce a začali se radit v trpasličím jazyce. Často mluvili jeden přes druhého v hlučné změti hlasů a Eragon, který se chtěl Orika ještě na něco zeptat, zjistil, že ho odtlačili do kouta. Snažil se trpělivě čekat na přestávku v rozhovoru, ale po pár minutách začalo být zřejmé, že trpaslíci jen tak nepřestanou zahrnovat Orika otázkami a radami, protože takové, jak usoudil, už jsou jejich rozhovory.

Proto Eragon řekl: „Orik Könungr,“ a naplnil slovo starověkého jazyka *král* energií, aby zaujalo pozornost všech přítomných. Místnost utichla, Orik pohlédl na Eragona a povytáhl obočí. „Veličenstvo, mohl bych dostat tvé svolení odejít? Je tu jistá… záležitost, kterou potřebuji vyřídit, pokud už není příliš pozdě.“

Orikovy hnědé oči se rozzářily, protože pochopil. „Rozhodně si pospěš! Ale nemusíš mě oslovovat veličenstvo, Eragone, ani pane, ani žádným jiným titulem. Jsme přece přátelé a nevlastní bratři.“

„To jsme, veličenstvo,“ odpověděl Eragon, „ale prozatím si myslím, že je jenom správné, abych byl stejně zdvořilý jako kdokoli jiný. Jsi teď králem své rasy a také mým vlastním králem, protože jsem příslušníkem Dûrgrimst Ingeitum, a to nemohu jen tak přejít.“

Orik ho chvíli sledoval, jakoby z velké dálky, a pak přikývl a řekl: „Jak si přeješ, Stínovrahu.“

Eragon se uklonil a odešel z místnosti. V doprovodu svých čtyř stráží utíkal tunely a nahoru po schodech, které vedly do přízemí Tronjheimu. Když dorazili k jižní větvi čtyř hlavních chodeb, které rozdělovaly město-horu, Eragon se obrátil ke kapitánovi svých stráží Thrandovi a řekl: „Chtěl bych zbytek cesty běžet. A protože se mnou neudržíte tempo, navrhuji, abyste zastavili, až dorazíte k jižní bráně Tronjheimu, a počkali tam, než se vrátím.“

Thrand namítl: „Argetlame, prosím, neměl bys jít sám. Nepřesvědčím tě, abys běžel pomaleji a my tě mohli doprovodit? Možná nejsme tak mrštní jako elfové, ale dokážeme běžet od východu do západu slunce, a to i v plné zbroji.“

„Cením si vašeho zájmu,“ řekl Eragon, „ale nezdržel bych se ani minutu, i kdybych věděl, že na mě za každým sloupem číhají vrazi.“

S tím vyrazil širokou chodbou a vyhýbal se přitom trpaslíkům, kteří mu stáli v cestě.

SHLEDÁNÍ

Z místa, odkud Eragon vyrazil, to bylo k jižní bráně Tronjheimu skoro míli. Vzdálenost překonal během pouhých pár minut, kdy se jeho kroky hlasitě rozléhaly na kamenné podlaze. Cestou letmo zahlédl pestré gobelíny, které po obou stranách visely nad obloukovými vchody do chodeb, a pitvorné sochy zvířat a nestvůr, které číhaly mezi sloupy z krvavě rudého jaspisu, lemujícími klenutou chodbu. Čtyřposchoďová dopravní tepna byla tak velká, že Eragonovi nečinilo skoro žádné potíže vyhýbat se trpaslíkům, kteří se v ní pohybovali, i když v jednom místě mu do cesty vstoupila řada Knurlcarathn a on neměl na výběr než je přeskočit. Trpaslíci se skrčili a vyděšeně vykřikli. Eragona pobavily jejich užaslé pohledy, když jim letěl nad hlavami.

Lehkými skoky se prohnal pod branou z masivních trámů, která chránila jižní vchod do města-hory, a když probíhal kolem, slyšel výkřiky stráží: „Buď zdráv, Argetlame!“ Protože brána byla zapuštěná do úpatí Tronjheimu, až po dvaceti metrech proběhl mezi dvojicí obřích zlatých gryfů, kteří upírali slepé oči k obzoru, a vynořil se na otevřeném prostranství.

Vzduch byl chladný a vlhký a voněl po čerstvém dešti. Ačkoli bylo ráno, plochý kotouč země obklopující Tronjheim – země, na níž nerostla žádná tráva, jenom mech, lišejník a příležitostně shluk pronikavě vonících muchomůrek – byl zahalen v šedavém stínu. Nad ním Farthen Dûr stoupal víc než deset mil do úzkého otvoru, kterým do obrovského kráteru vstupovalo bledé, nepřímé světlo. Když Eragon pohlédl vzhůru, velikost hory byla nad jeho chápání.

Jak utíkal, poslouchal jednotvárný rytmus vlastního dechu a lehkých, svižných kroků. Byl tu úplně sám, pouze jeden zvědavý netopýr se mu zatřepotal nad hlavou a pronikavě zapištěl. Poklidná atmosféra prostupující dutou horou mu poskytovala útěchu a osvobozovala ho od jeho běžných starostí.

Utíkal po cestě z kočičích hlav, která se táhla od tronjheimské jižní brány až ke dvěma černým, deset metrů vysokým dveřím, zasazeným do jižního úpatí Farthen Dûru. Právě když chtěl zastavit, ze skrytých strážnic se vynořila dvojice trpaslíků a spěchala otevřít dveře, které odhalily zdánlivě nekonečný tunel.

Eragon pokračoval do nitra chodby. Prvních patnáct metrů tunelu lemovaly mramorové sloupy vykládané rubíny a ametysty. Za nimi byl tunel holý a opuštěný, hladké stěny každých dvacet metrů narušila jedna jediná lucerna bez plamene a v nepravidelných odstupech občas zavřené dveře nebo brána. *Zajímalo by mě, kam vedou,* pomyslel si Eragon. Pak si představil míle kamenné masy, která se na něj tlačí z vrchu, a na okamžik mu tunel připadal nesnesitelně stísněný. Rychle tu představu zapudil.

V půli tunelu ji Eragon ucítil.

„*Safiro!*“ vykřikl v duchu i nahlas a ozvěna její jméno, rozléhající se mezi kamennými stěnami, násobila desítkami výkřiků.

Eragone! O chvíli později se k němu z druhého konce tunelu doneslo tlumené burácení vzdáleného řevu.

Eragon znovu zdvojnásobil rychlost, otevřel svou mysl Safiře a odstranil veškeré zábrany kolem sebe, aby mohli splynout. Její vědomí ho zaplavilo jako vlna horké vody, jakmile se s ní spojil. Zalapal po dechu, zakopl a málem spadl. Zabalili jeden druhého do záhybů svých myšlenek, drželi se s důvěrností, kterou nemůže poskytnout žádné tělesné objetí, a dovolili, aby jejich osobnosti znovu splynuly. To, čím se jim nejvíce ulevilo, bylo prosté: už nebyli sami. Vědět, že jste s někým, komu na vás záleží, kdo rozumí celé vaší bytosti a kdo by vás neopustil ani za těch nejzoufalejších okolností, to je ten nejvzácnější vztah, jaký je možné mít, a Eragon i Safira se z něj těšili.

Zanedlouho Eragon Safiru zahlédl, jak k němu pospíchá, co jí síly stačí, aniž by se při tom bouchala hlavou do stropu nebo škrábala křídly o zdi. Její drápy zaskřípaly o kamennou podlahu, když zabrzdila před Eragonem, divoká, třpytivá a nádherná.

Eragon vykřikl radostí, vyskočil a bez ohledu na její ostré šupiny jí omotal paže kolem krku, až mu nohy volně visely nad zemí, a co nejpevněji ji objal. *Maličký,* řekla Safira vřelým tónem. Spustila ho na podlahu, pak si odfrkla a dodala: *Maličký, jestli mě nechceš uškrtit, měl bys povolit svůj stisk.*

Promiň. Zazubil se, ustoupil o krok, pak se zasmál, přitiskl čelo k jejímu čumáku a začal ji škrábat za čelistmi.

Tunelem se rozléhalo Safiřino tlumené bručení.

Jsi unavená, řekl.

Nikdy jsem neletěla tak daleko a tak rychle. Od doby, co jsem opustila Vardeny, jsem zastavila jenom jednou a byla bych nezastavila vůbec, ale už jsem měla strašnou žízeň.

Chceš říct, že jsi tři dny nespala a nejedla?

Mrkla na něj a na okamžik zakryla jedno ze svých zářivých očí.

Musíš mít hrozný hlad! zvolal Eragon ustaraně. Přelétl ji očima a hledal známky zranění. Ke své úlevě žádné nenašel.

Jsem unavená, připustila, *ale hlad nemám. Ještě ne. Jakmile si odpočinu, pak se budu potřebovat najíst. Ale teď si myslím, že bych pozřela nejvýš králíka… Země se mi kolébá pod nohama. Mám pocit, jako bych ještě letěla.*

Kdyby nebyli tak dlouho odloučeni, Eragon by jí možná vynadal za lehkomyslnost, ale takhle byl dojatý a vděčný, že tak spěchala. *Děkuji ti,* řekl. *Nesnesl bych čekat další den, než zase budeme spolu.*

Já taky ne. Zavřela oči a zatlačila hlavou o jeho ruce, kterýma ji dál škrábal za čelistí. *Navíc bych těžko mohla zmeškat korunovaci. Koho shromáždění klanů…*

Než stačila dokončit otázku, Eragon jí poslal obrázek Orika.

Ach, povzdechla si a zaplavila ho svou spokojeností. *Bude dobrým králem.*

Doufám.

Je hvězdný safír připravený, abych ho mohla spravit?

Pokud ho trpaslíci ještě nesložili dohromady, jsem si jistý, že zítra budou hotovi.

To je dobře. Rozevřela oční víčko a upřela na něj pronikavý pohled. *Nasuada mi řekla, o co se Az Sweldn rak Anhûin pokusili. Vždycky se dostaneš do potíží, když nejsem s tebou.*

Jeho úsměv se ještě rozšířil. *A když jsi?*

Sežeru ty potíže dřív, než ony sežerou tebe.

To říkáš ty. A co tenkrát, když nás u Gil'eadu přepadli urgalové a zajali mě?

Mezi Safiřinými tesáky unikl obláček kouře. *To se nepočítá. Tenkrát jsem byla menší a ne tak zkušená. Dnes by se to nestalo. A ty už nejsi tak bezmocný jako kdysi.*

Nikdy jsem nebyl bezmocný, namítl, *jenom mám mocné nepřátele.*

Z nějakého důvodu jeho poslední prohlášení připadalo Safiře nesmírně zábavné. Hruď se jí začala otřásat smíchem a brzy se smál i Eragon. Žádný z nich nedokázal přestat, takže Eragon nakonec ležel na zádech a ztěžka oddechoval a Safira se usilovně snažila zadržet výbuchy plamene, který jí neustále vystřeloval z nozder. Pak vydala zvuk, který Eragon ještě nikdy neslyšel – podivné kolísavé zavrčení a on přes jejich spojení zaznamenal ten nejpodivnější pocit.

Safira ten zvuk vydala znovu a pak zakroutila hlavou, jako by se snažila zbavit hejna much. *Jejda,* zabědovala. *Asi mám škytavku.*

Eragon rozevřel ústa údivem. Chvíli tak zůstal, pak se začal znovu svíjet smíchy a chechtal se tak silně, že mu po tvářích stékaly slzy. Pokaždé, když už se skoro uklidnil, Safira znovu škytla, kývla hlavou dopředu jako čáp a on zase vyprskl smíchy. Nakonec si zacpal uši, zabodl oči do stropu a odříkával si skutečná jména všech kovů a kamenů, na které si vzpomněl.

Když skončil, zhluboka se nadechl a narovnal se.

Lepší? zeptala se Safira. Ramena se jí zatřásla dalším škytnutím.

Eragon se kousl do jazyka. *Lepší… Tak pojďme do Tronjheimu. Měla bys dostat vodu. To by mohlo pomoci. A potom by ses měla prospat.*

Neumíš vyléčit škytavku kouzlem?

Možná. Snad. Ale ani Brom, ani Oromis mě neučili jak. Safira zabručela, že to chápe, a o chvíli později následovalo další škytnutí. Eragon si skousl jazyk ještě víc a zíral na špičky svých bot. *Můžeme?*

Safira natáhla pravou přední nohu a nabídla mu ji. Eragon jí radostně vylezl na hřbet a usadil se v sedle za jejím krkem.

Společně pokračovali tunelem k Tronjheimu a užívali si své společné pocity štěstí.

KORUNOVACE

Zazněly Dervské bubny, aby přivolaly trpaslíky z Tronjheimu na korunovaci nového krále.

„Normálně," řekl Orik Eragonovi předchozí noci, „když shromáždění klanů zvolí krále nebo královnu, zvolený knurla se chopí své vlády okamžitě, ale korunovace se koná nejdříve za tři měsíce, aby všichni, kdo by se chtěli obřadu zúčastnit, měli dost času uspořádat si své záležitosti a odcestovat do Farthen Dûru i z těch nejvzdálenějších končin naší říše. Vládce nekorunujeme tak často, proto když už k tomu dojde, máme ve zvyku vytěžit z té události co nejvíc, celé týdny se hoduje a zpívá, pořádají se hry důvtipu a síly a soutěže v kovářství, řezbářství a dalších řemeslech… Ovšem tohle jsou sotva normální časy."

Eragon stál vedle Safiry těsně před ústřední síní Tronjheimu a poslouchal zvuky bubnů. Po obou stranách míli dlouhé chodby byly klenuté průchody ve všech patrech zacpané stovkami trpaslíků, kteří si prohlíželi Eragona se Safirou černýma lesklýma očima.

Safiřin drsný jazyk zaškrábal o šupiny, když si olízla pysky, což dělala od chvíle, kdy toho rána sežrala pět dospělých ovcí. Pak zvedla levou přední nohu a otírala se o ni čumákem. Ulpěl na ní zápach spálené vlny.

Přestaň se vrtět, napomenul ji Eragon. *Dívají se na nás.*

Safira tlumeně zavrčela.

Nemůžu si pomoct. Mezi zuby mi uvízla vlna. Teď už si vzpomínám, proč nerada žeru ovce. Hnusné, načechrané věci, ze kterých jsou jen chuchvalce chlupů a špatné trávení.

Pomůžu ti vyčistit zuby, až tady skončíme. Jen se do té doby nehýbej.

Hmm.

Přibalil ti Blödhgarm do sedlových brašen nějakou vrbovku? To by ti uklidnilo žaludek.

Nevím.

Hmm. Eragon se na chvíli zamyslel. *Jestli ne, zeptám se Orika, jestli trpaslíci nemají v Tronjheimu nějaké zásoby. Měli bychom…*

Zarazil se, když závěrečný tón bubnů utichl. Dav se pohnul a on uslyšel tiché zašustění šatů a tu a tam někdo něco zamumlal v trpasličím jazyce.

Rozezněly se fanfáry desítek trumpet, zaplnily město-horu sílícím troubením a kdesi začal zpívat sbor trpaslíků. Z té hudby Eragonovi mravenčilo a krev se mu rychleji rozproudila, jako by se měl vydat na lov. Safira mrskla ocasem ze strany na stranu a on věděl, že cítí totéž.

Už je to tady, pomyslel si.

Společně se Safirou vstoupili do ústřední síně města-hory a zaujali místo v kruhu vůdců klanů, vůdců cechů a dalších významných osobností, které stály kolem obrovské, vysokánské místnosti. Uprostřed síně spočíval znovu sestavený hvězdný safír, uzavřený v konstrukci dřevěného lešení. Hodinu před korunovací Skeg poslal Eragonovi zprávu, že jeho skupina řemeslníků právě zasadila poslední úlomky drahokamu na místo a že Isidar Mithrim je připravený, aby ho Safira znovu spojila dohromady.

Z obvyklého místa pod Tronjheimem sem přinesli černý žulový trůn trpaslíků a umístili ho na zvýšený stupínek vedle hvězdného safíru, čelem k východní větvi hlavních chodeb, které rozdělovaly Tronjheim – na východ proto, že odtud vychází slunce, což symbolizovalo úsvit nového věku. Ve dvou obrovských útvarech stály před trůnem v pozoru tisíce trpasličích bojovníků oděných v nablýskaném kroužkovém brnění, stejně jako ve dvojstupu po obou stranách východní chodby celou cestu až k tronjheimské východní bráně asi míli odtud. Mnozí válečníci drželi kopí, na kterých měli připevněné praporky s podivnými vzory. Orikova žena Hvedra stála v čele shromáždění. Když shromáždění klanů vyhostilo Grimstborith Vermûnda, Orik pro ni poslal v očekávání, že se stane králem. Dorazila do Tronjheimu teprve těsně před korunovací.

Trubky hrály a neviditelný sbor zpíval asi půl hodiny, zatímco Orik kráčel rozvážným krokem od východní brány ke středu Tronjheimu. Měl učesaný a nakroucený vous a na sobě vysoké boty z nejlepší leštěné kůže se stříbrnými ostruhami připevněnými na patách, šedé vlněné kamaše, košili z rudého hedvábí, která se blýskala ve světle luceren, a přes ni kroužkové brnění, jehož každý článek byl vytepaný z bílého ryzího zlata. Z ramenou a na podlahu Orikovi splýval dlouhý, hermelínem lemovaný plášť vyšívaný odznaky Dûrgrimst Ingeitum. Volund, válečné kladivo, které ukoval první král trpaslíků Korgan, viselo Orikovi u širokého, rubíny vykládaného opasku. Díky okázalému rouchu a skvostnému brnění jako by Orik zářil zevnitř. Dívat se na něj Eragona doslova oslňovalo.

Orika následovalo dvanáct trpasličích dětí, šest chlapců a šest dívek, nebo tak aspoň Eragon soudil na základě délky jejich vlasů. Děti byly oblečené v červených, hnědých a zlatých tunikách a každé v dlaních neslo naleštěnou, v průměru šest palců velkou kouli a každá z koulí byla z jiného druhu kamene.

Když Orik vstoupil do středu města-hory, síň potemněla a na všechno uvnitř dopadaly grošované stíny. Eragon zmateně pohlédl vzhůru a s úžasem spatřil růžové okvětní lístky, které se snášely dolů z vrcholku Tronjheimu. Jako měkké, těžké sněhové vločky se sametové lístky usadily na hlavách a ramenou přítomných a také na podlaze a zaplavily vzduch sladkou vůní.

Trumpety a sbor utichly, když Orik před černým trůnem klesl na jedno koleno a sklonil hlavu. Dvanáct dětí za ním zastavilo a nehybně stálo.

Eragon položil ruku na Safiřin teplý bok a podělil se s ní o své obavy a vzrušení. Neměl ponětí, co se bude dít dál, protože Orik mu odmítl popsat obřad dál než do tohoto okamžiku.

Pak Gannel, vůdce klanu Dûrgrimst Quan, udělal krok vpřed, čímž přerušil kruh lidí po obvodu síně, a přešel ke stupínku napravo od trůnu. Trpaslík s širokými rameny byl oděn v přepychovém červeném hávu, jehož obruby zářily runami vyšívanými kovovým vláknem. V jedné ruce držel dlouhou hůl s průzračným, špičatým křišťálem připevněným na vrcholku.

Gannel oběma rukama pozvedl hůl nad hlavu a s pronikavým třesknutím s ní bouchl o zem. „Hwatum il skilfz gerdûmn!“ zvolal. Několik minut dál mluvil v jazyce trpaslíků a Eragon poslouchal, aniž

by rozuměl, protože s ním nebyl jeho tlumočník. Pak se ale ráz Gannelova hlasu změnil a Eragon poznal, že mluví starověkým jazykem, a uvědomil si, že Gannel vytváří kouzlo, ale nepodobalo se žádnému, které Eragon znal. Místo aby namířil kouzlo na nějaký předmět nebo součást světa kolem, kněz řekl v jazyce tajemství a moci: „Gûntero, stvořiteli nebes a země a bezmezného moře, vyslyš teď volání svého věrného služebníka! Děkujeme ti za tvou velkorysost. Naše rasa vzkvétá. Tento a každý rok ti nabízíme nejlepší berany z našich stád a také džbány chutné medoviny a část naší úrody ovoce, zeleniny a obilí. Tvé chrámy jsou ty nejbohatší v zemi a nikdo nemůže soupeřit s tvou slávou. Ó, mocný Gûntero, králi bohů, vyslyš teď mou žádost a požehnej mi ji: nadešel čas jmenovat smrtelného vládce našich pozemských záležitostí. Mohl bys milostivě udělit své požehnání Orikovi, synovi Thrifka, a korunovat ho podle tradice jeho předchůdců?“

Nejdřív si Eragon myslel, že Gannelova žádost zůstane nezodpovězena, protože když trpaslík dokončil řeč, necítil z něj žádný proud kouzla. Pak do něj ale Safira šťouchla a řekla: *Podívej*.

Eragon pohlédl tím směrem a deset metrů nad zemí spatřil mezi padajícími okvětními lístky něco rušivého: mezeru, prázdnotu, kde lístky nepadaly, jako by to místo zaujímal nějaký neviditelný předmět. Tahle nepravidelnost se šířila, natáhla se až k podlaze a prázdnota vytvarovaná okvětními lístky na sebe vzala tvar bytosti s rukama a nohama, jako má trpaslík, člověk, elf nebo urgal, ale v jiném poměru než kterákoli rasa, kterou Eragon znal. Hlavu měla skoro tak širokou jako ramena, mohutné paže sahaly pod kolena, a zatímco trup byl objemný, nohy byly krátké a křivé.

Z postavy vyzařovaly tenké, jehličkovité paprsky slabého světla a ze siluety, kterou vymezovaly lístky, se v síni vynořil mlhavý obraz obří mužské postavy se střapatými vlasy. Bůh, pokud to byl bůh, na sobě neměl nic než zavinutou bederní roušku. Jeho tvář byla temná a zamračená a zdálo se, jako by obsahovala stejné množství krutosti a laskavosti, jako by tato bytost mohla bez varování přecházet z krajnosti do krajnosti.

Zatímco si ji Eragon zkoumavě prohlížel, začal si také uvnitř místnosti uvědomovat přítomnost zvláštního, dalekosáhlého vědomí, vědomí nečitelných myšlenek a neproniknutelných hlubin, vědomí, které probleskovalo a vrčelo a vzdouvalo se nečekanými směry jako

letní bouřka. Eragon rychle obrnil svou mysl proti doteku té cizí. Mravenčila mu kůže a přeběhl mu mráz po zádech. Nevěděl, co přesně cítí, ale zmocnil se ho strach, a pro uklidnění pohlédl na Safiru. Zírala na postavu a její modré kočičí oči se třpytily nezvyklou silou.

Všichni současně padli trpaslíci na kolena.

Pak bůh promluvil a jeho hlas zněl jako skřípání kamene a vítr opírající se do holých vrcholků hor a vlny narážející o kamenný břeh. Mluvil v trpasličím jazyce, a ačkoli Eragon nevěděl, co říká, trhnul sebou, taková síla z bohovy řeči vyzařovala. Bůh se třikrát Orika na něco zeptal a Orik třikrát odpověděl hlasem, který byl ve srovnání s bohovým skoro neslyšný. Přízrak Orikovy odpovědi zjevně potěšily, natáhl zářivé ruce a z obou stran položil ukazováčky na Orikovu odkrytou hlavu.

Vzduch mezi bohovými prsty se zavlnil a na Orikově čele se objevila drahokamy posázená zlatá helmice, kterou nosil Hrothgar. Bůh se poplácal po břiše, dunivě se zasmál a pak se rozplynul. Růžové lístky se znovu začaly snášet k zemi.

„Ûn groth Gûntera!“ prohlásil Gannel. Trubky se znovu hlasitě rozezněly.

Orik vstal, vystoupal na stupínek, otočil se čelem ke shromáždění a pak klesl do tvrdého černého trůnu.

„Nal, Grimstnzborith Orik!“ křičeli trpaslíci a bouchali do štítů sekyrami a kopími a podupávali nohama o podlahu. „Nal, Grimstnzborith Orik! Nal, Grimstnzborith Orik!“

„Sláva králi Orikovi!“ volal Eragon. Safira prohnula krk, na projev úcty zařvala, vypustila nad hlavami trpaslíků proud plamene, a spálila tak široký pás růžových lístků. Eragonovi zaslzely oči, když se do něj opřel poryv horkého vzduchu.

Pak si Gannel klekl před Orikem a řekl něco dalšího v trpasličím jazyce. Když skončil, Orik se ho dotkl na temeni hlavy a Gannel se vrátil na své místo na okraji síně. Pak k trůnu přistoupil Nado a řekl více méně totéž a po něm také Manndrâth a Hadfala a všichni ostatní vůdci klanů, s výjimkou Grimstborith Vermûnda, který měl zakázaný vstup na korunovaci.

Určitě se zavazují, že budou Orikovi sloužit, řekl Eragon Safiře.

Copak už mu nedali svoje slovo?

Dali, ale ne veřejně. Eragon sledoval Thordris, jak jde k trůnu, než pokračoval: *Safiro, co myslíš, že jsme právě viděli? Mohl to skutečně*

být Gûntera, nebo to byla jen iluze? Jeho mysl mi připadala dost skutečná a nevím, jak by ji někdo mohl napodobit, ale…

Možná to byla iluze, řekla. *Bohové trpaslíkům nikdy nepomohli na bitevním poli, ani v žádném jiném snažení, o kterém vím. Ani nevěřím, že by skutečný bůh přiběhl na Gannelovo přivolání jako cvičený pejsek. Já bych tedy nepřiběhla a neměl by bůh být význačnější než drak?… Ale co, v Alagaësii existuje spousta nevysvětlitelných věcí. Je možné, že jsme viděli stín z dávno zapomenutých časů, vybledlý pozůstatek něčeho prastarého, co nadále obchází zemi a touží po navrácení své moci. Kdo ví?*

Když před Orika předstoupil poslední vůdce klanu, následovala přísaha vůdců cechů a poté Orik udělal posunek k Eragonovi. Pomalým, rozvážným krokem Eragon procházel mezi řadami trpasličích bojovníků, dokud nedošel pod trůn, kde poklekl a jako příslušník Dûrgrimst Ingeitum uznal Orika za svého krále a přísahal mu sloužit a chránit ho. Pak Eragon jakožto Nasuadin posel poblahopřál Orikovi jménem Nasuady a Vardenů a slíbil mu jejich přátelství.

Když Eragon ustoupil, přistoupila k Orikovi další, zdánlivě nekonečná řada trpaslíků dychtivých projevit novému králi svou oddanost.

Tak to pokračovalo celé hodiny a posléze začalo předávání darů. Každý z trpaslíků přinesl Orikovi dar od svého klanu nebo cechu: zlatý pohár po okraj naplněný rubíny a diamanty, lehký krunýř z očarovaného kroužkového brnění, který nepropíchne žádná čepel, pět metrů dlouhou tapiserii tkanou z měkké vlny, kterou trpaslíci vyčesali z bradek Feldûnost, achátovou pamětní desku s vyrytými jmény všech Orikových předků, zahnutou dýku vytesanou z dračího zubu a mnoho dalších pokladů. Na oplátku jako důkaz své vděčnosti Orik daroval trpaslíkům prsteny.

Eragon se Safirou předstoupili před Orika jako poslední. Eragon si znovu klekl před stupínkem a vytáhl ze své tuniky zlatou pásku na rukáv, kterou si předchozí noci vyprosil od trpaslíků. Podal ji Orikovi a řekl: „Zde je můj dar, králi Oriku. Tuhle pásku jsem nevyrobil, ale očaroval jsem ji kouzly na tvou ochranu. Dokud ji budeš nosit, nemusíš se bát jedu. Pokud se tě nějaký atentátník pokusí uhodit, bodnout nebo po tobě cokoli hodit, zbraň mine. Tahle páska tě dokonce ochrání před těmi nejzákeřnějšími kouzly. A má i další

schopnosti, které ti možná přijdou k užitku, pokud bude tvůj život v ohrožení.“

Orik sklonil hlavu, přijal dar od Eragona a řekl: „Tvého daru si nesmírně cením, Eragone Stínovrahu.“ Před zraky všech přítomných si Orik natáhl pásku na levou paži.

Pak promluvila Safira, která promítla své myšlenky do vědomí všech, kdo se dívali: *Můj dar je tento, Oriku.* S klapáním drápů o podlahu prošla kolem trůnu, postavila se na zadní a položila přední nohy na okraj lešení kolem hvězdného safíru. Masivní dřevěné trámy zavrzaly pod její vahou, ale držely. Minuty ubíhaly a nic se nestalo, ale Safira zůstávala na místě a upřeně hleděla na obrovský drahokam.

Trpaslíci ji bedlivě sledovali, ani nemrkli a sotva dýchali.

Jsi si jistá, že to dokážeš? zeptal se Eragon, který ji nerad vyrušil v jejím soustředění.

Nevím. Těch pár příležitostí, kdy jsem použila kouzlo, mě ani nenapadlo uvažovat, zda kouzlím, nebo ne. Prostě jsem chtěla, aby se svět změnil, a on se změnil. Nebyl to úmyslný proces… Předpokládám, že než spravím Isidar Mithrim, budu muset počkat, dokud nepřijde ten správný okamžik.

Pomůžu ti. Dovol mi tvým prostřednictvím použít kouzlo.

Ne, maličký. Tohle je můj úkol, ne tvůj.

V síni se ozval jediný hlas, tlumený a jasný, který zpíval pomalou, tesklivou melodii. Ostatní členové skrytého trpasličího sboru se jeden po druhém přidali k písni a naplnili Tronjheim plačtivou krásou své hudby. Eragon je chtěl požádat, aby byli tiše, ale Safira řekla: *To je dobré. Nech je.*

Ačkoli Eragon nerozuměl tomu, co sbor zpívá, podle nálady této hudby dokázal poznat, že je to nářek pro věci, které byly a už nejsou, právě jako hvězdný safír. Jak píseň spěla k závěru, zjistil, že přemýšlí o svém životě v údolí Palancar, a do očí mu vyhrkly slzy.

Ke svému překvapení cítil podobnou zádumčivou melancholii i ze Safiry. Zármutek ani lítost nebyly obvyklou součástí její osobnosti, a tak se tomu podivil a byl by se jí na to zeptal, kdyby zároveň hluboko uvnitř ní necítil jakýsi neklid, jako probuzení nějaké starobylé součásti její bytosti.

Píseň skončila dlouhým, kolísavým tónem, a když zcela utichla, Safirou projel příval energie – tak ohromné energie, že Eragon nad její silou zalapal po dechu – a Safira se sklonila a dotkla se špičkou

čumáku hvězdného safíru. Rozvětvené praskliny uvnitř obřího drahokamu zazářily jako blesky a pak se lešení zachvělo, sesypalo se na zem a odhalilo Isidar Mithrim zase celý a neporušený.

Ale nebyl úplně stejný. Drahokam teď měl tmavší, sytější odstín červené než předtím a nejvnitrnější lístky růže byly pocákané tmavě zlatými šmouhami.

Trpaslíci užasle zírali na Isidar Mithrim. Pak vyskočili na nohy, jásali a tleskali Safiře s takovým nadšením, že to znělo jako dunění vodopádu. Sklonila hlavu k davu, přešla zpátky k Eragonovi a rozmačkala přitom růžové okvětní lístky pod nohama. *Děkuji ti,* řekla mu.

Za co?

Za tvou pomoc. Byly to tvé pocity, které mi ukázaly cestu. Bez nich bych tam možná stála týdny, než bych se cítila připravená spravit Isidar Mithrim.

Orik pozvedl paže, aby utišil dav, a poté řekl: „Jménem celé své rasy ti děkuji za tvůj dar, Safiro. Dnes jsi obnovila pýchu naší říše a my na tvůj skutek nezapomeneme. Aby se neříkalo, že knurlan jsou nevděčný lid, odteď už navždy bude tvé jméno veřejně čteno spolu se jmény Mistrovských umělců vždy při zimních slavnostech, a až se Isidar Mithrim vrátí na své místo na vrcholku Tronjheimu, vytesáme tvé jméno do prstence kolem Hvězdné růže, spolu se jménem Dûroka Ornthronda, který dal kdysi podobu tomuto klenotu.“

Jak Eragonovi, tak Safiře Orik řekl: „Znovu jste mému lidu prokázali své přátelství. Těší mě, že jste svými skutky obhájili rozhodnutí mého pěstouna přijmout vás do Dûrgrimst Ingeitum.“

*

Když skončil nespočet obřadů, které následovaly po korunovaci, a když Eragon pomohl Safiře vytáhnout vlnu zachycenou mezi jejími zuby – což byl kluzký, slizký, páchnoucí úkol, po kterém by mu přišla vhod koupel – oba se zúčastnili hostiny konané na Orikovu počest. Oslavy byly hlasité a bouřlivé a trvaly dlouho do noci. Hosty bavili žongléři a akrobati, stejně jako soubor herců, kteří zahráli hru nazvanou *Az Sartosvrenht rak Balmung, Grimstnzborith rak Kvisagûr*, což Hûndfast Eragonovi přeložil jako *Sága o králi Balmungovi z Kvisagûru.*

Když oslavy trochu polevily a většina trpaslíků byla ponořená hluboko ve svých pohárech, Eragon se naklonil k Orikovi, který seděl v čele kamenného stolu, a řekl: „Veličenstvo.“

Orik mávl rukou. „Nemusíš mi pořád říkat *Veličenstvo*, Eragone. To by nefungovalo. Pokud to nebude vyžadovat příležitost, používej moje jméno jako dosud. To je nařízení.“ Natáhl se pro svůj pohár, ale netrefil se a skoro nádobu převrhl. Zasmál se tomu.

Eragon se také usmál a řekl: „Oriku, musím se zeptat: Byl to skutečně Gûntera, kdo tě korunoval?“

Orik svěsil hlavu k hrudi, poklepal na nožku poháru a jeho výraz zvážněl. „Bylo to tak blízko Gûnterovi, jak je kdy možné spatřit na téhle zemi. Je to odpověď na tvou otázku, Eragone?“

„Já… myslím, že ano. Odpoví vždycky, když ho přivoláte? Odmítl někdy korunovat některého z vašich vládců?“

Mezera mezi Orikovým obočím se zúžila. „Už jsi někdy slyšel o Kacířských králích a Kacířských královnách?“

Eragon zakroutil hlavou.

„Jsou to knurlan, kteří si nezajistili Gûnterovo požehnání být naším dalším vládcem, a kteří přesto trvali na tom, že nastoupí na trůn.“ Orik se ušklíbl. „Jejich vláda byla bez výjimky krátká a nešťastná.“

Eragon měl pocit, jako by mu kolem prsou pevněji utáhli neviditelný řemen. „Takže i když tě shromáždění klanů zvolilo za vůdce, pokud by tě Gûntera nekorunoval, teď bys nebyl králem.“

„Buď tak, nebo bych byl králem národa, který válčí proti sobě samému.“ Orik pokrčil rameny. „Příliš jsem si s tou možností nedělal starost. Vzhledem k tomu, že Vardenové právě útočí na Království, jenom šílenec by riskoval rozpoltit naši zemi pouze proto, aby mi odepřel trůn, a zatímco *Gûntera* je ledacos, blázen není.“

„Ale nevěděls to jistě,“ podotkl Eragon.

Orik zavrtěl hlavou. „Ne, dokud mi na hlavu nepoložil helmici.“

MOUDRÁ SLOVA

„Promiň,“ řekl Eragon, když drcnul do umyvadla.

Nasuada se zamračila a její tvář se smrštila a protáhla, jak po hladině vody v nádobě přeběhla řada vlnek. „Co ti mám prominout?“ zeptala se. „Myslím, že teď jsou na místě spíš gratulace. Dosáhl jsi všeho, kvůli čemu jsem tě tam poslala, a ještě víc.“

„Ne, já…“ Eragon se zarazil, když si uvědomil, že nemohla vidět rušivý podnět na hladině. Kouzlo fungovalo tak, že Nasuada ve svém zrcadle viděla nenarušený obraz jeho a Safiry, ale to se netýkalo věcí, na které se dívali oni. „Jenom jsem narazil rukou do umyvadla, nic víc.“

„Ach tak. V tom případě mi dovol oficiálně ti poblahopřát, Eragone. Tím, že jsi zajistil, aby se Orik stal králem…“

„I když se to stalo díky tomu, že na mě zaútočili?“

Nasuada se usmála. „Ano, i když to bylo díky tomu, že na tebe zaútočili, zachoval jsi spojenectví s trpaslíky, což pro nás může znamenat právě ten rozdíl mezi vítězstvím a porážkou. Teď je otázka, za jak dlouho se k nám bude moci připojit zbytek trpasličí armády?“

„Orik už nařídil bojovníkům, aby se chystali k odchodu,“ oznámil jí Eragon. „Klanům bude nejspíš pár dní trvat, než shromáždí své oddíly, ale jakmile budou připraveni, okamžitě vyrazí.“

„To je taky dobré. Jejich pomoc nám přijde vhod co nejdříve. Což mi připomíná – kdy můžeme očekávat váš návrat? Za tři dny? Čtyři?“

Safira zašoupala křídly a její dech zahřál Eragona za krkem. Eragon na ni pohlédl a pak opatrně volil slova: „Přijde na to. Pamatuješ si, o čem jsme se bavili, než jsem odešel?“

Nasuada našpulila rty. „Samozřejmě, Eragone. Já…“ Odvrátila pohled stranou od obrazu a chvíli poslouchala nějakého muže, jehož hlas připadal Eragonovi se Safirou jako nesrozumitelné mumlání. Nasuada se obrátila zpátky k nim a řekla: „Právě se vrátila skupina kapitána Edrika. Zřejmě utrpěli velké ztráty, ale naše hlídky říkají, že Roran přežil.“

„Je zraněný?“ zeptal se Eragon.

„Dám ti vědět, jakmile to zjistím. Příliš starostí bych si však nedělala. Roran mívá štěstí…“ Nasuadu opět vyrušil hlas neviditelné osoby a ona vystoupila z obrazu.

Eragon se během čekání nervózně zavrtěl.

„Omlouvám se,“ řekla Nasuada, když se její tvář znovu objevila v umyvadle. „Blížíme se k Feinsteru a musíme odrážet nájezdy skupin vojáků, které z města posílá paní Lorana, aby nás zastrašila… Eragone, Safiro, potřebujeme vás v téhle bitvě. Pokud lidé z Feinsteru uvidí před svými hradbami shromážděné jenom lidi, trpaslíky a urgaly, možná si budou myslet, že mají šanci město ubránit, a budou proto bojovat ještě tvrději. Samozřejmě Feinster neubrání, ale ještě jim to musí dojít. Když však spatří, že útok proti nim vedou drak s Jezdcem, ztratí odhodlání bojovat.“

„Ale…“

Nasuada pozvedla ruku a zarazila ho. „Jsou tu i další důvody, proč byste se měli vrátit. Kvůli svým zraněním ze Zkoušky dlouhých nožů nemohu vyjet s Vardeny do bitvy, jako jsem to dělala dřív. Potřebuji, abys mě zastoupil *ty*, Eragone, a dohlédl na to, aby byly mé rozkazy splněny tak, jak jsem si přála, a také abys byl pro bojovníky povzbuzením. Navíc v táboře se už šušká o vaší nepřítomnosti, přestože jsme se tomu snažili zabránit. Pokud na nás kvůli tomu Murtagh s Trnem přímo zaútočí nebo pokud je Galbatorix pošle, aby bránili Feinster… ani s elfy po boku si nejsem jistá, že bychom se jim ubránili. Je mi líto, Eragone, ale nemohu vám dovolit vrátit se do Ellesméry právě teď. Je to příliš nebezpečné.“

Eragon sevřel okraje chladného kamenného stolu, na kterém stálo umyvadlo, a řekl: „Nasuado, prosím. Když ne teď, tak kdy?“

„Brzy. Musíš být trpělivý.“

„Brzy.“ Eragon se zhluboka nadechl a sevřel stůl ještě pevněji. „Jak brzy přesně?“

Nasuada se na něj zamračila. „Nečekáš snad, že to budu vědět. Nejdřív musíme dobýt Feinster, pak musíme ovládnout venkov a pak…“

„A pak máš v plánu pochodovat na Belatonu nebo Dras-Leonu, pak na Urû’baen,“ doplnil za ni Eragon. Nasuada se pokusila odpovědět, ale on ji nepustil ke slovu. „A čím blíž se budeš dostávat ke Galbatorixovi, tím pravděpodobnější bude, že na vás zaútočí Murtagh s Trnem, nebo dokonce sám král, a budeš ještě míň ochotná nás pustit… Nasuado, Safira a já nemáme dovednosti, znalosti ani sílu porazit Galbatorixe. Vždyť to víš! Galbatorix by mohl tuhle válku kdykoli ukončit, kdyby se rozhodl opustit svůj hrad a sám se postavil Vardenům. *Musíme* znovu mluvit se svými učiteli. Oni nám mohou říct, odkud bere Galbatorix svou sílu, a třeba by nám ukázali i pár triků, které by nám umožnily ho porazit.“

Nasuada sklopila pohled a prohlížela si ruce. „Trn a Murtagh by nás mohli zničit, zatímco budete pryč.“

„A pokud nepoletíme, Galbatorix zničí nás, až dorazíme do Urû’baenu… Mohli byste s útokem na Feinster pár dní počkat?“

„Mohli, ale každý den, kdy tábořím mimo město, nás bude stát životy.“ Nasuada si dlaněmi promnula spánky. „Žádáš velkou oběť za nejistý přínos, Eragone.“

„Přínos je možná nejistý,“ odpověděl, „ale pokud to nezkusíme, nevyhneme se zkáze.“

„Opravdu? Tím si nejsem jistá. Přesto…“ Nasuada nepříjemně dlouho mlčela a hleděla za okraj obrazu. Pak jednou přikývla, jako by se sama v něčem utvrdila, a řekla: „Mohu odložit náš příchod do Feinsteru o dva nebo tři dny. V téhle oblasti je několik měst, která můžeme obsadit ještě předtím. Jakmile dorazíme k Feinsteru, mohu nechat další dva nebo tři dny Vardeny stavět obléhací stroje a připravovat opevnění. Nikomu to nepřijde divné. Ale potom budu muset zaútočit, i kdyby jen proto, že budeme potřebovat jejich zásoby. Vojsko, které nečinně trčí v nepřátelském území, je vojsko, které hladoví. Mohu ti dát nanejvýš šest dní a možná jenom čtyři.“

Zatímco mluvila, Eragon provedl několik rychlých výpočtů. „Čtyři dny by nestačily,“ řekl, „a šest možná taky ne. Safiře trvalo tři dny, než doletěla do Farthen Dûru, a to nezastavovala kvůli spánku a nenesla skoro žádnou zátěž. Pokud jsou mapy, které jsem viděl, přesné, je to odsud do Ellesméry nejméně stejně daleko, možná i dál, a přibližně ta

samá vzdálenost dělí Ellesméru od Feinsteru. A se mnou na hřbetě Safira nedokáže překonat tu vzdálenost tak rychle.“

Ne, to nedokážu, přisvědčila Safira.

Eragon pokračoval: „I za těch nejpříznivějších okolností by nám trvalo týden, než bychom se za vámi dostali do Feinsteru, a to bychom se v Ellesméře nesměli zdržet ani minutu.“

Po Nasuadině tváři přelétl výraz hlubokého vyčerpání. „Musíte letět až do Ellesméry? Nestačilo by, abyste své učitele nazírali, jakmile překročíte pásmo ochranných kouzel podél okraje Du Weldenvarden? Čas, který byste tím ušetřili, by mohl být rozhodující.“

„Nevím. Můžeme to zkusit.“

Nasuada na okamžik zavřela oči. Chraptivým hlasem řekla: „Možná bych dokázala odložit náš příchod do Feinsteru o čtyři dny… Leťte do Ellesméry, jestli chcete. Rozhodnutí nechám na vás. Pokud poletíte, zůstaňte tam tak dlouho, jak bude potřeba. Máš pravdu: pokud nenajdeš způsob, jak porazit Galbatorixe, nemáme naději na vítězství. I tak však pamatuj na obrovské nebezpečí, které tím podstoupíme, na životy Vardenů, které obětuji, abych pro tebe získala čas, a o kolik víc Vardenů zemře, pokud budeme Feinster obléhat bez vás.“

Eragon zasmušile přikývl. „Nezapomenu.“

„To doufám. A teď leťte! Už neotálejte! Leťte. Leťte! Leť rychleji než střemhlav letící jestřáb, Safiro, a nedovol, aby vás něco zdrželo.“ Nasuada se špičkami prstů dotkla svých rtů a pak je přitiskla na neviditelný povrch zrcadla, kde, jak věděl, viděla pohyblivou podobiznu jeho a Safiry. „Šťastnou cestu, Eragone, Safiro. Obávám se, že až se příště setkáme, bude to na bitevním poli.“

A pak odspěchala z jejich zorného pole. Eragon ukončil kouzlo a voda v umyvadle se vyčistila.

PRANÝŘ

Roran vzpřímeně seděl, hleděl na Nasuadu a upíral oči na záhyb ve stěně rudého velitelského stanu.

Cítil, jak si ho Nasuada prohlíží, ale odmítl se na ni podívat. Během dlouhého, pochmurného ticha, které se mezi nimi rozhostilo, rozjímal nad spoustou strašlivých možností a ve spáncích mu horečně tepalo. Přál si, aby mohl vyjít z toho dusného stanu a nadechnout se chladivého vzduchu tam venku.

Nakonec Nasuada řekla: „Co s tebou mám dělat, Rorane?“

Napřímil se ještě víc. „Cokoli si přeješ, má paní.“

„Obdivuhodná odpověď, Kladivo, ale to nijak nerozřeší mou obtížnou situaci.“ Nasuada si usrkla vína z poháru. „Dvakrát jsi neuposlechl přímý rozkaz kapitána Edrika, přitom kdybys to udělal, ani on, ani ty, ani zbytek vaší skupiny by nejspíš nepřežil. Přesto tvůj úspěch nemění nic na tom, že jsi neuposlechl rozkazu. Podle toho, co sám říkáš, jsi to udělal vědomě a já tě *musím* potrestat, pokud mám mezi Vardeny udržet kázeň.“

„Ano, má paní.“

Zamračila se. „K čertu, Kladivo. Kdybys byl kdokoli jiný než Eragonův bratranec a kdyby byl tvůj manévr jen o ždibec méně účinný, nechala bych tě za tvou neposlušnost pověsit.“

Roran polkl, když si představil, jak se mu kolem krku stahuje oprátka.

Prostředníčkem pravé ruky Nasuada čím dál rychleji klepala na opěrku své židle s vysokým opěradlem, až se konečně zarazila a zeptala se: „Přeješ si dál bojovat spolu s Vardeny, Rorane?“

„Ano, má paní,“ odpověděl bez zaváhání.

„Co jsi ochoten vytrpět, abys zůstal v mé armádě?“

Roran si nedovolil blíže rozebírat důsledky její otázky. „Cokoli budu muset, má paní.“

Napětí v její tváři se uvolnilo, Nasuada přikývla a vypadala spokojeně. „Doufala jsem, že to řekneš. Vardenské zvyklosti mi ponechávají pouze tři možnosti. Za prvé tě mohu nechat pověsit, jak už jsem řekla, ale to neudělám… z mnoha důvodů. Druhá možnost je, že dostaneš třicet ran bičem a pak tě propustím z řad Vardenů. Anebo ti mohu nechat dát padesát ran bičem a ponechat tě pod svým velením.“

Padesát ran není o tolik víc než třicet, pomyslel si Roran a snažil se tím povzbudit sám sebe. Olízl si rty. „Budou mě bičovat někde, kde budu všem na očích?“

Nasuadino obočí se o nepatrný kousek povytáhlo. „Tvá hrdost s tím nemá co dělat, Kladivo. Trest musí být krutý, aby další nebyli v pokušení kráčet ve tvých stopách, a musí se vykonat veřejně, aby sloužil jako výstraha všem Vardenům. Pokud jsi aspoň z poloviny tak chytrý, jak vypadáš, věděls, že tvé rozhodnutí neuposlechnout Edrika bude mít následky a že ty následky nejspíš budou nepříjemné. Volba, kterou teď musíš udělat, je prostá: zůstaneš s Vardeny, nebo opustíš své přátele a rodinu a půjdeš svou vlastní cestou?“

Roran zvedl bradu a zlobil se, že Nasuada vůbec zpochybňuje jeho slova. „Neodejdu, paní Nasuado. Je mi jedno, kolik ran bičem mi uložíš, protože nemohou bolet tolik, jako když jsem přišel o svůj domov a svého otce.“

„Ne,“ řekla Nasuada tiše. „Nemohou… Jeden z kouzelníků z Du Vrangr Gata bude dohlížet na výkon trestu a potom tě ošetří, abychom zajistili, že ti bičování nezpůsobí nějaké trvalé následky. Přesto ti rány úplně nezahojí ani nesmíš sám vyhledat jiného kouzelníka, aby ti záda uzdravil.“

„Rozumím.“

„Trest bude vykonán, jakmile Jörmundur povolá všechny oddíly. Do té doby zůstaneš pod dohledem ve stanu u pranýře.“

Roranovi se ulevilo, že nebude muset dlouho čekat. Nechtěl celé dny trávit ve stínu toho, co se má stát. „Má paní,“ řekl a ona ho pohybem prstu propustila.

Roran se otočil a vypochodoval ze stanu. Když se vynořil, z obou stran vedle něj zaujali pozice dva strážní. Vedli ho táborem, aniž by na něj pohlédli nebo promluvili, dokud nepřišli k malému prázdnému

stanu nedaleko začernalého pranýře, který stál na nízkém kopečku hned za okrajem ležení.

Pranýř byl dva metry vysoký a poblíž vrcholku měl masivní příčný trám, k němuž přivazovali vězně za zápěstí. Trám byl pokrytý řadami škrábanců od nehtů mučených mužů.

Roran se přinutil odvrátit pohled, pak se sehnul a vstoupil do stanu. Jediným kusem nábytku uvnitř byla otlučená dřevěná stolička. Posadil se a pomalu zhluboka dýchal, protože byl rozhodnutý zachovat klid.

Jak minuty ubíhaly, slyšel dusot bot a cinkání kroužkového brnění Vardenů, kteří se shromaždovali kolem pranýře. Představil si, jak na něj zírají tisíce mužů a žen, včetně vesničanů z Carvahallu. Zrychlil se mu tep a na čele mu vyrazil pot.

Asi za půl hodiny do stanu vstoupila čarodějka Trianna a nařídila Roranovi, aby se svlékl do půl těla, což ho uvedlo do rozpaků, ale ta žena si toho zřejmě vůbec nevšimla. Trianna ho celého prohlédla, a dokonce použila dodatečné léčivé kouzlo na jeho levé rameno, do kterého ho voják bodl šípem z kuše. Pak prohlásila, že je schopen pokračovat, a dala mu košili ušitou z pytloviny, aby si ji vzal místo té svojí.

Roran si právě přetáhl košili přes hlavu, když do stanu vešla Katrina. Jak ji Roran spatřil, zmocnila se ho radost, ale i strach.

Katrina přejela očima jeho i Triannu, potom se čarodějce uklonila. „Mohla bych, prosím, mluvit se svým mužem o samotě?“

„Jistě. Počkám venku.“

Jakmile Trianna odešla, Katrina spěchala k Roranovi a padla mu kolem krku. Objal ji stejně silně jako ona jeho, protože co se vrátili k Vardenům, ještě ji neviděl.

„Ach, tolik jsi mi chyběl,“ zašeptala mu do pravého ucha.

„A ty mně,“ zamumlal.

Odtáhli se od sebe jen tak daleko, aby si mohli pohlédnout do očí, a pak se Katrina zamračila. „Nevypadá to dobře! Šla jsem za Nasuadou a prosila ji, aby ti dala milost nebo aspoň snížila počet ran, ale odmítla mou žádost.“

Roran pohladil Katrinu po zádech a řekl: „Kéž bys to byla nedělala.“

„Proč ne?“

„Protože jsem řekl, že zůstanu s Vardeny, a svému slovu dostojím.“

„Ale tohle je chyba!“ protestovala Katrina a sevřela jeho ramena. „Karn mi říkal, co jsi udělal, Rorane: sám jsi zabil skoro dvě stovky vojáků, a nebýt tvého hrdinství, žádný z mužů, kteří byli s tebou, by nepřežil. Nasuada tě měla zahrnout dary a chválou, a ne tě nechat zmrskat jako obyčejného zločince!“

„Nejde o to, jestli je to správné, nebo špatné,“ řekl jí. „Je to nutné. Kdybych byl na Nasuadině místě, udělal bych totéž.“

Katrina se zachvěla. „Ale padesát ran… Proč to musí být tolik? Na tolik ran bičem už lidé i zemřeli.“

„Jenom pokud měli slabé srdce. Nedělej si takové starosti, mě přece jen tak něco neskolí.“

Katrině po tváři přelétl nucený úsměv, ale pak zavzlykala a přitiskla mu tvář na prsa. Kolébal ji v náručí, hladil ji po vlasech a konejšil ji, jak uměl, ačkoli sám se necítil o nic lépe než ona. Po několika minutách Roran uslyšel roh, na který někdo zatroubil přímo před stanem, a věděl, že jejich společný čas se chýlí ke konci. Vyprostil se z Katrinina objetí a řekl: „Chtěl bych, abys pro mě něco udělala.“

„Co?“ zeptala se a otřela si oči.

„Jdi zpátky do našeho stanu a nevycházej z něj, dokud bičování neskončí.“

Katrina vypadala nesmírně překvapeně. „Ne! Já tě neopustím… ne teď.“

„Prosím,“ požádal ji, „tohle bys neměla vidět.“

„A ty bys to neměl snášet,“ odsekla.

„Ale jdi. Vím, že si přeješ zůstat se mnou, ale ponesu to lépe, když budu vědět, že nejsi tady a nedíváš se na mě… Za tohle si můžu sám, Katrino, a nechci, abys kvůli tomu trpěla i ty.“

Vypadala podrážděně. „Vědomí, co se s tebou děje, mě bude bolet bez ohledu na to, kde stojím. Přesto… udělám, co žádáš, ale jenom proto, že ti to pomůže překonat tohle utrpení… Víš, že bych místo tebe nastavila vlastní záda, kdyby to šlo.“

„A ty dobře víš,“ řekl a políbil ji na obě tváře, „že bych takovou oběť nikdy nepřijal.“

Znovu jí do očí vyhrkly slzy, přitáhla si ho těsněji k sobě a objala ho tak pevně, že skoro nemohl dýchat.

Když se odhrnul vstupní dílec stanu a vstoupil Jörmundur se dvěma Temnými jestřáby, stále ještě se objímali. Katrina pustila Rorana, uklonila se Jörmundurovi a beze slova vyklouzla ze stanu.

Jörmundur natáhl ruku k Roranovi. „Je čas.“

Roran přikývl a dovolil Jörmundurovi a strážím, aby ho dovedli k pranýři. Kolem pranýře se mačkaly nesčetné řady Vardenů. Lidé, trpaslíci a urgalové strnule stáli kolem s rovnými rameny. Po prvním letmém pohledu na shromážděnou armádu Roran odvrátil pohled k obzoru a dělal, co mohl, aby si nevšímal přihlížejících.

Dva strážní zvedli Roranovy paže nad hlavu a přivázali mu zápěstí k příčnému trámu pranýře. Mezitím Jörmundur obešel pranýř zepředu a zvedl kožený roubík zabalený v kůži. „Tady, zakousni se do něj,“ řekl tlumeným hlasem. „Aspoň si neublížíš.“ Roran vděčně otevřel ústa a dovolil Jörmundurovi, aby mu umístil roubík mezi zuby. Opálená kůže měla nahořklou chuť jako zelené žaludy.

Pak zazněl roh a víření bubnu, Jörmundur nahlas přečetl obvinění proti Roranovi a stráže rozřízly Roranovu košili z pytloviny.

Zachvěl se, když na holém trupu ucítil studený vzduch.

Těsně předtím, než bič dopadl na jeho záda, ho Roran uslyšel zasvištět vzduchem.

Jako by mu na kůži položili tyč z rozžhaveného kovu. Prohnul krk a skousl roubík. Nechtěně zasténal, ale roubík ztlumil jeho hlas, takže to podle něj nikdo jiný neslyšel.

„Jedna,“ řekl muž s bičem.

Leknutí z druhé rány způsobilo, že Roran zase zasténal, ale poté už zůstal zticha, odhodlaný nedat před Vardeny najevo žádnou slabost.

Bičování bylo tak bolestivé jako kterákoli z četných ran, které Roran utrpěl za posledních pár měsíců, ale asi po tuctu ran vzdal svůj boj s bolestí, podvolil se jí a přešel do zamlženého polovědomí. Jeho zorné pole se zužovalo, dokud neviděl jenom ošoupané dřevo před sebou; někdy se mu udělaly mžitky před očima a pak viděl jen tmu, když upadal do kratičkých okamžiků bezvědomí.

Po nekonečné době uslyšel zastřený a vzdálený hlas zvolat: „Třicet,“ a zmocnilo se ho zoufalství, když zauvažoval: *Jak můžu vydržet dalších dvacet ran?* Pak pomyslel na Katrinu a jejich nenarozené dítě a ta myšlenka mu dodala sílu.

*

Když se Roran probral, zjistil, že leží na břiše na lůžku ve svém stanu. Katrina u něj klečela, hladila ho po vlasech a šeptala mu do

ucha, zatímco někdo další mu mazal chladnou, lepkavou hmotu na šrámy na zádech. Trhnul sebou a ztuhnul, když neznámý léčitel dloubl do obzvláště citlivého místa.

„Takhle bych *já* svého pacienta neléčila," uslyšel Triannin povýšený hlas.

„Pokud léčíš všechny své pacienty tak, jako jsi léčila Rorana," odpověděla jí jiná žena, „žasnu, že některý z nich tvou péči přežil." Po chvíli Roran v druhém hlase poznal Angelu, podivínskou bylinkářku s bystrýma očima.

„Omluvte mě!" rozkřikla se Trianna. „Nehodlám tu stát a nechat se urážet obyčejnou *věštkyní,* která má potíže použít i to nejzákladnější kouzlo."

„Tak se posaď, jestli tě to potěší, ale ať budeš stát, nebo sedět, budu tě dál urážet, dokud nepřipustíš, že jeho zádový sval se spojuje *tady* a ne tamhle." Roran cítil, jak se ho prst dotkl na dvou různých místech kousíček od sebe.

„Tss!" udělala Trianna a odešla ze stanu.

Katrina se na Rorana usmála a on si poprvé všiml slz, které se jí koulely po tvářích. „Rorane, slyšíš mě?" zeptala se. „Jsi při smyslech?"

„Já… myslím, že ano," odpověděl chraplavým hlasem. Čelisti ho bolely, jak jimi pevně a dlouho svíral roubík. Zakašlal a ušklíbl se, když mu najednou ve všech padesáti dlouhých ranách na jeho zádech bolestně zaškubalo.

„A je to," řekla Angela. „Hotovo."

„To je úžasné. Nečekala jsem, že toho s Triannou tolik uděláte," zaradovala se Katrina.

„Nasuada to přikázala."

„Nasuada?… Proč by…"

„To se jí budeš muset zeptat sama. Pověz mu, ať si nelehá na záda, pokud to bude možné. A měl by být opatrný, když se bude natahovat a ohýbat, aby si nepotrhal strupy."

„Děkuji ti," zamumlal Roran.

Za ním se zasmála Angela. „Není za co, Rorane. Nebo spíš je za co, ale nepovažuj to za nijak zvlášť důležité. Navíc mi připadá zábavné, že jsem ošetřovala zranění jak na tvých, tak na Eragonových zádech. Dobrá, já půjdu. Dávejte si pozor na čmuchaly!"

Když bylinkářka odešla, Roran znovu zavřel oči. Katrininy hebké prsty ho pohladily po čele. „Byl jsi velmi statečný," řekla.

„Ano?“

„Jörmundur a všichni ostatní, s kým jsem mluvila, říkali, že jsi ani jednou nevykřikl ani neprosil, aby s bičováním přestali.“

„To je dobře.“ Rád by věděl, jak vážné jsou jeho rány, ale nechtěl ji nutit, aby mu je popisovala.

Katrina však jako by vycítila jeho přání, pokračovala: „Angela si myslí, že s trochou štěstí nebudeš mít tak hrozné jizvy. Každopádně, jakmile budeš zcela vyléčený, Eragon nebo jiný kouzelník ti může jizvy ze zad odstranit a bude to, jako by tě nikdy nebičovali.“

„Hmm.“

„Nechceš se něčeho napít?“ zeptala se. „Mám kotlík vyluhovaného řebříčkového čaje.“

„Ano, prosím.“

Když Katrina vstala, Roran uslyšel, že do stanu vešla další osoba. Otevřel jedno oko a s překvapením zjistil, že u vchodu do stanu stojí Nasuada.

„Má paní,“ pozdravila Katrina hlasem ostrým jako břitva.

Navzdory řezavé bolesti v zádech se Roran částečně vzepřel na rukou a s Katrininou pomocí se přetočil do sedu. Opřel se o Katrinu a začal vstávat, ale Nasuada zvedla ruku. „Prosím, seď. Nechci ti způsobit víc utrpení, než už jsem ti způsobila.“

„Proč jsi přišla, paní Nasuado?“ zeptala se Katrina. „Roran potřebuje odpočívat a zotavit se, ne trávit čas mluvením, když nemusí.“

Roran položil ruku na Katrinino levé rameno. „Můžu mluvit, pokud musím,“ prohlásil.

Nasuada vešla dál do stanu, zvedla lem svých zelených šatů a sedla si na malou truhlici osobních věcí, které si Katrina přinesla z Carvahallu. Když si urovnala záhyby sukně, řekla: „Mám pro tebe další úkol, Rorane: malou výpravu podobnou těm, kterých už ses účastnil.“

„Kdy odjíždím?“ zeptal se a byl zmatený tím, že se ho obtěžovala informovat o takovém prostém úkolu osobně.

„Zítra.“

Katrina vykulila oči. „Zbláznila jste se?“ zvolala.

„Katrino…,“ hlesl Roran a snažil se ji uklidnit, ale ona setřásla jeho ruku a rozhorlila se: „Poslední cesta, na kterou jste ho poslala, ho skoro zabila, a právě jste ho nechala zbičovat, že jen tak tak přežil!

Nemůžete ho tak brzy odvelet zpátky do boje. Proti Galbatorixovým vojákům by vydržel sotva minutu!“

„Mohu a musím!“ pravila Nasuada s takovou autoritou, že Katrina zmlkla a čekala, až to Nasuada vysvětlí, i když Roran poznal, že její hněv se neutišil. Nasuada na něj upřeně pohlédla a řekla: „Rorane, jak možná víš, naše spojenectví s urgaly je na pokraji zhroucení. Jeden z našich mužů zavraždil tři urgaly, zatímco jsi sloužil pod kapitánem Edrikem, který, jak tě možná potěší, už není kapitánem. V každém případě jsem nechala pověsit toho bídáka, který urgaly zabil, ale od té doby jsou naše vztahy s Garzhvogovými muži čím dál napjatější.“

„Co to má co dělat s Roranem?“ dožadovala se vysvětlení Katrina.

Nasuada semknula rty. „Potřebuji přesvědčit Vardeny, aby přijali přítomnost urgalů bez dalšího krveprolití, a nejlepší způsob, jak to udělat, je ukázat Vardenům, že naše dvě rasy mohou spolupracovat při sledování společného cíle. Proto bude polovina skupiny, se kterou pojedeš, složena z lidí a druhá polovina z urgalů.“

„Ale to ještě…“ začala znovu Katrina.

„A všechny je přiděluji pod tvé velení, Kladivo.“

„Mé?“ zasípal užasle Roran. „Proč?“

Nasuada odpověděla s hořkým úsměvem: „Protože ty uděláš všechno, co bude třeba, abys ochránil své přátele a rodinu. V tom jsi jako já, ačkoli tvoje rodina je menší než ta moje, která zahrnuje všechny Vardeny. Navíc, jako Eragonův bratranec si nemůžeš dovolit, abys znovu neuposlechl něčí příkazy, protože pak bych neměla jinou volbu než tě nechat popravit, nebo vyloučit z vardenského vojska. A ani jedno z toho si nepřeji,“ vysvětlovala.

„A proto tě pověřuji velením, aby nad tebou kromě mě nebyl nikdo, koho bys mohl neuposlechnout. Pokud nevezmeš na vědomí *moje* rozkazy, musel bys jedině zabít Galbatorixe. Žádný jiný důvod tě nezachrání před něčím mnohem horším, než jsou rány bičem, které jsi dnes zakusil. A svěřuji ti toto velení, neboť jsi prokázal, že jsi schopný přesvědčit ostatní, aby tě následovali dokonce i za těch nejzoufalejších okolností. Máš větší šanci než kdokoli jiný udržet kontrolu nad skupinou urgalů a lidí. Kdybych mohla, poslala bych Eragona, ale protože tady není, odpovědnost padá na tebe. Až Vardenové uslyší, že Eragonův vlastní bratranec, Roran Kladivo – ten, který sám zabil skoro dvě stovky vojáků – vyjel na výpravu s urgaly a že se úkol zdařil, pak možná v této válce naše spojenectví s urgaly ještě vydrží. *Proto* jsem

nechala Angelu s Triannou, aby tě vyléčily víc, než je zvykem: ne abych ti zmírnila trest, ale abys byl schopen převzít velení. Tak co na to říkáš, Kladivo? Mohu s tebou počítat?“

Roran pohlédl na Katrinu. Věděl, že zoufale touží, aby Nasuadě řekl, že není schopen této výpravě velet. Roran sklopil oči, aby se nemusel dívat na její utrpení, pomyslel na tu obrovskou armádu, která stojí proti Vardenům, a pak chraplavě zašeptal:

„Můžeš se mnou počítat, paní Nasuado.“

V MRACÍCH

Z Tronjheimu letěla Safira pět mil k hradbám Farthen Dûru a pak s Eragonem vstoupila do tunelu, který se provrtával svahem hory několik mil na východ. Eragon by tím tunelem dokázal proběhnout asi za deset minut, ale výška stropu bránila Safiře létat nebo skákat a ona by s ním nedokázala udržet tempo, a tak se omezil na svižnou chůzi.

O hodinu později se vynořili v údolí Odred, které se táhlo Beorskými horami od severu k jihu. Mezi úpatími hor na konci úzkého, kapraďovitého údolí bylo vklíněné Fernoth-mérna, poměrně velké jezero, jež mezi nebetyčnými horami beorského pásma vypadalo jako kapka tmavého inkoustu. Ze severního konce jezera vytékala Ragni Darmn a klikatila se údolím, dokud u úbočí Hrdého Molduna, nejsevernější hory Beor, nevtékala do Az Ragni.

Tronjheim opustili brzy před úsvitem, a ačkoli je tunel zpomalil, stále bylo časné ráno. Tam, kde sluneční světlo prosvítalo mezi vrcholky vysokých hor, byly na klikatém pásu nebe nad hlavou pruhy bledě žlutých paprsků. Uvnitř údolí se jako obří šediví hadi na úbočí hor lepily shluky těžkých mraků. Z nehybné hladiny jezera stoupaly kotouče bílé mlhy.

Eragon a Safira zastavili na břehu Fernoth-mérna, aby se napili a doplnili vaky vodou na další úsek cesty. Voda pocházela z roztátého sněhu a ledu vysoko v horách. Byla tak studená, že Eragonovi z ní trnuly zuby. Přimhouřil oči, zadupal a hekl, jak mu lebkou projelo ledové bodnutí.

Když tepání ve spáncích odeznělo, pohlédl přes jezero. Mezi clonami pohyblivé mlhy zahlédl zříceninu rozlehlého hradu

postaveného na holém kamenném výběžku jedné z hor. Rozpadající se stěny byly obrostlé tlustými provazci břečťanu, ale kromě nich se hrad zdál být bez života. Eragon se zachvěl. Opuštěné trosky vypadaly ponuře a zlověstně, jako by to byla zahnívající mrtvola nějakého odporného zvířete.

Připraven? zeptala se Safira.

Připraven, řekl a vylezl jí do sedla.

*

Z Fernoth-mérna Safira letěla na sever údolím Odred pryč z Beorských hor. Údolí nevedlo přímo k Ellesméře, která byla dál na západ, ale neměli na výběr než zůstat v něm, protože průsmyky mezi horami se nacházely ve výšce přes pět mil.

Safira letěla tak vysoko, jak Eragon vydržel, neboť pro ni bylo snazší překonávat dlouhé vzdálenosti ve vyšší řídké atmosféře než v hustém, vlhkém vzduchu nad zemí. Eragon se chránil před mrazem několika vrstvami oblečení a před větrem pomocí kouzla, které před ním rozštěpovalo proud mrazivého vzduchu, takže neškodně plynul po obou stranách.

Letět na Safiře zdaleka nebylo poklidné, ale protože mávala křídly v pomalém, vyrovnaném rytmu, nemusel se soustředit na udržování rovnováhy, jako když zatáčela, střemhlav klesala nebo prováděla jiné složitější manévry. Většinu času buď mluvil se Safirou, přemýšlel o událostech posledních pár týdnů nebo sledoval měnící se krajinu pod sebou.

Když tě napadli ti trpaslíci, použil jsi kouzlo bez starověkého jazyka, podotkla Safira. *To bylo nebezpečné.*

Já vím, ale neměl jsem čas si slova promyslet. Navíc ty nikdy nepoužíváš starověký jazyk, když kouzlíš.

To je něco jiného. Já jsem drak. My nepotřebujeme starověký jazyk, abychom vyjádřili svůj záměr. Víme, co chceme, a neměníme názor tak snadno jako elfové nebo lidé.

*

Oranžové slunce bylo kousíček nad obzorem, když Safira vyplachtila ústím údolí nad ploché, prázdné pastviny přiléhající k Beorským horám. Eragon se v sedle narovnal, rozhlédl se kolem a zakroutil hlavou v úžasu nad tím, jakou vzdálenost překonali. *Kéž bychom byli tenkrát poprvé mohli do Ellesméry letět,* zalitoval. *Bývali bychom měli s Oromisem a Glaedrem mnohem víc času.* Safira v duchu mlčky přikývla na souhlas.

Letěla, dokud slunce nezapadlo, nebe nepokryly hvězdy a hory se staly jen temně fialovou šmouhou za zády. Byla by pokračovala až do rána, ale Eragon trval na tom, že zastaví a odpočinou si. *Ještě jsi unavená z cesty do Farthen Dûru. Přes noc můžeme letět zítra a také pozítří, když to bude nutné, ale dnes v noci se musíš vyspat.*

Ačkoli se Safiře jeho návrh nelíbil, přijala jej a přistála u skupiny vrb rostoucích podél potoka. Když Eragon sesedl, zjistil, že mu tak ztuhly nohy, že má potíže se na nich udržet. Odsedlal Safiru, pak si na zemi vedle ní rozprostřel přikrývky a schoulil se zády k jejímu horkému tělu. Nepotřeboval stan, protože ho zakryla křídlem jako jestřábí matka chránící svá ptáčata. Oba dva se brzy ponořili do svých snů, které se podivuhodným způsobem mísily, neboť jejich mysli zůstávaly celou dobu ve spojení.

*

Jakmile se na východě objevil první náznak světla, Eragon se Safirou pokračovali v cestě a vystoupali vysoko nad zelenavé pláně.

Během dopoledne však začal foukat úporný protivítr, který Safiru zpomalil na polovinu její obvyklé rychlosti. Ač se snažila ze všech sil, nedokázala nad vítr vystoupat. Celý den bojovala proti silnému proudu vzduchu. Byla to namáhavá dřina, a přestože jí Eragon předal tolik svých sil, kolik se odvážil, odpoledne už byla hluboce vyčerpaná. Snesla se dolů, dosedla na pahorek v pastvinách, rozložila křídla na zemi a ztěžka oddechovala a třásla se.

Měli bychom tu zůstat na noc, řekl Eragon.

Ne.

Safiro, nejsi ve stavu, abys pokračovala dál. Utáboříme se, dokud se nezotavíš. Kdo ví, možná k večeru vítr ustane.

Slyšel vlhké zaškrábání jejího jazyka, když si olízla pysky, a pak vzedmutí jejích plic, když znovu začala oddechovat.

Ne, prohlásila. *Tady na pláních by takhle mohlo foukat týdny nebo i měsíce. Nemůžeme čekat, až se vítr utiší.*

Ale…

Nevzdám se jenom proto, že mě to bolí, Eragone. V *sázce je příliš mnoho…*

Tak ti aspoň dám energii z Arenu. V prstenu je jí víc než dost, aby ti pomohla odsud až do Du Weldenvarden.

Ne, odmítla znovu. *Šetři si Aren na dobu, kdy nebude jiné východisko. Odpočinout si a zotavit se mohu v lese. Ale nikdy nevíš, kdy můžeme potřebovat Aren. Neměl bys z něj odčerpávat jenom proto, abys mi ulehčil v nepohodlí.*

Je strašné se dívat, jak trpíš takovou bolestí.

Tlumeně zavrčela. *Mí předkové, divocí draci, by se nevyhýbali takovému větříku a ani já nebudu.*

A s tím vyskočila znovu do vzduchu a odnášela ho s sebou zpátky do vichřice.

Den se chýlil ke konci a vítr stále skučel kolem nich a opíral se proti Safiře, jako by se sám osud rozhodl, že jim zabrání doletět do Du Weldenvarden. Eragon přemýšlel o trpaslici Glûmře a její víře v trpasličí bohy a poprvé v životě pocítil touhu se pomodlit. Stáhl se ze svého duševního spojení se Safirou, která byla tak unavená a zabraná do letu, že si toho ani nevšimla, a zašeptal: „Gûntero, králi bohů, jestli existuješ a pokud mě slyšíš a máš tu moc, pak prosím zastav tento vítr. Vím, že nejsem trpaslík, ale král Hrothgar mě přijal do svého klanu a myslím, že to mi dává právo modlit se k tobě. Gûntero, prosím, musíme se co nejrychleji dostat do Du Weldenvarden nejenom pro dobro Vardenů, ale také pro dobro tvého lidu, knurlan. Prosím, žádám tě, zklidni tento vítr. Safira už to takhle dlouho nevydrží.“ Cítil se trochu hloupě, a proto se natáhl zpátky k Safiřinu vědomí a bolestivě sebou škubnul, když ucítil pálení v jejích svalech.

Pozdě té noci, když vše prostoupila zima a tma, vítr polevil a od té doby s nimi jenom příležitostně v nárazech zalomcoval.

Když přišlo ráno, Eragon pohlédl dolů a uviděl tvrdou, suchou krajinu pouště Hadarak. *K čertu,* ulevil si, protože nedoletěli tak daleko, jak doufal. *Dnes do Ellesméry nedoletíme, co?*

Ne, leda by se vítr rozhodl foukat opačným směrem a donesl nás tam na svých zádech. Safira se mlčky plahočila několik dalších minut a

pak dodala: *Ale když nenastanou nějaká další nepříjemná překvapení, měli bychom večer přiletět do Du Weldenvarden.*

Eragon si odfrkl.

Toho dne přistáli jenom dvakrát. Jednou, když byli na zemi, Safira zhltla párek kachen, které chytila a zabila ohněm, ale jinak vydržela bez potravy. Aby ušetřili čas, Eragon jedl za letu.

*

Když se slunce blížilo k západu, na dohled se objevil Du Weldenvarden, jak Safira předpověděla. Les se před nimi táhl jako nekonečná zelená plocha. Vnějším částem lesa vévodily listnaté stromy – duby, buky a javory – ale Eragon věděl, že dál do nitra ustupují hrozivým borovicím, které tvořily většinu lesů.

Než dorazili na okraj Du Weldenvarden, nad krajinou se setmělo a Safira měkce přistála pod rozložitými větvemi obrovského dubu. Složila křídla a chvíli nehybně seděla, protože byla příliš unavená, aby pokračovala. Rudý jazyk jí volně visel z tlamy. Zatímco odpočívala, Eragon naslouchal šepotu listí nad hlavou, houkání sov a cvrlikání večerního hmyzu.

Když se Safira dostatečně zotavila, vyrazila kupředu mezi dvěma obřími, mechem porostlými duby a pěšky přešla do Du Weldenvarden. Elfové zajistili, aby se nikdo a nic nemohlo do lesa dostat pomocí kouzel, a jelikož se draci při létání nespoléhají pouze na své tělo, Safira nemohla vstoupit do lesů vzduchem, jinak by ji zradila křídla a ona by spadla z výšin.

To by mělo stačit, řekla Safira, když zastavila na malé louce několik set metrů od hranice lesa.

Eragon rozepnul pásky kolem svých nohou a sklouznul dračici po boku. Prohledával louku, dokud nenašel holý kousek země. Rukama vyhloubil mělkou, půl metru širokou díru. Sesbíral na povrch vodu, aby prohlubeň naplnil, a pak vyslovil kouzlo pro nazírání.

Voda se zachvěla, zahalila ji tlumeně žlutá záře a Eragon spatřil vnitřek Oromisova domku. Elf se stříbrnými vlasy seděl u kuchyňského stolu a četl potrhaný svitek. Zvedl oči k Eragonovi a přikývl, jako by vůbec nebyl překvapen.

„Mistře," řekl Eragon a stočil ruku na prsou.

„Zdravím, Eragone. Čekal jsem tě. Kde jsi?"

„Safira a já jsme právě přiletěli do Du Weldenvarden… Mistře, vím, že jsme slíbili, že se vrátíme do Ellesméry, ale Vardenové jsou jenom pár dní od města Feinster a bez nás jsou nesmírně zranitelní. Nemáme čas letět celou cestu do Ellesméry. Mohli bychom ti klást otázky odtud, zatímco se budeme nazírat?“

Oromis se opřel v židli s vážným a zamyšleným výrazem v ostře řezané tváři. Pak odpověděl: „Nebudu tě učit na dálku, Eragone. Tuším, na co se mě asi chceš zeptat, a to jsou témata, která musíme probrat osobně.“

„Mistře, prosím. Pokud Murtagh s Trnem…“

„Ne, Eragone. Chápu naléhavost tvé žádosti, ale tvůj výcvik je právě tak důležitý jako ochrana Vardenů, ne-li důležitější. Musíme ho provádět buď řádně, nebo vůbec ne.“

Eragon si povzdechl a svěsil ramena. „Ano, Mistře.“

Oromis přikývl. „Glaedr a já na vás budeme čekat. Přeji šťastnou a rychlou cestu. Je toho hodně, o čem si musíme promluvit.“

„Ano, Mistře.“

Celý otupělý a utahaný Eragon ukončil kouzlo. Voda se vsákla zpátky do země. Držel hlavu v dlaních a zíral na kousek vlhké hlíny mezi svými chodidly. Vedle sebe slyšel Safiřino hlasité oddechování. *Myslím, že musíme letět dál*, řekl. *Promiň.*

Na okamžik přestala oddechovat, když si olizovala pysky. *To je v pořádku. Nezhroutím se.*

Pohlédl na ni. *Jsi si jistá?*

Jsem.

Eragon se jenom nerad zvedl a vylezl jí na záda. *Když už letíme do Ellesméry*, řekl, zatímco si utahoval pásky kolem nohou, *měli bychom zase navštívit strom Menoa. Možná konečně dokážeme přijít na to, co měl Solembum na mysli. Rozhodně bych užil nový meč.*

Když se Eragon prvně v Teirmu setkal se Solembumem, kočkodlak mu řekl: *Až přijde čas a budeš potřebovat zbraň, podívej se pod kořeny stromu Menoa. Pak, když už se všechno bude zdát ztracené a nebudeš mít dostatek sil, jdi ke skále Kuthian a vyslov své jméno, abys otevřel Pevnost duší.* Eragon stále nevěděl, kde je skála Kuthian, ale za svého prvního pobytu v Ellesméře měli se Safirou několik příležitostí prohlédnout si strom Menoa. Neobjevili nic, co by jim napovědělo, kde přesně se má nacházet ta zbraň. Jediné, co mezi kořeny stromu Menoa

viděli, byl mech, hlína, kůra a tu a tam nějaký ten mravenec a nic z toho nenaznačovalo, kde začít kopat.

Solembum možná neměl na mysli meč, podotkla Safira. *Kočkodlaci milují hádanky skoro tak jako draci. Pokud tahle zbraň existuje, mohl by to být útržek pergamenu s kouzlem nebo kniha, malba, ostrý kus skály či jakákoli jiná nebezpečná věc.*

Ať je to cokoli, doufám, že to dokážeme najít. Kdo ví, kdy zase budeme mít příležitost vrátit se do Ellesméry?

Safira odsunula stranou spadlý strom, který před ní ležel, pak se skrčila, roztáhla sametová křídla a její mohutné ramenní svaly se napjaly. Eragon vyjekl a sevřel předek sedla, když se nečekanou silou vrhla do vzduchu a vystoupala nad vrcholky stromů jediným skokem, z něhož se mu zatočila hlava.

Zakroužila nad mořem pohupujících se větví, zamířila k severozápadu a s pomalým, těžkopádným máváním křídel se vydala k elfskému hlavnímu městu.

BERANÍ HLAVY

Přepadení zásobovací kolony vyšlo skoro přesně tak, jak Roran plánoval: tři dny potom, co opustili hlavní vojsko Vardenů, společně se svými jezdci sjel ze svahu rokle a zasáhl klikatící se zástup vozů z boku. Mezitím zpoza balvanů rozesetých po dně rokle vyrazili urgalové, zaútočili na zásobovací konvoj zepředu a zastavili ho. Vojáci a vozkové rozpoutali odvážný boj, ale přepadení je zastihlo ospalé a zmatené a Roranův oddíl je brzy přemohl. Žádný z jeho lidí ani urgalů během útoku nezemřel a jenom tři byli zraněni: dva lidé a jeden urgal.

Roran sám zabil několik vojáků, ale po většinu času se držel zpátky a soustředil se na řízení útoku, jak teď bylo jeho povinností. Stále byl ztuhlý a rozbolavělý z bičování, které musel podstoupit, a ze strachu, že mu popraskají strupy po celých zádech, se nechtěl namáhat víc, než bylo nutné.

Do tohoto okamžiku neměl potíže mezi dvaceti lidmi a dvaceti urgaly udržet kázeň. Během posledních tří dní dokázali spolupracovat, aniž by musel jedinkrát zvýšit hlas, i když bylo zřejmé, že ani jedna skupina nemá v lásce tu druhou a nevěří jí – a on tento postoj sám sdílel. Pohlížel na urgaly se stejnou podezíravostí a s odporem jako kterýkoli člověk vyrůstající v blízkosti Dračích hor. Věděl, že dobrá spolupráce neměla mnoho společného s jeho velitelskými schopnostmi. Nasuada a Nar Garzhvog velmi pečlivě vybírali členy do smíšeného oddílu tak, aby s ním jeli jen bojovníci známí rychlým mečem, zdravým úsudkem a především klidnou, vyrovnanou povahou.

Když však po útoku na zásobovací konvoj jeho muži odklízeli těla vojáků a vozků na hromadu a Roran přejížděl sem a tam podél řady

vozů a dohlížel na práci, uslyšel najednou odněkud z opačného konce konvoje zmučený nářek. S obavou, že na ně třeba narazila další skupina vojáků, zakřičel na Karna a několik dalších mužů, aby se k němu přidali, a pak se ostruhami dotkl slabin Sněžného bleska a uháněl tryskem k zadnímu okraji kolony.

Čtyři urgalové přivázali ke kmeni pokroucené vrby nepřátelského vojáka a bavili se tím, že do něj dloubali a píchali meči. Roran zaklel, seskočil ze Sněžného bleska a jedinou ranou kladivem ukončil mužovo utrpení.

Přes skupinu se přehnal oblak zvířeného prachu, když se k vrbě přiřítil Karn a čtyři další bojovníci. Přitáhli uzdu svým koním, postavili se z obou stran vedle Rorana a drželi zbraně připravené.

Největší urgal, beran jménem Yarbog, udělal krok vpřed. „Kladivo, proč jsi nám překazil zábavu? Vydržel by ještě dlouhé minuty."

Roran procedil skrz začaté zuby: „Dokud jste pod mým velením, nebudete bezdůvodně mučit zajatce. Je to jasné? Řada z těchto vojáků byla donucena sloužit Galbatorixovi proti své vůli. Mnozí z nich jsou naši přátelé, rodina nebo sousedé, a přestože proti nim musíme bojovat, nedovolím, abyste s nimi jednali se zbytečnou krutostí. Nebýt vrtochů osudu, mohl by na jejich místě stát kterýkoli z nás lidí. Nejsou to naši nepřátelé. Naším nepřítelem stejně jako vaším je Galbatorix."

Urgalovo mohutné, vystouplé čelo skoro zakrývalo jeho hluboko zasazené žluté oči. „Ale stejně je zabijete, ne? Tak proč se nejdřív nemůžeme pokochat pohledem na to, jak se svíjejí a uskakují?"

Roran uvažoval, zda je urgalova lebka příliš tlustá, aby ji roztříštil kladivem. S nesmírnou námahou krotil svůj hněv a pak řekl: „Protože je to špatné, když už nic jiného!" Ukázal na mrtvého vojáka a zeptal se: „Co kdyby to byl jeden z vaší rasy, očarovaný Stínem Durzou? Taky byste ho mučili?"

„Jistě," přisvědčil Yarbog. „Chtěl by, abychom ho lechtali mečem, aby měl příležitost před smrtí prokázat svou odvahu. Copak to není s vámi bezrohými lidmi stejné, nebo snad nemáte dost odvahy snášet bolest?"

Roran si nebyl jistý, jak velká urážka to mezi urgaly je, když jeden druhého nazve *bezrohým,* ale bylo mu jasné, že zpochybňování něčí odvahy považují urgalové za stejně urážlivé jako lidé, ne-li ještě víc. „Kdokoli z nás by bez pípnutí vydržel víc bolesti než ty, Yarbogu," řekl a pevněji sevřel kladivo a štít. „Pokud teď nechceš zažít bolest,

jakou si ani nedokážeš představit, odevzdej mi svůj meč a pak odvaž toho ubožáka a odnes ho k ostatním tělům. Potom dohlédneš na nákladní koně. Budeš se o ně starat, dokud se nevrátíme k Vardenům.“

Roran nečekal na urgalův souhlas, otočil se, sevřel uzdu Sněžného bleska a chystal se na něj zase naskočit.

„Ne,“ zavrčel Yarbog.

Roran ztuhnul s jednou nohou ve třmenu a v duchu zaklel. Doufal, že právě takováhle situace během jejich výpravy nenastane. Prudce se otočil a obořil se na něj: „Ne? Odmítáš uposlechnout mé rozkazy?“

Yarbog odhrnul pysky, až odkryl krátké tesáky, a řekl: „Neodmítám. Vyzývám tě na souboj o vůdcovství téhle skupiny, Kladivo.“ Urgal pohodil obrovskou hlavou dozadu a zařval tak hlasitě, že zbytek lidí a urgalů všeho nechal a utíkal směrem k vrbě, až se kolem Yarboga a Rorana shromáždilo všech čtyřicet mužů.

„Máme se ti postarat o tuhle stvůru?“ zeptal se Karn zvučným hlasem.

Roran zatoužil, aby tu nebylo tolik přihlížejících, a zakroutil hlavou. „Ne, vypořádám se s ním sám.“ Přesto však byl rád, že má proti řadě mohutných urgalů s šedou kůží po boku své muže. Lidé byli menší než urgalové, ale všichni kromě Rorana seděli na koních, což by jim dávalo jistou výhodu, kdyby došlo k boji mezi oběma skupinami. Pokud by k tomu mělo dojít, Karnova kouzla by jim moc nepomohla, protože urgalové s sebou měli vlastního kouzelníka, šamana Dazhgru, a podle toho, co Roran viděl, byl Dazhgra jako kouzelník mocnější, i když ne tak zběhlý v umění magie.

Roran řekl Yarbogovi: „Vardenové nemají ve zvyku přidělovat vůdcovství na základě souboje. Jestli chceš souboj, máš ho mít, ale nic tím nezískáš. Pokud prohraju, velení převezme Karn a ty se budeš zodpovídat jemu místo mě.“

„Pche!“ odfrkl si Yarbog. „Nevyzývám tě, abych mohl velet tvojí rase. Vyzývám tě, abych měl právo vést nás, bojovníky z kmene Bolveků! Neprokázal jsi, že si zasloužíš postavení náčelníka. Když prohraješ, Kladivo, stanu se náčelníkem já a nepozvedneme bradu k tobě, Karnovi ani kterékoli jiné bytosti příliš slabé na to, aby si získala naši úctu!“

Roran chvíli zvažoval svou situaci, než přijal nevyhnutelné. I kdyby ho to mělo stát život, musel se pokusit udržet si u urgalů autoritu, jinak by Vardenové přišli o jejich spojenectví. Nadechl se a řekl: „V mé rase

je zvykem, že ten, kdo byl vyzván, si zvolí čas a místo boje, stejně jako zbraně, které obě strany použijí.“

Yarbog se hluboko v hrdle zachechtal a odpověděl: „Čas je teď, Kladivo. Místo je tady. A v mé rase bojujeme v bederní roušce a beze zbraní.“

„To je sotva čestná nabídka, protože já nemám rohy,“ podotkl Roran. „Souhlasíš, abych si ponechal své kladivo, abych tento nedostatek vyvážil?“

Yarbog o tom chvíli přemýšlel, než řekl: „Můžeš si nechat helmu a štít, ale ne kladivo. Když bojujeme o náčelnictví, nejsou povolené žádné zbraně.“

„Chápu… Když tedy nemůžu mít kladivo, vzdám se i helmy a štítu. Jaká jsou pravidla boje a jak rozhodneme o vítězi?“

„Je jediné pravidlo, Kladivo: pokud utečeš, vzdal ses a jsi vyhoštěn z našeho kmene. Když svého protivníka přinutíš, aby se ti podvolil, vyhráváš, ale protože já se nikdy nevzdám, bude to boj na život a na smrt.“

Roran přikývl. *Tohle má možná v plánu, ale já ho nezabiju, pokud to nebude nezbytné.* „Tak do toho,“ vykřikl a bouchl kladivem o svůj štít.

Na jeho příkaz vyklidili muži a urgalové prostor uprostřed rokle a vyznačili čtverec dvanáct krát dvanáct kroků. Pak se Roran a Yarbog svlékli a dva urgalové mazali Yarbogovo tělo medvědím sádlem, zatímco Karn a Loften se věnovali Roranovi.

„Natřete mi na záda co nejvíc,“ zamumlal Roran. Chtěl mít strupy na zádech co nejměkčí, aby mu popraskaly na co nejméně místech.

Karn se naklonil těsně k němu a řekl: „Proč jsi odmítl štít a helmu?“

„Jenom by mě zpomalovaly. Budu muset být rychlý jako vyplašený zajíc, jestli mě nemá rozmáčknout.“ Když mu Karn a Loften mazali nohy, Roran si svého protivníka prohlížel a pátral po nějaké slabině, která by mu pomohla urgala porazit.

Yarbog byl skoro dva metry vysoký. Měl široká záda, mohutnou hruď a paže a nohy s vypracovanými svaly. Také měl býčí šíji – jinak to ani nemohlo být, aby jeho krk udržel váhu hlavy a stočených rohů. Přes levý bok se mu táhly tři šikmé jizvy, jak ho kouslo nějaké zvíře. Celé tělo měl porostlé řídkými černými štětinami.

Aspoň ze to není Kull, pomyslel si Roran. Byl si jistý svou vlastní silou, ale ani tak nevěřil, že dokáže Yarboga přemoci pouze pomocí

svalů. Málokterý muž mohl doufat, že se fyzickou zdatností vyrovná zdravému urgalskému beranovi. Roran také věděl, že v boji beze zbraní, do kterého se měli pustit, poskytnou Yarbogovi značnou výhodu jeho dlouhé černé nehty, tesáky, rohy a chlupatá kůže. *Pokud to půjde, přemůžu ho,* rozhodl se Roran a přemyslel, jaké nejrůznější lsti by mohl proti urgalovi použít, protože bojovat s ním nebude jako zápasit s Eragonem, Baldorem či kterýmkoli jiným mužem z Carvahallu. Byl si jistý, že to spíš bude připomínat zuřivou, nespoutanou rvačku mezi dvěma divokými zvířaty.

Stále znovu se vracel pohledem k Yarbogovým obrovským rohům, protože ty, jak věděl, byly na urgalovi nejnebezpečnější. S nimi mohl Yarbog trkat a nabrat ho na ně, a přitom by byl sám v bezpečí. Také chránily Yarbogovu hlavu ze stran před všemi ranami, které by mu Roran mohl uštědřit holýma rukama, i když zároveň omezovaly urgalovo periferní vidění. Pak Rorana napadlo, že stejně jako jsou rohy Yarbogovým největším vrozeným darem, tak by se mohly stát i jeho zkázou.

Protáhl si ramena, zhoupl se na bříšcích chodidel a už se nemohl dočkat, až bude boj za nimi.

Když byli oba celí namazaní medvědím sádlem, jejich pomocníci se stáhli stranou a oni vkročili do vyznačeného čtverce. Roran měl kolena stále trochu pokrčená a byl připravený při sebemenším náznaku urgalova pohybu uskočit na kteroukoli stranu. Pod chodidly svých bosých nohou cítil kamenitou půdu, která byla chladná, tvrdá a drsná.

Větvemi nedaleké vrby pohnul mírný závan větru. Jeden z volů připojených k vozům zahrabal kopytem o travnatý drn, až mu zaskřípaly postroje.

Yarbog se s bublavým řevem vrhnul na Rorana a třemi dunivými kroky překonal vzdálenost mezi nimi. Roran čekal, dokud Yarbog nebyl skoro u něj, a pak uhnul doprava. Podcenil však Yarbogovu rychlost. Urgal sklonil hlavu, zabodl rohy do jeho levého ramene a odhodil ho přes celý čtverec na zem.

Když Roran přistál, zapíchly se mu do boku ostré kameny. Po celých zádech mu nedoléčenými ranami projela bolest. Zavrčel, překulil se na nohy a ucítil, jak mu popraskalo několik strupů a odhalilo pálivému vzduchu otevřené rány. K vrstvě sádla na jeho těle se přilepila hlína a malé kamínky. Pevně se postavil oběma nohama na zem, šoural se k vrčícímu Yarbogovi a nespouštěl z něj oči.

Yarbog se na něj znovu vrhnul a Roran se mu znovu pokusil uskočit z cesty. Tentokrát byl jeho manévr úspěšný a těsně kolem urgala proklouzl. Yarbog se prudce otočil, hnal se na něj potřetí a Roran se mu opět dokázal vyhnout.

Pak Yarbog změnil taktiku. Přiblížil se bokem jako krab a chňapl po Roranovi obrovskýma, zahnutýma rukama, aby si ho chytil a přitáhl do svého smrtícího objetí. Roran sebou trhnul a uskočil. Za každou cenu se musel vyhnout tomu, aby padl do Yarbogových spárů; se svou nesmírnou silou by ho urgal brzy poslal na onen svět.

Muži a urgalové shromáždění kolem čtverce se tvářili chladně a mlčky sledovali Rorana a Yarboga, jak se v prachu honí sem a tam.

Několik minut si Roran s Yarbogem vyměňovali rychlé, lehčí údery. Roran se po celou dobu snažil vyhnout tomu, aby se mu urgal přiblížil, a pokoušel se ho unavit na dálku. Jak se ale boj protahoval a Yarbog nevypadal o nic unavenější než na začátku, Roran si uvědomil, že čas není jeho spojencem. Pokud má vyhrát, musí zápas ukončit bez dalších průtahů.

V naději, že vyprovokuje Yarboga k dalšímu útoku – jeho strategie totiž závisela právě na tom – se stáhl do opačného rohu čtverce a začal se mu posmívat: „Tak co! Jsi tlustý a pomalý jako dojná kráva! Copak mě neumíš chytit, Yarbogu, nebo máš nohy ze sádla? Měl by sis uříznout rohy, když jsi dovolil, aby z tebe nějaký člověk udělal hlupáka. Co si pomyslí urgalky, až o tom uslyší? Řekneš jim…“

Yarbog přehlušil jeho další slova řevem. Vyrazil kupředu a trochu se natočil, jako by chtěl do Rorana narazit plnou vahou. Roran mu uskočil z cesty, natáhl se po špičce Yarbogova pravého rohu, ale minul svůj cíl. Klopýtl, spadl doprostřed čtverce a odřel si obě kolena. Zaklel, ale znovu se stavěl na nohy.

Yarbog zarazil svůj prudký útok dřív, než ho rychlost donesla za hranice čtverce, otočil se zpátky a malýma žlutýma očima hledal Rorana. „Hej!“ vykřikl Roran. Vyplázl na něj jazyk a dělal ty nejdrzejší posunky, na které si vzpomněl. „Netrefil by ses ani do stromu, i kdyby stál přímo před tebou!“

„Zemřeš, zakrslíku!“ zavrčel Yarbog a s rozpaženýma rukama vyrazil proti Roranovi.

Když Roran uskočil doleva, Yarbog mu vyryl nehty do žeber dvě krvavé brázdy, ale Roran stačil popadnout jeden z urgalových rohů a držel se ho. Než ho Yarbog stihl setřást, chytil také druhý roh. Pevně

oba sevřel, trhnul Yarbogovou hlavou k jedné straně a s vypětím veškerých sil zatlačil urgala k zemi. Při tomhle pohybu Roran ucítil, jak jeho záda ostře zaprotestovala.

Jakmile se Yarbogova hruď dotkla hlíny, Roran mu položil koleno na pravé rameno a přitiskl ho k zemi. Yarbog supěl a vzpíral se, snažil se povolit jeho sevření, ale Roran ho odmítal pustit. Zapřel chodidla o kámen, co nejvíc zakroutil urgalovou hlavou a táhl tak silně, že kterémukoli člověku by už dávno zlomil vaz. Jak ale měl dlaně namazané sádlem, dělalo mu potíže udržet Yarbogovy rohy.

Yarbog se na okamžik uvolnil, pak se levou rukou odtlačil od země i s Roranem, hrabal nohama a snažil se je dostat pod sebe. Roran se ušklíbl a ještě víc se opřel o Yarbogův krk a rameno. Po pár vteřinách se Yarbogovi levá ruka podlomila a znovu spadl na břicho.

Roran i Yarbog ztěžka oddechovali, jako by běželi závod. V místech, kde se dotýkali, Rorana píchaly štětiny na urgalově kůži jako kousky tvrdého drátu. Těla měli obalená prachem. Ze škrábanců na boku a z rozdrásaných zad Roranovi stékaly tenké potůčky krve.

Jakmile Yarbog opět popadl dech, začal zase kopat a házel sebou v hlíně jako ryba na háčku. Rorana to stálo všechny síly, ale nepovolil a snažil se nevnímat kameny, které se mu zařezávaly do chodidel a nohou. Yarbog se takhle nedokázal vysvobodit, a tak povolil končetiny a znovu a znovu napínal krk, aby vyčerpal Roranovy paže.

Leželi tam a ani jeden z nich se při zápolení nepohnul o víc než pár palců.

Nad nimi zabzučela moucha a sedla si Roranovi na kotník.

Volové zabučeli.

Uběhlo skoro deset minut a Roranovi stékal pot po tváři. Měl pocit, že už se nedokáže pořádně nadechnout. Paže ho pálily bolestí. Rány na zádech jako by se měly každou chvíli roztrhnout na kusy. Žebra mu pulsovala v místech, kde ho Yarbog poškrábal.

Věděl, že už to nevydrží o moc déle. *K čertu!* pomyslel si. *Copak se nikdy nevzdá?*

Právě v té chvíli se Yarbogova hlava zachvěla, když dostal křeč do krčního svalu. Urgal zavrčel, což byl první zvuk, který vydal po víc než minutě, a polohlasem zamumlal: „Zabij mě, Kladivo. Nepřemůžu tě.“

Roran si lépe chytil Yarbogovy rohy a zavrčel stejně tiše: „Ne. Jestli chceš zemřít, najdi si někoho jiného, kdo tě zabije. Já jsem bojoval

podle vašich pravidel a ty teď přijmeš porážku podle těch mých. Řekni všem, že se mi vzdáváš. Řekni, že jsi udělal chybu, když jsi mě vyzval. Udělej to a já tě pustím. Jestli ne, budu tě takhle držet, dokud si to nerozmyslíš, i kdyby to mělo trvat celý den.“

Yarbogova hlava se zakroutila Roranovi v rukou, když se urgal znovu pokusil vymanit. Zařval, odfoukl do vzduchu malý obláček prachu a pak zaburácel: „To by byla příliš velká potupa, Kladivo. Zabij mě.“

„Nepatřím ke tvé rase a nebudu se řídit vašimi zvyky,“ odsekl Roran. „Pokud se tak bojíš o svou čest, řekni každému, koho to bude zajímat, že tě porazil bratranec Eragona Stínovraha. To určitě není žádná ostuda.“ Když uběhlo několik minut a Yarbog stále neodpovídal, Roran škubnul jeho rohy a zavrčel: „Tak co?“

Yarbog zvedl hlas, aby ho všichni muži a urgalové slyšeli, a řekl: „Gar! Svarvoku, proklínej mě: vzdávám se! Neměl jsem tě vyzývat na souboj, Kladivo. Zasloužíš si být náčelníkem a já ne.“

Muži sborově jásali, křičeli a bouchali jílci svých mečů o štíty. Urgalové přešlápli na místě a nic neříkali.

Roran spokojeně pustil Yarbogovy rohy a skulil se z šedivého urgala. Měl skoro pocit, jako by právě podstoupil další bičování, pomalu se postavil a odbelhal se ze čtverce ke Karnovi.

Trhnul sebou, když mu Karn přehodil přes ramena přikrývku a látka se mu otřela o rozdrásanou kůži. Kouzelník mu s úsměvem podal měch s vínem. „Když tě srazil k zemi, byl jsem si jistý, že tě zabije. Už jsem se měl naučit, že nikdy nejsi odepsaný, co, Rorane? Ha! To byl snad ten nejlepší boj, jaký jsem kdy viděl. Určitě jsi jediný muž v dějinách, který holýma rukama bojoval s urgalem.“

„Možná ne,“ řekl Roran mezi doušky vína. „Ale asi jsem jediný, kdo to kdy přežil.“ Usmál se, když se tomu Karn zasmál. Roran pohlédl k urgalům, kteří se shlukli kolem Yarboga a tiše si mezi sebou bručeli, zatímco dva z nich otírali Yarbogovi z končetin sádlo a špínu. I když vypadali zaraženě, nezdáli se být rozzuření nebo rozčilení, pokud mohl soudit, a byl si jistý, že z jejich strany už nenastanou žádné potíže.

Navzdory bolestivým zraněním Rorana výsledek souboje potěšil. *Tohle nebude poslední boj mezi našimi rasami,* pomyslel si, *ale pokud se dokážeme bezpečně vrátit k Vardenům, urgalové nezruší naše spojenectví, nebo aspoň ne kvůli mně.*

Když si Roran dal poslední doušek, zazátkoval měch s vínem, podal ho zpátky Karnovi a pak zakřičel: „Dobrá, tak už tady přestaňte postávat a kňučet jako ovce a dokončete soupis věcí, co jsou v těch vozech! Loftene, sežeň dohromady koně vojáků, jestli už se nezatoulali moc daleko! Dazhgro, dohlédni na voly. Pospěšte si! Trn s Murtaghem už sem možná letí. No tak, pohyb!“

„A, Karne, kde mám sakra svoje šaty?“

RODOKMEN

Čtvrtý den poté, co Eragon se Safirou opustili Farthen Dûr, dorazili do Ellesméry.

Slunce nad nimi jasně zářilo, když zahlédli první budovy města – úzkou, zkroucenou věžičku s třpytivými okny, stojící mezi třemi vysokými borovicemi a vyrůstající z jejich propletených větví. Za kůrou pokrytou věží Eragon zahlédl zdánlivě nahodilý shluk mýtin, které vyznačovaly umístění rozlehlého města.

Zatímco Safira klouzala nad zvlněnou plochou lesa, Eragon pátral po vědomí Gilderiena Moudrého, který jakožto držitel Bílého plamene Vándilu už víc než dva a půl tisíce let chránil Ellesméru před nepřáteli elfů. Eragon promítl své myšlenky směrem k městu a zeptal se ve starověkém jazyce: *Gilderien-elda, můžeme projít?*

V Eragonově mysli zazněl hluboký, klidný hlas. *Můžete projít, Eragone Stínovrahu a Safiro Zářivá šupino. Dokud přicházíte v míru, jste v Ellesméře vítáni.*

Děkujeme ti, Gilderien-elda, řekla Safira.

Jak plachtila nad borovým městem a mířila ke svahu na opačném konci Ellesméry, pročísla drápy koruny stromů s tmavými jehlicemi, rostoucích do více než stometrové výše. Mřížovím větví pod sebou Eragon krátce zahlédl ladné tvary budov z živých stromů, pestrobarevné záhony květin, zurčící potůčky, kaštanovou záři luceren bez plamene a jednou nebo dvakrát bledou kůži vzhůru obrácené elfské tváře.

Safira naklonila křídla a prudce stoupala do kopce, dokud nedorazila ke skále Tel'naeír, která klesala přes tři sta metrů ke zvlněnému lesu a táhla se několik mil do obou stran. Pak se stočila

doprava, letěla podél kamenného hřebene na sever a dvakrát máchla křídly, aby si udržela rychlost a výšku.

Na okraji skály se objevila travnatá mýtina. Na pozadí okolních stromů stál prostý, jednopodlažní domek, vyrostlý ze čtyř různých borovic. Z mechem obrostlého lesa se klikatil bublající potůček a protékal pod kořeny jedné z borovic, než znovu zmizel v Du Weldenvarden. A vedle domku ležel stočený zlatý drak Glaedr – mohutný, třpytivý, se slonovinovými tesáky silnými jako Eragonův trup, s drápy jako kosy, složenými křídly měkkými jako semiš, svalnatým ocasem skoro tak dlouhým jako Safira – a proužky v oku, které bylo vidět, se mu třpytily jako paprsky uvnitř hvězdného safíru. Pahýl po jeho přední noze byl skrytý na druhé straně jeho těla. Před Glaedrem stál malý kulatý stolek a dvě židle. Oromis seděl na židli blíž k drakovi a stříbrné vlasy se mu na slunci kovově leskly.

Eragon se předklonil v sedle, když se Safira vzepjala a zpomalila. Prudce dosedla na zelený trávník, až to zadunělo, a s křídly staženými dozadu popoběhla několik kroků, než úplně zastavila.

Eragon si unavenými prsty nemotorně uvolnil uzly, které mu držely pásky kolem nohou, a potom se pokusil slézt po Safiřině pravé přední noze. Když seskočil, podlomila se mu kolena a upadl. Zvedl ruce, aby si ochránil tvář, přistál na všech čtyřech a o kámen schovaný v trávě se škrábl do holeně. Zavrčel bolestí a celý ztuhlý, jako by byl stařec, začal s námahou vstávat.

Před očima se mu objevila ruka.

Eragon pohlédl výš a spatřil, jak nad ním stojí Oromis s mírným úsměvem na své nestárnoucí tváři. Ve starověkém jazyce elf Oromis řekl: „Vítej zpátky v Ellesméře, Eragon-finiarel. A vítej i ty, Safiro Zářivá šupino. Vítejte oba.“

Eragon ho chytil za ruku a Oromis mu bez zjevné námahy pomohl na nohy. Nejdřív se Eragon nemohl vzpamatovat, protože od chvíle, co opustili Farthen Dûr, skoro nepromluvil nahlas a byl zmatený vyčerpáním. Dotkl se prvními dvěma prsty pravé ruky svých rtů a rovněž ve starověkém jazyce řekl: „Nechť nad tebou vládne štěstí, Oromis-elda,“ a pak zkroutil ruku přes hrudní kost v elfském gestu zdvořilosti a úcty.

„Nechť hvězdy nad tebou bdí, Eragone,“ odpověděl mu Oromis.

Potom Eragon zopakoval stejný obřad s Glaedrem. Dotek drakova sebejistého vědomí vzbudil v Eragonovi jako vždy obdiv a respekt.

Safira nepozdravila ani Oromise, ani Glaedra; zůstala na místě a svěsila krk. Nosem se otírala o zem a celé tělo se jí zimničně roztřáslo. Kolem koutků otevřené tlamy se jí nahromadila suchá žlutá pěna. Drsný jazyk jí bezvládně visel ven mezi tesáky.

Na vysvětlenou Eragon řekl: „Den poté, co jsme odletěli z Farthen Dûru, jsme narazili na protivítr a…“ Utichl, když Glaedr zvedl obří hlavu a přesunul ji nad mýtinou, dokud ji nedržel nad Safirou, jež se nijak nesnažila vzít na vědomí jeho přítomnost. Pak na ni Glaedr dýchl a z nozder mu vyšlehly jazýčky plamenů. Eragona zaplavil pocit úlevy, když ucítil, jak do Safiry proudí energie, která utišila její třes a dodala sílu jejím končetinám.

Plameny v Glaedrových nozdrách se s chomáčkem kouře rozplynuly. *Dnes ráno jsem byl na lovu,* řekl a jeho vnitřní hlas se rozléhal celou Eragonovou bytostí. *Zbytek mého úlovku najdeš u stromu s bílými větvemi na druhém konci mýtiny. Sněz, kolik chceš.*

Ze Safiry vyzařovala tichá vděčnost. Táhla ocas bezvládně travou, dolezla ke stromu, který Glaedr označil, a pak se usadila a pustila se do mrtvého jelena.

„Pojď,“ řekl Oromis a ukázal ke stolu a židlím. Na stole ležel podnos s miskami ovoce a ořechů, půlkolem sýra, bochníkem chleba, karafou vína a dvěma křišťálovými poháry. Když se Eragon usadil, Oromis ukázal na karafu a zeptal se: „Nechceš se napít, abys spláchl prach, co se ti usadil v hrdle?“

„Ano, děkuji,“ řekl Eragon.

Elegantním pohybem Oromis odzátkoval karafu a naplnil oba poháry. Jeden podal Eragonovi, potom se usadil zpátky do židle a dlouhými, hladkými prsty si upravil bílou tuniku.

Eragon si usrkl vína. Bylo lahodné a chutnalo po třešních a švestkách. „Mistře, já…“

Zarazil ho Oromisův zdvižený prst. „Mluv, jen pokud to nesnese odkladu, jinak bych počkal na Safiru a teprve pak se bavil o tom, co vás sem přivedlo. Souhlasíš?“

Po chvilkovém zaváhání Eragon přikývl a soustředil se na jídlo a chuť čerstvého ovoce. Oromis vypadal spokojeně, když vedle něj mlčky seděl, upíjel víno a hleděl přes okraj skály Tel’naeír do dálky. Glaedr ležící za ním sledoval dění jako živoucí socha ze zlata.

Uběhla skoro hodina, než Safira dojedla, pak přelezla k potoku a dalších deset minut chlemtala vodu. Ještě měla na čelistech drobné

kapky, když se odvrátila od vody a s povzdechem se rozvalila vedle Eragona. S těžkými víčky zívla, zaleskly se jí zuby a pak se pozdravila s Oromisem a Glaedrem. *Mluvte podle libosti,* řekla. *Ale nečekejte, že se budu nějak moc zapojovat. Možná každou chvíli usnu.*

Pokud usneš, počkáme, až se probudíš, než budeme pokračovat, ujistil ji Glaedr.

To je od vás… laskavé, odpověděla Safira a víčka jí klesla ještě níž.

„Ještě víno?“ zeptal se Oromis a maličko pozvedl karafu ze stolu. Když Eragon zavrtěl hlavou, Oromis vrátil karafu na místo, pak se ho dotkl špičkami prstů a jeho kulaté nehty při tom vypadaly jako leštěné opály. Řekl: „Nemusíš mi říkat, co se ti přihodilo v posledních týdnech, Eragone. Od té doby, co Islanzadí odešla z lesů, ji Arya průběžně informuje o všech novinkách a Islanzadí každé tři dny posílá kurýra z našeho vojska zpátky do Du Weldenvarden. Vím proto o tvém souboji s Murtaghem a Trnem na Hořících pláních. Vím o tvém výletu na Helgrind a jak jsi potrestal řezníka z vaší vesnice. A vím, že ses zúčastnil shromáždění trpasličích klanů ve Farthen Dûru, a znám jeho výsledek. Takže ať chceš říct cokoli, můžeš mluvit bez obav, že mi budeš muset dlouze líčit, co se přihodilo.“

Eragon v dlani zakoulel baculatou borůvkou. „Víš o Elvě a o tom, co se stalo, když jsem se z ní pokusil sejmout svoji kletbu?“

„Ano, vím i to. Možná se ti nepovedlo zbavit ji celého kouzla, ale splatils tomu dítěti svůj dluh, a to by měl Dračí jezdec dělat: plnit své povinnosti, ať už jsou jakkoli bezvýznamné nebo obtížné.“

„Stále cítí bolest lidí kolem.“

„Ale teď už je to její volba,“ podotkl Oromis. „Tvoje kouzlo už ji k tomu nenutí… Ale ty jsi sem nepřišel, abys zjistil můj názor na Elvu. Co tě tíží na srdci, Eragone? Ptej se, na co chceš, a já slibuji, že na všechny tvé otázky odpovím nejlépe, jak budu umět.“

„Co když neumím položit tu správnou otázku?“

V Oromisových šedých očích se zaleskla jiskřička. „Ach, začínáš přemýšlet jako elf. Musíš nám důvěřovat jako svým učitelům, že tebe a Safiru naučíme to, co dosud nevíte. A také nám musíš věřit v tom, že rozhodneme, kdy je vhodné o takových věcech začít hovořit, protože váš výcvik má řadu součástí, o kterých by se nemělo mluvit na přeskáčku.“

Eragon položil borůvku přesně doprostřed tácu a pak tiše, ale rozhodně řekl: „Zdá se, že je toho hodně, o čem jste ještě nemluvili.“

Na okamžik byl slyšet jenom šelest větví, zurčení potoka a švitoření vzdálených veverek.

Jestli k nám máš nějakou výtku, Eragone, poznamenal Glaedr, *pak ji vyslov a neskousávej svůj hněv jako starou suchou kost.*

Safira se pohnula a Eragon měl pocit, že ji slyšel zavrčet. Pohlédl na ni, usilovně se snažil ovládnout pocity, které jím proudily, a zeptal se: „Když jsem tu byl naposledy, věděli jste, kdo je můj otec?“

Oromis jednou kývl. „Ano.“

„A věděli jste, že Murtagh je můj bratr?“

Oromis znovu přikývl. „Věděli, ale…“

„Tak proč jste mi to neřekli?“ zvolal Eragon a vyskočil od stolu tak prudce, až převrhl židli. Bouchl se pěstí do boku, popošel několik kroků a zahleděl se do stínů uvnitř hustého lesa. Prudce se otočil a jeho vztek ještě vzrostl, když uviděl, že Oromis vypadá stejně klidný jako předtím. „Hodlali jste mi to vůbec někdy říct? Tajili jste mi pravdu o mé rodině, protože jste se báli, že by mě to rozptylovalo od výcviku? Nebo jste se báli, že se začnu podobat svému otci?“ Pak Eragona napadlo ještě něco horšího. „Nebo vám to snad nepřišlo dost důležité, aby to stálo za zmínku? A co Brom? Ten to taky věděl? Rozhodl se skrývat v Carvahallu kvůli mně, protože jsem byl synem jeho nepřítele? Nečekáte snad, že budu věřit, že jen náhodou jsme zrovna on a já žili jenom pár mil od sebe a že Arya jen *náhodou* poslala Safiřino vejce ke mně do Dračích hor.“

„To, co Arya udělala, byla nehoda,“ trval na svém Oromis. „Tenkrát o tobě nevěděla.“

Eragon sevřel jílec svého trpasličího meče a každý sval v těle mu ztvrdl jako železo. „Když Brom poprvé uviděl Safiru, pamatuju si, jak si pro sebe zamumlal něco o tom, že si není jistý, jestli ‚to‘ je fraška, nebo tragédie. Tenkrát jsem myslel, že mluví o tom, že se obyčejný farmář jako já stal prvním novodobým Jezdcem po více než sto letech. Ale tohle neměl na mysli, co? Uvažoval, zda je to fraška, nebo tragédie, že tím, kdo převezme úlohu Jezdců, by měl být právě Morzanův mladší syn!“

„Proto jste mě ty a Brom cvičili, abych se stal pouhou zbraní proti Galbatorixovi a mohl tak odčinit hanebnost svého otce? To je vše, co pro vás znamenám – jazýček na vahách?“ Než Oromis stačil odpovědět, Eragon zaklel a pokračoval: „Celý můj život byla lež! Od chvíle, co jsem se narodil, mě nikdo kromě Safiry nechtěl: ani moje

matka, ani Gero, ani teta Mariana, dokonce ani Brom. Brom se o mě zajímal jenom kvůli Morzanovi a Safiře. Vždycky jsem byl jenom na obtíž. Ale cokoli si o mně myslíte, já *nejsem* jako můj otec ani jako můj bratr a odmítám kráčet v jejich šlépějích.“ Eragon položil ruce na okraj stolu a předklonil se. „Nehodlám Galbatorixovi zradit elfy, ani trpaslíky nebo Vardeny, jestli se bojíte právě toho. Udělám, co musím, ale napříště jste ztratili mou věrnost a důvěru. Já nebudu…“

Země a vzduch se zachvěly, když Glaedr zavrčel, odhrnul horní pysk a odhalil své tesáky v plné délce. *Máš víc důvodů věřit nám než komukoli jinému, mládě,* zaburácel jeho hlas v Eragonově mysli. *Nebýt nás, už bys byl dávno mrtvý.*

Pak se k Eragonovu překvapení Safira obrátila k Oromisovi s Glaedrem: *Řekněte mu to.* Vylekalo ho, když v jejích myšlenkách ucítil bolest.

Safiro! zeptal se zmateně. *Co mi mají říct?*

Nevšímala si ho. *Tahle hádka je zbytečná. Už neprotahujte Eragonovu nejistotu.*

Oromis povytáhl jedno z šikmých obočí. „Ty to víš?“

Vím.

„Víš co?“ zařval Eragon a neměl daleko k tomu, aby vytasil meč z pochvy a všem jim pohrozil, dokud mu to nevysvětlí.

Jedním útlým prstem Oromis ukázal ke spadlé židli. „Posaď se.“ Když Eragon zůstával stát, protože byl příliš rozzuřený a plný vzteku, než aby dokázal poslechnout, elf si povzdechl. „Chápu, že je to pro tebe těžké, Eragone, ale pokud trváš na svých otázkách a pak si odmítáš vyslechnout odpověď, nevzejde z toho nic než pocity vzteku. Teď se, prosím, posaď, abychom si o tom mohli rozumně popovídat.“

Eragon se do něj zabodával pohledem, narovnal však židli a klesl do ní. „Proč?“ zeptal se. „Proč jste mi neřekli, že mým otcem je Morzan, první z Křivopřísežníků?“

„V prvé řadě budeme mít štěstí, když se budeš v čemkoli podobat svému otci,“ zdůraznil Oromis. „A já opravdu věřím, že se mu podobáš. A jak jsem chtěl říct už předtím, než jsi mě přerušil, tak Murtagh není tvůj bratr, ale spíš nevlastní bratr.“

Svět kolem Eragona jako by se zakymácel; pocit závrati byl tak silný, že se musel chytit okraje stolu, aby se zklidnil. „Můj nevlastní bratr… Ale kdo je pak …?“

Oromis si z misky utrhl ostružinu, chvíli si ji prohlížel a pak ji snědl. „Glaedr a já jsme ti to nechtěli tajit, ale neměli jsme na výběr. Oba jsme byli vázáni přísahou, že ti nikdy neodhalíme totožnost tvého otce nebo tvého nevlastního bratra ani s tebou nebudeme hovořit o tvém rodokmenu, pokud nezjistíš pravdu sám nebo pokud tě totožnost tvých příbuzných nedostane do nebezpečí. To, co se událo mezi tebou a Murtaghem během bitvy na Hořících pláních, však dostatečně splňuje podmínky, abychom teď mohli o téhle věci otevřeně mluvit.“

Eragon se třásl, protože jen stěží ovládal své pocity, a zeptal se: „Oromis-elda, pokud je Murtagh můj nevlastní bratr, tak kdo je tedy mým otcem?“

Pohleď do svého srdce, Eragone, řekl Glaedr. *Ty už víš, kdo to je, a víš to už dlouho.*

Eragon zakroutil hlavou. „Nevím! Nevím! Prosím…“

Z Glaedrových nozder vyšlehl obláček kouře a plamene, když si odfrkl. *Copak to není jasné? Tvůj otec je Brom.*

ZTRACENÍ MILENCI

Eragon s otevřenou pusou zíral na zlatého draka.

„Ale jak to?“ zvolal. Než mu Glaedr nebo Oromis stačili odpovědět, prudce se otočil k Safiře a řekl jí v duchu i nahlas: „Tys to věděla? Tys to věděla, a přesto jsi mě nechala celou tu dobu věřit, že Morzan byl můj otec, i když to… i když jsem – jsem…“ Eragonovi se vzdouvala hruď, zajíkal se, až utichl, protože nedokázal souvisle mluvit. Spontánně jím proudily vzpomínky na Broma a odnesly všechny ostatní myšlenky. Znovu zvážil význam každého Bromova slova a výrazu a najednou se ho zmocnil pocit, že věci jsou tak, jak mají být. Stále sice chtěl znát vysvětlení, ale už je nepotřeboval proto, aby posoudil věrohodnost Glaedrova prohlášení, neboť v morku kostí jasně cítil, že to, co Glaedr řekl, je pravda.

Eragon sebou trhnul, když se Oromis dotkl jeho ramene. „Eragone, musíš se uklidnit,“ řekl elf laskavým tónem. „Vzpomeň si na techniky meditace, které jsem tě učil. Ovládni svůj dech a soustřeď se na to, abys nechal napětí ze svých údů odtéct do země… Ano, přesně tak. Teď znovu a zhluboka dýchej.“

Když Eragon uposlechl Oromisovy pokyny, položil ruce na stůl a zpomalil se mu tep. Jakmile se mu pročistily myšlenky, znovu pohlédl na Safiru a tiše se zeptal: „Tys to věděla?“

Safira zvedla hlavu ze země. *Ach, Eragone, chtěla jsem ti to říct. Bolelo mě, když jsem viděla, jak tě Murtaghova slova trápí, a přesto jsem ti nemohla pomoci. Snažila jsem se – zkoušela jsem to tolikrát – ale stejně jako Oromis a Glaedr jsem i já přísahala ve starověkém jazyce, že ti neprozradím Bromovu totožnost, a nemohla jsem svou přísahu porušit.*

„K-kdy ti to řekl?“ zeptal se Eragon, který byl tak vyvedený z míry, že dál mluvil nahlas.

Den potom, co na nás u Teirmu zaútočili urgalové, když jsi byl ještě v bezvědomí.

„A tenkrát ti také řekl, jak se v Gil’eadu spojit s Vardeny?“

Ano. Než jsem se dozvěděla, co mi Brom chce říct, musela jsem přísahat, že ti to nikdy nepovím, pokud to nezjistíš sám. Bohužel jsem souhlasila.

„Řekl ti ještě něco?“ dožadoval se Eragon a opět v něm narůstal hněv. „Nějaká další tajemství, která bych měl vědět, jako že Murtagh není můj jediný sourozenec, nebo možná jak porazit Galbatorixe?“

Během těch dvou dnů, co jsem s Bromem pronásledovala urgaly, mi vyprávěl podrobnosti o svém životě pro případ, že by zemřel a ty by ses někdy dozvěděl o vašem vztahu, aby jeho syn mohl vědět, jakým byl člověkem a proč jednal tak, jak jednal. Brom mi také pro tebe nechal dárek.

Dárek?

Vzpomínku, ve které k tobě mluví jako otec a ne jako vypravěč Brom.

„Ale než se s tebou Safira podělí o tuhle vzpomínku,“ vstoupil do hovoru Oromis a Eragon si uvědomil, že dovolila, aby elf slyšel její slova, „bylo by, myslím, nejlepší, kdybys věděl, jak k tomu došlo. Budeš mě chvíli poslouchat, Eragone?“

Eragon zaváhal, protože si nebyl jistý, co chce, ale pak přikývl.

Oromis zvedl svůj křišťálový pohár, napil se vína, pak pohár vrátil na stůl a řekl: „Jak víš, Brom i Morzan byli mými učedníky. Brom, který byl o tři roky mladší, si Morzana tak vysoce považoval, že Morzanovi dovolil, aby ho ponižoval, sekýroval a jinak hanebně s ním jednal.“

Eragon řekl zastřeným hlasem: „Je těžké představit si Broma, jak se nechává od někoho komandovat.“

Oromis rychle, prudce kývl. „A přesto to tak bylo. Brom ho miloval jako bratra navzdory tomu, jak se k němu Morzan choval. Teprve když Morzan zradil Jezdce Galbatorixovi a Křivopřísežníci zabili Safiru, Bromovu dračici, Brom pochopil, jaká je skutečná Morzanova povaha. Bromova láska k Morzanovi byla oproti nenávisti, která ji nahradila, pouhou svíčkou ve srovnání se samotným peklem, které následovalo. Brom přísahal, že bude škodit Morzanovi jakkoli a kdekoli bude moci,

že napraví jeho skutky a promění jeho ctižádost v hořkou lítost. Varoval jsem Broma před cestou plnou nenávisti a násilí, ale on byl šílený zármutkem ze Safiřiny smrti a neposlouchal mě.“

„V následujících desetiletích se Bromova nenávist vůbec nezmírnila a on nepolevil ve svém úsilí svrhnout Galbatorixe, zabít Křivopřísežníky a především oplatit Morzanovi bolest, kterou mu způsobil. Brom byl ztělesněním vytrvalosti a jeho jméno bylo noční můrou pro Křivopřísežníky a majákem naděje pro ty, kdo ještě měli sílu odporovat Království.“ Oromis pohlédl k bílému okraji obzoru a polkl další doušek vína. „Jsem dosti pyšný na to, čeho dosáhl sám a bez pomoci svého draka. Vždy je pro učitele povzbudivé vidět, jak jeden z jeho žáků vyniká, ať už z jakýchkoli důvodů… Ale to jsem trochu odbočil. – A tak se stalo, že před nějakými dvaceti lety začali Vardenové od svých špehů v Království dostávat zprávy o činnosti tajemné ženy známé pouze jako Černá ruka.“

„Má matka,“ řekl Eragon.

„Tvá a Murtaghova matka,“ přikývl Oromis. „Nejdřív o ní Vardenové nevěděli nic kromě toho, že je nesmírně nebezpečná a oddaná Království. Po nějakém čase a spoustě krveprolití se zjistilo, že slouží jedině a pouze Morzanovi a on na ni spoléhá při prosazování své vůle po celém Království. Když tohle Brom zjistil, vydal se zabít Černou ruku, aby tím zasáhl Morzana. Vzhledem k tomu, že Vardenové nedokázali předpovědět, kde se tvá matka objeví příště, Brom odcestoval k Morzanovu hradu a slídil kolem, dokud nevymyslel způsob, jak do pevnosti proniknout.“

„Kde byl Morzanův hrad?“

„*Je*, ne *byl;* ten hrad stále stojí. Sám Galbatorix ho teď využívá. Stojí v předhůří Dračích hor, poblíž severozápadního břehu jezera Leona, kde je dobře skrytý před zraky vetřelců.“

Eragon řekl: „Jeod mi vyprávěl, že Brom pronikl do hradu tak, že se vydával za jednoho ze sloužících.“

„Je to tak a vůbec to nebylo snadné. Morzan očaroval svou pevnost stovkami kouzel sestavenými tak, aby ho chránila před jeho nepřáteli. Také donutil každého, kdo mu sloužil, aby složil slib věrnosti a často s pomocí jejich skutečných jmen. Přesto po mnoha marných pokusech Brom dokázal v Morzanových ochranách nalézt skulinku, která mu dovolila získat místo zahradníka v jeho panství, a v tomto přestrojení také poprvé potkal tvou matku.“

Eragon pohlédl dolů na své ruce a řekl: „Předpokládám, že ji pak svedl, aby ublížil Morzanovi.“

„Vůbec ne,“ odpověděl Oromis. „To byl možná jeho původní záměr, ale pak se stalo něco, co ani on, ani tvá matka nečekali: zamilovali se do sebe. Ať už tvá matka Morzana kdysi milovala sebevíc, tou dobou už byla její láska dávno pryč, protože ji zničilo jeho kruté zacházení jak s ní, tak i s jejich novorozeným dítětem, Murtaghem. Neznám přesný sled událostí, ale v jisté chvíli Brom tvé matce odhalil svou skutečnou totožnost. Nezradila ho, nýbrž začala poskytovat Vardenům informace o Galbatorixovi, Morzanovi a zbytku Království.“

„Ale,“ řekl Eragon, „copak ji Morzan nepřinutil složit přísahu věrnosti ve starověkém jazyce? Jak se mohla obrátit proti němu?“

Na Oromisových tenkých rtech se objevil úsměv. „Mohla, protože Morzan jí přece jen poskytl o dost víc svobody než ostatním služebníkům, aby při vykonávání jeho rozkazů mohla využívat vlastní vynalézavost a podnikavost. Morzan ve své nadutosti věřil, že její láska k němu zaručí její oddanost lépe než jakákoli přísaha. Také už nebyla tou samou ženou, která se Morzanovi zavázala; tím, že se stala matkou a že poznala Broma, se její povaha změnila natolik, že se změnilo i její skutečné jméno, což ji zprostilo předchozích závazků. Kdyby byl Morzan opatrnější – kdyby například použil kouzlo, které by ho upozornilo, že nedodržela své sliby – byl by poznal okamžik, kdy nad ní ztratil kontrolu. Ale to byl vždycky Morzanův nedostatek. Vymyslel prohnané kouzlo, které se nakonec nepodařilo, neboť ve své netrpělivosti přehlédl nějaký zásadní detail.“

Eragon se zamračil. „Proč má matka neopustila Morzana, jakmile k tomu dostala příležitost?“

„Po tom všem, co vykonala Morzanovým jménem, cítila, že je její povinností pomáhat Vardenům. Ale ještě důležitější bylo, že nedokázala opustit Murtagha a nechat ho jeho otci.“

„Nemohla ho vzít s sebou?“

„Kdyby to bylo v jejích silách, určitě by to byla udělala. Jenže Morzan pochopil, že mu to dítě dává nad tvou matkou nesmírnou moc. Donutil ji předat Murtagha kojné a dovolil jí ho navštěvovat jen zřídka. Morzan však netušil, že během těchto období se právě vídala také s Bromem.“

Oromis se ohlédl na párek vlaštovek skotačících na modrém nebi. Z boku jeho jemné, kosé rysy Eragonovi připomínaly jestřába nebo kočku. S očima stále upřenýma na vlaštovky Oromis pokračoval: „Ani tvá matka nemohla předvídat, kam ji Morzan pošle příště, ani kdy se bude moci vrátit do jeho hradu. Proto Brom musel zůstat v Morzanově panství dlouho, pokud ji chtěl vidět. Skoro tři roky sloužil jako jeden z Morzanových zahradníků. Tu a tam vyklouzl ven, aby odeslal zprávu Vardenům nebo se spojil se svými špehy po celém Království, ale jinak hrad neopouštěl."

„Tři roky! Nebál se, že by ho Morzan mohl zahlédnout a poznat?"

Oromis spustil oči z nebe a vrátil se pohledem k Eragonovi. „Brom byl mistr převleků a také uběhla spousta let od doby, kdy naposledy stáli s Morzanem tváří v tvář."

„Aha." Eragon točil svým pohárem mezi prsty a zkoumal, jak se světlo láme skrz křišťál. „Co se stalo pak?"

„Pak," řekl Oromis, „jeden z Bromových špehů v Teirmu uzavřel dohodu s mladým učencem Jeodem, který se chtěl přidat k Vardenům a tvrdil, že objevil důkaz o dosud tajné chodbě vedoucí do části hradu v Urû'baenu postavené elfy. Brom správně odhadl, že Jeodův nález je příliš důležitý, než aby se jím nezabýval, a tak se sbalil, omluvil se ostatním sloužícím a co nejrychleji odjel do Teirmu."

„A co má matka?"

„Ta se vydala už o měsíc dříve na další z Morzanových výprav."

Eragon se usilovně snažil spojit si roztříštěné zprávy, které slyšel od různých lidí, v soudržný celek a řekl: „Takže pak… Brom poznal Jeoda, a jakmile byl přesvědčený, že chodba je skutečná, zařídil, aby se někdo z Vardenů pokusil ukrást tři dračí vejce, která Galbatorix držel v Urû'baenu."

Oromisova tvář potemněla. „Bohužel z důvodů, které nikdy nebyly zcela objasněny, se muži, kterého pro ten úkol vybrali, jistému Hefringovi z Furnostu, povedlo ukrást z Galbatorixovy pokladnice jenom jedno vejce – Safiřino. Jakmile ho měl u sebe, utekl jak před Vardeny, tak před Galbatorixovými sluhy. Kvůli téhle zradě strávil Brom dalších sedm měsíců tím, že pronásledoval Hefringa sem a tam po celé zemi v zoufalé snaze zmocnit se Safiry."

„A během té doby má matka tajně odcestovala do Carvahallu a tam jsem se o pět měsíců později narodil?"

Oromis přikývl. „Počali tě těsně předtím, než tvoje matka vyrazila na svou poslední výpravu. Proto Brom o svém potomkovi nevěděl, když pronásledoval Hefringa a Safiřino vejce… Když si Brom a Morzan nakonec v Gil'eadu stanuli tváří v tvář, Morzan se zeptal Broma, zda je on zodpovědný za zmizení jeho Černé ruky. Morzan měl pochopitelně podezření, že je v tom zapletený Brom, který už byl zodpovědný za smrt několika Křivopřísežníků. Jakmile se to Brom dozvěděl, pochopitelně okamžitě dospěl k závěru, že se tvé matce přihodilo něco strašného. Později mi řekl, že jenom díky tomuto přesvědčení získal potřebnou sílu a odvahu, aby zabil Morzana i jeho draka. Jakmile byli mrtví, vzal Brom Morzanovi Safiřino vejce – Morzan už totiž předtím našel Hefringa a vejce mu sebral – a pak odjel nakrátko z města, aby pečlivě ukryl Safiřino vejce tam, kde věděl, že je Vardenové nakonec najdou."

„Tak proto si Jeod myslel, že Brom v Gil'eadu zemřel," poznamenal Eragon.

Oromis znovu přikývl. „Brom měl takový strach, že se neodvážil čekat na své společníky. I kdyby tvá matka byla živá a zdravá, Brom se obával, že se Galbatorix rozhodne udělat ze Seleny svou vlastní Černou ruku a že tvá matka už nikdy nebude mít šanci vymanit se ze služby Království."

Eragon cítil slzy v očích. *Brom ji musel velmi milovat, když všechny opustil, jakmile zjistil, že se ocitla v nebezpečí.*

„Z Gil'eadu jel Brom bez přestávky přímo do Morzanova hradu a zastavoval pouze kvůli odpočinku. Přestože tolik spěchal, přijel příliš pozdě. Když dorazil do hradu, zjistil, že tvá matka se před dvěma týdny vrátila ze svých záhadných cest nemocná a vyčerpaná. Morzanovi léčitelé se jí snažili zachránit, ale navzdory jejich péči odešla do prázdnoty jen pár hodin před Bromovým příjezdem."

„Už se s ní nikdy neviděl?" zeptal se Eragon se sevřeným hrdlem.

„Už nikdy." Oromis se odmlčel a jeho výraz roztál. „Ztratit ji bylo pro Broma, myslím, skoro tak těžké, jako když přišel o svou dračici, a kvůli tomu z větší části vyhasl žár v jeho duši. Ale nevzdal to ani nezešílel jako tenkrát, když Křivopřísežníci zavraždili Safiřinu jmenovkyni a on se na čas pominul. Místo toho se rozhodl zjistit důvod smrti tvé matky a pokud možno potrestat ty, kdo jsou za ni zodpovědní. Vyslechl Morzanovy léčitele a přinutil je, aby popsali zdravotní potíže tvé matky. Z jejich výpovědí a také z drbů, které

zaslechl mezi služebnictvem v panství, si dal dohromady, že byla těhotná. Posedlý nadějí jel na jediné místo, kde věděl, že by měl hledat: do Selenina domova v Carvahallu. A tam tě našel v péči tety a strýce.“

„Brom ale nezůstal v Carvahallu. Jakmile se ujistil, že nikdo v Carvahallu neví o temné minulosti tvé matky a že nejsi v žádném bezprostředním nebezpečí, tajně se vrátil do Farthen Dûru, kde se setkal s tehdejším vůdcem Vardenů Deynorem. Deynor byl udivený, že Broma vidí, neboť do té chvíle všichni věřili, že zahynul v Gil’eadu. Brom přesvědčil Deynora, aby jeho přítomnost utajil před všemi kromě pár vyvolených a pak…“

Eragon pozvedl prst. „Ale proč? Proč předstíral, že je mrtvý?“

„Brom se chtěl dožít toho, aby mohl pomáhat při výcviku nového Jezdce, a věděl, že odplatě za Morzanovu smrt se vyhne jedině tak, že si Galbatorix bude myslet, že už je mrtvý a hluboko pod zemí. Brom také nechtěl bezdůvodně přitahovat pozornost ke Carvahallu. Měl v úmyslu se tam usadit, aby ti byl nablízku, což skutečně udělal, ale byl rozhodnutý udělat to tak, aby se Království nedozvědělo o tvé existenci.“

„Když byl Brom ve Farthen Dûru, pomohl Vardenům vyjednat úmluvu s královnou Islanzadí o tom, jak se elfové a lidé podělí o úschovu vejce a jak bude vycvičen nový Jezdec, pokud se drak vylíhne. Pak Brom doprovázel Aryu, když vezla vejce z Farthen Dûru do Ellesméry. Tady Glaedrovi a mně vylíčil to, co jsem ti právě řekl, aby někdo znal pravdu o tvém původu, pokud by zemřel. Tehdy jsem ho viděl naposledy. Odsud se vrátil do Carvahallu, kde se představil jako bard a vypravěč. To, co se dělo od té doby, víš lépe než já.“

Oromis utichl a chvíli nikdo nepromluvil.

Eragon zíral na zem, opakoval si všechno, co mu Oromis řekl, a snažil se utřídit si své pocity. Nakonec se zeptal: „A skutečně je mým otcem Brom, ne Morzan? Chci říct, pokud má matka byla Morzanovou manželkou, pak…“ Zmlkl, protože ho přemohly rozpaky.

„Jsi synem svého otce,“ řekl Oromis, „a tvůj otec je Brom. O tom není pochyb.“

„Nejsou naprosto žádné pochybnosti?“

Oromis zavrtěl hlavou. „Žádné.“

Eragona se zmocnil pocit závrati a uvědomil si, že má zatajený dech. Vydechl a řekl: „Myslím, že rozumím, proč“ – odmlčel se, aby

se znovu nadechl – „proč mi Brom o tom nic neřekl, dokud jsem nenašel Safiřino vejce, ale proč mi to neprozradil potom? A proč zavázal vás a Safiru takovou mlčenlivostí?… Cožpak mě nechtěl prohlásit za svého syna? Styděl se za mě?“

„Nemohu předstírat, že znám důvody všeho, co Brom udělal, Eragone. Tímhle jsem si však jistý: Brom si nic nepřál víc než moci tě nazývat vlastním synem a vychovávat tě, ale neodvážil se ti to prozradit z obavy, že by to Království zjistilo a snažilo se mu ublížit skrz tebe. Jeho opatrnost byla skutečně oprávněná. Podívej, jak Galbatorix usiloval o to, aby zajal tvého bratrance Rorana a mohl ho použít k tomu, aby tě přinutil se mu vzdát.“

„Brom to mohl říci mému strýci,“ namítl Eragon. „Gero by Broma nezradil Království.“

„Uvažuj, Eragone. Kdybys žil s Bromem a kdyby se zvěsti o Bromově přežití donesly k uším Galbatorixových špehů, oba dva byste museli uprchnout z Carvahallu a strachovat se o holý život. Brom doufal, že když ti zatají pravdu, ochrání tě před těmito nebezpečími.“

„To se mu nepovedlo. Stejně jsme museli z Carvahallu utéct.“

„Ano,“ řekl Oromis. „Brom udělal tu chybu – ačkoli soudím, že to přineslo víc dobrého než zlého – že se od tebe nedokázal zcela odloučit. Kdyby měl sílu nevrátit se do Carvahallu, nikdy bys nenašel Safiřino vejce, ra’zakové by nezabili tvého strýce a stala by se řada věcí, ke kterým takto nedošlo. A naopak mnoho věcí, které teď jsou, by nebyly. Ale on si tě nedokázal vyříznout ze svého srdce.“

Eragon sevřel čelisti a celý se zachvěl. „A potom, co zjistil, že se pro me vylíhla Safira?“

Oromis zaváhal a v jeho klidné tváři se zračily obavy. „Nejsem si jistý, Eragone. Možná se tě stále snažil ochránit před svými nepřáteli a neřekl ti to ze stejného důvodu, ze kterého tě nepřivedl rovnou k Vardenům: protože jsi na to dosud nebyl připravený. Možná měl v plánu ti to říct těsně předtím, než byste odjeli k Vardenům. Kdybych měl ale hádat, měl bych za to, že Brom držel jazyk za zuby ne proto, že se za tebe styděl, ale proto, že si zvykl žít se svými tajemstvími a nerad se s nimi loučil. A protože – a tohle je pouhá spekulace – protože si nebyl jistý, jak bys na jeho odhalení zareagoval. Podle tvých vlastních slov ses s Bromem neznal zas až tak dobře, než jsi s ním odešel z Carvahallu. Je docela možné, že se bál, že ho budeš nenávidět, kdyby ti řekl, že je tvůj otec.“

„Nenávidět?“ zvolal Eragon. „Nemohl bych ho nenávidět. I když… možná bych mu nevěřil.“

„A důvěřoval bys mu po takovém odhalení?“

Eragon skousl tvář. *Ne, nedůvěřoval.*

Oromis pokračoval: „Brom dělal, co mohl, a za neuvěřitelně náročných okolností. Jeho povinností bylo především udržet vás oba naživu a učit tě a radit ti, Eragone, abys nepoužíval svou moc k vlastním sobeckým zájmům tak jako Galbatorix. Toho se Brom zhostil znamenitě. Možná nebyl takový otec, jakého by sis přál, ale dal ti dědictví, jaké by ti každý syn mohl závidět.“

„Nebylo to víc, než kolik by udělal pro kohokoli, kdo by se stal novým Jezdcem.“

„To nijak nesnižuje hodnotu jeho odkazu,“ podotkl Oromis. „Ale mýlíš se. Brom pro tebe udělal víc, než by udělal pro kohokoli jiného. Jenom si vzpomeň, jak se obětoval, aby ti zachránil život, a poznáš, že to tak je.“

Nehtem pravého ukazováčku se Eragon dotkl okraje stolu a projížděl jím mělkou brázdou vytvořenou jedním z letokruhů. „A skutečně to byla náhoda, že Arya poslala Safiru ke mně?“

„Byla,“ potvrdil Oromis. „Ale ne zas tak úplná. Místo aby Arya předala vejce otci, objevilo se před jeho synem.“

„Jak je to možné, když o mně nevěděla?“

Oromisova útlá ramena se zvedla a zase klesla. „Navzdory tisícům let bádání nemůžeme předvídat nebo vysvětlit všechny účinky kouzel.“

Eragon se dál dotýkal prstem mělké rýhy v okraji stolu. *Mám otce,* pomyslel si. *Díval jsem se, jak umírá, a neměl jsem tušení, kým pro mě je…* „Moji rodiče,“ řekl, „byli někdy manželé?“

„Vím, proč se ptáš, Eragone, a nevím, zda tě má odpověď uspokojí. Manželství není elfským zvykem a jeho smysl mi často uniká. Nikdo nespojil Bromovu a Seleninu ruku sňatkem, ale vím, že se považovali za muže a ženu. Pokud jsi moudrý, nebudeš si dělat hlavu s tím, že tě ostatní z tvé rasy možná budou označovat za bastarda, ale spíš buď spokojený, že jsi dítětem svých rodičů, kteří oba položili život za to, abys mohl žít.“

Eragona překvapilo, jak velký klid pocítil. Celý svůj život přemýšlel o tom, kdo by mohl být jeho otcem. Když Murtagh prohlásil, že to byl Morzan, zasáhlo to Eragona stejně hluboce jako Gerova smrt. Když později Glaedr prohlásil, že Eragonovým otcem byl

Brom, také ho to ranilo, ale ne nadlouho, protože toto zjištění nebylo tak znepokojivé. Eragon si pomyslel, že bude možná trvat mnoho let, než si bude jistý svými city k oběma rodičům, ale neznepokojovalo ho to. *Můj otec byl Jezdec a moje matka byla Morzanova družka a Černá ruka.*

„Mohu to říci Nasuadě?“ zeptal se.

Oromis rozhodil ruce. „Řekni to, komu chceš. To tajemství je teď tvoje a můžeš s ním naložit podle svého. Pochybuji, že bys byl ve větším nebezpečí, kdyby se celý svět dozvěděl, že jsi Bromův dědic.“

„Murtagh,“ řekl Eragon. „Věří, že jsme vlastní bratři. Řekl mi to ve starověkém jazyce.“

„A já jsem si jistý, že i Galbatorix si to myslí. To Dvojčata objevila, že Murtaghova matka a tvoje matka jsou jedna a táž osoba, a tak to také řekli králi. Ale nemohli mu prozradit, že je v tom zapletený i Brom, protože mezi Vardeny nebyl nikdo, kdo by o tom věděl.“

Eragon pohlédl vzhůru, když jim nad hlavou proletěl párek vlaštovek, a tak trochu trpce se pousmál.

„Proč se usmíváš?“ zeptal se Oromis.

„Nejsem si jistý, jestli to pochopíš.“

Elf složil ruce do klína. „Možná ne, to máš pravdu. Ale nemůžeš to vědět jistě, pokud se to nepokusíš vysvětlit.“

Eragonovi chvíli trvalo, než našel potřebná slova. „Když jsem byl mladší, před… vším *tímhle*“ – ukázal na Safiru, Oromise, Glaedra a svět všeobecně – „bavil jsem se tím, že jsem si představoval, jak moji matku díky její nesmírné kráse a důvtipu vzali ke Galbatorixovu šlechtickému dvoru. Představoval jsem si, že cestovala z města do města a večeřela s hrabaty a dámami v jejich síních a že… no, že se zoufale zamilovala do nějakého bohatého a mocného muže, ale z nějakého důvodu byla donucena mě před ním skrýt, a tak mě dala do péče Gerovi a Marianě, a že se jednoho dne vrátí a řekne mi, kdo jsem a že mě nikdy nechtěla opustit.“

„To se tak moc neliší od toho, co se skutečně stalo,“ podotkl Oromis.

„Ne, neliší, ale… Představoval jsem si, že moje matka a můj otec byli významní lidé a že já jsem také někdo významný. Osud mi nadělil, co jsem si přál, ale ta pravda není tak velkolepá ani tak šťastná, jak jsem si myslel… Usmíval jsem se nejspíš své vlastní pošetilosti a také nepravděpodobnosti všeho toho, co mě potkalo.“

Přes mýtinu zavanul lehký vítr, pročísl trávu u jejich nohou a pohnul větvemi okolního lesa. Eragon chvíli sledoval třepotání trávy a pak se pomalu zeptal: „Byla má matka dobrý člověk?“

„To nedokážu říct, Eragone. Měla nesmírně složitý život. Bylo by ode mě hloupé a namyšlené dovolit si soudit někoho, o kom toho vím tak málo.“

„Ale já to potřebuji vědět!“ Eragon sepjal ruce a zatlačil prsty mezi mozoly na svých kloubech. „Když jsem se zeptal Broma, jestli ji znal, řekl, že byla hrdá a důstojná a že vždy pomáhala chudým a těm, kdo měli menší štěstí než ona. Ale jak mohla být taková? Jak mohla být dobrý člověk a zároveň Černá ruka? Jeod mi vyprávěl příběhy o některých věcech – strašných, příšerných věcech – které udělala, když byla v Morzanových službách… Byla tedy zlá? Bylo jí jedno, zda Galbatorix vládne, nebo ne? Proč se vlastně spojila s Morzanem?“

Oromis se odmlčel. „Láska může být hrozným prokletím, Eragone. Díky ní můžeš omlouvat i ty největší nedostatky v chování druhého člověka. Pochybuji, že si tvá matka plně uvědomovala, jaká je Morzanova skutečná povaha, když s ním odešla z Carvahallu, a jakmile to zjistila, už jí nedovolil neuposlechnout svých přání. Stala se jeho otrokyní ve všem, kromě jména, a jedině díky tomu, že změnila samotnou svoji osobnost, dokázala uniknout jeho kontrole.“

„Ale Jeod říkal, že měla zalíbení v tom, co dělala jako Černá ruka.“

Oromisovy rysy proměnil výraz slabého pohrdání. „Popis dávných ukrutností je často přehnaný a překroucený. Na to bys měl pamatovat. Nikdo jiný než tvoje matka neví přesně, co dělala a proč ani jak se přitom cítila, a ona už není mezi živými, aby to vysvětlila.“

„Komu mám tedy věřit?“ prosil Eragon. „Bromovi, nebo Jeodovi?“

„Když ses Broma zeptal na svou matku, řekl ti to, co považoval za její nejdůležitější vlastnosti. Radil bych ti věřit tomu, že ji znal. Pokud ani to neuklidní tvoje pochyby, pamatuj, že ať už spáchala jakékoli zločiny, když jednala jako Morzanova Ruka, nakonec se tvá matka postavila na stranu Vardenů a vynaložila nesmírné úsilí, aby tě ochránila. Už proto by ses neměl dál trápit kvůli její povaze.“

Kolem Eragona ve vánku proletěl pavouk visící na jemňoučkém hedvábném vlákně a stoupal a padal na neviditelných vzdušných vírech. Poté, co pavouk zmizel z dohledu, Eragon řekl: „Když jsme poprvé navštívili Tronjheim, věštkyně Angela mi řekla, že Bromovým osudem bylo nesplnit žádný ze svých úkolů, kromě zabití Morzana.“

Oromis svěsil hlavu. „Někdo by si to mohl myslet. Jiný by mohl dojít k závěru, že Brom vykonal mnoho velkých a obtížných věcí. Záleží na tom, jak se rozhodneš dívat na svět. Slova věštců se zřídka dají snadno rozluštit. Mám zkušenost, že jejich předpovědi nikdy nevedou ke klidu duše. Jestli chceš být šťastný, Eragone, nemysli na to, co přijde, ani na to, co nemůžeš ovlivnit, ale spíš na současnost a na věci, které dokážeš změnit.“

Pak Eragona něco napadlo. „Blagden,“ řekl a měl na mysli bílého havrana, který byl společníkem královny Islanzadí. „On také ví o Bromovi, že?“

Jedno z Oromisových zkosených obočí se zvedlo. „Ví? Nikdy jsem s ním o tom nemluvil. Je to nevypočitatelný tvor a nedá se na něj spolehnout.“

„Toho dne, kdy jsme se Safirou odlétali na Hořící pláně, mi řekl hádanku… Nepamatuji si každý verš, ale bylo to něco o tom, že jeden ze dvou je vždy jeden, zatímco jeden by mohl být dva. Možná mi tím chtěl naznačit, že Murtagh a já máme společného jenom jednoho rodiče.“

„To je možné,“ připustil Oromis. „Blagden byl tady v Ellesméře, když mi o tobě Brom vyprávěl. Nepřekvapilo by mě, kdyby ten zloděj s ostrým zobákem byl náhodou během našeho rozhovoru usazený na nedalekém stromě. Bohužel má ve zvyku poslouchat cizí rozhovory. Také je možné, že ta hádanka byla výsledkem jedné z jeho ojedinělých předtuch.“

O chvíli později se Glaedr pohnul a Oromis se otočil a pohlédl na zlatého draka. Elf vstal ladným pohybem ze židle a řekl: „Ovoce, ořechy a chléb jsou dobrá strava, ale po takové cestě bys měl do žaludku dostat něco vydatnějšího. V domku se mi vaří polévka, na kterou potřebuji dohlédnout, ale prosím, zůstaň sedět. Donesu ti ji, až bude připravená.“ Lehkými kroky Oromis přešel po trávě do kůrou pokrytého domu a zmizel uvnitř. Když se vyřezávané dveře zavřely, Glaedr si odfoukl a zavřel oči, jako by usnul.

A všude bylo ticho, kromě šelestu větví, se kterými si pohrával vítr.

ODKAZ

Eragon zůstal několik minut sedět u kulatého stolu, pak vstal a přešel k okraji skály Tel'naeír, odkud se rozhlédl po zvlněných lesích stovky metrů pod sebou. Špičkou levé boty strčil přes okraj skály kamínek a sledoval, jak poskakuje ze svahu kamenného průčelí, dokud nezmizel v hlubinách klenby stromů.

Zapraskala větev, když se k němu zezadu přiblížila Safira. Skrčila se vedle něj, její šupiny ho vymalovaly stovkami pohyblivých flíčků modrého světla a pohlédla stejným směrem jako on. *Zlobíš se na mě?* zeptala se.

Ne, samozřejmě že ne. Chápu, ze jsi nemohla porušit přísahu ve starověkém jazyce… Jenom bych si přál, kdyby mi tohle všechno mohl Brom říct sám a kdyby byl nepovažoval za nutné skrývat přede mnou pravdu.

Naklonila k němu hlavu. *A jak se cítíš, Eragone?*

Víš to moc dobře.

Před pár minutami jsem to cítila, ale teď ne. Ztichl jsi a dívat se do tvé mysli je jako koukat do jezera tak hlubokého, že nevidím na dno. Co je ti, maličký? Je to zlost? Je to štěstí? Nebo necítíš vůbec nic?

Cítím přijetí, řekl a otočil se k ní čelem. *Nemohu změnit, kdo jsou mí rodiče; s tím jsem se smířil už po Hořících pláních. Co je, to je, a i když budu skřípat zuby sebevíc, nezměním to. Jsem… rád, myslím, že rád považuji Broma za svého otce. Ale nejsem si jistý… Je toho příliš, abych to dokázal pochopit všechno najednou.*

Možná ti to, co ti dám, pomůže. Chtěl bys vidět vzpomínku, kterou ti zanechal Brom, nebo bys raději počkal?

Ne, žádné čekání, rozhodl. *Pokud to odložíme, možná už nebudeš mít příležitost.*

Tak zavři oči a nech mě, abych ti ukázala, co bylo kdysi.

Eragon udělal, co mu řekla, a ze Safiry do něj začala proudit směsice pocitů: obrazy, zvuky, vůně a vůbec všechno, co zažila během chvíle, kterou si vybavila.

Před sebou Eragon spatřil místo v lese někde na úpatí západních svahů Dračích hor. Tráva tu byla hustá a bujná a z vysokých, povislých, mechem porostlých stromů visely závoje žlutozelených lišejníků. Díky dešťům, které se stahovaly do vnitrozemí od moře, byly lesy mnohem zelenější a vlhčí než ty v údolí Palancar. Jako by se díval Safiřinýma očima, viděl zelené a červené odstíny barev tlumenější, než by mu normálně připadaly, zatímco všechny odstíny modré zářily silněji než obvykle. Vzduch byl prostoupený vůní vlhké hlíny a dějícího dřeva.

A uprostřed mýtiny ležel spadlý strom a na něm seděl Brom.

Stařec měl staženou kapuci pláště, takže měl holou hlavu. Na klíně měl položený meč. Jeho pokroucená, runami vyřezávaná hůl stála opřená o kládu. Na jeho pravé ruce se třpytil Aren.

Brom se dlouho ani nepohnul, pak zamžoural k nebi a jeho zahnutý nos mu vrhl dlouhý stín přes tvář. Když zachraptěl jeho hlas, Eragon se zakolébal, protože se cítil rozpolcený v čase.

Brom řekl: „Slunce se stále ubírá svou cestou od obzoru k obzoru a vždy po něm přijde měsíc a dny se pořád kutálejí dál, aniž by je zajímaly životy, které jeden po druhém semelou.“ Brom sklopil pohled a pohlédl přímo na Safiru a jejím prostřednictvím na Eragona. „Ať se každý snaží, jak chce, žádná bytost neunikne smrti navždy, ani elfové nebo duchové. Pro všechny existuje nějaký konec. Pokud se na mě díváš, Eragone, pak přišel ten můj, jsem mrtvý a ty víš, že jsem tvůj otec.“

Z koženého váčku u svého boku Brom vytáhl dýmku, nacpal ji tabákem a zapálil ji tichým: „Brisingr.“ Než začal znovu mluvit, několikrát potáhl, aby se rozhořela. „Jestli vidíš tohle, Eragone, pak doufám, že jsi v bezpečí a šťastný a že Galbatorix je mrtvý. Přesto si uvědomuji, že to není pravděpodobné, když ne z jiného důvodu, tak proto, že jsi Dračí jezdec a Dračí jezdec nikdy nemůže odpočívat, dokud je v zemi bezpráví.“

Brom se zachechtal a potřásl hlavou, až se mu plnovous zavlnil jako voda. „Ach, nemám čas říct ani polovinu toho, co bych chtěl – bylo by mi dvakrát tolik co teď, když bych skončil. Abych mohl být stručný, tak předpokládám, že ti už Safira řekla, jak jsme se tvoje matka a já poznali, jak Selena zemřela a jak jsem se dostal do Carvahallu. Kéž bychom si o tom my dva mohli promluvit osobně, Eragone, a možná si ještě promluvíme a Safira ti nebude muset ukazovat tuhle vzpomínku, ale o tom pochybuji. Doléhají na mě útrapy mého věku, Eragone, a cítím, jak se mi do končetin vkrádá chlad, jaký jsem nikdy nezakusil. Vím, že teď jsi na řadě ty, abys převzal zástavu. Sice ještě doufám, že toho hodně vykonám, ale nic z toho nechci udělat pro sebe, jenom pro tebe, a ty zastíníš všechno, co jsem dokázal. Tím jsem si jistý. Než se však nade mnou zavře zem, chtěl jsem ti aspoň jedinkrát říci můj synu… Můj synu… Celý tvůj život, Eragone, jsem toužil ti prozradit, kdo jsem. Dívat se, jak vyrůstáš, byla radost jako žádná jiná, ale také utrpení jako žádné jiné, kvůli tajemství, které jsem držel ve svém srdci.“

Brom se pak zasmál hrubým, štěkavým smíchem. „No, tak úplně se mi nepodařilo uchránit tě před Královstvím, co? Pokud stále uvažuješ, kdo je zodpovědný za Gerovu smrt, nemusíš se koukat daleko, protože sedí před tebou. Byla to moje vlastní hloupost. Nikdy jsem se neměl vracet do Carvahallu. A teď pohleď: Gero je mrtvý a ty jsi Dračí jezdec. Varuji tě, Eragone, dej si pozor, do koho se zamiluješ, protože se zdá, že osud má morbidní zájem o naši rodinu.“

Brom rty stiskl troubel dýmky, několikrát potáhl z doutnajícího tabáku a k jedné straně vyfoukl křídově bílý kouř. Zápach zaštípal Safiru v nozdrách. Brom řekl: „Lituji mnoha věcí, ale ty mezi ně nepatříš, Eragone. Možná se občas chováš jako měsícem pobláznění pošetilec, jako když jsi nechal uniknout ty zatracené urgaly, ale nejsi o nic větší hlupák, než jsem byl já v tvém věku.“ Přikývl. „Vlastně jsi menší hlupák. Jsem pyšný, že jsi můj syn, Eragone, pyšnější, než vůbec můžeš tušit. Nikdy mě nenapadlo, že se staneš Jezdcem jako já, ani jsem ti takovou budoucnost nepřál, ale vidět tě se Safirou, ach, z toho se mi chce kokrhat ke slunci jako kohout.“

Brom si znovu potáhl z dýmky. „Uvědomuji si, že se na mě možná zlobíš, protože jsem ti to zatajil. Nemohu říct, že bych byl zrovna nadšený, kdybych sám odhalil jméno svého otce takovým způsobem. Ale ať už se zlobíš, nebo ne, jsme rodina, ty a já. Protože jsem ti

nemohl dát péči, kterou ti dlužím jako tvůj otec, dám ti místo toho radu. Můžeš mě nenávidět, jestli chceš, Eragone, ale dbej toho, co ti musím říct, protože vím, o čem mluvím.“

Volnou rukou Brom sevřel pochvu svého meče, až mu na hřbetu ruky vystouply žíly. Upevnil si dýmku v jednom koutku úst. „Dobrá. Moje rada je dvojí. Ať děláš cokoli, ochraňuj ty, na kterých ti záleží. Bez nich je život mizernější, než si dokážeš představit. Vím, zní to banálně, ale kvůli tomu to není o nic méně pravdivé. Tak to je první část mé rady. Co se týče toho zbytku… Pokud jsi měl takové štěstí, že už jsi zabil Galbatorixe – nebo pokud se *komukoli* povedlo podříznout tomu zrádci krk – pak blahopřeji. Pokud ne, pak si musíš uvědomit, že Galbatorix je tvůj největší a nejnebezpečnější nepřítel. Dokud nebude mrtvý, ty ani Safira nenajdete klid. Můžeš utéct do nejvzdálenějších koutů země, ale pokud se nepřidáš ke Království, jednoho dne se budeš muset postavit Galbatorixovi. Je mi líto, Eragone, ale je to tak. Bojoval jsem s mnoha kouzelníky a s několika Křivopřísežníky a dosud jsem své protivníky vždy porazil.“ Vrásky na Bromově čele se prohloubily. „Tedy všechny kromě jednoho, ale tehdy jsem ještě nebyl úplně dospělý. Důvod, proč jsem vždy z boje vyšel vítězně, ovšem je, že jsem na rozdíl od většiny ostatních používal mozek. Ve srovnání s Galbatorixem nejsem mocný kouzelník a ani ty ne, ale když přijde na souboj kouzelníků, *důvtip* je ještě důležitější než síla. Cesta, jak porazit druhého kouzelníka, není v tom, že budeš slepě tlouci do jeho mysli. Ne! Aby sis zajistil vítězství, musíš přijít na to, jak si tvůj nepřítel vykládá informace a jak působí na svět. Pak poznáš jeho slabiny a do nich udeříš. Není to v tom, že vymyslíš kouzlo, na které ještě nikdy nikdo nepomyslel. Trik je v tom, že najdeš kouzlo, které tvůj nepřítel přehlédl, a použiješ ho proti němu. Není to v tom, aby ses prokousal zábranami v něčí mysli. Trik je v tom, že proklouzneš pod těmito zábranami nebo kolem nich. Nikdo není vševědoucí, Eragone. Pamatuj si to. Galbatorix má možná nesmírnou sílu, ale nemůže předjímat každou možnost. Ať budeš dělat cokoli, musíš zůstávat pohotový ve svém úsudku. Neupínej se na jedinou představu natolik, abys nedokázal pohlédnout za ni a vidět jinou možnost. Galbatorix je šílenec, a tudíž je nepředvídatelný, ale také má ve svých úvahách mezery, které by obyčejný člověk neměl. Pokud je dokážeš najít, Eragone, pak ho možná se Safirou porazíte.“

Brom si s vážnou tváří vytáhl dýmku z úst. „Doufám, že to dokážete. Mojí největší touhou, Eragone, je, abyste ty a Safira žili dlouhý a plodný život, beze strachu z Galbatorixe a Království. Kéž bych vás mohl ochránit před všemi těmi nebezpečími, která vás ohrožují, ale bohužel to není v mých možnostech. Jediné, co mohu udělat, je dát ti svou radu a naučit tě, co budu moci, *teď,* když jsem ještě tady… Můj synu. Ať se s tebou stane cokoli, věz, že tě miluji, stejně jako tvá matka. Nechť hvězdy nad tebou bdí, Eragone, syne Broma.“

Když Eragonovou myslí zněla poslední Bromova slova, vzpomínka se vytratila a zanechala po sobě prázdnou temnotu. Eragon otevřel oči a cítil se trapně, když zjistil, že mu po tvářích stékají slzy. Přidušeně se zasmál a otřel si oči lemem své tuniky. *Brom se skutečně bál, že ho budu nenávidět,* řekl a popotáhl.

Budeš v pořádku? zeptala se Safira.

Ano, řekl Eragon a zvedl hlavu. *Skutečně myslím, že budu. Nelíbí se mi některé věci, které Brom udělal, ale jsem pyšný, že ho mohu nazývat svým otcem a nést jeho jméno. Byl to velký muž… Ale trápí mě, že jsem nikdy neměl příležitost mluvit se žádným ze svých rodičů jako se svým rodičem.*

Aspoň jsi s Bromem mohl strávit nějaký čas. Já neměla takové štěstí; jak můj otec, tak má matka zemřeli dlouho předtím, než jsem se vylíhla. Nejblíž se k nim mohu dostat jen skrze pár mlhavých vzpomínek od Glaedra.

Eragon jí položil ruku na krk a utěšovali jeden druhého, jak nejlíp mohli, zatímco stáli na okraji skály Tel’naeír a hleděli na elfský les.

Zanedlouho nato se ze své chaty vynořil Oromis se dvěma miskami polévky a Eragon se Safirou se otočili od skal a pomalu kráčeli zpátky k malému stolku u Glaedrova obrovského těla.

DUŠE Z KAMENE

Když Eragon odstrčil prázdnou misku, Oromis řekl: „Chtěl bys vidět fairth své matky, Eragone?“

Eragon na okamžik ztuhnul úžasem. „Ano, prosím.“

Ze záhybů bílé tuniky Oromis vytáhl tabulku z tenké šedé břidlice a podal ji Eragonovi.

Kámen byl pod Eragonovými prsty chladný a hladký. Věděl, že z druhé strany najde dokonalou podobu své matky, vyobrazené pomocí kouzla barvivy, kterými nějaký elf před mnoha lety napustil břidlici. Eragonem projel záchvěv nejistoty. Vždycky chtěl vidět svou matku, ale teď, když měl tu příležitost, se bál, že by ho skutečnost mohla zklamat.

S přemáháním otočil tabulku a pohlédl na obraz – jasný jako pohled z okna – zahrady červených a bílých růží, zalité bledými paprsky úsvitu. Mezi záhony růží vedla štěrková cestička. A uprostřed té cesty klečela žena, která v dlaních držela bílou růži a se zavřenýma očima a slabým úsměvem na rtech si přivoněla ke květu. *Byla velmi krásná*, pomyslel si Eragon. Její výraz byl něžný a láskyplný, přestože na sobě měla šaty z vycpané kůže, se začernalými chrániči na předloktích a holenním brněním na nohou, a u pasu jí visel meč a dýka. V její tváři Eragon poznal náznak svých vlastních rysů, stejně jako jistou podobu s Gerem, jejím bratrem.

Obraz Eragona okouzlil. Přitiskl ruku na povrch fairth a přál si, aby do ní mohl sáhnout a dotknout se její paže.

Matko.

Oromis řekl: „Brom mi dal tuhle fairth do úschovy, než odjel do Carvahallu, a já ji teď dávám tobě.“

Aniž by Eragon odtrhl oči od obrázku, zeptal se: „Uschoval bys ji i pro mě? Mohla by se během našich cest a boje polámat.“

Odmlka, která následovala, Eragona překvapila. Odtrhl oči od své matky a uviděl, že Oromis vypadá smutně a zamyšleně. „Ne, Eragone, nemohu. Budeš si muset ochranu své fairth zařídit jinak.“

Proč? chtěl se zeptat Eragon, ale smutek v Oromisových očích ho od toho odradil.

Pak Oromis řekl: „Máš tady v Ellesméře tak málo času a ještě musíme probrat spoustu věcí. Mám hádat, o čem dalším by ses chtěl bavit, nebo mi to řekneš sám?“

Eragon velmi nerad odložil fairth na stůl a otočil ji tak, aby byl obrázek vzhůru nohama. „Když jsme dvakrát bojovali s Murtaghem a Trnem, byl Murtagh mnohem mocnější, než by měl kterýkoli člověk být. Na Hořících pláních porazil Safiru a mě, protože jsme si neuvědomili, jak je silný. Kdyby se nad námi nesmiloval, už by nás věznili v Urû’baenu. Jednou ses zmínil, že víš, jak Galbatorix získal takovou moc. Řekneš nám to teď, Mistře? Potřebujeme to vědět pro naši vlastní bezpečnost.“

„Není můj úkol, abych vám to řekl,“ odpověděl Oromis.

„Tak čí tedy?“ dožadoval se Eragon. „Nemůžeš…“

Glaedr za Oromisem otevřel jedno planoucí oko, které bylo velké jako kulatý štít, a řekl: *Je můj… Zdroj Galbatorixovy síly spočívá v dračích srdcích. Od nás krade svou sílu. Bez naší pomoci by už dávno Galbatorix podlehl elfům a Vardenům.*

Eragon se zamračil. „Tomu nerozumím. Proč byste pomáhali Galbatorixovi? A jak byste to dělali? V celé Alagaësii jsou jen čtyři draci a jedno vejce…, nebo ne?“

Mnoho draků, jejichž těla Galbatorix a Křivopřísežníci zabili, stále žije.

„Stále žije…?“ Eragon zmateně pohlédl na Oromise, ale elf zůstával klidný a jeho tvář nevyzpytatelná. Ještě víc ho znepokojilo, že Safira zřejmě vůbec nebyla tak zaskočená jako on.

Zlatý drak otočil hlavu položenou na svých tlapách, aby na Eragona lépe viděl, a jeho šupiny zaškrábaly jedna o druhou. *Na rozdíl od většiny bytostí,* řekl, *dračí vědomí nesídlí výhradně v našich lebkách. V naší hrudi je tvrdý předmět připomínající drahokam, podobný svou stavbou našim šupinám a nazývaný Eldunarí, což znamená „srdce srdcí“. Když se drak vylíhne, jeho Eldunarí je průzračně a bez lesku.*

Obvykle to tak zůstává po celý drakův život a Eldunarí se po smrti rozloží spolu s tělem draka. Přesto, pokud chceme, můžeme přenést své vědomí do Eldunarí. Pak získá tutéž barvu jako naše šupiny a začne zářit jako rozžhavený uhlík. Když tohle drak udělá, Eldunarí přežije rozklad jeho těla a drakova podstata může žít dál jakkoli dlouho. Drak také může své Eldunarí vyvrhnout, když je ještě naživu. Tak může drakovo tělo a drakovo vědomí existovat odděleně, a přesto jsou stále ve spojení, což může být za jistých okolností nanejvýš užitečné. Ale něco takového nás zároveň vystavuje obrovskému nebezpečí, protože kdokoli drží naše Eldunarí, drží v rukou samotnou naši duši. S ní by nás mohl přinutit poslouchat na slovo, ať by byly jeho příkazy jakkoli ohavné.

Dosah toho, co Glaedr řekl, Eragona ohromil. Přešel pohledem k Safiře a zeptal se: *Ty už jsi to věděla?*

Šupiny na jejím krku se pohnuly, když udělala podivný, vlnivý pohyb hlavou. *Odjakživa jsem si uvědomovala své srdce srdcí. Vždycky jsem ho cítila uvnitř sebe, ale nikdy mě nenapadlo se ti o tom zmínit.*

Proč jsi to neudělala, když je to tak důležité?

Připadalo by ti důležité se mi zmiňovat o tom, že máš žaludek, Eragone? Nebo srdce nebo játra nebo kterýkoli jiný orgán? Moje Eldunarí je nedílnou součástí toho, kdo jsem. Nikdy mě nenapadlo, že by jeho existence stála za zmínku… Aspoň ne do chvíle, než jsme posledně přiletěli do Ellesméry.

Takže jsi to věděla!

Jenom trošičku. Glaedr naznačil, že moje srdce srdcí je důležitější, než jsem si původně myslela, a varoval mě, abych si ho chránila, protože jinak bych se proti své vůli mohla odevzdat do rukou našich nepřátel. Víc než to mi nevysvětlil, ale od té doby mi hodně z toho, co právě řekl, došlo.

Přesto jsi to stále nepovažovala za dost důležité, aby ses mi o tom zmínila? dožadoval se Eragon.

Chtěla jsem, zavrčela, *ale stejně jako s Bromem jsem dala Glaedrovi slovo, že o tom nebudu s nikým mluvit, dokonce ani s tebou.*

A tys souhlasila?

Já Glaedrovi věřím a Oromisovi také. Ty ne?

Eragon se zamračil a otočil se zpátky k elfovi a zlatému drakovi. „Proč jste nám to neřekli dřív?“

Oromis odzátkoval karafu, dolil si pohár vínem a řekl: „Abychom ochránili Safiru.“

„Ochránili? Před čím?“

Před tebou, odpověděl Glaedr. Eragon byl tak překvapený a rozzuřený, že se nedokázal dostatečně ovládnout, aby něco namítl, než Glaedr znovu promluvil. *V divočině by se drak dozvěděl o svém Eldunarí od jednoho ze svých starších, až když by byl dost starý, aby pochopil jeho smysl. Tak se drak nepřemístil do svého srdce srdcí, aniž by znal plný dosah svých činů. Mezi jezdci se ale ujal jiný zvyk. Prvních pár let partnerství mezi drakem a Jezdcem je klíčových pro to, aby se mezi nimi vytvořil zdravý vztah, a Jezdci zjistili, že je lepší počkat, dokud nově spojení Jezdci a draci dobře nepoznají jeden druhého, než jim řekli o Eldunarí. Jinak by se drak mohl v lehkomyslné mladické pošetilosti rozhodnout vyvrhnout své srdce srdcí jenom proto, aby uklidnil svého Jezdce, nebo na něj udělal dojem. Když se vzdáme svého Eldunarí, vzdáváme se ztělesnění celé naší bytosti. A jakmile je venku, nemůžeme ho vrátit na jeho původní místo v těle. Drak by neměl oddělit své vědomí jen tak, protože se mu tím změní celý zbytek života, i kdyby měl žít dalších tisíc let.*

„Ty ještě máš svoje srdce srdcí v sobě?“ zeptal se Eragon.

Tráva kolem stolu se ohnula pod poryvem horkého vzduchu, který vyšel z Glaedrových nozder. *Na něco takového by ses neměl ptát žádného draka kromě Safiry. Neopovažuj se mi takovou otázku znovu položit, mládě.*

Ačkoli z Glaedrova pokárání Eragona začaly pálit tváře, ještě to stačil napravit úklonou a slovy „Ano, Mistře.“ Pak se zeptal: „Co… co se stane, když se vaše Eldunarí rozbije?“

Pokud už drak přemístil své vědomí do svého srdce srdcí, pak skutečně zemře. Se slyšitelným cvaknutím Glaedr mrknul a jeho vnitřní a vnější víčka se mihla přes paprskovitou vypouklinu jeho duhovky. *Než jsme uzavřeli smlouvu s elfy, nechávali jsme si svá srdce v Du Fells Nángoröth, horách uprostřed pouště Hadarak. Později, když se Jezdci usadili na ostrově Vroengard a vybudovali tam skladiště pro Eldunarí, jak divocí, tak spárovaní draci jim svěřili svá srdce do úschovy.*

„Takže pak,“ řekl Eragon, „se Galbatorix těch Eldunarí zmocnil?“

Oproti Eragonovu očekávání to byl Oromis, kdo odpověděl. „Ano, ale ne všech najednou. Bylo to tak dlouho po tom, co naposledy někdo

skutečně ohrozil Jezdce, že mnozí z našich řad začali přistupovat ke svým Eldunarí neopatrně. V době, kdy se Galbatorix obrátil proti nám, bylo celkem běžné, že Jezdcův drak vyvrhl své Eldunarí čistě kvůli pohodlí."

„Pohodlí?"

Každý, kdo drží naše srdce, řekl Glaedr, *se může bez ohledu na vzdálenost spojit s drakem, od kterého srdce pochází – Mezi Jezdcem a drakem mohla být celá Alagaësie, a přesto, pokud měl Jezdec u sebe Eldunarí svého draka, mohli sdílet myšlenky stejně snadno jako ty a Safira teď.*

„Navíc," řekl Oromis, „kouzelník, který ovládá nějaké Eldunarí, může z draka vytáhnout energii, aby posílil své kouzlo, a zase to může udělat bez ohledu na to, kde se drak zrovna nachází. Když…"

Jejich rozhovor přerušil zářivě zbarvený kolibřík, který přiletěl nad stůl. Jeho křídla se mihotala jako rozmazaná skvrna, když se ptáček vznášel nad miskami ovoce a vysával šťávu vytékající z rozmáčklé ostružiny, pak vystřelil vzhůru a zmizel mezi stromy v lese.

Oromis znovu promluvil: „Když Galbatorix zabil prvního Jezdce, ukradl také srdce Jezdcova draka. Během let, po která se pak Galbatorix skrýval v divočině, zlomil drakovu mysl a pravděpodobně s pomocí Durzy ji ohýbal podle své vůle. A když Galbatorix začal svou vzpouru doopravdy, s Morzanem po boku, už byl silnější než skoro všichni Jezdci. Jeho síla nebyla dána pouze kouzly, ale byla i duševní, protože síla vědomí Eldunarí rozšiřovala jeho vlastní vědomí."

„Galbatorix se nesnažil jenom zabít Jezdce a draky. Jeho cílem bylo získat co nejvíce Eldunarí, a to buď tím, že je Jezdcům prostě sebral, nebo mučil Jezdce, dokud jeho drak nevyvrhl své srdce srdcí. Když nám došlo, co Galbatorix dělá, už byl příliš mocný na to, abychom ho dokázali zastavit. Galbatorixovi pomohlo, že mnoho Jezdců cestovalo nejenom s Eldunarí svého vlastního draka, ale také s Eldunarí draků, jejichž těla už neexistovala, protože takoví draci se často začali v přístěnku nudit a toužili po dobrodružství. A, jakmile Galbatorix a Křivopřísežníci vyplenili město Dorú Araeba na ostrově Vroengard, samozřejmě získal do svého vlastnictví celou hromadu Eldunarí, která tam byla uložena."

„Galbatorix si zajistil úspěch tím, že sílu a moudrost draků používal proti celé Alagaësii. Nejdřív nedokázal ovládat víc než pár Eldunarí, která ukořistil. Není nic snadného přinutit draka, aby se ti podvolil, i

když jsi mocný. Jakmile však Galbatorix zničil Jezdce a usadil se jako král v Urû'baenu, věnoval se tomu, aby si jedno po druhém podmanil zbytek srdcí."

„Myslíme si, že ho tenhle úkol zcela zaměstnal po většinu dalších čtyřiceti let, během nichž věnoval jen malou pozornost dění v Alagaësii, a lid Surdy se díky tomu dokázal odtrhnout od Království. Když Galbatorix s touto činností skončil, vystoupil z ústraní a začal si znovu zajišťovat vládu nad Královstvím a okolními zeměmi. Z nějakého důvodu se po dvou a půl letech dalšího vraždění a zármutku, který všude šířil, znovu stáhl do Urû'baenu a tam od té doby přebývá, asi ne tak osamělý jako předtím, ale zjevně se soustředí na nějaký plán, který zná jenom on sám. Má spoustu slabostí, ale nepropadl hýření – tolik vyzvěděli vardenští špehové. Ale víc než to jsme dosud zjistit nedokázali."

Eragon hleděl do dálky, ztracený v hlubokých úvahách. Konečně všechny ty příběhy, které slyšel o Galbatorixově nadpřirozené síle, dávaly smysl. Eragona uvnitř zahřál nepatrný záblesk optimismu, když si řekl: *Nejsem si jistý jak, ale kdybychom dokázali osvobodit Eldunarí z Galbatorixových spárů, už by nebyl mocnější než kterýkoli normální Dračí jezdec.* Ačkoli se ta možnost zdála nepravděpodobná, Eragona povzbudilo vědomí, že král je zranitelný, třebaže jen málo.

Když o tom Eragon dál přemítal, napadla ho další otázka. „Jak to, že jsem nikdy ve starých příbězích neslyšel zmínku o dračích srdcích? Určitě by o nich bardové a učenci mluvili, když jsou tak důležitá."

Oromis položil dlaň na stůl a pak řekl: „Ze všech tajemství v Alagaësii je to o Eldunarí jedním z těch nejpřísněji střežených dokonce i mezi elfy. Po celé dějiny se draci snažili ukrývat svá srdce před zbytkem světa. Odhalili nám jejich existenci až potom, co byla uzavřena magická smlouva mezi našimi rasami, a to jenom pár vyvoleným."

„Ale proč?"

Ach, řekl Glaedr, *často jsme se nad těmi tajnostmi ošklíbali, ale kdyby se o Eldunarí začalo všeobecně mluvit, každý sprostý darebák v zemi by se pokusil nějaké ukrást a nakonec by někteří dosáhli svého cíle. Dělali jsme všechno možné, abychom něčemu takovému zabránili.*

„Neexistuje způsob, jak by se draci mohli bránit prostřednictvím svého Eldunarí?" zeptal se Eragon.

Glaedrovo oko jako by se zatřpytilo víc než kdy předtím. *Trefná otázka. Drak, který vyvrhl své Eldunarí, ale který se ještě těší využívání svého těla, samozřejmě může bránit své srdce drápy, tesáky, ocasem a tlukotem křídel. Ale drak, jehož tělo už je mrtvé, nemá žádnou z těchto výhod. Jejich jedinou zbraní je mysl, a když nastane správný okamžik, možná kouzla, která nedokážeme ovládat vůlí. To je jeden z důvodů, proč se mnozí draci rozhodli neprotahovat svou existenci po zániku svého těla. Nemoci se pohybovat z vlastní vůle, nemoci cítit svět kolem sebe, leda prostřednictvím myslí ostatních, a moci ovlivňovat chod událostí jenom svými myšlenkami a výjimečnými a nepředvídatelnými záblesky kouzla; skoro každá bytost by měla potíže přijmout takovou existenci, ale draci, kteří jsou nejsvobodnější ze všech bytostí, obzvlášť.*

„Tak proč by to dělali?“ zeptal se Eragon.

Někdy se to stalo náhodou. Když jim začalo vypovídat službu tělo, drak mohl zpanikařit a uprchnout do svého Eldunarí. Nebo pokud vyvrhl své srdce předtím, než zemřelo jeho tělo, neměl na výběr než pokračovat v bytí. Ale většinou byli draci, kteří se rozhodli žít dál ve svém Eldunarí, nesmírně staří, starší, než jsme teď Oromis a já, dost staří, aby si přestali dělat starost o své tělo a vrátili se sami k sobě a přáli si strávit zbytek věčnosti hloubáním o otázkách, kterým by mladší bytosti nemohly rozumět. Vážili jsme si a cenili srdcí takových draků kvůli jejich moudrosti a důvtipu. Bylo běžné, že divocí i spárovaní draci, stejně jako Jezdci, u nich hledali radu v důležitých věcech. To, že je Galbatorix zotročil, je téměř nepředstavitelně krutý a odporný zločin.

Teď bych se na něco chtěla zeptat já, ozvala se Safira a Eragonovou myslí projel silný hukot jejích myšlenek. *Když se někdo z našeho druhu uvězní ve svém Eldunarí, musí i nadále existovat, nebo má možnost, kdyby už nechtěl dál v tomhle stavu pokračovat, opustit svět a přejít do temnoty za ním?*

„Ne sám,“ řekl Oromis. „Jedině v případě, kdyby ten drak ucítil vnuknutí použít kouzlo, které by mu dovolilo rozbít své Eldunarí zevnitř, což se, pokud vím, stává jen zřídka. Jediná další možnost, kterou by takový drak měl, by byla přesvědčit někoho jiného, aby Eldunarí roztříštil místo něj. Tenhle nedostatek kontroly je další důvod, proč se draci velmi opatrně rozhodovali, zda se přesunou do svého srdce srdcí, aby se neuvěznili ve vězení, ze kterého není úniku.“

Eragon cítil, jak se Safira při tom pomyšlení zhrozila. Ale neřekla to a zeptala se: *Kolik Eldunarí Galbatorix drží v otroctví?*

„Neznáme přesný počet," řekl Oromis, „ale odhadujeme, že jde o několik set."

Safiřino tělo se zablesklo po celé třpytivé délce, když se zavlnila. *Takže pak naše rasa přece jen není na pokraji vyhynutí?*

Oromis zaváhal, a tak místo něj odpověděl Glaedr. *Maličká,* řekl a vylekal Eragona použitím přídomku, na který byl sám zvyklý, *i kdyby byla celá země pokrytá Eldunarí, naše rasa by stejně byla odsouzena ke zkáze. Draci přežívající v Eldunarí jsou sice stále draci, ale nemají ani tělesné touhy, ani orgány, kterými by je uspokojili. Nemohou se rozmnožovat.*

Eragonovi začalo pulsovat v temeni hlavy a začal si čím dál víc uvědomovat únavu z posledních čtyř dní cestování. Vinou svého vyčerpání těžko udržel myšlenku déle než pár vteřin, při sebemenším vyrušení mu vyklouzla a byla ta tam.

Špička Safiřina ocasu se zakroutila. *Nejsem tak hloupá, abych věřila, že Eldunarí mohou zplodit potomky. Přesto mi je útěchou vědět, že nejsem tak sama, jak jsem si kdysi myslela… Naše rasa je možná odsouzená k záhubě, ale aspoň na světě žijí víc než čtyři draci, ať už jsou obalení masem, nebo ne.*

„To je pravda," přitakal Oromis, „ale jsou Galbatorixovými otroky stejně jako Murtagh s Trnem."

Je to ale něco, o co mohu usilovat – osvobodit je a také zachránit poslední vejce, řekla Safira.

„O to budeme usilovat oba dva," řekl Eragon. „Jsme jejich jedinou nadějí." Pravým palcem si otřel čelo a pak řekl: „Přesto je tu stále něco, čemu nerozumím."

„Ano?" zeptal se Oromis. „Copak tě mate?"

„Pokud Galbatorix čerpá sílu z těchto srdcí, jak Eldunarí vytvářejí energii, kterou využívá?" Eragon se odmlčel a hledal lepší způsob, jak vyjádřit svou otázku. Ukázal na vlaštovky poletující na nebi. „Každá živá bytost jí a pije, aby se udržela při životě, dokonce i rostliny. Jídlo poskytuje energii, kterou naše těla potřebují, aby správně fungovala. Také poskytuje energii, kterou potřebujeme, abychom mohli kouzlit, ať už při použití kouzla spoléháme na svou vlastní sílu, nebo využíváme sílu druhých. Jak je tomu ale u těchto Eldunarí? Nemají

přece kosti, svaly ani kůži, nebo snad ano? Nejedí, že? Tak jakpak mohou přežít? Odkud se bere jejich energie?“

Oromis se usmál a dlouhé zuby se mu zaleskly jako glazovaný porcelán. „Z kouzla.“

„Z kouzla?“

„Pokud někdo definuje kouzlo jako usměrňování energie, což je správně, pak ano, z kouzla. Kde přesně Eldunarí získávají svou energii, je záhada jak pro nás, tak pro draky. Nikdo nikdy nezjistil její zdroj. Možná vstřebávají sluneční světlo jako rostliny, nebo se živí životní silou bytostí, které jsou jim nablízku. Ať je tomu jak chce, bylo dokázáno, že když zemře drakovo tělo a jeho vědomí pokračuje v osamělém životě v jeho srdci srdcí, přináší si s sebou všechny záložní síly, které mělo jeho tělo k dispozici, než přestalo fungovat. Potom jejich zásoba energie stoupá vyrovnaným tempem dalších pět až sedm let, dokud nedosáhnou plné kapacity sil, která je vskutku obrovská. Celkové množství energie, kterou může Eldunarí udržet, závisí na velikosti srdce; čím starší drak, tím větší je jeho Eldunarí a tím víc energie může pojmout, než se nasytí.“

Eragon si vzpomněl, jak se Safirou bojovali s Murtaghem a Trnem, a řekl: „Galbatorix musel Murtaghovi dát několik Eldunarí. To je jediné vysvětlení, proč jeho síly tak vzrostly.“

Oromis přikývl. „Máte štěstí, že mu Galbatorix nepůjčil víc srdcí, jinak by Murtagh hravě přemohl vás, Aryu i všechny ostatní kouzelníky Vardenů.“

Eragon si vzpomněl, jak v obou případech, kdy se setkali s Murtaghem a Trnem, měl pocit, jako by Murtaghova mysl obsahovala více bytostí. Eragon se podělil o svou vzpomínku se Safirou a řekl: *Musela to být Eldunarí, co jsem cítil… Přemýšlím, kde je měl Murtagh uložená? Trn nenesl žádné sedlové brašny a já jsem na Murtaghových šatech neviděl žádné divné boule.*

Nevím, řekla Safira. *Pamatuješ, že Murtagh musel mluvit o svých Eldunarí, když řekl, že místo aby ti vytrhl tvoje srdce, by bylo lepší, kdyby si vyrval svá vlastní srdce.* Svá, *ne* své.

Máš pravdu! Možná se mě snažil varovat. Eragon se nadechl, uvolnil si svaly mezi lopatkami a opřel se v židli. „Jsou kromě Safiřina a Glaedrova srdce srdcí nějaká další Eldunarí, kterých se Galbatorix nezmocnil?“

Kolem koutků Oromisových zamračených úst se objevily slabé vrásky. „Žádná, o nichž bychom věděli. Po pádu Jezdců Brom odjel pátrat po Eldunarí, která možná Galbatorix přehlédl, ale bez úspěchu. Ani za všechny ty roky, co jsem svou myslí prohledával Alagaësii, jsem nenarazil ani na šeptnutí myšlenky Eldunarí. Všechna Eldunarí byla dobře spočítána, když na nás Galbatorix s Morzanem zaútočili, a žádné z nich nezmizelo bez vysvětlení. Nelze předpokládat, že by někde mohla ležet skrytá větší zásoba Eldunarí připravená nám pomoci, i kdybychom je dokázali najít."

I když Eragon nečekal jinou odpověď, pocítil zklamání. „Ještě poslední otázka. Zemře-li Jezdec nebo Jezdcův drak, ten z nich, který přežije, často zchřadne, nebo spáchá sebevraždu. Jiní se ze své ztráty obvykle zblázní. Mám pravdu?"

Mas, řekl Glaedr.

„Co by se ale stalo, kdyby drak přemístil své vědomí do svého srdce a pak jeho tělo zemřelo?"

Podrážkami bot Eragon ucítil slabé chvění, které otřáslo zemí, když Glaedr změnil polohu. Zlatý drak řekl: *Pokud drak prodělá smrt těla, a přesto jeho Jezdec přežije, společně se stanou Indlvarn. Taková proměna nebývá pro draka zrovna příjemná, ale mnozí Jezdci a draci se téhle změně úspěšně přizpůsobili a dál znamenitě sloužili Jezdcům. Pokud však zemře drakův Jezdec, pak draci často rozbijí své Eldunarí, nebo zařídí, aby ho rozbil někdo jiný, pokud už jejich tělo neexistuje, a tak se zabijí a následují svého Jezdce do prázdnoty. Ale ne všichni. Někteří draci dokázali překonat svou ztrátu – stejně tak někteří Jezdci, jako Brom – a dál sloužili našemu řádu ještě mnoho let, ať už svým tělem, nebo srdcem srdcí.*

Dal jsi nám spoustu námětů k přemýšlení, Oromis-elda, řekla Safira. Eragon přikývl, ale mlčel, protože usilovně uvažoval o všem, co tu zaznělo.

RUCE VÁLEČNÍKA

Eragon ukusoval teplou, sladkou jahodu a hleděl do nekonečných hlubin nebe. Když jahodu dojedl, položil stopku na tác před sebou, špičkou nehtu ji o kus popostrčil a otevřel pusu, aby promluvil.

Než ale stačil něco říct, Oromis ho předběhl: „Co teď, Eragone?“

„Co teď?“

„Dlouze jsme mluvili o věcech, které ses toužil dovědět. Co byste teď se Safirou chtěli udělat? Nemůžete se přece v Ellesméře zdržovat, a tak uvažuji, zda si od své návštěvy ještě něco slibujete, nebo zda hodláte zítra ráno zase odletět.“

„Doufali jsme, že až se vrátíme, budeme moci pokračovat ve výcviku tak jako předtím,“ odpověděl Eragon. „Na to teď bohužel nemáme čas, ale něco bych přece jen rád udělal.“

„A to?“

„…Mistře, neřekl jsem ti všechno, co se mi stalo, když jsme s Bromem byli v Teirmu.“ A pak Eragon vyprávěl, jak ho zvědavost přilákala do krámku, kde mu Angela vyložila budoucnost a kde poté od Solembuma dostal zvláštní radu.

Oromis přiložil prst na horní ret a tvářil se zahloubaně. „Během posledního roku o téhle věštkyni slýchám čím dál častěji, jednak v Aryiných zprávách od Vardenů a nyní i od tebe. Tahle Angela má nejspíš obdivuhodnou vlastnost objevovat se všude tam, kde se má stát něco významného.“

To tedy má, potvrdila Safira.

Oromis pokračoval: „Její chování mi velmi připomíná jednu lidskou kouzelnici, která kdysi navštívila Ellesméru, ačkoli ta si neříkala

Angela. Je Angela drobná žena s hustými, kudrnatými hnědými vlasy, jiskřivýma očima a humorem, který je břitký a stejně tak podivný?“

„Dokonale jsi ji popsal,“ řekl Eragon. „Je to ta samá osoba?“

Oromis zlehka zahoupal levou rukou. „Jestli ano, pak jde o výjimečnou osobnost… Ale co se týče jejích proroctví, nevěnoval bych jim přílišnou pozornost. Ať už se vyplní, nebo ne, nikdo z nás beztak nemůže ovlivnit výsledek, pokud bychom se o tom nedozvěděli víc.“

„Ovšem to, co řekl kočkodlak, je mnohem zajímavější,“ soudil Oromis. „Bohužel ti nemohu objasnit žádný z jeho výroků. Nikdy jsem neslyšel o místě zvaném Pevnost duší, a i když skála Kuthian mi zní povědomě, nemohu si vybavit, kde jsem na to jméno narazil. Prohlédnu své svitky, ale instinkt mi napovídá, že v elfských textech o ní žádnou zmínku nenajdu.“

„A co ta zbraň pod stromem Menoa?“

„Nevím o žádné takové zbrani, Eragone, a to znám dobře dějiny tohoto lesa. Pokud jde o lesy, v celých Du Weldenvarden žijí pravděpodobně jenom dva elfové, jejichž vědomosti převyšují ty moje. Pozeptám se jich, ale obávám se, že stejně nic nezjistím.“ Když se Eragon zatvářil zklamaně, Oromis dodal: „Chápu, že potřebuješ přiměřenou náhradu za Zar’roc, Eragone, a s tím ti mohu pomoci. Kromě mého meče, Naeglingu, zachránili elfové ještě další dva meče Dračích jezdců – Arvindr a Támerlein. Arvindr je v současnosti ve městě Nädindel, které bys nestihl navštívit. Ale Támerlein najdeš tady v Ellesméře. Patří mezi poklady rodiny Valtharos, a přestože se s ním pán domu Fiolr nebude loučit s nadšením, myslím, že kdybys ho uctivě požádal, dal by ti ho. Domluvím ti s ním na zítřejší ráno schůzku.“

„A co když mi meč nepadne do ruky?“ zeptal se Eragon.

„Doufejme, že padne. Přesto také pošlu zprávu kovářce Rhunön, že tě může očekávat zítra odpoledne.“

„Ale ona přísahala, že nikdy žádný další meč nevyrobí.“

Oromis si povzdechl. „Přísahala, ale přesto by stálo za to se s ní poradit. Pokud ti někdo může doporučit vhodnou zbraň, pak je to ona. A navíc – i kdyby ti Támerlein vyhovoval, jsem si jistý, že by si ho Rhunön stejně chtěla prohlédnout, než bys s ním odletěl. Už je to víc než sto let, co ten meč naposledy někdo použil v bitvě, a možná by potřeboval nějaké drobné opravy.“

„Nemohl by mi meč ukovat nějaký jiný elf?“ napadlo Eragona.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Oromis. „Zvláště pokud se má svou kvalitou vyrovnat Zar’rocu nebo kterémukoli z ukradených mečů, které si přivlastnil Galbatorix. Rhunön je jedním z nejstarších příslušníků naší rasy a je jediná, kdo kdy vyráběl meče pro náš řád.“

„Ona je tak stará jako Jezdci?“ vydechl Eragon užasle.

„Ještě starší.“

Eragon se odmlčel. „Co budeme do zítřka dělat, Mistře?“

Oromis pohlédl přes Eragona na Safiru a pak řekl: „Jděte navštívit strom Menoa. Vím, že nebudete klidně spát, dokud to neuděláte. Podívejte se, jestli tam přece jen nenajdete zbraň, o níž mluvil ten kočkodlak. Až uspokojíš svou zvídavost, vraťte se do svého stromového domu, o který vám pečují služebníci Islanzadí. Zítra uděláme, co budeme moci.“

„Ale, Mistře, máme tak málo času…“

„A vy dva jste dnes příliš unavení na nějaké další rozrušení. Věř mi, Eragone; uděláš lépe, když si odpočineš. Myslím, že ten čas ti pomůže strávit všechno to, o čem jsme dnes mluvili. Dokonce i podle měřítek králů, královen a draků – tohle vůbec nebyl snadný rozhovor.“

Navzdory Oromisovým ujištěním se Eragon cítil nesvůj, že by měl po zbytek dne zahálet. Nesmírně toužil dál pracovat, i když věděl, že by měl raději nabrat síly.

Zavrtěl se v židli a musel tím prozradit něco ze své nerozhodnosti, protože Oromis se usmál a řekl: „Aby se ti lépe odpočívalo, Eragone, slibuji ti toto: než se Safirou odletíš k Vardenům, můžeš si vybrat jakoukoli část magie a já tě za tu krátkou chvíli, kterou budeme mít, naučím všechno, co o ní vím.“

Eragon palcem otáčel prstenem, který měl na pravém ukazováčku, a zvažoval Oromisovu nabídku. Přemýšlel, do jaké oblasti kouzel by nejraději pronikl. Nakonec pravil: „Rád bych věděl, jak přivolat duchy.“

Oromisovi po tváři přelétl stín. „Dodržím své slovo, Eragone, ale černokněžnictví je temné a nehezké umění. Neměl by ses snažit ovládat druhé bytosti pro svůj vlastní prospěch. I kdybys odhlédl od nemorálnosti černokněžnictví, jde o mimořádně nebezpečný a po čertech složitý obor. Černokněžník musí nejméně tři roky usilovně studovat, než může vůbec doufat, že přivolá duchy a nenechá se jimi ovládnout.“

„Černokněžnictví není jako ostatní kouzla, Eragone," varoval jej Oromis. „Pokoušíš se jím přinutit neuvěřitelně mocné a nepřátelské bytosti, aby poslouchaly tvé příkazy; bytosti, které věnují každý okamžik svého zajetí myšlenkám na pomstu a pátrání po trhlině ve svých poutech, aby se na tebe mohly vrhnout a podmanit si tě. V dějinách se dosud nevyskytl Stín, který by byl současně i Jezdcem, a ze všech hrůz, které postihly tuhle krásnou zemi, by se taková ohavnost snadno mohla stát tou nejhorší, dokonce horší než Galbatorix. Prosím, vyber si jiné téma, Eragone: nějaké méně nebezpečné pro tebe i pro naši věc."

„Pak bys mi mohl říct mé skutečné jméno," navrhl Eragon.

„Tvé žádosti jsou čím dál náročnější, Eragone-finiarel," konstatoval Oromis. „Možná bych dokázal uhodnout tvé skutečné jméno, kdybych chtěl." Stříbrovlasý elf upřel na Eragona oči a pozorně si ho prohlížel. „Ano, myslím, že bych to uměl. Ale neřeknu ti ho. Skutečné jméno může být pro kouzlení nesmírně důležité, ale není to kouzlo samo o sobě, a tak nepodléhá mému slibu. Pokud toužíš lépe porozumět sám sobě, Eragone, pak zkus objevit své skutečné jméno sám. Kdybych ti ho řekl, mohl bys z toho mít užitek, ale bylo by to bez moudrosti, kterou jinak získáš při jeho hledání. Poznání si člověk musí zasloužit, Eragone. Nedají ti ho druzí, jakkoli mohou být vážení."

Eragon si zase chvíli pohrával s prstenem, pak si odkašlal a zakroutil hlavou. „Nevím… Došly mi otázky."

„O tom velmi pochybuji," usmál se Oromis.

Eragon se dokázal jen těžko soustředit; jeho myšlenky se vracely k Eldunarí a k Bromovi. Znovu žasl nad podivným sledem událostí, které vedly k tomu, že se Brom usadil v Carvahallu a že se on sám nakonec stal Dračím jezdcem. *Kdyby Arya ne…* Vtom ho něco napadlo, zarazil se a usmál se. „Naučíš mě, jak během okamžiku poslat předmět z místa na místo tak, jako Arya přemístila Safiřino vejce?"

Oromis přikývl. „Skvělá volba. Tohle kouzlo je náročné, ale má mnoho využití. Jsem přesvědčený, že ti ve tvém boji proti Galbatorixovi a Království bude nanejvýš užitečné. A Arya jenom potvrzuje jeho účinnost."

Oromis vzal ze stolu svůj pohár, zvedl ho a nechal sluneční paprsky prosvítat vínem. Dlouho si tekutinu prohlížel, potom pohár položil zpátky a řekl: „Než se vydáš do města, měl bys vědět, že ten, koho jsi k nám poslal žít, už před časem dorazil."

Teprve po chvíli Eragonovi došlo, o kom Oromis mluví. „Sloun je v Ellesméře?“ podivil se Eragon.

„Žije sám v malém obydlí u potoka na západním okraji Ellesméry. Když se vypotácel z lesa, byl na pokraji smrti, ale rány jsme mu ošetřili a teď je zdráv. Elfové z města mu nosí jídlo a šaty a i jinak dohlížejí na to, aby o něj bylo dobře postaráno. Doprovázejí ho, kamkoli si přeje jít, a někdy mu předčítají, ale většinu času raději sedí sám a s těmi, kdo přijdou, nemluví. Dvakrát se pokusil odejít, ale tvoje kouzla tomu zabránila.“

Překvapuje mě, že sem dorazil tak rychle, řekl Eragon Safiře.

Tvoje kouzlo, které ho pohánělo, muselo být silnější, než sis myslel.

Ano. Eragon se potichu zeptal: „Považujete za vhodné vrátit mu zrak?“

„Ne.“

Ten plačící muž je zlomený uvnitř, doplnil Glaedr. *Nevidí dost jasně na to, aby mu oči k něčemu byly.*

„Měl bych se na něj zajít podívat?“ zeptal se Eragon, neboť si nebyl jistý, co od něj Oromis s Glaedrem čekají.

„To je na tobě,“ odpověděl Oromis. „Kdyby se s tebou znovu setkal, asi by ho to jen rozrušilo. Přesto jsi zodpovědný za jeho trest, Eragone. Nebylo by správné, abys na něj zapomněl.“

„Ne, Mistře, nezapomenu.“

Oromis s rázným pokývnutím hlavy odložil pohár na stůl a přisunul si židli blíž k Eragonovi. „Už se připozdívá a já tě tu už nebudu zdržovat, abych tě neokrádal o odpočinek, ale než odejdeš, rád bych udělal ještě jednu věc. Mohu si prohlédnout tvoje ruce? Chtěl bych se podívat, co o tobě teď prozrazují.“ Oromis vztáhl své ruce k Eragonovi.

Eragon natáhl paže, položil ruce dlaněmi dolů na Oromisovy a zachvěl se při doteku elfových tenkých prstů. Mozoly na Eragonových kloubech vrhaly přes hřbety jeho rukou dlouhé stíny, když je Oromis nakláněl ze strany na stranu. Pak elf jemným, ale pevným tlakem přetočil Eragonovy ruce vzhůru a prohlížel si jeho dlaně a spodní strany prstů.

„Co vidíš?“ zeptal se Eragon.

Oromis otočil Eragonovy ruce zase zpátky a ukázal na jeho mozoly. „Teď máš ruce válečníka, Eragone. Dávej pozor, aby se nestaly rukama muže, který si libuje v krveprolití.“

STROM ŽIVOTA

Ze skály Tel'naeír letěla Safira přes pohupující se les, dokud nedorazila k mýtině, na níž stál strom Menoa. Měl silnější kmen než sto obřích borovic okolo něj dohromady a tyčil se k nebi jako mohutný sloup, jehož klenutá koruna měřila napříč stovky metrů. Ze silného, mechem obrostlého kmene se rozbíhala spletitá síť kořenů a zabírala přes deset akrů lesní půdy, než se kořeny ponořily hlouběji do měkké půdy a zmizely pod kořeny menších stromů. Poblíž stromu Menoa byl vzduch vlhký a chladný a z jehličí nad hlavou se dolů nesla řídká, ale stálá mlha, která zavlažovala shluky kapradí rostoucí kolem kmene. Po větvích prastarého stromu se honily červené veverky a z houští jeho koruny se ozýval jasný křik a švitoření nesmírné spousty ptáků. Celou pasekou prostupoval pocit bdělého vědomí, protože strom v sobě nesl pozůstatky elfky jménem Linnëa, jejíž mysl usměrňovala růst stromu a okolního lesa.

Eragon propátrával hrbolatou oblast kořenů a hledal nějakou stopu po zbrani, ale stejně jako předtím nenašel žádný předmět, který by se mohl hodit do bitvy. Sebral z mechu u svých nohou odpadlý kousek kůry a zvedl ho k Safiře. *Co myslíš?* zeptal se. *Kdybych ho dostatečně očaroval, mohl bych s ním zabít vojáka?*

Vojáka bys mohl zabít stéblem trávy, kdybys chtěl, odvětila. *Ovšem proti Murtaghovi s Trnem nebo králi a jeho černému drakovi by ti tohle pomohlo asi tak jako vlákno mokré vlny.*

Máš pravdu, souhlasil a odhodil kůru.

Myslím, řekla, *že bys ze sebe nemusel dělat hlupáka jenom proto, aby se Solembumova rada nějak osvědčila.*

Ne, ale možná bych měl zvolit jiný přístup, pokud chci tu zbraň najít. Jak už jsi prve podotkla, mohl by to být třeba i kámen, nebo kniha, nejen meč. Hůl vyřezávaná z větve stromu Menoa by, myslím, byla cenná zbraň.

Ale stěží by se vyrovnala meči.

Ano, stěží… A bez svolení samotného stromu bych se neodvážil useknout ani větev a nemám ponětí, jak bych mohl Linnëu přesvědčit, aby mojí prosbě vyhověla.

Safira prohnula svůj ladný krk, pohlédla vzhůru do koruny stromu a pak se otřepala, aby se zbavila kapek, které se posbíraly na ostrých okrajích jejích šupin. Když na Eragona dopadla sprška chladné vody, vykřikl, uskočil dozadu a zakryl si tvář rukama. *Kdyby se kdokoli pokusil uškodit stromu Menoa,* řekla, *pochybuji, že by žil natolik dlouho, aby stačil svého činu litovat.*

Několik dalších hodin oba prolézali paseku. Eragon stále doufal, že mezi spletitými kořeny narazí na nějakou skulinku, kde najdou odkrytý růžek zakopané truhlice s mečem schovaným uvnitř. *Murtagh má Zar'roc, což je meč jeho otce,* pomyslel si Eragon, *a já bych tudíž správné měl mít meč, který Rhunön ukovala pro Broma.*

Ten by také měl tu správnou barvu, dodala Safira. *Jeho dračice, moje jmenovkyně, byla také modrá.*

Eragon se nakonec v zoufalství dotkl myslí stromu Menoa a pokusil se přilákat pozornost jeho pomalého vědomí, aby vysvětlil své počínání a požádal elfku o pomoc. Ale stejně tak se mohl snažit domlouvat s větrem nebo deštěm, protože strom si ho nevšímal o nic víc, než by si on sám všímal mravence, který by mu tykadly tloukl do boty.

Když se okraj slunce dotkl obzoru, zklamaně hledání vzdali. Z paseky Safira letěla do středu Ellesméry a doplachtila do ložnice stromového domu, který mu elfové věnovali pro jeho pobyt v Ellesméře. Dům tvořila skupina několika kulatých pokojů v koruně statného stromu několik desítek metrů nad zemí.

V jídelně na Eragona čekalo ovoce, zelenina, vařené fazole a chleba. Když se trochu najedl, schoulil se vedle dračice v přikrývkami vystlané prohlubni zapuštěné do podlahy – postel nechal nedotčenou a dal přednost Safiřině společnosti. Ležel vedle ní a uvědomoval si své okolí. Zatímco Safira se okamžitě ponořila do hlubokého spánku, on sledoval, jak nad měsíčním svitem zalitým lesem vycházejí hvězdy, a

myslel na Broma a na svou záhadnou matku. Pozdě v noci vklouzl do bdělých snů a v nich mluvil se svými rodiči. Neslyšel, co říkají, protože jeho i jejich hlasy byly tlumené a nezřetelné, ale nějak si uvědomoval lásku a hrdost, kterou vůči němu cítili, a i když věděl, že jde o pouhé výplody jeho neklidné mysli, chránil si tuhle vzpomínku na jejich vřelé city.

*

Za úsvitu útlá elfská dívka vedla Eragona a Safiru uličkami Ellesméry na panství rodiny Valtharos. Když procházeli mezi tmavými kmeny ponurých borovic, Eragona napadlo, jak prázdné a tiché je město ve srovnání s jejich poslední návštěvou; mezi stromy zahlédl pouze tři elfy: vysoké, ladné postavy, které odplouvaly pryč neslyšnými kroky.

Když elfové pochodují do války, poznamenala Safira, *jen málo jich tu zůstává.*

Ano.

Fiolr na ně čekal v klenuté chodbě osvětlené několika vznášejícími se světly. Měl protáhlou, tvrdou a ostřeji řezanou tvář než většina elfů, takže jeho rysy Eragonovi připomínaly kopí s úzkými křidélky. Byl oblečen do zelenozlatého šatu s límcem, který se mu rozšiřoval vysoko za hlavou jako brka nějakého cizokrajného ptáka. V levé ruce nesl hůlku z bílého dřeva vyřezávanou glyfy Liduen Kvaedhí. Do jejího konce byla vsazena lesklá perla.

Fiolr se uklonil v pase a stejně tak Eragon. Pak si vyměnili tradiční elfský pozdrav a Eragon poděkoval šlechtici, že je tak velkorysý a dovolí mu prohlédnout si meč Támerlein.

Fiolr řekl: „Támerlein je už dlouho vysoce ceněným majetkem mé rodiny a je mi obzvláště drahý. Znáš historii Támerleinu, Stínovrahu?“

„Ne,“ odpověděl Eragon.

„Mou družkou byla moudrá a krásná Naudra, jejíž bratr Arva byl v době Pádu Dračím jezdcem. Naudra s ním právě pobývala ve městě Iliree, když se tudy Galbatorix a Křivopřísežníci prohnali jako severní bouře. Arva po boku dalších Jezdců bránil Ilireu, ale Křivopřísežník Kialandí mu zasadil smrtící úder. Když Arva ležel a umíral na cimbuří Ilirey, dal Naudře svůj meč Támerlein, aby se mohla bránit. S Támerleinem se Naudra probojovala přes tři Křivopřísežníky a s

dalším drakem a Jezdcem se vrátila sem, ale krátce nato podlehla svým zraněním.“

Fiolr jediným prstem pohladil hůlku a perla tlumeně zazářila. „Támerlein je mi stejně drahý jako vzduch, který dýchám. Spíš bych se rozloučil s vlastním životem než s ním. Ale Támerlein byl vyroben pro Jezdce a my nejsme Jezdci. Jsem ochotný ti ho půjčit, Stínovrahu, aby ti pomohl v boji proti Galbatorixovi. Tento meč však zůstane vlastnictvím rodiny Valtharos a musíš mi slíbit, že mi ho vrátíš, pokud o něj někdy já nebo moji potomci požádáme.“

Když mu dal Eragon své slovo, Fiolr dovedl jeho a Safiru k dlouhému, leštěnému dřevěnému stolu vyrostlému přímo z podlahy. Na jednom konci stolu stál zdobený podstavec a na něm ležel Támerlein a jeho pochva.

Čepel Támerleinu měla tmavou, sytě zelenou barvu, stejně jako pochva. Hlavici rukojeti zdobil velký smaragd. Meč byl vytepaný z kalené oceli. Záštitu zdobila řada glyfů. V elfském jazyce na ní stálo: *Jsem Támerlein, nositel posledního spánku.* Meč byl stejně dlouhý jako Zar’roc, ale čepel měl širší, špičku kulatější a jílec masivnější. Byla to krásná, hrozivá zbraň, ale Eragon na první pohled viděl, že Rhunön ukovala Támerlein pro osobu s jiným bojovým stylem, než na jaký byl zvyklý – stylem, který víc spoléhal na sečné údery než na rychlejší, elegantnější techniky, jimž ho naučil Brom.

Jakmile se Eragonovy prsty sevřely kolem rukojeti Támerleinu, uvědomil si, že jílec je pro jeho ruku příliš velký, a v tom okamžiku mu bylo jasné, že tohle není meč pro něj. Neměl pocit – na rozdíl od Zar’rocu – jako by byl prodloužením jeho ruky. Ale navzdory tomuto poznání zaváhal, protože kde jinde by mohl získat tak dobrý meč? Arvindr, druhý meč, o němž se Oromis zmínil, leží ve městě vzdáleném stovky mil odsud.

Až Safira ho utvrdila, když řekla: *Neber si ho. Pokud máš jít s mečem do bitvy, a pokud na něm mají záviset naše životy, pak ten meč musí být dokonalý. Nic jiného není dost dobré. Navíc se mi nelíbí podmínky, které Fiolr ke svému daru připojil.*

A tak Eragon vrátil Támerlein na podstavec, omluvil se Fiolrovi a vysvětlil mu, proč meč nemůže přijmout. Elf s útlou tváří nevypadal příliš zklamaně. Eragon měl naopak pocit, že ve Fiolrových pronikavých očích zahlédl záblesk spokojenosti.

*

Z domu rodiny Valtharos kráčeli Eragon a Safira sami šerými prostorami lesa do tunelu z dřínů, který vedl k otevřenému atriu uprostřed Rhunönina domu. Když se vynořili z chodbičky, Eragon uslyšel řinkot kladiva o dláto a spatřil kovářku, jak sedí u ponku vedle zastřešené výhně stojící uprostřed atria. Elfka byla zabraná do rytí nablýskaného ocelového bloku. Eragon nedokázal uhodnout, na čem pracuje, protože kus dosud neměl jasné tvary.

„Takže jsi pořád naživu, Stínovrahu," poznamenala Rhunön, aniž by odtrhla oči od práce. Její hlas zněl jako dva mlýnské kameny skřípající o sebe. „Oromis mi říkal, že ti Morzanův syn sebral Zar'roc."

Eragon sebou trhnul a přikývl, i když se na něj nedívala. „Ano, Rhunön-elda. Vzal mi ho na Hořících pláních."

„Hmm." Rhunön se soustředila na svou práci, klepala do hlavice dláta nadlidskou rychlostí, pak přestala a řekla: „Takže meč našel svého právoplatného majitele. Nelíbí se mi, k čemu ten – jak že se to jmenuje? ach ano – *Murtagh* Zar'roc používá, ale každý Jezdec si zaslouží pořádný meč a pro syna Morzana mě nenapadá žádný lepší meč než právě ten Morzanův." Elfka vzhlédla k Eragonovi zpod vrásčitého čela. „Pochop mě, Stínovrahu, byla bych raději, kdybys měl Zar'roc ty, ale ještě víc by mě potěšilo, kdybys vlastnil meč, který byl vyrobený přímo pro tebe. Zar'roc ti možná dobře sloužil, ale neměl správný tvar pro tvoje tělo. A už vůbec mi nemluv o Támerleinu. Musel bys být hlupák, kdyby sis myslel, že ho můžeš nosit."

„Jak vidíš," řekl Eragon, „nenesu si ho od Fiolra."

Rhunön přikývla a znovu začala sekat do oceli. „Tak dobrá, dobrá."

„Pokud je Zar'roc správný meč pro Murtagha," řekl Eragon, „nebyl by Bromů v meč správnou zbraní pro mě?"

Rhunön se zamračila, až se jí uprostřed spojilo obočí. „Undbitr? Proč bys chtěl zrovna Bromův meč?"

„Protože Brom je můj otec," vysvětlil Eragon a ucítil vzrušení, že to dokázal říct nahlas.

„Takhle je to tedy?" Rhunön odložila kladivo a dláto, vyšla zpod stříšky altánu a stanula naproti Eragonovi. Po těch staletích, která strávila sehnutá nad prací, byla trochu shrbená a kvůli tomu se zdála být o pár centimetrů menší než on. „Hmm, ano, vidím tu podobu.

Brom byl pěkně neomalený, to tedy byl. Říkal, co si myslí, a neplýtval slovy. Dost se mi to líbilo. Nemůžu vystát, co se stalo z mojí rasy. Jsou přehnaně zdvořilí, příliš uhlazení a upjatí. Ha! Pamatuji, když se ještě elfové smáli a bojovali jako normální bytosti. Teď jsou tak uzavření do sebe, až se zdá, že někteří nemají víc citu než mramorová socha!“

Safira řekla: *Mluvíš o tom, jací bývali elfové předtím, než se naše dvě rasy spojily dohromady?*

Rhunön obrátila zamračenou tvář k Safiře. „Zářivá šupino. Vítej. Ano, mluvila jsem o dobách před vytvořením pouta mezi elfy a draky. Těžko bys věřila, že takové změny, jaké jsem od té doby sledovala v našich rasách, jsou vůbec možné, ale je to tak a já jsem jedním z posledních, kdo si pamatuje, jací jsme byli dříve.“

Pak Rhunön přelétla pohledem zpátky k Eragonovi. „Undbitr tvoje potíže nevyřeší. Brom o svůj meč přišel během pádu Jezdců. Pokud není součástí Galbatorixovy sbírky, pak byl možná zničen, nebo je pohřbený pod rozpadajícími se kostmi na nějakém dávno zapomenutém bojišti. I kdyby se ho povedlo najít, nedostal bys ho včas – dříve, než se budeš muset znovu postavit svým nepřátelům.“

„Co mám tedy dělat, Rhunön-elda?“ zeptal se Eragon. A vyprávěl jí o falchionu, který si vybral u Vardenů, o kouzlech, jimiž jej zpevnil, i o tom, jak ho zklamal v tunelech pod Farthen Dûrem.

Rhunön si odfrkla. „Ne, to by nikdy nefungovalo. Jakmile byl meč jen ukovaný a zakalený, můžeš ho chránit nekonečnou řadou kouzel, ale kov sám zůstává křehký. Jezdec potřebuje něco víc: meč, který vydrží ty nejsilnější údery a který nepodlehne skoro žádnému kouzlu. Pokud chceš upravit a zlepšit strukturu kovu, musíš zpívat kouzla nad horkým železem, zatímco ho vytahuješ z rudy a také když ho kuješ.“

„Jak ale získám takový meč?“ zeptal se Eragon. „Ukovala bys mi ho, Rhunön-elda?“

Tenounké vrásky na Rhunönině tváři se prohloubily. Sáhla si na levý loket, promnula si ho a její silné svaly na holém předloktí se zavlnily. „Víš, že jsem přísahala, že dokud budu naživu, už nikdy nevyrobím další zbraň.“

„Vím.“

„Jsem vázána svou přísahou. Nemohu ji porušit, i kdybych si to sebevíc přála.“ Rhunön se dál držela za loket, přešla zpátky k ponku a sedla si před sochu. „A také proč bych měla, Dračí jezdče? Řekni mi to. Proč bych měla vypustit do světa dalšího vymítače duší?“

Eragon pečlivě volil slova: „Protože kdybys to udělala, mohla bys pomoci ukončit Galbatorixovu nadvládu. Nebylo by příhodné, kdybych ho zabil právě mečem z tvojí dílny, když tvými meči on a Křivopřísežníci zavraždili tolik draků a Jezdců? Vadí ti, jak používali své zbraně. Jak lépe to tedy vyvážit než tím, že vyrobíš nástroj, který se stane Galbatorixovou zkázou?“

Rhunön zkřížila paže a pohlédla vzhůru k nebi. „Meč… nový meč. Po takové době zase provozovat své řemeslo…“ Spustila oči, vysunula bradu k Eragonovi a řekla: „Je možné, jen možné, že by mohl existovat způsob, jak bych ti mohla pomoci, ale je zbytečné se o tom dohadovat, když to nemůžu ani zkusit.“

Proč ne? zeptala se Safira.

„Protože nemám kov, který potřebuji!“ zavrčela Rhunön. „Nemyslíte si přeci, že jsem ukovala meče Jezdců z obyčejné oceli? To tedy ne! Kdysi dávno, když jsem se potulovala po Du Weldenwarden, jsem náhodou narazila na úlomky meteoru, který spadl na zem. Obsahovaly jinou rudu, než s jakou jsem kdy předtím pracovala, a tak jsem se s ní vrátila do kovárny, pročistila jsem ji a zjistila jsem, že výsledná směs oceli je silnější, tvrdší a pružnější než jakákoli ocel pozemského původu. Pojmenovala jsem ten kov *zářocel* kvůli jeho nezvyklému třpytu, a když mě královna Tarmunora požádala, abych ukovala první meče Jezdcům, použila jsem zářocel. Kdykoli jsem pak měla příležitost, hledala jsem v lese další úlomky tohoto hvězdného kovu. Většinou jsem žádné nenašla, ale když se mi to povedlo, šetřila jsem si je pro Jezdce.“

„Během staletí byly úlomky čím dál vzácnější, dokud jsem si nakonec nezačala myslet, že už žádné nezbyly. Trvalo mi čtyřiadvacet let, než jsem našla poslední ložisko. Z něj jsem ukovala sedm mečů, mezi nimi i Undbitr a Zar’roc. Od pádu Jezdců jsem hledala zářocel jen jednou a to dnes v noci poté, co jsme o tobě mluvili s Oromisem.“ Rhunön naklonila hlavu a její vodovité oči se zavrtaly do Eragona. „Toulala jsem se široko daleko a použila jsem mnoho kouzel pro hledání, ale nenarazila jsem ani na jediné smítko zářoceli. Kdyby se nějaká dala sehnat, pak bychom mohli uvažovat o meči pro tebe, Stínovrahu. Jinak tahle debata není nic než zbytečné tlachání.“

Eragon se elfce uklonil, poděkoval jí za její čas a pak se Safirou odešli z atria zelenou listnatou chodbou z dřínů.

Jak kráčeli bok po boku k louce, odkud Safira mohla vzlétnout, Eragon řekl: *Zářocel, to musel mít Solembum na mysli. Pod stromem Menoa musí být zářocel.*

Jak by to mohl vědět?

Možná mu to řekl sám strom. Záleží na tom?

Ať už tomu tak je, nebo ne, poznamenala, *jak se máme dostat k čemukoliv, co skrývají kořeny stromu Menoa? Nemůžeme se jimi prosekat. Ani nevíme, kde přesně hledat.*

Musím si to promyslet.

*

Z louky u Rhunönina domu Safira a Eragon letěli přes Ellesméru zpátky na skálu Tel'naeír, kde čekali Oromis s Glaedrem. Jakmile Eragon seskočil na zem, Safira se zase vznesla s Glaedrem a kroužili jim vysoko nad hlavou. Nikam neletěli, ale spíše si užívali radost ze společnosti toho druhého.

Zatímco dva draci pluli mezi mraky, Oromis učil Eragona, jak může kouzelník něco přesunout z místa na místo, aniž by ten předmět musel projít celou vzdáleností, která obě místa odděluje. „Většina forem magie," vysvětloval Oromis, „ke svému udržení vyžaduje stále víc energie, jak se vzdálenost mezi tebou a tvým cílem zvyšuje. Ale tohle je jiný případ. Přemístit kámen, který držím v ruce, na druhý břeh potoka bude vyžadovat stejné množství energie, jako kdybych ho chtěl poslat až na Jižní ostrovy. Z toho důvodu je tohle kouzlo nanejvýš užitečné, když potřebuješ něco přemístit do takové dálky, že by tě kouzlo zabilo, pokud by ses to snažil poslat normálně prostorem. I tak se jedná o vysilující kouzlo a měl by ses k němu uchýlit, jenom když všechno ostatní selže. Přesunout něco tak velkého, jako bylo například Safiřino vejce, by tě tak vyčerpalo, že by ses nedokázal pohnout."

Pak Oromis naučil Eragona přesnou formulaci kouzla a několik jejích obměn. Když se to Eragon k Oromisově spokojenosti naučil zpaměti, elf mu dal za úkol, aby zkusil pohnout malým kamenem, který držel v ruce.

Jakmile Eragon kouzlo vyslovil, kámen zmizel z Oromisovy dlaně a o chvíli později se znovu objevil uprostřed mýtiny se zábleskem modrého světla, hlasitým výbuchem a poryvem rozžhaveného vzduchu. Eragon sebou trhnul leknutím a pak sevřel větev nedalekého

stromu, aby nespadl, protože se mu podlomila kolena a přeběhl mu mráz po těle. Ucítil mravenčení v zátylku, když zíral na kámen, který ležel v kruhu spálené udusané trávy, a vzpomněl si na okamžik, kdy poprvé spatřil Safiřino vejce.

„Výborně," řekl Oromis. „Můžeš mi teď říct, proč ten kámen nadělal tolik hluku, když se zhmotnil v trávě?"

Eragon bedlivě poslouchal všechno, co mu Oromis říkal, ale během celé lekce stále uvažoval o stromu Menoa a věděl, že o něm přemýšlí i Safira, zatímco se vznášela ve výšinách. Čím déle o tom uvažoval, tím méně doufal, že kdy najde řešení.

Když Oromis skončil lekci přemisťování předmětů, zeptal se: „Když jsi odmítl Fiolrovu nabídku vzít si Támerlein, znamená to, že zůstanete se Safirou v Ellesméře déle?"

„Nevím, Mistře," odpověděl Eragon. „Je tu ještě něco, co bych chtěl zkusit u stromu Menoa, ale pokud se to nepovede, pak myslím, že nám nezbývá než odletět k Vardenům s prázdnýma rukama."

Oromis přikývl. „Než odletíte, ještě naposledy se sem se Safirou vraťte."

„Ano, Mistře."

*

Zatímco se Safira řítila s Eragonem na hřbetě ke stromu Menoa, řekla: *Předtím to nefungovalo, tak proč by to teď mělo jít?*

Bude to fungovat, protože musí. Máš snad lepší nápad?

Ne, ale nelíbí se mi to. Nevíme, jak může zareagovat. Pamatuj, že než se Linnëa vezpívala do stromu, zabila mladíka, který zradil její lásku. Mohla by se znovu uchýlit k násilí.

To se neodváží, zvláště když jsi tam ty, abys mě chránila.

Hmm.

Se slabým zašuměním větru se Safira snesla na zahnutý kořen několik desítek metrů od kmene stromu Menoa. Veverky v obrovské borovici zapištěly na poplach, když si všimly jejího příletu.

Eragon sklouzl na kořen, otřel si dlaně o stehna a zabručel: „Tak do toho, nebudeme plýtvat časem." Lehkými kroky utíkal po kořeni ke kmeni stromu s rozpaženýma rukama, aby udržel rovnováhu. Safira ho následovala pomalejším tempem a kůra pod jejími drápy praskala a odlétala do stran.

Eragon si dřepl na kluzkém kusu dřeva a zahákl prsty do skuliny v kmeni stromu, aby nepřepadl. Počkal, dokud Safira nestála nad ním, a pak zavřel oči, zhluboka vdechl chladný, vlhký vzduch a myšlenkami se přiblížil k vědomí stromu.

Strom Menoa se nijak nesnažil zabránit jeho doteku, protože vědomí Linnëy bylo tak obrovské a nezvyklé a tak propletené s vědomím ostatních rostlin v lese, že se nepotřebovalo bránit. Kdokoli by se pokusil strom ovládnout, musel by získat duševní převahu také nad obrovským pásem Du Weldenvarden, což bylo něco, co by jediný člověk nemohl nikdy dokázat.

Eragon ze stromu cítil teplo a světlo a hlínu tisknoucí se na jeho kořeny tisíce metrů všemi směry. Cítil závan větříku skrz spletité větve stromu a proud lepkavé mízy vytékající malou škvírkou v jeho kůře, a vnímal spoustu podobných dojmů od ostatních rostlin, na něž strom Menoa dohlížel. Ve srovnání s vnímavostí, kterou strom projevil během Oslavy Pokrevní přísahy, se skoro zdálo, jako by spal; jediná myšlenka, kterou Eragon dokázal rozpoznat, byla tak dlouhá a pomalá, že bylo nemožné ji rozluštit.

Eragon posbíral všechny síly a v duchu zakřičel na strom Menoa. *Prosím, vyslyš mě, Ó velký strome! Potřebuji tvou pomoc! Celá země je ve válce, elfově opustili bezpečí Du Weldenvarden a já nemám meč, se kterým bych bojoval! Kočkodlak Solembum mi řekl, abych se podíval pod strom Menoa, až budu potřebovat zbraň. Ten čas nadešel! Prosím, poslouchej mě, matko lesa! Pomoz mi v mém pátrání!* Zatímco Eragon mluvil, přitiskl k vědomí stromu obrazy Trna a Murtagha a královských vojsk. Safira přidala několik dalších vzpomínek a podpořila jeho snahu svou vlastní myslí.

Eragon se nespoléhal jenom na slova a obrazy. Ze svého a Safiřina nitra vysílal do stromu neustálý proud energie: dar dobré víry, který – jak doufal – by také mohl vzbudit zvědavost stromu Menoa.

Uběhlo několik minut a strom si jich stále nevšímal, ale Eragon se odmítl vzdát. Strom, usoudil, je pomalejší než lidé nebo elfové; není vůbec překvapivé, když na jejich žádost neodpoví okamžitě.

Nemůžeme vyčerpat o mnoho víc svých sil, řekla Safira, *pokud se máme včas vrátit k Vardenům.*

Eragon souhlasil a neochotně zastavil proud energie.

Zatímco dál prosili strom Menoa, slunce dorazilo k vrcholu a pomalu začalo klesat. Mraky se vzdouvaly a zmenšovaly a hnaly se

přes nebeskou klenbu. Nad stromy se míhali ptáci, rozzlobené veverky švitořily, motýli poletovali sem a tam a kolem Eragonových bot pochodovala řada červených mravenců, kteří ve svých klepetech nesli malou bílou larvu.

Pak Safira zavrčela a všichni ptáci v doslechu vylekaně uletěli. *A dost toho podlézání!* prohlásila. *Já jsem drak a nikdo mě nebude ignorovat, ani strom ne!*

„Ne, počkej!“ vykřikl Eragon, který vycítil její úmysly, ale ona si ho nevšímala.

Ukročila od kmene stromu Menoa, skrčila se, zaryla drápy hluboko do kořenů pod sebou a mocným škubnutím vyrvala z kořene tři obrovské pásy dřeva. *Vylez ven a mluv s námi, strome-elfko!* zařvala. Zaklonila hlavu jako had, který chce zaútočit, a z čelistí jí vytryskl sloup plamene a zalil kmen smrští modrého a bílého ohně.

Eragon si zakryl tvář a uskočil, aby unikl žáru.

„Safiro, přestaň!“ vykřikl zděšeně.

Přestanu, až nám odpoví.

K zemi se snesl hustý mrak vodních kapek. Eragon vzhlédl a uviděl, jak se větve borovice s narůstající silou třesou a kolébají. Vzduchem se rozléhalo sténání dřeva otírajícího se o sebe. V tu chvíli se Eragonovi do tváře opřel ledový vánek a pod nohama jako by cítil tlumené dunění. Rozhlédl se kolem a uviděl, že stromy obklopující paseku vypadají vyšší a přísnější než předtím, jako by se nakláněly dovnitř a natahovaly k němu své pokroucené větve jako drápy.

A Eragon se bál.

Safiro…, varoval ji, trochu se přikrčil a byl připravený utéct, nebo bojovat.

Safira zavřela čelisti, zastavila tak proud ohně a odvrátila pohled od stromu Menoa. Když spatřila kruh hrozivých stromů, její šupiny se zavlnily a naježily se jako chlupy rozzlobené kočky. Zavrčela do lesa, houpala hlavou ze strany na stranu, pak roztáhla křídla a začala ustupovat od stromu Menoa. *Rychle, vylez mi na záda.*

Než Eragon stačil udělat jediný krok, ze země vystřelil kořen tlustý jako jeho paže, omotal se mu kolem levého kotníku a znehybnil ho. Kolem Safiry se z obou stran objevily ještě silnější kořeny, sevřely její nohy a ocas a držely ji na místě. Safira zlostně zařvala a prohnula krk, aby vypustila další příval ohně.

Plameny v její tlamě se zamihotaly a vzápětí zhasly, když se v její a Eragonově mysli ozval pomalý, šeptavý hlas, který Eragonovi připomínal šelest listí: *Kdo se opovažuje rušit můj klid? Kdo se opovažuje mě kousat a pálit? Řekněte, kdo jste, ať vím, koho jsem zabila.*

Eragon se ušklíbl bolestí, když se kořen ještě pevněji sevřel kolem jeho kotníku. Stačilo by o trochu víc přitlačit a zlomil by mu kost. *Jsem Eragon Stínovrah a tohle je drak, se kterým jsem spojený, Safira Zářivá šupina.*

Hezkou smrt, Eragone Stínovrahu a Safiro Zářivá šupino.

Počkej! zvolal Eragon. *Ještě jsem neuvedl naše celá jména.*

Následovalo dlouhé ticho a posléze ho hlas vybídl: *Pokračuj.*

Jsem poslední Dračí jezdec v Alagaësii a Safira je poslední dračí samice na světě. Možná jsme jediní, kdo může porazit Galbatorixe, zrádce, který povraždil Jezdce a podrobil si půlku Alagaësie.

Proč jsi mi ublížil, draku? povzdechl si hlas.

Safira při odpovědi vycenila zuby: *Protože jsi s námi nechtěla mluvit, strome-elfko, a protože Eragon přišel o svůj meč a jeden kočkodlak mu řekl, aby se podíval pod strom Menoa, až bude potřebovat zbraň. Hledali jsme znovu a znovu, ale nedokážeme ji sami najít.*

Pak zemřeš zbytečně, draku, protože pod mými kořeny žádná zbraň není.

Eragon se zoufale snažil udržet rozhovor se stromem, a tak řekl: *Myslíme si, že ten kočkodlak mohl mít na mysli zářocel, hvězdný kov, který Rhunön používá na kování mečů pro Jezdce. Bez ní mi nemůže vyrobit nový meč.*

Povrch země se zavlnil, když se síť kořenů pokrývajících mýtinu zlehka pohnula. Nepokoj vyplašil stovky vystrašených zajíců, myší, hrabošů, rejsků a dalších malých zvířat z jejich nor a doupat a přiměl je, aby odpelášili přes otevřené prostranství do přilehlého lesa.

Koutkem oka Eragon viděl, jak desítky elfů utíkají k mýtině a vlasy za nimi vlají jako hedvábné prapory. Elfové tiše jako přízraky zastavili pod větvemi okolních stromů a upřeně hleděli na něj a na Safiru, ale ani se nehnuli, aby šli blíž nebo jim pomohli.

Eragon už chtěl v myšlenkách zavolat Oromise a Glaedra, když se hlas vrátil. *Ten kočkodlak věděl, o čem mluví; na úplném okraji mých*

kořenů je zahrabaná hrouda rudy zářoceli, ale vy ji nedostanete. Kousli jste mě a popálili, a to vám neodpustím.

Znepokojení potlačilo Eragonovo vzrušení ze zjištění, že ruda existuje. *Ale Safira je poslední dračí samice!* zvolal. *Přece bys ji nezabila!*

Draci chrlí oheň, zašeptal hlas a stromy na okraji mýtiny se zatřásly. *Oheň se musí uhasit.*

Safira znovu zavrčela a řekla: *Pokud nebudeme moci zastavit toho muže, který zničil Dračí jezdce, přijde sem a spálí les kolem tebe, a pak zničí i tebe, strome-elfko. Když nám ale pomůžeš, možná ho dokážeme zastavit.*

Mezi stromy to zaskřípalo, když o sebe zaškrábaly dvě větve. *Pokud se pokusí zabít mé semenáčky, pak zemře,* řekl hlas. *Nikdo není tak silný jako celý les. Nikdo nemůže doufat, že porazí les, a já za ten les mluvím.*

Nestačí energie, kterou jsme ti dali, na to, abys s ní vyléčila své rány? zeptal se Eragon. *Není to dostatečná náhrada?*

Strom Menoa neodpovídal, jenom se dotýkal Eragonovy mysli a prohánět se jeho myšlenkami jako divoký vítr. *Kdo jsi, jezdče?* řekl strom. *Znám každou bytost, která žije v tomto lese, ale nikdy jsem se nesetkala s někým, jako jsi ty.*

Nejsem ani elf, ani člověk, řekl Eragon. *Jsem něco mezi – Draci mne během Oslavy Pokrevní přísahy změnili.*

Proč tě změnili, Jezdče?

Abych mohl snáze porazit Galbatorixe a jeho království.

Pamatuji si, že jsem během té oslavy cítila proměny světa, ale nepřikládala jsem tomu význam… Tak málo mi teď připadá důležité, kromě slunce a deště.

Eragon řekl: *Vyléčíme tvůj kořen a kmen, pokud tě to uspokojí, ale prosím, mohli bychom dostat ten hvězdný kov?*

Ostatní stromy zavrzaly a zasténaly jako opuštěné duše a pak se znovu ozval ten tlumený, rozechvělý hlas. *Dáš mi na oplátku to, co budu chtít, Dračí jezdče?*

Dám, řekl Eragon bez váhání. Ať už by měla být cena za Jezdcův meč jakákoli, rád ji zaplatí.

Koruna stromu Menoa znehybněla a několik minut bylo všude na pasece ticho. Pak se země začala třást a kořeny před Eragonem se začaly kroutit a vlnit a opadávala z nich kůra, jak se odtahovaly

stranou, aby odhalily holý kousek půdy, ze kterého se vynořilo něco, co vypadalo jako hrouda rezavého železa dlouhá a široká asi půl metru. Když se ruda zastavila na povrchu kypré černé hlíny, Eragon ucítil tlumené bodnutí v podbřišku. Trhnul sebou a promnul si to místo, ale to už se chvilkový nápor bolesti vytratil. Pak se kořen kolem jeho kotníku uvolnil a vrátil se do země, stejně jako ty, které přidržovaly Safiru.

Tady je tvůj kov, zašeptal strom Menoa. *Vezmi si ho a jdi…*

Ale… začal se Eragon ptát.

Jdi…, řekl strom Menoa a jeho hlas se vytrácel. *Jdi…* A vědomí stromu se začalo stahovat, vzdalovalo se hlouběji a hlouběji do sebe, až Eragon nakonec sotva cítil jeho přítomnost. Vysoké borovice kolem nich se uvolnily a zaujaly své obvyklé pozice.

„Ale…," řekl Eragon nahlas, zaskočený tím, že mu strom Menoa neřekl, co po něm chce.

Stále zmatený přešel k rudě, zasunul prsty pod okraj kovem protkaného kamene, zvedl nepravidelně tvarovanou hroudu do náručí a odfrkl si pod její tíhou. Se zářocelí přitisknutou na prsou odešel od stromu Menoa a vyrazil na dlouhou cestu k Rhunöninu domu.

Safira přičichla k zářoceli, když se k němu přidala. *Měl jsi pravdu,* řekla. *Neměla jsem na ni zaútočit.*

Aspoň jsme dostali tu zářocel, řekl Eragon, *a strom Menoa… no, nevím, co si vzala, ale máme to, pro co jsme si přišli, a na tom záleží.*

Elfové se shromáždili kolem cesty, kterou se Eragon vydal, a zírali na ně tak upřeně, že to Eragona přimělo zrychlit krok a po zádech mu běhal mráz. Elfové nevydali ani hlásku, jenom ho pozorovali šikmýma očima, jako by sledovali nebezpečné zvíře, které jim prochází domovem.

Safiře z nozder vyšel obláček kouře. *Pokud nás dřív nezabije Galbatorix,* poznamenala, *myslím, že tohohle ještě budeme litovat.*

KOUZLA S VÝHNÍ

„Kde jsi to našel?“ divila se Rhunön, když se Eragon vpotácel do atria jejího domu a upustil jí k nohám hroudu zářoceli. Eragon jí co nejstručněji vypověděl vše o Solembumovi a o stromu Menoa. Rhunön si dřepla vedle rudy, pohladila její důlkovitý povrch a prsty se zdržovala na místech, kde byl kámen protkán kovem. „Byl jsi buď velký blázen, nebo jsi velice statečný, když jsi takhle pokoušel strom Menoa. S ním by si nikdo neměl zahrávat.“

Bude to stačit na meč? zeptala se Safira.

„Na několik mečů, pokud mohu soudit podle dřívějších zkušeností,“ odvětila Rhunön a zase vstala. Elfka pohlédla k výhni uprostřed atria, pak sepjala ruce a oči se jí rozzářily směsicí nedočkavosti a odhodlání. „Tak se do toho dáme! Potřebuješ meč, Stínovrahu? Výborně, dám ti meč, jaký ještě nikdy nikdo v Alagaësii neviděl.“

„Ale co tvoje přísaha?“ zeptal se Eragon.

„Na tu zatím nemysli. Kdy se vy dva musíte vrátit k Vardenům?“

„Měli jsme odletět ten den, co jsme přiletěli,“ povzdechl si Eragon.

Rhunön se zarazila se zamyšleným výrazem. „Pak budu muset uspíšit to, s čím obvykle nespěchám, a použít kouzlo, abych vyrobila to, co by jinak vyžadovalo týdny ruční práce. Ty a Zářivá šupina mi pomůžete.“ Nebyla to otázka, ale Eragon přikývl na souhlas. „Dnes v noci nebudeme spát, ale slibuji ti, Stínovrahu, že zítra ráno budeš mít meč.“ Rhunön si dřepla, bez znatelné námahy zvedla rudu ze země a donesla ji na ponk s rozdělanou prací.

Eragon si sundal tuniku a košili, aby si je během práce nezničil, a Rhunön mu místo nich dala upnutou vestu a látkovou zástěru napuštěnou žáruvzdornou směsí. Kovářka se oblékla stejně jako on.

Když ji Eragon požádal o rukavice, zasmála se a zakroutila hlavou. „Jenom kovář nešika používá rukavice.“

Pak ho Rhunön zavedla do nízkého skladiště, zasazeného do kmene jednoho ze stromů, ze kterého rovněž vyrostl její dům. Uvnitř místnosti stály pytle s dřevěným uhlím a hromady bělavých hliněných cihel. Pomocí kouzla Eragon a Rhunön zvedli několik set cihel, vynesli je ven a položili vedle přístřešku s výhní, a pak udělali totéž s pytli dřevěného uhlí, z nichž každý byl velký jako dospělý muž.

Jakmile byly zásoby uspořádané k Rhunönině spokojenosti, postavili s Eragonem tavicí pec. Šlo o složitou stavbu a Rhunön tentokrát odmítla použít kouzlo, takže jim práce zabrala většinu odpoledne. Nejdřív vykopali metr a půl hlubokou obdélníkovou jámu, kterou naplnili vrstvami písku, štěrku, hlíny, dřevěného uhlí a popela a do níž zapustili spoustu komůrek a cestiček, aby odváděly vlhkost, která by jinak snižovala žár ohně při tavení. Když byla horní vrstva v rovině se zemí, sestavili na vršku žlab z cihel a jako maltu použili vodu a nevypálenou hlínu. Rhunön zmizela ve svém domě a vrátila se s párem měchů, které připevnili do děr u dna žlabu.

Pak si dali přestávku, aby se napili a snědli pár soust chleba a sýra.

Po skrovném jídle Rhunön položila do žlabu hrstku drobných větviček, jediným slůvkem je zapálila, a když se dobře rozhořely, rozložila po dně středně velké kousky vyschlého dubového dřeva. Skoro hodinu dohlížela na oheň a starala se o něj se starostlivostí zahradníka pěstujícího růže, dokud se dřevo neproměnilo ve stejnoměrnou vrstvu žhavých uhlíků. Pak Rhunön kývla na Eragona a řekla: „Teď.“

Eragon zvedl hroudu rudy a opatrně ji spouštěl do žlabu. Když už nemohl snést žár na rukou, pustil ji a uskočil dozadu, protože do výšky vytryskl gejzír jisker jako hejno světlušek. Na rudu a uhlíky pak naházel silnou vrstvu dřevěného uhlí, aby bylo dost paliva pro oheň.

Otřel si z rukou uhelný prach, pak sevřel rukojeti jednoho měchu a začal jím dmychat, stejně jako to dělala Rhunön na druhé straně tavicí pece. Z obou stran tak zásobovali oheň vytrvalým proudem čerstvého vzduchu, aby se ještě víc rozhořel.

Šupiny na Safiřině hrudi i na spodní straně hlavy a krku se třpytily oslnivými záblesky světla od plamenů poskakujících v tavicí peci. Dračice se přikrčila několik metrů od pece a upřela oči na rozžhavené

srdce ohně. *S tímhle bych vám mohla pomoct,* řekla. *Roztavit rudu by mi netrvalo víc než minutu.*

„Ano," řekla Rhunön, „ale kdybychom ji roztavili příliš rychle, kov se nespojí s uhlím a nebude dost pevný a pružný pro meč. Šetři si oheň, Safiro. Budeme ho potřebovat později."

Kvůli žáru z tavicí pece a namáhavému dmychání byl Eragon brzy celý zpocený; holé paže se mu leskly ve světle ohně.

Každou chvíli on nebo Rhunön odložili měchy, aby na oheň naházeli novou vrstvu uhlí.

Práce to byla jednotvárná, a proto Eragon brzy ztratil pojem o čase. Jediné, co si uvědomoval, bylo neustálé hučení ohně, dotek rukojetí měchů, syčení proudu vzduchu a Safiřina ostražitá přítomnost.

Překvapilo ho proto, když Rhunön zničehonic řekla: „To by mělo stačit. Pusť měchy."

Eragon si otřel čelo a pomohl jí vyházet doběla rozžhavené uhlíky z tavicí pece do sudu s vodou. Jakmile se uhlíky dotkly hladiny, zasyčely a vydávaly štiplavý zápach.

Když nakonec odkryli zářivou louži doběla rozžhaveného kovu na dně žlabu – hlušina a další nečistoty během zpracování odtekly – Rhunön zakryla kov palec silnou vrstvou jemného bílého popela, pak opřela lopatu o bok tavicí pece a šla si sednout k ponku u výhně. „Co teď?" zeptal se Eragon, když si sedl vedle ní.

„Teď budeme čekat."

„Na co?"

Rhunön mávla k nebi, kde světlo zapadajícího slunce vymalovalo potrhaný houf mraků v rudých, fialových a zlatých odstínech. „Až budeme zpracovávat kov, musí být tma, abychom správně odhadli jeho barvu. Zářocel navíc potřebuje čas na zchlazení, aby byla měkká a snadno se tvarovala."

Rhunön natáhla ruku za sebe, rozvázala si šňůrku, která jí držela vlasy, pak své vlasy zase shrnula a ovázala je provázkem. „Mezitím si promluvíme o tvém meči. Jak bojuješ, jednou rukou, nebo oběma?"

Eragon se na chvíli zamyslel a pak řekl: „Přijde na to. Když mám na výběr, raději držím meč jednou rukou a v druhé držím štít. Ale okolnosti mi nejsou vždycky nakloněné a často musím bojovat bez štítu. Pak jsem rád, když můžu chytnout jílec oběma rukama, abych mohl zasadit silnější úder. Hlavice na Zar'rocu byla dost velká, abych ji sevřel levou rukou, když jsem musel, ale hřebeny kolem rubínu byly

nepohodlné a nedovolily mi ho pevně chytit. Bylo by příjemné mít trochu delší rukojeť.“

„Chápu to tak, že nechceš skutečný obouruční meč?“ zeptala se Rhunön.

Eragon zakroutil hlavou. „Ne, byl by příliš dlouhý na boj v uzavřených prostorách.“

„To záleží na velikosti rukojeti a čepele dohromady, ale v podstatě máš pravdu. Vyhovoval by ti místo toho jedenapůlruční meč?“

Eragonovi v myšlenkách probleskl obrázek Murtaghova původního meče a usmál se. *Proč ne?* pomyslel si. „Ano, jedenapůlruční meč bude, myslím, skvělý.“

„A jak dlouhou bys chtěl mít čepel?“

„Ne delší než u Zar’rocu.“

„Hmm. Chceš rovnou, nebo zahnutou čepel?“

„Rovnou.“

„Přeješ si nějakou zvláštní záštitu?“

„Myslím, že ne.“

Rhunön zkřížila paže, položila bradu na hrudní kost a přimhouřila těžká oční víčka. Ušklíbla se. „A co šířka čepele? Měj na paměti, že se ten meč nezlomí, i kdyby byl velmi úzký.“

„Možná by mohla být u záštity trochu širší, než ji měl Zar’roc.“

„Proč?“

„Podle mě by to vypadalo lépe.“

Z Rhunönina hrdla vyšel drsný, nakřáplý smích. „Ale jak to zlepší využití meče?“

Eragon se v rozpacích zavrtěl na ponku a nevěděl, co na to říct.

„Nikdy po mně nechtěj, abych nějak upravila zbraň jenom kvůli tomu, aby lépe vypadala,“ pokárala ho Rhunön. „Zbraň je nástroj, a pokud je krásná, pak je krásná proto, že je účelně tvarovaná. Meč, který by neplnil svou funkci, by byl v mých očích ošklivý bez ohledu na to, jak ladný by byl jeho tvar, i kdyby byl vyzdobený těmi nejkrásnějšími drahokamy a těmi nejsložitějšími rytinami.“ Elfka zkroutila rty a zamyšleně je našpulila. „Takže potřebuješ meč stejně tak vhodný pro zuřivé krveprolití na bitevním poli jako pro obranu v tunelech pod Farthen Dûrem. Meč pro všechny příležitosti, průměrně dlouhý, ale pokud jde o rukojeť, ta bude delší, než je průměr.“

„Meč, kterým má zemřít Galbatorix,“ upřesnil Eragon.

Rhunön přikývla. „A jako takový musí být dobře chráněn proti kouzlům…“ Brada jí znovu klesla na prsa. „Za poslední století se velmi zlepšila kvalita brnění, takže hrot bude muset být užší, než jsem je dělávala, aby se jím lépe propíchl krunýř a kroužkové brnění a aby snáze vklouzl do mezer mezi jednotlivými částmi brnění. Hmm.“ Z váčku na boku Rhunön vytáhla smotaný kousek provázku, se kterým si změřila Eragonovy ruce a paže. Potom z výhně vytáhla pohrabáč z tepaného železa a hodila ho Eragonovi. Chytil ho jednou rukou a povytáhl na elfku jedno obočí. Pokynula mu prstem a řekla: „Tak pokračujeme. Na nohy a ukaž mi, jak pohybuješ mečem.“

Eragon vyšel zpod stříšky otevřené výhně a na její přání předvedl několik postojů, které ho Brom naučil. Po minutě uslyšel cinknutí kovu o kámen, pak Rhunön zakašlala a řekla: „Ach, tohle je beznadějné.“ Stoupla si před Eragona s dalším pohrabáčem v ruce. Zuřivě se zamračila, až se jí svraštilo čelo, zvedla pohrabáč před sebe na pozdrav a vykřikla: „Braň se, Stínovrahu!“

Rhunönin těžký pohrabáč zasvištěl vzduchem, když se po něm ohnala silným sečným úderem. Eragon uskočil stranou a odrazil útok. Pohrabáč mu poskočil v ruce, když se dvě železné tyče střetly. Na kratičkou chvíli s Rhunön zápolili. Ačkoli bylo zjevné, že už se nějakou dobu v šermu necvičila, Eragon ji stále považoval za nebezpečného protivníka. Nakonec museli přestat, protože měkké železo pohrabáčů se ohýbalo, dokud tyče nebyly pokroucené jako tisové větve.

Rhunön sebrala Eragonův pohrabáč a odnesla dva poničené kusy železa na hromadu rozbitých nástrojů. Když se vrátila, zvedla bradu a řekla: „Teď vím přesně, jaký tvar by měl mít tvůj meč.“

„Ale jak ho vyrobíš?“

V Rhunöniných očích se zaleskla jiskřička pobavení. „Nevyrobím. Ty ten meč vyrobíš místo mě, Stínovrahu.“

Eragon na ni chvíli zíral s otevřenou pusou a pak zakoktal: „Já? Ale já nejsem vyučený kovář ani mečíř. Neumím ukovat ani obyčejný nůž.“

Jiskra v Rhunöniných očích se rozzářila ještě víc. „Přesto to budeš ty, kdo vyrobí tenhle meč.“

„Ale jak? Budeš stát vedle mě a dávat mi pokyny, jak mám tlouct do železa?“

„To těžko," odpověděla Rhunön. „Ne, povedu tvé činy přes tvou mysl, aby tvoje ruce dělaly to, co moje nemohou. Není to sice dokonalé řešení, ale nenapadají mě žádné jiné způsoby, jak obejít svou přísahu a přitom provozovat své řemeslo."

Eragon se zamračil. „Když budeš místo mě hýbat mýma rukama, v čem je to jiné, než kdybys meč vyrobila sama?"

Rhunönin výraz potemněl a strohým hlasem odsekla: „Chceš ten meč, nebo ne, Stínovrahu?"

„Chci."

„Pak mě přestaň otravovat takovými otázkami. Vyrobit meč prostřednictvím tebe je něco jiného, protože já si myslím, že to je něco jiného. Kdybych si to nemyslela, pak by mi moje přísaha zabránila takový postup využít. Takže pokud se nechceš k Vardenům vrátit s prázdnýma rukama, bylo by od tebe moudré, kdybys už o té věci nemluvil."

„Ano, Rhunön-elda."

*

Pak přešli k tavicí peci a Rhunön nechala Safiru vyškrábnout ze dna cihlového žlabu stále horkou hmotu ztuhlé zářoceli. „Rozlámej to na kousky velké jako pěst," nařídila jí Rhunön a ustoupila do bezpečné vzdálenosti.

Safira zvedla přední nohu a vší silou dupla na zvlněný blok. Země se zatřásla a zářocel na několika místech praskla. Safira musela na kov dupnout ještě třikrát, než byla Rhunön spokojená s výsledky.

Elfka posbírala ostré hrudky kovu do zástěry a donesla je na nízký stůl vedle výhně. Tam kusy roztřídila podle tvrdosti, kterou dokázala určit podle barvy a struktury rozbitého kovu, jak aspoň řekla Eragonovi. „Některé jsou příliš tvrdé a některé příliš měkké," vysvětlovala, „a i když bych to mohla napravit, vyžadovalo by to další zahřívání. Takže použijeme jenom kousky, které jsou vhodné pro náš meč. Na okraje meče bude dobrá trochu tvrdší ocel" – dotkla se shluku kousků, které měly třpytivá, zářivá zrna – „která lépe zajistí ostré hrany. Střed meče bude vyroben z trochu měkčí oceli" – dotkla se shluku kousků, které byly šedivější a ne tak zářivé – „která se snáze ohýbá a lépe pohltí otřes po úderu. Než se ale může ocel ukovat do

nějakého tvaru, musí se dál zpracovat, aby se zbavila zbývajících nečistot.“

Jak se to dělá? zeptala se Safira.

„To hned uvidíš.“ Rhunön šla k jednomu ze sloupů, které podpíraly střechu výhně, sedla si k němu zády a opřela se, zkřížila nohy a s nehybnou, klidnou tváří zavřela oči. „Jsi připravený, Stínovrahu?“ zeptala se.

„Jsem,“ řekl Eragon, i když cítil v břiše napětí.

První věc, které si Eragon na Rhunön všimnul, když se jejich mysli spojily, byly hluboké tóny rozléhající se temnou a spletitou krajinou jejích myšlenek. Hudba byla pomalá, rozvážná a naladěná v podivné a znepokojivé tónině, která mu skřípala o nervy. Eragon si nebyl jistý, co to vypovídá o Rhunönině povaze, ale při té tajuplné melodii znovu zvažoval, zda bylo moudré dovolit jí, aby ovládala jeho tělo. Pak ale pomyslel na to, že vedle výhně sedí Safira a hlídá ho, a jeho strach ustupoval a on spustil poslední zábrany kolem svého vědomí.

Když Rhunön obklopila jeho mysl tou svojí a vloudila se do nejsoukromějších oblastí jeho bytosti, Eragon měl pocit, jako by mu po kůži klouzal kousek surové vlny. Zachvěl se při jejich spojení a skoro se z něj stáhl, ale pak mu uvnitř lebky zazněl Rhunönin drsný hlas: *Uvolni se, Stínovrahu, a všechno bude dobré.*

Ano, Rhunön-elda.

Potom Rhunön začala zvedat jeho paže, hýbat jeho nohama, otáčet jeho hlavou a jinak experimentovat se schopnostmi jeho těla. Byl to pro Eragona zvláštní pocit, když se mu hlava a končetiny pohybovaly nezávisle na jeho vůli, a ještě divnější bylo, když mu oči začaly těkat z místa na místo, jakoby samy od sebe. Ten pocit bezmoci v Eragonovi probudil nenadálý příval paniky. Když ho Rhunön vedla dopředu a škobrtl nohou o roh výhně a zdálo se, že spadne, Eragon se okamžitě znovu ujal vlády nad svými schopnostmi a sevřel roh Rhunöniny kovadliny, aby získal rovnováhu.

Nezasahuj mi do toho, okřikla ho Rhunön. *Pokud ztratíš hlavu v nesprávný okamžik, mohl by sis způsobit nenapravitelnou škodu.*

To bys mohla ty taky, jestli nebudeš opatrná, odsekl Eragon.

Buď trpělivý, Stínovrahu. Dostanu to pod kontrolu, než se *setmí.*

*

Zatímco čekali, než na sametovém nebi vybledne poslední světlo, Rhunön připravila výheň a procvičovala si držení různých nástrojů. Její počáteční neohrabanost v zacházení s Eragonovým tělem se brzy vytratila, i když jednou sáhla po kladivu a narazila špičkami jeho prstů o desku stolu. Eragonovi bolestí vhrkly slzy do očí. Rhunön se omluvila a řekla: *Máš delší paže než já.* O pár minut později, když už měli začít, poznamenala: *Je štěstí, že máš rychlost a sílu elfa, Stínovrahu, jinak bychom neměli šanci to dnes v noci stihnout.*

Rhunön vzala kousky tvrdé a měkké zářoceli, které se rozhodla použít, a položila je do výhně. Na její žádost Safira ocel zahřála tak, že jen kousíček pootevřela čelisti, aby její modré a bílé plameny zůstaly usměrněné v úzkém proudu a nezachvátily zbytek dílny. Hučící sloup ohně osvítil celé atrium pronikavým modrým světlem, v němž se Safiřiny šupiny třpytily a blýskaly s oslepujícím jasem.

Jakmile byl kov doruda rozžhavený, Rhunön prostřednictvím Eragona kleštěmi vytáhla ocel z proudu plamene. Položila ho na kovadlinu a řadou rychlých úderů perlíkem vytepala hrudky kovu na pláty, které nebyly víc než čtvrt palce tlusté. Povrch doruda rozžhavené oceli se třpytil žhnoucími smítky. Po dokončení ponořila každý plát do nedalekého žlabu se solným roztokem.

Jakmile Rhunön vytepala všechny kousky zářoceli, vytáhla pláty ze žlabu a důkladně je vydrhla kouskem pískovce, aby odstranila černé šupinky, které se utvořily na povrchu kovu. Očištěním Rhunön odhalila krystalickou strukturu kovu a nesmírně pečlivě si ji prohlížela. Když je prozkoumala, opět kousky roztřídila podle tvrdosti a čistoty.

Díky jejich propojení znal Eragon každou Rhunöninu myšlenku a pocit. Hloubka jejích znalostí ho ohromila; viděla uvnitř kovu věci, o nichž neměl tušení, že existují, a prováděla výpočty týkající se jeho opracování, které byly nad jeho chápání. Také cítil, že je nespokojená s tím, jak ocel vytepala perlíkem.

Rhunönina nespokojenost dále narůstala, až konečně prohlásila: *Pche! Podívej se na tyhle důlky v kovu! Takhle nemohu ukovat meč. Neovládám tvé paže a ruce dost jemně, abych vyrobila pořádnou zbraň.*

Než ji Eragon stačil ujistit o opaku, Safira řekla: *Nástroje nedělají umělce, Rhunön-elda. Jistě dokážeš najít způsob, jak tuhle nevýhodu vynahradit.*

Nevýhodu? odfrkla si Rhunön. *Nemám lepší koordinaci pohybů než čerstvě narozené ptáče. Jsem cizinec v cizím domě.* Stále si brumlala, ale přešla do úvah, které byly pro Eragona nesrozumitelné, a posléze řekla: *Dobrá, možná mám řešení, ale varuji tě, že nebudu pokračovat, pokud nebudu s to dosáhnout své obvyklé kvality.*

Své řešení nevysvětlila Eragonovi ani Safiře, ale jeden po druhém položila pláty oceli na kovadlinu a rozbila je na lupínky ne větší než okvětní lístky růže. Rhunön posbírala půlku lupínků tvrdší zářoceli, naskládala je do kostky, kterou pak pokryla hlínou a březovou kůrou, aby držely pohromadě. Tahle cihla přišla na tlustou ocelovou lopatku s dvoumetrovým držadlem, podobnou těm, které používají pekaři pro vkládání a vytahování bochníků chleba z horké pece.

Rhunön položila konec lopaty doprostřed výhně a ustoupila s Eragonem co nejdál, ale stále ho nutila držet násadu. Pak požádala Safiru, aby zas začala chrlit oheň, a atrium se znovu rozsvítilo mihotavou modrou září. Žár byl tak velký, že měl Eragon pocit, jako by mu odhalená kůže praskala, a viděl, jak se žulové kameny výhně jasně žlutě rozzářily.

V ohni z dřevěného uhlí by se zářocel zahřívala na potřebnou teplotu určitě víc než půl hodiny, ale v ničivém žáru Safiřiných plamenů stačilo jen pár minut, než zbělela. Jakmile se to stalo, Rhunön nařídila Safiře, aby zastavila proud ohně. Výheň zahalila tma, když dračice sklapla čelisti.

Rhunön prostřednictvím Eragona přispěchala k výhni a vytáhla hlínou pokrytou ocel na kovadlinu, kde popadla kladivo a spojila jím nesourodé vločky zářoceli do soudržného celku. Tloukla do kovu, dokud z něj neukovala tyč, tu pak uprostřed přeskřípla, složila kov napůl a spojila dva kusy dohromady. Zvonění kovu se rozléhalo od starobylých stromů, které obklopovaly atrium.

Jakmile barva oceli vybledla z bílé do žluté, Rhunön nechala Eragona, aby ji vrátil do výhně, a Safira opět zalila kov ohněm ze svých útrob. Šestkrát Rhunön ohřála a ohnula zářocel a pokaždé byl kov hladší a pružnější, dokud se nedal ohnout, aniž by se zlomil.

Zatímco Eragon, jehož každý pohyb řídila Rhunön, tloukl kladivem do oceli, elfka si začala jeho i svými ústy zpívat. Jejich hlasy vytvořily celkem příjemné souznění, které stoupalo a klesalo s údery kladiva. Eragonovi přeběhl mráz po zádech, když cítil, jak Rhunön do jejich slov směruje neustálý proud energie, a uvědomil si, že píseň obsahuje

kouzla pro vyrábění, tvarování a spojování. Jejich dvěma hlasy Rhunön zpívala o kovu, který leží na kovadlině, popisovala jeho vlastnosti – a pozměňovala je způsobem, které přesahovaly Eragonovo chápání – a naplňovala zářocel složitou sítí kouzel vytvořených tak, aby kovu dodávaly neobyčejnou sílu a pevnost. Zpívala také o Eragonově paži držící kladivo a pod nenásilným vlivem jejího broukání každý úder, který udělala jeho paží, přistál přesně na tom správném místě.

Když Rhunön dokončila šestý a poslední ohyb, uhasila tyč zářoceli. Celý postup opakovala s druhou půlkou tvrdé oceli a ukovala stejnou tyč jako tu první. Pak posbírala úlomky měkčí oceli, ohnula je a spojila desetkrát a vyrobila z nich krátký, těžký klín.

Potom Safira znovu ohřála obě tyče z tvrdé oceli. Rhunön položila zářivé pruty vedle sebe na kovadlinu, chytila je kleštěmi za oba konce a pak sedmkrát zkroutila pruty kolem sebe. Do vzduchu vyskočily jiskry, když začala tlouct do záhybů, aby tyče spojila do jediného kusu. Výsledný kus zářoceli zase šestkrát ohnula, spojila a ukovala zpátky do délky. Když byla spokojená s kvalitou materiálu, vytepala ocel do tlustého obdélníkového plátu, ostrým dlátem ho po délce rozřízla na půl a každou z polovin ohnula uprostřed, takže měly tvar dlouhých, mělkých V.

A to všechno, podle Eragonova odhadu, Rhunön stihla během hodiny a půl. Obdivoval se její rychlosti, i když to bylo jeho vlastní tělo, které vykonávalo jednotlivé úkony. Nikdy předtím neviděl kováře tvarovat kov s takovou lehkostí; co by Horstovi trvalo hodiny, jí trvalo pouhé minuty. A jakkoli namáhavé bylo kování, Rhunön dál zpívala, spřádala kostru kouzel uvnitř zářoceli a s neomylnou přesností vedla Eragonovu paži.

Když Rhunön přelétla jeho očima přes výheň, Eragon měl pocit, že uprostřed změti zvuků, ohně, jisker a námahy zahlédl na okraji atria stát trojici útlých postav. Safira jeho domněnku o chvíli později potvrdila: *Eragone, nejsme tu sami.*

Kdo je to? zeptal se. Safira mu poslala obrázek malé, seschlé kočkodlačice Maud v lidské podobě, stojící mezi dvěma bledými elfy, kteří byli vyšší než ona. Jeden z elfů byl muž, druhá byla žena a oba byli mimořádně krásní i podle elfských měřítek. Jejich vážné, slzovité tváře vypadaly moudře a zároveň nevinně, takže Eragon nedokázal odhadnout jejich věk. Jejich kůže se zdála být bledá, stříbřitě lesklá,

jako by oba elfové byli tak plní energie, že jim prosakovala ven přímo z těla.

Když se Rhunön na okamžik zastavila, aby mu dopřála krátký odpočinek, Eragon se jí zeptal, kdo to je. Kovářka stále zpívala a pohlédla na ně, aby si je Eragon mohl lépe prohlédnout, a v myšlenkách řekla: *To jsou Alana a Dusan, jediné elfské děti v Ellesméře. Byla to velká sláva, když byly před dvanácti lety počaté.*

Nevypadají jako žádní elfové, které jsem kdy potkal, řekl.

Naše děti jsou zvláštní, Stínovrahu. Jsou požehnané jistými dary – dary půvabu a dary moci – kterým se nemůže vyrovnat žádný dospělý elf. Jak stárneme, náš květ poněkud uvadá, ačkoli kouzla našeho raného věku nás nikdy zcela neopustí.

Rhunön už dál neplýtvala časem na mluvení. Pomocí Eragona položila klín zářoceli do dvou pásů ve tvaru V a tloukla do nich, dokud pásy skoro neuzavřely klín a tři kusy nedržely pohromadě. Pak spojila kusy do jednoho celku, a dokud byl kov stále žhavý, začala ho natahovat a nahrubo vytvořila tvar meče. Měkký klín se stal páteří čepele, zatímco dva tvrdší pásy se staly hranami, ostřím a hrotem. Jakmile byl polotovar skoro tak dlouhý jako hotový meč, práce se zpomalila, protože Rhunön se vrátila ke stopce a pečlivě kovala čepel po celé délce a dávala úhlům a rozměrům konečný tvar.

Rhunön nechala Safiru zahřát čepel po částech ne větších než šest nebo sedm palců najednou, což zajistila tak, že držela meč před jednou z jejích nozder, kterou Safira vypouštěla jediný proud ohně. Pokaždé, když vypustila oheň, se po obvodu atria roztančila spousta křivolakých stínů.

Eragon s úžasem sledoval, jak jeho ruce proměňují neopracovanou hroudu kovu v elegantní bojový nástroj. S každým úderem byl obrys meče zřetelnější, jako by sama zářocel *chtěla* být mečem a toužila získat tvar, který Rhunön zamýšlela.

Nakonec dokončili kování a na kovadlině před nimi ležel dlouhý černý meč, ze kterého už vyzařoval jeho hrozivý účel, ačkoli byl stále neopracovaný a nedokončený.

Rhunön dovolila Eragonovým unaveným pažím krátký odpočinek, zatímco se meč chladil na vzduchu, a pak prostřednictvím Eragona odnesla čepel do dalšího kouta své dílny, kde připravila šest různých brusných kotoučů a na malém stolku také široký výběr pilníků, škrabek a brusných kamenů. Připevnila čepel mezi dva špalky dřeva a další

hodinu strávila vyhlazováním ploch meče a dolaďováním tvaru čepele pilníky. Stejně jako u práce s kladivem, i každý tah a škrábnutí pilníkem jako by byly dvakrát účinnější než obvykle: jako by nástroje přesně věděly, kolik oceli odebrat, a neodstranily ani o milimetr víc.

Když Rhunön dokončila obrušování, rozdělala ve výhni oheň z dřevěného uhlí, a zatímco čekala, až se rozhoří, namíchala kaši z tmavé, jemnozrnné hlíny, popela, práškové pemzy a krystalické jalovcové mízy. Směsí potřela meč, přičemž na střed – ve srovnání s okraji a prostorem kolem hrotu – nanesla dvojnásobné množství. Čím silnější vrstva hlíny, tím pomaleji se kov pod ní bude během hašení chladit, a tím pádem příslušná oblast meče bude měkčí.

Hlína zesvětlala, když ji Rhunön rychlým kouzlem vysušila. Eragon na její rozkaz přešel k výhni, položil meč naplocho na lůžko žhavých uhlíků, a zatímco volnou rukou dmychal měchem, pomalu ho táhl ke svému boku. Jakmile se hrot meče dostal ven z ohně, Rhunön ho otočila a celý postup opakovala. Dál protahovala meč skrz uhlíky, dokud obě ostří nezískala rovnoměrný oranžový nádech a střed meče nebyl jasně červený. Pak jediným ladným pohybem zvedla meč z uhlíků, máchla kusem oceli ve vzduchu a strčila ho do koryta s vodou vedle výhně.

Z hladiny vody, která kolem meče syčela, prskala a bublala, vyrazil divoký oblak páry. Po minutě se zvířená voda uklidnila a Rhunön vytáhla nyní perleťově šedý meč. Vrátila ho do ohně a celý meč zahřála stejně jako předtím, aby snížila křehkost ostří, a pak ho opět uhasila.

Eragon čekal, že se Rhunön po tom, co ukovají, vykalí a vytvrdí ocel, vzdá vlády nad jeho tělem, ale k jeho překvapení zůstávala v jeho mysli a dál řídila jeho končetiny.

Nechala ho uhasit výheň a pak ho nasměrovala zpátky ke stolku s pilníky, škrabkami a brusnými kameny. Tam ho posadila a pomocí ještě jemnějších kamenů vyleštila čepel. Z jejích vzpomínek Eragon zjistil, že za normálních okolností by leštěním čepele strávila týden nebo ještě víc, ale díky písni, kterou zpívali, dokázala jeho prostřednictvím dokončit úkol za pouhé čtyři hodiny, a navíc středem každé plochy čepele vyryla úzkou drážku. Jak byla zářocel čím dál hladší, odhalila se skutečná krása tohoto kovu; Eragon uvnitř něj viděl pableskující, jakoby řetízkový vzor, jehož každá řada vyznačovala přechod mezi dvěma vrstvami sametové oceli. A podél obou ostří

meče byl zvlněný, stříbřitě bílý pásek široký jako jeho palec, takže to vypadalo, jako by ostří hořela jazyky zmrzlého ohně.

Když Rhunön pokrývala stopku meče ozdobným křížovým šrafováním, svaly v Eragonově pravé paži povolily a pilník, který držel, se sklouzl a vypadl mu z prstů. Překvapilo ho, nakolik je vyčerpaný, protože se dosud soustředil jen na meč a všechny ostatní myšlenky vytěsnil.

Stačí, řekla Rhunön a bez dalších okolků vystoupila z Eragonovy mysli.

Eragon, vylekaný její nenadálou nepřítomností, se vsedě zakolébal a skoro ztratil rovnováhu, než znovu získal vládu nad svými neposlušnými končetinami. „Ale ještě jsme neskončili!“ namítl a obrátil se k Rhunön. Bez melodie jejich dlouhého duetu mu noc najednou připadala nepřirozeně tichá.

Rhunön vstala z místa, kde seděla opřená o sloup, a zakroutila hlavou. „Už tě dál nepotřebuji, Stínovrahu. Jdi a do svítání se vyspi.“

„Ale…“

„Jsi unavený a i přes má kouzla bys mohl meč zničit, kdybys na něm dál pracoval. Teď, když je čepel hotová, se mohu postarat o zbytek, aniž bych porušila svou přísahu, takže jdi. Postel najdeš v druhém poschodí mého domu. Jestli máš hlad, ve spíži je nějaké jídlo.“

Eragon zaváhal, protože se mu nechtělo odejít, pak ale přikývl a loudal se pryč od ponku. Když procházel kolem Safiry, přejel jí rukou po křídle a popřál jí dobrou noc. Byl příliš unavený, než aby řekl víc. Oplátkou mu rozcuchala vlasy horkým odfouknutím a řekla: *Budu hlídat a myslet na tebe, maličký.*

Eragon se zarazil na prahu Rhunönina domu a pohlédl přes šeré atrium k místu, kde stála Maud se dvěma elfskými dětmi. Zvedl ruku na pozdrav a Maud se na něj usmála, až odkryla své ostré, špičaté zuby. Eragonovi zamravenčilo v zátylku, když na něj elfské děti hleděly. Jejich velké, šikmé oči v přítmí nepatrně svítily. Když se ani nepohnuly, sklonil hlavu a pospíchal dovnitř, neboť už se nemohl dočkat, až ulehne na měkkou matraci.

JEZDEC SE VŠÍM VŠUDY

Probuď se, maličký, ozvala se Safira. *Slunce už vyšlo a Rhunön je netrpělivá.*

Eragon se prudce posadil a odhodil přikrývky stejně snadno jako své bdělé sny. Paže a ramena ho bolely z námahy předchozího dne. Natáhl si boty, samým vzrušením si stěží dokázal zavázat tkaničky, sebral z podlahy umazanou zástěru a seběhl dolů po ozdobně vyřezávaných schodech ke vchodu do Rhunönina kulatého domu.

Nebe venku rozjasnily první paprsky úsvitu, ačkoli atrium bylo stále zahalené ve stínu. Eragon zahlédl Rhunön se Safirou u výhně pod přístřeškem, a zatímco k nim klusal, prsty si pročísl vlasy.

Rhunön stála opřená o okraj ponku. Pod očima měla tmavé váčky a vrásky na její tváři byly hlubší než kdy předtím.

Před ní ležel meč, skrytý pod kusem bílé látky.

„Vykonala jsem nemožné," pronesla chraplavě a lámavě. „Vyrobila jsem meč, i když jsem přísahala, že už to nikdy neudělám. A co víc, vyrobila jsem ho za necelý den a rukama, které nebyly mé vlastní. Přesto ten meč není málo propracovaný ani odbytý. Rozhodně ne! Je to ten nejlepší meč, jaký jsem kdy ukovala. Raději bych při jeho výrobě používala méně kouzel, ale to je moje jediná výhrada a je malicherná ve srovnání s dokonalostí výsledku. Podívej!"

Rhunön vzala cíp látky, odhrnula ji stranou a odhalila meč.

Eragon zalapal po dechu.

Myslel si, že v těch pár hodinách od chvíle, kdy odešel, Rhunön bude mít čas jen na to, aby vyrobila obyčejnou rukojeť a záštitu meče a možná prostou dřevěnou pochvu. Místo toho byl meč, který před ním

ležel, stejně úžasný jako Zar'roc, Naegling a Támerlein, a podle jeho mínění dokonce hezčí než kterýkoli z nich.

Čepel byla zakrytá lesklou pochvou ve stejně tmavomodré barvě jako šupiny na Safiřině hřbetě. Barva nebyla úplně jednolitá, připomínala skvrnité světlo na dně průzračného lesního jezírka. Konec pochvy pokrýval kousek kalené zářoceli vytepaný do tvaru listu, zatímco kolem ústí pochvy byl prstenec zdobený motivy vinné révy. Zahnutá záštita byla také vyrobená z kalené oceli, stejně jako čtyři žebra, ve kterých byl zasazený obrovský safír tvořící hlavici jílce. Jedenapůlruční rukojeť byla vyrobená z tvrdého černého dřeva.

Eragon pocítil posvátnou úctu, sáhl po meči, ale pak se zarazil a pohlédl na Rhunön. „Mohu?" zeptal se.

Sklonila hlavu. „Můžeš. Dávám ti jej, Stínovrahu."

Eragon zvedl meč z ponku. Pochva a dřevo rukojeti byly na dotek chladné. Několik minut se obdivoval detailům na pochvě, záštitě a hlavici. Pak sevřel dlaň kolem rukojeti a vytáhl meč z pochvy.

Čepel byla stejně jako zbytek meče modrá, ale v trochu světlejším odstínu; byla to modř šupin v prohlubni Safiřina krku, spíš než barva jejího hřbetu. A stejně jako u Zar'rocu čepel hrála duhovými barvami. Když Eragon mečem pohnul, barva se zableskla, proměňovala se v mnoha odstínech modré, které na sobě měla Safira. Přes vrstvu barvy byly stále vidět řetízkovité vzory uvnitř zářoceli a bledé pásky podél ostří.

Eragon jednou rukou máchl mečem ve vzduchu a zasmál se, jak lehký a rychlý mu připadal. Působil skoro jako živý. Pak sevřel meč oběma rukama a potěšilo ho, když zjistil, že se mu dlaně dokonale vejdou na rukojeť. Udělal výpad dopředu, bodl do pomyslného nepřítele a byl si jistý, že by ho zabil.

„Tady," řekla Rhunön a ukázala na svazek tří železných prutů zasazených kolmo do země vedle přístřešku s výhní. „Zkus to na nich."

Eragon se chvilku soustředil na své myšlenky a pak udělal prudký výpad k prutům. S výkřikem máchl dolů a přesekl všechny tři tyče naráz. Čepel vydala jediný čistý tón, který pomalu odezněl. Když si Eragon prohlížel ostří v místech, kde zasáhlo železo, viděl, že náraz je ani v nejmenším nepoškodil.

„Jsi spokojený, Dračí jezdče?" zeptala se Rhunön.

„Víc než spokojený, Rhunön-elda," řekl Eragon a uklonil se jí. „Nevím, jak bych ti mohl poděkovat za takový dar."

„Můžeš mi poděkovat tím, že zabiješ Galbatorixe. Pokud existuje meč předurčený k tomu, aby zabil šíleného krále, je to tenhle.“

„Vynasnažím se, Rhunön-elda.“

Elfská žena přikývla a vypadala spokojeně. „Dobrá, konečně máš svůj vlastní meč, který je takový, jaký by měl být. Teď jsi skutečně Dračí jezdec!“

„Ano,“ řekl Eragon, držel meč vzhůru k nebi a obdivoval ho. „Teď jsem skutečně Dračí jezdec.“

„Než odejdeš, zbývá ještě jedna věc, kterou máš udělat,“ řekla Rhunön.

„Jaká?“

Ukázala na meč. „Musíš mu dát jméno, abych mohla čepel a pochvu označit příslušným glyfem.“

Eragon přešel k Safiře a zeptal se jí: *Co myslíš?*

Já nemusím nosit meč. Pojmenuj ho, jak uznáš za vhodné.

Ale určitě máš nějaké nápady!

Sklonila k němu hlavu, přičichla k meči a řekla: *Zub-z-modrého-drahokamu, tak bych ho pojmenovala. Nebo Modrý-krvavý-dráp.*

To by lidem znělo směšně.

A co Plenitel nebo Rozparovač? Nebo možná Bojovný dráp, Třpytivý trn nebo Rozsekávač? Mohl bys mu dát jméno Běs, nebo Bolest, nebo Rukokous či Věčné ostří nebo Zvlněná šupina kvůli rýhám v oceli. Napadá mě také Jazyk smrti a Elfská ocel a mnoho dalších.

Nenadálý příval jmen, kterými ho zahrnula, Eragona překvapil. *Máš na to nadání,* poznamenal.

Vymýšlet nahodilá jména je snadné. Ale vymyslet to správné může dát zabrat i elfovi.

A co Královbijec? zeptal se.

A co když skutečně zabijeme Galbatorixe? Co pak? Nebudeš se svým mečem dělat nic jiného užitečného?

Hmm. Eragon položil meč podél Safiřiny levé přední nohy a řekl: *Má přesně tu samou barvu jako ty… Mohl bych ho pojmenovat po tobě.*

Safira tlumeně zavrčela v hrdle. *Ne.*

Potlačil úsměv. *Jsi si jistá? Jen si představ, kdybychom byli v bitvě a…*

Zaryla drápy do země. *Ne. Nejsem věc, kterou budeš mávat kolem sebe a ze které si budeš dělat legraci.*

Dobrá, máš pravdu. Promiň… A co kdybych ho ve starověkém jazyce pojmenoval Naděje? Zar'roc *znamená ‚utrpení', nebylo by tedy příhodné, abych nosil meč, který by samotným svým jménem působil proti utrpení?*

Ušlechtilá myšlenka, poznamenala Safira. *Ale skutečně chceš dát svým nepřátelům naději? Chceš Galbatorixe probodnout nadějí?*

To je legrační slovní hříčka, řekl a zachechtal se.

Ale to je tak všechno.

Eragon se zklamaně ušklíbl, promnul si bradu a sledoval hru světel na třpytivé čepeli. Jak hleděl do hlubin oceli, náhodou zpozoroval vzor připomínající plamen, který vyznačoval přechod mezi měkkou ocelí uprostřed a tou na okrajích, a vzpomněl si na slovo, kterým si Brom v Safiřině vzpomínce zapálil dýmku. Pak si Eragon vzpomněl na Yazuak, kde poprvé použil kouzlo, a také na svůj souboj s Durzou ve Farthen Dûru, a v tu chvíli věděl nade vší pochybnost, že našel to pravé jméno pro svůj meč.

Eragon to probral se Safirou, a když mu jeho volbu schválila, zvedl zbraň do výšky ramenou a řekl: „Už jsem se rozhodl. Meči, dávám ti jméno Brisingr!"

A čepel náhle vzplála a nabroušenou ocel obalily divoké safírově modré plameny.

Eragon polekaně vykřikl, upustil meč a uskočil dozadu ze strachu, že se popálí. Čepel dál hořela na zemi, až průsvitné plameny sežehly nedaleký trs trávy. Teprve pak si Eragon uvědomil, že je to on, kdo poskytuje energii k udržování nadpřirozeného ohně. Rychle ukončil kouzlo a meč pohasl. Celý zmatený z toho, jak mohl použít kouzlo, aniž by chtěl, znovu zvedl meč a poklepal na čepel špičkou prstu. Měla stejnou teplotu jako předtím.

Rhunön k němu zamračeně přikročila, vzala meč Eragonovi z ruky a prohlédla si ho od špičky po hlavici. „Máš štěstí, že jsem ho ochránila kouzly proti žáru a poškození, jinak už by sis poškrábal záštitu a narušil tvrdost čepele. Nikdy už neodhazuj meč, Stínovrahu – i kdyby se měl proměnit v hada – nebo si ho vezmu zpátky a dám ti místo něj staré kladivo." Eragon se omluvil a Rhunön, kterou to celkem uklidnilo, mu vrátila meč. „Zapálil jsi ho úmyslně?" zeptala se.

„Ne," řekl Eragon. Vůbec nedokázal vysvětlit, co se stalo.

„Řekni to znovu," nařídila mu Rhunön.

„Co?"

„Jméno, to jméno, řekni ho znovu.“

Eragon držel meč co nejdál od těla a zvolal: „Brisingr!“

Čepel meče zaplavil sloup poskakujících plamenů, které pálily Eragona do tváře. Tentokrát si Eragon všiml nepatrného úbytku svých sil, které mu kouzlo odčerpávalo. Po chvíli oheň uhasil.

Eragon znovu zvolal: „Brisingr!“ A opět se čepel zachvěla modrými, přízračnými jazyky plamene.

To je pořádný meč pro Jezdce a draka! řekla Safira potěšeným tónem. *Chrlí oheň stejně snadno jako já.*

„Ale já jsem nechtěl použít kouzlo!“ namítl Eragon. „Jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem řekl *Brisingr* a…“ Vykřikl a zaklel, když meč znovu vzplál a on ho už počtvrté musel uhasit.

„Mohu?“ zeptala se Rhunön a natáhla ruku k Eragonovi. Podal jí meč a ona také řekla: „Brisingr!“ Čepel jako by se zachvěla, ale jinak se nic nezměnilo. Se zamyšleným výrazem Rhunön vrátila meč Eragonovi a řekla: „Napadají mě dvě vysvětlení tohohle zázraku. Jedno je, že protože ses účastnil jeho výroby, naplnil jsi meč částí své osobnosti, a proto začal být sladěný s tvými přáními. Mé další vysvětlení je, že jsi objevil skutečné jméno svého meče. Možná došlo k oběma těmto věcem současně. V každém případě jsi zvolil dobře, Stínovrahu. Brisingr! Ano, to se mi líbí. To je dobré jméno pro meč.“

Velmi dobré jméno, souhlasila Safira.

Pak Rhunön položila ruku na střed čepele Brisingru a neslyšně zamumlala nějaké kouzlo. Na obou stranách čepele se objevil elfský glyf pro slovo *oheň.* Totéž udělala na přední straně pochvy.

Eragon se elfce znovu uklonil a jak on, tak Safira jí vyjádřili svou vděčnost. Na Rhunönině letité tváři se objevil úsměv a mozolnatým palcem se dotkla každého z nich na čele. „Jsem ráda, že jsem znovu mohla pomoci Jezdcům. Jdi, Stínovrahu. Jdi, Zářivá šupino. Vraťte se k Vardenům a nechť vaši nepřátelé prchají strachy, až uvidí meč, který teď nosíš.“

A tak se s ní Eragon a Safira rozloučili, společně odešli z Rhunönina domu a Eragon kolébal Brisingr v náručí, jako by to bylo novorozeně.

DO BOJE

Uvnitř šedého vlněného stanu svítila jediná svíčka, což byla jen chabá náhražka slunečního světla.

Roran stál s oběma pažemi nataženými, zatímco mu Katrina šněrovala boky vycpané vesty, kterou mu oblékla. Když skončila, zatahala za lem vesty, uhladila záhyby a řekla: „Hotovo. Není to příliš těsné?“

Zakroutil hlavou. „Ne.“

Vzala z postele holenní brnění a klekla si před ním v mihotavém světle svíčky. Roran sledoval, jak mu připíná brnění na holeně. Když mu zapínala druhý kus brnění, vzala do dlaní jeho lýtko a on skrz látku na kalhotách cítil teplo její kůže.

Vstala, znovu se otočila k posteli a zvedla chrániče na předloktí. Roran k ní natáhl ruce a pohlédl jí do očí, právě když se na něj také podívala. Pomalu, opatrně mu připevnila chrániče a pak přejela rukama od vnitřní strany jeho loktů dolů k zápěstím, kde sevřel její ruce do svých.

Usmála se a uvolnila se z jeho sevření.

Vedle postele vzala drátěnou košili. Stoupla si na špičky, zvedla kroužkové brnění nad jeho hlavu a držela je tam, zatímco strkal paže do rukávů. Brnění zacinkalo jako led, když ho pustila, spadlo mu na ramena a rozvinulo se, takže mu spodní okraj visel u kolenou.

Na hlavu mu posadila koženou čapku a pevně ji přivázala na uzel pod jeho bradou. Na okamžik podržela jeho tvář v dlaních, pak ho jednou políbila na rty a přinesla jeho helmici se štítkem, kterou mu opatrně nasadila na koženou čapku.

Když vyrazila zpátky k posteli, Roran ji chytil kolem sílícího pasu a zastavil ji. „Poslouchej mě," řekl. „Budu v pořádku." Tónem hlasu a silou pohledu se snažil vyjádřit všechnu svou lásku k ní. „Jenom tu neseď pořád sama. Slib mi to. Jdi za Elain, mohla by tě potřebovat. Je jí špatně a její dítě má zpoždění."

Katrina zvedla bradu a oči se jí leskly slzami, o kterých věděl, že by je neuronila, dokud by neodešel. „Musíš pochodovat v první linii?" zašeptala.

„Někdo musí a proč bych to nemohl být já. Koho bys poslala místo mě?"

„Kohokoli… úplně kohokoli." Katrina pohlédla dolů a chvíli mlčela, pak z živůtku svých šatů vytáhla červený šátek a řekla: „Na, nos to ode mě z lásky. Ať celý svět ví, jak moc jsem na tebe pyšná." A uvázala mu šátek k opasku na meč.

Roran ji dvakrát políbil, pustil ji a ona mu z postele podala štít a kopí. Políbil ji potřetí, když si je od ní bral, a prostrčil paži popruhem na štítu.

„Kdyby se se mnou něco stalo…" začal.

Katrina mu položila prst na ústa. „Psst. Nemluv o tom, jinak se to stane."

„Dobře." Naposledy ji objal. „Dávej na sebe pozor."

„Ty taky."

Ačkoli ji Roran vůbec neměl chuť opustit, zvedl svůj štít a odkráčel ze stanu do bledého světla úsvitu. Muži, trpaslíci a urgalové proudili táborem na západ a mířili k udusanému poli, kde se Vardenové shromažďovali.

Roran se nadechl chladného ranního vzduchu a pak je následoval, neboť věděl, že jeho skupina bojovníků už na něj bude čekat. Jakmile přišel na pole, vyhledal Jörmundurův útvar, a když podal Jörmundurovi hlášení, došel k přední části skupiny, kde se rozhodl postavit vedle Yarboga.

Urgal na něj pohlédl a pak zavrčel: „Dobrý den pro bitvu."

„Dobrý."

Jakmile slunce vysvitlo nad obzor, v čele Vardenů zazněl roh. Roran zvedl kopí a rozběhl se kupředu, jako všichni ostatní kolem něj, a křičel z plných plic, když na ně pršely šípy a nad hlavou mu do všech stran svištěly balvany. Před ním se tyčila dva a půl metru vysoká kamenná zeď.

Obléhání Feinsteru začalo.

ROZLOUČENÍ

Z Rhunönina domu Safira s Eragonem letěli zpátky do svého stromového domu. Eragon si posbíral z ložnice své věci, osedlal Safiru a vylezl zpátky na obvyklé místo za jejím krkem.

Než poletíme na skálu Tel'naeír, řekl, *je tu ještě jedna věc, kterou musím v Ellesméře zařídit.*

Musíš? zeptala se.

Nebudu spokojený, dokud to neudělám.

Safira vyskočila ze stromového domu. Plachtila na západ, dokud budovy nezačaly řídnout, a pak se stočila dolů k měkkému přistání na úzké, mechem porostlé pěšině. Poté, co se zeptali na cestu elfa, který seděl ve větvích nedalekého stromu, pokračovali lesem, dokud nepřišli k malému domku s jedinou místností, vyrostlému z kmene jedle stojící v ostrém úhlu k zemi, jako by se do ní neustále opíral vítr.

Nalevo od domu byl měkký násep hlíny o něco vyšší než Eragon. Přes jeho okraj se valil potůček, který vtékal do průzračného jezírka, než se zase ztratil v temných zákoutích lesa. Jezero lemovaly bílé orchideje. Ze země mezi útlými květy, které rostly podél bližšího břehu, vyčuhoval baňatý kořen a na tom kořeni seděl se zkříženýma nohama Sloun.

Eragon zatajil dech, protože ho nechtěl upozornit na svou přítomnost.

Řezník měl na sobě hnědooranžové šaty podle elfské módy. Kolem hlavy měl ovázaný tenký černý pás látky, který zakrýval jeho prázdné oční důlky. V klíně držel kus vyschlého dřeva a ořezával je malým, zahnutým nožem. Ve tváři měl mnohem více vrásek, než si Eragon

pamatoval, a ruce měl pokryté několika novými jizvami, jež měly oproti okolní kůži popelavě šedou barvu.

Počkej tady, řekl Eragon Safiře a sklouzl jí ze hřbetu.

Když se Eragon přiblížil k Slounovi, řezník přestal vyřezávat a zvedl hlavu. „Jdi pryč," zachroptěl.

Eragon nevěděl, co má na to říct, a tak zůstal stát na místě a mlčel.

Svaly na Slounově čelisti se zavlnily, odřízl dalších pár kudrlinek dřeva ve svých rukou, pak poklepal špičkou nože na kořen a řekl: „Jděte k čertu. Nemůžete mě pár hodin nechat o samotě s mým trápením? Nechci poslouchat žádného vašeho barda ani básníka a je jedno, kolikrát se mě na to zeptáte. Teď jděte. Vypadněte."

V Eragonovi se vzedmula lítost a zlost a také pocit, jako by se přemístil v místě a čase, když viděl muže, vedle kterého vyrůstal, kterého se tak často bál a kterého neměl rád, v takovém stavu. „Jsi spokojený?" zeptal se Eragon ve starověkém jazyce a nasadil lehký, zpěvavý tón.

Sloun znechuceně zavrčel. „Víš, že nerozumím vašemu jazyku a nechci se ho učit. Ta slova mi zní v uších delší, než by měla být. Pokud nebudete mluvit jazykem mojí rasy, tak na mě raději nemluvte vůbec."

Navzdory Slounově žádosti Eragon nezopakoval otázku v jejich společné řeči ani neodešel.

Sloun zaklel a znovu se pustil do vyřezávání. Po každém dalším tahu přejel palcem po povrchu dřeva a kontroloval výsledek, ať už vyřezával cokoli. Uběhlo několik minut a pak Sloun mírnějším hlasem řekl: „Měli jste pravdu, dělat něco rukama mi zklidňuje myšlenky. Někdy… někdy skoro dokážu zapomenout, co jsem ztratil, ale vzpomínky se nakonec vždycky vrátí a já mám pocit, jako bych se jimi dusil… Jsem rád, že jste mi nabrousili nůž. Muž by měl mít nůž stále ostrý."

Eragon ho ještě minutu sledoval, potom se odvrátil a šel zpátky k místu, kde čekala Safira. Když se vyšvihl do sedla, řekl: *Zdá se, že se Sloun moc nezměnil.*

A Safira odpověděla: *Nemůžeš čekat, že se za tak krátký čas stane někým úplně jiným.*

Ne, ale doufal jsem, že tady v Ellesméře získá trochu moudrosti a že se možná bude kát ze svých zločinů.

Pokud si nechce přiznat své chyby, Eragone, nic ho k tomu nedonutí. V každém případě jsi pro něj udělal všechno, co jsi mohl.

Teď si sám musí najít způsob, jak se smířit se svým způsobem života. Když to nedokáže, pak ho nech, ať najde útěchu ve věčném hrobě.

Z mýtiny nedaleko Slounova domu se Safira vznesla nad okolní stromy, zamířila na sever ke skále Tel'naeír a co nejsilněji a nejrychleji mávala křídly. Slunce už úplně vystoupalo nad obzor a paprsky světla, které proudily přes koruny stromů, vytvářely dlouhé, temné stíny a mířily k západu jako rudé prapory.

Safira sestoupala k pasece u borového domku, kde stáli Glaedr a Oromis a čekali na ně. Eragona vylekalo, když viděl, že Glaedr má mezi dvěma dlouhými ostny na zádech umístěné sedlo a že Oromis je oblečený v těžkých, modrozelených cestovních šatech, přes které má krunýř zlatého šupinového brnění a chrániče paží. Přes záda měl přehozený vysoký štít ve tvaru diamantu, v ohbí levé paže držel starobylou helmu a kolem beder měl připásaný svůj bronzově zbarvený meč Naegling.

Safira se s poryvem větru ze svých křídel snesla na trávník. Když Eragon sklouzl na zem, vystřelila jazykem a ochutnala vzduch. *Poletíte s námi k Vardenům?* zeptala se. Špička ocasu se jí zakroutila vzrušením.

„Poletíme s vámi až na okraj Du Weldenvarden, ale tam se naše cesty musí rozdělit," řekl Oromis.

Eragon se zklamaně zeptal: „Pak se vrátíte do Ellesméry?"

Oromis zavrtěl hlavou. „Ne, Eragone. Pak budeme pokračovat dál do Gil'eadu."

Safira zasyčela překvapením, což byl pocit, který měl i Eragon. „Proč do Gil'eadu?" zeptal se nechápavě.

Protože Islanzadí a její vojsko tam pochodují z Ceunonu a budou obléhat město, řekl Glaedr na vysvětlenou. O Eragonovo vědomí se otřelo jeho zvláštní, třpytivé uspořádání mysli.

Ale copak nechcete s Oromisem svou existenci před Královstvím tajit? zeptala se Safira.

Oromis na chvíli s uzavřeným a tajemným výrazem ve tváři zavřel oči. „Čas schovávání skončil, Safiro. Glaedr a já jsme vás dva naučili všechno, co se dalo za tu krátkou chvíli, po kterou jste u nás mohli studovat. Bylo to žalostné vzdělání ve srovnání s tím, jakého by se vám dostalo kdysi, ale vzhledem k tomu, jak nás tlačí chod událostí, máme štěstí, že jsme vám mohli předat aspoň tolik, co jsme vás

naučili. Jsme s Glaedrem přesvědčení, že teď víte všechno, co by vám mohlo pomoci porazit Galbatorixe.“

„A jelikož se zdá nepravděpodobné, že kterýkoli z vás bude mít před koncem téhle války šanci se sem vrátit kvůli dalšímu výcviku, a jelikož je ještě méně pravděpodobné, že by se objevil další drak a Jezdec, které bychom měli vycvičit, dokud bude u moci Galbatorix, rozhodli jsme se, že už nemáme důvod zůstávat skrytí v Du Weldenvarden. Je důležitější, abychom pomohli Islanzadí a Vardenům svrhnout Galbatorixe, než tu nečinně otálet a čekat, až nás vyhledá další Jezdec a drak.“

„Až Galbatorix zjistí, že jsme stále naživu, podkope to jeho sebejistotu, protože nebude vědět, zda jeho pokus o vyhlazení nepřežili i další draci a Jezdci. Zpráva o naší existenci také pozvedne náladu trpaslíků a Vardenů a zapudí možné účinky, které mohlo mít na odhodlání jejich bojovníků zjevení Murtagha s Trnem na Hořících pláních. A také to může dost zvýšit počet nováčků, které Nasuada získá z Království.“

Eragon pohlédl na Naegling a řekl: „Ale určitě, Mistře, nemáte v úmyslu se sami pustit do bitvy.“

„A proč bychom neměli?“ zeptal se Oromis a naklonil hlavu k jedné straně.

Eragon nechtěl Oromise ani Glaedra urazit, a proto si nebyl jistý, jak by měl odpovědět. Nakonec řekl: „Odpusť, Mistře, ale jak můžeš bojovat, když můžeš používat jenom kouzla, která vyžadují minimální množství energie? A co ty záchvaty, kterými někdy trpíš? Pokud tě některý přepadne uprostřed bitvy, mohlo by se ti to stát osudným.“

Oromis odpověděl: „Jak už bys teď měl dobře vědět, pouhá síla zřídkakdy rozhodne o vítězi, když zápolí dva kouzelníci. Přesto mám všechnu potřebnou sílu tady, v drahokamu svého meče.“ A sáhl k levému boku a položil dlaň pravé ruky na žlutý diamant, který tvořil hlavici Naeglingu. „Víc než sto let jsme s Glaedrem střádali do tohoto diamantu každé zrnko našich nadbytečných sil a svou energii do mých zásob přidali i jiní: dvakrát týdně mě tady navštěvuje několik elfů z Ellesméry, kteří do drahokamu přemisťují všechny své záložní životní síly. Množství energie obsažené uvnitř tohoto kamene je úžasné, Eragone – s ním bych mohl posunout celou horu. Bude tedy snadné ubránit sebe a Glaedra před meči, kopími a šípy, nebo dokonce před balvanem vymrštěným prakem. Co se týče mých záchvatů, očaroval

jsem kámen v Naeglingu jistými kouzly, která mě ochrání před zraněním, kdyby mě záchvat zastihl na bitevním poli a já se nemohl bránit. Jak vidíš, Eragone, Glaedr a já zdaleka nejsme tak bezbranní.“

Eragon zahanbeně svěsil hlavu a zamumlal: „Ano, Mistře.“

Oromisův výraz poněkud roztál. „Cením si tvého zájmu, Eragone, a právem si děláš starosti, protože válka je nebezpečný podnik a i ten nejdokonalejší bojovník může uprostřed zuřivé bitvy najít smrt. Ale naše věc za to stojí. Pokud Glaedr a já zemřeme, pak zemřeme rádi, protože svou obětí možná pomůžeme osvobodit Alagaësii od stínu Galbatorixovy tyranie.“

„Ale pokud zemřete,“ řekl Eragon, který se cítil velmi hloupě, „a my přesto uspějeme, zabijeme Galbatorixe a vysvobodíme poslední dračí vejce, kdo vycvičí dalšího draka a jeho Jezdce?“

Oromis Eragona zaskočil, když se k němu natáhl a chytil ho za rameno. „Pokud se to stane,“ řekl elf s vážnou tváří, „pak bude tvou povinností, Eragone, a tvou, Safiro, vycvičit nového draka a Jezdce ve zvyklostech našeho řádu. Ach, nedívej se tak nešťastně, Eragone. Nebudeš na to sám. Islanzadí a Nasuada nepochybně zajistí, aby ti na pomoc přišli nejmoudřejší učenci z obou našich ras.“

Eragona se zmocnil podivný pocit neklidu. Často toužil, aby s ním víc jednali jako s dospělým, a přesto se necítil připravený převzít Oromisovu roli. Připadlo mu špatné o tom jenom uvažovat. Poprvé mu došlo, že se nakonec stane součástí starší generace, a že až k tomu dojde, nebude mít žádného rádce, na jehož vedení by se mohl spoléhat. Sevřelo se mu hrdlo.

Oromis pustil jeho rameno, ukázal na Brisingr, který ležel Eragonovi v náručí, a řekl: „Celý les se zatřásl, když jsi probudila strom Menoa, Safiro, a půlka elfů z Ellesméry se spojila s Glaedrem a se mnou se zoufalými prosbami, abychom stromu přispěchali na pomoc. A co víc, museli jsme se za tebe přimluvit u Gilderiena Moudrého, aby tě nepotrestal za to, že používáš takové násilné metody.“

Nebudu se omlouvat, odvětila Safira. *Neměli jsme čas čekat, až zabere vlídné přesvědčování.*

Oromis přikývl. „Chápu a nekritizuji tě, Safiro. Jenom jsem chtěl, aby sis uvědomila důsledky svých činů.“ Oromis natáhl ruku a Eragon mu podal svůj čerstvě vyrobený meč a podržel mu helmu, zatímco si elf meč prohlížel. „Rhunön se překonala,“ prohlásil Oromis. „Jen málo

zbraní, ať už mečů nebo jiných, se vyrovná téhle. Máš štěstí, že nosíš takový úchvatný meč, Eragone.“ Jedno z Oromisových ostrých obočí se o kousíček povytáhlo, když si přečetl glyf na čepeli. „Brisingr… velmi výstižné jméno pro meč Dračího jezdce.“

„Ano,“ řekl Eragon. „Ale z nějakého důvodu pokaždé, když vyslovím jeho jméno, čepel zaplaví…,“ zaváhal a místo aby řekl *oheň* – což samozřejmě bylo ve starověkém jazyce *brisingr* – řekl: „plameny.“

Oromisovo obočí stouplo ještě výš. „Skutečně? Má Rhunön vysvětlení pro tenhle jedinečný jev?“ zeptal se Oromis a vracel přitom meč Eragonovi.

„Ano, Mistře,“ řekl Eragon. Zopakoval mu obě Rhunöniny teorie.

Když skončil, Oromis zamumlal: „Zajímalo by mě…,“ a přelétl očima přes Eragona k obzoru. Pak krátce potřásl hlavou a znovu upřel šedé oči na Eragona se Safirou. Jeho tvář teď byla ještě vážnější než předtím. „Obávám se, že jsem za sebe nechal mluvit svou pýchu. Glaedr a já možná nejsme bezmocní, ale ani, jak jsi podotkl, Eragone, nejsme úplně zdraví. Glaedr má své zranění a já mám svá vlastní… znevýhodnění. Neříká se mi Zdravý mrzák pro nic za nic.“

„Naše postižení by nám nečinilo problém, kdyby našimi jedinými nepřáteli byli smrtelníci. Dokonce i za současné situace bychom hravě pobili stovku obyčejných lidí – stovku nebo tisíc, na tom nesejde. Ale náš nepřítel je ten nejnebezpečnější, jakému jsme kdy my nebo tahle země čelili. Nerad to přiznávám, ale Glaedr a já jsme v nevýhodě a je docela možné, že nepřežijeme bitvy, které ještě přijdou. Žili jsme dlouhé a plné životy a už na nás doléhají trápení staletí, ale vy dva jste mladí, svěží a plni naděje a já věřím, že tvé vyhlídky porazit Galbatorixe jsou větší než šance kohokoli jiného.“

Oromis ustaraně pohlédl na Glaedra. „A proto, abychom pomohli zajistit vaše přežití a jako opatření pro případ naší smrti, se Glaedr s mým požehnáním rozhodl…“

Rozhodl jsem se, řekl Glaedr, *dát vám své srdce srdcí, Safiro Zářivá šupino, Eragone Stínovrahu.*

Safiřin úžas nebyl o nic menší než Eragonův. Společně zírali na majestátného draka, který se tyčil vysoko nad nimi. Safira řekla: *Mistře, je nám nepopsatelnou ctí, ale… jsi si jistý, že nám chceš svěřit své srdce?*

Jsem si jistý, řekl Glaedr a sehnul mohutnou hlavu, dokud nebyla jenom kousíček nad Eragonem. *Z mnoha důvodů jsem si jistý. Když budete mít mé srdce, budete moci komunikovat s Oromisem a se mnou – jakkoli budeme daleko – a já vám budu moci pomáhat svou silou, kdykoli byste se dostali do nesnází. A pokud Oromis a já padneme v bitvě, naše znalosti, zkušenosti a také má síla vám budou stále k dispozici. Dlouho jsem o téhle volbě uvazoval a jsem si jistý, že je správná.*

„Ale co když Oromis zemře," zeptal se Eragon potichu, „skutečně bys chtěl dál žít bez něj, jako Eldunarí?"

Glaedr otočil hlavu a upřel jedno obrovské oko na Eragona. *Nechci se odloučit od Oromise, ale ať se stane cokoli, budu se dál snažit pomoci svrhnout Galbatorixe z trůnu. To je náš jediný cíl a ani smrt nám nezabrání, abychom o něj dál usilovali. Pomyšlení, ze bys přišel o Safiru, tě, Eragone, děsí a děsí tě právem. Oromis a já jsme však měli staletí na to, abychom se smířili se skutečností, že takové rozloučení je nevyhnutelné. I kdybychom byli nanejvýš opatrní, pokud bychom žili dostatečně dlouho, nakonec jeden z nás stejně zemře. Není to šťastné pomyšlení, ale je to tak. Tak to na světě chodí.*

Oromis se zavrtěl a dodal: „Nemohu předstírat, že z toho mám radost, ale smyslem života není dělat to, co chceme, ale to, co je potřeba. To je náš osud."

Takže teď se vás ptám, řekl Glaedr, *Safiro Zářivá šupino a Eragone Stínovrahu, přijímáte můj dar a vše, co s sebou nese?*

Přijímám, řekla Safira.

Přijímám, řekl Eragon po krátkém zaváhání.

Pak Glaedr zaklonil hlavu. Svaly jeho břicha se zavlnily a několikrát sevřely a jeho hrdlo se začalo třást, jako by mu v něm něco uvázlo. Zlatý drak se zeširoka postavil, natáhl krk přímo před sebe a pod brněním třpytivých šupin mu vystoupl každý sval a každá šlacha. Glaedrovo hrdlo se dál s narůstající rychlostí svíralo a uvolňovalo, až nakonec spustil hlavu na úroveň Eragona a otevřel mohutné čelisti, ze kterých mu proudil horký a štiplavý dech. Eragon přimhouřil oči a snažil se potlačit nevolnost. Když hleděl do hlubin Glaedrovy tlamy, spatřil, jak se dračí hrdlo naposledy sevřelo a pak se mezi záhyby vlhké, krvavě rudé tkáně objevil záblesk zlatého světla. O vteřinu později po Glaedrově rudém jazyku a ven z úst sklouzl kulatý předmět,

který měl necelý půlmetr v průměru, a to tak rychle, že ho Eragon skoro nestačil zachytit.

Když Eragon sevřel ruce kolem kluzkého Eldunarí pokrytého slinami, zalapal po dechu a těžce klopýtl dozadu, protože najednou cítil každou Glaedrovu myšlenku a pocit a všechny tělesné vjemy. Množství informací bylo zdrcující, stejně jako blízkost jejich spojení. Eragon něco podobného čekal, ale přesto ho šokovalo, když si uvědomil, že v dlaních drží celou Glaedrovu bytost.

Glaedr sebou trhnul, potřásl hlavou, jako by ho píchli, a rychle před Eragonem obrnil svou mysl, ačkoli Eragon stále cítil chvění jeho honících se myšlenek, stejně jako všeobecné zabarvení jeho pocitů.

Samotné Eldunarí připomínalo obří zlatý drahokam. Jeho povrch byl teplý a pokrytý stovkami ostrých plošek, které se trochu lišily velikostí a někdy vystupovaly v podivných úhlech. Střed Eldunarí vydával tlumenou záři, podobnou světlu zavřené lucerny, která pulsovala pomalými, vyrovnanými údery. Na první pohled světlo vypadalo stejnoměrné, ale čím déle na něj Eragon hleděl, tím víc detailů v něm rozeznával: malé víry a proudy, které se točily a kroutily ve zdánlivě nahodilých směrech, tmavší smítka, která se skoro nepohnula, a vlny jasných záblesků ne větších než špendlíková hlavička, které na okamžik zazářily a pak pohasly do původní síly světla. Bylo živé.

„Tumáš," řekl Oromis a podal Eragonovi silný látkový pytel.

K Eragonově úlevě se jeho spojení s Glaedrem vytratilo, jakmile strčil Eldunarí do vaku a už se rukama nedotýkal třpytivého kamene. Eragon byl stále poněkud otřesený a přitiskl si v látce zabalené Eldunarí na prsa, užaslý vědomím, že rukama objímá Glaedrovu bytost, a vyděšený pomyšlením, co by se s ním mohlo stát, kdyby srdce srdcí upustil.

„Děkuji ti, Mistře," zmohl se říci Eragon a sklonil hlavu ke Glaedrovi.

Budeme tvé srdce střežit vlastním životem, dodala Safira.

„Ne!" zvolal Oromis pronikavým hlasem. „Vlastním životem ne! To je přesně to, čemu se chceme vyhnout. Nedovolte, aby se s Glaedrovým srdcem cokoli stalo kvůli vaší neopatrnosti, ale ani byste se neměli obětovat, abyste ochránili jeho, mě nebo kohokoli jiného. Musíte za každou cenu zůstat naživu, jinak budou naše naděje zmařeny a všude zavládne temnota."

„Ano, Mistře," řekli Eragon a Safira současně, on nahlas a ona ve svých myšlenkách.

Glaedr řekl: *Protože jste přísahali věrnost Nasuadě a musíte jí být oddaní a poslušní, můžete jí říci o mém srdci, pokud budete muset, ale jenom pokud budete muset. Kvůli všem drakům, i když nás zůstalo málo, se pravda o Eldunarí nesmí všeobecně rozšířit.*

Můžeme to říci Arye? zeptala se Safira.

„A co Blödhgarm a ostatní elfové, které Islanzadí poslala na mou ochranu?" zeptal se Eragon. „Vpustil jsem je do své mysli, když jsme se Safirou posledně bojovali s Murtaghem. Všimnou si tvé přítomnosti, Glaedře, pokud nám budeš pomáhat uprostřed bitvy."

Můžeš o Eldunarí informovat Blödhgarma a jeho kouzelníky, řekl Glaedr, *ale jenom poté, co ti dají slib mlčenlivosti.*

Oromis si nasadil helmu. „Arya je dcerou Islanzadí a myslím, že je správné, aby o tom věděla. Ale co se týče Nasuady, neříkej jí to, pokud to nebude naprosto nezbytné. Sdílené tajemství není žádné tajemství. A pokud to bude jen trochu možné, nemyslete na to, ani na samotné Eldunarí, aby vám nikdo tuhle informaci nemohl ukrást z mysli."

„Ano, Mistře."

„A teď pryč odsud," řekl Oromis a natáhl si na ruce tlusté rukavice. „Slyšel jsem od Islanzadí, že Nasuada už začala obléhat město Feinster a Vardenové vás nesmírně potřebují."

Byli jsme v Ellesméře příliš dlouho, souhlasila Safira.

Možná, řekl Glaedr, *ale byl to dobře využitý čas.*

Oromis se trochu rozběhl, vyskočil na Glaedrovu jedinou přední nohu a na jeho vysoký, křivolaký hřbet, kde se usadil do sedla a začal si utahovat pásky kolem nohou. „Až poletíme," zavolal elf dolů na Eragona, „můžeme si zopakovat seznamy skutečných jmen, která ses naučil během své poslední návštěvy."

Eragon opatrně vylezl Safiře na hřbet, Glaedrovo srdce zabalil do jedné z přikrývek a vložil je do sedlových brašen. Pak si zajistil nohy stejně jako Oromis. Za sebou cítil neustálé hučení energie vyzařující z Eldunarí.

Glaedr přešel k okraji skály Tel'naeír a roztáhl mohutná křídla. Země se zachvěla, když zlatý drak vyskočil k mraky žíhanému nebi, a vzduch duněl a třásl se, jak Glaedr máchl křídly dolů a plavně se vznesl nad oceán stromů. Eragon sevřel osten před sebou, když ho

Safira následovala, vrhla se do otevřeného prostoru a asi sto metrů padala v prudkém střemhlavém letu, než vystoupala vedle Glaedra.

Oba draci zamířili k jihozápadu a Glaedr zaujal vedení. Letěli nad zvlněnými lesy a každý z nich mával křídly ve svém vlastním rytmu.

Safira prohnula krk a pronikavě zařvala. Glaedr jí odpověděl a jejich mohutný řev se rozléhal nebeskou klenbou a děsil ptáky a zvířata na zemi.

LET

Z Ellesméry letěli Safira a Glaedr bez přestávky nad prastarým elfským lesem vysokých, temných borovic. Někdy se stromy rozestoupily a Eragon uviděl jezero nebo klikatou řeku vinoucí se krajinou. Občas na břehu zahlédl stádo malých srnců, kteří se zarazili a zvedli hlavy, aby sledovali draky letící vysoko nad nimi. Většinu času si ale krajiny příliš nevšímal, protože v duchu postupně odříkával všechna slova starověkého jazyka, která ho Oromis naučil, a když nějaké zapomněl nebo udělal chybu ve výslovnosti, elf ho nechal slovo opakovat, dokud si je nezapamatoval.

Na okraj Du Weldenvarden dorazili pozdě odpoledne. Tam, nad stinným pásem oddělujícím stromy a travnaté pláně, oba draci kroužili kolem sebe a Glaedr na rozloučenou řekl: *Ochraňuj své srdce, Safiro, a moje také.*

Budu, Mistře, slíbila Safira.

A Oromis z Glaedrova hřbetu ještě zakřičel: „Přeji vám dobrý vítr, Eragone a Safiro! Až se příště setkáme, ať je to před branami Urû'baenu."

„I vám dobrý vítr!" zavolal Eragon.

Pak se Glaedr otočil a vyrazil na západ podél hranice lesa, která vedla k nejsevernějšímu výběžku jezera Isenstar, podle něhož pak poletí ke Gil'eadu, kdežto Safira pokračovala dál na jihozápad.

Safira letěla celou noc a přistávala, jen aby se napili a aby si Eragon mohl protáhnout nohy a oddechnout si. Na rozdíl od letu do Ellesméry se nemuseli potýkat s žádným protivětrem; vzduch zůstával čirý a klidný, jako by dokonce i příroda toužila, aby se už vrátili k Vardenům. Když druhého dne vyšlo slunce, letěli už notný čas nad

pouští Hadarak a mířili přímo na jih, aby se vyhnuli východním hranicím Království. A když na zemi i na nebi opět zavládla tma a pojala je do svého chladného objetí, Safira s Eragonem už se dostali za hranice písečné pustiny. Znovu se vznášeli nad zelenavými poli Království, mezi městem Urû'baen a jezerem Tüdosten, a zkracovali vzdálenost, která je dělila od Feinsteru.

Po dvou dnech a dvou nocích beze spánku již Safira nemohla pokračovat. Snesla se dolů k březovému lesíku u jezírka, stočila se ve stínu stromů do klubíčka a pár hodin si zdřímla, zatímco Eragon držel hlídku a cvičil se v boji s Brisingrem.

Od chvíle, kdy se rozloučili s Oromisem a Glaedrem, Eragona trápil pocit neustálé úzkosti, když uvažoval o tom, co je čeká ve Feinsteru. Věděl, že jsou před smrtí a zraněním chráněni lépe než většina lidí, ale při vzpomínce na Hořící pláně a na bitvu o Farthen Dûr, na krev stříkající z useknutých končetin, výkřiky zraněných mužů a palčivé seknutí meče, který projel jeho vlastním tělem, se mu svíraly útroby a svaly se mu chvěly potlačovanou energií. Nevěděl, zda si přeje bojovat s každým vojákem v zemi, nebo utéct co nejdál a schovat se v nějaké hluboké, temné díře.

Jeho strach ještě narostl, když se se Safirou opět vydali na cestu a spatřili zástupy ozbrojených mužů pochodujících krajinou pod nimi. Tu a tam z vypleněných vesnic stoupala oblaka bledého kouře. Při pohledu na takové bezohledné ničení se mu dělalo zle. Odvrátil zrak, sevřel krční osten před sebou a přivřel oči, dokud skrz mříže rozmazaných řas neviděl jen bílé mozoly na svých kloubech.

Maličký, promluvila na něj Safira a její myšlenky zněly pomalu a unaveně. *Tohle už máme za sebou. Nenech se tím tak rozrušovat.*

Mrzelo ho, že ji rozptyluje během letu, a tak řekl: *Promiň… Budu v pořádku, až tam dorazíme. Jenom chci, aby už to bylo za námi.*

Já vím.

Eragon popotáhl a otřel si studený nos o manžetu tuniky. *Někdy si přeju, abych si liboval v boji stejně jako ty. Bylo by to o tolik snazší.*

Kdyby sis to užíval, řekla, *celý svět by se nás bál, včetně Galbatorixe. Ne, je dobře, že nesdílíš moji touhu po krvi. Vyvažujeme jeden druhého, Eragone… Když jsme každý sám, jsme neúplní, ale společně tvoříme celek. Teď přestaň myslet na tyhle nepříjemně věci a pověz mi nějakou hádanku, abych neusnula.*

Dobře, pravil po chvíli. *Jsem červený, modrý a žlutý a mám i všechny další barvy duhy. Jsem dlouhý i krátký, tlustý i hubený a často odpočívám stočený. Dokážu sežrat stovku ovcí v řadě a pořád jsem hladový. Co jsem?*

Drak, samozřejmě, odpověděla bez váhání.

Ne, vlněný koberec.

Pche!

*

Třetí den cesty se vlekl trýznivě pomalu. Bylo slyšet jenom mávání Safiřiných křídel, vytrvalé sípáni jejího dechu a jednotvárné hučení vzduchu, který Eragonovi proudil kolem uší. Nohy a kříž ho bolely od nekonečného sezení v sedle, ale tyhle útrapy byly nepatrné ve srovnání se Safiřinými; létací svaly ji pálily skoro nesnesitelnou bolestí. Přesto vytrvala, nestěžovala si a odmítla jeho nabídku, aby jejímu utrpení ulevil pomocí kouzla: *Síly budeš potřebovat, až tam dorazíme.*

Několik hodin po setmění se Safira zakolébala a prudce klesla o pár metrů. Eragon se vylekaně napřímil a rozhlížel se kolem po něčem, co by takové zhoupnutí vysvětlilo, ale pod sebou viděl jenom tmu a nad hlavou nic než třpytivé hvězdy.

Myslím, že jsme se dostali nad řeku Jiet, poznamenala Safira. *Vzduch je tu chladný a vlhký, jako bychom byli nad vodou.*

Feinster už tedy nebude daleko. Jsi si jistá, že město dokážeš najít i ve tmě? Můžeme být sto mil na sever, ale i na jih od něj!

Ne, nemůžeme. Můj orientační smysl možná není neomylný, ale určitě ho mám lepší než ty nebo kterákoli pozemská bytost. Pokud byly ty elfské mapy přesné, pak nemůžeme město minout o víc než padesát mil a z téhle výšky ho snadno uvidíme na dálku. Možná dokonce ucítíme kouř z komínů.

A tak to také bylo. Pár hodin před úsvitem se nad západním obzorem objevilo tlumené rudé světlo. Když ho Eragon uviděl, otočil se a vytáhl ze sedlových brašen své brnění, pak si oblékl drátěnou košili, koženou čapku, helmu, chrániče na předloktí a holeně. Přál si mít s sebou svůj štít, ale nechal ho u Vardenů, než vyrazil s Nar Garzhvogem k hoře Thardûr.

Potom prohrabával sedlové brašny, dokud nenašel stříbrnou lahvičku faelnirvu, kterou dostal od Oromise. Kovová nádobka byla na

dotek chladná. Dopřál si malý doušek očarovaného likéru. Pálil ho v ústech a chutnal po bezinkách, medovině a svařeném moštu. Horko se mu vlilo do tváří. Během pár vteřin jeho vyčerpání začalo ustupovat, jak se dostavovaly posilující účinky faelnirvu.

Eragon zatřásl lahvičkou. Zdálo se, že třetina vzácného likéru už byla pryč, i když si z ní zatím jen dvakrát dal malý hlt. *Budu si ho muset šetřit*, pomyslel si.

Jak se přibližovali, záře na obzoru se rozložila na tisíce jednotlivých světelných bodů, od malých ručních luceren přes táboráky až po obrovská pole hořící smůly, ze které k nočnímu nebi stoupal páchnoucí černý dým. V červeném světle ohňů Eragon spatřil moře blýskavých ostrých kopí a zářivé helmy hrnoucí se proti velkému, dobře opevněnému městu, po jehož hradbách se hemžily malé postavičky a horečně střílely šípy na vojsko pod sebou, vylévaly kotle vroucího oleje mezerami v cimbuří, přeřezávaly lana přehozená přes zdi a odstrkávaly vratké dřevěné žebříky, které obléhatelé neustále opírali o hradby. Ze země se nesly tlumené výkřiky a volání a dunění beranidla narážejícího do železné brány města.

Zbytky Eragonova vyčerpání se vytrácely, zatímco se rozhlížel po bojišti a sledoval rozmístění mužů, domů a bojových strojů. Kolem hradeb Feinsteru stály stovky polorozpadlých chatrčí namačkaných jedna na druhou, mezi nimiž by stěží projel kůň: byla to obydlí těch, kdo byli příliš chudí, než aby si mohli dovolit žít uvnitř města. Většina chatrčí vypadala opuštěně a široký pás obydlí byl úplně zbouraný, aby se Vardenové mohli dobře dostat k městským hradbám. Asi dvacet skromných domků hořelo a přímo před jeho očima se oheň šířil a plameny přeskakovaly z jedné doškové střechy na druhou. Na východ od chudinské čtvrti se v zemi klikatily černé rýhy v místech, kde byly vyhloubené příkopy chránící tábor Vardenů. Na druhé straně města stály doky a přístavní hráze podobné těm, které si Eragon pamatoval z Teirmu, a dál už byla jen tma a neklidný oceán, zdánlivě se táhnoucí do nekonečna.

Eragonem projela vlna vzrušení a cítil, jak se současně s ním zachvěla i Safira. Sevřel jílec Brisingru. *Zdá se, že si nás ještě nevšimli. Ohlásíme svůj příchod?*

Safira mu odpověděla tím, že zařvala tak silně, až se mu rozdrkotaly zuby, a že vymalovala nebe před sebou hustým proudem modrého ohně.

Vardenové obléhající město a obránci na hradbách se zarazili a na okamžik se na bitevním poli rozhostilo ticho. Pak vardenská armáda začala jásat a bouchat kopími a meči o štíty, zatímco od lidí z města se nesly zoufalé výkřiky.

Aj! zvolal Eragon a zamrkal. *Kéž bys to bývala nedělala. Teď nic nevidím.*

Promiň.

S přimhouřenýma očima pokračoval: *Ze všeho nejdřív bychom měli najít koně, který právě zemřel, nebo nějaké jiné zvíře, aby sis z něj mohla doplnit zásoby energie.*

Nemusíš…

Safira zmlkla, když se jejich mysli dotklo další vědomí. Po kratičkém návalu paniky Eragon poznal dotek Trianny. *Eragone, Safiro!* vykřikla čarodějka. *Letíte právě včas! Arya a jeden elf přelezli hradby, ale odřízla je velká skupina vojáků. Dlouho už jim odolávat nevydrží, pokud jim někdo nepomůže! Pospěšte si!*

BRISINGR!

Safira přitiskla křídla těsně k tělu, začala střemhlav klesat a řítila se k temným budovám města. Eragon sklonil hlavu před proudem větru, který se mu opíral do tváře. Svět se kolem nich otočil, když se dračice překulila doprava, aby se vyhnula střelám lučištníků.

Eragonovi ztěžkly končetiny, když se Safira zarazila ve svém střemhlavém pádu. Zaujala vodorovnou polohu a pocit tíhy se vytratil. Kolem nich jako podivní, křičící jestřábi svištěly šípy. Některé svůj cíl minuly a zbytek odrazila Eragonova ochranná kouzla.

Safira slétla těsně nad vnější opevnění města, znovu zařvala, bila kolem sebe drápy a ocasem a srážela ze zdi skupiny křičících mužů, kteří padali na tvrdou zem pětadvacet metrů pod hradbami.

Na druhém konci jižní hradby stála vysoká, čtvercová věž vyzbrojená čtyřmi balistami. Obrovské kuše střílely šest metrů dlouhé oštěpy na Vardeny shromážděné před branami města. Uvnitř hradeb Eragon se Safirou zahlédli shluk asi stovky vojáků kolem dvojice bojovníků, kteří stáli zády přitisknutí k základně věže a zoufale se snažili odrážet změť bodajících čepelí.

Dokonce i v přítmí a z výšky Eragon v jednom z nich poznal Aryu.

Safira seskočila ze zdi, přistála přímo uprostřed vojáků a při dopadu několik z nich rozdrtila. Zbytek, vřískající strachy a překvapením, se rozutekl. Dračice vztekle zařvala, že jí utíká kořist, mrskla ocasem nad zemí a srazila další desítku vojáků. Jeden muž se pokusil proběhnout kolem ní. Bleskurychlým pohybem ho chňapla do čelistí a zatřásla hlavou, až mu zlomila vaz. Podobně se zbavila i dalších čtyř.

Tou dobou už zbývající vojáci zmizeli mezi domy.

Eragon si rychle uvolnil pásky kolem nohou a seskočil na zem. Kvůli těžkému brnění při přistání spadl na jedno koleno. Zavrčel a postavil se.

„Eragone!“ vykřikla Arya a utíkala k němu. Ztěžka oddechovala a lil z ní pot. Na sobě měla jen vycpávanou vestu a lehkou helmu natřenou načerno, aby nevrhala nežádoucí odlesky.

„Vítej, Zářivá šupino. Vítej, Stínovrahu,“ zapředl vedle ní Blödhgarm, jehož krátké tesáky se oranžově leskly ve světle pochodní. Žluté oči mu zářily. Pruh kožešiny na elfových zádech a krku byl naježený, což mu dodávalo ještě divočejší vzhled než obvykle. Jak on, tak Arya byli celí od krve, Eragon však nedokázal určit, jestli ta krev je jejich.

„Jste zranění?“ zeptal se jich.

Arya zakroutila hlavou a Blödhgarm řekl: „Pár škrábanců, ale nic vážného.“

Co tady děláte bez posil? zeptala se Safira.

„Brána,“ řekla Arya a ztěžka oddechovala. „Tři dny jsme se ji snažili prolomit, ale je chráněná proti kouzlům a beranidlo dřevo skoro ani nepromáčkne. A tak jsem přesvědčila Nasuadu…“

Arya se zarazila, aby popadla dech, a Blödhgarm za ni dokončil větu. „Arya přesvědčila Nasuadu, ať dnes v noci zahájí útok, abychom se mohli nepozorovaně vkrást do Feinsteru a otevřít bránu zevnitř. Bohužel jsme narazili na trojici kouzelníků. Jejich mentální útok nám zabránil používat kouzla a také přivolali vojáky, aby nás přemohli početní převahou.“

Zatímco Blödhgarm hovořil, Eragon položil ruku na prsa jednoho z mrtvých vojáků a přemístil zbytek energie z mužova těla do sebe a odtud do Safiry. „Kde jsou ti kouzelníci teď?“ zeptal se a přešel k dalšímu tělu.

Blödhgarmova chlupatá ramena se zvedla a zase poklesla. „Zřejmě se zalekli, když tě spatřili, Šur’tugal.“

To by taky měli, zavrčela Safira.

Eragon vytáhl energii z dalších tří vojáků a poslednímu vzal také kulatý dřevěný štít. „Dobrá,“ řekl a vstal, „tak půjdeme Vardenům otevřít bránu, co říkáte?“

„Ano, bez meškání,“ souhlasila Arya. Vyrazila kupředu a pak úkosem pohlédla na Eragona. „Máš nový meč.“ Nebyla to otázka.

Přikývl. „Pomohla mi ho ukovat Rhunön.“

„A jak se tvoje zbraň jmenuje, Stínovrahu?“ zeptal se Blödhgarm.

Eragon už chtěl odpovědět, když vtom z ústí temné uličky vyběhli čtyři vojáci se sklopenými kopími. Eragon jediným ladným pohybem vytasil Brisingr z pochvy, přeťal násadu kopí muže v čele skupiny a zároveň vojákovi setnul hlavu. Brisingr jako by se tetelil divokou radostí. Arya se vrhla dopředu a bodla další dva muže, než stačili zareagovat, zatímco Blödhgarm uskočil stranou a vypořádal se s posledním vojákem, kterého zabil jeho vlastní dýkou.

„Pospěšte si!“ vykřikla Arya a rozběhla se k bráně.

Eragon s Blödhgarmem utíkali za ní těsně následováni Safirou, jejíž drápy rachotily o dlažební kameny ulice. Z cimbuří na ně stříleli lučištníci a třikrát se na ně z hlavní části města vyřítili vojáci. Eragon, Arya a Blödhgarm vždy útočníky za běhu buď zlikvidovali, anebo je Safira vykoupala ve vířivém proudu ohně.

Vytrvalé bouchání beranidla bylo čím dál hlasitější, když se blížili k dvanáct metrů vysoké bráně. Eragon uviděl před železem pobitou bránou stát dva muže a ženu, oblečené v tmavých hávech, kteří cosi zpívali ve starověkém jazyce a se zdviženými pažemi se pohupovali ze strany na stranu. Když si trojice kouzelníků všimla Eragona a jeho společníků, utichli a s vlajícími šaty uháněli hlavní ulicí Feinsteru, která vedla k hradu na druhém konci města.

Eragon je toužil pronásledovat. Ale důležitější bylo vpustit Vardeny do města, kde už nebudou ponecháni na milost a nemilost mužům na hradbách. *Zajímalo by mě, jaké darebáctví mají ti tři v plánu*, pomyslel si ustaraně, když hleděl za prchajícími kouzelníky.

Než Eragon, Arya, Blödhgarm a Safira dorazili k bráně, ze strážních věží se vyřítilo padesát vojáků ve třpytivém brnění a zaujalo pozice před obrovitými dřevěnými vraty.

Jeden z vojáků zabouchal jílcem meče o štít a vykřikl: „Nikdy se přes nás nedostanete, vy hnusní démoni! Tohle je náš domov a my nedovolíme urgalům, elfům ani dalším nelidským nestvůrám, aby se dostaly dovnitř! Jděte pryč, protože ve Feinsteru vás nečeká nic než krev a utrpení!“

Arya ukázala na strážní věže a zašeptala Eragonovi: „Ozubená kola na otevření bran jsou skrytá támhle.“

„Jdi,“ řekl jí. „Proplížíš se s Blödhgarmem kolem mužů a proklouznete do věží. Safira a já je mezitím zaměstnáme.“

Arya přikývla a zmizela s Blödhgarmem v inkoustově černých stínech, které obklopovaly domy za nimi.

Eragon cítil, že se Safira chystá vrhnout na skupinu vojáků. Položil jí ruku na přední nohu. *Počkej,* zarazil ji. *Nejdřív bych chtěl něco zkusit.*

A když to nezabere, můžu je roztrhat na kusy? zeptala se a olízla si tesáky.

Ano, pak si s nimi můžeš dělat, co se ti zlíbí.

Eragon pomalu kráčel k vojákům a nechránil se mečem ani štítem. Z výšky k němu letěl šíp, který se vzápětí zastavil ve vzduchu metr od jeho prsou a dopadl přímo na zem. Eragon přelétl očima vyděšené tváře vojáků, pak zvedl hlas a řekl: „Jmenuji se Eragon Stínovrah! Možná už jste o mně slyšeli a možná také ne. V každém případě ale vězte toto: Jsem Dračí jezdec a přísahal jsem, že pomohu Vardenům svrhnout Galbatorixe z trůnu. Řekněte, přísahal někdo z vás ve starověkém jazyce věrnost Galbatorixovi nebo Království?… No tak, přísahali jste?“

Stejný muž, který už prve mluvil, nejspíš velitel vojáků, odpověděl: „Králi bychom nepřísahali věrnost, ani kdyby nám držel meč u hrdla! Jsme oddaní paní Loraně. Ona a její rodina nám vládnou už čtyři generace a vládnou dobře!“ Ostatní vojáci zabručeli na souhlas.

„Pak se přidejte k nám!“ vykřikl Eragon. „Odložte zbraně a já slibuji, že vám ani vašim rodinám nikdo neublíží. Nemůžete doufat, že ubráníte Feinster proti spojeným silám Vardenů, Surdy, trpaslíků a elfů.“

„To říkáš ty,“ zakřičel jeden z vojáků. „Ale co když sem zase přiletí Murtagh s tím svým červeným drakem?“

Eragon zaváhal, ale potom prohlásil sebejistým tónem: „Proti mně a elfům, kteří bojují s Vardeny, nemá šanci. Už jednou jsme ho zahnali.“ Nalevo od vojáků zahlédl Aryu s Blödhgarmem, jak se kradou zpoza jednoho z kamenných schodišť vedoucích na vrchol hradeb a neslyšnými kroky se plíží k levé strážní věži.

Kapitán vojáků řekl: „My jsme králi nepřísahali, ale paní Lorana ano. Co pak uděláte s ní? Zabijete ji? Uvězníte? Ne, nezradíme její důvěru a nepustíme dovnitř vás ani nestvůry, které se škrábou na naše hradby. Ty a Vardenové nenabízíte těm, kdo byli donuceni sloužit Království, nic než smrt!“

„Proč bys nemohl odejít ty sám, Dračí jezdče? Proč bys nemohl sklonit hlavu, abychom my ostatní mohli žít v míru? Ale ne, vábení slávy, úspěchů a bohatství bylo zřejmě příliš velké. Musel jsi do našich domovů přinést zkázu a úpadek, abys uspokojil vlastní ctižádost. A proto tě proklínám, Dračí jezdče! Proklínám tě z celého srdce! Ať odejdeš z Alagaësie a nikdy víc se nevrátíš!“

Eragonovi přeběhl mráz po zádech, protože mužova kletba zněla úplně stejně jako to, co mu vmetl do tváře poslední ra’zak v Helgrindu, a vzpomněl si, že právě takový osud mu předpověděla Angela. S námahou potlačil chmurné myšlenky a řekl: „Nechci vás zabít, ale udělám to, pokud budu muset. Složte zbraně!“

Arya potichu otevřela dveře v úpatí levé strážní věže a vklouzla dovnitř. Blödhgarm se kradmo jako divoká kočka na lovu proplížil za vojáky směrem k druhé věži. Kdyby se některý z mužů otočil, byl by ho spatřil.

Kapitán vojáků si odplivl na zem k Eragonovým nohám. „Dokonce ani nevypadáš jako člověk! Jsi zrádce naší rasy, to jsi!“ A s tím muž pozvedl štít a meč a pomalu šel k Eragonovi. „Stínovrah,“ zavrčel voják. „Ha! To bych spíš věřil, že Stína zabil můj dvacetiletý syn než takové mládě jako ty.“

Eragon počkal, dokud kapitán nebyl pouhé dva metry od něj. Potom udělal jediný krok vpřed a probodl Brisingrem mužův vypouklý štít i ruku – pod ním a pak ostří projelo mužovou hrudí a zády. Muž se jedinkrát zachvěl a znehybněl. Když Eragon vytáhl čepel z těla, ozval se ze strážních věží pronikavý zvuk, jak se ozubená soukolí a řetězy začaly pohybovat a masivní trámy, které držely brány města zavřené, se začaly odtahovat.

„Složte zbraně, nebo zemřete!“ vykřikl Eragon.

Dvacet vojáků jednohlasně zařvalo a rozběhli se proti němu s napřaženými meči. Ostatní se buď rozptýlili po prostranství, utekli do středu města, nebo si vzali k srdci jeho radu a položili své meče, kopí a štíty na šedé dlažební kameny a s rukama na kolenou poklekli po straně ulice.

Kolem Eragona se utvořil jemný opar krve, když si prosekával cestu skrz vojáky a poskakoval od jednoho k druhému rychleji, než stačili reagovat. Safira odkopla dva vojáky, pak další dva podpálila krátkým zášlehem plamene a upekla je v jejich brnění. Eragon zabrzdil dva metry za posledním vojákem, zůstal stát s mečem v natažené ruce a

čekal, dokud nezaslechl, jak se muž svalil na zem, nejdřív jedna jeho půlka a pak druhá.

Arya s Blödhgarmem se vynořili ze strážních věží, právě když brána zaskřípala, otevřela se ven a odhalila kulatý, roztříštěný konec mohutného vardenského beranidla. Lučištníci na hradbách vykřikli leknutím a stáhli se do lépe hájitelných pozic. Kolem okrajů obou křídel brány se objevily desítky rukou, otevíraly je čím dál víc a Eragon uviděl dav Vardenů se zarputilými výrazy ve tvářích, muže a trpaslíky shromážděné v klenutém průchodu za branami.

„Stínovrahu!“ křičeli a také: „Argetlame!“ a „Vítej zpátky! Dnes je dobrý lov!“

„Toto jsou moji vězni!“ řekl Eragon a ukázal Brisingrem na vojáky, kteří klečeli po straně ulice. „Svažte je a dohlédněte, aby se s nimi dobře zacházelo. Dal jsem slovo, že se nikomu z nich nic nestane.“

Šest bojovníků přispěchalo vykonat jeho rozkaz.

Vardenové se hnali kupředu, proudili do města a rachocení jejich brnění a dusot bot zněly jako vytrvalé, mocné hromobití. Eragon byl rád, když ve čtvrté řadě válečníků uviděl Rorana, Horsta a několik dalších mužů z Carvahallu. Pozdravil je a Roran zvedl kladivo na pozdrav a utíkal k němu.

Eragon sevřel Roranovo pravé předloktí a přitáhl si ho do drsného objetí. Když se odtáhl, všiml si, že jeho bratranec vypadá starší, než když se viděli naposledy, a že má vpadlé oči.

„To je dost, že jsi tady,“ zabručel Roran. „Umírali jsme po stovkách, když jsme se snažili překonat hradby.“

„Přiletěli jsme se Safirou, co nejrychleji to šlo. Jak se má Katrina?“

„Je v pořádku.“

„Až bude po všem, budeš mi muset vyprávět všechno, co se ti přihodilo od té doby, co jsem odešel.“

Roran semknul rty a přikývl. Pak ukázal na Brisingr a řekl: „Kde jsi vzal ten meč?“

„Od elfů.“

„Jak se jmenuje?“

„Bris…“ začal Eragon, ale než dořekl, ze zástupu mužů vyrazilo jedenáct elfů, které Islanzadí vybrala na jeho a Safiřinu ochranu, a obklopili je. Arya s Blödhgarmem se k nim přidali. Arya si čistila útlou čepel svého meče.

Než Eragon stačil říct něco dalšího, branami projel Jörmundur a uvítal ho: „Stínovrahu! Opravdu rád tě vidím!“

Eragon ho také pozdravil a zeptal se: „Co bychom měli dělat teď?“

„Cokoli uznáš za vhodné,“ odpověděl Jörmundur a přitáhl svému hnědákovi uzdu. „Musíme si probojovat cestu k hradu. Safira se nejspíš neprotáhne mezi většinou domů, takže leťte kolem a dorážejte na jejich vojáky, kdekoli to půjde. Kdyby se vám povedlo dobýt hrad, nebo zajmout paní Loranu, moc by nám to pomohlo.“

„Kde je Nasuada?“

Jörmundur ukázal za sebe. „V zadní části vojska, koordinuje naše oddíly s králem Orrinem.“ Jörmundur přelétl očima množství bojovníků a pak pohlédl zpátky na Eragona s Roranem. „Kladivo, ty máš být u svých mužů a ne klábosit s bratrancem.“ Potom štíhlý, šlachovitý velitel pobídl koně a vyjel temnou ulicí, kde cestou rozdával Vardenům rozkazy.

Když Roran s Aryou vyrazili za ním, Eragon chytil Rorana za rameno a poklepal mečem o Aryinu čepel. „Počkejte,“ požádal je.

„Co?!“ zeptali se ho oba rozčileně.

Ano, co? zeptala se Safira. *Neměli bychom tu stát a vybavovat se, když nás čeká zábava.*

„Můj otec,“ zvolal Eragon. „Není to Morzan, ale Brom!“

Roran zamrkal. „Brom?“

„Ano, Brom!“

Dokonce i Arya vypadala překvapeně. „Jsi si jistý, Eragone? Jak to víš?“

„Samozřejmě jsem si jistý! Vysvětlím vám to později, ale nemohl jsem se dočkat, až vám řeknu pravdu.“

Roran zakroutil hlavou. „Brom… Nikdy by mě to nenapadlo, ale myslím, že to dává smysl. Musíš být rád, že ses zbavil Morzanova jména.“

„Víc než rád,“ přiznal Eragon a usmál se.

Roran ho poplácal po zádech a pak řekl: „Dávej na sebe pozor, jo?“ a odklusal za Horstem a ostatními vesničany.

Arya vyrazila stejným směrem, ale stačila udělat sotva pár kroků, když Eragon zavolal její jméno a řekl: „Zdravý mrzák opustil Du Weldenvarden a přidal se v Gil’eadu k Islanzadí.“ Arya vykulila zelené oči a pootevřela ústa, jako by se chtěla na něco zeptat. Než to ale stačila udělat, zástup proudících bojovníků ji stáhl hlouběji do města.

Blödhgarm se připlížil blíž k Eragonovi. „Stínovrahu, proč Truchlící mudrc opustil lesy?“

„On a jeho společník cítili, že nadešel čas zaútočit proti Království a odhalit tak svou existenci Galbatorixovi.“

Elfova kožešina se zavlnila. „To jsou opravdu významné novinky.“

Eragon vylezl zpátky na Safiřin hřbet. Blödhgarmovi i svým ostatním strážím řekl: „Dostaňte se k hradu. Sejdeme se tam.“

Aniž by Safira čekala na elfovu odpověď, vyskočila na schodiště vedoucí na hradby. Kamenné schody zapraskaly pod její vahou, když lezla na široké cimbuří, ze kterého vyletěla nad hořící chatrče u Feinsteru a rychle mávala křídly, aby nabrala výšku.

Arya nám bude muset dát svolení, než budeme moci o Oromisovi a Glaedrovi říct komukoli dalšímu, řekl Eragon, který si vzpomněl na přísahu mlčenlivosti, kterou on, Orik a Safira dali královně Islanzadí během jejich první návštěvy v Ellesméře.

Jsem si jistá, že nám ho dá, jakmile jí všechno vypovíme, podotkla Safira.

Já také.

Eragon a Safira létali po Feinsteru z místa na místo a přistávali všude tam, kde zahlédli větší shluk mužů nebo kde se příslušníci Vardenů dostali do potíží. Pokud někdo okamžitě nezaútočil, Eragon se pokoušel každou skupinu nepřátel přesvědčit, aby se vzdali. Uspěl stejně tak často jako neuspěl, ale cítil se lépe, když to zkoušel, neboť mnozí z mužů, kteří se hnali ulicemi, byli jen obyčejní občané Feinsteru a ne vycvičení vojáci. Každému Eragon řekl: „Království je náš nepřítel, nejste to vy. Nebojujte tedy proti nám a nebudete mít důvod se nás bát.“ Párkrát nařídil dítěti či ženě utíkající temným městem, aby se schovali v nejbližším domě, a oni bez výjimky poslechli.

Eragon zkoumal mysl všech osob kolem sebe a Safiry a pátral po kouzelnících, kteří by jim mohli chtít ublížit, ale nenašel žádného kromě těch tří, které už viděli, a ti před ním bedlivě střežili své myšlenky. Znepokojovalo ho, že se zdálo, jako by se vůbec nezapojovali do boje.

Možná mají v úmyslu opustit město, řekl Safiře.

Nechal by je Galbatorix utéct uprostřed bitvy?

Pochybuji, že chce přijít o kteréhokoli ze svých kouzelníků.

Možná, ale přesto bychom měli být opatrní. Kdo ví, co mají v plánu…

Eragon pokrčil rameny. *Prozatím to nejlepší, co můžeme udělat, je pomoci Vardenům co nejrychleji dobýt Feinster.*

Souhlasila a letěla se zapojit do potyčky na nedalekém náměstí.

Bojovat ve městě bylo jiné než se bít na otevřeném prostranství, jak byli Eragon se Safirou zvyklí. Úzké ulice a domy natěsnané na sebe omezovaly Safiru v pohybu a bylo pro ni těžké bránit se útokům vojáků, i když Eragon cítil blížící se muže dlouho předtím, než k nim dorazili. Jejich střety s vojáky přešly do zlověstných a zoufalých zápasů přerušovaných pouze příležitostnými výbuchy ohně nebo kouzel. Safira nejednou neopatrným máchnutím ocasu zdemolovala průčelí domu. Oba díky kombinaci štěstí, zdatnosti a Eragonových ochranných kouzel nakonec vždycky dokázali uniknout trvalému zranění, ale vzhledem k útokům byli ještě obezřetnější a napjatější, než obvykle bývali v bitvě.

Po pátém takovém střetu byl Eragon tak rozzuřený, že když se vojáci začali stahovat, což vždycky nakonec dělali, pustil se do jejich pronásledování, rozhodnutý pozabíjet je do jednoho. Zaskočili ho však tím, že nenadále odbočili z ulice a probourali se zatarasenými dveřmi do kloboučnického obchodu.

Eragon přeskočil rozštípané trosky dveří a vběhl za nimi. Uvnitř obchodu byla neproniknutelná tma a bylo tu cítit kuřecí peří a zatuchlina. Mohl sice v obchodě rozsvítit pomocí kouzla, ale věděl, že vojáci jsou ve větší výhodě než on, a tak od toho upustil. Cítil jejich mysli nablízku a slyšel jejich přerývaný dech, ale nebyl si jistý tím, co leží mezi nimi. Postupoval dál do temného obchodu a opatrně našlapoval, aby neklopýtl. Před sebou držel štít a nad hlavou Brisingr, připravený okamžitě udeřit.

Vtom uslyšel, jak k němu vzduchem – potichounku jako nitka padající na zem – letí nějaký předmět.

Uskočil dozadu a zapotácel se, když do jeho štítu narazilo kladivo nebo kyj a rozbilo ho na kousky. Ozvaly se výkřiky. Nějaký muž porazil židli či stůl a něco se rozbilo o zeď. Eragon se ohnal a cítil, jak Brisingr projel masem a zasekl se do kosti. Na konci čepele cítil něco těžkého. Škubnul mečem a muž, kterého zasáhl, se svalil na břicho.

Eragon se odvážil ohlédnout na Safiru, která na něj čekala v úzké ulici venku. Teprve teď si všiml, že na železném sloupku vedle vchodu

je připevněná lucerna a že ho vojáci vidí ve světle, které vrhá. Rychle uskočil od otevřeného vstupu a odhodil zbytky štítu.

Obchodem se rozlehla další rána a následovaly zmatené kroky, jak vojáci spěchali do zadní části místnosti a nahoru po přímém schodišti. Eragon uháněl za nimi. Ve druhém podlaží byla obytná část, ve které žila rodina, jíž patřil obchod dole. Když Eragon utíkal bludištěm nevelkých pokojů, několik lidí vykřiklo a nějaké malé dítě se rozbrečelo, ale nevšímal si jich, protože se soustředil na svou kořist. Nakonec zatlačil vojáky do kouta přeplněného obývacího pokoje osvětleného jedinou poblikávající svící.

Eragonovi stačily na zabití všech čtyř vojáků čtyři rány mečem, ucuknul, když na něj vystříkla jejich krev. Od jednoho z nich si vzal nový štít, pak se zarazil a pohlédl na těla. Připadalo mu nezdvořilé nechat je ležet uprostřed obývacího pokoje, a tak je vyhodil oknem ven.

Cestou zpátky ke schodům náhle zpoza rohu vyskočila jakási postava a ohnala se dýkou po jeho žebrech. Špička dýky se zastavila kousíček od Eragonova boku, kde ji zarazila ochranná kouzla. Hbitě napřáhl Brisingr a užuž chtěl oddělit útočníkovu hlavu od ramenou, když si uvědomil, že dýku drží hubený chlapec, kterému mohlo být tak třináct let.

Eragon ztuhnul. *Mohl bych to být já,* pomyslel si. *Udělal bych to samé, kdybych byl na jeho místě.* Koukl za hocha a spatřil muže a ženu stojící v nočních košilích a pletených čapkách, jak pevně svírají jeden druhého a vyděšeně na něj zírají.

Eragon se zachvěl. Spustil Brisingr a volnou rukou vzal dýku z chlapcova povoleného sevření. „Být tebou," řekl Eragon a síla jeho hlasu ho překvapovala, „nechodil bych ven, dokud bitva neskončí." Zaváhal a pak dodal: „Promiňte."

S pocitem studu pospíchal z obchodu a znovu se přidal k Safiře.

Pokračovali dál ulicí.

Kus od kloboučnického obchodu Eragon a Safira narazili na několik mužů krále Orrina, kteří vynášeli zlaté svícny, stříbrné podnosy a nádobí, šperky a nejrůznější zařízení z honosného panského sídla, do něhož se vloupali.

Eragon jednomu z mužů vyrazil z náručí hromadu koberečků. „Vraťte ty věci zpátky!" zahřímal na celou skupinu. „Jsme tady, abychom těm lidem *pomohli,* ne je okrádali! Jsou to naši bratři a

sestry, naše matky a otcové. Tentokrát vám to projde, ale řekněte všem, že za rabování nechám každého zbičovat jako zloděje a pověsit, protože nejste nic jiného!“ Safira zavrčela, aby podtrhla jeho výstrahu. Zahanbení bojovníci pod jejich bedlivým dohledem vrátili kořist do mramorem vykládaného domu.

Teď, řekl Eragon Safiře, *možná můžeme…*

„Stínovrahu! Stínovrahu!“ křičel nějaký muž, který k nim utíkal ze středu města. Podle jeho zbraní a brnění poznali, že jde o jednoho z Vardenů.

Eragon pevněji sevřel Brisingr. „Co je?“

„Potřebujeme tvou pomoc, Stínovrahu. A tvou také, Safiro!“

Utíkali Feinsterem za bojovníkem, dokud nedorazili k rozlehlé kamenné budově. Za nízkou zídkou před budovou se krčilo několik desítek Vardenů. Očividně se jim ulevilo, když spatřili Eragona se Safirou.

„Stůjte!“ zavolal jeden z Vardenů a povel doplnil gestem ruky. „Uvnitř je celá skupina vojáků a míří na nás šípy.“

Eragon a Safira zastavili tak, aby na ně nebylo z budovy vidět. Bojovník, který je přivedl, jim oznámil: „Nemůžeme se k nim dostat. Dveře a okna jsou zatarasené, a když se snažíme prosekat si cestu dovnitř, střílejí na nás.“

Eragon pohlédl na Safiru. *Půjdu já, nebo ty?*

Postarám se o to, řekla, máchla roztaženými křídly a vyskočila do vzduchu.

Budova se zatřásla a okna se roztříštila, když dračice přistála na střeše. Eragon a ostatní bojovníci s úžasem sledovali, jak zasekla špičky drápů do maltou spojených zářezů mezi kameny a s usilovným vrčením trhala stavbu na kusy, dokud neodhalila vyděšené vojáky, které zabila stejně snadno jako teriér pár krys.

Když se Safira vrátila k Eragonovi, Vardenové od ní ustupovali, zjevně vyděšení ukázkou její zuřivosti. Nevšímala si jich a začala si olizovat packy, aby si očistila krev z šupin.

Už jsem ti někdy řekl, jak jsem rád, že nejsme nepřátelé? zeptal se Eragon.

Ne, ale je to od tebe nesmírně milé.

*

Vojáci po celém městě bojovali s vytrvalostí, která na Eragona udělala dojem: vzdávali se, jenom když nebylo zbytí, a všemi možnými způsoby se pokoušeli zpomalit postup dobyvatelů. Kvůli jejich odhodlanému odporu Vardenové dorazili k západní straně města, kde stál hrad, až když se po nebi začaly šířit první bledé paprsky úsvitu.

Hrad vypadal impozantně. Byl vysoký, s čtvercovým půdorysem a zdobený četnými věžičkami různé výšky. Střechu měl z břidlicových tašek, takže ji útočníci nemohli zapálit. Před hradem se prostíralo veliké nádvoří, na němž stálo několik přístaveb a řada čtyř katapultů, a pozemek byl obehnán tlustou zdí zdobenou vlastními menšími věžičkami. Po cimbuří se pohybovaly stovky vojáků a další stovky se hemžily na nádvoří. Jediná pozemní cesta do dvora vedla širokým, klenutým průchodem v hradbě, který byl uzavřený železnými padacími mřížemi a masivní dubovou bránou.

Na zeď se tlačilo několik tisíc Vardenů a snažili se prolomit padací mříž beranidlem, které s sebou přinesli od hlavní brány města, nebo zdolat zdi pomocí kotev a žebříků, které obránci neustále odstrkovali. Přes zeď létala obloukem tam a zpátky hejna svištících šípů. Zdálo se, že žádná strana není ve výhodě.

K bráně! zvolal Eragon a ukázal dračici směr.

Safira se prudce snesla z výšin, vyčistila zeď nad padací mříží proudem ohně a z nozder vypustila oblak kouře. Seskočila na vršek opevnění, až to Eragonem zatřáslo, a řekla: *Jdi. Já dohlédnu na katapulty, než začnou na Vardeny vrhat kameny.*

Buď opatrná. Slezl z jejího hřbetu na opevnění.

To oni by měli být opatrní! odpověděla. Zavrčela na kopiníky shromažďující se kolem katapultů. Půlka z nich se otočila a prchla dovnitř.

Zeď byla příliš vysoká, než aby mohl Eragon pohodlně seskočit na ulici, a tak přes ni Safira přehodila ocas a zaklínila ho mezi dva zuby cimbuří. Eragon zasunul Brisingr do pochvy a pak po ostnech na jejím ocasu slezl dolů jako po žebříku. Když dorazil na špičku, pustil se a zbývajících sedm metrů seskočil. Skulil se, aby ztlumil náraz, a přistál uprostřed tlačenice Vardenů.

„Zdravím tě, Stínovrahu," řekl Blödhgarm, který se spolu s jedenácti dalšími elfy vynořil z davu.

„Také zdravím.“ Eragon znovu vytasil Brisingr. „Proč už jste Vardenům neotevřeli bránu?“

„Brána je chráněna mnoha kouzly, Stínovrahu. Bylo by potřeba hodně sil, abychom je prolomili a narušili. Moji společníci a já jsme tu proto, abychom chránili tebe a Safiru, a nemohli bychom svou povinnost dobře plnit, kdybychom se vyčerpali jinými úkoly.“

Eragon potlačil zaklení a zeptal se: „Byl bys raději, abychom se vyčerpali my se Safirou? Díky tomu budeme ve větším bezpečí?“

Elf chvíli hleděl na Eragona nevyzpytatelnýma žlutýma očima a pak trochu sklonil hlavu. „Okamžitě tu bránu otevřeme, Stínovrahu.“

„Ne, nic neotvírejte,“ zamručel Eragon. „Počkejte tady.“

Eragon se protlačil do přední řady Vardenů a kráčel ke spuštěné padací mříži. „Udělejte místo!“ zakřičel a mávl na okolní bojovníky. Vardenové od něj ustoupili a vytvořili asi šest metrů široký volný prostor. Oštěp vržený z balisty se odrazil od jeho ochranných kouzel a čím dál pomaleji pokračoval do vedlejší ulice. Z nádvoří se ozval Safiřin řev, skřípění trámů a prasknutí napjatého lana překousnutého vejpůl.

Eragon oběma rukama sevřel meč, zvedl ho nad hlavu a zakřičel: „Brisingr!“ Čepel vzplála modrým plamenem a bojovníci za ním užasle vykřikli. Pak udělal krok dopředu a udeřil do jedné z příček padací mříže. Zeď a okolní budovy osvítil oslepující záblesk, když meč projel masivním kovem. Současně Eragon pocítil náhlý nárůst únavy, jak Brisingr přetnul ochranná kouzla chránící mříž. Usmál se. Jak doufal, protikouzla, jimiž Rhunön očarovala Brisingr, dokázala víc než účinně přemoci působení jiné magie.

Eragon pokračoval rychlým, vyrovnaným tempem, vysekal v padací mříži co největší díru a potom ustoupil stranou, když volný kus mříže s pronikavým kovovým zadrnčením naplocho dopadl na pouliční dlažbu. Prošel kolem něj k dubovým vratům hlouběji zapuštěným do obvodové zdi. Přiložil Brisingr k vlasově tenké škvírce mezi křídly brány, zatlačil na meč a prorazil čepel úzkou mezerou, až pronikla na druhou stranu. Pak zvyšoval proud energie, kterým poháněl oheň planoucí kolem čepele, dokud nebyl tak žhavý, aby si propálil cestu tvrdým dřevem stejně snadno, jako když nůž prořízne čerstvý chléb. Kolem meče se vyvalilo nesmírné množství kouře, který ho pálil v krku a štípal v očích.

Eragon postupoval mečem nahoru a propálil obrovský dřevěný trám, který držel dveře zavřené zevnitř. Jakmile ucítil, že se odpor proti čepelí Brisingru snižuje, vytáhl meč a uhasil plamen. Měl na sobě tlusté rukavice, a tak se nebál chytit ohořelý okraj jedné půlky brány a mocným trhnutím ji otevřít. Druhá půlka se také rozlétla dokořán, zdánlivě sama od sebe, ačkoli Eragon vzápětí zjistil, že to byla Safira, kdo do ní zatlačil; seděla napravo od vstupu a hleděla na něj safírovýma očima. Za ní ležely rozmlácené čtyři katapulty.

Eragon šel k Safiře, zatímco Vardenové proudili do nádvoří a vzduchem se nesly jejich hlučné válečné pokřiky. Otevření brány ho nesmírně vyčerpalo, a proto položil ruku na pás Belota Moudrého a trochu doplnil své ztenčené zásoby sil energií, kterou si našetřil uvnitř dvanácti diamantů skrytých v pásu. Zbytek energie nabídl Safiře, která byla stejně unavená jako on, ale ta to odmítla se slovy: *Šetři si ji pro sebe. Už ti jí moc nezbývá. A já se ze všeho nejvíc potřebuju najíst a pořádně vyspat.*

Eragon se o ni opřel a víčka mu poklesla. *Brzy,* řekl. *Brzy bude tohle všechno za námi.*

To doufám, odpověděla.

Mezi bojovníky, kteří proudili kolem, byla i Angela, oblečená ve svém výstředním, zelenočerném smaltovaném brnění, a držela svůj hûthvír, zbraň trpasličích kněží se dvěma čepelemi. Bylinkářka se zastavila vedle Eragona a s uličnickým výrazem poznamenala: „Působivá podívaná, ale nemyslíš, že už to trochu přeháníš?“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Eragon zamračeně.

Povytáhla obočí. „No tak, bylo skutečně nutné, abys zapaloval svůj meč?“

Eragonovi se rozjasnila tvář, když pochopil její výtku. Zasmál se. „Kvůli padací mříži to nutné nebylo, ale bavilo mě to. Navíc za to nemůžu. Pojmenoval jsem ten meč ve starověkém jazyce *Oheň,* a kdykoli to jméno vyslovím, čepel vzplane jako suchá větev.“

„Pojmenoval jsi svůj meč Oheň?“ zvolala Angela s nádechem nedůvěry. „Oheň? Co je to za nudné jméno? Stejně tak jsi mu mohl dát jméno Hořící čepel a bylo by to. Tak tedy Oheň. Hmm. Nemohls raději svůj meč pojmenovat Požírač ovcí, nebo Chryzantémový sekáč, nebo zkrátka projevit trochu fantazie?“

„Jednoho Požírače ovcí už mám tady,“ odvětil Eragon a dotkl se rukou Safiry. „K čemu bych potřeboval dalšího?“

Na Angelině tváři se objevil široký úsměv. „Takže přece jen máš aspoň trochu smyslu pro humor! Ještě máš tedy naději.“ A vyrazila k hradní věži a při tom kroužila vedle sebe násadou s dvěma čepelemi a mumlala si: „Oheň? Pche!“

Safira tlumeně zavrčela a řekla: *Dávej si pozor, komu říkáš Požírač ovcí, Eragone, nebo by mohl sežrat i tebe.*

Dobře, Safiro.

STÍN ZKÁZY

Blödhgarm s ostatními elfy se již seskupili kolem Eragona a Safiry na nádvoří, ale Eragon si jich nevšímal a hledal Aryu. Když ji zahlédl, jak utíká vedle Jörmundurova hřebce, zavolal na ni a zamával štítem.

Elfka si ho všimla a doběhla k němu dlouhými skoky, ladně jako gazela. Od chvíle, co se rozdělili, si pořídila štít, pořádnou helmu a drátěnou košili a její brnění zářilo v šedém polosvětle, které se šířilo městem. Eragon jí řekl: „Vnikneme se Safirou do hradu seshora a pokusíme se zajmout paní Loranu. Chceš jít s námi?“

Arya krátce přikývla.

Eragon vyskočil ze země na jednu ze Safiřiných předních nohou a vylezl jí do sedla. Arya udělala totéž a sedla si těsně za něj, takže se mu spoje jejího kroužkového brnění zaryly do zad.

Safira roztáhla sametová křídla, vznesla se a nechala dole Blödhgarma a ostatní elfy, kteří na ni upírali zlobné pohledy.

„Neměl jsi tak lehkomyslně opustit své stráže,“ zašeptala Arya Eragonovi do levého ucha. Ovinula mu paži kolem pasu a pevně se ho držela, když Safira zakroužila nad nádvořím.

Než Eragon stačil odpovědět, ucítil dotek Glaedrovy rozsáhlé mysli. Město pod ním na okamžik zmizelo a on viděl a cítil jenom to, co viděl a cítil Glaedr.

Malé-bodavé-sršní-šípy se odrážely od jeho břicha, když stoupal nad osamocené dřevěné-jeskyně dvounožců-s-kulatýma-ušima. Vzduch kolem jeho křídel byl hladký a pevný, dokonalý pro létání, které ho čeká. Na zádech mu o šupiny zaškrábalo sedlo, jak Oromis změnil polohu.

Glaedr vystřelil jazykem a ochutnal lákavou vůni spáleného-dřeva-pečeného-masa-rozlité-krve. Byl na tomhle místě už mnohokrát. Za jeho mládí neslo jiné jméno než Gil'ead a tenkrát byli jedinými obyvateli ponuře-se-smějící-elfové-s-rychlým-jazykem a přátelé elfů. Jeho předchozí návštěvy vždycky byly příjemné, ale bolela ho vzpomínka na dva přátele-z-hnízda, kteří tu zemřeli, zavraždění Křivopřísežníky-se-zvrácenou-myslí.

Líné-jednooké-slunce se drželo nad obzorem. Na severu se vlnila plocha velké-vody-Isenstar jako naleštěné stříbro. Pod ním se kolem města-rozbouraného-mraveniště rozkládaly zástupy dvounožců-se-špičatýma-ušima pod velením Islanzadí. Jejich brnění se třpytilo jako krystalky rozbitého ledu. Nad celou oblastí ležel závoj modrého kouře, hustý jako chladná ranní mlha.

A z jihu se ke Gil'eadu řítil malý-zlostný-trhající-dráp-Trn a řval, aby všechny vyděsil. Na jeho zádech seděl Morzanův-syn-Murtagh a v Murtaghově pravé ruce jasně jako velký hřebík zářil Zar'roc.

Glaedra naplnil zármutek, když spatřil ta dvě ohavná mláďata. Přál si, aby je s Oromisem nemuseli zabít. Znovu, *pomyslel si,* musí drak bojovat s drakem a Jezdec musí bojovat proti Jezdci, a to všechno kvůli tomu drtiči-vajec-Galbatorixovi. *Glaedr začal rychleji mávat křídly a roztáhl drápy, přichystaný roztrhat blížící se nepřátele.*

*

Eragon trhnul hlavou, když se Safira zhoupla ke straně a klesla o několik metrů, než znovu získala rovnováhu. *Viděl jsi to také?* zeptala se.

Viděl. Eragon se ustaraně ohlédl k sedlovým brašnám, kde bylo skryté Glaedrovo srdce srdcí, a uvažoval, zda by se mohli se Safirou pokusit Oromisovi a Glaedrovi pomoci, ale pak jej uklidnilo vědomí, že mezi elfy je spousta kouzelníků. Jeho učitelé by o jeho pomoc nestáli.

„Co se děje?" ozval se v Eragonově uchu Aryin zvučný hlas.

Oromis a Glaedr budou bojovat s Trnem a Murtaghem, sdělila jí Safira.

Eragon cítil, jak za ním Arya ztuhla. „Jak to víš?" zeptala se.

„Vysvětlím ti to později. Jenom doufám, že nebudou zraněni."

„Také v to doufám," řekla Arya.

Safira vyletěla vysoko nad hradní věž, pak se na neslyšných křídlech stočila dolů a přistála na špičce nejvyšší věže. Když Eragon a Arya šplhali na strmou střechu, Safira řekla: *Sejdeme se v té spodní místnosti. To okno je pro mě příliš malé.* A s tím se vznesla, až s nimi zalomcoval poryv větru zvířený jejími křídly.

Eragon a Arya se spustili přes okraj střechy a seskočili tři metry dolů na úzkou kamennou římsu. Eragon nemyslel na děsivý pád, který by ho čekal, kdyby uklouzl, a sunul se po římse k oknu ve tvaru kříže, jímž vlezl do velkého čtvercového pokoje lemovaného svazky tlustých šípů a stojany na těžké samostříly. Pokud tu byl někdo v době, kdy Safira přistála, už dávno utekl.

Arya prolezla oknem za ním. Prozkoumala pokoj, pak ukázala ke schodům ve vzdálenějším rohu a v kožených botách se plížila neslyšnými kroky po kamenné podlaze jako kočka.

Zatímco ji Eragon následoval, ucítil pod sebou podivný shluk energie a také vědomí pěti lidí, jejichž myšlenky vířily někde blízko. Pro jistotu se stáhl do sebe, aby se ochránil před případným duševním útokem, a soustředil se na odříkávání útržku elfské básně. Dotkl se Aryina ramene a zašeptal: „Cítíš to?“

Přikývla. „Měli jsme s sebou vzít Blödhgarma.“

Společně slezli ze schodů a snažili se pohybovat co nejtišeji. Další místnost věže byla daleko větší než ta předchozí; strop byl víc než deset metrů vysoko a visela z něj lucerna složená z malých skleněných tabulek. Uvnitř svítilo žluté světlo. Zdi byly pokryté stovkami olejomaleb: portréty vousatých mužů v ozdobných hávech a žen bez výrazu, sedících uprostřed dětí s ostrými, plochými zuby; potemnělé, větrem zmítané moře s topícími se námořníky; a výjevy z bitev, kde lidé vraždí hordy směšných urgalů. Řada vysokých dřevěných okenic zasazených v severní stěně se otevírala k balkonu s kamenným sloupkovým zábradlím. Naproti oknu stálo u protější zdi několik malých kulatých stolků poházených svitky, tři čalouněné židle a dvě obrovské mosazné vázy plné naaranžovaných suchých květin. A na jedné z těch židlí seděla statná šedovlasá žena v levandulových šatech. Velmi se podobala několika mužům z maleb na stěnách. Na hlavě měla stříbrnou čelenku vykládanou nefrity a topasy.

Uprostřed místnosti stáli tři kouzelníci, které už Eragon prve zahlédl ve městě. Dva muži a žena stáli čelem k sobě, kapuce hávů měli shozené na zádech a paže natažené do obou stran, takže se špičkami

prstů dotýkali. Společně se kolébali a šeptali neznámé kouzlo ve starověkém jazyce. Uprostřed trojúhelníku, který vytvořili, seděl muž: byl oblečený podobně jako ostatní, ale neříkal nic a šklebil se jakoby v bolestech.

Eragon zaútočil na vědomí jednoho z kouzelníků, ale ten byl tak zaměřený na svůj úkol, že se Eragonovi nepodařilo vstoupit do jeho mysli, a proto ho nedokázal ovládnout. Muž dokonce jako by si útoku ani nevšiml. Arya se musela pokusit o to samé, protože se zamračila a zašeptala: „Jsou dobře vycvičení."

„Víš, co to dělají?" zamumlal.

Zakroutila hlavou.

Pak žena v levandulových šatech vzhlédla a spatřila Eragona s Aryou, jak se krčí na schodech. K Eragonovu překvapení nezavolala o pomoc, ale naopak si položila prst na rty a poté jim pokynula.

Eragon s Aryou na sebe zmateně pohlédli. „Mohla by to být léčka," zašeptal.

„To je víc než pravděpodobné," souhlasila.

„Co budeme dělat?"

„Je už Safira někde poblíž?"

„Ano."

„Tak pojďme a přivítejme našeho hostitele."

Srovnali krok, neslyšně sestoupili po zbývajících schodech, přešli místnost a nespouštěli přitom oči z kouzelníků zabraných do zaříkávání. „Jsi paní Lorana?" zeptala se Arya tlumeným hlasem, když zastavili před sedící ženou.

Žena sklonila hlavu. „To jsem, krásná elfko." Pak přenesla pohled na Eragona. „A ty jsi Dračí jezdec, o kterém jsem toho poslední dobou tolik slyšela? Jsi Eragon Stínovrah?"

„Jsem," odpověděl Eragon.

Na ženině uhlazené tváři se objevil výraz úlevy. „Ach, doufala jsem, že přijdeš. Musíš je zastavit, Stínovrahu." A pohnula rukou směrem ke kouzelníkům.

„Proč jim nenařídíš, aby se vzdali?" zašeptal Eragon.

„Nemohu," řekla Lorana. „Zodpovídají se jenom králi a jeho novému Jezdci. Já sama jsem musela přísahat věrnost Galbatorixovi, takže nemohu pozvednout ruku proti jeho služebníkům. Jinak bych už dávno zařídila, aby s nimi někdo skoncoval."

„Proč?" zeptala se Arya. „Čeho se tolik bojíš?"

Kůže kolem Loraniných očí se napjala. „Vědí, že už není možné zahnat Vardeny, a Galbatorix nám neposlal na pomoc žádné posily. A tak se nějak pokoušejí stvořit Stína v naději, že se netvor obrátí proti Vardenům a vnese do vašich řad zmatek a zmar."

Eragona se zmocnil děs. Nedokázal si představit, že by bojoval s dalším Durzou. „Ale Stín by se mohl právě tak snadno obrátit proti nim a všem ostatním ve Feinsteru."

Lorana přikývla. „Je jim to jedno. Přejí si jenom způsobit co nejvíc bolesti a zkázy, než zemřou. Jsou šílení, Stínovrahu. Prosím, zastav je kvůli mému lidu."

Když domluvila, Safira přistála na balkoně před místností a ocasem rozbila balustrádu. Jediným úderem tlapy odkopla okenice a rozlámala jejich rámy, jako by to byl troud, a potom prostrčila hlavu a ramena do místnosti a zavrčela.

Kouzelníci dál zpívali a příliš nedbali její přítomnosti.

„Ach bože," povzdechla si Lorana a sevřela opěrky židle.

„Dobrá," řekl Eragon. Pozvedl Brisingr a vyrazil ke kouzelníkům, zatímco Safira k nim mířila z opačné strany.

Vtom se svět kolem Eragona zatočil a on zjistil, že se opět dívá Glaedrovýma očima.

*

Červená. Černá. Záblesky pulsující žluté. Bolest… Svíravá bolest v jeho břiše a v rameni levého křídla. Bolest, jakou necítil víc než sto let. Pak úleva, když mu partner-jeho-života-Oromis zranění vyléčil.

Glaedr znovu nabyl rovnováhu a hledal Trna. Ten malý-červený-krvelačný-drak byl díky Galbatorixově pomoci silnější a rychlejší, než Glaedr čekal.

Trn praštil Glaedra do levého, oslabeného boku, kde mu chyběla přední noha. Točili se kolem sebe a řítili se přitom k tvrdé-rovné-křídla-drtící-zemi. Glaedr secvakl zuby a hrábl zadníma nohama ve snaze přinutit menšího draka, aby se vzdal.

Mě nepřemůžeš, mládě, *přísahal sám sobě.* Byl jsem starý dřív, než ty ses vylíhl.

Glaedra přes žebra a po břiše škrábly bílé-dýkové-drápy. Napjal ocas a udeřil vrčícího-Trna-s-dlouhými-tesáky přes nohu a bodl ho do

stehna ocasním ostnem. Boj už dávno u nich obou vyčerpal jejich neviditelné-kouzelné-štíty, takže teď byli bezbranní proti jakékoli ráně.

Když už byl Glaedr jenom pár set metrů od točící se země, nadechl se a pohodil hlavou dozadu. Napjal krk, stáhl břicho a vypustil z hlubin svých útrob hustý-tekutý-oheň. Když se tekutina v jeho hrdle smísila se vzduchem, vznítila se. Rozevřel čelisti dokořán, vychrlil na červeného draka oheň a uzavřel ho do žhavé ulity. Proud hladových-kroutících-se-plamenů lechtal Glaedra ve tvářích.

Zavřel tlamu a zastavil proud ohně, když se on a kroutící-kvílící-drápy-sekající drak odtáhli od sebe. Z Glaedrova hřbetu se ozval Oromis: „Docházejí jim síly; poznám to podle jejich držení těla. Ještě pár minut a Murtaghovo soustředění opadne a já dokážu získat vládu nad jeho myšlenkami. Buď to, nebo je zabijeme mečem a tesáky."

Glaedr souhlasně zavrčel; vadilo mu, že se s Oromisem neodváží komunikovat v myšlenkách tak jako obvykle. Vystoupal po horkém-větru-nad-úrodnou-půdou, otočil se k Trnovi, z jehož končetin odkapávala rudá krev, zařval a chystal se s ním znovu pustit do křížku.

*

Eragon zmateně zíral do stropu. Ležel na zádech uvnitř hradní věže. Vedle něj klečela Arya, v jejíž tváři se zračily obavy. Chytila ho za paži, pomohla mu vstát a podepřela ho, když se zakymácel. Přes místnost uviděl Safiru, jak třese hlavou, a cítil její vlastní zmatek.

Tři kouzelníci pořád stáli s nataženými pažemi, kolébali se a zpívali ve starověkém jazyce. Slova jejich kouzla zněla neobvyklou silou a zůstávala ve vzduchu dlouho potom, co už by měla utichnout. Muž, který seděl u jejich nohou, objímal svá kolena, celé tělo se mu rozklepalo a házel hlavou ze strany na stranu.

„Co se stalo?" zeptala se Arya potichu a nejistě. Přitáhla si Eragona blíž a ještě víc ztišila hlas. „Jak můžeš vědět, co si myslí Glaedr, když je tak daleko a když je jeho mysl uzavřená dokonce i Oromisovi? Odpusť, že jsem se bez tvého svolení dotkla tvých myšlenek, Eragone, ale bála jsem se o tebe. Jaký druh pouta to ty a Safira sdílíte s Glaedrem?"

„Později," řekl a narovnal se v ramenou.

„Dal ti Oromis nějaký amulet nebo nějaký jiný šperk, který ti dovoluje spojit se s Glaedrem?"

„To je na dlouhé vysvětlování. Později, slibuji.“

Arya zaváhala, ale pak přikývla: „Na to dohlédnu.“

Eragon, Safira a Arya se společně blížili ke kouzelníkům a každý zaútočili na jednoho z nich. Místností se rozeznělo kovové zazvonění, když Brisingr sklouzl stranou, než stačil zasáhnout zamýšlený cíl, a škubnul Eragonovým ramenem. Podobně od ochranného kouzla odskočil i Aryin meč a Safiřina pravá přední pracka. Drápy zaskřípaly o kamennou podlahu.

„Soustřeďte se na tohohle!“ vykřikl Eragon a ukázal na nejvyššího kouzelníka, bledého muže se zapleteným plnovousem. „Pospěšte si, než stačí vyvolat nějaké duchy!“ Eragon nebo Arya se mohli pokusit obejít nebo vyčerpat ochranná kouzla kouzelníků vlastními magickými prostředky, ale použít kouzlo proti jinému kouzelníkovi bylo vždycky nebezpečné, pokud jste neměli protivníkovu mysl pod kontrolou. Ani Eragon, ani Arya nechtěli riskovat, že se nechají zabít kouzlem, o němž zatím nic nevědí.

Eragon, Safira a Arya skoro minutu střídavě útočili, sekali, bodali a mlátili do vousatého kouzelníka. Žádný z jejich úderů se však muže nedotkl. Pak nakonec, po zcela nepatrném náznaku odporu, Eragon ucítil, jak pod Brisingrem něco povolilo, meč pokračoval dál a usekl kouzelníkovi hlavu. Vzduch před Eragonem se zachvěl. V tomtéž okamžiku ucítil náhlý úbytek sil, když ho jeho obrany ochránily před neznámým kouzlem. Nápor po pár vteřinách ustal a on pocítil závrať. Zakručelo mu v žaludku. Zašklebil se a posílil se energií z pásu Belota Moudrého.

Další dva kouzelníci na smrt svého společníka zareagovali pouze tím, že začali zaříkávat ještě rychleji. Koutky jejich úst povlékla žlutá pěna, od rtů jim odletovaly sliny a oči měli obrácené v sloup, nepokusili se však utéct nebo zaútočit.

Eragon, Safira a Arya se soustředili na druhého kouzelníka – tlustého muže s prsteny na palcích – a použili stejný postup jako předtím: střídali se v úderech, dokud se jim nepovedlo zdolat jeho obrany. Byla to Safira, kdo muže zabil, když ho švihnutím drápů odkopla vzduchem. Narazil ze strany na schodiště a roztříštil si lebku o roh schodu. Tentokrát nenásledovala žádná kouzelná odplata.

Právě když Eragon přešel ke kouzelnici, do místnosti se polámanými okenicemi vřítil shluk mnohobarevných světel a zamířil k muži, sedícímu na podlaze. Svítící duchové pableskovali zlostnou

prudkostí, kroužili kolem muže a utvářeli kolem něj neprostupnou stěnu. Vyhodil pažemi vzhůru, jako by se chtěl chránit, a vykřikl. Vzduch zahučel a zapraskal energií, která vyzařovala z barevných koulí. Eragon ucítil na jazyku nakyslou, železitou pachuť a mravenčení v kůži. Vlasy na hlavě kouzelnice se naježily. Naproti ní Safira syčela a prohýbala záda a každý sval v těle měla napjatý.

Eragonem projelo bodnutí strachu. *Ne!* pomyslel si a začalo se mu dělat špatně. *Teď ne. Ne po tom všem, čím vším jsme prošli.* Byl sice silnější než tehdy, když čelil Durzovi v Tronjheimu, ale o to víc si teď uvědomoval, jak nebezpečný by Stín mohl být. Dosud jenom tři bojovníci zabili Stína a přežili to: elf Laetri, Jezdec Irnstad a on sám – a vůbec nevěřil, že by dokázal svůj skutek zopakovat. *Blödhgarme, kde jste?* vykřikl Eragon v myšlenkách. *Potřebujeme vaši pomoc!*

A pak všechno kolem Eragona zablikalo a zmizelo a on místo toho spatřil následující obraz:

*

Bílo. Prázdné bílo. Chladná-měkká-nebeská-voda konejšila Glaedrovy končetiny po dusivém horku bitvy. Mávl do vzduchu a užíval si tenký povlak vlhkosti, která se posbírala na jeho suchém-lepkavém-jazyku.

Ještě jednou máchl křídly a nebeská-voda se před ním rozestoupila a odhalila zářivé-do-zad-pálící slunce a rozmazanou-zeleno-hnědou-zemi. Kde je? *uvazoval Glaedr. Otáčel hlavou a hledal Trna. Malý-červený-krvelačný-drak uprchl vysoko nad Gil'ead, výš než normálně létá kterýkoli pták, kde je vzduch řídký a s dechem vychází vodní-dým.*

„Glaedře, za námi!" vykřikl Oromis.

Glaedr se stočil, ale byl příliš pomalý. Červený drak narazil do jeho pravého ramene a srazil ho dolů. Glaedr zavrčel, omotal svou jedinou přední nohu kolem toho bodavého-škrábavého-zuřivého-mláděte a snažil se z Trnova kroutícího se těla vymáčknout život. Červený drak zařval, napůl se vykroutil z Glaedrova objetí a zaryl mu drápy do hrudi. Glaedr prohnul krk a zabořil zuby do Trnovy levé zadní nohy a tak ho držel na místě, ačkoli červený drak se zmítal a kopal jako uvězněná divoká kočka. Glaedr ucítil v ústech horkou-slanou-krev.

Jak padali dolů, slyšel údery mečů o štíty, když si *Oromis s Murtaghem vyměnili záplavu ran. Trn se zazmítal v křečích a Glaedr*

zahlédl Morzanova-syna-Murtagha. Glaedr si pomyslel, že tenhle člověk vypadá vyděšeně, ale nebyl si tím úplně jistý. Dokonce i po tak dlouhém spojení s Oromisem měl stále potíže rozšifrovat výrazy dvounožců-bez-rohů, kvůli jejich jemným, plochým tvářím a proto, že neměli ocas.

Cinkání kovu ustalo a Murtagh vykřikl: „Proklínám vás, že jste se neukázali dříve! Proklínám vás! Mohli jste nám pomoci! Mohli jste…“ Murtagh jako by se na okamžik dusil.

Glaedr zavrčel, když jejich pád náhle zastavila neviditelná síla, skoro ho setřásla z Trnovy nohy a všechny čtyři je zvedala nahoru vzduchem, výš a výš, dokud město-rozbourané-mraveniště nevypadalo jen jako malá skvrnka hluboko pod nimi a i Glaedr měl potíže dýchat v řídkém vzduchu.

Co to mládě dělá? *uvažoval Glaedr znepokojeně.* Chce se zabít?

Pak Murtagh znovu promluvil, ale jeho hlas byl sytější a hlubší než předtím a rozléhal se, jako by stál v prázdné síni. Glaedr cítil, jak se mu krabatí šupiny na ramenou, když poznal hlas jejich dávného nepřítele.

„Takže jste přežili, Oromisi, Glaedře,“ řekl Galbatorix. Jeho slova byla zaoblená a uhlazená jako slova zkušeného řečníka a tón byl podezřele přátelský. „Dlouho jsem si myslel, že elfové možná přede mnou skrývají draka nebo jezdce. Je milé, že se mé podezření potvrdilo.“

„Táhni pryč, ty odporný zrádce!“ vykřikl Oromis. „Z nás nebudeš mít žádné uspokojení!“

Galbatorix se zachechtal. „Takové nevlídné přivítání. Styď se, Oromisi-elda. Copak elfové za poslední století zapomněli na svou proslulou zdvořilost?“

„Nezasloužíš si víc zdvořilosti než divoký vlk.“

„Ale no tak, Oromisi. Pamatuješ, co jsi mi řekl, když jsem stál před tebou a ostatními Staršími: ‚Hněv je jed. Musíš si od něj očistit mysl, jinak zkazí tvé lepší já.‘ Měl by ses řídit svou vlastní radou.“

„Mě nezmateš svým hadím jazykem, Galbatorixi. Jsi špína a my dohlédneme na to, abys byl svržen, i kdyby nás to mělo stát život.“

„Ale proč, Oromisi? Proč by ses měl stavět proti mně? Rmoutí mě, že jsi dovolil, aby tvá nenávist potlačila tvou moudrost, protože kdysi jsi býval moudrý, Oromisi. Byl jsi možná nejmoudřejším členem celého našeho řádu. Tys byl první, kdo poznal šílenství sžírající mou duši, a

byl jsi to ty, kdo přesvědčil ostatní Starší, aby zamítli mou žádost o další dračí vejce. To od tebe bylo velmi moudré, Oromisi. Zbytečné, ale moudré. A nějak jsi dokázal uniknout Kialandímu a Formorovi i po tom, co tě zlomili, a pak ses skrýval, dokud všichni kromě jediného z tvých nepřátel nezemřeli. To od tebe také bylo moudré, elfe.“

Galbatorix se na okamžik odmlčel. „Není nutné dál se mnou bojovat. Svobodně přiznávám, že jsem v mládí spáchal ukrutné zločiny, ale ty dny jsou dávno pryč, a když pomyslím na krev, kterou jsem prolil, trýzní to mé vědomí. Přesto, co byste ze mě měli? Nemohu odčinit své skutky. Teď je mým největším zájmem zajistit mír a blahobyt v království, jehož budu vládcem a pánem. Copak nevidíš, že už nelačním po pomstě? Vztek, který mě poháněl po tolik let, shořel na popel. Zeptej se sám sebe na toto, Oromisi: kdo je zodpovědný za válku, která se rozpoutala po celé Alagaësii? Já ne. To Vardenové vyprovokovali tenhle spor. Byl bych spokojený, kdybych vládl svému lidu, a nechal bych elfy, trpaslíky a Surdany, ať si dělají, co chtějí. Ale Vardenové nemohli sami odejít. To oni se rozhodli ukrást Safiřino vejce a to oni pokryli zemi horami mrtvol. Ne já. Kdysi jsi býval moudrý, Oromisi, a můžeš zase být. Odlož svou nenávist a přidej se ke mně v Iliree. S *tebou po boku můžeme ukončit tuhle válku a vyhlásit období míru, které potrvá tisíc nebo i více let.“*

Glaedra to nepřesvědčilo. Stiskl své drtící-ostré-čelisti, až Trn zakňučel. Po Galbatorixově řeči se zdál zvuk-bolesti neuvěřitelně hlasitý.

Jasným, zvučným hlasem Oromis řekl: „Ne. Nedonutíš nás balzámem úlisných lží zapomenout na tvé ukrutnosti. Pusť nás! Nemáš způsob, jak nás tady déle držet, a já tu odmítám tlachat se zrádcem, jako jsi ty.“

„Pche! Jsi senilní starý hlupák,“ prohlásil Galbatorix proměněným hlasem, který teď měl drsný, zlostný nádech. „Měl jsi přijmout mou nabídku; byl bys první a nejdůležitější z mých otroků. Ručím ti za to, že budeš litovat svého hloupého zanícení pro tu takzvanou spravedlnost. A mýlíš se. Mohu tě takhle držet, jakkoli dlouho budu chtít, protože jsem stejně mocný jako bůh a není nikdo, kdo by mě mohl zastavit!“

„Nevyhraješ,“ řekl Oromis. „Ani bohové netrvají věčně.“

Na to Galbatorix sprostě zaklel. „Tvoje názory mě nezajímají, elfe! Jsem největším z kouzelníků a brzy budu ještě větší. Smrt si mě nevezme. Ty však zemřeš. Ale nejdřív budeš trpět. Oba dva budete trpět

víc, než si dokážeš představit, a pak tě zabiju, Oromisi, a vezmu si tvé srdce srdcí, Glaedře, a budeš mi sloužit navěky.“

„Nikdy!“ zvolal Oromis.

A Glaedr znovu uslyšel řinčení meče o brnění.

Glaedr během boje uzavřel Oromisovi svou mysl, ale jejich pouto sahalo hlouběji než vědomá myšlenka, a tak cítil, když Oromis ztuhnul v záchvatu pronikavé bolesti-těla-i-ducha. Glaedr vylekaně pustil Trnavu nohu a snažil se červeného draka odkopnout. Trn zavyl bolestí, ale zůstával na místě. Galbatorixovo kouzlo je oba drželo na místě, takže se žádný nedokázal pohnout víc než o metr či dva.

Z výšky přišlo další kovové zacinkání a Glaedr uviděl, jak kolem něj padá Naegling. Zlatý meč se zaleskl a zazářil, když se řítil k zemi. Glaedra poprvé sevřely chladné spáry strachu. Většina Oromisovy slovem-řízené-energie byla nashromážděna uvnitř meče, s nímž byla spojená i jeho ochranná kouzla. Bez něj bude bezbranný.

Glaedr se vrhl proti zábranám Galbatorixova kouzla, které ho znehybňovalo, a ze všech sil se snažil vysvobodit. Ale navzdory veškerému úsilí nedokázal uniknout. A právě když se Oromis začal vzpamatovávat, Glaedr ucítil, jak Zar’roc sekl Oromise od ramene po bok.

Glaedr zasténal.

Zasténal stejně, jako kdysi zasténal Oromis, když Glaedr přišel o nohu.

Uvnitř Glaedrova břicha se posbírala nesmiřitelná síla. Bez zaváhání odstrčil návalem kouzla Trna s Murtaghem pryč, takže odletěli jako listí ve větru, a pak si přimáčkl křídla k bokům a střemhlav letěl ke Gil’eadu. Kdyby se tam dostal včas, pak by Islanzadí a její kouzelníci mohli Oromise zachránit.

Ale město bylo příliš daleko. Oromisovo vědomí kolísalo… sláblo… unikalo…

Glaedr přečerpal do Oromisova zraněného těla vlastní sílu a snažil se ho udržet při životě, dokud se nedostanou na zem. Ale navzdory energii, kterou Oromisovi předal, nedokázal zastavit krvácení, to strašné krvácení.

Glaedře… nech mě jít, *zamumlal Oromis v duchu.*

O chvíli později, ještě slabším hlasem zašeptal: Netrap mě.

A pak partner Glaedrova života odešel do prázdnoty.

Pryč.

Pryč!

PRYČ!

Tma. Prázdnota.

Byl sám.

Na svět se snesl rudý závoj, který pulsoval současně s jeho tepem. Roztáhl křídla a stočil se zpátky směrem, odkud přiletěl, a hledal Trna a jeho Jezdce. Tohle jim neprojde; chytí je a bude je trhat na kusy a pálit, dokud je nevyhladí z tohoto světa.

Glaedr uviděl, jak k němu klesá rudý-krvelačný-drak, zařval zármutkem a zdvojnásobil rychlost. Červený drak na poslední chvíli změnil směr, aby zaútočil na křídlo, ale nestačil se vyhnout Glaedrovi, který udělal výpad, chňapl po něm a ukousl červenému drakovi poslední metr ocasu. Z pahýlu vytryskl proud krve. Červený drak zarval bolestí, vysmekl se a vystřelil za Glaedrem. Glaedr se začal otáčet, aby se mu postavil, ale menší drak byl příliš rychlý, příliš mrštný. Glaedr ucítil ostrou bolest ve spodině lebeční a pak se mu zatmělo před očima a neviděl nic.

Kde je?

Byl sám.

Byl sám a ve tmě.

Byl sám a ve tmě a nedokázal se hýbat ani vidět.

Nablízku cítil mysl dalších bytostí, ale nebyli to Trn a Murtagh, nýbrž Arya, Eragon a Safira.

A pak si Glaedr uvědomil, kde je, a dopadla na něj hrůza celé situace a on zavyl do temnoty. Vyl a vyl, oddal se své bolesti a nezajímalo jej, co by mohla přinést budoucnost, protože Oromis byl mrtvý a on byl sám.

Sám!

*

Eragon se s leknutím probral.

Byl stočený do klubíčka. Po tvářích mu stékaly slzy. Zalapal po dechu, posadil se na podlaze a hledal Safiru s Aryou.

Chvíli mu trvalo, než pochopil, co viděl.

Kouzelnice, na kterou chtěl Eragon prve zaútočit, ležela před ním probodnutá mečem. Duchové, které se svými společníky přivolala, nebyli nikde k vidění. Paní Lorana byla stále uvelebená v křesle. Safira

se právě snažila postavit se na nohy na protější straně místnosti. A muž, který seděl na podlaze uprostřed tří kouzelníků, stál vedle něj a ve vzduchu držel Aryu pod krkem.

Z mužovy kůže se úplně vytratila barva, byl bledý jako stěna. Jeho předtím hnědé vlasy byly nyní jasně rudé, a když na něj pohlédl a usmál se, Eragon spatřil jeho kaštanové oči. Svým vzhledem a postojem ve všech ohledech připomínal Durzu.

„Jmenujeme se Varaug," řekl Stín. „Třes se." Arya ho kopla, ale její údery jako by na něj neúčinkovaly.

Eragonovu mysl mačkal spalující tlak, jímž se Stínovo vědomí snažilo prolomit jeho obranná kouzla. Síla útoku Eragona paralyzovala; stěží dokázal odrazit výhonky Stínovy mysli, které se do něj zavrtávaly, natož udělat krok nebo se ohnat mečem. Z nějakého důvodu byl Varaug ještě silnější než Durza a Eragon si nebyl jistý, jak dlouho ještě dokáže odolávat jeho náporu. Poznal, že na Safiru také zaútočil; strnule a nehybně seděla u balkonu s vyceněnými tesáky.

Arye na čele naběhly žíly a tvář jí zrudla a zfialověla. Ústa měla otevřená, ale nedýchala. Dlaní pravé ruky udeřila do Stínova lokte sevřeného kolem jejího krku a s hlasitým prasknutím mu zlomila kloub. Varaugova paže povolila a Arya na okamžik zaškrábala špičkami o zem, pak ale kosti ve Stínově paži zaskočily zpátky na místo a on ji zvedl ještě výš.

„Zemřeš," zavrčel Varaug. „Všichni zemřete, že jste nás uvěznili v tomhle chladném, tuhém těle."

Eragon věděl, že Arya a Safira jsou v nebezpečí, a proto vytěsnil všechny pocity kromě nesmiřitelného odhodlání. Myšlenkami ostrými a čirými jako úlomky skla se vrhnul na Stínovo roztěkané vědomí. Varaug byl příliš mocný a duchové, kteří v něm sídlili, byli příliš nesourodí, aby je Eragon dokázal přemoci a ovládnout všechny, a tak se aspoň snažil Stína izolovat. Obklopil jeho mysl svou vlastní: kdykoli se Varaug pokusil natáhnout k Safiře nebo Arye, Eragon zatarasil útočný duševní paprsek, a kdykoli se Stín pokusil pohnout tělem, Eragon potlačil jeho nutkání vlastním příkazem.

Zápolili rychlostí myšlenky a přetlačovali se sem a tam kolem Stínovy mysli, což byla krajina tak neuspořádaná a nesourodá, že se Eragon bál, aby se z toho nezbláznil, když se v ní bude pohybovat příliš dlouho. Zatlačil ze všech sil proti Varaugovi a snažil se předjímat každý jeho pohyb, ale věděl, že jejich boj může skončit jedině jeho

vlastní porážkou. Přestože byl rychlý, nedokázal domýšlet, co udělají všechny ty bytosti uzavřené uvnitř Stína.

Eragonovo soustředění nakonec zakolísalo a Varaug se chopil příležitosti, aby se dostal dál do Eragonovy mysli, chytil ho… ochromil… potlačil jeho myšlenky, takže Eragon byl s to na Stína jen zírat s tichým hněvem. Ucítil v končetinách nesnesitelné mravenčení, když se duchové prohánělí jeho tělem a proudili každým jeho nervem.

„Tvůj prsten je plný světla!“ zvolal Varaug a vyvalil oči radostí. „Krásného světla! Z toho budeme žít velmi dlouho!“

Pak zavrčel zlostí, když ho Arya chytila za zápěstí a na třech místech mu ho zlomila. Vykroutila se z Varaugova sevření dřív, než se stačil vyléčit, dopadla na zem a ztěžka oddechovala. Varaug ji chtěl kopnout, ale mrštně se mu odkulila z cesty. Sáhla po svém spadlém meči.

Eragon se třásl, jak se snažil zbavit Stínovy dusivé přítomnosti.

Arya sevřela ruku kolem jílce svého meče. Stínovi unikl němý výkřik. Vrhnul se na ni, váleli se po podlaze a přetahovali se o zbraň. Arya vykřikla a udeřila Varauga hlavicí meče do spánku. Stín na okamžik omdlel a Arya se od něj odtáhla a postavila se.

Eragon byl v mžiku volný od Varaugova útlaku. Bez ohledu na vlastní bezpečí opět zaútočil na Stínovo vědomí a jeho jedinou myšlenkou bylo na pár chvil Stína zadržet.

Varaug se postavil na kolena a pak se zakymácel, když Eragon zdvojnásobil své úsilí.

„Zabij ho!“ vykřikl Eragon.

Arya se vrhla kupředu, až za ní černé vlasy zavlály…

A bodla Stína přímo do srdce.

Eragon sebou trhnul a vyprostil se z Varaugovy mysli, právě když se Stín stáhl od Aryi a uvolnil se z její čepele. Stín otevřel ústa a pronikavě, přerušovaně zasténal, až jeho hlas otřásal tabulkami skla v lucerně u stropu. Natáhl ruce k Arye a potácel se jejím směrem, potom se zastavil, jeho kůže zbledla a zprůsvitněla a odhalila desítky třpytivých duchů uvězněných v jeho těle. Duchové pulsovali, zvětšovali se a Varaugova kůže se podél jeho svalů začala trhat. S posledním výbuchem světla duchové roztrhli Varauga na kusy a vyletěli stěnami věže, jako by kámen byl vzduch.

Eragonovi se postupně zpomalil tep. Potom s pocitem, jako by byl nesmírně starý a unavený, přešel k Arye, která stála opřená o židli a

držela se za hrdlo. Zakašlala a vyplivla krev. Zdálo se, že není schopná promluvit, a tak Eragon položil svou ruku na její a řekl: „Waíse heill.“ Jak z Eragona začala proudit hojivá energie, zeslábly mu nohy a musel se chytit židle.

„Lepší?“ zeptal se, když kouzlo zapůsobilo.

„Lepší,“ zašeptala Arya a slabě se na něj usmála. Pohnula rukou k místu, kde býval Varaug. „Zabili jsme ho… Zabili jsme ho, a přesto jsme nezemřeli,“ zněla její překvapená slova. „Tak málo jich dokázalo zabít Stína a přežít.“

„To proto, že bojovali sami, ne společně jako my.“

„Ne, ne jako my.“

„Ty jsi mi pomohla ve Farthen Dûru a já tobě tady.“

„Ano.“

„Teď já tobě budu muset říkat Stínovrahu.“

„My oba jsme…“

Vtom je vylekala Safira, když dlouze, truchlivě zalkala. S nářkem zahrabala drápy o podlahu, až odloupávala vločky kamene a zanechávala v něm hluboké rýhy. Její ocas se mrskal ze strany na stranu, rozbíjel nábytek a ponuré malby na stěnách. *Pryč!* řekla. *Pryč! Navždy pryč!*

„Safiro, co se děje?“ zvolala Arya. Když Safira neodpovídala, Arya zopakovala otázku Eragonovi.

Tomu se to nechtělo vyslovit nahlas, ale posléze to udělal: „Oromis a Glaedr jsou mrtví. Galbatorix je zabil.“

Arya se zapotácela, jako by dostala ránu. „Proboha,“ zašeptala. Sevřela opěradlo židle tak pevně, až jí zbělely klouby. V šikmých očích se jí zaleskly slzy, pak se skutálely na tváře a stékaly jí dolů po obličeji. „Eragone.“ Natáhla ruku, sevřela jeho rameno a on najednou zjistil, že ji drží v náručí. I on ucítil slzy v očích. Stiskl zuby, aby se ovládl. Věděl, že kdyby se rozplakal, nedokázal by přestat.

Zůstali s Aryou dlouho v objetí, utěšovali jeden druhého, až se nakonec Arya odtáhla a řekla: „Jak se to stalo?“

„Oromis měl jeden ze svých záchvatů, a když byl ochromený, Galbatorix použil Murtagha k tomu, aby…“ Eragona zradil hlas a potřásl hlavou. „Řeknu to tobě a Nasuadě najednou. O tomhle by měla vědět a nechce se mi o tom mluvit víckrát, než je nutné.“

Arya přikývla. „Tak pojďme za ní.“

VÝCHOD SLUNCE

Když Eragon s Aryou odváděli paní Loranu z místnosti ve věži, potkali cestou Blödhgarma s jedenácti dalšími elfy, jak utíkají do věže a berou schody po čtyřech.

„Stínovrahu! Aryo!“ zvolala elfka s dlouhými černými vlasy. „Jste zranění? Slyšela jsem Safiru naříkat a báli jsme se, že jeden z vás je mrtvý.“

Eragon pohlédl na Aryu. Jeho přísaha mlčenlivosti, kterou dal královně Islanzadí, mu nedovolovala mluvit o Oromisovi nebo Glaedrovi v přítomnosti kohokoli, kdo není z Du Weldenvarden – jako paní Lorana – bez svolení královny, Aryi nebo kohokoli, kdo by nastoupil po Islanzadí na spletitý trůn v Ellesméře.

Přikývla a řekla: „Osvobozuji tě od tvé přísahy, Eragone, vás oba. Mluvte o nich, s kýmkoli budete chtít.“

„Ne, nejsme zranění,“ řekl Eragon. „Ale Oromis s Glaedrem právě zemřeli v bitvě nad Gil’eadem.“

Elfové vykřikli zármutkem a zahrnuli Eragona desítkami otázek. Arya zvedla ruku a řekla: „Kroťte se. Tohle není vhodná doba ani místo pro uspokojení vaší zvědavosti. Stále jsou kolem vojáci a nevíme, kdo může naslouchat. Podržte zármutek skrytý ve svých srdcích, dokud nebudeme v bezpečí.“ Odmlčela se, pohlédla na Eragona a pak řekla: „Vysvětlím vám všechny okolnosti jejich smrti, jakmile je budu sama znát.“

„Nen ono weohnata, Arya Dröttningu,“ pronesli tiše.

„Slyšel jsi mé volání?“ zeptal se Eragon Blödhgarma.

„Slyšel,“ odpověděl srstí porostlý elf. „Přišli jsme co nejrychleji, ale stálo mezi námi mnoho vojáků.“

Eragon zkroutil ruku na prsou v elfském tradičním posunku úcty. „Omlouvám se, že jsem vás opustil, Blödhgarme-elda. V zápalu bitvy jsem se choval hloupě a příliš sebejistě a kvůli mé chybě jsme skoro zemřeli.“

„Nemusíš se omlouvat, Stínovrahu. I my jsme dnes udělali chybu. Slibuji, už ji neuděláme podruhé. Odteď budeme bez výhrad bojovat po tvém boku a po boku Vardenů.“

Společně seběhli ze schodů na nádvoří. Vardenové zabili nebo zajali většinu vojáků uvnitř hradu a těch pár mužů, kteří ještě bojovali, se vzdalo, jakmile viděli, že Vardenové už mají i paní Loranu. Pro Safiru byla schodišťová šachta příliš úzká, a tak sletěla na nádvoří, a když přišli, už na ně čekala.

Eragon počkal se Safirou, Aryou a paní Loranou, než jeden z Vardenů přivedl Jörmundura. Když k nim Jörmundur dorazil, informovali ho o ohromujících událostech, k nimž došlo ve věži, a předali paní Loranu do jeho péče.

Jörmundur se jí uklonil. „Můžeš si být jistá, paní, že s tebou budeme zacházet s úctou a důstojností, jaké odpovídají tvému postavení. Možná jsme vaši nepřátelé, ale stále jsme civilizovaní lidé.“

„Děkuji,“ odpověděla. „To ráda slyším. Ale největší starost teď mám o bezpečí svých poddaných. Kdybych mohla, ráda bych si promluvila s vaší vůdkyní Nasuadou o tom, jaké s nimi má plány.“

„Myslím, že ona si s tebou také přeje mluvit.“

Když odcházeli, paní Lorana řekla: „Jsem ti nesmírně vděčná, elfko, a tobě také, Dračí jezdče, že jste zabili toho netvora, než začal rozsévat zkázu po celém Feinsteru. Osud nás postavil na opačné strany v této kruté válce, ale to ještě neznamená, že se nemohu obdivovat vaší statečnosti a udatnosti. Možná už se nikdy nepotkáme, tak ať se vám dobře vede, oběma.“

Eragon se uklonil a odpověděl: „Ať se dobře vede i tobě, paní Lorano.“

„Nechť hvězdy nad tebou bdí,“ připojila Arya.

Blödhgarm se svou elfskou družinou doprovázeli Eragona, Safiru a Aryu po Feinsteru při hledání Nasuady. Našli ji, jak projíždí šedými ulicemi na svém hřebci a zjišťuje škody napáchané ve městě.

Nasuada přivítala Eragona a Safiru se zjevnou úlevou. „Jsem ráda, že jste se konečně vrátili. Těch posledních pár dní jsme vás tu

potřebovali. Vidím, že máš nový meč, Eragone, meč Dračího jezdce. Dali ti ho elfové?“

„Tak nějak.“ Eragon si prohlédl lidi stojící poblíž a ztišil hlas. „Nasuado, musíme s tebou mluvit o samotě. Je to důležité.“

„Dobře.“ Nasuada si prohlédla budovy v ulici a pak ukázala na dům, který vypadal opuštěný. „Promluvíme si támhle.“

Dva z Nasuadiných strážných, Temní jestřábi, utíkali napřed a vběhli do domu. O pár minut později se znovu vynořili, uklonili se Nasuadě a hlásili jí: „Je prázdný, má paní.“

„Dobrá. Děkuji.“ Sesedla ze svého oře, podala jednomu z mužů uzdu a vešla dovnitř. Eragon s Aryou ji následovali.

Všichni tři procházeli zchátralou budovou, dokud nenašli vhodný pokoj – kuchyň s natolik velkým oknem, aby se do něj vešla Safiřina hlava. Eragon otevřel okenice a Safira položila hlavu na dřevěný parapet. Vydechla a naplnila kuchyni zápachem spáleného masa.

„Můžeme bez obav mluvit,“ oznámila Arya poté, co vyslovila několik kouzel, která bránila tomu, aby jejich rozhovor kdokoli odposlouchával.

Nasuada si promnula paže a zachvěla se. „O co tady jde, Eragone?“ zeptala se.

Eragon polknul a zatoužil, aby nemusel o osudu Oromise a Glaedra nikdy mluvit. Po krátké odmlce však řekl: „Nasuado… Safira a já jsme nebyli sami… Existoval ještě jeden drak a jeden Jezdec, kteří bojovali proti Galbatorixovi.“

„Já to věděla,“ vydechla Nasuada a oči se jí rozzářily. „To bylo jediné vysvětlení, které mi dávalo smysl. Oni byli vaši učitelé v Ellesméře, že?“

Byli, řekla Safira, *ale už nejsou.*

„Nejsou?“

Eragon semknul rty, zakroutil hlavou a slzy mu zamlžily zrak. „Dnešního rána zemřeli v Gil’eadu. Galbatorix je zabil prostřednictvím Trna a Murtagha. Slyšel jsem, jak na ně mluví skrz Murtagha.“

Z Nasuadiny tváře se vytratilo vzrušení a nahradil je skleslý, prázdný výraz. Padla do nejbližší židle a zírala na uhlíky ve vyhaslém krbu. V kuchyni se rozhostilo ticho. Nakonec se pohnula a zeptala se: „Jsi si jistý, že jsou mrtví?“

„Ano, jsem.“

Nasuada si otřela oči okrajem rukávu. „Řekni mi o nich všechno, Eragone, prosím.“

A tak Eragon další půlhodinu věnoval vyprávění o Oromisovi s Glaedrem. Vysvětlil, jak se jim povedlo přežít pád Jezdců a proč se rozhodli až doposud zůstávat ve skrytu. Mluvil o jejich zraněních a nějaký čas popisoval, co byli zač a jak probíhalo studium pod jejich vedením. Eragonův pocit ztráty se tak ještě víc prohloubil, když vzpomínal na dlouhé dny, které s Oromisem strávil na skále Tel’naeír, a na tu spoustu věcí, které elf pro něj a pro Safiru udělal. Když došel k jejich střetu s Trnem a Murtaghem v Gil’eadu, Safira zvedla hlavu z parapetu a znovu začala truchlivě, tlumeně a vytrvale naříkat.

Potom si Nasuada povzdechla a řekla: „Kéž bych je byla mohla poznat, ale bohužel to tak zřejmě nemělo být… Je tu ještě jedna věc, které stále nerozumím, Eragone. Říkal jsi, žes *slyšel*, jak na ně Galbatorix mluví. Jak je to možné?“

„Ano, to bych také ráda věděla,“ přidala se Arya.

Eragon se poohlédl po něčem k pití, ale v kuchyni nebyla žádná voda ani víno. Zakašlal a pustil se do vyprávění o jejich poslední cestě do Ellesméry. Safira příležitostně něco poznamenala, ale většinu času ho nechávala mluvit. Eragon začal o svém pravém otci a v rychlém sledu zmínil vše, co se přihodilo během jejich pobytu, od objevení zářoceli pod stromem Menoa přes vyrobení Brisingru až po jeho návštěvu Slouna. Úplně nakonec řekl Arye a Nasuadě o dračím srdci srdcí.

„Takhle je to tedy,“ zamyslela se Nasuada. Vstala, přešla přes kuchyni a zase zpátky. „Jsi synem Broma a Galbatorix zneužívá srdce draků, jejichž těla zemřela. To se člověku skoro ani nechce věřit…“ Znovu si promnula paže. „Ale aspoň teď známe skutečný zdroj Galbatorixovy moci.“

Arya nehybně stála. Bylo vidět, že je rozrušená, a ve tváři měla ohromený výraz. „Draci stále žijí,“ zašeptala. Sepjala ruce, jako by se modlila, a přitiskla si je na prsa. „Stále žijí po všech těch letech. Ach, kéž bychom to mohli říci ostatním z mojí rasy. Jak by se radovali! A jak hrozný by byl jejich hněv, kdyby uslyšeli o zotročení Eldunarí! Pospíchali bychom přímo do Urû’baenu a nezastavili bychom se, dokud bychom všechna srdce neosvobodili z Galbatorixovy nadvlády, bez ohledu na to, kolik by nás při tom zemřelo.“

Ale my jim to nemůžeme říct, řekla Safira.

„Ne,“ řekla Arya a sklopila pohled. „Nemůžeme. Ale kéž bychom mohli.“

Nasuada na ni pohlédla. „Neuraz se, prosím, ale je škoda, že se tvoje matka, královna Islanzadí, s námi nechtěla o tuhle informaci podělit. Už dávno jsme toho mohli využít.“

„Souhlasím,“ řekla Arya zamračeně. „Na Hořících pláních Murtagh dokázal vás dva porazit,“ – ukázala na Eragona a Safiru – „neboť jste nevěděli, že mu Galbatorix mohl dát některá ze svých Eldunarí, a proto jste nejednali s potřebnou opatrností. Nebýt Murtaghova svědomí, už byste oba byli bývali uvězněni v Galbatorixových službách. Oromis, Glaedr a také má matka měli rozumné důvody, aby udržovali informace o Eldunarí v tajnosti, ale jejich mlčenlivost se nám skoro stala osudnou. Proberu to se svou matkou, až s ní budu příště mluvit.“

Nasuada přecházela mezi parapetem a krbem. „Poskytl jsi mi mnoho námětů k přemýšlení, Eragone…“ Poklepala na podlahu špičkou boty. „Poprvé v dějinách Vardenů se dozvídáme, jak by snad bylo možné zabít Galbatorixe. Kdyby se nám podařilo oddělit ho od dračích srdcí, ztratil by většinu svých sil a pak byste ho vy s našimi ostatními kouzelníky dokázali přemoci.“

„Ano, ale jak ho můžeme oddělit od dračích srdcí?“ zeptal se Eragon.

Nasuada pokrčila rameny. „To nedokážu říct, ale jsem si jistá, že nějaký způsob existovat musí. Začněte hned vymýšlet, jak to udělat. To je teď to nejdůležitější.“

Eragon cítil, jak si ho Arya neobyčejně zkoumavě prohlíží. Celý nesvůj na ni tázavě pohlédl.

„Vždycky mně vrtalo hlavou,“ řekla Arya, „proč se Safiřino vejce objevilo zrovna před tebou a ne někde na prázdném poli. Připadalo mi, že je to příliš velká shoda náhod, aby se před tebou ukázalo jen tak, zničehonic, ale nenapadalo mě žádné rozumné vysvětlení. Teď už to chápu. Mělo mi dojít, že jsi Bromův syn. Broma jsem sice neznala příliš dobře, ale přece jen jsem ho znala a v něčem jsi mu opravdu podobný.“

„Ano?“

„Měl bys být skutečně hrdý, že můžeš Broma nazývat svým otcem,“ pravila Nasuada. „Byl to bezesporu výjimečný muž. Nebýt jeho, nevznikli by Vardenové. Zdá se příhodné, že v jeho práci budeš pokračovat právě ty.“

Po krátké odmlce Arya řekla: „Eragone, mohla bych vidět Glaedrovo Eldunarí?“

Eragon zaváhal, pak ale vyšel ven a vytáhl vak se srdcem ze Safiřiných sedlových brašen. Opatrně, aby se nedotkl Eldunarí, rozvázal šňůrku na vrchu vaku a nechal látku sklouznout dolů kolem zlatého kamene připomínajícího drahokam. Na rozdíl od chvíle, kdy ho viděl naposledy, teď byla záře uvnitř srdce srdcí tlumená a slabá, jako by Glaedr byl stěží při vědomí.

Nasuada se předklonila, pohlédla do vířivého středu Eldunarí a v očích se jí odrážela záře světla. „A Glaedr je skutečně tam uvnitř?“

Je, řekla Safira.

„Mohla bych s ním mluvit?“

„Můžeš to zkusit, ale pochybuji, že ti odpoví. Právě ztratil svého Jezdce. Bude mu dlouho trvat, než se vzpamatuje ze svého otřesu, pokud se mu to kdy podaří. Prosím, nech ho být, Nasuado. Kdyby si přál s tebou mluvit, už by to udělal.“

„Jistě. Nechtěla jsem ho vyrušovat v takovém zármutku. Počkám s naším setkáním, dokud opět nenalezne klid.“

Arya se přiblížila k Eragonovi, dala ruce z obou stran nad Eldunarí a držela prsty těsně nad jeho povrchem. S výrazem úcty hleděla na kámen, jakoby ztracená uvnitř jeho hlubin, a pak něco zašeptala ve starověkém jazyce. Glaedrovo vědomí nepatrně zazářilo, jako by jí odpovědělo.

Arya spustila ruce. „Eragone, Safiro, dostalo se vám té největší důvěry: opatrování života druhého. Proto vás žádám, ať se přihodí cokoli, musíte Glaedra ochránit. Když je teď Oromis pryč, budeme potřebovat jeho sílu a moudrost víc než kdy předtím.“

Nedělej si starost, Aryo, nedovolíme, aby ho postihlo nějaké neštěstí, slíbila Safira.

Eragon schoval Eldunarí zpátky do vaku a unavenými, nemotornými prsty zavázal šňůrku. Vardenové vyhráli důležitou bitvu a elfové dobyli Gil’ead, ale stejně se z toho nedokázal příliš radovat. Pohlédl na Nasuadu a zeptal se: „Co teď?“

Nasuada zvedla bradu. „Teď,“ řekla, „budeme pochodovat na Belatonu, a až ji dobudeme, vydáme se dál do Dras-Leony, které se také zmocníme, a pak do Urû’baenu, kde buď svrhneme Galbatorixe, nebo zemřeme. To budeme dělat teď, Eragone.“

*

Když se Eragon a Safira rozešli s Nasuadou, dohodli se, že odejdou z Feinsteru do vardenského tábora, aby si oba mohli nerušeně odpočinout mimo hlučné město. S Blödhgarmem a ostatními Eragonovými strážemi rozmístěnými kolem vyrazili k hlavním bránám Feinsteru a Eragon stále nesl Glaedrovo srdce srdcí v náručí. Nikdo nepromluvil.

Eragon upíral oči na zem pod sebou. Skoro nevnímal muže, kteří utíkali nebo pochodovali kolem nich. Jeho role v bitvě skončila a jediné, co chtěl, bylo lehnout si a zapomenout na trápení dnešního dne. Jeho myslí se stále ozvěnou rozléhaly poslední Glaedrovy pocity, které cítil: *Je sám. Je sám a ve tmě… Sám!* Eragon zalapal po dechu, když ho zaplavila vlna nevolnosti. *Tak takové to je, ztratit svého Jezdce nebo svého draka. Není divu, že Galbatorix zešílel.*

Jsme poslední, řekla Safira.

Eragon se zamračil, protože nechápal, jak to myslí.

Poslední svobodný drak a Jezdec, vysvětlila mu. *Jsme jediní, kdo zbyli. Jsme…*

Sami.

Ano.

Eragon škobrtnul o volný kámen, který přehlédl. Na okamžik zkroušeně zavřel oči. *Tohle sami nedokážeme,* pomyslel si. *Nedokážeme! Nejsme na to připravení.* Safira souhlasila a její zármutek a úzkost, ve spojení s jeho, ho skoro ochromily.

Když dorazili k městské bráně, Eragon se zastavil, protože se mu nechtělo tlačit se obrovským davem, který se snažil utéct z Feinsteru. Rozhlédl se po jiné cestě. Když přelétl očima po vnější hradbě, zmocnila se ho nenadálá touha spatřit město v denním světle.

Změnil směr a vyběhl po schodišti, které vedlo na vrchol hradeb. Safira krátce rozmrzele zavrčela, ale pak se vydala za ním a s napůl rozevřenými křídly jediným skokem vyskočila z ulice na hradbu.

Společně stáli skoro hodinu na cimbuří a sledovali, jak vychází slunce. Paprsky bledého zlatého světla jeden po druhém pádily přes zelenavá pole od východu a osvětlovaly nesčetná smítka prachu, která poletovala ve vzduchu. Tam, kde paprsky narazily na sloup kouře, dým oranžově a červeně zářil a vlnil se o to živěji. Požáry v chatrčích za městskými hradbami skoro uhasly, i když od chvíle, kdy Eragon se

Safirou přiletěli, bylo v boji zapáleno hodně feinsterských domů a sloupy plamene, které skákaly do výšky z rozpadajících se stavení, dodávaly výhledu na město jakousi děsivou krásu. Za Feinsterem se ke vzdálenému, rovnému obzoru táhlo pableskující moře, na němž byly vidět plachty lodi mířící na sever.

Když slunce zahřálo Eragona skrz brnění, jeho smutek postupně vymizel jako věnce mlhy, které zdobily řeky v okolí. Zhluboka se nadechl, vydechl a uvolnil svaly.

Ne, řekl, *nejsme sami. Já mám tebe a ty mě. A je tu Arya a Nasuada a Orik a taky mnoho dalších, kdo nám pomohou na naší cestě.*

A Glaedr také, dodala Safira.

Ano.

Eragon pohlédl na Eldunarí ve svém náručí a zaplavila ho vlna soucitu a starostlivosti vůči drakovi, který byl uvězněný uvnitř srdce srdcí. Přitiskl kámen k hrudi a položil ruku na Safiru, vděčný za společnost jich obou.

Dokážeme to, pomyslel si. *Galbatorix není nezranitelný. Má slabinu a my ji můžeme využít proti němu… Dokážeme to.*

Musíme to dokázat a dokážeme, řekla Safira.

Kvůli našim přátelům a našim rodinám…

…a kvůli zbytku Alagaësie…

…to musíme zvládnout.

Eragon zvedl Glaedrovo Eldunarí nad hlavu, ukázal ho slunci a novému dni, usmál se a už se nemohl dočkat bitev, které mají přijít, aby se se Safirou konečně mohli postavit Galbatorixovi a temného krále zabít.

TOTO JE KONEC TŘETÍHO DÍLU
ODKAZU DRAČÍCH JEZDCŮ.
PŘÍBĚH BUDE POKRAČOVAT A SKONČÍ
ČTVRTÝM DÍLEM.

PŮVOD NÁZVŮ

Náhodnému pozorovateli by nejrůznější jména, s nimiž se neohrožený cestovatel setkává po celé Alagaësii, mohla připadat jako namátková sbírka názvů bez jakýchkoli spojitostí či dějin. Přesto jako v každé zemi, kterou postupně osídlovaly různé kultury (v tomto případě různé rasy), i v Alagaësii se vyskytují nejrůznější názvy vycházející z jazyka elfů, trpaslíků, lidí a také urgalů. A tak vedle sebe najdeme údolí Palancar (lidské jméno), řeku Anoru a Ristvak'baen (elfská jména) a horu Utgard (název z jazyka trpaslíků) – a to vše je od sebe vzdálené jen několik mil.

Ačkoli se jedná o historicky nesmírně zajímavou skutečnost, zároveň to často vede k nejasnostem ohledně správné výslovnosti. Pokud nedokážete rovnou určit jazyk, ze kterého název pochází, musíte se každé jméno naučit zvlášť. Bohužel neexistují žádná pevně daná pravidla. Celá věc je ještě složitější, když vezmeme v úvahu, že v řadě případů byly pravopis a výslovnost cizích slov pozměněny místním obyvatelstvem tak, aby vyhovovaly jejich vlastnímu jazyku. Řeka Anora je toho ukázkovým příkladem. Původně se slovo *anora* psalo *äenora,* což ve starověkém jazyce znamená *široký.* V psaném jazyce lidé zjednodušili slovo na *anora* a toto, ve spojení s posunem dvojhlásky, kdy se *äe* (aj-e) začalo vyslovovat jako jednoduché *a,* dalo vzniknout názvu v podobě, v jaké se objevuje za časů Eragonových.

Pokud chcete hlouběji proniknout do tajů dávných řečí, doporučujeme studium zdrojových jazyků, abyste je ovládli v celé jejich složitosti.

STAROVĚKÝ JAZYK

Adurna rïsa – Vodo, zvedni se.
Agaetí Blödhren – Oslava Pokrevní přísahy (konaná jednou za sto let na počest původní smlouvy mezi elfy a draky)
älfa-kona – elfka
Äthalvard – spolek elfů věnující se zachování jejich písní a básní
Atra du evarínya ono varda, Däthedr-vodhr. – Nechť hvězdy nad tebou bdí, ctěný Däthedře.
Atra esterní ono thelduin, Eragon Šur'tugal. – Nechť nad tebou vládne štěstí, Dračí jezdce Eragone.
Atra guliä un ilian tauthr ono un atra ono walse sköliro fra rauthr. – Nechť tě provází štěstí a spokojenost a jsi chráněn před neštěstím.
audr – nahoru
Bjartskular – Zářivá šupina
Blödhgarm – Krvavý vlk
brisingr – oheň
Brisingr, iet tauthr. – Oheň za mnou!
deyja – zemřít
draumr kópa – snový pohled
dröttningu – princezna
Du deloi lunaea. – Uhladit zemi/hlínu.
Du Namar Aurboda – Vymazání jmen
Du Vrangr Gata – Klikatá cesta
edur – vrch či důležité místo
Eka eddyr aí Šur'tugal… Šur'tugal… Argetlam. – Jsem Dračí jezdec… Dračí jezdec… Stříbrná ruka.
Eka elrun ono. – Děkuji.
elda – zdvořilostní oslovení, vyjadřující velké uznání muži či ženě
Eldhrimner O Loivissa nuanen, dautr abr deloi/Eldhrimner nen ono weohnataí medh solus un thringa/Eldhrimner un fortha onr fëon vara/Wiol allr sjon. – Vyrůstej, O krásná Loivisso, dcero země/Vyrůstej, jako bys rostla se sluncem a deštěm/Vyrůstej a ukaž svůj jarní květ/A všem jej vystav na odiv.
Eldunarí – srdce srdcí
Erisdar – lucerny bez plamene, které používají elfové a trpaslíci (pojmenované po elfovi, který je vynalezl)

faelnirv – elfský nápoj, destilát
fairth – obrázek zachycený pomocí kouzla na břidlicové tabulce
fell – hora
finiarel – zdvořilé oslovení pro nadějného mladého muže, připojené pomlčkou
flauga – letět
fram – dopředu
Fricai onr eka eddyr. – Jsem váš přítel.
gánga – jít
Garjzla, letta! – Světlo, zastav!
gedwëy ignasia – zářivá dlaň
Helgrind – Brány smrti
Indlvarn – určitý druh spojení mezi Jezdcem a drakem
jierda – zlomit; uhodit
könungr – král
Kuldr, rïsa lam iet un malthinae unin böllr. – Zlato, vystoupej do mé dlaně a spoj se do kuličky.
kveykva – blesk
lámarae – látka vyrobená příčným tkaním vlny a kopřivových vláken (strukturou podobná suknu tkanému z vlny a lnu, ale kvalitnější)
letta – stůj, zastavit
Liduen Kvaedhí – Poetické písmo
loivissa – modrá lilie s hlubokým květem, která roste v Království
maela – ticho, ztišit
naina – rozsvítit, rozzářit
nalgask – směs včelího vosku a oříškového oleje užívaná na vlhčení kůže nebo rtů
Nen ono weohnata, Arya Dröttningu. – Jak si přeješ, princezno Aryo.
seithr – čarodějnice
Šur'tugal – Dračí jezdec
slytha – spánek
Stenr rïsa! – Zvedni kámen!
svit-kona – formální vyjádření úcty pro velmi moudrou elfskou ženu
talos – kaktus rostoucí poblíž Helgrindu
thaefathan – zesílit
Thorta du ilumëo! – Mluv pravdu!
vakna – probuď se
vodhr – zdvořilé oslovení běžného muže, připojené pomlčkou

Waíse heill! – Uzdrav se.
yawë – pouto důvěry

JAZYK TRPASLÍKŮ

Ascûdgamln – ocelové pěsti
Az Knurldrâthn – Kamenné stromy
Az Ragni – Řeka
Az Sartosvrenht rak Balmung, Grimstnzborith rak Kvisagûr – Sága o králi Balmungovi z Kvisagûru
Az Sindriznarrvel – Sindriin drahokam
barzûl – seslat na někoho zlý osud
delva – něžný, láskyplný výraz mezi trpaslíky; také druh nodule zlata vyskytující se v Beorských horách, které si trpaslíci nesmírně cení
dûr – náš
dûrgrimst – klan (doslova náš dům/domov)
dûrgrimstvren – válka klanů
eta – ne
Eta! Narho ûdim etal os isû vond! Narho ûdim etal os formvn mendûnost brakn, az Varden, hrestvog dûr grimstnzhadn! Az Jurgenvren qathrid né dômar oen etal… Ne! To nedopustím! Nenechám ty bezvousé hlupáky, Vardeny, zničit naši zemi. Po dračí válce jsme zůstali oslabení a ne…
Fanghur – zvíře podobné draku, které je menší a méně inteligentní než jeho příbuzní (žijící v Beorských horách)
Farthen Dûr – Náš otec
Feldûnost – ojíněný vous (druh kozy žijící v Beorských horách)
Gáldhiem – Zářivá hlava
Ghastgar – soutěž v hodu oštěpem podobná boji dřevci, při které se bojuje v sedle
grimstborith – vůdce klanu (doslova „vůdce rodiny“; množné číslo je *grimstborithn*)
grimstcarvlorss – strážkyně domu
grimstnzborith – vládce trpaslíků, ať už král nebo královna (doslova „vůdce rodin“)
hûthvír – zbraň se dvěma čepelemi, používaná Dûrgrimst Quan
Hwatum il skilfz gerdûmn! – Poslyšte má slova!

ingeitum – kovodělníci; kováři
Isidar Mithrim – Hvězdná růže (hvězdný safír)
knurla – trpaslík (doslova „ten z kamene“; množné číslo je *knurlan*)
knurlaf – žena/ona/ji
knurlag – muž/on/jej
knurlagn – muži
Knurlcarathn – kamenodělníci; kameníci
Knurlnien – Kamenné srdce
Ledwonnû – náhrdelník bohyně Kílf; také používaný jako obecné označení pro *náhrdelník*
menknurlan – ti, co nejsou z kamene, nebo jsou bez kamene (nejhorší trpasličí urážka; nelze dobře přeložit do češtiny)
mérna – jezero/tůně
nagra – obří kanec žijící v Beorských horách
Nal, Grimstnzborith Orik! – Sláva králi Orikovi!
ornthrond – orlí oko
Ragni Darmn – Řeka malých červených rybek
Ragni Hefthyn – Říční stráž
Skilfz Delva – Můj Delva (viz překlad slova *delva*)
šrrg – obří vlk žijící v Beorských horách
thriknzdal – dělící čára na čepeli zbraně, jejíž části se kalily samostatně
Tronjheim – Obří helmice
Ûn groth Gûntera! – Tak pravil Gûntera!
Urzhad – obří jeskynní medvěd žijící v Beorských horách
Vargrimst – bez klanu/vyhoštěný
Vrenšrrgn – Váleční vlci
werg – trpasličí obdoba citoslovce *fuj* (komicky použitá v názvu místa Werghadn; Werghadn se překládá buď jako „země fuj“, nebo volněji „ošklivá země“)

JAZYK KOČOVNÝCH KMENŮ

no – zdvořilostní přípona připojovaná pomlčkou k hlavnímu jménu někoho, koho si vážíte

JAZYK URGALŮ

herndall – urgalské matky, které vládnou jejich kmenům
namna – tkané pásy s vyobrazením dějin urgalské rodiny, které jsou umístěné u vchodu do jejich domků
nar – titul vysoké vážnosti
Urgralgra – urgalové (doslova „ti s rohy“)

STRUČNÝ PŘEHLED POSTAV, MÍST A NĚKTERÝCH ZVLÁŠTNOSTÍ

Aberon hlavní město Surdy
Acallamh hrdina elfské epické písně
Agaetí Blödhren Oslava Pokrevní přísahy
Alagaësie jméno země, dějiště příběhu
Alalea místo, odkud pocházejí elfové
Albriech Horstův syn
Angela bylinkářka z Teirmu, spojenec Vardenů
Angvard Šedý muž na šedém koni, Smrt
Anora řeka protékající Dračími horami a údolím Palancar
Anurin vůdce Dračích jezdců před Vraelem
Aren Bromův, později Eragonův prsten
Aroughs město na jihu
Arvindr meč Dračích jezdců
Arya elfka
Az Ragni řeka
Ažihad vůdce Vardenů, Nasuadin otec
Baldor Horstův syn
Beirland ostrov u Surdy
Belatona město na jihu
Beorské hory hory na východním pobřeží Surdy
Beroan drak
Bid'Darm jméno draka prvního Jezdce, Eragona
Birgit manželka Quimbyho
Birka Gerův kůň
Blagden bílý havran královny Islanzadí
Blesk *viz* Sněžný blesk
Blödhgarm elf-vlk, ochránce Eragona mezi Vardeny
Borromeo hrad, sídlo krále Surdy
Brand Risthartův obchodní správce
Brány temnot *viz* Helgrind
Bregan pevnost klanu Dûrgrimst Ingeitum na hoře Thardûr
Briam drak
Brom vypravěč z Carvahallu, Eragonův společník
Brugh Gerův kůň
Bullridge město
Byrda obyvatel Carvahallu zavražděný Slounem
Cantos město, příležitostný úkryt vzbouřenců
Carsaib původní Durzovo jméno
Carvahall rodná vesnice Eragona
Ceranthor dávný elfský král
Ceris elfské město
Ceunon město na severu
Clovis majitel obchodních lodí
čaroděj, čarodějnice užívá zaklínadla a lektvary
Černá ruka Galbatorixovi zvědové v Surdě
černokněžník používá duchy a temná kouzla
Daret vesnice u řeky Ninor
Däthedr šlechtic, rádce královny Islanzadí
Dellanir elfská královna, předchůdkyně Evandara
Dempton mlynář z Therinsfordu
Deynor vůdce Vardenů, Ažihadův předchůdce
Dóndar desátý král trpaslíků
Dormnad spojka Vardenů v Gil'eadu
Dorú Araeba město Jezdců na ostrově Vroengard
Dračí hory pohoří na západě Alagaësie
Dračí jezdci ochránci země
Dračí křídlo třístěžňová zásobovací loď
Dras-Leona město na jihu
Du Fyrn Skulblaka válka elfů s draky
Du Namar Aurboda Vymazání jmen
Du Silbena Datia název písně
Du Vrangr Gata Klikatá cesta; skupina kouzelníků z Tronjheimu
Du Weldenvarden lesy na severu Alagaësie
Dûrgrimst Feldûnost trpasličí klan
Dûrgrimst Ingeitum označení klanu krále Hrothgara
Durza Stín; černokněžník
Dvojčata Ažihadovi strážci

Ebrithil oslovení „Mistře“ ve starověkém jazyce
Edok’sil strážní věž Jezdců na Utgardu
Edrik vardenský kapitán, Roranův velitel
Egraz Karn Holohlavý; označení Dvojčete
Elain Horstova žena
Elesari člena Rady starších
elfové jedna z ras obývající Alagaësii
Ellesméra elfské hlavní město
Elva vardenský sirotek požehnaný Eragonem a Safirou
Eragon 1. hlavní postava příběhu; 2. první Jezdec téhož jména
Eridor drak
erisdar lucerny elfů
Evan falešné jméno Eragona v Teirmu
Evandar elfský král, otec Aryi
Fadawar staršina kmene Inapašuna, z něhož pochází Nasuada
faelnirv nápoj elfů, destilát
Falberd člen Rady starších
falchion druh meče vyráběný trpaslíky
Fäolin Aryin společník
Farika služebná Nasuady
Farthen Dûr kopec, sídlo Vardenů a trpaslíků
Fasaloft vesnice
Feinster vesnice
feldûnost zvíře Beorských hor podobné koze, používané trpaslíky jako kůň
Fisk tesař z Carvahallu
flamberg zbraň
Folkvír Eragonův kůň u elfů
Fredrik vardenský bojovník
Frundor drak
Gaibatorix král Alagaësie
Gáldhiem trpaslík, vůdce Dûrgrimst Feldûnost
Galzra drak
Gannel trpaslík, vůdce Dûrgrimst Quan
Gareth hostinský u Zeleného kaštanu
Garzhvog Kull, vůdce urgalů
Gašz Galbatorixův velitel
Gedrik koželuh z Carvahallu
Gero Eragonův strýc
Gertruda bylinkářka z Carvahallu
Gil’ead město na severu
Gildintor bájný hřebec
Glaedr drak elfa Oromise
Glenwing Aryin společník
Glûmra matka jednoho z trpaslíků zabitých v boji
gramarye kouzlo
Greig otrokář
Gretiem drak
Gûntera nejvyšší bůh trpaslíků
Haberth konář z Therinsfordu
Hadarak poušť
Haeg černokněžník, Durzův učitel
Harald vardenský bojovník
Helena Jeodova žena
Helgrind Brány temnot; sídlo ra’zaků u Dras-Leony
Helzvog bůh trpaslíků
Herndall matky, vládkyně urgalů
Heslant mnich, autor knihy o dějinách Alagaësie
Hírador drak
Horst kovář z Carvahallu
Hrothgar král trpaslíků
Hûndfast Eragonův tlumočník mezi trpaslíky
Hvedra žena Orika
Iauna elfská strážkyně
Igualda vodopády v Dračích horách
Ilirea pevnost Jezdců, později nazývaná Urû’baen
Illium ostrov u Surdy
ingeitum trpaslíci, kovodělníci a kováři
Ingothold drak
Inzilbeth provincie, kde se narodil Galbatorix
Íorûnn trpaslice z klanu Dûrgrimst Vrenšrrgn
Irnstad Jezdec, který přežil souboj se Stínem
Irwin ministerský předseda Surdy
Isenstar jezero
Isidar Mithrim Hvězdná růže; safír tvořící podlahu v Tronjheimu
Islanzadí elfská královna
Ismira Slounova žena
Ithrö Zhâda starověké sídlo trpaslíků, původně Orthíad
Jarša poslíček u Vardenů
Jeod Bromův učitel a přítel, spojenec Vardenů
Jezdci *viz* Dračí jezdci
Jiet řeka
Jörmundur Ažihadův a Nasuadin zástupce

Juga	drak
Jura	drak
Kadok	1. Eragonův děd; 2. kůň
Končí oko	velký mořský vír mezi dvěma ostrovy
Karn	vardenský čaroděj
Katrina	dcera řezníka Slouna, žena Rorana
kočkodlak	zvíře s čarodějnými schopnostmi
Korgan	praotec trpaslíků
Kóstha-mérna	jezero v Beorských horách
kouzelník	ke kouzlení užívá starověká slova
Království	území ovládané Galbatorixem
Křivopřísežník	Jezdec, který se připojil ke Galbatorixovi
Kuasta	pobřežní město na jihu
Kull	elita mezi urgaly
Kuthian	skála
Laetri	elf, který přežil souboj se Stínem
Lenora	dračice
Leona	jezero
Lianí	elfská květina
Liduen Kvaedhí	Poetické písmo, elfské písmo pro starověký jazyk
Lifaen	elf doprovázející Eragona
Lorana	vládkyně Feinsteru
Loring	obyvatel Carvahallu
Mandel	mladík z Carvahallu
Marcus Tábor	vládce Dras-Leony
Mariana	Gerova žena
Martin	strážce lodí z Teirmu
Martland Rudovous	hrabě z Thunu, velitel vardenských vojáků
Maud	kočkodlačice u elfů
Menoa	strom v Ellesméře
Merlock	klenotník
Miremel	dračice
Modravé jezero	jezero v Dračích horách
Morgothal	bůh trpaslíků
Morn	hostinský v Carvahallu
Morzan	Křivopřísežník, otec Murtagha
Murtagh	bývalý Eragonův společník, nyní sloužící Galbatorixovi
Narda	město na severu
Narheim	Orikův zástupce
Narí	elf doprovázející Eragona
Nasuada	Ažihadova dcera, vůdkyně Vardenů
Neal	falešné jméno Broma v Teirmu
Nëya	elfská strážkyně
Nía	ostrov u Surdy
Ninor	řeka
Nolfavrell	mladík z Carvahallu
Nuada	hrdinka elfské epické písně
Ofeila	dračice
Orik	trpaslík, Hrothgarův synovec
Oromis	Zdravý mrzák, Dračí jezdec, Eragonův učitel
Orrin	král v Surdě
Orthíad	*viz* Ithrö Zhâda
Osilon	elfské město
Palancar	1. údolí, ve kterém leží Carvahall; 2. první lidský král obývající Alagaësii
Parlim	ostrov u Surdy
pás Belota Moudrého	pás Jezdců obsahující drahokamy
půvabný lid	označení elfů
Quimby	obyvatel Carvahallu zabitý vojáky
ra'zakové	Galbatorixovi přisluhovači, hledači draků
Rada starších	rádci panovníka Vardenů
Rahna	pramatka urgalů
Ramr	řeka
Rhunön	elfka, kovářka
Rimgar	též Tanec hada a jeřába, cvičení pro Dračí jezdce
Risthart	vladař Teirmu
Ristvak'baen	dřívější název Utgardu; *viz* též Utgard
Roran	Gerův syn, Eragonův bratranec
Roslarb	drak
Rváč	Nasuadin kůň
Sabrae	členka Rady starších
Safira	1. Eragonova dračice; 2. Bromova zabitá dračice
seitrovník	rostlina
seitrový olej	olej vyráběný z lístků seitrovníku
Selena	Eragonova matka
Silák Ohen	drak
Sílthrim	elfské město
Sindri	matka země; bohyně trpaslíků
Skeg	trpaslík pověřený opravou Isidar Mithrim
skilna bragh	smrtící jed
Sloun	řezník
Sněžný blesk	Bromův, později Eragonův kůň
Solembum	Angelin kočkodlak

starověký jazyk	jazyk, kterým kdysi mluvili elfové a všechny původní bytosti Alagaësie; užívá se při kouzlení
Stín	*viz* Durza
Stříbřité lesy	lesy na jihu u jezera Tüdosten
Surda	země na jihu, která se po pádu Jezdců odtrhla od Království
Šedý lid	rasa ovládající kouzla
Šruikan	drak
Šur'tugal	elfský název pro Jezdce
Támerlein	meč Dračích jezdců
Tarnag	město trpaslíků
Tarok	Galbatorixův velitel
Teirm	město na pobřeží, středisko obchodu
Tel'naeír	skála, na níž žil Oromis
Temní jestřábi	Nasuadin strážný oddíl
Temnolovkyně	urgalské označení Nasuady
Tenga	poustevník ze zničené elfské pevnosti Edur Ithindra
Therinsford	vesnice
Thorv	trpaslík doprovázející Eragona
Tialdarí	domy v Ellesméře
Toark	dvě řeky téhož jména
Torkenbrand	otrokář
Tornak	1. Murtaghův sluha a učitel bojového umění; 2. kůň
Trevor	starosta Daretu
Trianna	vůdkyně Du Vrangr Gata
Trn	drak
Tronjheim	město-hora
Třináct Křivopřísežných	Jezdci, kteří zradili; *viz* Křivopřísežník
túnivor	elfský nektar, protijed
U Morna	hospoda v Carvahallu
U Zeleného kaštanu	hospoda v Teirmu
U Zlaté koule	hostinec v Dras-Leoně
Uden	ostrov u Surdy
Umért	člen Rady starších
Ûndin	vůdce kmene trpaslíků
urgalové	bojovná rasa žijící v Alagaësii
Urû'baen	hlavní město Alagaësie
Urûr	bůh trpaslíků
Ušnark	označení Galbatorixe
Utgard	hora u řeky Anory poblíž Therinsfordu
Vanilor	drak
Vanir	elfský šermíř
Varaug	Stín, bytost stvořená uvězněním duchů toužících po svobodě
Vardenové	odbojová skupina proti králi
Vol Turin	Nekonečné schodiště; točité schodiště v Tronjheimu
Volund	bojové kladivo krále trpaslíků, sloužící zároveň jako žezlo
Vrael	vůdce Jezdců, který se postavil Galbatorixovi
Vroengard	ostrov, odvěký domov Jezdců ležící na severu
Yarbog	urgal z Roranovy jednotky, jeho vyzyvatel
Yazuak	vesnice ležící na řece Ninor
Zar'roc	*dříve* Eragonův, nyní Murtaghův meč, původně Morzanův
zářivá dlaň	značka na dlani po doteku dračího mláděte
zářocel	kov používaný elfy k výrobě mečů pro Dračí jezdce
Žraločí zub	ostrov u Teirmu

PODĚKOVÁNÍ

Kvetha Fricai. Zdravím, přátelé.

Psát *Brisingr* mě bavilo, bylo to náročné a někdy i obtížné. Když jsem začal, měl jsem pocit, jako by ten příběh byl obrovský, trojrozměrný hlavolam, který musím vyřešit bez nápovědy nebo návodu. Tenhle zážitek mi poskytl nesmírné uspokojení, navzdory zkouškám, které přede mě občas stavěl.

Kvůli své složitosti byl *Brisingr* na konci mnohem delší, než jsem předpokládal – vlastně o tolik delší, že jsem musel původní trilogii rozšířit o další díl. A tak se z trilogie Odkaz Dračích jezdců stala tetralogie. Tahle změna mě také potěšila. Zvýšit počet dílů mi dovolilo zkoumat a rozvíjet osobnosti postav a vztahy mnohem přirozenějším tempem.

Stejně jako u *Eragona* a *Eldesta*, ani tuto knihu bych nikdy nedokázal dokončit bez podpory celé řady nadaných lidí, kterým jsem nesmírně vděčný:

*

Doma: mámě, za její jídlo, čaj, rady, podporu, nekonečnou trpělivost a optimismus; tátovi, za jeho jedinečný náhled, bystré postřehy k příběhu a formulacím, za to, že mi pomohl pojmenovat knihu a že přišel s nápadem, aby Eragonův meč vzplál pokaždé, když vysloví jeho jméno (což je bomba); a mé jediné sestře Angele za to, že opět souhlasila, abych znovu použil její postavu, a za spoustu informací o jménech, rostlinách a všech vlněných věcech.

*

Ve Writers House: mému manažerovi Simonu Lipskarovi, za jeho přátelství, tvrdou práci i to, že mi hned na začátku *Brisingru* dal ten tolik potřebný kopanec (bez kterého by mi možná trvalo další dva roky, než bych knihu dokončil); a jeho asistentu Joshi Getzlerovi, za všechno, co dělá pro Simona a cyklus Odkaz Dračích jezdců.

*

V nakladatelství Knopf: redaktorce Michelle Freyové, která odvedla úžasnou práci, když mi pomáhala vytříbit a zkrátit rukopis (první verze byla mnohem delší); pomocné redaktorce Michele Burkeové, která se také lopotila s úpravami a pomohla mi dát dohromady výtah z *Eragona* a *Eldesta;* vedoucí komunikace a marketingu Judith Hautové, která od začátku šířila informace o Odkazu po celé zemi; ředitelce propagace Christine Labovové; vedoucí výtvarnici Isabel Warren-Lynchové a jejímu týmu za to, že opět připravili tak šmrncovní knihu; Johnu Judovi Palencarovi za velkolepou kresbu na obálku (nevím, jak ji chce ve čtvrtém dílu přetrumfnout!); vedoucímu tisku Artiemu Bennettovi, který nesmírně pečlivě zkontroloval každé slovo v *Brisingru,* ať už skutečné, nebo vymyšlené; Chipu Gibsonovi, vedoucímu dětského oddělení v Random House; šéfredaktorce nakladatelství Knopf, Nancy Hinkelové za její neochvějnou podporu; obchodní ředitelce Joan De Mayoové a jejímu týmu (bravo a mnohé díky!); vedoucímu marketingu Johnu Adamovi, jehož tým navrhl tak úchvatné materiály; Lindě Leonardové z oddělení nových médií, za všechnu její práci v online marketingu; Lindě Palladinové, Miltonu Wackerowovi a Carol Naughtonové z výroby; Pam Whiteové, Jocelyn Langeové a zbytku týmu pro dodatečná práva, který vykonal skutečně pozoruhodnou práci při prodeji Odkazu Dračích jezdců v zemích a jazycích po celém světě; Janet Renardové z redakce; a všem ostatním v nakladatelství Knopf, kteří mě podpořili.

*

V Audioknihovně (Listening Library): Gerardu Doylovi, který svým hlasem vdechl Alagaësii život; Taro Meyerovi za dokonalou výslovnost všech jazyků; Orli Moscowitzovi za to, že provázal všechny souvislosti; a Amandě D'Aciernové, vydavatelce Audioknihovny.

*

Děkuji vám všem.

*

Kniha Umění výroby Japonského meče od Leona a Hiroka Kappových a Yoshinda Yoshihary mi poskytla spoustu informací, které jsem potřeboval, abych věrně popsal tavení rudy a postup kování v kapitole „Kouzla s výhní". Tuhle publikaci silně doporučuji každému, kdo by měl zájem dozvědět se víc o (obzvláště japonské) výrobě mečů. Věděli jste, že japonští kováři zapalovali své ohně tím, že bouchali kladivem do konce železné tyče, dokud nebyla doruda rozžhavená, a pak se jí dotli cedrové šindele, která byla pokrytá sírou?

*

A konečně a ze všeho nejvíc děkuji vám. Děkuji, že jste si přečetli *Brisingr*. A děkuji, že jste vydrželi celé ty roky s cyklem Odkaz Dračích jezdců. Bez vaší podpory bych nikdy nedokázal tuhle řadu napsat a nedokážu si představit nic jiného, co bych dělal raději.

Znovu skončila dobrodružství Eragona a Safiry a znovu jsme došli na konec téhle klikaté cesty… ale jenom prozatím. Ještě před námi leží spousta dalších mil. Čtvrtý díl vyjde, jakmile se mi podaří ho dokončit, a mohu vám slíbit, že to bude ten nejnapínavější díl v celé sérii. Nemohu se dočkat, až si ho přečtete!

Sé onr sverdar sitja hvass!

Christopher Paolini
20. září 2008